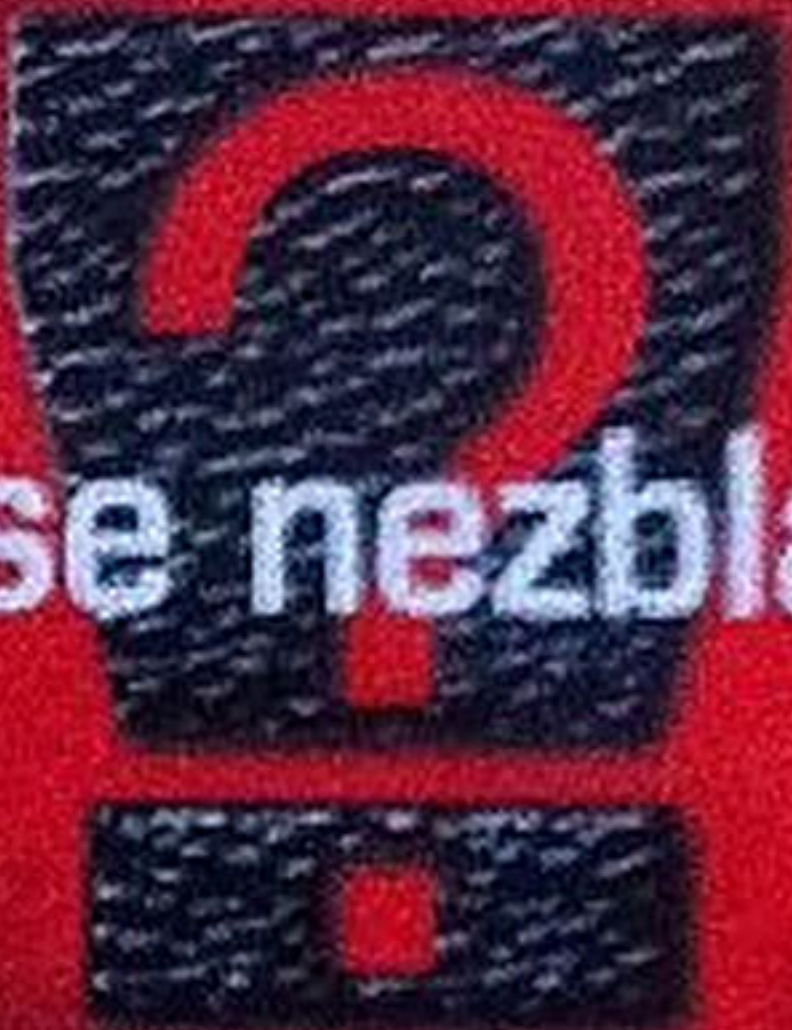

Pavel Kábrt

Jak se nezbláznit

... aneb, čemu se dnes věří

JAK SE NEZBLÁZNIT

33 nebetyčných omylů rozšířených dnes mezi lidmi

Pavel Kábrt

Jak se nezbláznit, když téměř všechno je dost jinak?

Známý vědecký časopis uvedl, že jeden jeho čtenář vyhrál Mercedes. To podnítilo mnoho lidí, aby si časopis předplatili a také soutěžili. Kdo by nechtěl tak drahé auto, že? Jen jeden přemýšlivý člověk zavolal do redakce a zeptal se: opravdu lze u vás vyhrát Mercedes? A proč potom tvrdíte, že váš časopis je v dluzích a hrozí mu finanční krach?

(otázka jistě logická, zobrazující spor mezi entropií a vírou v evoluci, je o tom 2. Omyl)

Šéfredaktor toho časopisu, RNDr. Franz Shrewed, mu odpověděl:

„Píšeme jen seriózní informace, jsme přece vědci. Ale jak tomu ve vědě bývá, znalosti se pořád zpřesňují. Pro výherce jsme skutečně měli velmi hodnotnou cenu se soutěžním názvem Mercedes, protože má řadu shodných vlastností s oním známým německým automobilem. Označili jsme tak ono bytelné jízdní kolo Ukrajina, které dobře prověří vaši kondici. Jistě znáte pochvalné rčení: chceš-li poznat, co je dřina, kup si kolo Ukrajina. A jak jsme přesně uvedli, u nás jste ho nemusel kupovat, dalo se vyhrát. Takže to souhlasí.

Musím ovšem upřesnit ještě jednu informaci: zmíněný člověk to kolo přímo nevyhrál, ale ukradl nám ho z redakce, když jsme byli na svačině. Jinak všechny ostatní údaje zůstávají beze změny, jak jsem řekl, jsme přece vědci.

Pokud si předplatíte náš časopis, můžete také vyhrát, tentokrát Fiat-turbo de Luxe, velmi pěknou koloběžku. Nebojte se, tu si ale už dobře hlídáme.“...

Jak se nezbláznit,

když ještě horší informace než v předchozím vtipu dostáváme už odmala i ve velmi závažných oblastech života - zcela bez legrace! Například se na řadě škol vyučuje úplně vážně neuvěřitelná bajka, jak neživá hmota kdysi dávno ožila, a pak jen tak naslepo, pomalu, postupně, za dlouhý čas vznikl člověk. Jsme tu prý díky obrovské sérii všelijakých shod okolností. Tvrdí se, že energie (chudá na informaci) jakousi shodou okolností (bez informace) vytvořila z mrtvé hmoty živou buňku (bohatou na informaci), a to vše za asistence entropie (poškozující informaci). To ale nestačilo, energie ještě zkonstruovala člověka (ta ale umí!). Vědcům se to zatím nepodařilo, ale shoda okolností to prý kdysi dávno dokázala sama i bez nich (proto jí to tak dlouho trvalo) - tvrdí řada seriózních vědeckých periodik a fundovaných vědátorů stejně jako média či školní učebnice. Trochu informovaný člověk neví, jestli se má smát, plakat či zuřit. A kam volat? To se dozvíte.

Pokud se to někomu přemýšlivému a věci znalému člověku nezdá, odborníci *upřesní*, že dnes se sice už takové věci nedějí (aby neživá hmota oživala a tvořila živé bytosti), ale dá se (prý) věřit, že kdysi dávno se to stalo. A to i přesto, že zákonitosti přírody i mnohé nálezy celý ten kuriózní příběh o vývoji (evoluci) vyvracejí. Je to prostě něco na ten způsob „Mercedes“ a „musíme to trochu upřesnit“!

Zmatek působí v našem životě i jiné mylné informace: o manželství, výchově dětí, smyslu života či o náboženství; také o vědě, sexu, zdraví a o řadě jiných věcí. Shrnul jsem to všechno do 33 omylů. Protože nám jsou různé nepravdivé informace podávány „po kapkách“ již od dětství, často vydávány za neomylnou vědu a šikovně míchány se všeobecnými znalostmi, málokdo si je ještě ověřuje - prostě se jim věří.

A pak to přijde

Lidé čekají Mercedes, ale nedostanou ani kolo. Informace si neověřili, přednost dali jiným věcem, pravdu měli za nepotřebnou berličku, a pak místo ježdění v Mercedesu kulhají s protézou. Věří v úžasný vývoj lidstva, jen se neví, zda ten „vývoj“ přežijeme. Chvilí se milují jak blázni, za chvíli by se pozabíjeli. Cinkají klíči a za chvíli hrozí pěstmi. Jedněmi ústy jednomu člověku volají sláva, a zanedlouho by ho nejraději zabili, ať už je to politik nebo rodinný příslušník. Hodně to připomíná psychiatrickou léčebnu bez psychiatrů, kde si pacienti vládnou sami: a mají chaos v hlavě a značně velkou sílu. Je to povrchní život v omylech, jehož touhou je štěstí a koncem neštěstí. Změna je jistě možná, **pokud člověk uzná včas, že naletěl, protože se nevěnoval tomu, čemu měl.**

POŘADÍ 33 OMYLŮ

1. OMYL

20. století bylo vrcholem bláznění, ne vyspělosti lidstva

(Proč dnes přichází tolik lidí předčasně o život přesto, že většina lidí nikoho zabít neplánuje a nechce? Kde jsou kořeny toho, že 20. století bylo nejkrvavějším stoletím, a to v protikladu k tvrzení o jeho pokrokovosti a humánnosti?)

2. OMYL

Jen zcela naivní člověk věří, že hmota v minulosti sama ožila

(Život je jen ze živého a víra v dávné sebeoživení mrtvého materiálu není vědou, ale jen zoufalým náhradním náboženstvím zmatených ateistů. Na tomto poznání se ve vědě od Pasteurových pokusů dodnes nic nezměnilo, a je jen kuriózní pozorovat, jak samotné materialistické poznání /fakta/ je v rozporu s materialistickou filozofií /vírou/.)

3. OMYL

Náhoda ve vesmíru nebude zřejmě o moc chytřejší než na Zemi

(Původ života se nevyřeší tak, že jej označíme za záhadu a tu vyženeme daleko do kosmu. Logika hledačů vesmírných civilizací, které se tam kdesi daleko „jen tak nějak“ vyvinuly, nutí každého rozumného člověka ke vzteku, pláči a zoufalství, kdy už těch trapných spekulací konečně nechají.)

4. OMYL

Člověk je příbuzný s opicí asi jako stolička s jezevčíkem

(Bakterie, bezobratlí, houby, ryby, obojživelníci, plazi, ptáci, savci i člověk jsou stále, po všechny věky stejní. Nulová evoluce ve zkamenělinách dosahuje svého maxima ve fantazii těch, kteří v ni věří, a zločinně vyučují tyto svoje pohádky bezbranné studenty na školách i veřejnost.)

5. OMYL

Charles Darwin byl pohádkář a rasista, ne velký přírodovědec

(Omyly a nesmysly Charlese Darwina, na kterých postavil svoje fantazie o přeměnách jedné skupiny zvířat v jinou, mají nedozírně tragické důsledky. Že byl rasista a miloval zabíjení, to se dnes samozřejmě tají stejně obratně jako i jiné hlouposti, které tento „velký vědec“ zplodil, a které se úspěšně ujaly ve světě zmatených a hlavně bezbožných lidí.)

6. OMYL

Mnozí vědci jsou mnohem více namyšlení a popletení než moudří

(Kdo asi pomáhal Hitlerovi vyvíjet zbraně, kdo Stalinovi a Mao-c-tungovi vraždit ve velkém a na vyspělé technické bázi? Jsou to snad bezdomovci či nevzdělaní primitivové, kteří dnes vyvíjejí nášlapné bomby, střilející tužky či hračky, které dítěti vybuchnou v ruce?)

7. OMYL

Komunismus je příšerný a zločinný blábol, a ne krásná myšlenka

(Ne vidina spravedlivé společnosti, ale onen nefunkční a zločinný návod, jak na to, to je základ komunistické myšlenky. Výsledkem této prolhané ideologie není spravedlivá společnost, ale miliony mrtvých a mozky plné nesmyslů u živých, čemuž se poněkud eufemisticky /zjemněle/ říká morální devastace.)

8. OMYL

Slušnému chování se musíme učit, jinak jsme neotesánci

(Jak se chovat na návštěvě, v obchodě, na cizím počítači, při řízení auta nebo jak telefonovat, tomu všemu se lze naučit. Doporučuji to, nemá-li být člověku podezřelý, proč nemá mnoho přátel a proč jsou lidi vždy tak šťastní, když už odchází.)

9. OMYL

Muž a žena jsou rozdílní, a nemají ani stejná práva, ani postavení

(Proč krachuje i „velká láska“, proč je vysoká rozvodovost v tzv. „vyspělých“ zemích, proč polovina dětí ve třídě už nemá svého tatínka, v čem spočívá hloupost feminismu a emancipační filozofie – o tom všem je tento devátý omyl.)

10. OMYL

Chcete-li pro své dítě to nejhorší, pak ho nikdy nebijte

(Fyzická bolest pravdivě, spravedlivě a neškodně připravuje dítě na skutečný život. Těžko na cvičišti, lehko na bojišti. Jen proto je dnes tolik nezvedených darebáků, rozmazlených ufnukaných dospělých a sebevražd, že se od této staletí prověřené praxe upustilo.)

11. OMYL

Demokracie je spíše to poslední než nejlepší uspořádání

(Ledovce ještě neroztály, pořád je hej. Atomovku, vyvinutou ve vyspělém demokratickém státě, teroristé ještě nepoužili, ještě je nám hej. Letadlo s porouchaným motorem ještě nedopadlo na zem, a tak můžeme vesele proklamovat, že technika je báječná a demokracie tím nejmenším zlem. Zatím. Než zjistíme hodně pozdě, že je tím největším.)

12. OMYL

Zlo páchají nejen zlí, ale hlavně průměrní a celkem slušní lidé

(Ti se totiž bez ušlechtilé a pevné víry snadno změní na zločince. Ani prostitutky, ani bezdomovci či pouliční zloději nevelí válkám a většinou v nich ani nebojují. Ne, ti nejsou mravnější, jen méně nebezpeční a zneužitelní.)

13. OMYL

Velkým třeskem vesmír možná skončí, ale začít tak nemohl

(Stále více se ukazuje, že náš současný vesmír je vyprojektován, a ne vybuchnut. Materialistické pohádkové evoluční scénáře o naší minulosti nemají konce, baron Prášil by se za ně nemusel stydět. Společný jmenovatel je však u všech stejný: věřme jakékoliv hlouposti, jen ne v Boha – a řekjeme těm spekulacím věda.)

14. OMYL

Smysl života neurčuje věda, ale vždy jej znali rozumní lidé

(Kdo čeká, že věda jednou objeví vzorec pro výpočet smyslu života, ten umře v nesmyslu uprostřed omylů. Kdo myslí, že bez hledání smyslu života a pravdy jde také slušně žít, dožije se mnoha neslušných překvapení.)

15. OMYL

Kdo toleruje mylnou víru, ať se připraví na sklizeň zla

(Víra v něco či někoho je základní složkou psychiky každého člověka. Proto péče o ni by měla být intenzivnější než o tělo. Žel, opak je často pravdou. Denně setkáváme čistá, navoňená, dobře oblečená a zdravá těla, ale s duší nemocnou na smrt, jejíž software je žalostně primitivní, zavírovaný a plný omylů. A podle toho pak vypadá i ten život!)

16. OMYL

Náboženství si jsou podobná asi jako lidské charaktery

(Stejně jako z vědeckých teorií je nakonec nejbližší pravdě jen jedna či dvě, ani učení o Bohu není stejně pravdivé v různých náboženských systémech. Různé cesty nás mohou dovést do Říma, do propasti či do pekla, ale určitě ne k Bohu.)

17. OMYL

Věřit v Boha může jen realista, blázen na to nemá

(Miliony programů v živé přírodě, které kódují miliony různých funkcí, tvarů, procesů a těl, ukazují na inteligentního projektanta a konstruktéra – proto nebyl dodnes pozorován vznik ani jediného programu bez působení inteligence. Lidé si nelámou hlavu s licencemi při kopírování designu netopýřího sonaru nebo Viktorie královské, ale mohli by si lámat hlavu alespoň s vděčností - že mohou žít, vidět, slyšet, chodit, jíst a myslet – kdyby jim to myslelo.)

18. OMYL

Vyhánět misionáře od dveří umí jen omezenec

(Cenné informace o smyslu života vítá jen myslící člověk, ostatní dávají přednost roznašečům špičkových vysavačů, sad chromovaného nádobí nebo CD disků. Elektrický robot v kuchyni může ulehčit vaření, ne však život. Ten může ulehčit i zachránit jen slovo o Bohu a víra v Krista – a to je cílem všech křesťanských misionářů.)

19. OMYL

Samo chození do kostela zaručeně nikoho nespasí

(Jako se ateista mýlí ve věcech stvoření, tak se mýlí náboženský pokrytec ve věcech spasení – a ateistovi svým mizerným životem tak dává další falešný důvod k popírání Boha. Je opravdu tragikomické myslet si, že formálními náboženskými úkony a povrchním církevním životem uvádím Pána Boha do nadšení a sebe do nebeských výšin.)

20. OMYL

Homosexuál potřebuje slyšet pravdu, ne lichotky

(Proč stále víc a víc národních parlamentů, politických stran i jednotlivců přijímá lživou filosofii všech těch rozličných divosexuálních skupin? Proč má tolik lidí „svatou potřebu“ bránit myšlenkové schéma, které je ve svých základech zcela mylné a ve svých důsledcích připravuje všem peklo na zemi? Není to jen proto, že sami postrádají sebeovládání?)

21. OMYL

Každý něčemu věří, mnozí však snůšce nesmyslů

(„Věřím jen tomu, co vidím a na co si mohu sáhnout“ – kolikrát v životě zaslechneme tuto zcela nepravdivou a naivní větu! Takový člověk asi snad ani nežije, zcela jistě nikdy nepřejde most, nenastoupí do vlaku či autobusu a neustále měří nosnost stropu pod kterým - pln panické hrůzy - právě přebývá, tedy pokud věří tak, jak mluví.)

22. OMYL

Misionáři a kazatelé jsou důležitější než lékaři

(To proto, že software je důležitější než hardware, tedy duše než tělo. To ovšem materialista pochopit nemůže, protože pro něj duchovní věci neexistují nebo jsou jen jakousi pentličkou na kabátu. Když se ale ta „pentlička“ pokazí, hrozí nejen kabátu, ale všemu kolem včetně jeho nositele pořádný malér. To vidíme všude ve světě: neohrožují nás invalidé, ale špatně myslící, tělesně zdraví darebáci, ať už patří k našim sousedům či zasedají v našem parlamentu.)

23. OMYL

Existence zla popírá materialistický pohled na svět

(Kdo stvořil Boha, kde je a z čeho je? A mohl by dovolit zlo? Lidé tím nemyslí jejich zlo – jen zlo těch druhých. Naše vlastní „drobné chybičky“ by Boha nepopíraly... Zlo, tedy rušení řádu, který vede k životu, však dokazuje existenci svobody a tím i nehmotného Stvořitele. Bůh asi udělal chybu, že nestvořil jen železobeton – to by bylo na světě opravdu „dobře“!)

24. OMYL

Není vůbec prokázáno, že svět existuje miliardy let

(Existence meteoritů, poloha Měsíce i jeho teplota, spirálové galaxie, malé množství helia v ovzduší a velké množství helia v zirkonových krystalech žulových skal po celém světě, radioaktivní oxid uhličitý v nenulovém množství v různých uhelných ložiskách, malé množství soli v moři a malé množství sedimentů na dně oceánů a desítky dalších skutečností – kvůli evoluční pohádce tajených a bagatelizovaných – ukazují na velmi nízké stáří Země i pozorovaného vesmíru.)

25. OMYL

Jen naivní lidé si myslí, že smrt zakryje jejich podlosti

(Jezme, pijme, zítra stejně zemřeme – to je sice žoviální hospodská i řecká filosofie, ale moudřejší je držet se varování, které dal Kristus: kdo se směje naposledy, ten se směje nejlépe. Smrt darebáka ukončí jeho darebáctví, ale nenapraví. Zničí jeho tělo, ne však duši. Proto Ježíš řekl: „Nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou“. To je výrok hrůzy pro bezbožné a naděje pro zbožné.)

26. OMYL

Pro majitele mozku jsou v Bibli špičkové informace

(Bible je nejen učebnice dějepisu a přírodovědy, ale je jediná starověká kniha, kterou můžeme testovat a ověřovat i vědecky. Svoje informace o Bohu, světě, životě a člověku, minulosti i budoucnosti, zasazuje jen Bible do historického rámce světových dějin, do konkrétních geografických a chronologických dat a nenechává vnímavého člověka na pochybách, že ji museli napsat lidé jen pod zvláštní inspiraci z mnohem vyššího zdroje, než je lidské poznání.)

27. OMYL

Vývoj techniky konec světa nezbrzdí, spíš přivodí

(Když stavěli Titanic, tak prý někdo napsal na bok lodi: Titanic ani Bůh nepotopí. Nevím, jestli je to pravda, ale vím jistě, že mnoho lidí si toto myslí o světě, ve kterém žijeme. A to i přes tolik globálních hrozeb i jasného varování lidí, kteří vůbec nejsou inspirováni Biblí, ale vědeckými výzkumy. Bacil přepere tygra a zlé lidské srdce překoná všechny bezpečnostní zábrany techniky i obranné a hlídací mechanismy.)

28. OMYL

Podobnost organismů svědčí o jedné tvůrčí škole

(Stůl se podobá židli, ale truhláři nedělají stoly ze židlí. Digitální hodinky se podobají kolečkovým, ale nikdo nepředělává kolečkové na digitální – to by bylo o moc těžší než je vyrobit ze surového materiálu. Není ani žádný vědecký důvod k naivní víře evolučních ideologů, že lidská ruka, křídlo ptáka či koňská noha jsou příbuzné s nějakou dávnou rybí ploutví jen proto, že si jsou trochu v něčem podobné. Zachraň se, kdo můžeš, před evoluční sektou.)

29. OMYL

Náboženství na školách by mělo být přísně povinné

(Důležitější pro děti než znalost chemie a fyziky je znalost Božích přikázání, Ježíšova života a učení, i celé Bible. Výmluvy na toleranci a demokratičnost jsou založeny pouze na špatném pořadí hodnot. Proto se dětem nedemokraticky vnucuje všechno možné materialistické haraburdí, tolerance netolerance, to nejpodstatnější si však ze školy neodnesou!)

30. OMYL

Blázní vzdělaní i nevzdělaní, jedinci i zástupy

(Může se tolik vzdělaných lidí mýlit v pohledu na náš původ a vznik světa? Historie je plná masových omylů a bláznění celých národů, parlamentů, prezidentů a králů, vědeckých komunit a zástupů lidí. Je snad masové šílenství milionů lidí oddaných nacizmu či „vědeckému“ komunizmu až tak dalekou minulostí? Proč by se tedy nemohla mýlit evoluční sekta /Darwinova parta/ jen proto, že je početná?)

31. OMYL

Pravda je hlupákoví relativní, dokud mu neteče krev

(Zpochybňovat hlubší smysl života, existenci Boha či realitu reality jde dobře u kávy či piva – než na nás dopadne ne relativita, ale realita těchto pojmů. Tou realitou je každodenní život, kde narážíme na lidské nesmysly všeho druhu, často dost tvrdě a nerelativně. Atomová bomba také není relativní a Bohu se můžeme beztrestně vysmívat jen do doby, než na nás dopadne jeho zcela reálný soud.)

32. OMYL

Komu není rady, tomu vzkazují: odpočívej v pokoji

(Nechat si poradit od zkušeného člověka může stát tisíce. A lidé ty peníze rádi dají. Ale za jaké rady? Právnícké, technické, rady psychologů a finančních poradců. Ale co takhle nechat si poradit ve výběru partnera pro manželství, při hledání životního cíle a smyslu nebo jak vychovávat děti? Jde-li o důležité životní pravdy, tam se mnozí lidé cítí být „velkými odborníky sami“ a běda, kdyby jim někdo chtěl radit. Ale jen letmé ohlédnutí zpět zjeví jejich neuvěřitelnou životní fušeřinu, zločinnou nedbalost a neznalost než odbornost.)

33. OMYL

Kristus je jediná cesta k životu – to není fanatizmus, ale tvrdá realita!

(Je mnoho ochránců, ale jen jeden zachraňuje od hříchů a ze smrti. Je mnoho bohů, ale jen jeden stvořil svět. Je mnoho cest, ale jen jedna z nich vede k pravdě a k životu. Proč nejít právě po ní? Jednou z největších světových osobností byl Jan Křtitel, ale když se setkal s Kristem, řekl, že mu není hoden zavázat tkaničku u bot. Rozpoznat velkou mravní osobnost je životní výhra – žel, mnoho takových výherců dnes není i proto, že větší zájem je o Mercedesy a Fiaty.)

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ

Omyly v životě člověka působí bolest, zmatek a bláznění. Společnost takových jedinců se podobá psychiatrické léčebně se vším všudy: musí tam být neustálý dozor, zámky, mříže, tresty, odměny, psychologové, psychiatři a prášky. Také chléb a hry. Občas dojde ke krveprolití, mezitím jsou hádky a usmírování, lásku střídá nenávisť, bujaré veselí smutek, zoufalství a deprese. Je tam jen pár rozumných lidí a jinak celkem sami blázni, jejichž počet časem narůstá. Člověk, který mluví pravdu, dodrží slovo a má trochu soudnosti v hlavě, je v této společnosti šokující výjimkou – je za blázna. Naopak myšlení skutečných bláznů je tu normou.

A teď si k této společnosti přimyslete ještě jedno navíc: blázni si vládnou sami a jsou pořádně ozbrojeni!

Obávám se, že se svět stále víc přibližuje tomuto pochmurnému obrazu nemocné a nebezpečné společnosti. Počet lidí, kteří smýšlejí a jednají jako blázni či hlupáci, hrozivě roste. 33 *nebetyčných omylů* tento moderní chaos myslí popisuje, a to jak příčiny této pomatenosti, tak i východiska z ní.

Nedělám si žádné iluze, že by se mnou mnoho lidí souhlasilo. Již první reakce e-mailem byla stručná: „Jste idiot.“ Když jsem slušně požádal o vysvětlení, v čem se mýlím, odpověď už nepřišla. A to je má mnohaletá zkušenost: lidé s něčím nesouhlasí, ale vysvětlit to neumějí a většinou je to ani už víc nezajímá. Přijali povrchní názory (Mercedes), ale obhájit je neumí a ani se o to nepokoušejí – „je přece tolik důležitějších a příjemnějších věcí na světě“. Časem však sklízí bolestné ovoce. Svůj podíl viny na bídném stavu vlastního života, svých dětí a světa kolem si nepřipouštějí a pochopitelně jej ani nejsou schopni dohlédnout. Spokojí se s tím, že nadávají nebo tím vším nějak proplovávají – lépe či hůře.

Při četbě jednotlivých omylů by si někdo mohl myslet, že jsem si jen tak sedl a napsal to. To by byl však 34. omyl! Následující zdánlivě jednoduché popisování různých témat je výsledkem stovek (!) hodin pečlivého zvažování každé věty, mnohaletého získávání informací z literatury, internetu, diskuzí, z vlastních přednášek a řady rozhovorů s lidmi na ulicích i celoživotního osobního studia. Proto nedoporučuji, nemá-li to být jen ztráta času, číst tyto věci třeba s walkmanem na uších v hlučné závodní jídelně. Snažil jsem se o výstižné i vtipné vyjadřování bez obalu. Nazývám omyl omylem, lež lží a hloupost hloupostí. Jelikož jde o hodně (o život), buším do toho, jak se dá.

To je asi důvod, proč mnozí lidé na jedné straně sice souhlasí s obsahem jednotlivých Omylů, ale na druhé straně mi vytýkají, že má forma podání mnohé spíše popudí než aby jim pomohla. Můj styl je hodně kontroverzní a útočný, a vypadá to, jako bych byl já chytrý a všichni ostatní hloupí. Ale nechtěl jsem lidi rozdělit na chytré a hloupé, ale na informované a neinformované, poučitelné a nepoučitelné, zodpovědné a lhostejné. Cíl, který sleduji, není někoho naštvat, ale varovat: ukázat, že život v omylech vede k velkým neštěstím jak jednotlivců, tak i celých národů, a že je možné se tomu vyhnout. Pokud někoho roztrpčí příkrá forma, tak se omlouvám, ne však za pravdivé informace a fakta popisující realitu, ne za popisování málo známých skutečností. Sama fakta přece nezasluhují hněv, ale věcnou diskuzi. Vždyť jde o jednu velmi podstatnou věc: **žít podle pravdy, neztrpčovat nikomu život a nebláznit. Nepřipravovat budoucím generacím katastrofu.**

Pavel Kábrt, 9. 1. 2009, 2. vydání

STRUČNÝ POPIS JEDNOTLIVÝCH OMYLŮ

1. OMYL

Mnozí dnes věří, že 20. století bylo vrcholem pokroku a vyspělosti lidstva. Ve skutečnosti to bylo nejkrvavější století ze všech známých minulých staletí. Zahynulo v něm přes 100 milionů lidí rukou lidí. (Jedna studie uvádí 170 milionů, jinde se píše o 400 milionech!) To má dvě hlavní příčiny.

První příčinou je skutečnost, že materialistický styl života vede k názorové povrchnosti neboli tupé hlavě, a tím k životu v omylech. Ani trochu to nesouvisí se vzděláním a jeho výší, prosím, nepleťte si to! Tupí lidé jsou snadno manipulovatelní – a čím vzdělanější, tím nebezpečnější.

Druhou příčinou krvavého 20. století je velká údernost současných lidí (fyzická síla daná technikou). Jeden člověk může dnes poškodit nebo zabít mnohem větší počet lidí, než tomu bylo v minulosti. Kombinace těchto dvou faktorů (názorová povrchnost a velká fyzická síla) vyústila v krátké době v dav technicky zdatných duchovních primitivů (civilistů, vojáků, politiků, úředníků, dělníků, vědců, mužů i žen, dospělých i dětí). Akční rádius těchto lidí je velký, schopnost ublížit mohutná, názory mdlé a plné omylů. Výsledkem jsou hektolitry prolité krve.

Všimněme si, že dnes už i školák, v dřívějších dobách celkem neškodný, může být velmi nebezpečný pro značný okruh lidí - právě v důsledku technických prostředků. Navíc je snadnější vychovat darebáka a duchovního primitiva než moudrého a zodpovědného člověka s vysokým morálním standardem (jde o ekvivalent fyzikální entropie v morální oblasti). Má-li součin hlouposti a technické vybavenosti dané skupiny lidí na jednotku plochy určitou kritickou hodnotu, katastrofa je na obzoru. Množství zla, řádění a ničení, na které bylo kdysi potřeba velké množství lidí, dnes vykoná jen několik málo jedinců díky potřebné technické výbavě. Když to řeknu s nadsázkou, jeden dva hlupáci dnes mohou zničit celý svět. Toto nebezpečí v dřívějších dobách neexistovalo.

Proto velmi palčivou zůstává otázka, jak to vše půjde dál! Vždyť tato nebezpečná kombinace hlouposti a síly, která se ve 20. století projevila takovým krveproléváním a genocidou celých národů, je na vzestupu a projevuje se v nezmenšené míře i dnes. A často ve zcela běžném životě.

S obavou sledujeme globální ničení přírody, vysokou zločinnost, stále sílící terorismus a mnoho válečných konfliktů. Velmi názorně můžeme onu neblahou kombinaci hlouposti a síly vidět třeba jen na obyčejné dopravě. Bláznivost řidičů zesílená plynovým pedálem (tedy v kombinaci s bláznivostí výrobců automobilů) vede na celém světě k mnoha tragédiím (roční počty mrtvých na silnicích světa začátkem 21. století už jdou přes milión!). A protože hloupí lidé nechápu správně ani souvislosti, vysvětlují si příčiny všech těchto malérů mylně (např. technickými nedostatky, ekonomickými, politickými či jinými důvody). Přitom jde o jednoduché spojení hlouposti a síly. O akceleraci duchovně tupého života mašinérií techniky. Protože velká síla vyžaduje i velkou zodpovědnost a moudrost – kde ji však mají dnešní lidé vzít? Člověk totiž může mnohem víc než smí a mnohem víc než by měl – kdo jej však dnes učí tomu, co smí a co nesmí, co by měl a co by neměl? Nejen rodiče, ale často už ani prarodiče to nikdo neučil.

Na zdravých tělech ovládajících nebezpečné technologie sedí hlavy naplněné omyly (např. o původu i hodnotě lidského života, o smyslu a hodnotě vzdělání, intelektu, schopnostech a charakteru). Tito lidé se podobají autům naplněným výbušninami, v nichž nefungují brzdy a nemyslíci řidiči šlapou na plyn ze všech sil. Ti samí pak vychovávají děti a svůj mylný pohled na svět předávají dál stejně jako schopnost budovat ještě

nebezpečnější techniku. A protože se dnes *odbornost a intelligence* chápe mylně jako *ctnost* či dokonce *charakter*, zdá se být skoro všechno v pořádku (vždyť odborníků a inteligentů je relativně dost). Jak ale může dopadnout společnost, která zaměňuje odbornost (erudovanost v nějakém oboru) za charakter a podle tohoto chybného hodnocení umožňuje přístup k moci? Jak může dopadnout společnost, kde se nejvyšší důraz klade na tělesné zdraví, intelekt a odborné znalosti? Kde se stále zvyšuje poznání o hmatatelných věcech a tím i fyzická údernost lidí, ale ignoruje se a snižuje slušnost a ušlechtilé povahové vlastnosti? Jak může dopadnout společnost, kde klesá přirozená moudrost a soudnost lidí (tzv. zdravý rozum) a znalost životních priorit, ale i schopnost sebeovládání a motiv čelit pokušením či útrapám? V důsledku toho se zvyšuje povrchní a zkratkovitě jednání, často znásobené technickými prostředky, jak už bylo řečeno.

Jak může dopadnout společnost, která žije v základních omylech o svém původu a cíli, smyslu existence, která má naprostý zmatek v tom, co je dobré a zlé, důležité a vedlejší, správné a nesprávné, životu prospěšné a nebezpečné, ale umí stále dokonaleji využívat energie a stavět a vymýšlet složitější a účinnější stroje a technologie? Jak může dopadnout společnost, která myslí, že fatální zanedbání výchovy svých mladých vykompenzuje špičkovými technologiemi, detekčními rámy kovů, kamerovými systémy, čipy, policejními opatřeními, legislativou nebo vágním apelem na slušné chování?

Následující popis omylů chce vnímavému člověku ukázat, kde vězí chyba a jak se v osobním životě vyvarovat moderního šílenství. Kde získat sílu tomu všemu čelit.

.....**Více o tom v Komentáři**

2. OMYL

Mnozí dnes věří, že život vznikl z neživé hmoty zcela bez programu, shodou okolností. Ve skutečnosti život v žádném případě takto vzniknout nemohl. To tvrdí dnes už tisíce vědců a lze to dokázat jak naší *zkušeností* (tj. prostým životním pozorováním), tak i ověřenými přírodními *zákonitostmi* (v laboratoři) a řadou *nálezů* (v terénu). Potíž není ve vědě, ale v neochotě mnoha vědců i médií uznat, kterým směrem důkazy ukazují. Proto stále platný zákon biogeneze, podle kterého živé vzniká jen ze živého, pomalu mizí z učebnic. Je totiž v rozporu s evoluční představou, podle které kdysi život *musel* nějak samovolně z neživého materiálu vzniknout – nemá-li evoluční hypotéza padnout. Ne tedy sama přírodověda, ale ideologické důvody vedou některé vědce k tvrzení, že život se z neživé hmoty (kdesi kdysi jaksi) vyvinul.

Na úvod si učinme malý myšlenkový pokus: Představte si, že bychom vyvezli raketoplánem na Mars mrtvolu člověka. Položíme ji tam do vody, aby měla ty nejlepší podmínky k dalšímu vývoji. A odletíme. Bude se ta mrtvola vyvíjet? Jak nádherný start by zde evoluce měla! – ve srovnání s tím, když začínala od nuly kdysi dávno, jenom s kamením, vodou a několika chemikáliemi. Tady už má evoluce nejen hotové buňky a celé orgány, ale dokonce v zaživacím traktu té mrtvoly budou ještě živé mikroorganizmy, stejně tak v plicích, pohlavním ústrojí a dalších orgánech. Bude se tato mrtvola vyvíjet? Ale kdež! Každý chemik i biolog ví, že nikoli. Pomohou v tom nějak miliony let? Právě naopak – čím déle tam bude, tím hůře! Záření z kosmu zničí vše živé a v samotné mrtvole probíhají procesy (autolýza) odbourávající tkáň i buňky. Pokrok? Vývoj? Evoluce? – jen v bujně fantazii některých lidí! Proč tedy věřit pohádce, že se kdysi dávno - za mnohem horších podmínek - mrtvá anorganická hmota vyvíjela až k živé buňce, a pak ještě dál až k celé živé přírodě a člověku? Proč ani v náznaku nic takového dnes už nikde nepozorujeme?! Řeknu vám to: Protože celá evoluční teorie je jen jedna velká pseudovědecká lež a náhradní náboženství zmatených materialistů i popletených církevníků.

Pokud paměť lidstva sahá, tak myši vždycky vznikaly z myší, psi ze psů a lidi z lidí. Plíseň na našem nádobí vznikne jen z *předchozí* plísně – ne z mrtvé špíny. Ta ji může vyživovat, ale ne „vytvořit“! Proč tedy věřit fantazii, že kdysi dávno tomu bylo jinak? Je to stejné, jako bych tvrdil, že dlouhodobým kopírováním čistého papíru jednou vznikne smysluplný text díky hromadění náhodných skvrn na papíře. Ještě větší nesmysly nám materialisté vtlačují do hlav už přes sto let v oblasti biologie a chemie. Pracují s Božím stvořením (geny) a tvrdí, že vzniklo bez Boha.

Je všeobecně známo, že jednotlivé součásti a prvky celků s vysokou specifickou uspořádaností (to se týká jak buněk a všech živých organismů, tak i lidských výrobků) se nikdy do těchto funkčních celků (uspořádaných soustav) samy od sebe „nevyvíjejí“ a „neskládají“ – čas je zde faktorem právě záporným (je funkcí rozkladu)! Prvky a součásti, jak víme, vytvoří samy od sebe slepenec, hřbitov, skládku, sběr či šrot, ale ne sladěný, uspořádaný a smysluplný funkční celek! Popisuje to i řada známých zákonitostí (entropie, pravděpodobnostní výpočty, zákonitosti v teorii informací, nerovnovážná termodynamika aj.). Tisíce laboratorních pokusů od dob profesora Pasteura ukázaly, že život vzniká jen ze života, buňky z buněk a geny z genů, a to předáváním (odvozováním, kopírováním) složitého programu z generace na generaci. Originál – tedy první život - musel být na samém počátku. To je zákon biogeneze, a o tom je věda, ostatní je lež a fantazie. Nic se nelekejte toho, že lži, výmysly a fantazie tvrdí i mnozí lidé s tituly! Nedávno tito lidé napomáhali Hitlerovi, Gottwaldovi a Stalinovi, dnes pracují pro ďábla. Tvrzení, že první život vznikl samovolně z neživé hmoty, je nevědecké a směšné. Jde o

čisté podvádění jak laické veřejnosti, tak i naivních intelektuálů pracujících a majících vzdělání v jiných oborech.

Čím více času dopřejeme nějaké rovnovážné soustavě neživých prvků (bez programu), tím méně uspořádanou ji pak nalezneme: samovolně stárne a rozkládá se, ne naopak. Nic nepomáhá tvrzení, že entropie (sklon k samovolnému poklesu rozlišitelné uspořádanosti, $S \geq 0$) je definována jen pro uzavřené soustavy, nebo že může lokálně poklesnout – její vzrůst pozorujeme i v soustavách otevřených! Když prostý člověk při pohledu na přírodu prohlásí: „To se přece nemohlo udělat jen tak samo od sebe“, má v hlavě víc rozumu než akademicky vzdělaný ateista či církevník, který rozšiřuje zmatené teorie, „jak se to všechno udělalo samo“ za miliony let, možná pod dohledem, možná bez dohledu, nějakého boha. Většinou své bláznivé spekulace zakončí slovy: „...ale je to pořád ještě velké vědecké tajemství.“ Pochopitelně: když vyjdete z předpokladu, že se pyramidy postavily za miliony let samy, pak je ovšem „velké tajemství“, jak! A zůstane to tajemstvím navždy. Nicméně učit tuto pitomost můžete s neustálým apelem, že jednou na to přijdete a že právě tímto způsobem věda pracuje. Jen žádní dávní Egypťané či Bůh, to přece do vědy nepatří! Což skutečně do vědy nepatří, to platí. Ale pak je nutné si uvědomit, že vědou nemůžeme vysvětlovat existenci všeho, jak se o to zmatení lidé pokouší.

Dávné sebeoživování hmoty (miliony let hmota dělala „uf, uf“ až ožila), neboli tzv. chemická evoluce buňky (no nezní to krásně vědecky, řekněte?), což ovšem nikdy nikdo nikde nepozoroval, na rozdíl od pravého opaku, bylo vymyšleno jako náhradní materialistické náboženství podvodně nazývané věda, jehož bohové (energie, čas, náhoda) nemají žádné tvůrčí schopnosti (na rozdíl od každé inteligence) a jsou zcela neplodní, sterilní. Jediné, co bez programu či intelektu umí, je kazit. Pokud je přírodověda založena na pokusu a pozorování, pak jiný závěr nelze učinit. Pokud se do přírodovědy zatáhne nepozorovatelné a fantaskní, můžeme učit chemickou evoluci buňky.

Ani v laboratoři, ani v terénu nebyl nikdy doložen proces, při kterém by se na jednom místě třeba jen desítky let vytvářela jakási stále složitější chemická sloučenina neperiodického uspořádání (podobná buňce). Proč by se tak mělo dít miliony let před miliony let? Je neuvěřitelné, jak si někteří takzvaní „exaktní“ vědci pletou podmínky nutné pro *udržení* života s podmínkami nutnými pro *vznik* života. Teplo, voda nebo dostatek energie jsou nutné podmínky pro *přežití* mnoha organismů – ale nestačí pro jejich vznik! Sírné bakterie mohou žít při teplotě 100°C, ale 100°C ani síra je nevytvoří! Je to asi stejné, jako by někdo tvrdil, že kde je hodně železa, ropy a rovného terénu, tam vzniknou sama od sebe auta. A kde je kamení, budou domy, a kde je křemík, budou integrované obvody a kde je uhlík, vzniknou igelitové tašky. Stejně tvrzení je, že kde je voda, vznikne život.

Mnoho vědců se zde dopouští zločinné dezinformace v myslích naivních lidí. Pod pláštěm vědecké terminologie jsou skryta ničím nepodložená tvrzení. Nereálná fantazie a klamání doprovází rétorický trik, že věda na to jednou přijde. Tedy že přijde na to, jak se stalo, co se stát podle současných vědomostí nemohlo a co v současnosti vědecký výzkum vylučuje. Tedy jak mohla neživá hmota vytvořit sama od sebe nejsložitější stroj na světě – živou buňku. A proč kdysi náhoda byla chytřejší a nepravděpodobnost pravděpodobnější než dnes, a jak je to možné, že dnešní procesy už nefavorizují vznik života z neživého. Pokud ovšem zavedeme do našeho uvažování koeficient „jednou na to věda přijde“ – pak si můžeme vymyslet jakoukoliv fantaskní hypotézu či rovnici o minulosti a čekat do nekonečna, až nám ji věda potvrdí.

Nesmyslné hypotézy odporující pokusům a nálezům se však v přírodovědě nepotvrzují, ale opouštějí. Kdyby se evoluční pohádkáři drželi této pravdy, dávno by svoji hypotézu museli zahodit, protože učení o dávné chemické evoluci není ve světle současných výzkumů vědou, ale ideologií, špatným dějepisem. Oni si však udělali z evoluční teorie náhradní náboženství. Vědci argumentující nutností živého stvořitele tak nečiní proto, aby si jím vysvětlili, co neznají, a zaplnili tak bílá místa našeho poznání, třeba z lenosti hledat jiná vysvětlení, ale právě na základě toho, co vědí, co je bezpečně vědou zjištěno, na co svojí pilí přišli. Jsou to ateisté a jejich učedníci, kdo pomocí evoluční spekulace vyplňují nevyplnitelnou mezeru vzniklou tím, že škrtli myslícího a konajícího tvůrce. Tuto nepřirozenou mezeru nyní ucpávají náhradními mechanismy, pomocí kterých dlouhý čas a energie měly údajně vytvořit to, co dle současných vědeckých poznatků vytvořit nemohou a co dokáže jen cílevědomé úsilí myslícího tvůrce. Asi jako když v úvaze o vzniku pyramid „jen tak“ zanedbáte (tedy vyřadíte z existence) „malou drobnost“ - egyptské dělníky – pak ovšem máte obrovský problém vysvětlit vznik pyramid bez nich. Nic jiného vám pak nezbyvá, než vymyslet „evoluci pyramid“. A to je situace Darwinových pohrobků.

Fantastická a směšná představa o tom, jak buňky vznikaly náhodnými fluktuacemi v neživých materiálech, a pak se postupně vyvíjely k rybám a dál až k člověku, není jen nesmysl, ale také obrovská tragédie. Není náhodné, že se evolučním hloupostem začalo věřit právě v nejkrvavějším století lidských dějin. Tato falešná, na lžích založená víra, otupila svědomí lidí a dala prostor k vyvražďování celých národů. Americký biochemik a fyziolog Dr. George Wald (dostal Nobelovu cenu za objevy v oblasti primárních fyziol. a chem. pochodů v procesu vidění), napsal: "Když přijde na původ života na Zemi, jsou zde jen dvě možnosti: stvoření nebo spontánní plození (evoluce). Není žádná třetí možnost. Spontánní plození bylo popřeno před 100 lety, ale to nás vede jen k jednomu dalšímu závěru: nadpřirozené stvoření. My to nemůžeme přijmout z filozofických důvodů

(osobní důvody); a tak volíme víru v nemožné: že život povstal spontánně náhodou." (The Collapse of Evolution, Scott M. Huse)

.....Více o tom v Komentáři

3. OMYL

Mnozí dnes věří, že se život mohl vyvinout i jinde ve vesmíru. Ve skutečnosti se tam stopy života hledají už přes sto let zcela marně, a to jen kvůli primitivní představě některých vědců, že „kde je voda a příhodné podmínky“ (co to je v chemii?), tam se také *udělá* život! K zoufalému hledání života ve vesmíru vedou ovšem i stále zřetelnější vědecké důkazy, že na Zemi život vzniknout nemohl – proto materialističtí a ateističtí snílci odsouvají jeho vznik do „tajemných dálek neznáma“. Tam bude náhoda asi chytřejší a nepravděpodobnost pravděpodobnější (co když tam platí, že $5/10=90\%$?).

Jak už bylo řečeno, ve sterilním prostředí (bez zárodků života) život sám od sebe vzniknout nemůže. (Proto můžeme s klidem vyrábět konzervy.) Toto poznání už dnes není ani hypotézou, ani teorií, ale zákonem: zákonem biogeneze. Proto se stopy života nenašly nikde v blízkém vesmíru – protože život je jen ze života! Kdyby ke vzniku složitějšího uspořádání prvků stačilo v chemii či ve fyzice jen dost času (a je to!), proč by se na planetách nevyvinuly nejprve jednodušší formy? Třeba polovodiče? Křemíku a času je tam dost, že? Když se podle evoluční fantazie může z neživé hmoty vytvořit jen tak naslepo (bez programu či myslícího konstruktéra) ten nejsložitější stroj světa, živý organizmus, navíc se složitým programem pro svoji vlastní reprodukci, proč se nemůže vyvinout mnohem jednodušší, neživý? Málokdo, kdo tyto analogie odmítá, si uvědomuje, že živý organizmus je složen ze samých neživých součástí!

Proč „příroda“ nevyvinula nejprve z kamení domy nebo z uhlovodíků umělé hmoty, třeba igelitové tašky? Proč přeskočila jednodušší věci (neživé) a začala konstruovat zrovna to nejsložitější – živou buňku, kterou neumí v laboratoři vytvořit ani člověk? Kdyby z vesmíru zazněl zpěv nebo přišel nějaký komplikovanější radiový signál, bude to pro naivní sektu SETI (hledající mimozemskou inteligenci) důkaz, že je tam vyspělá civilizace! – „to přece nemůže být náhoda“, to by sama hmota neuměla (zazpívat nebo vyslat složitý signál). Ale samotného původce zpěvu či signálu, onoho třeba Marťana (a hlavně pozemšťana!) s hlasivkami, rukama a mozkem – „to už náhoda dokáže vytvořit sama, jeho původ v žádné předchozí inteligenci hledat nemusíme...“ – tak praví ateistická „logika“ a pavěda.

Jinak řečeno: hodinky samy vzniknout nemohou, hodinář však ano, praví evoluční ideolog. Dům ne, zedník ano. Igelitovou tašku příroda neudělá, ale chemika ano. Prvočísla z vesmíru nebo pyramida na Marsu – kdyby tam byla – *musí* (!) pocházet od inteligence (to hmota neumí, praví evolucionista), ale toho, kdo by prvočísla vyslal nebo pyramidu vystavěl, si hmota udělala sama – to umí, k tomu inteligence netřeba. Stačí voda, teploučko, záření a miliony let, praví ateistická propaganda a tzv. „exaktní věda“, kterou evoluční pohádkáři propírají mozky studentů a veřejnosti už desítky let.

Materialističtí fanatici nás a naše děti tedy nutí věřit, že:

1. mrtvá hmota sama od sebe ožila
2. slepá hmota sama od sebe začala vidět
3. hluchá hmota sama od sebe začala slyšet
4. hmota těžší než vzduch sama od sebe začala létat
5. nemyslicí hmota začala myslet a
6. tato šílená čarodějnická víra ateistické sekty je jediný reálný a přírodovědecký (sic!) pohled na svět.

Je s podivem, že si evoluční nadšenci ani nepovšimli, jaký úhor je na našich nejbližších vesmírných sousedech, třeba Měsíci, Marsu nebo jiných planetách. Tam se evoluce moc neproslavila, přestože tato tělesa měla podobné podmínky jako Země. Ale tam se jí přeměnit kamení na lidi nějak nezdařilo. Ani moucha nebo červíčka tam nedokázala vytáhnout z evolučního klobouku. Na Zemi však pracovala pilně /v některých hlavách/.

.....Více o tom v Komentáři

4. OMYL

Mnozí dnes věří, že jsme příbuzní se zvířaty a pocházíme z nich. Ve skutečnosti přesto, že někteří lidé jak zvířata žijí, z nich nepocházejí. Což nám mimo jiné dokládají i naše naprosto neevoluční zkušenosti s přírodními a přirozenými procesy – ryba je pořád rybou, plaz plazem a pták ptákem (jen lidé občas nejsou lidmi). Víru v evoluci popírají i další zákonitosti přírody a řada nálezů.

Učení o vývoji člověka ze zvířat vyvrací genetika, biochemie a řada dalších oborů. Evoluční „noční můrou“ jsou i zkameněliny. Těžko věřit, že by údajný miliony let trvající vývoj jednoho zvířete v jiné

nezanechal po sobě miliony kostí zkamenělých mezistupňů, když zůstaly miliony kostí hotových druhů! To zneklidňovalo už Darwina. Pokud se podlé této fantazie vyvíjelo křídlo ptáka z přední končetiny nějakého dávného plaza (máváním prackami a skákáním ze stromů!!) mnoho desítek milionů let, muselo by za tu dobu žít miliardy rodin poloplazů a poloptáků (kteří kdysi mávali prackami a skákali ze stromů, než se jim vytvořila funkční křídla). Ti prý měli ještě před létáním evoluční výhody (například údajnou tepelnou izolaci díky peří) a museli se tedy v krátké době rychle rozmnožit a vytlačit hůře přizpůsobené původní druhy. Kdepak jsou jejich kosti?! Miliardy kosti?! Evolucionisté zcela klidně ignorují statistiku – nejen tu, ovšem. Oni ignorují všechna fakta, která se jim do teorie nehodí. Proto stále zdůrazňují, že evoluční teorie je udržitelná jen díky pečlivé selekci (filtraci) faktů, tedy zákonitostí, dat a nálezu. Jde o uměle vybranou mozaiku ze střípků, které se do ní hodí, aby tak vznikl domněle správný obraz o naší minulosti. Vše nehodící se (a toho je většina) škrtněte.

Když se zachovaly spousty kostí plazů a savců, proč ne spousty kostí poloplazů a polosavců? Když máme zkamenělé kosti ploutví a křídel, kdepak jsou miliony zkamenělých poloploutví a polokřídel? Kde máme miliony zkamenělých dokládajících vývoj peří a chlupů z plazích šupin, když se peří i chlupy (srst) ve zkamenělinách velmi dobře zachovávají? Lež na lež, nic jiného není evoluční teorie. Stejná situace je i s kosterními nálezy, které by měly prokázat údajný vývoj člověka ze zvířat (tedy existenci jakýchsi „pololidů“). Druhá otázka, která Darwina také zneklidňovala a na kterou dodnes neexistuje odpověď, je, proč vůbec existují oddělené skupiny zvířat? Proč jedna skupina nepřechází plynule v jinou (když to tak prý bylo kdysi)? Proč dnes nežijí poloryby a poloobojživelníci, proč nežijí plynulé přechodové skupiny plazů až k ptákům a proč nežijí zvířata podobná opicím, která by v současnosti plynule přecházela v dnešní lidi – když prý tito tvorové žili po dlouhé miliony let kdysi dávno před námi?! Nejsou však ani ve zkamenělinách, ani živí – jen ve fantazii evolučních ideologů.

Evoluční paleontologové a biologové zahánějí tyto dotěrné otázky řadou neuvěřitelných hypotéz a domněnek. V hodinách biologie se evoluční fantaskní příběhy o vzniku člověka ze zvířat učí tak jistě jako v dějepisu o původu Germánů nebo Slovanů, ale pokud by se vycházelo jen z faktů, pak by se tyto neustále se měnící hypotézy mohly učit jen v kroužcích antropologické fantaziologie a fantazmagorie, a ne ve vědě. Vzpomeňme, který literární žánr užívá často výrazy „dávno tomu, dávno“ a „za devatero horami a devatero řekami“. Nejlépe se k antropologickým příběhům o vzniku člověka hodí výraz „bylo nebylo“. Žádný vědecký obor není tak poznamenán spory, podvody, omyly i osobními tragédiemi jako právě antropologie a evoluční biologie. Tam se pohádka o pradávných velmi nezvyklých procesech a událostech na naší Zemi mísí s hypotézami, spornými nálezy a dogmaty. A drzým tvrzením, že jen toto je pravá věda a tak to zaručeně bylo, a že každý jiný názor patří jen do filosofie či teologie. Pak by ovšem do filosofie a teologie museli patřit i tvůrci pyramid nebo gigantických soch na Velikonočním ostrově.

.....**Více o tom v Komentáři**

5. OMYL

Mnozí dnes věří, že Charles Darwin byl velký přírodovědec. Ve skutečnosti se spletl ve všem, co uváděl jako důkazy pro původ druhů. Zavlekl tak vědu do jednoho z největších omylů v její historii a lidstvo do marazmu vědecky podporovaného ateizmu a materialistického náboženství. Darwin je spoluviníkem na zvěrstvech 20. století. (Stalin, Hitler, Mao, Pol-Pot a další vrazi byli nadšenými vyznavači jeho teorií.) Je také viníkem současné beznaděje mnoha lidí (zoufalství mladé generace) popletených jeho nesmysly – kterým věří, aniž by se zabývali detaily.

Darwin zavinil vzrůst rasismu ve světě (Stephen J. Gould). Tento rasismus zesílil zvláště po vydání všech těch omylů, nesmyslů a nepodložených tvrzení v knihách *O vzniku druhů* a *O vzniku člověka*. Darwinovy mýty v embryologii, podcenění paleontologie, zcela chybné představy o dědičnosti (tvrdil, že poškození končetiny bude zděděno další generací) stejně jako chybný pohled na příbuznost mezi živými organizmy – to vše dnešní zastánci evoluční teorie „velkomyslně“ přehlížejí a tolerují – stejně jako Darwinův rasismus, lásku k zabíjení všeho živého, zaslepenou ješitnost a vědecké diletantství (o Galapážských pěnkavách si udělal velmi lajdácké nepřesné poznámky, ze kterých po letech sáhodlouze vyvozoval svoji „grandiózní“ teorii). Protože evoluční pohled na živou přírodu nikde nefunguje, hledají evoluční vědci zoufale náhradní (nedarwinistické) mechanismy vývoje, aby zachránili alespoň původní Darwinův bláznivý nápad o transformaci (vývoji) jednoho zvířete v jiné. Prý exaktní věda, jen je to třeba ještě „doladit“ a „upřesnit“ (Je to Mercedes, nebo ukradené kolo?).

Směr myšlení, kterým se začala ubírat podarwinovská biologie, můžeme připodobnit ke známé situaci člověka, který se vydal špatnou cestou. Jak jde dál, stále více tuší, že něco není v pořádku, něco „nehraje“, ale čím déle jde, tím méně se mu chce vracet (hlodá to v něm: snad přece jen jdu dobře, to bude ostuda, tolik už jsem ušel, taková ztráta času, co řeknou lidé, které jsem tak dlouho přesvědčoval, že jdeme dobře? atd.). A tak raději umlčuje pochybnosti i kritiky, zavírá oči před fakty, než aby si přiznal omyl a vrátil se! Pýcha je velká překážka na cestě poznání pravdy. Přiznat si, že nemám ani Mercedes a dokonce ani kolo, jen berle („Císař je nahý“) vyžaduje velkou pokoru a odvahu. A velkou lásku k pravdě.

Proto je popletený Darwin pořád ještě vyhlašován svými fanoušky za velkého vědce, místo aby byly jeho kosti zahrabány někde za zdí vedle všech těch temných duší, které způsobily lidstvu nezměrné utrpení a zavedly ho do temnoty lži a omylu. I při Darwinově smrti, jak od té doby mnohokrát jeho stoupenci předvedli s jeho teorií, jejich pletichy a nátlakové praktiky vedly k tomu, že byl tento nepřítel církve nakonec pohřben ne v rodinné hrobce v Downu, jak si to příbuzní přáli, ale na církevní půdě, ve slavném Westminsterském opatství. Kuriozitou však je, že lidé, kteří si chtějí koupit vstupenku do této hřbitovní části Westminsteru, zcela nevědomky šlapou po Darwinově hrobě a jeho ostatcích v něm uložených, protože jsou tyto ostatky uloženy hned vedle prodejního místa, kde se tvoří fronty. A podobně jako se jeho teorií znečistilo mnoho věřících lidí, kteří ji trapně smíchali se svojí vírou v Boha, aby vypadali moderní, tak se zde na Darwinově hrobě znečišťují všichni, kteří jdou vzdát hold jeho ostatkům, jak říká Bible. (4. Moj 19:16)

Aby se snad neprovalilo, že *všechno je úplně jinak*, tak se evoluční teorie a popletený darwinismus pořád ještě i dnes halasně vyhlašují za „jediný správný a možný vědecký pohled“ na naši minulost. Každé jiné vysvětlení původu živých druhů (např. tvůrčím úsilím inteligence a vlivem informace) se pak musí nálepkovat jako náboženství a pavěda, aby byl „velký přírodovědec“ zachráněn a s ním všichni, kteří mu naletěli a svoji duši zaprodali jeho nesmyslům.

.....**Více o tom v Komentáři**

6. OMYL

Mnozí dnes věří, že vědci jsou většinou velmi moudří lidé. Ve skutečnosti je to s nimi stejné jako s jinými lidmi: jen někteří jsou opravdu moudří. Jiní bývají dost namyšlení a osobují si právo mluvit o věcech, kterým vůbec nerozumí. Samozřejmě k tomu dostávají prostor v médiích jen proto, že mají tituly a věhlas, bez ohledu na nesmysly, které vypouští. U celé řady vědců najdeme sebejisté, leč trapně stupidní výroky nejen z jejich vlastních oborů, ale také o věcech, kde vědecké znalosti nejsou nic platné! Třeba o morálce, původu a budoucnosti světa nebo z jiných oblastí života.

Málokdo si uvědomuje jasný fakt, že člověk, který je dnes v nějakém oboru skutečně hodně vzdělaný, bude v jiných oblastech lidského života spíše méně erudovaný – prostě proto, že kapacita časových možností něčemu se věnovat je pro každého jen 24 hodin denně. I když se u vědce předpokládá lepší paměť, představivost, intuice a další schopnosti, nelze tím vyrovnat časový a znalostní deficit v jiných oblastech života, způsobený jednostrannou specializací, bez které dnes žádný vědecký obor nelze zvládat. Jednostranné nasazení zapříčiní myšlenkové vakuum v jiných oblastech života – žel, často právě v těch nejdůležitějších (podceňovaných). To se netýká jen vzdělaných lidí, ale všech lidí bez výjimky. Někdo investuje svůj čas do vědy, jiný do cestování, někdo zas do hraní her nebo lenošení. Výsledkem je duchovní nenaplněnost (prázdnota, tupost, mylné názory) v dalších oblastech života. Je to podobné jako s investováním peněz: investujeme-li do jedné oblasti, v jiné budou chybět.

Navíc vzdělání $\neq$ moudrost! Z toho důvodu najdeme mezi vědci docela obyčejné hlupáky a morální mrzáky jako jinde, kteří mají sice v určitém oboru o něco více znalostí než ostatní, ale nic víc k obdivování. Kdopak asi pomáhal pomatenému Hitlerovi nebo zločinným komunistům masově vraždit, kdo jim dodával „know-how“ a spolupodílel se na udržování jejich moci? A kdo dnes pomáhá vyrábět stále vražednější zbraně a dodává průmyslu stále sofistikovanější informace bez ohledu, nač budou použity? Snad bezdomovci a pouliční zloději? Ne, ti nejsou morálnější, jen méně nebezpeční, méně oslavováni a méně podporováni!

Svým titulem, postavením a vědomostmi v nějaké oblasti může vědec onen nedostatek rozhledu v jiných rovinách života trochu zakrýt, i když jen obtížně a pouze před hloupými lidmi. Například těmi, kteří si myslí, že když je někdo dobrý matematik, bude mít zcela jistě správné názory i na výchovu dětí, politiku nebo registrované partnerství homosexuálů. Jenže titul u jména či schopnost spočítat z hlavy třetí odmocninu to opravdu neimplikuje.

Lidé si myslí, že když nějaký vědec nevěří (nebo věří) v Boha, tak to má váhu – přece tak „chytrý člověk“ musí mít ke svému názoru i pádné argumenty. On ale nemusí být vůbec chytrý (dokonce ani ve svém oboru) a jeho argumenty mohou být zcela směšné. Věřte nevěřte, mnoho vědců žije v neuvěřitelných omylech a nesmyslech, které trápí do veřejnosti za mohutné podpory médií a sponzorů. Jednou jsem se jistě známé vědecké pracovnice po její přednášce na speciální mikrobiologické téma zeptal, jak by vysvětlila samovolný vznik genetického kódu z neživé hmoty a proč tomu vlastně věří, aniž jsem jen náznakem zmínil něco z náboženství. Přede všemi zcela vážně odpověděla: „No, přece by se Bůh nedělal s každou bakterií...!“ Tak toto bylo její „vědecké“ vysvětlení. Já ale nechtěl filosofickou odpověď, nýbrž přírodovědeckou! Té jsem se však nedočkal.

Je velmi naivní ptát se biologa, kde se vzal život nebo astronoma, odkud pochází vesmír, a myslet si, že to nějak souvisí s jejich oborem. Ani trochu!! Biolog neví nic o historii vzniku druhů, pokud si nepřečte Bibli, a astronom z principu otázky nemůže nic vědět o minulosti vesmíru, protože to vůbec nesouvisí s jejich obory (jde přece o minulost a tou se zabývá historiografie, ne přírodní věda). Světlo dopadající na naše teleskopy

z vesmírných těles nenese absolutně žádnou informaci o jejich vzniku či stáří, jak nás mnozí astronomové podvádějí. Minulost je přírodovědecky nepostižitelná a neuchopitelná, přestože se mnozí vědci tváří, že ve svém oboru mají na tyto poznatky patent. Podíváte-li se však na jejich názory blíže zjistíte, že jde jen o ideologii a ničím neověřitelné hypotézy, které jsou však velmi dobře prodejně, jako oni sami.

.....**Více o tom v Komentáři**

7. OMYL

Mnozí dnes věří, že komunismus je pěkná, ale spíše nerealizovatelná myšlenka. Ve skutečnosti je na komunismu pěkné hlavně to, že už je po něm, alespoň mocensky, ve většině zemí. Hloupost komunismu uchvátí davy nesoudných lidí podobně jako Darwinova evoluční fantazie, a také podstata bludu komunismu je stejná jako u darwinismu. Vidina cíle, byť sebekrásnějšího, neposvěcuje zlé prostředky a už vůbec je nedělá účinnými. Komunistické zlo se také ničím neliší od náboženského zla - obojí je páčáno pro „krásné“ vidiny a vzletné ideály. Komunistický ďábel je skutečný, živý, tedy ten biblický. Je neověřitelné, jaké paralely najdeme mezi komunismem, náboženstvím a materialistickou vírou v evoluční minulost světa.

Tak jako evoluční darwinistické mechanismy neměly a nemají žádnou sílu vytvořit něco funkčního v přírodě, nemají komunistické mechanismy žádnou sílu vytvořit spravedlivou společnost. Darwinismus spekuluje o minulosti (jak se vytvořila složitá struktura živých organismů bojem a násilím), komunismus spekuluje o budoucnosti (jak vytvořit spravedlivou strukturu lidské společnosti bojem a násilím). Bojem a násilím nevznikly nové druhy živých organismů, bojem a násilím nevznikne beztržní spravedlivá společnost. Ještě jednu věc mají tyto fantazie společnou: mnozí jim věří zcela emociálně bez ohledu na všechna fakta. Jedním z pilířů ateistického komunismu je právě darwinismus. Proto Karel Marx tak Darwina velebil. A jako se darwinismus a komunismus pohybují v rovině neustále se měnících divokých spekulací (protože realita je zcela vzdálená od nějakého samovývoje v minulosti či budoucnosti bez přispění ušlechtilých bytostí), tak se náboženští pokrytci pohybují často mimo ducha toho, co učí Kristus či Boží slovo Bible.

Komunismus nepřinesl lidstvu „převratný objev“, že by bylo lepší, kdyby na světě byla spravedlnost, a ne velké třídní rozdíly, hlad a bída. To přece ví každé malé dítě, a lidstvo o to usiluje, co je lidstvem. Ne, na vidině spravedlivého světa komunismus nespočívá, ale v *návodu*, jak toho dosáhnout! Jak tu spravedlivou společnost vytvořit. A právě tento návod, který dělá komunismus komunismem, je naprosto nefunkční, protože je primitivní a nemá prostředky k dosažení toho, co slibuje (jeho prostředky jsou neadekvátní cíli a navíc jsou zločinné). Nic nového komunistická idea nepřináší, jen běžné sny lidstva budované starým násilím.

Revolucemi, násilným přerozdělením nadhodnoty, centralizovanou ekonomikou, třídním bojem, diktaturou proletariátu a ukradením majetku bohatým nelze vytvořit nového člověka, ale jen mrtvého člověka – to nám komunisté předvedli dost názorně – miliony mrtvých, ne nových a spravedlivých lidí. Koncentráky a hroby, to je ta jejich metoda „tvorby“ lepšího člověka. Podobně darwinisté tvrdí, že hroby zkamenělých koster zvířat, která padla v boji o přežití, svědčí o vývoji nových druhů a cestě „vzhůru“. Pravý opak je pravdou. Hroby zkamenělin svědčí o pádu a katastrofě dávného světa (který se odvrátil od zdroje života, od svého stvořitele) stejně jako hroby komunistických obětí ukazují na úpadek komunistických mozků a katastrofu, kterou tyto mozky způsobily v nedávné minulosti.

Jak vytvořit nového člověka ukázal Kristus (a všichni, kteří mu byli a jsou věrní). Kristovo učení a jednání bylo úplným opakem ke všem těm primitivním a násilnickým návodům Marxe (povaleče, příživníka a opilce), Lenina (paranoidního vraha) a Stalina (pasáka, lupiče a masového vraha). Proto také bolševici nenáviděli a potírali vše, co jen trochu souviselo s vírou v Boha a vůbec se vším, co je pravdivé a čisté. Tušili dobře, že čestné jednání a život v pravdě je mnohem silnější než jejich zbraně, tajná policie, Lenin a ostatní jejich modly a prolhaní bohové. Mimochodem, víte, jaký je rozdíl mezi komunistou a antikomunistou? Komunista Marxe četl, antikomunist ho i pochopil.

.....**Více o tom v Komentáři**

8. OMYL

Mnozí dnes věří, že by se každý měl přirozeně umět chovat slušně. Ve skutečnosti se slušně chová stále méně lidí – to je prostě realita. Nejen proto, že obyčejná lidská „normálnost“ a soudnost ubývá a slušnost už dávno není „v kurzu“, ale také proto, že určité principy společenského chování je třeba poznat a osvojit si je.

Kdyby mi maminka neřekla, že při podávání ruky se mám druhému člověku podívat do očí, asi bych to nevěděl dodnes, jako to nevědí mnozí politici. Poprosit, poděkovat, revanšovat se, pozdravit při příchodu a rozloučit se při odchodu, omluvit se za prohřešek a být zdvořilý, to je dnes už pro řadu lidí „španělská vesnice“. O společenském chování existuje dost knih na pultech knihkupectví, proto v komentáři k omylům uvádím jen několik základních informací. Například jak se správně telefonuje, stoluje, někam vchází a vychází, představuje, řídí auto, nakupuje, odmítá návštěva nebo jak se chovat na cizím počítači a v cizím bytě.

Slušné chování zcela jistě není žádnou zárukou charakteru či osobní statečnosti. Do ohně pro nás může skočit právě ten člověk, který neumí pozdravit ani poděkovat, je lakomý a v tramvaji nepustí sednout ani těhotnou babičku. To však není důvod, proč bychom se o principech správného společenského chování neměli dozvědět a mít o tom alespoň základní informace. Vždyť babičku může pustit sednout i ten, kdo pro ni do ohně skočí, to se přece navzájem nijak nevylučuje – tedy slušné chování i ryzí charakter. Navíc, pokud nejsme zrovna hasiči, budeme asi v životě potřebovat častěji právě ono slušné společenské chování.

Je však třeba vyjasnit jednu věc. Osobní statečnost, ryzí charakter, ušlechtilou víru či lásku k bližnímu nelze řadit mezi pravidla slušného chování. Slušné chování je spíš jen taková třešnička na dortu. Když se ale slušně a uhlazeně chová člověk, který žádný charakter nebo ušlechtilou víru nemá, pak ta třešnička nesedí na dortu, ale na jeho konečném stádiu.

..... **Více o tom v Komentáři**

9. OMYL

Mnozí dnes věří, že muž a žena si jsou rovni a mají stejné úlohy, povinnosti a postavení. Ve skutečnosti můžeme katastrofální důsledky tohoto nesmyslu vidět všude, kde je uváděn do praxe. Muž a žena si jsou rovni v leccem, ne však v úlohách či postavení. Společnost pokrytecky tuto rovnost nerovných vyhláší, stejně jako u jiných sobě nerovných skupin lidí, v praxi však sklízí tragické a trpké ovoce. A to zvláště v rodinách, protože ignoruje od samého počátku definované a oběma pohlavím přirozené (stvořené) uspořádání, ve kterém žena byla uzpůsobena a dobře vybavena k tomu, aby byla mužovou pomocnicí, nikoli aby nad ním vládla. Tak tomu bylo na samém začátku lidstva a je užitečné si to připomenout přesto, že od té doby se mnoho změnilo. Jedna věc však je, jakou zátěž si dnes každý (muž i žena) nese z minulosti, jak jsme fyzicky či citově deformováni a co ještě lze a co už nelze měnit, jiná věc však je vědět, jak tomu původně bylo a tedy proč je na světě v rodinách tolik bolestí. Jedna věc je, s jakými problémy a do jak problematické společnosti (doby) jsme se narodili, oženili či vdaly, jiná věc je ale vědět, co je správné a co mylné a jaký byl původní Boží plán. Až pak jde rozumně uvažovat, co dělat pro zlepšení situace. Nejsme sice pod zákonem, ale také nás velmi vážně Kristus varuje zákonem pohrdat a ignorovat ho (nevšímat si ho). K Božímu zákonu a stvořenému řádu určitě na počátku nepatřila absolutní rovnost pohlaví. Je kuriózní, jak i dnes se rovnost pohlaví vyhláší jen tam, kde to nemá přímé katastrofální důsledky, tedy jen tam, kde se problémy dostaví až s odstupem času.

Proč se nezavede emancipace třeba na pracovištích? Proč tam neřekne sekretářka šéfovi: „Ty tu poroučet nebudeš, my dva jsme si rovni. Jdi umýt nádobí, dneska mi není dobře. Stejně ti ten dopis psát nebudu, protože s jeho obsahem nesouhlasím?“ To by to asi ve firmách dopadalo, kdyby tam byli všichni emancipovaní, že? Mnoho žen skáče celý den kolem nadřízeného nebo zákazníků bez mrknutí oka a s úsměvem na rtech, poslechnout však doma může je „velmi ponižující“, „přece nejsem robot“. (Nefunkční skládka harampádí opravdu není robot). Mnoho mužů se celý svůj život klaní bohu peněz, modlám úspěchu, ženám, sexu, rodině, práci či koníčkům, ale poslechnout Stvořitele a pokorit se před ním, děkovat mu a konat jeho vůli – aby tak byli pořádnými muži, a potažmo tak i pevnou oporou rodiny a duchovními vůdci, kterých si jejich žena může vážit a bez obav je poslouchat, na to už jim rozum a energie nezbyvá.

Mužů, kteří si pořád jen na ženy stěžují a dělají si z nich legraci, se ptám, proč nežijí bez nich. Kdo je nutí ženit se a pouštět si ženu k tělu? Ženám nenávidícím muže radím, aby si doma vše opravovaly samy nebo si na opravy našly příslušné party „instalatérek, elektrikárek či zedniček“. Jde totiž hodně o sebekritičnost, soudnost a fair-play. Chaos v hlavě, neznalost pravidel nebo neochota a neschopnost pravidla dodržet, se lehce svádí na druhého (či na druhé pohlaví).

Má-li něco fungovat, musí být řád, tedy autorita a podřízenost. Každý normální podnik někdo řídí, a proto má hlavní slovo a vyžaduje poslušnost. Existuje tam zcela jasně definovaná hierarchie pravomocí, nadřízenosti a podřízenosti a nikdo netvrdí, že je to nemoderní či dokonce ponižující otroctví. Jen v nejnáročnější organizaci na světě, rodině, prosazují hlupáci bezbřehou rovnost. Tam jsou si všichni rovni – muž, žena, děti, pes s kočkou i kytka v truhlíku za oknem. Když ale vyprchá prvotní sexuální nadšení mylně nazývané láskou, začne jim ta rovnost „lézt na mozek“. Chaosu v hlavách se pak začne říkat „nehodíme se k sobě“. Potom následuje už jen „nehodící se škrtněte“.

Nejprve mluvili všichni do všeho a vytrubovali, jak se dva rozumní lidé domluví, jak takoví lidé nepotřebují žádný zákon, žádnou „hlavu rodiny“ a „služku“, poslušnost a podřízenost. Ale po čase by se ti dva „rozumní, tolerantní a sobě rovní“ lidé málem pozabýjeli i pro maličkost, a už nemluví do všeho, ale spíše vůbec. Protože podřízenost a poslušnost, autorita a „poslední slovo“, to jsou zcela nepostradatelné mantinely každého normálně a zdravě fungujícího společenství, ať má členy dva nebo dva miliony.

Ať je tam láska a tolerance nebo jen lhostejnost a hloupost. Vše, co funguje, má svůj jasně daný pořádek, kde každá součást a každý člověk má své místo, funkci, pravomoci, úctu a bázeň – na tom není nic špatného. A právě uprostřed řádu a kázně je místo pro lásku, toleranci a odpuštění. Právě uprostřed životaschopného řádu je

pravé místo pro vyslechnutí druhého, ustoupení z vlastního názoru, postoupení pravomocí jinému atd. Tak je dnes organizováno všechno, co má mít nějaké trvání – žel, kromě rodin. Možná nesouhlasíte, ale nejprve se zamyslete, kolik znáte harmonických a šťastných párů ještě dlouho po svatbě. Asi ne moc, vy však můžete i nadále tvrdit, že příčina je jinde, třeba v nedostatku peněz či bytů. Já mám pro tuto krizi jiné zdůvodnění.

.....**Více o tom v Komentáři**

10. OMYL

Mnozí dnes věří, že není dobré děti tělesně trestat, nebo když, tak až na posledním místě. Ve skutečnosti působí tělesný trest velmi blahodárně na psychiku dítěte, kdykoli je neposlušné, drzé nebo prostě zlobí. Rákoska by měla být hlavním pomocníkem každého rozumného učitele, vychovatele a rodiče – aby z rodin, ze škol a dalších míst, kde lze na děti působit, nevycházely sice vzdělané, zdravé, dobře vykrmené, leč bezcharakterní či jen prostě duchovně zmatené kreatury neschopné se jakkoli ovládat a neznalé ani základního minima slušného chování a lidských hodnot.

Láska k dítěti vůbec nespočívá v tom, že mu nikdy nenaplácáme na zadek. Právě ten, kdo dítě miluje a má přitom i rozum v hlavě, se přemůže, překoná nechuť „rozházet si to s ním“ (nebo s hloupým partnerem či rozmazlujícími prarodiči), vezme rákosku a za patřičný přestupek svému milovanému děcku patřičně nařeže. To je moudrá láska – opak znamená kopat miláčkovi hrob!

Fyzická bolest v důsledku duchovního provinění má velký výchovný smysl, nikoli neustálé ničení psychiky dítěte marným domlouváním či křikem. Jelito na zadku je důstojný opravný prostředek bez vedlejších účinků (!) na rozdíl od trapných a neúčinných metod mnoha rodičů a vychovatelů, kteří donekonečna ničí psychiku dítěte a deformují dětský smysl pro důslednost, disciplínu, pořádek, pracovitost a spravedlnost. Žel, mnohé parlamenty řady zemí mají o tělesných trestech zlé mínění, a tak se tam ve školách střílí a šikanuje. U nás to není o moc lepší, jen si promluvte s několika učiteli.

A zneužití rákosky? Ono je na světě něco, co nejde zneužít? Proč nezakázat používání nožů? Nebo ježdění na kole či koupání v rybníku? Dokud se do rodin a školních tříd nevrátí rákoska, bude se donekonečna uvažovat o tom, kam až posunout hranici trestní odpovědnosti (v kterém věku už dítě za vážný přestupek zavřít a kam). Při současném způsobu výchovy to bude brzy nutné posunout až ke kojencům. A bude se uvažovat, kde vzít peníze na detekční rámy kovů pro školní budovy. (Co je takhle strhnout z platů těch, kteří jsou proti přísné výchově a nesou tak vinu na nezvedené mládeži?).

Materialistické myšlení, které otupuje soudnost, jak stále opakuji a opakovat budu, preferuje tělo před charakterem, a to i u dětí. Aby byly dobře vykrmené, zdravé, sportovní, teple oblečené, čistě umyté a vzdělané – že mají špinavou, nemocnou a zmrzačenou duši či pokřivený charakter, to ovšem mnozí rodiče a dospělí lidé nevidí a hlavně vidět nechťejí („slepý slepého vede“ platí i v rodinách). A pak si mohou vyplakat oči, když se nemohou u svých miláčků dopočítat množství partnerů, potratů a rozvodů, když jejich děti skončí za mřížemi, na kolečkové židli, v hrobě, u drog nebo na psychiatrii, a jejich „moudří milující rodiče“ v domově důchodců a opuštění (kromě dne, kdy berou důchod). Rada rodičů by měla být za „výchovu“ svých dětí obviněna z trestného činu obecného ohrožení!

.....**Více o tom v Komentáři**

11. OMYL

Mnozí dnes věří, že demokracie je to nejlepší, co zatím lidé vymysleli. Ve skutečnosti je to spíše to poslední. Na demokracii dodýchala jak říše babylónská, tak zřejmě i Sodoma s Gomorou a celý předpotopní svět. Lidovláda je už z principu neproveditelná. Někdo dychtí vládnout a někdo je naopak rád, když mu vládnou jiní. A další zas neumí vládnout ani sobě, takže někteří musí být ovládáni, aby neškodili.

Demokracie – vláda lidu? Stačí si přečíst některé názory „lidu“ při různých anketách nebo „pozorovat dav“, a každému trochu soudnému člověku musí při pomýšlení na vládu takového lidu zajít chuť. Málokdo si uvědomuje, že naprosto všechny současné, zatím ještě fungující demokracie vyrostly z kořenů přísně praktikované morálky a náboženské víry – jenže dnes jsou tyto kořeny jeden po druhém vysekávány „ve jménu demokracie“. Všechny demokracie byly budovány lidmi, kteří v sobě měli zakořeněné určité mravní principy – a žili je – ať už jim rozumově věřili, souhlasili s nimi nebo ne. Chtít ale rozumnou vládu na generaci lidí otupených materialismem, jejichž mravní a rozumové schopnosti jsou blízko nule či oboru záporných čísel, je pro budoucnost lidstva opravdu „velkou nadějí“.

Moderní demokrat je člověk, který toleruje téměř všechnu duchovní špínu a virtuální zlo ve jménu jakési pofiderní svobody, ale zakročí, když to někdo fyzicky realizuje. Dovolí „demokraticky“ rozdráždit psa, ale ten pes nesmí kousnout. Z billboardů, médií, tisku a ze všech stran nás tisíce věcí ponoukají k nesebeovládání,

povrchnosti, nezřízeným touhám a zlému činu, ale běda, když ten čin vykonáme. Proto jsou v demokracii vězení přeplněná a policie nestíhá.

Kouřit smíme v demokracii už v prenatalním věku (matka), ale z rakoviny plic a v krematoriu si mohou všichni vyplakat oči. Demokratická společnost rodičům dovolí, aby jejich dcera chodila skoro nahá, ale běda, kdyby se jí někdo dotkl. Zločinci jsou ve filmech hrdinové a brutalitu a zlo můžete nasávat denně už od mateřské školky – ale vyzkoušet si to nesmíte ani na zvířeti. Běda, když se necháte svést a svoje (pod ochranou demokracie) rozdrážděné smysly a tupý mozek, plný omylů, neudržíte na uzdě. Na skutky má demokracie spoustu paragrafů. Na rozdíl od všech aktivit, které k těmto zlým činům ponoukají, dávají návody a chuť. To je „logika“ demokracie. Smýšlej jak chceš, mluv si skoro co chceš, piš si skoro co chceš, koukej se na co chceš, poslouchej co chceš, stýkej se s kým chceš, uč druhé skoro co chceš, měj temno v mozku jaké mít chceš, ale běda, jestli něco zlého uděláš. „Koukej se chovat slušně – vem kde vem!“

Proto dnes nemůžeme ani pochopit, proč lidem dřív tolik záleželo na tom, co kdo říká, jaké knihy se tisknou a čtou a s kým se (třeba mladý člověk) stýká. Proč lidé mezi sebou bojovali o ideje a myšlenky. Moderní materialista nechápe hašteření mezi církvemi a náboženstvími a považuje to buď za „žabomyší války“ nebo za nesmyslné zlo – které by tu nebylo, kdyby náboženství vůbec nebylo. A proč lidé dřív některé knihy pálili a určité projevy, které dnes řadíme mezi „neškodné“, tvrdě trestali, proč to nenechali být a cenzurovali to, co my považujeme za „nezadatelná práva každého člověka“. Moderní demokratická společnost však tuto domněle neškodnou duchovní setbu dennodenně sklízí – ne už ve slovech, knihách nebo filmech, ale ve zlých činech svých občanů! Demokratické společnosti jsou těžce nemocné právě následkem své rezignace na pravdu, její důsledné hledání a prosazování u dětí i dospělých.

Vždyť zlé konání je často motivováno tím, co vchází do našich očí a uší. Demokracie podceňuje zlé vlivy a jejich souvislost s činy. A naopak přeceňuje sílu jakési automatické či přirozené mravnosti a moudrosti většiny. To je velká naivita, jak praví básník: „Dav, ač mnoho hlav má, bezhlavý je přec.“ Přčtete si v Komentáři, jak skončila demokratická převýchova jednoho uličníka mezi stem slušných chlapců.

.....Více o tom v Komentáři

12. OMYL

Mnozí dnes věří, že za zlo ve světě mohou jen zlí lidé. Ve skutečnosti za zlo mohou lidé také relativně slušní, schopní a vzdělaní – tedy na první pohled žádní zloduší. Ti všichni mohou patřit k zástupu těch, kteří páchají zlo. Je užitečné si uvědomit, že dvěma světovým válkám nevěleli bezdomovci, povaleči, prostitutky či pouliční lupiči. Také v nich většinou ani nebojovali, zvláště když byli zrovna ve vězení. Kdo tedy?

Jací to byli lidé, kteří mají na svědomí přes 100 miliónů mrtvých ve 20. století? Copak Hitler, Stalin, Mao a pár jejich kompliců osobně, vlastníma rukama, zavraždili všechny ty milióny lidí? Oni totiž zdánlivě slušní lidé bez mravních základů a ušlechtilé víry ani netuší, jak rychle se v určité situaci změnění ve vrahy, zloděje a podvodníky nebo jejich přísluhovače – stačí příležitost, malá krize či nátlak. Svět je plný lidí, kteří půjdou (ve svých vlastních očích) rovnýma nohama do nebe. Vždyť „nejdou o moc horší“ než ti ostatní, nikoho nezabili a „nikdo není dokonalý“. Svět je plný takových sebespravedlivých lidí – a plný trápení a krve.

Nemá-li člověk pevnou kotvu svého života, neusiluje-li o vznešenou víru a silně motivující dobrý životní program, velmi snadno se stane zločincem nebo se dá zločinci najmout – třeba těmi legálními se státní podporou. Lehce pak se zlem spolupracuje – podle platných zákonů – pod hesly: „Nějak se žít musí každý..., když to nebudu dělat já, bude to dělat někdo jiný (a třeba ještě horší)..., mám přece rodinu..., a v tomto postavení (které jsem si zachoval spoluprací se zlem), mohu přece vykonat mnoho dobrého!“

Jsou to staré výmluvy a všechny mají jeden společný jmenovatel: charakter neupevněný v pravdě. Těmto výmluvám se říká „z nouze ctnost“ a lidé se jimi ohánějí, aby vysvětlili, proč *musí* páchat zlo. Ano, skutečně musí – člověk, který si během svého života nevypěstoval ušlechtilou kotvu své duše, opravdu zlo páchat musí. Není vůči němu imunní.

.....Více o tom v Komentáři

13. OMYL

Mnozí dnes věří, že se vesmír vytvořil jedním velkým třeskem. Ve skutečnosti se třeskem něco spíš roztríská než vybuduje. Dnes se jasně ukazuje, že vesmír je vyprojektován, a v tomto projektu Big-Bang (velký třesk) nehrál žádnou tvůrčí roli. Mnohá astronomická pozorování a výpočty nelze s touto teorií sladit. Vesmír je strukturovaný, nehomogenní. To ale neodpovídá ani charakteru reliktního záření (zbytkové mikrovlnné záření o teplotě 2,7 K), ani dynamice nějaké dávné exploze. Až dosud není zcela jisté, zda se vesmír skutečně rozpíná a rozpínat bude. Rudý posuv galaxií lze interpretovat i jinak a jeho velikost je někdy v rozporu s hmotností daného objektu.

Roku 1986 R.Brent Tully (University of Hawaii) ukázal, že existují pásy „superchomáčů“ galaxií 300 milionů světelných let dlouhé a 100 milionů světelných let silné, jdoucích do vzdáleností až 1 miliardy světelných let; a mezi nimi jsou prázdná místa dlouhá 300 milionů světelných let. V roce 1991 Will Saunders a 9 dalších astronomů publikovali výsledky měření rudého posuvu celé oblohy infračerveným astronomickým satelitem. Tak vyšel najevo mnohem větší počet masivních supergalaxií, než je vysvětlitelné teorií Big-Bangu.

Někteří astronomové teorii velkého třesku nikdy nepřijali. Ta však vyhovuje evolučnímu nazírání na svět, ve kterém se všechno samo od sebe vyvíjí. Roztahování a zvětšování velikosti – to je oblíbený „důkaz“ evoluce. Proto je v tomto vášnivě uctívaném scénáři hypotéza o „nafukujícím se“ vesmíru stále přijímána – zapadá nikoli do faktů, ale do dogmatu evoluční ideologie, procesu vývoje. Křesťané v souladu s učením Bible nemají žádnou potřebu za každou cenu popírat, že vesmír expanduje, vždyť čteme, že Bůh „roztáhl“ nebesa. To, co popíráme, je, že velký třesk může nahradit stvořitele, že jeho dynamika mohla vytvořit současný vesmír a naši planetární soustavu. Tedy evoluční víru, která ignoruje vědecká fakta.

Věří se, že neznámé mrňavé „cosi“ kdysi dávno ze zcela nepochopitelných důvodů „explodovalo“. To stačilo (!), aby vznikl vesmír i my lidé. Je velmi kuriózní, jak se teorie evoluce týkající se původně jen živých objektů začala postupně aplikovat i na neživou hmotu (to by Darwin zíral). Nevyvíjí se už jen bakterie, rybí ploutve, oči, křídla a mozek, ale i hvězdy, planety, galaxie, prvky Mendělejevovy soustavy – zkrátka všechno, celý kosmos. Pokud to však nestagnuje, nedegeneruje, nestárne, nekrachuje, nekolabuje a neumírá – což jediné skutečně pozorujeme!

Evoluční astronomové nám dluží vysvětlit, když původní myšlenka evoluce vznikla jen pro živou přírodu, jestli u vesmírných těles počítají také s přežíváním nejzdatnějších, pohlavním výběrem či bojem samců o samice. Tedy jaký přírodní výběr ve vesmíru pozorují, když si pro vysvětlení jeho původu klidně a bez uzardění vypůjčili od biologů termín *evoluce*. Skutečně, vznik vesmíru velkým třeskem patří do vědeckého oboru *fantaziologie* stejně jako ostatní evoluční konfabulace, včetně komunistického snění nebo ateistické naivity šťastných konzumních zítřků. Samozřejmě všechny krkolomné hypotézy jsou tu dovoleny, jen ne myšlenka inteligentního stvoření. Aby ale toto třeskání v evolučních hlavách nezpůsobilo ve svém důsledku, že skutečný velký třesk bude spíš na konci než na začátku!

.....Více o tom v Komentáři

14. OMYL

Mnozí dnes věří, že smysl života nikdo nezná, snad to jednou věda zjistí. Ve skutečnosti vždycky žili lidé, kteří věděli, co je dobré a co zlé, proč jsme tady, odkud a kam jdeme a co má v životě smysl. To, že jim málokdo naslouchá a většina společnosti pak nemá o těchto věcech ani ponětí (nějaká ušlechtilá víra je jim spíš k smíchu a takového člověka zařadí ke kuriozitám světa), nic na podstatě věci nemění. Psi štěkají, karavana jde dál.

Lidé moudří, laskaví a ukáznění žili za všech dob a neohlíželi se na to, jestli pravda „dost vynáší“ a zda život podle ní nebude těžší než ten ve lži. Kdo miluje pravdu, obětuje se pro ni! Vždy žili lidé, ať už jich bylo málo či více, kteří dávali přednost ryzímu charakteru před materiálními výhodami, kteří se nebáli chudoby či smrti, ale báli se pošpinit si čest, žít ve lži nebo někomu ublížit. Těmto lidem ostatní většinou nerozuměli, špatně jim radili, ignorovali je, vysmívali se jim nebo je pronásledovali. Necháпали je.

Mnoho trápení si dnes lidé připravují sami svým špatným postojem k životu. Velké nároky, minimální vděčnost, hodně mít a málo dát – to je styl života, který dnes mnoha lidem působí doslova peklo na zemi. Jak osvěžující a vznešené je být za vše, i za maličkosti vděčný! Že mohu žít, probudit se, existovat. Že totéž mohou moji přátelé a ostatní lidé!

Když mě něco trápí, mohu být šťastný, že to trápí mne, a ne někoho jiného!! Když se něco nezdaří, Kristus mne učí, že na nic nemám nárok, ani na holý život, natož aby se dařilo. Vše je navíc, dar, který mohu a nemusím dostat. S takovým postojem se jinak žije! Je to velmi osvobozující. Když mi někdo ubližuje, mohu být šťastný, že trpím já, a ne někdo jiný, že netrpí třeba právě ten, kdo mi ubližuje. Ne, žádné obavy, pokrok by to nezastavilo – jen zbytečné psychické utrpení pramenící z nenaplněných nároků. Třeba majetkových.

Kolik lidí má v současném moderním světě tisíckrát víc, než je i ke slušnému životu skutečně třeba. A přece se trápí, doslova někteří umírají strachy o budoucnost, protože na svém majetku i životě i zdraví fanaticky lpí. Vzpomínám si na muže, který umíral v bolestech a současně mě neustále posílal do vedlejší místnosti podívat se, jestli mu sestra nevzala skříňku, která se jí líbila. Moc se bál, aby o ni nepřišel. Takhle žije mnoho lidí – umírají za živa. Ale nejen umírají sami, ale ničí také život svému okolí, druhým lidem. A věda?

Mezi schopností dělat vědu (inteligenci) a správným postojem k životu (moudrostí) není žádná příčinná souvislost. Rozdíl mezi inteligencí a moudrostí je zhruba tento: Inteligentní člověk ví, co chce a jak toho dosáhnout. Moudrý člověk ví, co má chtít (J. S.). Z tohoto důvodu nemůžeme hledat ve vědě spásu, podobně jako v dobrém nástroji není žádná záruka kvalitně vykonané práce. Věda sama nemá prostředky k hledání smyslu života – může ale poskytnout užitečné (nikoli však nezbytné) informace.

Příkladem jsou dnes přírodovědci, kteří odmítají materialistické fantazie o vzniku života či člověka a ukazují na jinou alternativu původu druhů než evoluční biologie. Příkladem jsou přírodovědci, kteří odmítli dávat svou inteligenci na zločinné cíle politických režimů, ve kterých žili. Těchto lidí není nikdy mnoho a je jasné, že jejich argumenty a výsledky výzkumů jsou cenné zase jen pro ty, kteří mají určitou životní moudrost (rozum v hlavě) a preferují povahové kvality před materiálními výhodami. Pravda, poctivost, moudrost či následování hodný příklad musí u druhého člověka opět najít dobrou půdu srdce, jinak se neujme a nepřinese užitek.

.....**Více o tom v Komentáři**

15. OMYL

Mnozí dnes věří, že každý si má věřit, čemu chce. Musíme být hlavně tolerantní. Ve skutečnosti ani moc nemusíme. On si vždycky stejně každý věří (vnitřně), čemu chce, a hlavně na jakou víru má – i za totality! Víra se totiž nadiktovat nebo zničit nedá, a to ani sebevětšími hrozbami či sliby. Ta se dá jen zušlechťovat, posilovat a pěstovat, anebo podkopávat a ubíjet, ne zabít. Proto to tak na světě vypadá.

Na víře velmi záleží chování člověka. Když jdu temnou ulicí a proti mně je parta darebáků, tak mi bude asi hodně záležet na tom, čemu ti hoši věří. Těžko si bude osamělá žena v takové chvíli říkat: „Musím být tolerantní, vždyť ti chlapi mají právo věřit si, čemu chtějí.“ Podobně bude asi velmi záležet na tom, čemu věří naše vláda, parlament, můj životní partner nebo učitelé, kteří učí naše děti. Posprejované zdi domů a zničené kabiny výtahů budou asi něco vypovídat o víře rodičů a dětí, kteří v těchto domech bydlí – nebo ne? Že by za to snad mohly ty zdi a výtahy?

Odpadky naházené v lese, ulice plné nedopalků, vzrůstající zločinnost, vězení praskající ve švech, velká rozvodovost a kriminalita mládeže, prosperující právníci – to je rentgenový obraz *víry* této společnosti. Společnost, která dovoluje, aby se víra člověka už od dětství formovala jako dříví v nepěstěném lese, a myslí si, že každý, kdo nekrade a nevráždí, si jinak může dělat co chce – taková společnost pak jistě sklízí, co v této své naivní víře zasela. Přesněji řečeno, co zlu zasít dovolila a kam až duchovní špinu, působící „jen“ na oči a uši, nechala ve své bláhové tolerantnosti dojít.

Je zároveň tragické i humorné pozorovat, jak lidé nadávají na plevel, který sami zaseli, jak se rmoutí nad bolestmi a trápením, na které si sami svojí hloupostí zadělali. Jak televize vydělává na zlu, které rozsévá, a pak chtivě dokumentuje jeho projevy, ovšem s patřičně vážnou tváří a rozhořčením. Je to víra bláznů, kteří si řežou větev, na které sedí - lépe to nejde přirovnat.

.....**Více o tom v Komentáři**

16. OMYL

Mnozí dnes věří, že většina náboženství učí vlastně totéž. Ve skutečnosti nejen náboženství, ale kdekdo učí skoro totéž. I světské organizace často dbají na dodržování morálních zásad, přinejmenším nekrást, nepodvádět, nezabíjet, sexuálně se chovat zdrženlivě alespoň na veřejnosti atd. Kromě několika bláznivých satanistů snad nikdo na světě nemá ve svém programu konání zla jen pro zlo. A přece je často konáno! Proč? Proč mnoho lidí dělá zlé věci a spolupodílí se na zlu, přestože je přímo nezamýšlí? Přestože zlo není jejich životním programovým cílem?

Jak je možné, že řada lidí tvrdí, že člověk je v podstatě dobrý a že většina lidí dobro tak nějak více méně chce, že všechny víry a náboženství k dobru směřují, a přitom je tolik zla a nevíme, jestli lidstvo přežije ještě další rok? Jestli je tomu tak, je-li těch skutečně programově zlých a úmyslně škodících lidí minimum, proč není na světě ráj jen tu a tam narušovaný okrajovými menšinami? Podle toho, čemu lidé všeobecně věří a co říkají o většinové dobrotě všech a všech náboženství, a že všechny víry směřují jedním (správným) směrem, by na celý svět muselo stačit tak sto policistů, kteří by hravě těch pár zlých, od většiny výjimečně odlišných jedinců, zvládli a vsadili do vězení. Někde bude asi v tomto myšlení chyba.

Je to totiž tak, že samotný souhlas se všeobecnými hodnotami morálky tyto hodnoty nevytváří a hlavně k nim nedává sílu. Faktická síla nečinít zlo a čelit mu pochází pouze od stvořitele, z napojení na něj, je vlastně ovocem dobrého stromu se zdravými, hluboko zapuštěnými kořeny, a ne z pouhého uznávání mravních hodnot a nějaké průměrně proklamované morálky. Proto tolik „slušných“ lidí selhává, a to dnes a denně, nejen ve

válečných krizích. Protože tlak udělat něco zlého je stále přítomný a síla mu nepodlehnout nepochází z jakéhokoliv náboženství, jakékoliv víry, povrchní morálky nebo dokonce z nějaké obecně prospěšné organizace – ta je přece důsledkem dobré víry, ne její příčinou. Morální úroveň typu „nikoho jsem nezabil, tak snad nejsem tak špatný“, nevytváří žádnou sílu čelit zlu a opravdu nezabít, půjde-li do tuhého.

Jeden starý pán, který prošel koncentrákem, mi vyprávěl celkem dnes už dost známé věci, jak za německé okupace Československa sami nacisti byli zhnuseni neustálými českými udavači a donašeči všelijakých malicherností, jako že třeba „soused na černo zabil prase“, nebo že „vedle v domě se často telefonuje či poslouchá do noci rádio“. Pokud si někdo, kdo má povrchní názory na svět, myslí, že by se choval v takové napjaté době jinak (tedy „nepokakaně“ a se zlem nespolupracoval), pak se hluboce mýlí. Žádné „všeobecné náboženství“ a „morálka průměrné slušnosti“ tuto statečnost a sílu činit za všech okolností dobro, nedává. Co je však ještě důležitější: povrchní morální názory či formální nábožnost a příslušnost k nějaké církvi nedávají sílu ani v době míru, odolat pokušení a všudypřítomnému tlaku na naši povahu a chování.

Bez pravdivého postoje k životu, tedy bez ušlechtilé víry dostatečně zakořeněné v poznání pravdy (v křesťanství se tak definuje víra v Krista), nikdy na světě dobře nebude! Existuje jen jediné náboženství, kde z obrovské lásky Bůh sám sklízí zlo, které lidé zaseli a dává tak svým dětem inspiraci a motiv chovat se podobně jeden k druhému (navzájem si odpouštět a zlo odmítat). První transplantace srdce na světě nezačal provádět jihoafrický kardiolog Christian Barnard, ale již dávno před ním, před dvěma tisíci lety, začal provádět výměny srdcí Ježíš Kristus! V žádném jiném náboženství nic podobného neexistuje, ať se to někomu líbí, nebo ne. Zdroj dobra, pravdy i života je jen jeden – toto tvrzení není o toleranci, ale o pravdě, o realitě. Ostatní pěkné, správné a dobré věci jsou jen více či méně věrné kopie a napodobeniny tohoto jediného zdroje – anebo falzifikáty s pozlátkem navrch.

.....Více o tom v Komentáři

17. OMYL

Mnozí dnes věří, že víra v Boha je berlička pro slabocha, ne pro realistu či technika. Ve skutečnosti se dá ukázat, že pokud je onen realista či technik dostatečně tupý, na víru v Boha opravdu nemá. K víře v Boha je bezesporu potřeba i určitá porce rozumu. Technik nevěřící ve Stvořitele nemůže být přirozeně ani žádný skutečný realista, protože je mimo realitu a navíc „slepý jak poleno“. Takový technik bude ve svém životě potřebovat určitě hodně všelijakých berliček, pověr a neuvěřitelně krkolomných a nepřirozených hypotéz, aby si vyložil to, co bez víry v Boha rozumně vyložit nelze. Nebo se jen utíká k lacinému agnosticismu a pohodlné rezignaci na vysvětlení hlubších souvislostí.

Pokud má však někdo v hlavě kromě hrubého technického vzdělání i špetku rozumu a logiky, pak mu musí být jasné, že konstruktér všech těch nesmírně složitých věcí v přírodě jistě existuje. Nemůžeme přece nevidět jeho technické dílo všude kolem sebe – vždyť celá živá příroda je poskládána z neživých součástí pospojovaných do neuvěřitelně komplikovaných celků, navíc s vloženým programem pro vlastní sebekopírování! (výsledné funkce, které tyto soustavy neživých prvků vykazují, pak říkáme život) Kromě toho v přírodě pozorujeme neuvěřitelné množství technických prvků a konstrukčních řešení, která my lidé sami vymyslíme pro naše stroje: někdy až dodatečně zjistíme, že i v přírodě podobné řešení již existuje, jindy to prostě okopírujeme. S licencemi a copyrighty si v tomto případě naši projektanti hlavu nelámou. Zvláště když věří, že to vše vymyslela evoluce. Ta nás přece za pirátství a plagiátorství soudit nebude, že?

Bio(tech)nici dnes mohou okoukat z přírody řadu tvůrčích řešení, převzít řadu konstrukčních fint a vymožeností a aplikovat je v technice. Rozumný člověk se musí smát, plakat nebo zuřit, když slyší různé lidi mluvit podobně jako třeba Bill Gates (USA), tvůrce nejrozšířenějšího počítačového operačního systému na světě (programu Windows). Ten řekl, že neví o žádném důvodu, proč věřit, že by příroda (tedy miliony genetických programů) měla mít nějakého svého inteligentního původce. Tak mě napadá, jestli by to řekl o sobě, kdybychom se ptali, zda miliony programů Windows rozšířené po celém světě mají nějakého svého inteligentního původce. Odpůrci Windows by jistě řekli, že nemají.

Kdo nevidí v přírodě uspořádanost a složitost, kdo tam nevidí konstrukční prvky přesahující chápání i těch nejvzdělanějších lidí, kdo nevidí miliony kopií programů umožňujících plavat, dýchat, chodit, létat, myslet a žít, ten by měl chodit s bílou holí.

.....Více o tom v Komentáři

18. OMYL

Mnozí dnes věří, že misionáře a různé náboženské agitátory máme vyhodit ze dveří. Ve skutečnosti, přestože ani já s mnohými z nich nesouhlasím, nedoporučuji je ode dveří vyhazovat. A vůbec žádné členy náboženských skupin. Na hodně informací nemáme právem čas, ale na informace o Bibli, smyslu života a o

stvořiteli bychom měli mít čas na prvním místě, před jídlem a pitím, hygienou a lékaři. Vždyť právě tito lidé nám zdarma nabízejí často velmi cenné informace.

Všichni misionáři nabízejí lidem životně důležité informace, které si po jejich odchodu můžeme v klidu přebrat a očistit od všelijakého výkladového a sektářského balastu. Je ovšem součástí materialistické tuposti nepoznat vysokou hodnotu nabízeného poučení a myslet si, že je to ztráta času. Agrese a hrubost je pak jediným argumentem vůči slabšímu (to je právě ten, kdo nám něco slušným způsobem nabízí, zpravidla zcela nezištně).

Mnoho lidí ani nenapadne, že v tom, co jim misionáři chtějí zprostředkovat, může být něco velmi cenného, co by jim rozšířilo obzor a ukázalo cestu ven z jejich často tragického života. Z malérů způsobených nevědomostí. Myslí si, že by zbytečně ztratili čas něčím, co pro ně není důležité.

Nenapadne je, že cílem misionářů není ani názorový souboj ani touha nad někým vyhrát nebo zahnat nudu. Cílem skutečného misionáře není ani snaha nahnat lidi do nějaké církve, ale přinést druhým životně důležité informace, které většinou lidem chybí. Touhou misionářů je pomoci lidem k pravdivějšímu a tím i šťastnějšímu životu. Chytrý člověk to využije, aby se něco zdarma dozvěděl. Co si pak z toho vybere, už je jeho věc. Ne, nepopírám, že jsou někteří misionáři dotěrní agitátoři a opravdu chtějí druhého získat pro „jejich skupinu“. Jen tvrdím na základě mnohaletého kontaktu s různými církvemi i sektami, kam jsem byl sám vehementně lákán, že z nabízeného poučování a nabízených informací může člověk velmi mnoho dobrého vytěžit. Ne každý misionář, který nás osloví, je právě ten nejzkušenější, nejtaktičtější a dobrý psycholog, ale za oponou způsobů, které nás mohou nejprve odradit, jsou často skutečné perly: poznání Bible a její studium, mnohé cenné komentáře a velmi často nikde jinde nedosažitelné informace zvláště pro toho, kdo se k hledání základních životních pravd ještě nedostal. Pro toho, kdo hledá pravdu, může být tato nabídka neocenitelná. Stejně každý člověk, ať chce či nechce, se někde dle svého srdce a povahy nakonec zařadí: ať už mezi sektáře, ateisty, agnostiky, křesťany či po východních moudrostech šilhající lidi, nebo mezi ty, kteří misionáře arogantně vyhodí v domněnku, jak jsou moudří a silní a „neutrální“, tedy mezi hlupáky. Každý z nás, svým smýšlením a jednáním, patří do nějaké skupiny životní víry a postoje. Nikdo není neutrální a nikdo není bez víry. Kdo nemá víru založenou na pravdě, topí se v nesmyslech a omylech a podle toho také vypadá jeho život.

Sám si šlape po štěstí, kdo misionáře ignoruje nebo vyhodí. A ještě něco: kdo vyhazuje zpupně lidi, kteří mu chtějí pomoci a něco důležitého upřímně sdělit, ale jinak nadšeně vítá obchodníky s kdejakým brakem, může jednou čekat vyhozov na tom vůbec nejdůležitějším místě! Céděčka, vysavače či chromované nádobí nikoho v hodině „H“ nezachrání. Ani slova „*netušili jsme, že je to všechno úplně jinak*“. Člověk může být alespoň slušný, když už není moudrý.

.....Více o tom v Komentáři

19. OMYL

Mnozí dnes věří, že stačí chodit mezi křesťany, číst Bibli, a spása je jistá. Ve skutečnosti to takhle primitivně nefunguje. Snad ještě víc než nevěřící dovedou žít v omylu věřící. Tomuto omylu se v náboženství říká pokrytectví. Je to pyšná domněnka, že když někdo zpívá zbožné písničky, vede řeči o Bohu či Bibli a modlí se, tak Bůh v nebi jásá. A všechny lidi, kteří toto nečiní, zatratí (jistě se to týká všech náboženství, nejen křesťanství, a pokrytecká pýcha samozřejmě kvete i mezi ateisty).

Bůh je určitě „unešen“ z lidí, kteří mu ústy vyznávají lásku a zpívají, že mu všechno dali, že se všeho pro něj vzdali a jak milují bližního – a nehnou pro nikoho ani prstem a jejich hlavním cílem je jejich vlastní, pohodlný život. Pro pětník by si nechali „vrtat koleno“ a pokud něco někomu dají, tak jen ze svých tučných přebytků pro klid svědomí nebo obdiv druhých. Stejně jsou na tom ti, kteří ani pořádně nevědí, čemu věří, ale ochotně pošlou do pekla každého, kdo byl od malička veden v jiné víře. Kterí zatratí bez mrknutí oka každého trochu odlišného, kdo nechodí do té jejich skupiny nebo nevyznává tu jejich zaručeně nejsprávnější teologii (např. tzv. „biblické učení“). To, co se naučili nazpaměť od svých stejně popletených učitelů. Mohou to být věci správné i nesprávné, ale vždy jen částečné.

Sektářství je často založeno na omezenosti myšlení a pohodlnosti myslet (někdy na strachu myslet). Na neschopnosti či neochotě poznat pravdu jen proto, že je žita a vyslovena jinak, než jsme si zvykli. Typický sektář nerozezná dobré ovoce a zdravý kmen, nepozná zdravý strom – odradí ho odlišné listy, jiný květ a neznámá vůně. Cítí se dobře a bezpečně ve svém stádu, svých dogmatech, navyklých klišé, mezi známými tvářemi a frázemi. Toto vše považuje naivně za spásotvorné, hluboce duchovní, božské. Zbytek světa „je mimo“. Nerozpozná podstatu. Ne, nemyslím si, že by člověk měl kdejaký názor hned přijmout a nedržet se pevně poznané pravdy. Ani nemyslím, že je špatné stýkat se se stejnými lidmi, se kterými si rozumím. Z mých 33 Omylů jistě mnozí usoudí, že jsem fanatic a dogmatik. Jediné, co chci říci, je, že ke správnému fanatismu a dogmatice, k životu, kdy se pak už člověk drží poznané pravdy a lacině ji nemění, se musí dojít po důkladném hledání a vážení všech alternativ. Je to proces, který má určitě své časové milníky, kdy po jisté době hledání učiníme závěry, přijmeme a nadále držíme nalezené pravdy, ale je to také proces, ve kterém otevřenost pro možnost, že se mýlím, musí zůstat. Tedy schopnost naslouchat odlišnému názoru, vážně se nad ním zamýšlet

a korigovat, je-li to nutné, vlastní pohled. To neprotiřečí tomu, že v určitých letech věku bychom svůj jasný názor na život už měli mít.

Součástí pokrytectví a duchovní slepoty je také neschopnost rozpoznat Božího člověka a tím i pravdu, podávanou ne těmi frázemi, na které si někdo zvykl. To se v prvním století přihodilo farizejům (proto se také někdy pokrytectví nazývá farizejstvím). Oni nepoznali Krista, protože nebyl farizej, mluvil věci, které se jim věroučně nezdály v pořádku (byly silně „nebiblické“!), a vůbec, celý jeho životní styl byl takový nějaký podivný – „ne jako ten náš“. Ježíš jim prostě nezapadal – jak ale mohl, když je nadčasový a bez hříchu. Ježíš nezapadá do žádné doby a žádné skupiny, byť by i byla blízko Bohu – vždyť jsme hříšníci. Tak i lidé, kteří věrně Ježíše následují, „nezapadají“ do většinové společnosti v žádné době. To podstatné však je, zda Ježíše (pravdu) poznáme anebo nepoznáme, zda si Ježíše (pravdu) zamilujeme nebo odmítneme. Mnozí v jeho době Krista jako Božího syna a svého spasitele nepoznali. A zase jiní, také hříšníci, jej poznali a zamilovali si ho – přestože (anebo i právě proto), že byl odlišný. To je ten podstatný rozdíl mezi „slepým a zbožným“ pokrytcem, a omilostněným hříšníkem. A jako tehdy u Krista: když se pokrytec setká s Kristem nebo jeho skutečným následovníkem, znervózňuje ho to – ale jak to u pokrytců bývá, teoreticky si s tím poradí. Ježíšovu moc připsali působení d'ábla – a tak se problému věroučně zbavili. Sektáři a pokrytci umějí vždy vše vysvětlit. Mají na vše „škatulku“. Zatímco jejich zlé skutky jsou jen drobné nedokonalosti uprostřed moře pravdy a spásy, zlé skutky těch „mimo nás“ ukazují na jejich samotnou zlou podstatu a to, že „jsou mimo Boha“ – aby se změnili, je třeba „dát se k nám“. Platí zde známé pravidlo: druhé lidi posuzujeme podle skutků, sebe podle motivů.

Jako tehdy s Kristem podobně si dnes řada věřících názorově „poradí“ s lidmi, kteří nesdílí jejich výklady Bible, nechodí do některé ze struktur jejich církve, přitom ale (někdy) žijí mnohem čistší, plodnější a vůči svým bližním láskyplnější život. „Nespasení, ale upřímní“ – také tak jsem slyšel nazývat tyto „nespasné“ těmi „spasenými“! Bylo by jistě velmi humorné a bolestně zároveň pozorovat, kdyby se dnes znovu Ježíš procházel po této zemi, kolik z nás by ho vůbec poznalo, zamilovalo si jej a uvěřilo mu, a jak by se s ním mnozí „křesťané“ přeli, radili mu, překřikovali ho či vyloučili z církve. Nic nového pod sluncem, farizejství je nesmrtelné.

.....**Více o tom v Komentáři**

20. OMYL

Mnozí dnes věří, že homosexuálové a další jinak orientovaní jsou rovni ostatním. Ve skutečnosti bychom je v tomto omylu neměli utvrzovat – tím jim jenom ubližujeme. Nemusíme je sice pronásledovat, jako to dělají v některých zemích, ale měli bychom jim říkat pravdu. Nepřirozeně a křečovitě zrovnoprávnovat sexuálně poškozené lidi a nechat je, aby si hráli na rodinný život a ještě ničili další osoby, to je hnus fialový (vlastně růžový), možný také jen v demokracii.

Pokud je člověk slepý nebo hluchý, neříká se tomu odlišná vizuální či akustická orientace. Ani se nemluví o nové (evoluční) alternativě ve velké pestrosti přírody. Je to porucha, pokažení funkce zraku či sluchu! Pokud to jde, lidé se to snaží léčit jako každou nemoc, pokud to nejde, takového člověka litují. A tolerují, pokud si tento nemocný nepočiná bláznivě – například kdyby si slepci chtěli vydupávat řidičský průkaz nebo pilotní zkoušky na dopravní letadla. Asi by moc cestujících – ani mezi těmi nejtolerantnějšími – nesehnali.

Homosexuál, který chce zakládat rodinu s partnerem stejného pohlaví a ještě třeba i ohrožovat děti, je právě tento případ totálního blázná, a parlament, který mu to umožňuje, by se měl nechat hromadně léčit na psychiatrii. A to přesto, že není vyloučeno (zatím ani potvrzeno), že některá homosexuální citění mohou být v tomto pokaženém světě založena již v genech, stejně jako jiné nemoci. Příčina této deformace může být u rodičů, předků nebo v něčem jiném. To nás ale neopravňuje, abychom homosexuálové lhali a tvářili se, že je v pořádku a že jeho vada není poruchou, ale jen jednou přirozenou sexuální variantou. Něco jako barvy kůží či růží. S těmi, kteří jsou od narození slepí či hluchí, takto falešně nejednáme, proč tedy s homosexuály ano? Vždyť i oni tu jsou jen díky sexuálně zdravým, heterosexuálním rodičům! Proč jim podlézat, lhát a dovolit, aby svůj defekt vyhlašovali za normu a směli obtěžovat a svádět svou hlupáckou filosofií a praktikami další, třeba dosud nevyspělé a nepevné lidi?

Je snad sexuální oblast jediná, kde jsou fyzické (či psychosomatické) poruchy v úzkém vztahu k morálce, chování, sebeovládání a životnímu stylu? Vždyť existují lidé, kteří jsou od narození hyperaktivní nebo líní, jiní mají pedofilní sklony nebo jsou prudeci a snadno by někoho zabili. Další může mít sklon k alkoholismu a zas jiný by se ujedl sladkostmi nebo má sklon ke kleptomanii. Ti všichni nemohou svůj handicap nazývat „jinou alternativou“ a vydupávat si za pochodu ulicemi právo svůj defekt rozvíjet, praktikovat, legalizovat a dělat mu propagaci na billboardech. Prostě se musí ovládat a snažit o změnu svého stavu nebo jeho dočasné neškodné „zakonzervování“, než dojde k jeho změně a uzdravení. Každý homosexuál, který takto smýšlí a takto se chová, může být můj přítel a nic proti němu nemám a bránil bych ho před těmi, kteří by mu chtěli ubližovat jen proto, že má homosexuální citění. A vážil bych si ho víc než nemravného heterosexuála, kterých je na světě konec konců mnohem víc. Nemohu však za žádných okolností souhlasit s trapnou homosexuální filosofií a praktikami.

Velký rozruch kolem všech těch rozličných, trapných a hnus vzbuzujících „divosexuálů“ je způsoben hlavně tím, že se dnes všeobecně lidem nelíbí sebeovládání a mnoho lidí ztratilo stud a přirozené zábrany („nevaž se, odvaž se, nech se vést, poslechni svou žízeň, buď volný, všechno můžeš“ – to jsou nejen hloupá, v reálu zcela lživá a do neštěstí svádějící reklamní hesla, ale co horšího, smutná životní praxe mnohých!). Rozumní, cudní a normální lidé se musí omezovat v celé řadě věcí, nejen v sexu, a to zcela bez křiků, billboardů, hesel a lobování v parlamentu. Ti ostatní jsou ubozí a přidávají do tohoto světa jen další utrpení. A generacím po nás připravují peklo na zemi.

.....Více o tom v Komentáři

21. OMYL

Mnozí dnes věří, že věřit lze jen tomu, co vidíme a na co si můžeme sáhnout. Ve skutečnosti kdo toto tvrdí, neví, co mluví, a podvádí sám sebe i druhé. Vždyť už jen proto, aby člověk mohl žít, musí *věřit* milionům věcí, na které si sáhnout nemůže a ani je nemůže vidět.

Nikdo nevidí do konstrukcí mostů, které přechází, nezná spolehlivost staveb, kde právě pobývá, a nevidí pod zem, po které – pln jistoty a *víry*, zrovna kráčí. Nikdo neví, zda autobus, do kterého právě nasedá, dojede bez nehody. Pouze tomu *věřit*. Kdyby nevěřil, asi by nenasedl. Ano, o některých takových neviditelných věcech je možné se přesvědčit, ale většinou se s nimi prostě jen (*vírou*) počítá. Nikdo nevidí ani pod svou vlastní kůži natož do myšlení druhých lidí. Nemáme ani tušení, co se tam děje!

Nikdo neví (není-li mu to nějak speciálně zjeveno), bude-li za pět minut ještě naživu. Mnozí mrtví si to mysleli a spletli se. Proto nemluvme nesmysly. V celém svém životě spoléháme na miliony věcí kolem sebe jen vírou, aniž bychom měli sebemenší jistotu nebo alespoň malé tušení, že tato víra je opodstatněná. Protože nám však společnost od malička vtouká do hlavy materialistický postoj k životu a utvrzuje nás v řadě neuvěřitelných nesmyslů (např. o tom, jak lidé vše zvládnou a nikoho „nad sebou“ nepotřebují), máme falešný dojem, že mnohé je stoprocentně ověřené, jisté a máme to „pod palcem“. A pokud nemáme, mít budeme.

Tento falešný dojem vydrží mnoha lidem docela dlouho i přesto, že si velmi často „natlučou ústa“ právě následkem své špatné víry založené na omylech. Málokdo se pak poučí a svůj názor poopraví. Ať chceme nebo ne, žijeme-li, *musíme* mnohému *věřit*, a skutečně jsou to miliony věcí, se kterými automaticky, zcela podvědomě, dnes a denně počítáme. Jde o to, *čemu* vlastně věříme, s čím tak automaticky počítáme a jestli jsme si životně důležité věci ověřili.

.....Více o tom v Komentáři

22. OMYL

Mnozí dnes věří, že nejdůležitějším povoláním je povolání lékaře. Ve skutečnosti nejdůležitější je učit lidi správně smýšlet a žít – potom by ani lékařů nebylo tolik potřeba. Léčit tělo sobce, zloděje nebo násilníka je sice lékařova povinnost (proto jde zraněný lupič nejprve do nemocnice), ale změnit jejich povahu je zřejmě o moc důležitější – a to není úkol ani psychologa ani psychiatra ani chirurga.

A protože sklonů k sobectví a zlu všeho druhu máme od narození všichni víc než těch tělesných vad, je víc než lékařů potřeba učitelů, kazatelů a misionářů. Přeceňování povolání lékaře a podceňování povolání kazatele – to je typický obraz tupé materialistické společnosti žijící v omylech. Ta preferuje tělo před duchem. Tělo musí být zdravé, silné, pěkně oblečené a neškodí ani vzdělání a majetek. Mozek nechť funguje tam, kde ho lze použít v oblasti průmyslu, sportu či zábavy, tedy v oblasti „chléb a hry“. Ale duch, duše, charakter, povaha nebo dokonce čisté svědomí – k čemu je tohle dobré? ptají se moderní hlupáci. Hlavně to zdraví! Jak úžasné, že vrah byl v mládí očkován a nezemřel na obrnu. Jak hřejivý pocit, že bezcharakterní a hloupí lidé mají pevné zdraví a dlouhý život! „Hlavně to zdraví!“

Není vám divné, že přes veškeré moderní snahy po zdraví je ho spíše pořád méně, a to i přes velký pokrok lékařské vědy? V protikladu k ujišťování evolučních vyznavačů, jak to jde s našimi těly stále kupředu, nemocnice praskají ve švech a krematoria nestíhají. A eutanazie je na pořadu dne. Někde bude chyba. S lidskou touhou po dobrém zdraví je to podobné jako s touhou po míru: hodně se o něj usiluje, a přece není a není. Jako by před námi utíkal. Jde totiž o „side-effect“ – vedlejší účinek. Jak u zdraví, tak i u míru.

Mír je ovocem (vedlejší účinkem) spravedlnosti, ne výsledkem mírových smluv a rovnováhy zbraní. Stejně tak i zdraví má úplně jiný zdroj a není nutně výsledkem honění léků a lékařů! Proto si přejme zdravý rozum a soudnost, usilujme o spravedlnost, o znalost životních pravd. To přinese zdraví i našim kostem. Pravda a čisté svědomí s tím našim zdravíčkem také hodně souvisí, i když přímá příčinná souvislost nemusí být prokazatelná. Jsou snad toto oblasti medicíny? Mnohé jde koupit, ale rozum, čisté svědomí, charakter nebo láska k bližnímu, to asi dost těžko. Není to divný svět, který se všemi těmi miliony vitálních a zdravých lidí stojí

nakonec před globálními hrozbami tolika různých druhů? Že by za to mohli nemocní či invalidé? Nebo nedostatek vitamínů?

.....**Více o tom v Komentáři**

23. OMYL

Mnozí dnes věří, že kdyby Bůh existoval, nemohl by dovolovat zlo, navíc by musel někde a z něčeho být a mít nějaký původ. Ve skutečnosti je zlo vůbec největším důkazem Boží existence. Je porušením „ocelového“ řádu, zákona, kauzality, smyslu – a to přece nemohla vytvořit hmota sama, která je na mnoha zákonech a pevném řádu závislá. Ani slepá evoluce. Stroj si nedá sám svobodu; ani konstruktéři neumí dát strojům volbu typu: chceš fungovat nebo ne? Vyber si. Chceš plnit tento program? Tuto volbu mohla dát lidem jen sama svobodná a velkorysá bytost. A nedala ji všem: stromy a kameny nekradou, neválčí ani nepáchají sebevraždy! Možnost zničit sebe, druhé, milovat či nenávidět, tu mohla dát jen svobodná bytost, ne atomy.

O tom, že existuje Bůh, je víc důkazů, než že existujeme my sami. Vždyť naše těla jsou jen malou součástí jeho obrovské „tvůrčí dílny“. Když Bůh stvořil hmotu, asi se pak dodatečně nevtělil do železa nebo křemíku, které chvilku předtím vyrobil, abychom ho mohli snáze identifikovat a třeba zvážit na decimálce. Proto je otázka „Z čeho je Bůh?“ nesmyslná. Stejně tak Bůh neskočil do prostoru, který při stvoření vznikl, abychom mu mohli přiřadit nebeské souřadnice a zamířit na něj svoje dalekohledy. Proto je otázka „Kde je Bůh?“ nesmyslná. Stvořením vznikl čas, těžko ale Bůh začal od té chvíle existovat, to dá rozum. Proto je otázka „Odkdy je Bůh?“ nesmyslná. Stejně tak nesmyslná je otázka „Kdo stvořil Boha?“ – když už sám pojem Bůh vyjadřuje vrchol všeho a všech. Je to asi stejné, jako se ptát, co je za koncem nebo kdo stojí za člověkem, který je poslední. Stvořitele *všeho* nikdo nestvořil! Podobně i ateista věří na *věčnost* hmoty či energie.

Je užitečné si uvědomit, že se Bůh nechová podle naší (z)vůle a materialistického vidění světa. Je nadčasový a nemá žádný „bod varu“, protože není složen z prvků Mendělejevovy soustavy. Tu stvořil pro nás, ne kvůli tomu, aby sám mohl začít existovat. Dům z cihel nedokazuje, že i zedník je z cihel. Obraz může o svém autorovi (malíři) leccos vypovídat, ale asi ne to, že autor je také zelený, modrý či dvourozměrný. Svět je Božím obrazem, ale neříkejte rychle „no nazdar“. Obraz se dá snadno zničit, přemalovat nebo vytvořit kopie, které se už originálu pramálo podobají. Těžko pak soudit z takového starého a navíc hodně zničeného obrazu na úmysly či charakter jeho tvůrce. Že existuje neviditelný Bůh, víme stejně dobře, jako že existují myšlenky. Jejich neviditelná existence se dá snadno zjistit z viditelných projevů (alespoň některých) lidí.

Dvě plus dvě s výsledkem čtyři bylo dřív než matematika a počítatelné předměty. Možnost vyrobit barevnou televizi – vlastně už ta televize sama, jen ještě nerealizovaná – tu byla dávno před námi. Stejně tak Bůh žil a byl dávno před naší vědou, filosofiemi i ochotou ho uznat a milostivě přijmout našim rozumem. Vždyť ani netušíme, kolik dosud nerealizovaných hmotných věcí zůstává dosud za oponou reality, existují zatím jen v oblasti možnosti (čekají na realizaci) – můj odhad je, že nekonečné množství. Každou chvilku některou z nich objevíme v obchodě. Všechno, co existuje, včetně nás, bylo dávno před svou viditelnou podobnou v neviditelné formě, jako by v projektu. Není pravda, že to neexistovalo – jen jsme to neviděli.

Dnes, kdy zcela běžně počítáme s existencí zcela nehmotného a neviditelného softwaru (nepleťme si software s jeho nosičem) vedle hardwaru (strojů), by víra v Boha jako zdroje veškeré *informace* (logos) neměla být ani pro materialisticky orientovaného člověka problémem. Materialistická filozofie je stále více ohrožována materialistickou vědou, tedy stále zřetelnějším zjištěním, že vlastní počátek hmatatelných a viditelných věcí je neviditelný a nehmatatelný (dávno pryč je doba, kdy se svět skládal z malých, více již nedělitelných kuliček – atomů).

.....**Více o tom v Komentáři**

24. OMYL

Mnozí dnes věří, že moderní datovací metody dokazují obrovské stáří vesmíru, Země i života na ní. Ve skutečnosti velmi nespolehlivě a jen ty metody, které si obhájci evoluce záměrně vybrali. Celá řada pozorování vykazuje stáří vesmíru i Země pouze v tisících let. Jenže oblíbená (i když chybná) hypotéza samovývoje nemůže připustit předem existující program – ten totiž zkracuje čas potřebný ke vzniku struktur a ukazuje na jiný původ všeho.

Proto *musely* být vybrány pro datovací metody jen takové přírodní procesy (např. jaderný rozpad prvků), které evolučním teoretikům nabízejí interpretaci vysokého stáří – jinak by to bezcílná evoluce nestihla a její zastánci by měli velký problém s nedostatkem času (mají jej i tak). Proto všechna měření vykazující nízké stáří vesmíru, Země, skalních formací, sedimentů či zkamenělin musí být ve jménu víry v evoluci ignorována. Lidé o tom většinou nic nevědí, protože se to nezveřejňuje, aby byl materialismus zachován jako převládající pohled na svět.

Veřejnost nemá většinou ani potuchy o tom, že desítky různých přírodních procesů ukazují na velmi nízké stáří vesmíru i Země. Netuší, že kdyby byla naše planetární soustava opravdu stará miliardy let, už dávno by neexistovala ani jedna kometa (proto byl evolucionistický vymyšlen jejich „tajný“ vesmírný zdroj), Slunce by už dávno nesvítilo a Měsíc by byl někde jinde, protože se postupně stále od Země vzdaluje. Lidé většinou nevědí, že kdyby tu byl člověk s dosavadními schopnostmi rozmnožování již dva miliony let, jak tvrdí evoluční teorie, tak bychom se dnes nevešli ani do prostoru o poloměru Země – Měsíc, natož na náš zemský povrch, a kostry dávných lidí i zvířat by se na zemi musely kupit do výšky mnoha metrů.

To všechno jde spočítat podobně jako množství postupně uvolňovaného helia do vzduchu či nárůst nánosů sedimentů v oceánech. Ty by se dnes za dobu údajné evoluce musely už tyčit do výše 30 km od mořského dna. Učit se to ale nesmí, protože víra v pravdivost ateistického náboženství by se mohla hodně zachvět. Co kdyby se prokázalo, že nás materialisté podvádějí kromě jiného také svými chronologickými nesmysly už celé století? Byl by to asi moc velký šok z pravdy, kdyby se provalilo, že naše Země, její sedimentární vrstvy, planetární soustava a snad i celý vesmír existuje jen několik málo tisíc let, a žádné miliardy! Byl by to konec evoluční teorii, kdyby se ukázalo, že žádné prvohory, druhohory atd. nikdy neexistovaly a že většina zemských vrstev vznikla během pár dnů, měsíců či let, tedy tak, jak se to dnes stále silněji jeví současným výzkumům?

.....**Více o tom v Komentáři**

25. OMYL

Mnozí dnes věří, že po smrti nic neexistuje, a proto „jezme, pijme, zítra stejně zemřeme“. Ve skutečnosti to není tak jisté. Řada lidí myslí, že se smrtí vyvléknou ze všech svých dluhů, zlodějen, násilností a zlých jednání – nebo i ze hříchu lhostejnosti či neochoty pomoci. Tak jako zavřením očí nezrušíte existenci světla nebo zničením kalkulačky nepopřete, že dvě a dvě jsou čtyři, tak ani spálením těla na prach nevymažete jeho nositele ani dobro či zlo, které toto tělo dělalo. Je riskantní namlouvat si to v hospodě u piva nebo v ateistickém či agnostickém debatním kroužku vzdělaných filosofů.

Platí zde známé: kdo se směje naposledy, ten se směje nejlíp, to je jedno z velmi moudrých rčení. Nejchytřejší člověk světa řekl o osudu některých lidí: Tam bude pláč a skřipění zubů. A také: Běda vám, kteří se nyní smějete, protože budete plakat a kvílet. V tak důležité věci, jako je budoucí existence každého z nás, je nanejvýš moudré opatřit si spolehlivé informace a nenechat vše jen na obecně přijímaném mínění a na poslední chvíli.

Mnozí to tak ale nevidí (můj známý říkal: „Obrátím se až na smrtelné posteli, Bůh je milosrdný.“), ani necítí povinnost nebo slušnost hledat, odkud a kam by jejich život měl směřovat. Vystačí si s mlhavými názory průměrných lidí a hospodskou filosofií i informacemi. Má to nějaký význam dokazovat lidem, že smrtí vše končit nemůže?

Vždyť existuje řada nehmotných věcí i v našem zcela běžném hmotném životě, které žádným známým procesem zničit nelze. Myšlenky, informace, uspořádání, designy, vztahy, zákonitosti či principy. Rozbijeme-li hrnček, zničili jsme sice určitou strukturu hmoty, ale informaci pro vznik takového hrníčku jsme tím zničit nemohli. Ani účel, pro který existoval, ani matematický popis jeho tvaru. Oč víc toto platí o lidském životě a těle s miliardami v něm a o něm zapsaných informacích!

Spálíme-li papír se zprávou, že Země je kulatá, zničíme nosič informace, ale informaci zničit nemůžeme, ani sám fakt, který popisuje. Lidské tělo není jen 80 kg chemikálií, ale tato hmota je také nějak uspořádaná, prvky jsou v určitých přesných vazbách, a proto mají jednotlivé lidské orgány takovou cenu. Dosud se nepodařilo ani po desetiletích nejintenzivnějších výzkumů vyrobit ani jedinou jeho buňku, natož tkáň, protože program pro její vznik (tj. souhrn informací pro její strukturu) je velmi složitý – a protože je pochopitelně nehmotný, je tedy i nezničitelný. A to nemluvím o duchu či duši, o kterých hovoří s jistotou většina světových náboženství. Stačí jen vědět, že i současný materialismus počítá s neviditelnými, nehmatatelnými a věčnými skutečnostmi.

.....**Více o tom v Komentáři**

26. OMYL

Mnozí dnes věří, že Bible je kniha plná omylů a mýtů. Ve skutečnosti to říkají často ti, kteří ji buď nikdy nečetli, nebo lidé, kteří věří víc jiným pramenům, byť všelijak nejistým. Bible sama a stále rostoucí poznání v nejrůznějších oblastech výzkumu (např. archeologie) o omylech nic neví – ale tvrdí, že každý člověk je lhář. Je to 66 knih plných moudrosti, přírodovědeckých a historických informací a vyplněných proroctví, až se z toho točí hlava.

Již před tisíciletími Bible hlásala, že Země je kulatá a zavěšená „na ničem“, že prošla obrovskou vodní katastrofou a čeká ji soud ohněm. To, že izraelský národ znal z Bible karanténu a přísná hygienická pravidla

proti šíření infekcí dávno před příchodem Krista zatímco lékaři operovali nemytýma rukama ještě v 19. století, moc na omyly a mýty v Bibli neukazuje.

Bible je ze všech starověkých knih jedinou systematickou a faktologickou zprávou dějin lidstva od stvoření světa. Její preciznost spočívá v tom, že jednotlivé historické události jsou chronologicky datovány a zasazeny do geografických míst spolu s popisem paralelních událostí v okolním světě – proto se její tvrzení dají křížově ověřovat pomocí ostatních historických zázpisů, což je u jiných náboženských knih vyloučeno. Žel, mnoho učenců Bibli lacině zpochybnilo, zvláště v 19. století, kdy se začala ujímat myšlenkové vlády Darwinova evoluční teorie. Je možné, že darwinismus byl spíše důsledek podkopání důvěry v historicitu Bible, než vlastní příčinou, že se tak rozmohl. Dnes se velká většina tehdejší liberální teologie může považovat za bezcenný a směšný brak v důsledku nových výzkumů a šokujících historických odhalení.

Bible mluví o stvoření světa, pádu člověka do hříchu (neposlušnosti vůči Bohu), celosvětové potopě a rozvoji popotopních kultur a civilizací. Od první knihy (Genesis) až do Zjevení se jako červená niť Biblí táhne motiv spásy, záchrany od hříchu a smrti. Bez Bible by naše minulost zůstávala zcela v temnotách a neměli bychom ani ponětí o tom, co se zde před pár tisíci lety odehrálo (z jiných starověkých knih stejně tak jako ze zkamenělin se toho moc nedozvíme). Bez Bible by nebyla jasná ani přítomnost, ani budoucnost. Škoda jen, že si jí mnoho lidí neváží a někteří učenci lacině zpochybňují její obsah.

Bible je Boží dopis člověku, její naplněná prorocství a „předvědecké“ vědecké informace nelze vysvětlit jinak než inspirací od vysoké inteligence. Je ideálním softwarovým vybavením pro lidský rozum i srdce – ovšem kompatibilní jen s určitým typem operačního systému mysli – s parametry jako je smysl pro pravdu, spravedlnost nebo čistotu. (V jiné mysli biblická zpráva „neběhá“.) Velmi tedy záleží na tom, jaký člověk k Bibli přistupuje i jak k ní přistupuje, co v ní chce najít, jaké jsou touhy jeho srdce, co chce prokázat a kam chce dojít. To také vysvětluje, proč mnozí, kteří ji četli, nedošli, anebo došli na úplně opačný konec a stali se druhým na cestě k Bohu překážkou.

.....Více o tom v Komentáři

27. OMYL

Mnozí dnes věří, že se všechno vyvíjí a konec světa nejspíš nepřijde nikdy. Ve skutečnosti je to jen zázrak Božího milosrdenství, že byl konec světa již tolikrát odložen. Není třeba tím zpochybňovat jeho budoucí uskutečnění. Technika se nevyvíjí, ale vyvíjí ji člověk, zatímco jeho mozek stagnuje. Auta zaparkovaná v lese či v garáži se nevyvíjejí, podobně jako pivo se (samo sebe) nevypije – proč by to dělalo? Technický pokrok může skončit docela rychle právě proto, že ho vyvíjí člověk, jehož mozek přitom (a při tom) churaví. Technický pokrok může skončit třeba tak, že už na něj nebudou peníze. Nebo nás všechny pošle do hrobu. Selže-li letadlo motor, ještě chvíli nemusí cestující nic poznat. Je to však jen otázka času. Míra znečištění nemusí hned zabít, ledovce ještě neroztály. Techniku vyvíjejí lidé, ale sami se nevyvíjejí vůbec – v protikladu k evolučním fantaziím. Vývoj techniky je dán jen *hromaděním* vědomostí z generace na generaci, nikoli většími schopnostmi mozku. Mozek (vzniklý z genetického programu) zůstává stejný asi tak, jako se magnetofon nevyvíjí tím, že na něj víc nahráváme. Všeobecně rozšířené mýty o tom, jak jsme vyššího věku, déle žijeme a jsme chytřejší než naši předkové, jsou jen k smíchu.

I proto, že podle kosterních nálezů je celý současný živý svět jen trpaslíkem ve srovnání s dávným světem rostlin, zvířat i lidí. Můžeme se neoprávněně vysmívat neandertálcům na základě toho, jaké omyly nás o nich učili ve školách podvedení pedagogové, ale dnes se ukazuje, že jsme proti nim spíše jen zdegenerovaná rasa s malým mozkem a krátkým jepičím životem – všechno je totiž úplně jinak. Vědecký a technický pokrok posledních staletí vede sice k většímu komfortu, poznání přírody (tj. jak dnes funguje, nikoli jak vznikla!) a k pokroku v medicíně i v jiných užitečných oblastech – zároveň je však obrovským nebezpečím pro (mravně otupené) lidstvo. A není vůbec jisté, jestli bychom bez techniky nebyli šťastnější i zdravější a nežili déle, jako tomu bylo kdysi. Jestli třeba technikou „nehasíme jen to, co jsme jí zapálili“, např. v oblasti nemocí, různých přírodních katastrof, kriminality a v mnoha dalších aspektech našeho současného života.

Překotný vývoj průmyslu má zcela jistě i velkou řadu negativních stránek (nikdy nebylo na světě tolik úrazů, invalidů a násilných úmrtí jako dnes). Každého rozumného politika i trochu soudného člověka musí jímat úzkost při pomýšlení, že by teroristé získali jaderné, chemické či bakteriologické zbraně. Použit je však může i nějaký stát nebo skupina fanatických lidí. Znaky, které budou předcházet konci světa, jsou v Bibli jasně popsány (např. velké války, mnoho nemocí, zemětřesení, strach a chaos ve společnosti, bezbožnost, nebeské úkazy a snad i globální oteplení – „až moře vydá zvuk a vlnobití“). A také napomenutí, abychom se více než o datum starali o to, jestli jsme na tento konec připraveni - tedy na druhý příchod Krista.

Posměšky o konci světa popřejme těm, kteří se v roce 1912 smáli, že by se „nepotopitelný“ Titanic mohl kdy potopit. Zahynulo tehdy půldruhého tisíce lidí. Uhlí, nafta, zemní plyn a spousty zkamenělých koster v zemi vůbec nejsou zbytky vybájené evoluce, ale dávného předpotopního světa rostlin, zvířat i lidí, kteří si také naivně mysleli, že žádná katastrofa nikdy nepřijde (ačkoliv, jako i dnes, na ní intenzivně pracovali). A tak, jako na

Titanicu věřili technice, tunám oceli, svým vědcům a „dobrotivému osudu“, i předpotopní lidé spoléhali na svou vyspělou civilizaci a sílu. A s touto svou naivní vírou, že všechno půjde donekonečna, žili až do chvíle, kdy je zavalily vody oceánu.

Dnes je již mnoho lidí, kteří nejsou vůbec nábožensky orientovaní, nevycházejí ve svých úvahách a prognózách z Bible, a přesto si dlouhé trvání tohoto světa nedovedou představit. Je totiž velmi obtížné věřit, že vlak, který se řítí s kopce bez brzd, nikdy nevykolejí. Je těžké věřit, že loď, ve které je tisíce trhlín, s lidmi, kterým je to většinou jedno a spíše díry rozšiřují než ucpávají, nikdy neklesne ke dnu. Druhý konec světa (první svět byl zničen potopou) má podle Bible přijít ohněm. Je to při pohledu na dnešní svět hodně nereálná a moc fantastická představa? Neřekl bych!

.....Více o tom v Komentáři

28. OMYL

Mnozí dnes věří, že živé organizmy vznikly jeden z druhého a člověk už je také brzy vyrobí. Ve skutečnosti i ten nejjednodušší živý organismus je tak extrémně složitý komplex neživých stavebních kamenů, že jeho přeměna (transformace) i na velmi blízkce podobný organismus z jiného základního stvořeného typu (baramin) je zcela vyloučena. Podobnost mezi organizmy je umožněna pouze podobností jejich stavebních programů v genech anebo skutečnou generační příbuzností. Program (genotyp) i jeho realizace (fenotyp) představuje stabilní konfiguraci atomů a molekul (umožňující pouze variabilitu v pevných mezích mendelovských zákonů) a víra v jejich dlouhodobou transformaci v jiné, smysluplné a hlavně životaschopné uspořádání je čiré blouznění. Pomatení materialisté vycházejí z toho, že hodinky a holinky se zas tak moc od sebe neliší, obojí se přece natahuje. Tak i šimpanz má prý kolem 98 % genomu shodného s člověkem. (Banány mají 50% podobnost genomu s lidským a pampeliška 25%, znamená to snad, že jsme ¾ pampelišky? – Jonathan Marks) U člověka se však nepočítají stovky tisíc tzv. pseudogenů, protože se o nich nic neví. Nechápu, proč si nějaký ten evolucionista nevezme za ženu třeba šimpanzici, když jsme tak stejní. Nebo proč nežije s celou svou rodinou v ZOO, když se lidé od opic tak moc neliší.

Evolucionisté srovnávají sekvence aminokyselin a nukleotidů a hlásají, jaká úžasná podobnost tu je. A ta podobnost svědčí o čem? Když kunsthistorik pozná z podobnosti „rukopisu“ určitého obrazu jeho autora, má to být snad důkaz, že malíř svůj předchozí obraz přemaloval na tento? Nesvědčí podobnost výrobků spíše než o nějaké evoluci/transformaci jednoho výrobku z druhého o tom, že pocházejí z jedné dílny, od jediného autora?

Co je snazší: předělat starou Škodovku na Fabii nebo tu starou roztavit a ze surového materiálu – tak, jak se to skutečně dnes dělá - udělat nový typ auta? Nebo je snazší motor umístěný vzadu přesunout dopředu, každou jeho část předělat, každý kousek karoserie, sedadla, řízení, kola, brzdy, elektrické rozvody a vše přestavět na nové auto? I lidé většinou tvoří tak, že ze surového materiálu vyrábějí nové věci, které se pak sobě navzájem podobají, ať už v časové (historické) řadě, nebo typově. To vyplývá ze získaných poznatků (tedy z duchovní oblasti), a ne z transformace těch samotných výrobků (hardwaru). Vznikly snad současné moderní hodiny tak, že lidé přestavěli kdysi dávno sluneční hodiny na přesýpací, přesýpací na kolečkové a ty potom na digitální? Podle evoluční biologie se právě toto dělo miliony let v organickém světě (transformace sobě podobných, tzv. homologických orgánů). Z ploutve vznikaly končetiny a z končetin křídla! Z ryb obojživelníci a z opicoidních zvířat lidi. A důkazy? Morfologická, fyziologická a molekulární podobnost – tu však nalézají evoluční snílci jen tu a tam, a tak si ji vybírají, kde se to hodí. Zachraň se, kdo můžeš.

.....Více o tom v Komentáři

29. OMYL

Mnozí dnes věří, že výuka náboženství na školách musí být dobrovolná. Ve skutečnosti jen na středních a vyšších školách. Na základních školách by náboženství mělo být povinné stejně jako matematika nebo jazyky. Proč by patnáctiletí měli znát vzorec kyseliny sírové, kolik je *a plus b to celé na druhou* nebo kdo byli Římané, a netuší, co je Bible, co říká o životě, manželství, sexu nebo kdo byl Ježíš Kristus a co učil. Proč by neměli znát nazpaměť desatero Božích příkazů nebo Ježíšovy výroky, jako když bičem mrská, zatímco se na druhé straně musí učit všelijaké přihlouplé básničky mravně pochybných autorů nebo jiné věci?

Víru nelze vnutit, stejně jako nelze vnutit kladný vztah k matematice či dějepisu; ale vědomosti a informace dětem vnucovat lze – proč ne tedy ty nejdůležitější, když se to dělá u těch méně důležitých? Že by demokracie? A povinně učit fyziku a chemii je demokratické? Jde jen o to, že materialista naivně věří, že znalost fyziky je pro život důležitější než znalost kořenů morálky. S demokracií a svobodou to nemá nic společného, jen s nadvládou materialistické hodnotové stupnice ve společnosti.

Samozřejmě, že zpochybňovat povinné náboženství na školách lze i „obtížným výběrem toho správného náboženství“ a tolerancí vůči ostatním náboženstvím. Přitom nikdo nespochybňuje výuku dějepisu, přestože je tolik různých výkladů různých historických událostí a tolik dějepisných škol. Není jednota ani v tom, jak učit matematiku (vzpomeňme na spory kolem vyučování množin), politickou ekonomikou či tělocvik. Kolik různých koncepcí a přístupů, a přece proto nikdo neřekne – tak to raději neučme! Vypusťme dějepis, protože nevíme, kterou verzi učit, ať nejsme netolerantní.

Každý trochu soudný politik ví, a americký prezident se nestyděl zmínit to ve svém nedávném projevu v Číně, že náboženská víra velmi pozitivně ovlivňuje dění ve společnosti. Nebýt některých moudrých věřících rodin, státní školy by produkovaly jen materialistická morální nedochůdčata, roboty vědy, průmyslu a zábavy. Naolejovaná kolečka industriální společnosti, kde jediným cílem je tělo a jeho potřeby. Kdo při této četbě i přemýšlí, pochopil, že nejsem proti tělu a jeho potřebám. Jen varuji, že když se zanedbávají duchovní hodnoty, přijde pak o život i to materialisty uctívané tělo i všechny ty jeho tolik preferované potřeby! Kde se nedbá na morálku, bude i vysoko do žlabu, i když k tomu nemusí dojít okamžitě! Boží mlýny však melou bez oddychu.

Každé skutečně vážně a pravdivě míněné náboženství má za cíl osvobodit člověka ze spárů vášní a z otroctví vlastních zlých sklonů. Učinit z člověka osobnost, která nebude snadno manipulovatelná módními trendy doby, vidinou snadně, ale ne čistě získaných peněz a jinými svody. Ukotvit člověka v pravdě a dát mu ušlechtilý postoj k životu i lidem. Není těžké prokázat, že lidé ovlivnění vírou v Boha žijí vyrovnaněji, nemají tolik problémů jako ateisté, je mezi nimi mnohem méně sebevražd, jejich rodinné svazky jsou pevnější, děti vychovanější a dokonce i zdravotních problémů mají mnohem méně – nemluvě o zcela jiném stáří i umírání. Kdyby Bůh nebyl, ani jeden z předchozích argumentů bych nepoužil k podpoře povinného vyučování náboženství (nesmýšlím jako Bernard Bolzano), ale když Bůh existuje, máme ho tajit právě před dětmi?

A naivně doufat, že když jsme jim první čtvrtinu života propírali mozek jen materialistickými návyky a informacemi a zcela zatajili (respektive zhnusili) jakýkoliv postoj k Bohu, ony si pak už jako dospělé vyberou svobodně (!) svůj postoj k životu. Jak směšné. Dovolte mladým kouřit, a pak jim dejte svobodu nekouřit. Dovolte jim všechnu neřest, ale pak očekávejte, že v dospělosti budou mravní. Naučte je pohrdat církví, že Bůh je vybájená bytost a náboženství naivní báchorky, a pak jim „velkoryse“ umožněte vybrat si „svobodně“ zda věřit či nevěřit, zda církev ano či ne, a chovat se podle desatera. Sejte odmala do jejich srdcí materialistické ideály, k tomu naprostou neznalost, pohrdání a lhostejnost ke všemu, co je duchovní, charakterní a co souvisí s osobní obětí a sebezapřením – tedy co žil a učil Kristus – a pak chťte v jejich dospělosti sklízet lásku a ohleduplnost, správnou svobodu volby a vysoké morální hodnoty!

.....**Více o tom v Komentáři**

30. OMYL

Mnozí dnes věří, že tolik lidí najednou, navíc vědců, se přece nemůže mýlit. Ve skutečnosti může, a ještě víc než tolik. Je třeba si uvědomit, že všeobecně rozšířené omyly jsou živeny převážně jen několika málo lidskými slabostmi: předpojatostí, leností ověřit si fakta nebo podceněním určité informace, strachem z pravdy nebo nekritickou důvěrou v tvrzení jiných lidí, třeba prostřednictvím sdělovacích prostředků.

Asi to nebude nikomu milé, ale život v omylech není jen výsledek pouhé dezinformace, ale i trest a důsledek stavu srdce. A naopak: znalost pravdy není jen výsledek zvláštního štěstí (že se někomu dostalo těch správných informací či intelligence), ale i dar, odměna třeba za hledání (kdo hledá, najde) a Boží odpověď na stav srdce. Nechci se pouštět do úvah o kauzálních souvislostech duchovního a tělesného života, protože milost Boží je nad každou kauzalitou a Bůh se dá poznat třeba i těm, kteří ho nehledali. Jen jsem bytostně přesvědčen, že vnitřně ušlechtilý člověk do závažných a tragických omylů buď nikdy neupadne, anebo ne nadlouho (jako třeba apoštol Pavel). A naopak ti druzí, byť velmi inteligentní a vzdělaní, sednou na lep „mocnému dílu podvodů“, které předpovídá Bible těm, kteří si pravdu nezamilovali. A protože je „mnoho povolaných, ale málo vyvolených“, svět se topí v omylech.

Mnohé omyly pramení z toho, že se běžně nerozlišuje, co je skutečně ověřený fakt a co jen svévolná interpretace toho kterého řečníka či autora dané studie. Biolog věří, že evoluce je potvrzena v paleontologii, ale neověří si to. Paleontolog věří, že evoluce je dokázána v genetice. Ale nemá čas to ověřovat. Oba pak naivně věří stejné popletenému kolegovi fyzikovi, že všechno je v pořádku – ale neověří si to; věří víře svého kolegy. On zas věří jejich víře a víře dalších kolegů. Slepý slepého vede, ale hlubší příčina je jinde, jak jsem napsal.

Tak věřili soudruzi na Západě soudruhům na Východě a ti dole těm nahoře. Miliony milionům! („Až nás půjdou miliony...“) Pak to všechno krachlo, soudruzi se ořepali, teď vesele podnikají a využívají demokracii, kterou kdysi rozmetali – myslíte, že ve vědě nebo jiných oblastech života je to jiné? Řekl bych, že ještě horší, protože slepota vůči pravdě tam může mít mnohem hlubší kořeny, než u nějakých povrchních komunistů či jinak popletených davů. Ježíš věděl velmi dobře, proč evangelium nesvěřil vzdělavcům. S velkým vzděláním je to podobné, jako s majetkem: není nemožné, aby se boháč dostal do království Božího, je to však hodně obtížné.

Ještě nedávno se na stovkách vysokých škol učil marxismus leninismus – tato neuvěřitelná slátanina – jako světový vědecký názor (!), který vyznávaly celé zástupy lidí všech možných vrstev a stupňů vzdělání. Pak se změnil režim a „světový vědecký názor je fuč“ – kdepak jsou dnes všichni ti jeho zarputilí vyznavači, stovky učitelů, ideologů a profesorů, spolu s miliony řadových věřících? Kdepak jsou dnes všichni ti komunističtí „intelektuálové“, doktoři, inženýři, vědci? Ti, co pomáhali komunistům svým vzděláním a myšlenkami budovat jejich krví zbrocený ráj? Až nás půjdou miliony, všichni do propasti.

.....**Více o tom v Komentáři**

31. OMYL

Mnozí dnes věří, že pravda je relativní, a že záleží jen na tom, čemu kdo věří. Ve skutečnosti nutno dodat, že facka vlepená na tvář zas tak moc relativní není. A s pravdou souvisí dost hodně stejně jako ukradené peníze či vyloupený byt! Pravda je někomu lehkovážně relativní až do chvíle, než se ho tvrdě dotkne. Lidé rádi lacině filosofují o životě, dokud neprijdou o majetek nebo neteče krev – zvláště ta jejich. Pak je najednou po relativitě! Pak je pravda až moc konkrétní.

Dnešní doba si libuje v relativizmu, skepticizmu a zpochybňování všeho. Lidí, kteří mají ušlechtilou víru a žijí podle ní, si nikdo moc neváží. Jsou jen jakousi kuriozitou, divadlem. Mnozí je ale rádi využívají – právě tu jejich pravdivost, laskavost, spolehlivost, štědrost, obětavost a konstantní věrnost principům. A mají je za dobrotivé hlupáčky. Netuší však, že ušlechtilí lidé tuto roli na sebe dobrovolně a obětavě berou jen proto, aby tak alespoň některé lidi oslovili a přivedli ke změně (k záchraně) – dle vzoru Ježíše Krista.

Mnoha lidem je každá hlubší víra a filosofie jen k smíchu či lhostejná. Moc jim ale chutná ovoce těch, kteří jsou jiní a pravdu nerelativizují. Zdroj tohoto ovoce (tedy jejich povahy) je nezajímá, ani ho sami netouží nést (tj. tuto povahu mít) – jen trhat v cizí zahradě a bezpravně si pochutnávat na plodech, které vypěstovali lidé s diametrálně odlišným postojem k životu (ti „jednodušší“, kteří nevidí vše tak moc relativní a složité a komplikované a drží se pevných principů). A když už je tvrdá realita donutí zamyslet se, bývá dost pozdě. Tomu, kdo nestojí na pravdě, se motor jeho života dříve či později zadře. Jednou bude pozdě olej ducha honiti a zadřené písky ve válkách svého tupého a sobeckého života mazati. A říkat: počkej, Kriste, nezavírej, my to doženeme.

Pravda je relativní jen tak pro lenochy nebo lidi, kteří si rádi hoví ve sladké nevědomosti ze strachu, že by se museli pod tíhou nových informací změnit. A to by asi opravdu museli. Ani Albert Einstein nehlásal relativitu pravdy a moc mu vadilo, že lidé takto pojmenovali jeho teorii – sám o ní jako o teorii relativity smýšlet nechtěl, ale spíše jako o něčem stálém a neměnném. Tak také chápal Boha, Stvořitele, ve kterého věřil a jehož existenci nikdy nezpochybňoval - na rozdíl od jiných popletených lidí.

.....**Více o tom v Komentáři**

32. OMYL

Mnozí dnes věří, že nepotřebují rady ani od Bible ani od papeže ani od farářů ani od křesťanství. Ve skutečnosti nepotřebuje rady jen ten, kdo chce špatně dopadnout. Kdo chce ale něčemu rozumět, ať si nechá poradit! Všechny školy a učiliště jsou jen dokladem toho, že bez předávání informací a zkušeností by to nešlo. Kdo je moudrý, učí se od druhých.

Tragedie je, že ve všem možném lidé nutnost odborníků a učení se od druhých uznají, ale pokud jde o to, jak žít, si myslí, že na to přijdou sami a nikdo jim radit nemusí (a nesmí!!). A že vlastně ani tak o moc nejde. Výsledek této slepé pýchy vidíme všude kolem sebe: „Šťastné stmelené rodiny, vychované děti, láska, spokojenost a bezpečí“ na nás dýchá ze všech stran. Slepý slepého vede – ale kam?

Když si koupíme auto, pak nám v návodu k obsluze výrobce sděluje, jak s ním máme zacházet – výrobce to totiž ví nejlépe, vždyť to auto vyrobil. Jen pyšný hlupák návod ignoruje a řekne si: nikdo mi radit nebude, jsem dospělý a dost chytrý, přijdu na to sám. Uplně stejně se mnoho lidí chová k Bibli – nejdokonalejšímu softwarovému vybavení a učebnici pro naše tělo, myšlení i život. Kolik lidí si ji alespoň přečte?

Proč vynalézat vynalezené a donekonečna opakovat chyby, které už učinily předchozí generace? Mnoho lidí uznává odborníky přes počítače, televize, auta či v ekonomii, ale radit někomu třeba ve výchově dětí, ve volbě vhodného partnera pro manželství nebo vysvětlovat lidem smysl života – na to se každý má sám za velkého odborníka. Pak ovšem to, co zanedbal, chce napravit u psychiatra či psychologa, nebo to „řeší“ ještě horším způsobem. Pýcha předchází pád – pravdivost této biblické výpovědi pozorujeme bolestně všude kolem sebe.

.....**Více o tom v Komentáři**

33. OMYL

Mnozí dnes věří, že Ježíš Kristus byl jen jeden z mnoha moudrých filosofů a učitelů minulosti. Ve skutečnosti a v absolutním smyslu není naprosto srovnatelný s nikým! Prokazatelně vstal z mrtvých, nikdy nechyboval a nehřešil, jeho charakterové vlastnosti berou dech stejně jako obrovská sebekázeň, po které můžeme toužit, ale těžko ji docílujeme – bez něj. Nebyl počat obvyklým způsobem, konal zázraky a spoustu lidí vyléčil z nevyléčitelných nemocí včetně smrti. Jen on, nikdo jiný, je cestou k Bohu, vysvobozením z omylů, hloupostí, smrti i hrobu. Zní to fanaticky? Tváří v tvář tolika moudrým a obětavým lidem, kteří kdy žili nebo ještě žijí, a všem těm velkým učitelům národů? Všechno skutečně krásné, čisté, poctivé, pravdivé a vznešené je v tomto světě „fanatické“!

A jak k tomu přijdou lidé, kteří se s ním nikdy nesetkali a ani setkat nemohli? Každý člověk na světě, ať před Kristem či po něm, blízko či daleko, se s Kristem mohl setkat, protože on je stvořitel světa a jeho vliv a láska byla a je všude a vždy patrná od samých počátků dějin. Třeba i v těch lidech, kteří Kristovým způsobem jednali a ani o historickém Ježíši nevěděli. Není obtížné, při setkání s poctivým člověkem, představit si nejvyšší poctivost. Není obtížné si při setkání s obětavým člověkem představit ještě vyšší obětavost. Není obtížné - když se dozvíme o někom, kdo je laskavý a ochotný – si představit, že všechny tyto a jiné krásné vlastnosti mohou být vrcholně spojeny v jedné osobě. A jaký teoretický či praktický důvod máme nevěřit, že jen jeden může být nejlepší a mezi schopnými jen jeden nejschopnější? Proč by mravně a duchovně nejlepších lidí muselo být na světě deset či sto, když i třeba ve sportu bývá často (ne vždy) jen jeden na vrcholu?

Kdybyste se chtěli naučit hrát dobře šachy a měli možnost vzít si za učitele mistra světa, odmítli byste to a vybrali byste si někoho jiného? Odmítnete mistra proto, že i někdo druhý umí hrát šachy? Začínat jistě můžeme s jakýmkoliv učitelem, ale dostat se na vrchol *nemůžeme jinak než přes mistra!* Proč by k cíli nemohla vést jen *jediná* cesta? Při střelbě na terč se také snažíme mířit do jeho středu, přestože platí zásahy i v jeho okolí. Kdo chce obstát a o Kristu ví, chce být jako on – směřuje k němu, do středu nejvyšší lásky a charakteru – a pak možná dosáhne kvalit některého z jeho učedníků nebo jiných velkých postav světových dějin. Podstatné ale je, kam směřujeme. Tomu se říká víra. Proto je také víra pro spásu (a k dosažení skutečné lásky) rozhodující. Není žádný důvod vybrat si za vzor kohokoli menšího než Krista. A kdo to učiní, přestože Krista poznal, hřeší. Vážně hřeší a vážně chybuje, že jde ke kovářickovi místo ke kováři. Kdo může pochopit, pochop!

Život Ježíše Krista není srovnatelný ve své kvalitě, moci i původu s žádným jiným člověkem, ani s Krišnou, Buddhou, Abrahamem, Mojžíšem, Mohamedem nebo Husem. Kristus měl naprosto jedinečný začátek i konec života stejně jako jeho vlastní náplň a poslání. O tom nemůže být pochyb, pokud ovšem lacině a neoprávněně nezpochybníme všechny ty stovky pádných historických dokladů. Pokud lacině nezpochybníme také miliony živých svědectví lidí, kteří dali Kristu svůj život a spojili se s ním. Nepochybují, že mnozí lidé, historického Ježíše neznali, žijí lépe než znalci! Pochybují však, že tím míří jinam než k němu!!

A je velmi podezřelé, že se někteří lidé tak zoufale brání a snaží dokazovat, že Kristovo zlato je totéž, co u jiných stříbro, měď nebo hliník. Jedním z projevů lidské malosti je nevíra ve velké lidi. O čem asi svědčí nevíra v největší osobnost lidských dějin? Cožpak tím, že směřuji k vrcholu, popírám úbočí? Vztah člověka ke Kristu je podobný vztahu k samotné pravdě. O čem bude asi svědčit lhostejnost vůči jeho čistotě, odvaze, spravedlnosti, přimosti charakteru, pravdivosti nebo jeho moci? O čem bude svědčit snaha všechny tyto věci zpochybnit, ignorovat, smát se jim a prohlásit je za báje? O čem asi bude svědčit křečovitá snaha o zařazení Ježíše mezi ostatní velké postavy lidských dějin? Na naší reakci vůči zprávě o Ježíši (evangeliu) závisí náš život. Vždyť jak smýšlíme o Kristu, taková prostě jsme!

.....**Více o tom v Komentáři**

Komentáře k jednotlivým omylům vyšly jako samostatná kniha stejného názvu:

JAK SE NEZBLÁZNIT

Zdarma stáhnout si ji také můžete na:

www.kreacionismus.cz (Knihy a brožury)

KOMENTÁŘE K OMYLŮM

1. OMYL

Mnozí dnes věří, že 20. století bylo vrcholem pokroku a vyspělosti lidstva

Zbývá jen upřesnit, že 20. století patří k nejkrvavějším ze všech známých uplynulých staletí. Informovaní lidé poukazují na jeho neobvykle velkou názorovou zmatenost a ztrátu soudnosti u celých národů (viz Paul Johnson: *Dějiny 20. století a Intelektuálové*). V historické studii *Genocidy 20. století* uvádí István Lovas 170 milionů mrtvých, jiné údaje jdou až ke 400 milionů mrtvých (CRSQ 6/2002, str. 47 - *Darwinism as a Factor in the Twentieth-Century Totalitarianism Holocausts*). Gregory Treverton z Mezinárodní bezpečnostní a obranné policie poznamenává: „Je to zcela určitě nejkrvavější století v historii.“

Toto velké krveprolévání jen v jediném „moderním, pokrokovém“ století nelze vysvětlit jinak než velkou duchovní zmateností a chybným myšlením (životem v omylech). Přidáme-li k tomu přes 300 000 sebevražd ve světě za rok (to je údaj z konce 20. století, dnes je to již kolem 1 miliónu, viz <http://www.poodwaddle.com/worldclock.swf>) a podobný počet úmrtí na silnicích světa (dnes, počátkem 21. století, je toto číslo též kolem 1 miliónu), dále úmrtí spojená se zločiny, úrazy, špatným životním stylem (kouření, drogy, přejídání, alkoholismus, civilizační nemoci atd.) ani snad raději nemluví o milionech potratů – potom byla **ve 20. století ztráta na životech v důsledku chybného lidského myšlení a jednání obrovská!** Nesrovnatelně vyšší (v poměru k počtu obyvatel) než ve staletích předchozích, která považujeme za „primitivní a tmářská“. Ztráty na životech nelze porovnat ani s conquistou (likvidace Indiánů při dobývání Ameriky v letech 1500-1600).

Jak jsem řekl, na zlu 20. století mají velký podíl špatné informace a následný život v omylech mnoha lidských generací. Úplně však nejhorší je naivní názor, že nás se to netýká, neboť dnes (21. stol.) už je vše jinak. Ona totiž změna mysli (řecké slovo „metanoia“ znamená doslova „nová mysl“ a překládá se též jako „obrácení se, obnovení či pokání“) je mnohem obtížnější proces než třeba obnovit rozbombardovaná města a zničenou zemi. Přivést chybně uvažujícího člověka ke změně mysli (vyléčit hloupost) je nadlidský akt, protože takový člověk většinou nespolečuje! A navíc: kdo ho má měnit? Snad společnost, která ho do jeho omylů přivedla (rodina, škola, média)? To je svízelná věc! Slepý slepého vede je známé a pravdivé rčení Bible (autor Ježíš Kristus).

Proč lidé tolik zhloupí, a stali se takovými duchovními primitivy?

Je to proto, že stále více víme o tom, co je méně /než my/, a méně o tom, co je více (Peter Kreeft: *Back to Virtue – Distance* 2/2000). Proto více *máme* a méně *jsme* (viz Erich Fromm: *Mít či být*). Byty máme naplněny zbytečnými krámy a mozky zaplácány kdejakými nedůležitými vědomostmi (technické a popisné informace o hmotě a hmotném životě včetně zábavného průmyslu). Následkem toho jsou pevně v mozcích mnoha lidí zabetonovány omyly o životě, jeho původu, smyslu i správné náplni – to je totiž oblast, kde lidé nehledají a vzdělávají se jen málo. Následkem materialistického vzdělávání pak roste fyzická údernost lidí (jejich mobilnost, komunikační možnosti, vědomosti, vyzbrojenost) zároveň s růstem duševní i duchovní tuposti. Lidé žijí v omylech **o věcech podstatných, protože je považují za nepodstatné**, a tudíž se jimi nezabývají (původ, smysl života, správná náplň života). O těch nepodstatných věcech (jak funguje hmotná příroda) vědí víc, než se vědělo dřív – považují je totiž za důležité. Je to výsledek materialistického typu uvažování a stylu života – čili materialistického náboženství. Je to otrocká služba materialistickým bohům, především fyzickému tělu.

Ze škol vychází mládež, která sice umí mnohem víc než jen číst, psát a počítat, ale mnohem méně se umí chovat („to přece není tak důležité“), nezná smysl života, neví, odkud jsme a kam bychom měli na prvním místě směřovat, věří v neuvěřitelné nesmysly (evoluční teorie, mylný pohled na manželství, mravnost, sex, hodnotu lidského života a jeho původ apod.) a má falešný pocit svobody a vlastního názoru („ne, vůbec nám nikdo nepropral mozek, vše to jsou naše vlastní názory!“). Miliony zdravých, dobře živených, materiálně i technicky zajištěných a dobře informovaných **duchovních tupců** - jak to může asi dopadnout? Tak, jak to dopadá – za námi potoky krve a před námi stále větší nejistota. Nevíme dne ani hodiny!

Nechali jsme se zatáhnout do materialistického kolotoče životního stylu a myšlení. Výsledkem je svět někde bohatší (zdanlivě zdravější) a pro někoho komfortnější, jinde méně bohatý (a často velmi nezdravý), **ale celkově více nebezpečný**. Jeden člověk může ublížit většímu počtu lidí než dřív. Proto bylo 20. století stoletím vyhlazovacím. Je logické, že Stalin, Hitler, Mao či Pol Pot nemají sami vinu na milionech zavražděných lidí. **Vždyť oni většinu z nich nezavraždili!!** Stalin osobně nestavěl gulagy a Hitler nevozil kolečkem cement na stavbu koncentráků. Neprojektoval do nich pece ani je neobsluhoval. Těžko by sám zvládl zabít desítky miliónů lidí. Na to měl davy duchovně tupých pomocníků, jejichž „vrcholná“ životní filosofie byla **stejná (!) jako dnes**: „když to nebudu dělat já, bude to dělat někdo jiný... přece se nenechám zavřít nebo zastřelit... mám rodinu...nějak si peníze vydělává každý“... **a tak spolupracují na mašinérii zla!** To byli ti lidé, o kterých jsem před chvílí mluvil, že vycházejí z dnešních škol. Jen s jedním rozdílem: ti dnešní jsou na tom mravně ještě o pár stupňů hůře, duchovních omylů v hlavě mají více, a mají k dispozici mnohem lepší techniku, než byla za Hitlera.

Muset či nemuset

Je docela paradoxní, že lidé, kteří pomáhali Hitlerovi vést válku, byli odškodňováni. Přihlíží se k tomu, že jejich pomoc nacistickému Německu nebyla dobrovolná, ale že **museli** spolupracovat. Co ale člověk ve svém životě opravdu **musí**? Není to s námi spíše tak, že „*musíme*“ jen to, co *chceme* nebo co nemáme sílu (odvahu) odmítnout? Jak i svědčí naše běžné výroky typu „musím se najíst“, „musím jít spát“, „musel jsem to udělat“... atd. K tzv. „musení“ nás nutí často jen pohodlnost, chuť něco vlastnit, vášně, touha, strach nebo prostě to, že se nechceme něčeho vzdát. **Velmi často „musíme“, protože žijeme v omylech**, a to nás nutí udělat to, co by

člověk, který zná pravdu, neudělal. Kdo zná pravdu, *nemusí*, ale *chce* dělat věci pravdivé, čestné a dobré. Ti ostatní *musejí* všechno možné.

Málokdo si dost jasně uvědomuje, že všem špatným činům předchází špatné myšlení. A že špatné myšlení může být dlouhou dobu skryto pod fasádou „normálního chování a slušnosti“. Nejsou to prostitutky, bezdomovci, zloději či pouliční vrazi, kteří velí armádám a bojují v nich. Mnoho lidí s primitivním názorem na život (to nemá nic společného se vzděláním!) ani netuší, jak rychle se změně ve lháře, zloděje, defraudanty či vrahy v kritické situaci – pokud jimi už nejsou. Jejich špatné myšlení je totiž donutí – oni pak „musejí“ **jednat zle** v nějaké vypjaté situaci. Nemají žádnou obranu v *ušlechtilé víře*, která pramení ze života v pravdě. Fekální vůz **musí smrdět, nemůže** alespoň někdy nezasmrdět, přestože jsou výkaly ukryty uvnitř.

Když si člověk včas nevypěstuje pevný a pravdivý názor na život, je jako fekální vůz. Velmi snadno selže pod tlakem nepříznivých či svůdných okolností. Nejlépe to sice pozorujeme v době všelijakých krizí, například dobovačných válek a totalitních režimů, kdy mnoho lidí podporuje státní zlo („**musejí**“ – oni se přece nějak „musejí“ žít, že?), nicméně v době demokracie a míru jsou to **stejní lidé**. I v demokracii jsou firmy, které pracují pro zlo, média, která rozšiřují zlo, a organizace, které se živí zlem se státním souhlasem. A to jen díky tomu, že je mnoho hloupých lidí podporuje a spolupracuje s nimi. Tito lidé si včas nevypěstovali pravdivý pohled na život, neověřili a neobstarali si informace, a tak ustoupí snadno zlu. Cožpak se mnohé hrůzné totality nepřipravovaly v demokraciích? Cožpak kořeny a příčiny války nevyrůstají už v době míru? Cožpak se podhoubí rozvodu nepřipravuje v dosud fungujícím manželství? Každý vrah měl období, kdy jím ještě (**fyzicky**) nebyl a žil zcela normálně a možná navenek slušně. Život v omylech dříve či později vyústí ve fyzické zlo, a to, co je uvnitř, se projeví navenek, tak jako když se převrhne vůz s výkaly. Najednou se lidé dívají, kde se to zlo vzalo!

Kdo se směje naposledy, ten se směje nejlíp (autor: Ježíš Kristus)

Pokud jde o zlo a nebezpečí s ním spojená, nic nám v tom nepomůže, že se tu a tam zvyšuje komfort lidského života a znalosti celé řady užitečných věcí – třeba v medicíně, zemědělství a jinde. Opravdu nepomáhá tělesná prosperita, vzdělání, zdraví a větší pohodlí. K čemu je vzdělaný, zdravý, spokojený a dobře vykrmený bezcharakterní člověk, který následkem své špatné víry a života v omylech nakonec **musí** udělat zlou věc, navíc za pomoci velmi účinné techniky a se spoustou dalších, jemu podobných pomocníků? K čemu jsou zdravé, dobře vykrmené leč nevyucvávané děti, ze kterých vyrostou v lepším případě **pomocníci zla**, v horším případě sami zločinci? Budete chválit medicínu za to, že váš vrah byl v mládí očkován a nedostal obrnu? A že mu díky vyspělé technice neselhalo pistole a dobře fungoval mobil? Budete mít hrdý pocit, že vás do moderního krematoria nepovezou na žebříňáku, ale moderním autem? Budete šťastni, že s rakovinou ležíte v moderně zařízené nemocnici a umíráte obklopeni nejmodernější technikou? Je lepší toto, nebo by bylo lepší žít bez techniky, ale i bez rakoviny? A bez hrozby globálního zničení? A bez hrozby, že krvavá lázeň 20. století se bude opakovat i v 21. století, už asi úplně naposledy?

Ne, nejsem bojovník proti technice ani ekologický aktivista. Mluvíím jen o prioritách hodnot a o tom, že cesta, kterou jde moderní společnost, je cesta do pekel. Technika v rukách moderního hloupého člověka, jehož mozek je naplněn nejrůznějšími omyly v základních životních oblastech, je sebevraždou pro lidstvo. Technika v rukou lidí, kteří si nikdy ve svém životě nedali čas a práci ověřit si, proč tu vlastně jsou a které životní standardy hlásaly morálně vyspělé a svaté osobnosti - to je jako dát dětem kanystr s benzínem, zapalovač a příkaz, ať nic nezapálí a dávají si pozor.

Ano, blázní se v tomto světě radují a často si jej chválí (viz kniha René Sellena: *Senzační 20. století*). Mají dobrou náladu z různých senzací a na „nepotopitelném Titanicu“ si ryčně zpívají. **Téměř všechno, čemu ve svém životě věří, je ve skutečnosti jinak.** Jejich špatná víra je důvodem, proč tomuto světu škodí a připravují jej na katastrofu globálních rozměrů. Zvolili sobě a svým dětem pohodlný život v majetku, dali přednost zdraví, zábavě, penězům a **vědomostem o hmotě** – tím jim ale uteklo to nejdůležitější poznání, a proto žijí v omylech. V omylech o této době, o původu života a člověka, o náboženství, smyslu a cíli všeho bytí, v omylech o manželství či výchově dětí. Nevědí „proč“, nevědí „odkud“ a nevědí ani „kam“. A proto ani nevědí, „jak“. Ano, mají své **názory**, problém je, že **mylné**. A tak připravují sobě i svému okolí bídný konec.

V omylech lze nějakou dobu i komfortně a spokojeně žít, podobně jako na lodi, do níž teče. Než se potopí, lze trávit čas vším možným, případně si dělat legraci z těch, kteří se snaží ostatní varovat a ucpávat díry. „Kdo se směje naposledy, ten se směje nejlíp.“ Aby se člověk mohl smát i v té poslední chvíli – a to přeji všem – je třeba, dokud je čas, věnovat život hledání pravdy, možná i s pláčem, bolestí a obětí. Dát si práci a dohledat informace o tom, jak věci skutečně jsou, co by mělo být tím správným životním směrem, smyslem a náplní, čemu věnovat čas, co přijmout a co v životě odmítnout z nabídek, které nám společnost a okolí dává. Se kterým proudem jít a kterému se postavit. Dát to trochu práce, ale velmi moc se tato práce vyplatí! **Velmi moc.** Následujících 32 omylů by v tom mělo pomoci.

2. OMYL

Mnozí dnes věří, že život vznikl z neživé hmoty zcela bez programu, shodou okolností

Pokud víme, **tak velká pitomost**, jako je víra v sebeoživení mrtvého materiálu (tzv. chemická evoluce), nebyla **nikdy** v oně často pohrdané („zaostalé“) minulosti masově vyznávána, tak jako je tomu dnes, a to ani pokud jde o letité spory o samoplození. Jde skutečně o ryze moderní blouznění, zcela jednoznačně odporující dosavadním vědeckým poznatkům. Co hůř, dnes jsou tyto fantazie o vzniku života z neživé hmoty učený na školách bezostyšně a s nestrojenou vážností jako seriózní věda. Z neživé hmoty měl prý jen tak naslepo vzniknout život – živá buňka. Protože nic podobného dnes neprobíhá ani v přírodě ani v laboratoři, je toto tvrzení neověřitelné a hlavně neuvěřitelné – stejně jako je tomu u evoluce biologické. Ovšem tím snadněji se tyto zrůdné pověry šíří, i když je to v rozporu se současnými znalostmi a fakty. Vlastně jde o jistý druh čarodějnické představy - co jiného je víra v sebeoživení hmoty? Ve školách se na toto téma učí čiré výmysly a lži (jako např. o dávné bezkyslíkové atmosféře v prebiotickém období Země nebo **velmi oblíbené**, leč zcela nevědecké tvrzení, že sice zatím nevíme, ale „věda na to jednou přijde“ – jak může někdo dopředu vědět, na co věda přijde?).

Věda má po mnoha výzkumech dnes už **bezpečně** zjištěno, že buňka nemohla vzniknout samovolně z neživých materiálů, stejně jako je vyloučen neřízený vznik celých orgánů (očí, kostí, křídel, mozku atd. – o tom další Omyly). Evoluční pitomosti se vyučují a troubí do veřejnosti a mnozí si v těchto lžích rádi hovoří. Netrápí se pak nějakými mravními zákony nebo vděčností za život. Nevědí ale, že

život ve lži vždycky končí trápením a že zakrývat si oči před skutečností nikdy nevede ke štěstí. Podívejme se nyní, proč nemohlo dojít ke vzniku života na Zemi nebo někde ve vesmíru jen díky miliardám let, hmotě a joulům energie, bez tvůrčí inteligence.

Profesor Pasteur jako první zasadil fantaziím o chemické evoluci života nezhojitelnou ránu

Roku 1864 byl francouzským mikrobiologem a chemikem Louisem Pasteurem ukončen staletí trvající spor o to (viz 30. Omyl), zda ve sterilním prostředí (tj. bez života a jeho zárodků - buněk, semen, spor apod.) může vzniknout život: **nemůže!** Tento závěr nebyl nikdy vědecky popřen. Od té doby až dodnes platí: **živé vzniká jen ze živého** („kopírováním“). Profesor Pasteur tak jen potvrdil **dávnou lidskou zkušenost**, že vše **složitě vzniká zase jen ze složitého**. Buňky z buněk a organizmy z organizmů, složitě lidské či zvířecí výtvoři vznikají jen z tvůrčího úsilí rozumu či instinktů, nikdy následkem nějaké shody okolností (náhody). Mrtvá hmota bude vždy jen mrtvá, pokud ji na živou nezmění již existující život! Člověk to zatím svým rozumem neumí, ale v přírodě to umí *program života*, který je ve všem živém a kopíruje se (předává) z jednoho organismu na další (z rodičů na potomky). Tato „kopírovací“ či odvozovací schopnost rozmnožování je vložena ve formě programu (DNA) do všeho živého, ať už probíhá pohlavně či nepohlavně. Tento Pasteurův závěr byl nazván **zákonem biogeneze** a byl dlouho v učebnicích biologií, dokud ho z nich evolucionisté potichu nevytlačili (tuto skutečnost vysvětloval ve svých přednáškách v Praze v listopadu 2004 mikrobiolog dr. Pat Briney z USA). Evoluční biolog, prof. Jaroslav Flegr, k tomu dodává: 'K již klasickým postulátům biologie, „Vše živé vzniká z živého.“ a „Každá buňka vzniká z buňky.“, přidala současná molekulární biologie ještě třetí obdobný postulát: „Každý gen vzniká z genu.“' (*Evoluční biologie*, str. 201)

Živé je tedy ze živého a neživá hmota nevytvoří život stejně tak, jako se v kuchyni nevytvoří samy od sebe buchty, i když jsou tam „velmi příhodné podmínky“, tedy dost surovin, čas i teplo. Musí přijít **někdo**, kdo to umí a vnutí hmotě funkci a uspořádanost. Učení, že kdysi dávno neživá hmota vytvořila živou buňku „jen tak“, za miliony let, je primitivismus, bláznovství a lež. S vědou to nemá nic společného, snad jen to, že jí to odporuje! **Materialistická fakta zde zcela jasně popírají materialistickou filosofii (hypotézy o sebeoživení materiálu)**. Proto tvrdím, že materialistická věda je v rozporu s materialistickou filozofií, mimo jiné i v tomto tvrzení, že současný hmotný svět neživých a živých forem povstal sám od sebe z nějakého praatomu či z neznámých dávných fluktuací jakýchsi energetických kvant.

Konkrétně

Z Pasteurových výzkumů plyne, že život musel existovat vždy. **Ne věda, ale nechut' přijmout tento závěr** vede některé přírodovědce k **zoufalé** víře v chemickou evoluci a k marným snahám ji prokázat přes jasné Pasteurovy, ale **především i současné výzkumy**. Položme si nyní dvě podstatné otázky:

1. Proč nebyly výzkumy profesora Pasteura nikdy vědecky popřeny, neboli proč nemůže živé samovolně povstat z neživého?
2. Proč v rozporu se všemi fakty lidé v dávné sebeoživení materiálu stále sverepě věří a učí to studenty na školách?

1. Proč nebyl Pasteur nikdy vědecky popřen?

V druhé polovině 20. století byly vykonány stovky pokusů s cílem prokázat, že ve sterilní redukční atmosféře snad nějak přece jen mohou vznikat (samovolně) alespoň základní stavební kameny jakési hypotetické „protobuňky“. Všechny tyto pokusy byly negativní a zcela zdrcující pro evoluční víru. Neméně zdrcující byly pravděpodobnostní výpočty, zabývající se otázkou, zda by živá buňka, respektive alespoň některé její součásti (proteiny, nukleové kyseliny atd.), mohly vzniknout nějakou šťastnou shodou okolností. Do druhé poloviny 20. století se tímhle evolucionisté utěšovali (viz 6. Omyl) a jejich spisy se hemží nadšením, jak při dostatečně dlouhé době a mnoha pokusech na mnoha místech vesmíru není vůbec problém, aby došlo ke správné konfiguraci molekul a vzniku života. Jak ale **vzrůstalo poznání** o složitosti buňky a její struktuře, jejich nadšení se dostávalo nevratně pod bod mrazu (mimochodem vzpomeňme na jejich stále omílané tvrzení, že věřící lidé svoji vírou ve Stvořitele vyplňují jen dočasně neznalosti vědy). Výpočty ukázaly (Eugene Guy, Kaplan a j.), že ani naprosto nesmyslné a nepřijatelné, mnohonásobně vyšší stáří vesmíru, by stejně nestačilo pravděpodobnostním událostem, aby se vytvořily byť jen základní (neživé) komponenty buňky – natož buňka celá. Matematik Eugene Guy prokázal (*Wer war Adam?*), že stáří Země činí jen zlomek času, který vyžaduje vytváření první molekuly proteinu náhodou. I evolucionista J. D. Bernal (ve své knize *Origin of Life*) přiznává problémy s časem. Píše: „I tak základní mechanismus jako je fotosyntéza, jež nutně existovala už brzy v samých počátcích, předpokládá komplexní procesy ve chloroplastech, jež vyžadují tvoření tuctů specifických enzymů.“ Kdyby měl jediný protein (tedy malá neživá součást buňky) o délce $P=700$ článků aminokyselin, vzniknout náhodně, pravděpodobnost této události je matematicky srovnatelná s pravděpodobností první výhry ve Sportce (6 ze 49) **70 x za sebou!** Na hřbitovech máme spoustu proteinů, ale život tam nevzniká (Prof. Werner Gitt: *Logos nebo chaos*, str. 55 českého PC překladu).

Zde můžeme uvažování o vzniku života náhodou opustit, a to především proto, že sami evolucionisté je opustili - jak jinak než potichu a po desítkách let halasných vyhlášení, že náhodný vznik života není problém a určitě někde ve vesmíru nastal, možná i několikrát. Kolik asi přesvědčili tímto svým nesmyslem lidi? Vzpomeňme jen na slavnou debatu na akademické půdě Oxfordu roku 1860, rok po vydání Darwinovy knihy *O vzniku druhů*, mezi matematikem Samuelem Wilberforcem a přírodovědcem Thomasem Henrym Huxleym, který zastával evoluci. Biskup a matematik Wilberforce odešel tehdy jako poražený a zastánci evoluce jásali. Dnes víme, že současná matematika dává za pravdu Wilberforceovi a ten, kdo se zmýlil, byl evolucionista Huxley. Kolik tisíc lidí bylo však následně nakaženo Huxleovým omylem o snadném pravděpodobnostním výpočtu vzniku života, to už nikdo z lidí nezjistí. Dnešní darwinisté už neoperují pravděpodobnostními výpočty, ale mlhavými hypotézami o dávném světě RNA, o kombinaci náhody a selekce (v neživé hmotě!) ve spolupráci s katalytickými účinky některých proteinů. Podívejme se nyní na výše položenou otázku z jiné perspektivy: Proč nebyl francouzský chemik a biolog profesor Louis Pasteur nikdy evolucionisty popřen, ani v laboratoři ani v teorii?

Bez zásahu experimentátora se dosud nepodařilo syntetizovat ani jedinou opticky aktivní L-aminokyselinu nebo D-formy cukrů DNA/RNA (a to jsou jen jednoduché neživé součásti buňky), natož aby se vytvořily k životu směřující složitější (protenoidní) sekvence. Člověk tyto neživé molekuly syntetizovat umí, pokud experiment náležitě připraví a řídí. Kdykoli se však vědci snažili, aby to samé bylo dosaženo spontánně (tedy samovolně, lidově řečeno „náhodou“), pokusy vždy selhaly. A právě toto je pro prokázání chemické evoluce naprosto podstatné!! Pokud složitou organickou sloučeninu syntetizuje člověk pomocí svých znalostí, **je to argument pro víru ve stvořitele těchto organických molekul v našem těle a v přírodě**. Je to argument, že k životu je třeba plán, informace, inteligence – tedy existence předchozího života. Ale samovolně? Nic takového není experimentálně známo a hlavně si nelze tuto možnost ani teoreticky

představit, nemáme-li se uchýlit k čarodějnictví („abraka dabraka, hmoto, oživ se!“). Tento fakt si mnoho lidí ve svém svědomí ztlumí jiným argumentem: milióny let to dokázaly. Jenže dnes víme, že čím víc času na ono „hmoto oživ se“ hmotě poskytneme, tím hůře! Tím jí totiž dáváme více příležitosti k morfolýze, tedy rozkladu a procesům právě opačným, než vyžaduje život (viz dále).

Neživá hmota neumí sama sebe postupně organizovat s takovým výsledkem, aby se nekoordinované, aperiodické odchylky od rovnováhy, selektivně začlenily do jedné soustavy. Navíc by všechny úrovně této soustavy musely být navzájem provázány, jako je tomu u živých organismů, od bakterie až po člověka. Žádná dawkinsovská kumulativní selekce v neživé hmotě neexistuje, to je čiré blouznění bez opory v realitě (*Slepý hodinář*, str. 77 aj.) Nikdy nikde nebyl zdokumentován proces, při kterém by se neúmyslné zásahy do otevřené soustavy aperiodicky včleňovaly do systému (tedy opak růstu krystalu, varv apod.). Toto by muselo pokračovat stále dál, mnoho lidí po sobě (generace po generaci) by to muselo pozorovat a být toho svědky. Jak někde, ať už v laboratorně odstartovaném pokusu či v terénu, samovolně přirůstá strukturální složitost chemických sloučenin - tedy to, co umí program v živých systémech. Žádný takový proces není znám ani z laboratoře ani z terénu, bez ohledu na to, zda jde o fyzikálně uzavřenou (resp. izolovanou) či otevřenou soustavu. A protože se milióny let skládají z tisíců let a tisíce ze stovek let a stovky z desítek, není žádný důvod věřit, že to, co se neděje během roku, deseti let či stovek let, kdy to člověk může pozorovat, se kdysi dělo během miliónů let. V tohle mnozí doufají a na to spoléhají a netrápí se tím, že **přírodověda je o pozorovatelném**. Ale je to jako spoléhat, že řeka, která posledních dvacet let teče z kopce (pozorovatelná skutečnost), kdysi dávno v minulosti tekla miliony let do kopce. Žel, nejen lidé nevzdělání, ale i vzdělání takto dnes smýšlejí zcela běžně. Netrápí je, že realita je zcela opačná k jejich obrazu o minulosti. A co hůř: učí tak svoje studenty.

Všude pozorujeme **procesy právě opačné než věří evolucionista**: samovolné stárnutí, rozpad a zánik (neživých soustav, předmětů, celků – o tom viz níže v odstavci o entropii). Proč tedy věřit, že před miliony let to bylo vše opačné? Jen proto budeme věřit nemožnému, že zcela nevyhnutelná existence živého stvořitele se někomu nelíbí? Proto raději věřit fantaziím a tvrdit, že sice dnes pět bez dvou jsou tři, ale kdysi to bylo sedm? Vědci zde klamou veřejnost neustálým opakováním, že „věda na to jednou přijde, počkejte si....“. Pravdou ale je, že věda na to už přišla, a nyní to už jen znovu a znovu potvrzuje! A že někteří vědci se s tím prostě nechťejí smířit. Ne z důvodů vědeckých, ale ideologických.

Proč to příroda neumí - trochu složitěji, ale vydržte, bude vysvětleno

a) Neživá příroda neumí podchycovat neperiodické fluktuace s nižší entropií a začleňovat je postupně do jediné otevřené soustavy (kumulovat je a integrovat). Nestačí, že otevřenou soustavou proudí různé energie dlouhou dobu - neživý systém je bez předem existujícího konvertibilního mechanismu neumí převést na růst specifického (neperiodického) pořádku – což je právě znak živých organismů. To umí **jen program a intelekt** – tedy záměr! **Ilya Prigogine** k tomu říká:

„Pravděpodobnost, že se za normálních teplot shromáždí makroskopické množství molekul, aby mohly vzniknout vysoce uspořádané struktury s funkcemi, které jsou vlastní živým organismům, je mizivá. Představa spontánního vzniku života v jeho současné formě je tedy vysoce nepravděpodobná i v časovém horizontu miliard let, během nichž probíhal prebiotický vývoj.“ (Ilya Prigogine, G. Nicolis a A. Bablojantz, listopad 1972, *Physics Today*, str. 23-31) Všimněte si, prosím, že Prigogine na dávný prebiotický vývoj věří, ačkoli ho jedním dechem popírá. To je velmi častá rozporuplnost v této oblasti myšlení. Je tedy zcela mimo rozumnou diskuzi, aby vznikla smysluplná uspořádanost jak kodonů, tak i aminokyselin v proteinech. Který asi proces by vybral právě těch 20 (22) standardních aminokyselin, které nalézáme v živých organismech, z oněch všech několika set známých, a pospojoval je do správných sekvencí? Že by boj o život mezi neživými chemikáliemi?

b) Neživá příroda neumí vyloučit vratnost (reverzibilitu) dějů. Mnoho chemických reakcí je vratných (proto jsou v rovnících šipky na obě strany), např. kondenzační reakce, při kterých vznikají peptidy či proteiny. Bez odnětí vody probíhá zpětná reakce k výchozím reaktantům, tedy aminokyselinám (zákon o působení mas).

c) Neživá příroda neumí odfiltrovat destruktivní charakter spontánně působících energií. Tytéž energie, které nahodile vytvoří v systému určitý jednoduchý pořádek (pokles entropie), jej zase v některých následujících cyklech zničí. Například totéž záření, které aminokyselinu vytvoří, ji později opět zničí. (Nehledě k tomu, že spontánně vzniklé aminokyseliny jsou vždy racemáty, tedy pro živý organismus nepoužitelné, neproteinogenní.) Důvodem této destruktivnosti je skutečnost, že spontaneita procesů nezná žádný cíl, nesleduje, co je výhodné (pro budoucí strukturu) a mělo by být zachováno, odděleno a nezničeno - to dokáže program, instinkt nebo myslící bytost (Maxwellův démon). Carl Sagan o tom říká: "Tento problém, o němž jsme hovořili, je velmi obecný. Používáme zdroj energie k tvorbě organických molekul. Bylo zjištěno, že tentýž zdroj energie může působit destruktivně na vzniklé organické molekuly. Organický chemik dá pochopitelně přednost odstranění reakčních produktů z dosahu zdroje energie před jejich zničením. Ale pokud hovoříme o vzniku života, myslím, že bychom neměli opominout skutečnost, že degradace probíhá současně se syntézou a že průběh reakce může být odlišný, pokud nejsou její produkty přednostně odstraňovány. Při rekonstrukci vzniku života si musíme vytvořit rozumný scénář, který se nějakým způsobem vyhne této komplikaci." (C. Sagan: *The Origins of Prebiological Systems*, str. 195, 6, viz diskuze...*The Mystery of Life's Origin*, Charles Thaxton, česky, str. 163.)

d) Neživá příroda neumí tvořit informaci (kromě člověka dokonce ani živá příroda neumí tvořit informaci, umí ji jen kopírovat.). Pokud jde o pořadí důležitosti či váhu argumentu proti chemické evoluci (protobiologii), tak bod **d)** by měl být na prvním místě. Neschopnost tvořit informaci a naprostou teoretickou nepředstavitelnost, jak by sdělení, nesené chemickými písmeny v DNA, mohlo vzniknout samovolně bez duchovního zdroje, vede mnohé vědce k závěru, že víra v chemickou evoluci je jen nevědeckým sněním některých z nich (viz vynikající kniha prof. Wernera Gitta: *Na počátku byla informace*). Ke smysluplnosti existence informace (programu) je však navíc třeba nejen vlastní informace, ale také její odeslání, přijetí a přeložení (dekódování). Živé buňky k této činnosti operují příslušnými mechanismy (transkripce informace - translace informace) – ale neživý systém? Navíc informace je zcela evidentně duchovního charakteru, nesouvisí a ani se nedá odvodit z chemie či fyziky nosiče, na kterém je nesená. To už plyne samo od sebe s faktu, že kromě člověka naprosto nic a nikdo ve hmotné přírodě a v našem hmotném světě neumí novou informaci vytvořit. Všechny ostatní živé organismy ji umějí jen skladovat a předávat, případně zpracovat, nikoli vytvářet. Informace sama o sobě je nepoužitelná, protože nečitelná. DVD musíme dát do mechaniky, jinak na něm žádný obraz ani zvuk ani text neobjevíme, nic neuvidíme ani nezaslechneme – je nám k ničemu, můžeme si s ním podložit hrnek kávy. Přesně tak to funguje v tělech živých tvorů. Navíc víme, že informace na nějakém nosiči být může a nemusí – netvoří kauzální vztah k danému nosiči. DVD může být přece čisté, nevypálené, a tak i tento fakt ukazuje, jak nesmyslné je věřit, že informace vznikla kauzálně spontánně, jakýmsi chimérickým dávným vývojem neživé hmoty

v živou buňku, navíc opatřenou informací. Tedy zcela jinak, než buňka vzniká dnes (kopírováním informace). Bez informace by nebylo rozmnožování ani ontogeneze (růst).

Takže z důvodů **a), b), c), d)** je zřejmé, proč (neživá) **příroda neumí sama sebe dlouhodobě organizovat**. A že to neumí, potvrzuje také naše zkušenost. To, co se učí na školách o vzniku života, je zcela nepravdivé a čistě vybájené. Nejenže se neřekne poctivě studentům o překážkách evolučního scénáře (a,b,c,d), ale dokonce se stále ještě mluví o redukční atmosféře naší Země v prebiotické etapě. Dnes je ale stále zřejmější (z geochemických výzkumů a dalších analýz), že volný kyslík byl přítomen v určitém významném množství v naší atmosféře dávno před fotosyntézou a dýchacími cykly. Tím je samozřejmě vznik jakýchkoliv složitějších makromolekul života z neživé hmoty (bez programu) naprosto vyloučen. (viz dr. Charles Thaxton: *Tajemství vzniku života*; existenci kyslíku v prebiotické atmosféře také postuloval ve své přednášce RNDr. Emil Paleček, CSc., na minisymposiu v Brně, 14. 11. 2001).

Geochemické nálezy ze zemských vrstev o nějaké evoluci nevědí zhora nic

Každý organický chemik ví, že v přítomnosti volného kyslíku se zastaví všechny syntézy mezi organickými reaktanty. Kyslík na organické sloučeniny působí korozivně: velmi rychle je oxiduje, rozkládá. "Pokud se podmínky laboratorního pokusu změni na oxidující, organické syntézy se skutečně zastaví." (I.S. Shklovskii a C. Sagan, 1966. *Intelligent Life in the Universe*. New York: Dell, str. 231) Proto evoluční teoretici *požadují nekompromisně*, aby dávná atmosféra Země byla bez kyslíku (tzv. redukční). Pokud by zde bylo i jen malé množství O_2 , o evoluci buňky **by nemělo smysl ani začít uvažovat**. Jenže dnes je už mnoho desítek let prokázáno, že žádná bezkyslíková atmosféra nikdy na této zemi neexistovala! Jednak UV záření rozkládá vodu na volný kyslík a vodík (fotodisociace), ale hlavně z rozboru zemských skal a oxidačního stupně nerostů (např. Fe_2O_3 hematit, Fe_3O_4 magnetit, UO_2 - U_3O_8 uranit a řady dalších) je zřejmé, že volný kyslík existoval vždy ve významném množství (Charles Thaxton: *Tajemství vzniku života*). Naproti tomu není ani stopy po nějaké redukční (bezkyslíkaté) čpavko-vodíko-dusíko-uhlíčno-uhelnato-kyanidové atmosféře, promíchané dalšími plyny a vodní párou, jak ji (o měnícím se složení) postulují chemičtí evolucionisté. Podobně nemáme v sedimentech ani stopy po dávných oceánech plných organických sloučenin zkoušejících miliony let stát se životem – jak to požaduje evoluční scénář. Protože kyslíková atmosféra existovala na této zemi již před zkamenělinami prvních rostlin a živočichů, jak svědčí nálezy z nejstarších zemských vrstev, tvrdí kreacionisté (vědci popírající evoluci a postulující stvoření), že hypotézy o chemické evoluci nejsou vědou, ale evolučními pohádkami.

Žádné stopy po milionech let vznikajícím životě

Jak by se dalo očekávat z kreacionistických představ (vědecké představy o stvoření), nebudeme nalézat v žádných vrstvách hornin stopy chemicky vznikajícího života a pomalu postupně se tvořící buňky. A tak tomu skutečně je! Život se objevuje zcela náhle, nejen v podobě živých mikroorganismů (existujících dodnes), ale co hůře pro evoluční víru, zcela náhle a „odnikud“ se vynořují už na samém počátku světa i velké mnohobuněčné organizmy (metazoa) – a ne jejich primitivní „předformy“. Kuriózní rovněž je, že jednobuněční jsou spíše ve vyšších vrstvách, zatímco v kambriu, tedy na začátku (údajných) prvohor, chybí. Tam se to již mohutně „hemží životem“, mnohobuněčnými organismy (ve zkamenělinách) a dokonce obratlovci. Tento jev se nazývá „kambrijská exploze“ a evolucionisté pro tak náhlý výskyt řady organismů v tak starých vrstvách nemají žádné vysvětlení. Evoluční vyznavač Richard Dawkins o těchto organismech řekl: „A my nalézáme mnohé z nich v již pokročilém stádiu evoluce, hned jak se objevily. Vypadá to, jako by tu byly zasazeny, bez evoluční historie. Není třeba zdůrazňovat, že tento objev potěšil kreacionisty.“ Tak to je jedna z mála pravd od Dawkinse. (*The Blind Watchmaker*, New York: W.W.Norton Co., 1987)

Entropie

Termínem **entropie** je označován **druhý** termodynamický zákon (tyto zákony jsou celkem čtyři, nejznámější je **první**, o zachování hmoty a energie). Entropie byla původně definována v 19. století ve fyzice jako veličina vyjadřující míru neuspořádanosti soustavy – ve 20. století se dostala do úzké souvislosti s moderním pojetím informace, vlastně jako její protiklad (Shannon). V uzavřené soustavě je změna entropie vždy kladná: $\Delta S \geq 0$, může tedy jen vzrůstat. To se projevuje jako **samovolné** zhoršování stavu nějaké soustavy prvků – stárnutí, rozpad (morfolýza). Důvodem jsou již zmíněné vlastnosti soustav neživých prvků (a,b,c,d).

Jde o ubývání organizovanosti soustavy a její tendenci **samovolně** směřovat z uspořádaného stavu do méně uspořádaného, který je pravděpodobnější. To je od stavu s nižší entropií (vyšší uspořádaností) ke stavům s vyšší entropií, nižším obsahem informace a volné (Gibbsovy) energie. Tento méně uspořádaný stav je stavem vždy pravděpodobnějším. Neživá soustava bez vnějšího inteligentního zasahování (oprav a úprav člověkem či v důsledku zvířecích instinktů) nebo bez vnitřního programu (kterým disponuje živá buňka) k němu postupně, po dosažení rovnováhy, vždy směřuje.

Samovolný růst k neuspořádanosti (tedy **vyšší entropii**) pozorujeme všude kolem sebe v neživých soustavách, otevřených i uzavřených (izolovaných). Stárnou a chátrají (rozpadají se) lidské výrobky (např. domy, stroje), ale i přírodní neživé objekty (např. skály, hvězdy, planety a jejich uspořádání, dokonce i prvky Mendělejevovy soustavy – poločasy rozpadů).

Na druhé straně, je-li do soustavy vložen program, jako je tomu ve všem živém (DNA), pak probíhá opačný proces. Dokud tento program funguje, živé organismy (složené z neživých prvků!!!) vykazují zápornou entropii (negentropii), rostou, rozmnožují se, probíhá v nich látková výměna a vzrůstá uspořádanost (pokles entropie, ovšem na úkor jejího vzrůstu v okolí). Je tomu opačně než u neživých soustav, přestože živé organismy jsou ze stejných neživých prvků. Jejich život a „vzdor“ vůči entropii je dán právě tím obrovsky složitým **uspořádáním** těchto neživých prvků jejich těl v důsledku působícího programu (informace). Po nějaké době (z hlediska biologie z dosud neznámých důvodů) se proces regenerace v jednotlivých tělech vyšších organismů postupně zpomaluje (u člověka asi ve 30 letech), nastávají degenerativní změny (tkáně už se neobnovují tak rychle, jak odumírají buňky) a nastává stárnutí a smrt. Pak nastupuje opět proces entropie jako u neživých soustav (rozklad mrtvých těl na minerály a neživé prvky, např. uhlík, vodík, kyslík, síru atd.).

Záhada **pro zatvrzelé evoluční myšlení** je, jak mohla neživá hmota **samovolně (sama proti sobě)** vyvinout program k potlačení svého vlastního přirozeného rozpadu (entropie). Obrátit tento proces dokáže jen živá inteligence nebo od ní vytvořený a do soustavy vložený program. Evolucionisté stále jen opakují „mantru“, že entropie je definována pouze pro uzavřené soustavy a v otevřených může klesat, – ale žádný takový **dlouhodobý** pokles entropie nepozorujeme **ani v otevřených soustavách** – proč, to

bylo již výše vysvětleno. Neumíme si teoreticky vůbec představit, čím by mohl být samovolný vznik životního programu/informace způsoben. Samotný přísun energie to nedokáže, i kdyby tento proces trval miliardy let, jak bylo již vysvětleno. **Právě naopak, čím více času, tím hůře (entropie s časem vzrůstá!).**

Držitel tří doktorátů, přírodovědec Wilder Smith, o tom napsal: „Zůstává faktem, že dodávání energie nebo její nedodávání má druhořadý význam při snížení entropie. Prvořadý význam však má akumulace snížené entropie. /Dr. Charles Thaxton mluví o *konfigurační energii*/ Surovou, neživou hmotu můžeme ozařovat libovolným množstvím sluneční energie a nedojde naprosto k žádné samovolné organizaci hmoty. Jestliže naproti tomu tímž množstvím sluneční energie ozáříme zelený list rostliny, akumuluje se energie ve snížení entropie. Vzniká cukr a energie a dochází k samovolné organizaci. Vždyť listová zeleň je právě tím vhodným mechanismem, který akumuluje sluneční energii tak, že redukuje oxid uhličitý (sníží entropii).“ (A. W. Smith: *Přírodní vědy neznají žádnou evoluci*) - Poznámka v hranaté závorce a zvýraznění je od P. K.

Wilder Smith zde mluví o procesu fotosyntézy a říká to, co všichni velmi dobře známe z praxe. Různé náhodné procesy mohou vést tu a tam k určitému i pozoruhodně změněnému chemickému či fyzikálnímu uspořádání, k drobným zajímavým konfiguracím (jako jsou krystalické ledové kresby na oknech, periodické soustavy krystalů či pravidelně zvlněný písek na pláži), ale **v delším časovém intervalu** nikdy nedochází k víceúrovňové kumulaci těchto jednotlivých nezávislých drobných snížení entropie (vzrůst neperiodického pořádku) na jednom místě (v jedné chemické či fyzikální soustavě prvků), **což platí pro otevřené i uzavřené soustavy**. A právě tento požadavek, aby se v jedné soustavě dlouhodobě zvyšovala organizovanost neperiodického (specificky složitějšího) charakteru (případně vznikala informace/program pro tuto složitou soustavu) je klíčový pro vznik života (buňky). Neboť i ten nejjednodušší známý živý organizmus (nebuněčné virové soustavy či bakterie), případně i ten nejjednodušší teoreticky představitelný živý organizmus (protobuňka) musí mít právě jen takovýto charakter specificky velmi složitý (neperiodický) uspořádanosti neživých prvků, aby se o této uspořádanosti mohlo mluvit jako o živém organismu se všemi jeho atributy (růst, rozmnožování, pohyb, látková výměna, dráždivost, energetické přeměny atd.).

Příklad: bude-li na jednom místě docházet k výbuchům sopky, mohou se po první erupci někde pod svahem nakutálet dva kameny na sebe a třeba i zpevnit lávou (to je snížení entropie, vzrůst pořádku), ale při dalším a dalším výbuchu nelze očekávat, že se na ty první dva kameny postaví další a další, k tomu přistaví kolmá zídka, pak příltné trámy pro budoucí strop, a tak postupně vznikne dům. Každý další výbuch sopky spíše ty dva první kameny shodí! Tak pracují samovolné (spontánní, náhodné) procesy **ve světě fyziky i chemie**. Proč, to bylo uvedeno pod **a), b), c), d)**. Hlubší důvod pro 2. termodynamický zákon (entropii) byl rozpoznán až později. Ten spočívá ve vlastním pohybu atomů, který je z hlediska využitelné práce (ať už pro naše stroje nebo pro jejich vznik, tedy pro konfigurační energii) neuspořádaný. Samovolné procesy tedy pracují s těmito všemi směry se pochybujícími atomy a molekulami, z nichž jen část se dá použít pro účinnou práci. Ukažme si to na pokusu.

Vezměte si dvě černé (č. 1, 2) a dvě bílé (č. 3, 4) kuličky, postupně s nimi vždy zatřepejte v podlouhlém korýtku a zapisujte si výsledky. Uspořádaný stav – tedy ten, který je použitelný pro další kroky ke vzniku něčeho složitějšího (černé a bílé kuličky pohromadě) se může vytvořit osmi možnými pořadími kuliček (1234, 1243, 2134, 2143, 3412, 3421, 4312 a 4321). Tyto stavy představují využitelnou energii. Ale všech možných kombinací (permutací) je celkem 24 (1:3). Vznikne tedy samovolně dvakrát víc stavů neuspořádaných, bezesmyslu, které nemůžeme (které příroda nemůže!) použít pro další stavbu něčeho funkčního a složitějšího. Budeme-li vycházet (bude-li příroda vycházet!) jen z nejdělnější možnosti, tedy uspořádaných stavů (samozřejmě, že evoluční teorie musí vycházet naopak z neuspořádaných stavů – takže tím hůř), zjistíme, že čím více pokusů uděláme, tím více se bude konečná množina všech výchozích uspořádaných stavů měnit ve stavy neuspořádané, a to zcela samovolně, až nakonec budeme mít celou soustavu prvků v homogenní neuspořádanosti (nerozlišenosti). Žádná materialisty vysněná a proklamovaná samovolná „kumulace příznivých odchylek“ se tedy neděje – alespoň ne v reálné přírodě; jediné v evoluční fantazii.

Je pochopitelné, že se evoluční ideologové a materialističtí vědci snaží tyto závěry obejít, jak je to jen možné. Dočteme se o neuronových sítích, výpočtech fraktální dimenze, podivných atraktorech či dissipativních strukturách (Ilyja Prigogine: *Řád z chaosu*). Touha prokázat, že v neživé hmotě existuje nějaká skrytá neznámá síla či schopnost tuto hmotu oživit, je obrovská, aby tak byl živý stvořitel nadobro vyrazen ze hry. Věda je však o pozorovatelných skutečnostech, o tom, co lze vidět a sledovat. A to vše svědčí zcela jednoznačně proti abiogenezi, tedy proti sebeoživení hmoty bez předchozího života.

Proto naše výrobky (i ty chemické či biochemické) nejenže nejsou samy od sebe stále složitější a dokonalejší, ale dokonce si nezachovávají ani původní stav funkčnosti – a to i kdyby jen ležely ve skladu. Proto existují údaje o životnosti, trvanlivosti a záruční doby. Naše výrobky musíme úzkostlivě skladovat a udržovat, např. pokud jde třeba o léčiva či chemické látky (nikam se nevyvíjejí, stárnou), nebo opravovat, vyměňovat součástky a nakonec skončí na smetišti, jde-li o fyzikální soustavy. U živých rostlin či zvířat nic takového neexistuje. Kdo může pochopit, pochop, kdo máš uši k slyšení, slyš (říká Bible).

Jak tedy může vědec, který bere vážně realitu, odpovědět na otázku „Jak vznikl život?“. Jediná odpověď, která se nabízí po řadě vědeckých výzkumů, je tato: **život nikdy nevznikl**. Byl vždy. Jinak bychom tu dnes nebyli. Životní formy, těla, úrovně bytí se mohou kopírovat či předávat, ale sám život, jako takový, nikdy nevznikl. To je vědecké zjištění 21. století – tedy jen potvrzení toho, co Bible říká dávno a rozumní lidé vždy věděli. Že všechny pozemské životní formy jsou jen odvozeny od jiného, předchozího života, zcela jistě existujícího na mnohem vyšší úrovni, který musí být věčný – jinak by svět byl mrtvý, bez života. Spíše by nebyl vůbec.

2. Proč v rozporu se všemi fakty lidé v dávné sebeoživení materiálu stále sverepě věří?

a) Jeden důvod, ten nejpodstatnější, jsem již uvedl. Mnoho lidí se jednoduše nechce smířit se skutečností. Příkladem takového člověka je již výše zmiňovaný evoluční biolog profesor Jaroslav Flegr z Karlovy univerzity. Na začátku svojí knihy *Evoluční biologie*, na str. 35, se dočteme, že systémy bez paměti (=neživé) se nevyvíjejí, např. kuchyňská sůl. „Systém se nevyvíjí, nepodléhá evoluci“...a „je lhostejno, kolikrát se celý cyklus opakuje“. Takže to je v souladu s profesorem Pasteurem a zákonem biogeneze. Jenže pozor: o 156 stran dál si autor protiřečí, když píše: „Biologické evoluci musela zřejmě předcházet poměrně komplikovaná evoluce chemická“ (str. 191) **A je to!** Všimněme si slůvka „musela“. Proč musela? Je k tomu nějaký vědecký důvod? Jistě není, naopak, věda říká, že „nemohla“. **Že živým organismům NEMOHLA předcházet žádná chemická (tj. nebiologická) evoluce, protože na počátku musel být život (Pasteur).** A jak nás kuriózně ujistil sám evolucionista profesor Flegr na začátku své knihy, chemikálie se nevyvíjejí. Proč tedy „musela“. Jen proto, že se nechce smířit

s fakty, protože tato fakta jsou proti víře profesora Flegra a jemu podobných evolučních ideologů. Prostě „my věříme, v rozporu se současnou vědou, že všechno začalo neživou hmotou, chemií, a ne životem.“ Nechceme se smířit s fakty, měl by poctivě pan Flegr napsat.

Ale to je přece běžná věc, že někdy nechceme přijmout nějaký ten (třeba nemilý) fakt a bráníme se mu. A proč by ne? Je zcela legitimní nesmířit se s realitou a třeba ji i změnit. Problém je v tom, že by se přitom neměla zatajovat pravda a lhát. Problém je, že dokud tu realitu nezměníme, nezjistíme, že je to vůbec možné, měli bychom říkat lidem pravdu. Tedy: nikoli věda nás vede k tvrzení, že kdysi dávno proběhla chemická evoluce někde ve vesmíru či na naší Zemi, ale naše (evoluční) víra nás k tomuto tvrzení vede. Tak by to bylo poctivé. Měnit realitu nemůžeme tak, že před ní zavřeme oči a budeme jen rétoricky tvrdit, že je/kdysi byla jiná. Nebo že je třeba počkat, až se ukáže, že je jiná, zatímco nyní to tak nevypadá.

Studentům by se mělo říci: **dosavadní znalosti, dosavadní experimenty, dosavadní zkušenosti** ukazují, že život samovolně z neživého vzniknout nemohl. Vše ve vědě **nyní** ukazuje, že život vznikl z již předchozího **života**. Tečka. O Bohu přitom (v hodinách přírodovědy) není nutné hovořit. **Žel, opak je pravdou.** Lže se, že je jisté, že život z neživé hmoty povstal, že už zhruba víme, jakým způsobem (jak nepravdivé!), jen je třeba ještě dalších výzkumů, protože „celá problematika je složitá“, a věda se přece také vyvíjí a bla, bla, bla.... lež, lež, lež. Motá se do toho Mars a hlubiny vesmíru, teplo, voda a záření a příhodné podmínky a miliardy let, NASA a SETI a tajemství a nevyhnutelné pokroky vědy. (Je to jen „Mercedes“) Neřekne se pravda, že dosavadní experimenty ukazují, že život sám od sebe vzniknout nemohl, **pokud se opřeme jen o zjištěná fakta**, dosavadní fakta!

b) K naivní víře v sebeoživení materiálu přispívá i řada dalších slabin v lidském myšlení. Zcela běžně si i vědci pletou podmínky nutné pro **udržení života** (co je nutné pro chod života) s tím, co je nutné pro **vznik života** (co je nutné pro vznik těla organismu). Voda, teplo a živiny jsou nutné pro udržení života mnoha organismů, ale nestačí k jejich vzniku! Mnoho neinformovaných lidí věří ještě dnes, že třeba plíseň vzniká sama od sebe jen tak ze špíny, vlhkosti a tepla. To by byl opravdu zázrak! I vědci z NASA často vytrubují hlouposti typu: našli jsme (někde ve vesmíru) vodu, tak tam může být i život – jak hloupé a nevědecké, ale když to řekne pan profesor z vážené vědecké instituce, který má za sebou tabuli popsanou rovnicemi, a přitom ještě ráčkuje, řekněte, kdo se odváží mu říct, že je naprostý hlupák nebo dokonce lhář?

Přitom mezi vodou a životem je větší rozdíl než mezi křemennými oblézkami a barevnou televizí s křemíkovými polovodiči. Je to asi, jako bych řekl, že budu mít brzo auto, protože už mám vzduch do pneumatik. Pokud by opravdu platilo „na Marsu je voda, a protože voda nějak souvisí se životem (jako pneumatiky se vzduchem), tak tam bude i život“, pak by v této primitivní logice muselo také platit: „na Marsu je kamení, tak tam budou i domy, je tam křemík, budou se tam povalovat také polovodiče, je tam vodík a síra, určitě se tam někde budou vyskytovat igelitové tašky. Když mohly za miliardy let vzniknout z vody a neživých prvků ty nejsložitější chemické stroje, které známe, živé buňky, proč by nemohly za dost dlouhou dobu vzniknout z křemíku integrované obvody s tranzistory, nebo z kamení domy či z uhlovodíků igelitové tašky nebo jiné jiné plastové výrobky? Proč příroda (náhoda) přeskočila to jednodušší a dala se do konstruování toho nejsložitějšího, co neumí ani člověk? Řeknu vám to: protože evoluční teorie je jen nesmysl, který má jediný cíl: odstranit víru ve stvořitele.

c) Další slabina lidského myšlení, která umožňuje naivní víru v evoluci materiálu, je tato: lidé si snadněji představí velké věci, např. děje z obecné fyziky, hůře už procesy z chemie či mikrobiologie. Pohyby planet, Archimédův zákon, nakloněná rovina či kolo na hřídeli jsou srozumitelnější lidské mysli a lépe představitelné než to, co se děje v několika mikronech prostoru malinké buňky nebo nějaké složité sloučeniny. Chemii rozumí mnohem méně lidí než fyziku (ve škole je proto méně oblíbená) nehledě na obtížnost představ i pro chemiky samotné. A tato skutečnost usnadňuje primitivní, naivní víru, že dům, integrovaný obvod nebo igelitová taška by samy od sebe za miliony let nevznikly, ale buňka, ten „malý chomáček chemikálií“ – ta ano. Že je ten „malý chomáček chemikálií“ (tak si buňku také představovali Darwin a Haeckel) složitější než město New York (vždyť toto seskupení neživých prvků žije!), to mnozí až tak dramaticky při svých „vědeckých úvahách“ neprožívají. Jejich naivní vírou, že se to „tak nějak“ za dlouhý čas mohlo „samo od sebe udělat“, to nijak neotřese. To je důvod, proč si ještě dnes někteří lidé myslí, že přece „i plíseň vznikne sama od sebe na špinavém nádobí nebo červi v hnijícím ovoci“. A to jsme v 21. století! Není divu, že se lidem v evoluci snadno věří, když mají tak mylné představy. Pokud by se vám podařilo vypěstovat plíseň na špinavém nádobí, aniž byste k tomu použili spory (výtrusy) již předchozí živé plísně (např. z okolního vzduchu), okamžitě si požádejte o Nobelovu cenu, máte ji jistou. Vaše jméno bude mít nadlouho stejný zvuk jako jméno Einsteina, Newtona či Leonarda da Vinci. Já ale nepopírám inteligentní syntézu, ale samovolný vznik – kdo čte pozorně, pochopil ten obrovský rozdíl.

A tak kombinace bodu 2/ **a), b), c)** umožňuje řadě lidí věřit v ten obrovský nesmysl, že nejsložitější organizace **neživé hmoty**, jakou vůbec ve vesmíru známe, živá buňka, je výsledkem jen dlouhého času, erupcí a fluktuací energií, záření, teploučka, shody okolností a tzv. „příhodných podmínek“ – což je kouzelný, nikým nedefinovaný termín, který má hřejivé účinky na evoluční rozumek. (Jaké asi jsou **všechny** příhodné podmínky třeba jen pro pouhé vyléčení krátkozrakosti nebo odstranění šedého zákalu – že by voda, teploučko a dost času?) Jaké jsou příhodné podmínky pro vznik nového léku nebo postavení domu? Jen chemikálie či stavební materiál? Při vzniku života materialisté **milují hmotu, dlouhý čas a energii**, ale **nenávidí informaci. Tu nenávidí, stejně jako stvořitele**. Zastáncům samovývoje hmoty ani nevádí, že bez informace dnes nevznikne jediné stéblo trávy, buňka mikroba či plíseň, natož nějaký vyšší organizmus. Ani jim nevádí, že inteligence (která jediná umí vytvořit program, tedy soubor informací nutných ke vzniku specificky uspořádané soustavy) dnes předchází všemu složitějšímu kolem nás. A že vše složitější, co chceme docílit, začíná projektem, myšlením, tedy již existujícím životem (jimi nenáviděnou informací). Nic z toho nebrání mnoha lidem v primitivní a svěřepé víře v chemickou evoluci buňky z neživé hmoty bez předchozí informace a inteligence. Je to tragický životní omyl mnoha současných lidí, vědce nevyjímaje.

Jen pro ilustraci uvedu příklad z knihy doporučené pro střední i vysoké školy. V kapitole „Hypotéza o vzniku života“ čteme: „Genetický kód se však vytvořil. Nevíme, kdy a jak. Ale když vznikl, ... vznik života zůstává stále ještě hypotézou, která se i nadále na základě nových faktů bude doplňovat, opravovat a přehodnocovat. Vznik života je jeden z dlouhodobých problémů biologie. Budeme ho stále lépe vysvětlovat a budeme mu i stále lépe rozumět. Budeme mu však někdy rozumět úplně?“ (*Přehled biologie*, Praha 1994, str. 586-592) Přejmenoval jsem si onu kapitolu o vzniku života takto: **POHÁDKA PRO DOSPĚLÉ, KTERÝM SE NELÍBÍ REALITA**. Povídačky o tom, že „jednou na to věda přijde“, jsou reklamními triky materialismu, protože **věda už na to přišla** – otázka vzniku života není už nadále problémem vědy, ale vědců – je to problém jejich srdce a mysli. Jejich ochoty přijmout realitu přesto, že se jim nelíbí, neboť se neshoduje s jejich životní ideologií.

Několik vědeckých výroků o chemické evoluci

P. Mora řekl: „...lituji, ale otázka vzniku života není od Pasteurových dob záležitostí vědy.“ (P.T. Mora, *Nature* 199, 212.)

Prof. Bruno Vollmert, makromolekulární chemik: „Všeobecně rozšířené úvahy o chemické evoluci, která měla předcházet evoluci biologickou, postrádají jakékoliv vědecké opodstatnění.“ (*Makromolekula DNK*)

Dr. George Wald, Nob. cena 1967: „Když přijde na původ života na Zemi, jsou zde jen dvě možnosti: stvoření nebo spontánní plození (evoluce). Není žádná třetí možnost. Spontánní plození bylo popřeno před 100 lety, ale to nás vede jen k jednomu dalšímu závěru: nadpřirozené stvoření. My to nemůžeme přijmout z filozofických důvodů (osobní důvody); a tak volíme víru v nemožné: že život povstal spontánně náhodou.“ (Citát z: *The Collapse of Evolution*, str. 3)

Biolog profesor Conklin z University Princeton: „Pravděpodobnost, že život vznikl náhodou, je srovnatelná s pravděpodobností, že dokonalý slovník je výsledkem exploze v tiskárně.“ (Citát z: Werner Gitt: *Logos nebo chaos*, str. 84)

Stephen Grocott, člen Královského australského chemického institutu: „Obávám se, že jako vědec prostě nemohu dost pevně a rozhodně prohlásit, že spontánní vznik života není chemický nesmysl. Proto mi nezbyvá jiná možnost než věřit, že život byl stvořen.“ (*In Six Days*, str. 136)

Sir Francis Crick říká ve své knize *Life Itself*:

"Vznik života vypadá téměř jako zázrak, protože pro své uskutečnění vyžaduje splnění velkého množství podmínek."

Otázka, jak vznikl život, má v současnosti jen jedinou vědeckou odpověď: ŽIVOT NIKDY NEVZNIK! Život se jen předává, je to kontinuum bez začátku. Vznikat (stvořením, variabilitou, odvozováním, kopírováním) mohou různé životní formy, různá těla, různé tvary životního projevu, ale život sám nemá žádný počátek, byl vždycky, dávno před vesmírem a hmotou.

3. OMYL

Mnozí dnes věří, že se život mohl vyvinout i jinde ve vesmíru

Hledá se tam a vyhazují se za to miliony dolarů. Kdo věří v chemickou evoluci, proč by nehledal život ve vesmíru, že? Kdo věřil před Pasteurem v samoplození (třeba že červi vzniknou ve starém mase bez muších vajíček nebo plíseň ze špíny na nádobí), tak viděl „důkazy“ své víry všude kolem sebe – jak se červi „**rodí** z masa“ a plíseň ze špíny na nádobí. Stejně tak je to s hledáním života ve sterilním vesmíru. Asi nejznámějším projektem toho druhu je SETI. Ta zkratka neznámá „Sekta totálních ignorantů“, což by bylo výstižné, ale Search for Extraterrestrial Intelligence (Hledání mimozemské inteligence). Patří k Mezinárodní astronautické federaci a jejich cílem je zachytit signál nějaké vyspělejší civilizace někde ve vesmíru. Každý, kdo si pozorně přečetl předchozí 2. Omyl, už ví, po čem má opravdu ve vesmíru smysl pátrat a po čem ne. Inteligenci i život ve vesmíru jistě očekávat **musíme** (vždyť na to přišel i Pasteur, když došel k závěru, že život pochází jen z předchozího života), projevy této inteligence a tohoto života však asi nebudou v oblasti elektromagnetického záření, jednobuněčných mikroorganismů či zelených mužíčků. Chci to ještě vysvětlit, ale začněme nejprve trochou historie.

Kanály na Marsu a ať žije materialistická logika!

Americký astronom Percival Lowell už počátkem 20. století „dokazuje“, že na červené planetě (Marsu) jsou důmyslné kanály... **a tudíž život**. Asi nám to připomene ono evoluční „kde je voda, tam se mohl vyvinout život“. Tedy kde jsou kanály, tam musí být vyspělá civilizace (odtud Marťané). Všimněme si nyní té „jasnozřivé logiky“: takový pěkně rovný kanál nemohl vzniknout jen tak, sám od sebe, náhodně. **To musela vytvořit jen vysoká inteligence!** Ale buňku, oko, srdce, tepenné a žilní kanály v našich tělech, křídla ptáků, mozek a miliony „trubek a rour v živých tělech“ – to neživá hmota umí sama, na to inteligence „netřeba“! Ať žije ateistická logika!

Pokud SETI zachytí nějakou nemonotónní, neperiodickou frekvenci z vesmíru (třeba namodulovaná prvočísla), bude to prý jasným důkazem **inteligence**, která za tím stojí - **ne evoluce!** (Proč asi ne?) Ale za případným **původcem** tohoto signálu, řekněme Venušanem, Marťanem či Androměďanem (ale hlavně pozemšťanem) – za ním (tj. před ním či nad ním) už žádná inteligence není. On se jen tak vyvinul za nějakou dobu z neživé hmoty. Evoluce prý neumí za miliony let vytvořit rovný kanál nebo vygenerovat prvočísla, ale udělat člověka na Zemi, přidat mu k tomu kytičky a ptáčky, banány a pomeranče, to je pro ni hračka. Ať žije logika a věř, kdo může a **hlavně chceš**.

Evoluční iluze

Percival Lowell (*Mars as the Abode of Life*) vycházel z pozorování italského astronoma Giovanniho Schiaparelliho, který napočítal na povrchu Marsu 113 kanálů. Lowell ověřil pozorování Schiaparelliho (oba byli erudovaní astronomové) a našel 522 kanálů a udělal roku 1908 podrobnou mapu jejich rozložení. Pozdějším pozorováním bylo zjištěno, že na Marsu není **ani jeden kanál!** Příčinou tohoto omylu bylo nedokonalé pozorování (dalekohledy s malým rozlišením) a následkem toho špatný výklad členitostí marského povrchu. Člověk by si tedy řekl: tím je to skončeno. Byl to omyl!

Už přece ale víme, že po Pasteurovi také neskončila víra v chemickou evoluci, a to ani po stovkách dalších marných pokusů ve 20. století – vždyť víra v chemickou evoluci se vyučuje na školách jako „vědecké poznání“ dodnes. Proto o životě na Marsu slyšíme s **periodickou houževnatostí** pořád. Před několika lety se objevily články, že by na Marsu mohl být život třeba pod povrchem, ve formě nějakých bílých červů. A co fantazie typu: „Zrodí se život na Titanu?“ ... proto, že je tam teplo, bude tam oceán a bylo na to dost času... (Vesmír 2/98/str.110). Nebo: „Bez úplného zatmění nevznikne rozumný život?“ - v tomto článku je vyjádřena „pozoruhodná“ myšlenka, zda se život nevyvíjí právě jen v takových přírodních poměrech, v nichž lze pozorovat úplné zatmění Slunce! (Vesmír 8/99/str. 470)

Snad jen dodat, že při úplném zatmění mozku se tomu dá opravdu věřit. Známa je také Drakeova rovnice „elegantně vyjadřující“, kolik je v naší galaxii pokročilých civilizací! Násobil se zde počet hvězd v Mléčné dráze se zlomkem planet, kde život skutečně vzniká (kde, to ví jen sám Drake), se zlomkem planet obydlených inteligentními bytostmi (!), atd. - (Carl Sagan: *Kosmos*). Je to asi jako by si lenoch na gauči vypočítával, kolik si příští rok vydělá peněz, a násobil množství oběživa zlomkem toho, co má momentálně v kapse (0) a

svou pílí (0) pracovat. Člověk se jen nestačí divit, s jakou úporností se těmto nesmyslům říká věda a kolik lidí tomu věří. Moje osobní zkušenost je však ještě horší: **strašně rádi tomu lidé věří, fakta nefakta, která raději ani nechtějí znát.**

Ve vesmíru zcela jistě existuje život

S tím, že je ve vesmíru život, nelze než souhlasit – protože **život pochází jen ze života**, a tudíž ten pozemský život (lidí i všech živých organizmů) musí mít nějaký svůj **živý zdroj** – jistě ne méně komplikovaný než lidský, ale zřejmě o hodně vyšší, když je původcem i vesmíru. Samooživení neživé hmoty evolucí, jak jsme si už řekli, je primitivní blábol. Takže začátkem našeho života nemůže být ani neživá hmota, ani mikroorganizmus nebo nějaký červ – to by dnes na Zemi také nic jiného nebylo než neživá hmota, mikroorganizmy nebo červi.

Stále platí: z vyššího může samovolně (spontánně, přirozeně) vzniknout nižší, ale ne naopak. Pokud mám lidský život, mohu předat lidský život, tak jako červ může předat jen červí život – to je dáno kopírováním programu pro život toho kterého organismu (o tom bude další 4. Omyl). Neživé může předat jen neživé - neživý kámen se může rozdělit na dva neživé kameny, nebo dva neživé kameny se mohou spojit v jeden neživý kámen – nic víc nemůžeme očekávat. Dům může sám od sebe zchátrat, v polorozbořeném domě můžeme ještě bydlet – ale je to proces směrem **dolů**, nikoli vzhůru. Z chátrání domu bychom neměli usuzovat, že se stejnou cestou i sám postavil.

Vyšší (více uspořádané) se může samovolně přeměnit na nižší, jednodušší, ale ne naopak. Mohu onemocnět, ztratit zrak, mohu svoje potomky i vážně poškodit (např. rodiče alkoholici svoje dítě). Zvířatům mohou zakrtnout oči (jako některým hadům či rybám – viz 28. Omyl) nebo končetiny (některým plazům) nebo křídla (někteří ptáci) – ale tam, kde na samém počátku nebyly oči, končetiny či křídla, a kde pro ně není genetický program, nemá co zakrtnout a zakrňováním „ničeho“ nevzniknou - ani na Zemi ani na Marsu ani jinde. Ani za den, ani za milion let.

Mám-li 100 korun, mohu někomu dát 50, 80, nebo 100. Ale nemohu mu dát 105. Ani 101. Natož milion. Mezi neživou hmotou a živou je „víc než milión“ (chemických kroků k vyšší organizovanosti soustavy). A mezi jednou buňkou, červem a člověkem je „víc než milión“ (kroků k navýšení genetické informace). Proto by se u každého člověka mělo skutečné pátrání po původu života a životě samém orientovat **na toho**, kdo je víc než my, ne méně. Kdo **musí** být autorem jak vesmíru, tak našeho života – protože bychom tu jinak nebyli. Fantazie o tom, jak se někde daleko od nás chemické prvky slučovaly na složité komplexy živých těl a vytvořily vyspělou civilizaci, nejsou dobré ani do pohádek, natož do školních učebnic. Otázka „**co**“ je příčinou pozemského života je proto špatně položena. Správně zní: „**Kdo**“. To se ale mnoha lidem nelíbí, a tak svěřepě pátrají po tom, co není, protože to z hlediska skutečné (experimentální) vědy být nemůže. Filmoví producenti se tím také netrápí: malí zelení muži či „frčí“, proč tedy o nich netočit filmy, když to sype?

Ano, je to těžké

Ano, je opravdu těžké pro materialisticky odchovaného člověka představit si, že na počátku vesmíru nebyly tuny hmoty a miliardy joulů energie, ale BYTOST. Naše myšlení bylo tak pokřiveno a rozválcováno materialistickou (zcela vědecky vadnou a lživou) filosofií, že prostě všechno musí začínat od mrňavých atomů, a od ještě jednodušších sil či vlnění, „téměř z ničeho“, samo od sebe. Je obtížné přijmout, že to může být zcela obráceně, že na počátku všeho **musel** být živá bytost, věčná a obrovsky složitá, kterou nikdo nestvořil, která se z ničeho nevyvinula, která je prostě základem a původcem všeho. A vše ostatní, méně složité, je od ní. Je to obtížné. Dovedeme pochopit, že **dřív**, než kterýkoli „obrovský“ dům, musel být živý zedník, dovedeme pochopit, že **dřív**, než kterýkoliv složitý stroj, musel existovat jeho živý tvůrce, ale přijmout, že **dřív** než vesmír a Země a příroda a člověk, **musel** být živý stvořitel, to je pro mnoho lidí skoro nemožné a nepřekonatelné. Jsou schopni se tomuto tvrzení vysmívat a naprosto ho odmítnout. **Škoda, že tak činí i v rozporu s tisíci materialistickými fakty, ukazujícími na stvořitele – jejich škoda.**

4. OMYL

Mnozí dnes věří, že vše živé si je tělesně příbuzné a lidé pocházejí ze zvířat

Nepochybně mnozí lidé jako zvířata žijí. To ale ještě neznamená, že zdědili od zvířat také svoje tělo. To totiž ani nejde, o tom přírodověda (biologie) ví. Ryby se rozmnožují jako ryby a nic jiného než ryby nikdy nebudou a nebyly – jak ví genetika a jak ukazují zkameněliny. Mech byl vždy mech, je stále mech a mech bude (předává potomstvu ve svých výtrusech jen program pro mech). Stejně jako žádní předchůdci krávy nikdy nežili v moři, protože by se utopili (neměli program pro žábry, což víme z toho, že ho nepředali ani dnešním kravám). Ne biologie sama, ale biologická fantazie, která se jmenuje *evoluční biologie*, zná tuto bizarní minulost (krav a jiných zvířat). Jak to tak bývá, někoho napadne hloupost a jiní ji papouškují a přes všechna fakta proti této hlouposti tento nesmysl donekonečna dokazují. Podívejme se nyní, jak vypadá skutečná zkamenělá minulost naší země.

Zkamenělá minulost zvířat a rostlin (stejně jako zapsaná minulost) nesvědčí o evoluci

Představy o minulosti je nutno ověřovat a podle nich upravovat původně navržený model. Je to vlastně obdoba pokusu v experimentální vědě. Pokud zjistíme, že do původní představy mnoho faktů nezapadá, musíme se jí úplně zbavit a nevyhovující model odhodit. Ne opačně, že budeme fakta (např. výsledky pokusů a nálezy) interpretovat tak, aby původní hypotéza obstála za každou cenu. Ne tak, že si původní model o minulosti oblíbíme, uděláme z něj dogma a budeme se pak chovat stylem „nehodící se škrtněte, jak to činí již přes 150 let darwinisté.

Některé minulé procesy a zásahy do samovolného běhu přírody se zachovávají ve formě „stop“. U dávno žijících a již uhynulých zvířat to mohou být skutečně zpevněné, zkamenělé stopy ve vrstvách země, jako jsou zkamenělé otisky chodidel, ztvrdlé stopy po jiných tělesných orgánech (třeba ocasu či břichu) či po celých tělech. Jindy to jsou zkamenělé (fosilizované) zbytky kostí, koster, šupin, chlupů i měkkých orgánů a částí těl. Ke zkamenělinám řadíme i organizmy uchované v jantaru (většinou hmyz), zachovalý zkamenělý trus (koprolity), zkamenělá hnízda či vejce, ale i zamrzlé organizmy v ledu a permafrostu (=zmrzlá zemina se sněhem a ledem) některých chladných oblastí Země (např. na Sibiři).

Nalézáme v těchto zkamenělých stopách minulosti přesvědčivý obraz evoluce, tedy postupného dlouhodobého vývoje buněk, tkání, orgánů a organizmů navzájem příbuzných (homologických), a ve stádiích postupného, miliony let trvajícího zvyšování organizace svých těl? Nebo spíše náhlý výskyt již hotových tělesných forem, z nichž mnohé žijí jak dnes tak i tehdy, zcela odděleně, tedy organizmů plně funkčních, z nichž už mnohé vymřely či zdegenerovaly, místo aby se vyvíjely?

Chybějící mezičlánky

Je humorné, jak se evolucionisté už od Darwinových dob vyrovnávají a doslova perou s nepříjemnou a do očí bijící skutečností, že o všech těch údajných, miliony let probíhajících transformacích zvířecích a rostlinných těl, jak to evoluční ideologie postuluje, tedy od jednobuněčných až k člověku, **fatálně a očividně chybí jakékoliv doklady v zemských vrstvách. To je ovšem zcela v rozporu se zákony statistiky (kterým uchování tvorů zkameněním podléhá).** O čem jiném asi vypovídá nedávná teorie evolucionisty Jaroslava Flegra o zamrzlé evoluci? Přitom to je přesně to, co bychom čekali, že najdeme v zemských vrstvách, pokud se organizmy nevyvíjely, ale vznikly stvořením, tedy rychle a hotové a bez mezičlánků. V průběhu skutečných dějin pak už docházelo jen k degeneraci původního stvoření následkem degenerace, potažmo zla, které do světa živých tvorů vstoupilo, dále k populačním explozím, segregaci plemen, mendelovské variabilitě či vymírání – nikoli k vývoji druhů. O tom svědčí obraz zkamenělin. Ano, můžeme naprosto jistě prohlásit, že obraz zkamenělin ukazuje všechno jiné než evoluci. Darwin si toho byl dobře vědom, když napsal: „Pokud se týká teorie /evoluce/, muselo existovat obrovské množství mezičlánků. Proč je nenalézáme? Proč není příroda spíše ve zmatení, než jak to vidíme, v přesně odstupňovaných druzích? Geologický průzkum nevydal nekonečně mnoho jemných stupňů mezi minulými a současnými druhy, jak by to vyžadovala teorie; a toto je nejzřetelnější ze všech námitek proti ní. Vysvětlení musí být v nedostatečném geologickém záznamu.“ (Charles Darwin: *On The Origin of Species*, Vol 2, 6. vydání, str. 49)

Kreacionista na to odpovídá: ono vaše nekonečné množství jemných stupňů mezi minulými a současnými druhy nevydal geologický průzkum proto, že nikdy tyto stupně neexistovaly - protože vaše představa, že se druhy vyvinuly jeden z druhého, je mylná. Opusťte tuto falešnou představu o minulosti a držte se (těž i geologických) faktů a nemusíte doufat, že se jednou najde to, co se najít nemůže, protože to nikdy nebylo ztraceno, neboť to nikdy neexistovalo (kromě ve fantazii vaší teorie). I na tomto příkladu vidíme, jak to nejsou kreacionisté, ale evolucionisté, kteří se nedrží faktů a reality a vymýšlejí neexistující, avšak pro jejich teorii velmi podstatné, skutečnosti.

Evoluční výmluvy, proč chybí zkameněliny přechodných forem.

Jedna výmluva zní: ještě je najdeme, někde určitě leží, zatím jsme je neobjevili. Na to říká švédský botanik a genetik profesor Nilsson: „Není ani možné udělat jen napodobení evoluce z paleobiologických dat. Fossilní materiál je dnes už tak kompletní, že nedostatek přechodných sérií nemůže být vysvětlován nedostatečným materiálem. Absence je skutečná a nikdy nebude vyplněna.“ (Was Darwin Wrong?)

Další výmluva zní takto: organizmy, které představovaly meziformy, byly slabší a nezachovaly se. Tuto výmluvu použil např. docent Komárek z UK při naší veřejné disputaci o evoluci 7. 3. 2001 na gymnáziu Jana Keplera v Praze 6. Je to zcela směšný argument. Jednak se ve zkamenělinách zachovávají silní i slabí. Zkamenění není závislé na tom, jestli je tvor trsaorotka nebo mocný drak. Tělo zhyne a zkamení, anebo nezkažení, ne v závislosti na jeho síle, ale na nutných okolních podmínkách pro uchování. A to druhé: přechodnými články, podle vlastní evoluční teorie, byli právě ti silnější tvorové, kteří se někam údajně vyvíjeli a vítězili v boji o život, byli více fit než jejich okolí. Tato výmluva tedy kazuje jen na zoufalství evolucionistů zamlžit nepříjemné skutečnosti, které nejsou „fit“ pro evoluci.

Další výmluva zní takto: Druhy se vyvíjely pokoutně, skrytě, rychle a v malém množství, proto nezanechaly přechodné zkameněliny. Pak se rozšířily do okolí a nastala dlouhá doba stagnace, bez velkých změn – a to jsou ty zkameněliny, co máme. Těto výmluvy se říká punktuační teorie (alopatrie – Gold, Eldredge). Je to ovšem legrační: mnoho let nás učili, že evoluce probíhá tak pomalu, že změny v organizmech nemůžeme ani postřehnout. A nyní nás učí, že evoluce probíhala takovým fofrem, že její stopy nestačily horniny zaznamenat. Podstatné je, že punktuační teorie neodpovídá gradualizmu, tedy darwinizmu, a vlastně nechťně podporuje kreacionismus. Ano, druhy se objevují náhle, plně komplexní a vybavené pro život. Tato teorie staví na tom, co není: přechodné formy, čili missing links, mezičlánky. Alopatrii nikdy nikdo nikde nepozoroval a kdyby se byla skutečně odehrávala, došlo by k chaosu a míšení všech nových forem organizmů se starými, původními, a tak nevypadá obraz zkamenělin.

Další výmluva: Mezičlánky nikdy neexistovaly (to je přesně to, co říkají kreacionisté). A to proto, že kdysi dávno jedna jistá opice náhle porodila člověka – říká se tomu megamutace. Nebo jinak: z jednoho plazího vejce se vyklubal pták. Nutno říci, že tato teorie nebyla nikdy evoluční komunitou přijata, říká se jí teorie „nadějných monster“ (Goldschmidt, Schindewolf). Přijata nebyla proto, že si nikdo neumí představit, jak by se třeba plazi zygota mohla rýhovat do ptačího fenotypu.

Další výmluva říká, že mezičlánků je vlastně dost. Vůbec nechybí, to jen kreacionisté je vyžadují. Jeden významný evolucionista mi dokonce řekl, že jich mají víc než je potřeba (a když to řekl, rychle odešel). Tato výmluva, stejně zoufalá jako ty předchozí, vychází z nepochopení, co je vlastně mezičlánek, a také z **ignorování zákonitostí statistiky.** Mezičlánek je taková forma organismu, která nepochybně prokazuje fenotypický, příp. genetický vztah ke dvěma odlišným taxonomickým (evolučním) úrovním, které má spojit. Proto by mezičlánků **muselo být obrovské množství,** mají-li být propojeny např. třída ryb s třídou obojživelníků, následně pak plazů, savců či ptáků. Tvzení, že nějaký dávný obojživelník byl předchůdcem plazů vychází jen z evoluční víry, **nikoli z faktů zkamenělin.** Toto tvrzení by se muselo pomocí milionů mezičlánků teprve dokázat! Jinak můžeme, bez evoluční víry, stejně tak dobře prohlásit, že plazi se změnili v ryby a ryby v mořské houby. Ve zkamenělinách není žádný důkaz ani pro jedno z obou tvrzení. Proto někteří vědci přišli s tím, že opice jsou zdegenerovaní lidé, protože opičí embryo (prý) opakuje lidská stádia, ne naopak (G. Bourne, A. Bělov, V. Vitaljev). Bez evoluční víry, „vyrobeno“ z vakua faktů, se nedá vůbec poznat, co pochází z čeho a zda se vůbec „nějaký vývoj“ kdy konal. Např. v oblasti antropologie (vzniku člověka) říká paleontoložka Pat Shipmanová: „...nevíme, kdo pochází z koho; víme jen, kdo z koho nepochází...“ (CRSQ 3/88)

Další výmluva říká, ta je poměrně nedávná a přišel s ní profesor Jaroslav Flegr ve své knize *Zamrzlá evoluce*, že vlastně plasticita organismu (čili možnost doby, po kterou se uchová evoluční změna) trvá jen velmi krátkou dobu jeho geologické existence (asi 2 % z celé této doby), takže k evolučním novinkám dochází jen ve velmi krátké době, potom se tvorové stávají evolučně neplastičtí či

gumoví, tím se myslí, že novinky a změny se už neuchovávají a vracejí se zpět (jako guma) do původního stavu. A proto, jak profesor Flegl (kupodivu, na rozdíl od svých kolegů) přiznává, nám zkameněliny spíše ukazují stagnaci a stálost druhů než vývoj. Evoluční změny jsou po většinu geologického trvání druhu (po 98 % času) nemožné, tvorové jsou pro evoluci „zamrzlí“ – a proto je nedostatek mezičlánků.

Jak vidíme, evolucionisté se s realitou těžce perou a pořád jen prohrávají (zdaleka ne jen pouze v otázce chybějících mezičlánků). Také statistika nefandí výmluvám, proč nejsou zkameněliny přechodných forem. 150 let po Darwinovi máme dostatečně velký reprezentativní vzorek zkamenělin (je zkatalogizováno už asi 300 milionů zkamenělin, tvořících stovky tisíc druhů organismů) a je zřejmé (ve zkamenělinách je to podobné jako mezi živými tvory dnes), že mezery mezi taxony jsou pravidelné, tedy zákonité. Což prokazuje – pokud je statistika věda – že **žádné mezičlánky nikdy nežily!** Vymyslete si nějakou teorii, proč v obrovském pytlí mincí, sebraných po všech různých městech České republiky, jsou zastoupeny jen koruny, dvoukoruny, pětikoruny, desetikoruny atd., ale žádné dvaapadesátíky, stovacetníky či třicetipětikoruny. Možná najdete v pytlí převálcovanou korunu, nebo provrtanou či zohýbanou desetikorunu, podložku či knoflík, nebo mince, které se již nepoužívají (to jsou ty kýžené mezičlánky!), ale nic víc. Vymyslete si teorii, kam všechny ty peněžní mezičlánky zmizely a zda se ještě najdou, když vaše teorie tvrdí, že všechny mince vznikaly postupně jedna z druhé a všechny byly v oběhu! Vždyť mezičlánků, které žily miliony let jako celé rodiny a skupiny, muselo existovat kdysi o hodně víc než těch konečných (zkamenělých) forem!! To, že si to evolucionisté již 150 let uvědomují a vymýšlejí zoufalé teorie, proč mezičlánky nejsou, nejlépe dokazuje, že by být měly! To, že evolucionisté vždy jásají a vydávají nadšené články, když se něco, co lze vydávat za mezičlánek, znenadání najde, ukazuje, jak jim do jejich teorie mezičlánky zoufale chybějí.

Organismy se vyskytují náhle

Nejstarší horniny, v nichž se nacházely fosilie vícebuněčných organismů, byly dlouho horniny kambria. V těchto sedimentech leží miliardy a miliardy fosilií vysoce komplikovaných živých organismů. Nalézáme mezi nimi houby, korály, medúzy, červy, měkkýše a koryše; v kambriu se našly skutečně všechny hlavní formy bezobratlých a dnes už i obratlovců. Tato zvířata byla tak vysoce komplikovaně organizována, že by byla podle opatrných odhadů potřebovala 1,5 miliardy let pro svoji evoluci. Z toho důvodu jsou tyto vrstvy nazývány kambrijskou explozí, jak jsem o tom již psal. Co se však nestalo. Nejprve v Austrálii, a potom i na jiných místech světa, byla objevena tzv. ediakarská fauna v horninách před kambriem (670 mil. let). Jsou to živočichové až 1 m dlouzí a žili asi v mělkých mořích. Kde se tam vzali a jak a z čeho se vyvinuli? Pořád stejné otázky bez **evolučních** odpovědí.

/Poznámka: všechna uváděná stáří v miliónech let, stejně jako termíny „prvohory, druhohory atd.“ či jejich oddělení „kambrium, ordovik atd.“, odpovídají samozřejmě evolučně fantastní chronologii, nikoli názoru kreačních vědců či jednoznačným výsledkům datovacích metod – viz o datování podrobněji v 24. Omylu/

Staré horniny na Novém Foundlandu odhalily tvory dlouhé až dva metry, proto dohady, kdy došlo k hlavní divergenci živočišných kmenů, se zvýšily už na 1200 milionů let! Je to proto, že je málo fakt, píše evoluční přírodovědecký časopis *Vesmír*. Ten si také klade správnou otázku: Byla velká zvířata na Zemi dříve? Co na to kreacionismus? **Za prvé:** kambrium a prekambrium jsou uměle vytvořené pojmy evoluční teorie. Kambrium není „dole“, ale všude možně, často právě nahoře, a může to být jedna z mnoha vrstev, vzniklých sedimentací před pár tisíci lety za celosvětové potopy. **Za druhé:** jak bychom očekávali od teorie stvoření, život se vyskytuje zcela náhle, bez nějakých předchozích vývojových řad, organismy jsou už plně rozvinuté. **Za třetí:** evolucionisté mají stále větší problémy s nedostatkem času pro údajnou chemickou i biologickou evoluci od vzniku a zchladnutí Země. **Za čtvrté:** všechny nálezy, které se do evoluční představy nehodí, se bagatelizují, neuvádějí či prohlašují za padělky. Následuje popis některých problémů s chybějícími mezičlánky tak, jak to uvádí profesor Gish ve své knize *Fosilie a evoluce*.

Obratlovci – bezobratlí – žádné spojení

Představa, že se obratlovci vyvinuli z bezobratlých, je pouhá domněnka, kterou fosilní nálezy ničím nedokládají. Na základě srovnávací anatomie a embryologie živých forem navrhovali někdy evolucionisté téměř každou skupinu bezobratlých jako předka obratlovců. K přechodu od měkkýšů k obratlovcům údajně došlo přes stadium chordat. Dokazují fosilní nálezy takový přechod? Ani v nejmenším. F. D. Omaaney k tomu řekl: „Jak tento první kmen chordat (strunatců) vznikl, jaká vývojová stadia prodělal, aby konečně mohli vzniknout rybám podobní tvorové, nevíme. Mezi kambriem, kde měl pravděpodobně svůj původ, a ordovikem, kde se vynořují první zvířata, která mají rybám podobné znaky, leží propast asi 100 milionů let, kterou asi nikdy nebudeme moci vyplnit.“ Tento citát je z doby před nalezením obratlovců v kambriu, což celou evoluční situaci ještě komplikuje, protože je nyní jasné, že obratlovci žili spolu s bezobratlými už před kambriem, bez stop nějakého vývoje jedné či druhé skupiny.

Ostré ohraničení hlavních tříd ryb

Prostudujeme-li Romerovu knihu „Vertebrate Paleontology“, docházíme nevyhnutelně k závěru, že všechny větší třídy ryb jsou jedna od druhé ostře ohraničeny, aniž by je spojovaly přechodné formy. Dva řády bezčelistnatých (Agnatha), Osteostraci a Heterostraci, byli vždy pokryti kostnatým či jiným tvrdým materiálem, a většina byla pancéřována kostěnými deskami. K tomu (evolucionista) Romer: „V sedimentech mladšího siluru a staršího devonu se nalézají mnozí rybám podobní obratlovci, a je zřejmé, že předcházeli dlouhý vývoj. Ale o dějinách tohoto vývoje nevíme prostě nic.“ O řádu Osteostracy (Osteostraci) píše: „Když tyto Osteostracy poprvé zahlédneme, mají už za sebou dlouhou historii a jsou rozděleny do více od sebe odlišných skupin.“ O Heterostracích píše Romer, že s ostatními formami třídy Agnatha zřejmě nejsou moc blízce příbuzné. Pokud se ale vyvinuli, musejí mít také za sebou dlouhou vývojovou historii. Ale stejně jako Osteostracy se objevují náhle a bez odkazu na nějaké evoluční předky.

Mezi Placoderma existovalo asi šest hlavních typů zvláště utvářených ryb. O nich říká Romer: „Existují sotva společné rysy, jež tyto skupiny navzájem spojují, kromě skutečnosti, že bez výjimky jsou velmi pozoruhodní.“ O něco později říká: „Objevují se v době – zhruba na přelomu siluru a devonu – kde bychom očekávali vlastní předky žraloků a jiných vyšších skupin kostnatých ryb. Očekávali bychom málo specializované formy, jež by se pěkně zařadily do našeho předem stanoveného evolučního schématu. Jsou takoví zástupci rodu Placoderma? Vůbec ne. Místo nich nacházíme řadu téměř nemožných typů, jež se nehodí do žádného schématu. Takové, kde se na první pohled zdá, že nemají původ ani se nehodí jako předkové pro nějaké pozdější a pokročilejší typy. Skutečně se kloníme k názoru, že tato Placoderma, jež tvoří tak důležitou součást devonské historie ryb, je epizodou stojící mimo schéma. Bylo by to zjednodušilo situaci, kdyby byli nikdy neexistovali!“

Kostnaté ryby – evoluční předek neznámý

O typických kostnatých rybách informuje Romer, že k jejich vystoupení ve fosilních nálezích dochází „krajně náhle.“... „Společný předek skupiny kostnatých ryb je neznámý“. Erol White, evolucionista a expert na ryby, řekl ve své řeči o dvojdyšných rybách k „Linnaean Society of London“: „Ať už panují obecně o tomto bodu jakékoli představy, původ dvojdyšných ryb jakož i všech ostatních větších skupin ryb, je pevně zakotven v nicotě ...“ O něco později řekl: „Často jsem přemýšlel o tom, jak nerad bych před soudem dokazoval organickou evoluci.“ (viz kniha *Darwin on Trial – Spor o Darwina*, P.E. Johnson, 1993/1996)

Přechod od ploutve k noze nezachován (ryby-obojživelníci-plazi)

Podle předpokládaného evolučního pořadí vývoje života se z ryb vyvinuli obojživelníci. Tato proměna by si musela vyžádat mnoho milionů let a probíhat s nesčetnými přechodnými formami, které bychom měli nalézt jako mezičlánky. Mezi fosilními nálezy se pilně hledaly přechodné řady, takové, jež vedou od ryb k obojživelníkům, ale do dneška nebyla žádná taková řada nalezena. Spojovací článek mezi lalokoploutvými rybami skupiny Rhipidistia a obojživelníky, jenž by nejspíše přicházel v úvahu, a proto byl navrhován, je čtvernožec Ichthyostega. Jaké jsou skutečnosti? Nebyla nalezena ani jediná přechodná forma, jež by ukazovala mezistadium mezi ploutvemi Crossopterygii (lalokoploutvých ryb) a nohou Ichthyostegy. Končetiny, pletence plevní a kyčelní pás Ichthyostegy jsou už typu obojživelníka a nevykazují stopy vývoje z ploutví. Existuje zásadní rozdíl mezi anatomií všech ryb a všech obojživelníků, jež není překlenut žádnými přechodnými formami.

U všech ryb

– žijících stejně jako fosilních – jsou pánevní kosti malé a volně vsazené do muskulatury. Neexistuje spojení mezi pánevními kostmi a páteří. Není také třeba. Pánevní kosti nenesou váhu těla a ani nemohou. Neexistují „běhající“ ryby, včetně kráčejiho sumce z Floridy. I tato ryba neběhá, nýbrž souká se po bříse, přičemž provádí stejné pohyby jako ve vodě. Čtvernoží obojživelníci naproti tomu – živí i fosilní – mají velké pánevní kosti, jež jsou spojeny pevně s páteří. Tak musí být tělo stavěno, aby mohlo zvíře běhat. Tuto anatomií nacházíme u všech obojživelníků, ale nikdy u ryb, ať už živých či fosilních.

Nemilou epizodou pro evoluční scénář byl také nález živé latimerie (*Latimeria chalumnae*) – která se vůbec, jak ukázala pitva, nepřipravovala na život na souši. Zatímco dnes žijící plazy a obojživelníky lze zcela snadno rozlišit na základě stavby kostry, jsou ještě mnohem snadněji k rozeznání podle svých měkkých částí. Skutečně nejistější rozlišovací znak, jenž dělí obojživelníky od plazů, je amnioticky se vyvíjející vajíčko plazů. Proměna bezobratlého v obratlovce, ryby ve čtvernožce či letu neschopného zvířete v létající, to vše je několik příkladů pro změny, jež vyžadují skutečně převrat v celé stavbě těla. Takové přestavby by musely vykazovat snadno zjištělné série přechodů ve fosilních nálezích, pokud k nim došlo skutečně cestou evoluce. Evolucionista RNDr. Jozef Klembara přiznává, že i ti „...nejprimitivnější plazi jsou jasně odlišni nejen od antrakosaurů, ale i od všech známých prvohorních obojživelníků, a tak tedy specifický původ plazů je doposud n e z n á m ý.“ (Vesmír: 3/85, str. 151, 2/83, str. 48, 8/77, str. 232-234)

Neexistuje žádný doložitelný přechod od plazů k savcům

Mnoho specifických znaků savců spočívá v jejich anatomii a fyziologii mimo kostru. K tomu se připojuje zvláštní způsob rozmnožování, teplokrevnost, dýchání bránicí, sání mláďat a přítomnost srsti. Ale ani nejsnadněji rozeznatelné rozdíly ve stavbě kostry plazů a savců nejsou nijak překlenuty přechodnými formami. Všichni savci – žijící či fosilní – mají na obou stranách v dolní čelisti jedinou kost, dentál neboli zubovinu, a všichni savci – žijící či fosilní – mají tři sluchové kůstky, kladívko, kovádlíku a třmínek. Avšak každý plaz - žijící či vymřelý – má alespoň čtyři kosti ve spodní čelisti a jen jednu sluchovou kůstku, třmínek. U některých fosilních plazů jsou počet a velikost kostí dolní čelisti ve srovnání s žijícími druhy redukovány. Neexistují však přechodné formy, jež by vykazovaly například tři či dvě kosti spodní čelisti nebo dvě sluchové kůstky. Nikdo nemohl do nynějšíka vysvětlit, jak by byly přechodné formy dokázaly žvýkat, či jak by byly mohly slyšet, když dvě z čelistních kostí byly převáděny do ucha, jak hlásá evoluční představa. Zkoumáme-li pečlivě doklady o plazech podobných savcům, jeví se pod zorným úhlem evoluce jako velmi pochybné. Z článku Comptona a Parkera *Evoluce žvýkacího aparátu savců* vychází najevo, že „savicům podobní plazi“ ve skutečnosti vůbec savcům podobní nebyli.

Také časové údaje neodpovídají evoluční představě (chronologii). „Plazy podobné savcům“ z podtřídy Synapsida, z nichž se měli vyvinout savci, nalézáme ve svrchním karbonu, možná dokonce ve starším svrchním karbonu. Formy Seymouria a Diadectes, o nichž se říká, že stojí na hranici od obojživelníků k plazům, pocházejí ze spodního permu. Podle chronologické tabulky evoluce je to přinejmenším o 20 milionů let později, než by bylo nutné pro to, aby mohli být předky plazů. Podtřída Synapsida je jedna z nejranějších mezi známými skupinami plazů a ne nejpozdější, a předpokládá se o ní, že rozkvětu dosáhla dokonce už dlouho před vystoupením dinosaurů. Doktor Gish říká: „Důkazy pro přeměnu obojživelníků v plazy a plazů v savce pocházejí spíše z myšlení, kdy přání je otcem myšlenky, než z toho, co můžeme skutečně vyvodit z fosilií.“

Vznik srsti – další evoluční záhada

Evoluční záhadou je také vznik chlupů a srsti. Cituji z článku „Proč je srst savců evoluční záhadou?“ od dr. Jerry Bergmana, (Why Mammal Body Hair Is an Evolutionary Enigma? CRSQ Vol 40 No 3 pp216-230, 3 March 2004):

„Srst savců je komplexní strukturou zahrnující několik základních složek, osu (střední část), kořen a folikul (váček). Nejběžnější teorií nyní prosazovanou je, že se srst vyvinula z šupin. Ačkoli jak šupiny tak srst se ve fosilních nálezích dobře zachovávají (zejména v jantaru), zatím, po více než století pátrání, nebyl nalezen žádný důkaz pro evoluci srsti. Jiným problémem je, že všichni primáti mají hustou, hrubou srst zvanou kožešina, a vysvětlení toho, jak se tato kožešina ztratila v evoluci člověka, jsou nedostatečná a protirečící si.“

„Darwinisté se většinou shodují na tom, že se srst vyvinula ze šupin, avšak nejsou známy žádné struktury, jež mohou být považovány v jakémkoli smyslu za přechodné mezi srstí a jakoukoli jinou dermální strukturou obratlovců“ (Denton, 1986, str. 106).

Někteří savci jako např. řád Pholidota (luskouni) mají jak rohovinové šupiny tak plně vyvinutou srst (jež roste mezi jejich šupinami), ale žádné zvíře nemá nic primitivnějšího než je plně vyvinutá srst; žádné nemá struktury, jež jsou morfologicky kdesi mezi srstí a šupinami či alespoň srst, jež by nebyla plně vyvinutá.“

„Vědci nebyli s to určit, kdy se srst vyvinula. Víme pouze to, že existovala již velmi záhy ve fosilních nálezech jako plně vyvinutá, zcela moderní srst. Studie savčí srsti neprokázala její evoluci; stará srst je pokládána za identickou se srstí moderní po všech stránkách. Srst je jednou z lépe zachovaných částí těla a v některých případech je zachována dokonce lépe než kosti. Za svou odolnost vůči chemickým reakcím vděčí zčásti zrohovatělé kutikule pokrývající vlas; je to jeden z důvodů, proč jsou srst a vlasy tak důležité v soudněznaleckém posuzování (Saferstein, 2001). Strukturální rysy srsti mohou zůstat neporušeny po tisíce let, a z toho důvodu je srst velmi důležitým nástrojem při studiu raných lidí a evoluce člověka. Savčí srst byla dokonce nalezena dokonale zachovaná v jantaru; nejlepší příklady tohoto jevu známe z jantaru baltského a dominikánského (Lewis a Grimaldi, 1997; Poinar a Columbus, 1992; Poinar, 1988). Zachovalost je tak dobrá, že lze určit řád, čeleď, či dokonce druh zvířete (Poinar a Poinar, 1999). Často se najde jen pár pramenů srsti, ale byly nalezeny též celé chomáče či trsy. Srst je též dobře zachovaná v asfaltových jezerech a ledu, stejně jako otisky fosilií.“

„Srst různých savců je též často velmi odlišná, a neexistují důkazy o tom, že by srst 'vyvinutějších' zvířat byla dokonalejší než srst savců 'méně pokročilých' (jako jsou hlodavci). Jejich srst se prostě jen liší. A dále, hmyz má také struktury podobné srsti, jež jsou velmi odlišné od srsti savců, ale jsou též do určité míry podobné. Jelikož nikdo netvrdí, že se lidé vyvinuli z hmyzu, jediným běžným vysvětlením neodarwinistů je konvergentní evoluce – srst se vyvíjela samostatně několikrát v dějinách.“

„Jistým problémem tohoto výkladu je to, že je potřeba ještě více důkazů k demonstrování evoluce těchto různých druhů struktur podobných srsti. Na rozdíl od struktur jiných (jako třeba oka, o němž darwinisté učí, že se vyvinulo až 34 krát v průběhu evoluce) se vědci domnívají, že se savčí srst vyvinula pouze jednou a nikdy nezanikla, tj. není výsledkem zakrmění perí či jiné struktury. Badatelé nemají ani doklady o fylogenetickém původu srsti. Kardong (2002, str. 221) konstatoval, že: Fylogenetický původ srsti zůstává v úrovni spekulací.“ (*Proč je srst savců evoluční záhadou?*)

Ptakopysk (Ornithorhynchus) – kam s ním?

Bobru podobný ocas se šupinami, tělem připomíná krtek, plave zdatně i pod hladinou, má kachní zobák s elektrosenzory, kterým umí přijímat slabé elektrické impulsy jako některé ryby a hledat tak kořist i pod bahnem, má prasečí očka, hustou srst, kloaku a jedovou žlázu jako někteří plazi, snáší vejce jako třeba ptáci a je to obojživelný savec!! - slepá vylíhlá mláďata mají mléčné zuby a sají mléko, které prosakuje z mléčných žláz do trsů srsti jejich matky. Dospělí jedinci mají místo zubů kostěné destičky. Na končetinách má ptakopysk drápy a plovací blány, které však na rozdíl od kachny umí srolovat a použít tak jen drápy pro hrabání. Z takového zvířete by evolucionisté měli být na mrtvici, a také dlouho byli. Je to živý mezičlánek? Ovšemže není – co by asi spojoval? A tak, aby se zbavili nepříjemného tvora, zařadila jej evoluční sekta do zvláštní čeledi: ptakopyskovití, v řádu ptakořitných (dosl. jednootvorových), podtřída vejcorodých v třídě savců. Co s ním? Kam s ním? Je to typické mozaikové zvíře, „nehodící se“ do evolučního obrazu světa. Kdyby ho byl Bůh nestvořil, evolucionistům by to hodně ulehčilo už tak dost obtížný život. Proto poté, co byl mrtvý ptakopysk dovezen do Evropy, evolucionisté dlouho tvrdili, že je to podvrh.

Původ létání – hádanka evoluce

Původ létání by musel představovat výborný test k volbě mezi modelem evoluce a modelem stvoření. Téměř každá struktura zvířete, které nelétá, by musela být změněna, aby mohlo létat, a navíc přechodné formy by musely být ve fosilním stavu snadno nalezeny. Nadto se prý schopnost letu vyvíjela čtyřikrát zcela nezávisle na sobě – u hmyzu, ptáků, savců a vymřelých ptakoještěřů. V každém jednotlivém případě prý evoluce letu vyžadovala mnoho milionů let (50 milionů u ptáků dle dr. Zbyňka Ročka: *Evoluce obratlovců*) a musela by bezesporu zanechat nesčetné přechodné formy. Leč nelze předvést nic, co by se jen vzdáleně podobalo přechodné formě prokazující vývoj letu. První nalezené fosilní pero z období křídý je k nerozlišení od současných per, asymetrické, a tedy letu schopné. Když ho evolucionisté viděli, tvrdili nejdříve, že to musí být falzifikát (viz výše ptakopysk), protože nevěřili, že už tak záhy se „plazí šupina mohla roztřepat v tak komplexní pero“ – dle jejich evolučních představ.

Evolucionista E. C. Olson píše, že „pokud se týče schopnosti létat, jsou ve fosilních nálezech ještě velmi velké mezery“. Ohledně hmyzu píše Olson: „Neexistuje prostě nic, co by nám dalo nějaké informace o historii původu schopnosti létat u hmyzu“. Ohledně létajících plazů Olson říká: „Pravou schopnost létat u plazů nalézáme nejprve u létajících ještěřů v jure /létající ještěři i ptáci jsou dnes známi i ze svrchního triasu/. Ačkoliv nejstarší z těchto zvířat byli zřejmě méně specializováni na létání než pozdější, nenalézáme naprosto žádné známky přechodných stadií“. U ptáků se Olson odvolává na Archeopteryx, kterého označuje jako „podobného plazům“, ale zároveň říká, že přítomnost perí „jej předurčuje být ptákem“. A o savcích píše Olson: „První známky létajících savců jsou plně vyvinuté netopýři v eocénu“. RNDr. Petr Švec, odborník na evoluci ptáků, píše, že „...nejasným a částečně i tajemným, i když řadou hypotéz vysvětlovaným, zůstává nadále p ů v o d p t á k ů.“ (Vesmír: 3/85, str. 151, 2/83, str. 48, 8/77, str. 232-234) Toto zjištění však plně odpovídá představě o původu ptáků, kterou mají kreacionisté. Nevyvinuli se z žádné skupiny plazů. Nevyvinuli se vůbec, byli stvoření.

Hlodavci ani koně nejví známky evoluce

Hlodavci – druhově nejbohatší skupina savců – nejví známky evoluce. S řádem hlodavců by měla být stoupcům evoluce k dispozici velká skupina zvířat, jež se velmi dobře hodí k evolučním přechodovým stádiím. Počtem druhů a rodů překonávají hlodavci všechny ostatní řady savců dohromady. Mohou žít téměř za všech podmínek a žijí po celém světě. Mohla-li nějaká skupina zvířat přinést přechodné formy, pak jistě tato. Ve věci jejich původu řekl Romer: „Původ hlodavců je neznámý...“

U „vývojové řady koní“, jež je tak oslavována jako důkaz pro evoluci uvnitř jednoho řádu, postrádáme přechodné formy mezi nejdůležitějšími stadii předpokládaného vývoje. L. E. duNouy řekl: „Avšak každá z těchto meziforem se zřejmě vynořila náhle, a do dneška ještě nebylo možné při chybějících fosiliích rekonstruovat přechod mezi těmito meziformami. Přece však musely existovat. Známé formy zůstávají oddělené jako pilíře rozbouraného mostu. Víme, že most stál, ale v zemi zůstaly jen stopy stabilních pilířů. Kontinuita, již předpokládáme, nebude možná nikdy doložena fakty.“ Goldschmidt řekl: „Kromě toho dochází k rozhodujícím krokům

uvnitř pomalu se vyvíjející řady, jako je slavná řada koní, náhle a bez přechodu.“ Frank Cousins uveřejnil nedávno výbornou studii, jež poukazuje na mnoho slabin a omylů, jež vyplývají z použití „řady koně“ jako důkazu pro evoluci.

Primáti a člověk

Ačkoli se prý primáti vyvinuli z hmyzožravých předků, neexistuje řada přechodných forem, jež primáty s hmyzožravci spojuje. Elwyn Simons, jeden z vedoucích expertů na primáty musí přiznat, že „navzdory posledním nálezům, čas a místo původu primátů zůstává tajemstvím.“ Romer říká, že lemurové se vynořili „zřejmě jako přistěhovalci z nějakého neznámého území“. Ten také označuje šimpanze (Pan) a gorilu (Gorilla) jako „nejvyšší z žijících zástupců Anthropoidních“. Co ale může říci o jejich původu? Přiznává: „Naše vědění o fosilních dějinách vysoce vyvinutých lidoopů a o předpokládaných předcích člověka skomírá na úbytě.“ Asi by se mnoho lidí podivilo, kdyby četli seznam evolučních podvodů, podvrhů, figlů a omylů jen v oblasti antropologie, za účelem dokázání původu člověka ze zvířat. Když nejsou zkameněliny, proč si je nevyrobí? A když se najdou zkameněliny popírající evoluci, proč je neignorovat či se jich nezbatit? *Přehled biologie* (1994) na straně 532 „cudně“ praví: „Předchůdci dnešních lidoopů a člověka se oddělili asi před 15 miliony let. Pro údobí sahající k výskytu australopitéků v rozmezí více než 10 milionů let nejsou dosud fosilní nálezy.“ Nejsou dosud? A kdy budou, když máme tolik zkamenělin, které evoluci nedokazují? Ano, zkameněliny potvrzují kreační obraz minulosti.

Živé fosilie

To je dnes už málo používané **evoluční** označení pro organizmy, které přežily dlouhá evoluční údobí téměř beze změny a žijí ještě dnes. Trilobiti se sice za recentní (současné) zatím nepovažují, ale např. koryši *Lepidocaris crustacean*, původně známí jen z devonu, žijí i dnes. Podle některých zpráv (Joachim Zillmer) dokonce i trilobit (hlavní indexová fosilie pro nejstarší kambrium) je možná někde naživu. Nejdůležitějšími moderními (recentními) prokaryoty jsou pravděpodobně bakterie a modrozelené řasy – ty by měly být považovány za živé fosilie. Byly objeveny v hojném počtu ve skalách Jižní Ameriky, stáří skal 3,4 miliardy let podle evolučního počítání, a žijí dodnes. Recentní moderní půdní bakterie byly nalezeny v prekambrijských skalách. Člověk musí žasnout, proč se podstatně od té doby (za půl miliardy let) nezměnily! Ryby z prvohor jsou stejné nebo velmi podobné, jako ty současné. Měkkýši (350 mil. let - Neopillina) žijí dodnes, zkameněli však v údajných prvohorách, a pak už nám (lumpové) nezanechali za 350 000 000 let žádnou zkamenělinu, a jen si tu klidně žijí dnes s námi! Haterie novozélandská (tuatera - plaz) žije od údajného permu dodnes, stejně jako ryba Latimerie, a jsou k nerozeznání od současných. A zase: v rozmezí 100 až 250 milionů let (!) nikde nezkameněly, potvory, takže nutí kreacionisty těmto evolučním milionům let nevěřit a držet se sverepě stvoření, které se událo před asi šesti tisíci lety – jak víme z historických pramenů a datovacích metod (viz v dalších omylech).

Pokud jde o hmyz, 84% hmyzích čeledí dnes žijících žilo i před 100 miliony let (Carl Zimmer, „Insects Ascendant“, Discover, vol. 14. listopad 1993, str. 30). Potvrzuje to četný hmyz uvězněný v jantaru, u kterého za desítky milionů let nepozorujeme žádnou evoluci. Graptoliti z ordoviku byli nalezeni živí v jižním Pacifiku. Nejstaršími zkamenělinami suchozemských živočichů jsou stonožky, datované evolucionisty více jak 425 mil. let. Jsou téměř nerozeznatelné od některých současných skupin. Jak jsem už psal, z prvohor máme dnes už i obratlovce – jen Bůh ví, **kdy** se vlastně vyvíjeli a **kde** (zlí jazykové tvrdí, že v evoluční fantazii). Nejstarší netopýr je k nerozeznání od současného, jak ukazuje jeho kostra přefocená na kostře recentního (současného) netopýra. Skoro všechny živočišné kmeny se poprvé náhle objevily za kambrijské exploze asi před 600 miliony let (dle evoluční fantaskní chronologie, samozřejmě – je třeba si ale uvědomit, že kambrium si stanovili evolucionisté tak, jak se to jejich teorii hodí). V tomto výčtu živých zkamenělin by se dalo pokračovat snad bez omezení.

Mlčení a mlžení

Evolucionisté se také příliš nešíří o skutečnosti, že selekce a speciace organismů, stejně jako vznik plemen a odrůd, vede ve svém důsledku jak k oslabení fenotypu v řadě aspektů, tak i k ochuzení genetické výbavy (genomů) následných generací těchto organismů. Právě vznik nových odrůd a ras ukazuje na neexistenci evolučního procesu, což Darwin netušil! Přesný opak evoluce totiž přináší zušlechťování (selekce, segregace), které provádí příroda nebo člověk. Vypěstěné segregované odrůdy jsou méně životaschopné než jejich divocí předkové. Stačí jen srovnat vlka, předka současných psů, s pudlem nebo čínským pinčem. Žádný z nich není schopen přežít ve volné přírodě, kde žijí vlci, lišky, rysi, havrani, ani jednu zimu. Jak dlouho může zůstat naživu ušlechtilá dojnice bez intenzivní lidské péče a třeba jen bez dojení? Bezjaderná rajčata a pomeranče jsou nesporně pro člověka výhodné, ale vymřou již v první generaci, bez speciálních zásahů. Bezrohovinové hovězí druhy, bílé domácí kachny a husy, vepř s řídkou a chudou srstí nebo psí povaleči jsou geneticky chudší než jejich divoce žijící předkové a v přírodě nemají šanci obstát v onom oblíbeném „evolučním boji o život“. Odolnější a geneticky bohatší byly starší, dříve žijící typy organismů – což ukazuje na stvoření a následný sestup dolů, a ne na evoluční zbohacování živé přírody po miliony let. (G. S.)

Stejně jako Marx, Engels a Lenin podvedli miliony lidí utopii komunismu (viz 7. Omyl), tak Darwin podvedl miliony utopii evoluční teorie. Vše, na čem Darwin stavěl, se zhroutilo v důsledku dalších výzkumů. Každý čestný vědec by měl teorii o vývoji dávno opustit. Když spadnou všechny pilíře mostu, těžko po něm budeme nadále jezdit. V evoluční teorii se zřítily pilíře i s mostovkou, ale „evoluční ideologové“ jezdí dál – to je však možné nikoli ve skutečné (experimentální) vědě, ale jen v oblasti ideologie, se značnou dávkou řečnického umění, pomocí nejružnějších podvodů, zamlčování a zamlžování pravdy a jinými triky. Uvedu pro ilustraci jen několik takových příkladů.

1. Piltdownský člověk - podvrh, lebka sestavená z lidské (vrchlík) a opičí části (čelist), zuby zpilované, vydáváno za chybějící článek. Jak může znát veřejnost pravdu, když jim 40 let ukazují falzifikát jako důkaz vývoje?
2. Ukázalo se, že přidržovací mozoly žaby ropušky starostlivé (*Alytes obstetricans*) byly přimalovány nerozpustnou barvou. Dr. Paul Kammerer krátce nato spáchal sebevraždu. Nebyl darwinista, ale nadšený evolucionista, lamarckista.
3. Neandertálský člověk – přes 50 let se učilo a pomocí živých obrázků dokládalo, že Neandertálci byli spojovacím článkem. Jak může znát veřejnost pravdu? Je pak divné, že tolik lidí na evoluci věří?
4. Motýli *Biston tatarica* byli lepeni a špendlíky připevňováni na kůru stromů, aby se dětem ve školách mohlo vykládat, jak funguje evoluce. Nefunguje! Tito motýli jsou dodnes stejnými motýly.
5. Javanský člověk - jeho objevitel Dubois zatajil, že ve stejné vrstvě našel moderního člověka (*Wadjackého*). Až později přiznal, že jde spíše o kosti velkého orangutana než o člověka.

6. Česka slona z Jávy byla vydávána za lebku Pithecanthropu. Zub z vyhynulého prasete použili fanatičtí evolucionisté jako důkaz vývoje člověka ve známém „opičím procesu“ v Tennessee. Tzv. coloradský člověk byl později zařazen mezi koně. Lýtková kost ze Seattlu byla později rozpoznána jako část zadní končetiny medvěda. (Henry M. Morris)
7. Dobře známy jsou podvody německého embryologa Ernsta Haeckela, fanatického Darwinova přívržence, který falšoval obrázky embryí tak, aby dokazovaly evoluční příbuznost mezi nepříbuznými skupinami. Ne, toto není konec evolučních podvodů, to je jen špička ledovce.
8. Archeoraptor – v Číně nalezený opeřený dinosaur byl falzifikát. Evolučně silně laděný *National Geographic* se oslavou na tento spojovací článek před nedávnem velmi ztrapnil, stejně jako američtí vědci, kteří odjeli do Číny zjistit, jak k tomuto podvrhu vlastně došlo. (Vesmír 3/2000)
9. Darwin také podváděl: nechal retušovat obrázky, které měly dokládat vztah lidské mimiky s mimikou zvířecí tak, aby se tento vztah prokázal.
10. Evolucionisté vozili do Evropy domorodce, oblékali a líčili je jako „opolidi“ a předváděli jako Darwinovy mezičlánky.
11. Prof. Reiner Protsch falšoval datování lidských zkamenělin

Zkameněliny v ledu

Po celém světě nacházíme miliony a miliardy zkamenělin zahynulých živočichů. To je přesně to, co odpovídá kreační představě světa stvořeného, okamžitě plně „dospělého“ a posléze zničeného v potopě. Zkameněliny nám ukazují, že rostliny i živočichové žili po celém povrchu země v nesmírném množství a často v mnohem větších rozměrech než dnes (ty samé druhy). Ke zkamenění ryby či suchozemce běžně nedochází (mrtvá ryba nezkažení, padlý strom nezuholetí), natož aby zkameněla celá hejna ryb a stáda živočichů po milionech kusů! Evoluční teorie nemá na tento jev žádné vysvětlení. Miliony zamrzlých mamutů a dalších savců podél pobřeží severní Sibíře až k Aljašce ukazují, že před potopou mohla tato zvířata žít po celé zemi díky mírnému klimatu, které pravděpodobně vytvářel ochranný obal (na bázi vody) kolem celé země. V sibiřském ledu je údajně pohřbeno asi 5 milionů mamutů.

Mamuti (slovo pochází z biblického hebr. slova „behemoth“) musela být teplomilná zvířata (8 a více tun), protože podobně jako sloni (ti jsou menší), se kterými patří do jedné čeledi, nemají na svém těle žádné tukové žlázy. Zvířata uvězněná v ledu mají ještě v žaludcích a tlamách nestrávené rostliny (blatouchy, zvonky, ostřice, fazole atd.), které tam dnes samozřejmě nerostou. Žaludky těchto zvířat fungovaly jako velké zásobárny potravy. Jejich maso je konzervováno mrazem a je požitelné. Většinou jsou tato zvířata roztrhána na kusy, vzácně je najdeme zcela neporušená. Právě jen zahynutím v potopě či v ledových dobách po ní lze vysvětlit, proč nacházíme mamuty i jiná zvířata mnohdy v naprosto perfektně zachovaném stavu, někdy zamrzlá vstoj v ledu (oči, nozdry, srst, kůže atd. mají zcela neporušenou tkáň a vypadají „jako živé“). Jindy jsou zvířata pohřbena až 270 m pod povrchem země v permafrostu. Spolu s mamuty nacházíme ovce, velbloudy, bizony, nosorožce, koně, tygry, osly a lvy pohřbené po tisících v sibiřském ledu – děje se něco takového dnes? A jaká vysvětlení pro tyto nálezy poskytuje evoluční teorie? Zvířata v severních oblastech zmrzla zřejmě během několika málo hodin poté, co teplota prudce klesla pod bod mrazu. Existuje nějaké jiné reálnější vysvětlení než globální potopa? Pokud víme, nikoli.

Suchozemské zkameněliny

Na ostatních částech světa (mimo mrazivé oblasti pólů a vysokých hor) byla zvířata zavalena usazeninami a nacházíme jejich pohřebiště po celém světě. Jako příklad je možné uvést obrovskou tibetskou vysočinu s dvěma milióny km² sedimentárních hornin o mocnosti mnoha kilometrů, jež dnes leží ve výšce přes 4 000 m. Dále africkou formaci Karoo, v níž mají být podle odhadů Roberta Brooma obsaženy fosilie 800 miliard obratlovců (N. O. Newell, *Journal of Paleontology*, sv. 33, str. 496, 1959,); nebo sled'ovou vrstvu v miocenní břídlci Kalifornie, v níž zahynula asi miliarda ryb na ploše 10 km² (H. S. Laad, *Science*, sv. 129, str. 72, 1959); stejně tak Kumberlandská kostní jeskyně v Marylandu (USA), v níž byly nalezeny zkamenělé vrstvy tuctů druhů savců od netopýra k mastodontovi, spolu s fosilními plazy a ptáky – přičemž se společně vyskytují druhy, jež dnes spolu nežijí, ale žijí v nejrůznějších klimatických zónách od Arktidy po tropy (G. Nicholas, *Scientific Monthly*, sv. 76, str. 301, 1953).

Na Sicílii najdeme zkamenělé kosti hrochů v takových množstvích, že byly těženy jako zdroj paliva. Přes 2 000 zkamenělin objevili američtí vědci na stavbě nové trasy metra v Los Angeles v roce 2000. Většina fosilií se dochovala nepoškozena. Kostí na řadě fosilních hřbitovů nacházíme často pohřbeny pod vrstvami naplavenin a promíšeny částmi rostlin, stromů, lasturami a pozůstatky ryb. Vápencové útvary poblíž Oděsy obsahují asi 4 500 kostí medvědů, hyen, kanců, mamutů, nosorožců, bůvolů, jelenů, zajíců, vlků a lišek. Odhaduje se (odhad z knihy *Conflict of Evolution* z roku 1995), že na regálech a v depozitářích přírodovědeckých muzeí po celém světě je celkem asi 250 milionů zkamenělin rostlin a živočichů, a v přírodě v sedimentech pak ještě leží miliardy dalších zkamenělin. Evoluční teorie, která počítá s miliony let postupně se usazujících vrstev, v nichž teprve z primitivních organizmů vznikaly nové formy, nemá na tyto fenomény žádnou přiměřenou odpověď – určitě neznáme žádné současné srovnatelné procesy, při kterých by stovky, tisíce či miliony kusů zvířat a rostlin zkamenělo. Pokud je tedy současnost klíčem k minulosti, jak tvrdí evoluční ideologie, pak je jediným přijatelným vysvětlením pro zkameněliny světa dávná celosvětová potopa, tedy mimořádná katastrofická událost v minulosti Země.

Dinosauři, lamy, jejich kosti a rytiny

Zkameněliny dinosaurů se nalézají po celém světě. Kostry často vykazují stopy náhlé, násilné smrti ve vodě. Někteří dinosauři byli nalezeni v plovoucí pozici s hlavou křečovitě vraženou dozadu. (Björn Kurten: *The Age of Dinosaurs*) Evolucionisté vymysleli zoufalé teorie, aby vysvětlili, proč tato zvířata (často suchozemská a vodu nemilující) zahynula tímto způsobem **a v takovém množství**. (Existují i úvahy, zda dinosauři nebyli převážně teplokrevní a nežili více ve vodě podobně jako krokodýli.) Dinosauři podle evoluční teorie „nesměli“ žít spolu s lidmi (lidé se ještě v té době „nestačili vyvinout“). Přesto máme velké množství dokladů o pravém opaku. Nacházíme stopy dinosaurů ztvrdlé v jedné vrstvě se stopami člověka (stopy lidí někdy označují evolucionisté zcela bezdůvodně za padělký, viz Richard Dawkins: *Slepý hodinář*). Tyto stopy jsou po celém světě. Rytiny dinosaurů byly nalezeny na stěnách jeskyní a kaňonů např. v Arizoně či Rhodézii, stejně jako jejich figurky. V polovině 20. století probíhaly vykopávky v mexickém Acambaru, kde se našlo více jak 35 tisíc figurek dinosaurů (některé pod základy tam stojícího domu), vypálených a vytesaných, z nichž některé představovaly druhy dinosaurů do té doby neznámé (<http://www.bible.ca/tracks/tracks-acambaro.htm>). Evolucionisté vše šmahem prohlásili za padělký, zcela bezdůvodně, jen aby se zbavili nepříjemného faktu proti svojí teorii. Také pětiprsté lamy, údajně vyhynulé

před 30 miliony let, byly nalezeny archeology vyryté na nádobách a jejich kostry byly nalezeny ve spojitosti s kulturou Tiahuanaků (Bolívie).

Uhlí, ropa, zemní plyn

Jaký masivnější důkaz ohromně bohatého života na počátku země máme hledat? Jaký masivnější důkaz celosvětové potopy? Tlakem lze dnes vyrobit uhlí z dřevité masy během několika hodin i minut (Viz např. videodokument fyzika Roberta Gentryho a jeho syna Davida „Nízký věk Země“ – USA). Vznik uhlí z dřevité biomasy ani nemůže trvat miliony let, má-li vzniknout skutečné uhlí. Jsou známy případy, kdy dělníci zaráželi do země dřevěné kůly a špička, která narazila na kámen, zuhelnatěla. Uhlí pochází velmi zřejmě ze zbytků rostlin předpotopního světa, pohřbených vodou pod sedimenty, jinak si jeho vznik neumíme vyložit. Miliony let rostoucí lesy nezuhelnatí a nikde na světě nenajdeme ani náznak pozvolného přechodu mezi rašelinou, lignitem, hnědým uhlím, černým a antracitem. Na jednom místě se těží hnědé uhlí, na jiném černé a zase jinde rašelina. Uhlí se nalézá napříč celým geologickým sloupcem ve všech částech světa, dokonce i pod póly. Nese všechny známky rychlého uložení obrovských mas dřevin následkem vody. Je to tzv. alochtonní teorie vzniku uhlí: uhelné sloje **nevznikly** na tom místě, kde dřeviny, ze kterých uhlí pochází, rostly, ale dřevitá masa byla na toto místo nanesena vodou, kde pak potopením těchto „plovoucích koberec“ dřevin a následným zasypaním sedimenty vzniklo uhlí. Uhelné sloje svědčí o nepředstavitelné masě rostlin, která musela existovat před potopou. Existují sloje o více jak 30 m mocnosti, k jejichž vzniku bylo potřeba mnohonásobně vyšších vrstev dřevin. Podle rozložení tlaků a teplot na daném místě pak vznikl adekvátní typ uhlí (lignit, hnědé uhlí, kamenné či antracit).

Také ropu a zemní plyn umíme dnes vyrobit z organických zbytků a lze je vysvětlit jako produkt mechanické a chemické přeměny zvířecích (i rostlinných) těl, především ryb a vodních živočichů. (Existují i anorganické teorie o vzniku fosilních paliv, nejsou však tak průkazné a mají řady obtíží). Evoluční teorie nemá absolutně žádné vysvětlení, kde se tak záhy vzalo takové obrovské množství rostlin a živočichů pro vznik tak mohutných zásob fosilních paliv. Pokud tedy zvážíme jen tyto skutečnosti (další následují) – tj. spousty zkamenělin po celém světě a ohromné zásoby fosilních paliv, není docela logické, že si představíme spíše obraz globální potopy, ve které zahynulo nepředstavitelné množství rostlin a živočichů, než postupnou pomalou evoluci?

Fosilní jezera a zbytky mořských živočichů i dalších zkamenělin

Často nacházíme ve světě vysoko položená jezera, zřejmě pozůstatky celosvětové potopy. Někdy obsahují slanou vodu jako oceány a moře. Hladina Bajkalu na Sibiři je 457 m nad mořem a je jasné, že celá Sibiř byla kdysi pod vodou. Bajkal obsahuje mořské živočichy, žije zde arktický druh tuleně podobný tuleni z Spicberkách, v Kaspickém moři a Aralském jezeře. V Tibetu najdeme jezera 4900 až 5000 m nad mořem, mnohá jezera jsou solná či alkalická, solné pánve najdeme v ruských stepích i na amerických prériích. Na nejvyšších vrcholcích hor, např. v Himálajích, najdeme zbytky mořských živočichů vysoko nad mořem, na Sahare najdeme vyschlá koryta řek. Zajímavé jsou nálezy zkamenělých zvířecích stop, které ukazují, jak zvířata utíkala před potopou do vyšších poloh, často klouzala zpět po břiše dolů a opět se snažila dostat nahoru před stoupající vodou, pak najdeme jejich těla v obrovské průrvě nahromaděná pod usazeninami, zvířata, která spolu běžně nežijí. (Prof. dr. Alfred Rewinkel, *Potopa*)

Globální katastrofa a rychlé procesy jsou přirozenější příčinou vzniku mnoha pozemských horninových lokalit

Nejen že je 71% (362 mil. km²) povrchu Země pod vodou, což je naprosto nevídaný jev v planetárním měřítku (na Marsu také vědci uvažují o existenci vody, ale spíše to vypadá, že tam voda byla někdy v minulosti), ale i pevniny, na kterých žijeme, jsou z větší části pokryty usazeninami (horninami) nanesenými vodou. Naplaveniny šterku, písku, vápencové, břidlicové a jílovcové skály nacházíme po celém světě. Na univerzálnost potopy ukazuje také jíl, který by mohl být podle některých teorií sopečného původu a byl nakonec usazen vodou. Universitní profesor dr. I. Le Riche již před mnoha lety předložil argumenty, že jíl je sopečného původu a že jeho všudypřítomnost a povaha i způsob uložení je důkazem pro univerzální potopu (Prof. dr. Alfred Rewinkel, *Potopa*). Jíl pokrývá rozsáhlá územia ve střední Evropě, severní Francii, Belgii, v údolí Rýna, nalézáme jej ve Slezsku, Polsku, Rusku, vystupuje vysoko do Karpat, kde tvoří ložiska o mohutnosti až 610 m. Ve Spojených státech je jíl v celé rozloze řeky Mississippi, je značně rozšířen v Číně. Evolucionisté vykládají často jíl jako důsledek činnosti ledovců, ale je to velmi obtížný výklad právě z důvodu obrovských ploch pokrytých tímto materiálem, sestávajícím z drobných hranatých částic bez jakékoliv struktury (klastické horniny). Vysvětlovat geologické útvary činností ohromného množství vody působící v krátké době globálně po celé zemi je mnohem snazší, přirozenější a lépe odpovídá realitě, než tyto útvary vysvětlovat dlouhodobými evolučními procesy, tzv. uniformitarianismem. Je nesporné, že řada útvarů na naší zemi mohla vzniknout až po potopě, např. vrášením, posuvy kontinentů, vulkanickou činností, následkem ledovcové činnosti a pod. Ale i některé z těchto (popotopních) procesů svědčí o velmi rychlých změnách (např. při protřetí velkého ledovcového jezera nebo při vulkanické činnosti), jiné tyto změny jsou velmi pomalé (např. horotvorná činnost či eroze sněhem, větrem či tekoucí řekou) a nelze jimi vysvětlovat původ převážné většiny horninových útvarů naší země. Argumenty pro nanesení všech vrstev najednou viz níže, 24. Omyl.

Ne mnoho lidí ví, že Charles Darwin se stal nejprve geologickým evolucionistou, dříve než byl biologickým evolucionistou. Po četbě knihy Charlese Lyella *Principy Geologie*, kterou četl během své plavby kolem světa na lodi Beagle (1831 – 1836), Darwin zcela opustil (stejně jako někteří geologové jeho doby) biblické hledisko globální potopy a rychlého nanesení sedimentů, a stal se geologickým uniformistou. Tedy člověkem, který vyznává potřebu dlouhých věků, miliónů let, k tomu, aby vznikly horniny a příslušné skalní útvary na naší zemi. Je poněkud kuriózní, že mylnou geologickou knihu Charlese Lyella daroval Darwinovi právě jeden z jeho pozdějších velkých odpůrců, kreacionista, kapitán lodi Beagle, Robert FitzRoy. Jeden z prvních omylů, který Darwin dopustil, byl právě tento omyl z oblasti geologie. V dubnu 1834 se 25 mužů vylodilo na malých člunech na pobřeží Argentiny, z lodi Beagle, včetně Darwinova velkého odpůrce, věrného Božího muže a kreacionisty, kapitána lodi Beagle, sira Roberta Fitz Roye. Zde měl Darwin 16 dní na to, aby prozkoumal údolí na spodním toku řeky Santa Cruz, v jejíž deltě se muži vylodili. Jeho pozdější článek ve vědeckém časopise říkal o tomto místě Argentiny toto: „Na první pohled je jasné, že bazaltové (čedičové) útesy na obou stranách údolí byly kdysi propojeny. Co to muselo být za sílu, která odnesla po celé délce země mohutné masy pevné skály, skály o průměrné velikosti téměř 100 metrů a šířce měnící se od méně jak tří kilometrů až k šesti kilometrům? Řeka, která má jen málo sil k přenosu bytí i jen malých úlomků materiálu, může však v průběhu věků vyprodukovat postupnou erozi účinek, jehož velikost je obtížné posoudit.“ (Darwin, C. 1839, *Voyage of the Beagle*. London: Smith, Elder. Citát z 9. kapitoly pod záznamem datovaným z 26. dubna roku 1834.)

Darwinovy úvahy o pomalé erozi říčního údolí mu tedy umožnily extrapolovat na „průběh věků“, aby mohl spekulovat později o organické evoluci při plavbě na souostroví Galapágy. Tak se Darwin stal nejprve **geologickým evolucionistou**, dříve než se stal **biologickým evolucionistou**. Někteří nazvali toto jeho uniformitarianistické myšlení v Santa Cruz River „Darwinovým prvním omylem“. Dnes geologové popírají Darwinovu domněnku, že kaňon řeky Santa Cruz byl vyhlouben erozí v důsledku každodenní činnosti této normálně tekoucí řeky. Místo toho se dnes mnoho geologů domnívá, že v minulosti vznikly ohromné přirozené vodní uzávěry (hráze), které se poté protřhly na horním toku řeky Santa Cruz, a uvolnily tak katastrofické záplavy z gigantických ledovcových jezer. Tak byl kaňon řeky Santa Cruz vyhlouben z největší části velmi rychle během katastrofálních povodní, nikoli pomalu během milionů let. Možná, kdyby byl Darwin věděl o důkazech katastrofického protřžení hrází na horním povodí řeky Santa Cruz, nebyl by pokračoval na své všeobíhající, extrapolací úvaze, nazývané organická evoluce. Čtenář si může pomoci vyhledávače Google tento terén, který Darwin nikdy neviděl, prohlédnout; je to extrémně zaledněná oblast s obrovskými ledovcovými jezery a nízkými položenými řekami, kde ledovce vytvářejí přirozené hráze obrovským jezerům s pozoruhodně roztrhanou strukturou okolní krajiny (použijte souřadnice: 50° jižní šířky a 72° západní délky – Acts and Facts, červenec 2008, str. 12)

Skalní masivy a kreační představa potopy

Nikde na světě není úplný geologický sloupec tak, jak ho vyžaduje evoluční obraz světa. I Grand Canyon v USA (Arizona) vykazuje jen polovinu, zkameněliny permu leží na karbonu a ten přímo na kambriu. Chybí ordovik, silur i devon. Geolog Suess řekl, že je to udivující. (*The Face of the Earth*). Abyste viděli celý sloupec třeba v USA, musíte hodně cestovat: pre-cambrium a paleozoik lze najít v Grand Canyonu, mesozoic ve východní Arizoně, třetihory v Novém Mexiku. Ještě těžší je vysvětlit, proč se některé geologické období „opakovalo třeba 5x“ a proč existují stovky tzv. „přeházených vrstev“ – v rozporu s evoluční vírou. (Highlands ve Skotsku, Britská Kolumbie, Montana, Alberta, velká část Švýcarského alpského regionu, Čína, Skandinávie atd.) Pokud jsou fosilie evolučně pokročilých organismů příliš dole (ještě se neměly vyvinout) evolucionisté je nazývají „stratigraphic leaks“, pokud jsou příliš nahoře, jsou to „re-worked specimens“, říká dr. Henry Morris.

Ledovcový Národní Park v USA má blok prekambriického vápence (údajně starý 1 mlrd. let) spočívající zcela přirozeně na křídovém podloží (údajně starém 100 mil. let) – mělo by to být tedy obráceně. Evoluční geologové věří, že tento „špatně uložený blok“ se posunul horizontálně přes okolní oblast. Je však dlouhý přes 500 km, přes 50 km široký a kolem 10 km silný! Dr. Henry Morris ukázal, že přesmyk takového masivu by byl fyzikálně vyloučen, i kdyby třecí plochy byly naolejovány. Evoluční teorie však tyto neuvěřitelné procesy vyžaduje po celém světě, aby se vyhovělo „správnému pořadí vyvíjejících se živočichů“. Problém je, že styčné plochy vodou nanesených vrstev nejeví nejmenší známky drcení, lámání či nějakého pohybu, ale vrstvy leží zcela přirozeně na sobě, jak byly nanášeny vodou. Mnohá vysoká pohoří světa byla sice po potopě vyvrážděna v důsledku pohybu pevninských desek (to nejsou sedimentární vrstvy) vlivem obrovské váhy vod oceánů – např. zdvihání Himálaje pokračuje ještě dnes za doprovodu četných zemětřesení. Naproti tomu sedimentární vrstvy leží zcela přirozeně jedna na druhé bez sebemenších známek pohybu jednotlivých mezivrstev, a k žádnému, pro evoluci tak potřebnému posunu „starších na mladší“ nedochází. Pokud tedy tento imaginární posun a zvětvávání nebudeme z evoluční víry postulovat, budou často zkameněliny „primitivních a jednoduchých“ organismů nahoře a těch pokročilých a vývojově vyšších dole!

Protozoa, smrková a pylová zrna

Jak jsem již uvedl, protozoa – jednobuněční (ze kterých se měl dle evolučních představ vyvinout život) úplně chybí v kambriu, tedy na počátku prvohor, zatímco mnohobuněční (metazoa), tedy mnohem složitější organizmy, jsou zde v hojnosti přítomni. Jednobuněční se nalézají až nad kambriem. Takže stovky složitějších živočichů se nalézá dříve, nahlíženo brýlemi evoluční víry než ti, ze kterých se vyvinuli. Geologem Cliffordem Burdickem byla nalezena smrková a různá pylová zrna ve všech vrstvách Grand Canyonu (USA), od kambria vzhůru, což ukazuje na růst těchto plně vybavených rostlin už před údajnými 500 miliony let. Burdick říká: „Objev Gymnospermových a Angiospermových pylových zrn v kambriu a prekambriu přináší skutečný problém...náleží spor rostlin, které jsou přinejmenším těsně příbuzné smrkům, v prekambriu, dělá velkou potíž myšlenku na evoluční vývoj těchto specializovaných rostlin.“ (Clifford Burdick *Microflora of the Grand Canyon*, Roger D. G. Price: *In the Beginning*, str. 51).

Nálezy, které jsou v evoluční teorii „zakázány“, v kreační nepřekvapují

Kovová váza se stříbrným reliéfem květin byla nalezena ve skále u Dorchesteru (Massachusetts) r. 1851 jedním dělníkem z lomu. Geologové prohlásili, že skála je miliony let stará. (*Science American*, svazek 7, str. 298),

Kovová krychle s vyrytým žlábkem po obvodu byla nalezena dr. Guretem r. 1885 u Vocklabrucku v Rakousku, když byl rozlomen velký kus uhlí, které je považované za 50-300 mil. let staré. (Erich Von Fange *Time Upside Down*, CRSQ sv. 11, č. 1, červen 1974, str. 16, též zpráva v AAA /časopis Československé archeoastronautické společnosti/ – sborník 1990 na str. 140 je uvedeno: „...objev podivného kovového předmětu v ložisku hlí, starém miliony let, který našel dr. Guret z Rakouska r. 1885. Byl složený z rovnostěnu o rozměrech 67x67x67 mm s bájil 785 g. Předmět, uložený v muzeu v Slazburgu, však r 1910 záhadným způsobem zmizel.“

Roku 1883 byl v uhlí objeven *náprstek*, roku 1976 informoval Harry Wiant o *lžici* uložené v uhlí, dále byla uveřejněna informace (CRSQ 1971) o nalezeném *železném kotlíku* v uhelném balvanu. Roku 1853 přišla zpráva o *železném nástroji* uloženém v uhelné sloji v okolí skotského Glasgowu. Podle zprávy uvedené v časopisu Scientific American (5. 6. 1852) se v uhelných vrstvách našla *kovová loď* a *nádoba se stříbrnou vložkou*. Tento seznam by šlo ještě rozšiřovat, nesmíme však zapomenout, že evoluční vědci nemají žádný zájem o publikování těchto nálezů a jejich uchování, takže některé z nich i ležely delší dobu v muzeích a pak se záhadně ztratily. *Vypálená hliněná figurka* byla nalezena r. 1889 mužem, který vrtal díru pro vodu ve státě Idaho ve skalním masivu v hloubce 90 m. Skála byla odhadnuta na 10 milionů let.

V roce 1968 ohlásili Y. Druet a H. Salfati objev polovejčitých *kovových trubiček* stejného tvaru ale různé velikosti ve formaci křídý (druhojory), stáří dle evoluční chronologie 65 milionů let. Zpráva je o tom v knize *Ancient Man: A Handbook of Puzzling Artifacts* od Williama R. Corlisse a též to uvádí Michael Cremo a Richard L. Thompson v knize *Skrytá historie lidstva*, str. 139. Odhaduje se, že křídový sloj, odkrytý v lomu v Saint-Jean de Livet ve Francii, je stará nejméně 65 milionů let.

Během posledních několika desetiletí našli jihoafričtí horníci stovky *kovových koulí*, z nichž nejméně jedna má po obvodu tři paralelní drážky. Podle článku J. Jimisona existují dva druhy těchto koulí: „jeden je z kompaktního namodralého kovu s bílými skvrnami a druhý je dutá koule vyplněná bílým houbovitým středem.“ Roelf Marx, správce muzea v jihoafrickém městě Klerksdorp, kde jsou

některé z koulí uloženy, řekl: Představují úplnou záhadu. Vypadají, jako by je vyrobil člověk, přestože v době historie Země, kdy v této hornině spočinuly, neexistoval žádný inteligentní život. Nic podobného jsem ještě neviděl.“ (Michael A. Cremo, Richard L. Thompson: *Skrytá historie lidstva*, str. 143) Též televizní program NBC (USA, New York) nazvaný „Tajemný původ člověka“ ukázal v únoru 1996 mimo jiné i tyto rýhované koule z Jižní Afriky, které byly nalezeny ve vrstvách starých údajně 2,3 miliardy let. V tomto televizním programu vystoupilo několik vědců a kolem nálezů se rozpoutala značná, velmi kontroverzní debata. Evolucionisté nemohou samozřejmě připustit stopy lidské činnosti v prekambrijských vrstvách.

Zlatý opracovaný řetěz, s konci uvízlými v uhlí, našla r. 1891 žena v Illinois, když rozlomila velký kus uhlí. (CRSQ sv. 10, č. 1, červen 1973, str. 65)

Dvě kostry, připomínající lidské, byly nalezeny při těžbě třetihorního uhlí v nováckých dolech r. 1951. (Pavel Dvořák: *Odkryté dějiny*, 1984)

Otisky dětských nožiček a botiček, z nichž jedna rozšlápla trilobitu, který musel v té době být živý, protože nesl známky hojení, nalezl v kambrijských skalách (500 mil. let, kdy neměli žít ještě ani savci) ve státě Utah sběratel trilobitů William Meistern 1. 6. 1968. (Tento nález uvádí řada pramenů, např.: Zdeněk Krušina *Tajné dějiny světa*/ str. 197 nebo Hans-Joachim Zillmer: *Darwinův omyl*, str. 35, A. C. Ingalls: *The Carboniferous Mystery* a další).

Lidské stopy v křídě i karbonu byly nalezeny v amerických státech Texas, Virginie, Pennsylvanie, Kentucky, Illinois, Missouri a západně ke Skalnatým horám. A co na to evolucionisté? Albert C. Ingalls v *The Carboniferous Mystery* říká: „Jestli člověk nebo i jen jeho opičí předek, nebo i jen savčí předek opic, existoval v období karbonu v jakékoliv podobě, pak celá věda geologie je úplně chybná, takže geologové se mohou vzdát svých míst a jít dělat třeba řidiče nákladňáků. Alespoň prozatím věda odmítá atraktivní vysvětlení, že by člověk učinil tyto tajemné otisky svou nohou do bláta karbonové doby.“ (A. E. Wilder Smith: *Man's Origin, Man's Destiny*, str. 135 – 140)

Další utajované nálezy

Prokřemenělé lidské mozky byly nalezeny na Blanensku v ČR. Onen člověk by musel žít ve společnosti dinosaurů, píše Svobodné Slovo v článku *Za prvním Evropanem* 15. 6. 1984; podobné nálezy *prokřemenělých lidských mozků* jsou hlášeny také z bývalé SSSR u vesničky Odincevo (karbon, 350-270 mil. let), v karbonských usazeninách kamenouhelného moře.

Stopy koňských kopyt byly nalezeny v oblasti Grand Canyonu (prvohory) v Arizoně. Stopy byly velmi zřetelné, takže indiáni z kmene Havasupai věřili, že zde běželo stádo koní. Kromě toho ještě byly hlášeny v literatuře jiné stopy koní. Evolucionisté neprohlásily tyto stopy za padělky, jen k nim mlčí. (CRSQ 4/84, str. 235, 6)

Kladívko (želízko i topírko) pevně uzavřené v pískovcové skále 135 mil. let staré bylo nalezeno r. 1934 v Texasu. (Hans-Joachim Zillmer: *Darwinův omyl*, str. 13n a další prameny).

Byl nalezen *starobylý mayský reliéf ptáka* podobného archeopteryxovi, takže by mezi nimi muselo být 130 milionů let rozdílu dle evoluční chronologie (Huse: *The Collapse of Evolution*, str. 17)

Stopy člověka ve tvrdých druhohorních vápencích byly nalezeny na Slovensku u vesnice Koňská, okres Martin, dále dětské nožičky otisknuté do kamene. (AAA – 0/1990, str. 8, článek *Civilizace mezi veleještěři*?)

Zkameněliny moderních lidí nebo lidí velmi podobných moderním, pohřbené hluboko nebo ve vrstvách datovaných jako hodně staré, jsou evolucionisty ignorovány a nepublikovány. Např. *Ethiopian jaw* (3-4 mil. let), dále lidi ze *Swanscombe*, *Galley Hillu*, *Grimaldi*, *Oldoway*, *Foxhallu*, *Wadjaku*, *Fontchevade* aj. Všichni jsou prakticky k nerozeznání od současných lidí. (Henry M Morris: *Bible a současná věda*, str. 45)

Lidští obři a zvířata nadměrných rozměrů

5,1 metru vysoká lidská kostra byla nalezena v Gargayamu na Filipínách, *kosti jiných obrů* našli vědci v jihovýchodní Číně. Měřili více než 3 metry. Na Cejlonu byly nalezeny *zbytky člověka*, který musel být vysoký kolem 3,9 metru. V Tuře, blízko hranic s východním Pákistánem, byla nalezena *kostra člověka* 3,3 m dlouhá. (P. Kolosimo: *Timeless Earth*, též *Soumrak kouzelníků* od Zdeňka Kukaly a Jaroslava Maliny, kteří si vytkli za cíl zpochybnit vše „metafyzické a pseudovědecké“ a posílit vše materialistické...)

Kostru lidské nohy včetně chodidla objevili prospektori (hledači vzácných kovů) v červnu r. 1877 v údolí Spring Valley v Nevadě, blízko Eureka. Kost (stehenní) vyčnívala pevně usazená v temně rudém křemenci (kvarcit), kosti byly téměř černé, lékař potvrdil, že jde o lidské kosti nadměrných rozměrů (od kolena k patě 97,5 cm). Kostra nohy se skládala z: 10 cm ulomené stehenní kosti nad kolenem, dále ze stehenní kosti, kolenního kloubu a česky, holenní a lýtkové kosti a všech kostí chodidla, vše v neobvyklé velikosti - ten člověk musel být obr! (Frank Edwards: *Největší záhady světa/Záhadný svět*, nakladatelství Dialog, r. 1994, tiskárna Čes. Těšín) Tento nález byl vystaven v Eureka a jak již bylo řečeno, lékař potvrdil bez pochyby, že jde o lidské kosti. Psaly o tom místní noviny, ale o dalším osudu kostí není nic známo.

Roku 1925 odkryla skupina amatérských vědců ve Walkertonu v Indianě (USA) kostry osmi *prehistorických obrů*, měřících od 2 do 3 m. Měli na sobě mohutné měděné brnění. (Frank Edwards: *Největší záhady světa/Záhadný svět*, str. 115) Časem se vše ztratilo.

Mezi nalezenými zkamenělinami byly objeveny také *obrovité formy téměř všech dnes žijících druhů zvířat*. Mezi plazy to jsou známí obrovití dinosauři, stejně tak gigantické želvy. *Savci* jsou obvykle dvojnásobné velikosti ve srovnání s jejich současníky. Byly nalezeny např. gigantické formy následujících savců: medvědů, velbloudů, panterů, prasat, nosorožců, slonů, tygrů a vlků. Také obrovské zkameněliny ptáků. Stejně tak *hmyz* s rozpětím křídel více než půl metru (např. vážka). Základem evoluční teorie je učení, že tak, jak se zvířata rozvíjejí co do složitosti, vzrůstá i jejich velikost. A tak je skutečnost těchto obrovitých zkamenělin spíše v souladu s kreačním obrazem dávného stvořeného světa, než s evoluční vírou.

Nezvyklé stavby, nápisy a tradice o potopě

Francouzský batiskaf Archimède objevil r. 1957 na dně 135 mil. let (dle evoluč. počítání) starého kontinentálního šelfu severně od Puerta Rica *obrovské skalní konstrukce*, jakási cyklopská schodiště, vysekaná do skály. (AAA-0/1990)

R. 1954 objevil při snímkování dna oceánu Antony Laughton z Oceánografického ústavu v Londýně v hloubce 4500 m u pobřeží Irska *otisky stop neznámé bytosti*, vzdáleně připomínající lidské. (AAA-0/1990)

V jižním Atlantiku byly objeveny *gigantické kamenné trosky* (125-130 mil. let), v Peru byly objeveny r. 1952 zbytky skalních pahorků, přeměněných v *sochy veleještěřů* Stegosaura a Todoxona. (AAA-0/1990)

Na podzim r. 1868 v povrchovém uhelném dole v Ohiou blízko Hammondsvillu uvolnil horník James Parsons rozměrnou vrstvu uhlí. Ta se sesula a odhalila břidlicovou stěnu pokrytou hieroglyfy. Než se dostavili odborníci, nápis se na vzduchu rozpadl. (Frank Edwards: *Největší záhady světa/Záhady svět*)

Evoluční ideologové všechny tyto výše uvedené nálezy (kterých je mnohem více než zde uvedeno) ignorují nebo prohlašují za neprokázané, případně padělky. Protože je evoluční vědci ignorují, najdeme o nich většinou podrobnosti jen v knihách, které nesou už často ve svých titulech punc záhad a tajemství dávnověku. Tím jsou tyto nálezy samozřejmě deklasovány a zpochybněny – zcela neprávem, ne pro jejich „vědeckou neprůkaznost“, ale proto, že evoluční komunita je prostě zcela odmítá a likviduje, možná i fyzicky, ale především z povědomí lidí. Evoluční dogma je tak pevné, že kdykoli se něco našlo nebo i dnes najde, co nezapadá do obrazu evoluce, okamžitě to dostane nálepku „záhada, kuriozita, nevysvětlitelná věc, tajemství“. A tím se to pro „solidní“ vědu stává nezajímavé, tyto nálezy už jsou jen doménou záhadologů či šarlatánů. Evoluce tak zůstává neotřesená!

Jak jsem již uvedl, po celém světě jsou roztroušeny tradice o dávné vodní katastrofě, která postihla celou zemi. Uvedu jen několik příkladů: Domorodci v Súdánu nazývají jedno tamní jezero Bahar el Nuh (jezero Noach) a věří, že potopa zatopila celou zemi a začala u tohoto jezera. Hotentoti nazývají prarodiče svého plemene Noh a Hing-Noh. Domorodci Grónska vypravují, že na této zemi byla desátá generace lidí od počátku, když přišla celosvětová potopa a země byla zaplavena. Havajští domorodci vypravují, že dlouho po smrti prvního člověka Kumu-Honus („muž ze země“, tedy stejný význam jako hebrejské Adam) upadli jeho potomci do mravní zkaženosti. Jen jeden muž zůstal spravedlivý, a to byl Nu-uh, který začal stavět velkou loď a pak přišla celosvětová potopa. Přes mongolské Tatary, Bataky na Sumatře, Indiány v severní a jižní Americe, Čínany, Skandinávce, Afričany a další národy, s jejich literárními doklady o celosvětové potopě, by se dalo pokračovat dál. Známa je též babylónská verze potopy z Ninive, epos o Gilgamešovi, kterou můžeme tak, jako všechny ostatní, porovnávat s Biblickým podáním v knize Genesis. Všechny tyto starověké zprávy o potopě nemohly opisovat z Bible a nejsou v žádné přímé spojitosti s náboženstvím starého zákona, judaismem. Spíše svědčí o nezávislém popisu skutečné historické události, která je nám tk doložena nejen ve vrstvách země, ale i ve starověké literatuře.

Německý učenec dr. Richard Andree sestavil sbírku 88 různých zpráv o potopě: 20 z Asie, 5 z Evropy, 7 z Afriky, 10 z Austrálie a jihomořských ostrovů a 46 od amerických národů. Že by to byly všechno výmysly či báje o nějaké místní povodni? A jaký smysl by měl v takové místní potopě tak ohromný koráb, když stačilo přestěhovat se jen na jiné místo? Po přečtení třeba i jen zlomku všech těchto argumentů by soudnému člověku mělo být jasné, proč dnes už tolik vědců odmítá evoluční obraz minulosti a přiklání se k teorii stvoření a následné celosvětové potopě, jako dost dobře prokázaných a na faktech zakotvených historických událostech.

5. OMYL

Mnozí dnes věří, že Charles Darwin byl velký přírodovědec

Velký byl především tím, že zavlekl vědu do velkého omylu! Z Darwinovy „velikosti“ zbyla dnes už jen rozporuplná myšlenka vybášeného vývoje a pachut' stále kontroverznějšího dogmatu evoluce. K jeho učení a zvláště o jeho knize *O vzniku druhů* (1859), která je Bibli darwinistů, někteří odborníci řekli:

Francouzský botanik A. Wigand: „Darwinismus není teorií, ale náladou, která uchvátíla mysl lidí. Je vědou asi tak, jako je pohádka dějepisem.“

Prof. G. Ehrenberg nazval darwinistickou Bibli básní, ale ne vědou.

Virchow o ní řekl: „To je fantazie, ne věda“.

Zoolog Ch. Giebel o ní napsal, že je to „chaos neuvěřitelnosti a nedokázaných pitomých drzostí.“

Thomas Carlyle (angl. historik) ji nazval evangeliem špíny.

Vévoda z Argyllu prohlásil: „Dovoluji si tvrdit, že žádný filozofický systém dosud vyslovený na Zemi není zatížen takovou vahou apriorní nepravděpodobnosti.“

V roce 1872 bylo Darwinovi zamítnuto členství v zoologické sekci Institutu Francaise. Jeden z jeho členů prohlásil, že „věda obsažená v těch jeho knihách, které ho proslavily... není vědou, nýbrž hromadou tvrzení... často zřejmě mylných.“ (*Dějiny planety Země*, Stephen J. Gould, str. 155) Nicméně r. 1878 byl zvolen za dopisujícího člena ústavu. Vedle toho však Darwin ceněn byl, stal se členem Královské společnosti a Francouzské akademie věd a dosáhl slávy ještě za svého života.

Angličan Charles Robert Darwin jako člověk (12. 2. 1809 – 19. 4. 1882)

Otec Darwina byl zámožný venkovský lékař, matka mu zemřela v 8 letech (měl čtyři sestry a jednoho bratra). Ve škole přezdívali Darwinovi „plyn“ pro jeho oblibu chemie. Ve své autobiografii píše, že byl nezbedný a rád si z druhých utahoval a vymýšlel nepravdivé příběhy. Sbíral přírodniny, jezdil na koni, rybařil a lovil ptáky. V Edinburghu nedostudoval medicínu, protože nepřekonal odpor k pitvě a operacím. Pak ani v Cambridge nedokončil kněžská studia. Měl občas rozporuplnou povahu, když jednou našel postřeleného ptáka, odložil pušku a přestal lovit. Předtím však byl vášnivým lovcem, jeho střelba po zvířatech mohla být považována za patologický jev, protože měl i velký problém dodržovat dobu hájemství.

Darwin neměl rád kritiku a jen neochotně se účastnil debat a disputací. Byl velkomyslný a skromný člověk, byl milován a ke konci života dost nemocen (byl sužován Chagasovou chorobou, tehdy ještě neznámou, což bylo infekční onemocnění vyvolané parazitem *Trypanosoma cruzi* a přenášené hmyzem v tropických oblastech Ameriky. Poškozuje zejm. srdce, těžko se léčí – Stanislav Komárek, *Anglická biologie doby Darwinovy*). Také zřejmě trpěl agorafóbií, tedy strachem z pobývání mimo domov a strachem z napadení. Někteří lidé vyslovili domněnku, že strach a úzkost Darwina pronásledovaly v souvislosti s jeho teorií, kterou si nebyl nikdy úplně jist, ale dobře věděl, že podkope víru ve Stvořitele. Darwin si o svých nemocech a potížích dělal přesné zápisky, takže mnohé z toho je dobře známo. Jeho negativní vlastností byla značná ješitnost. R. 1831 byl doporučen na loď Beagle (=honící pes), aby se zúčastnil její cesty kolem světa jako přírodovědec. V té době byl ještě věřící, uznával, že Bůh stvořil druhy rostlin a živočichů. Svoji víru však postupně ztrácel – nemohl se smířit hlavně s utrpením, které viděl v přírodě i zažil ve své vlastní rodině (zemřela mu dcera). Kapitán Beagle

Fitzroy se stal později nesmiřitelným odpůrcem Darwinových teorií. Byl kreacionistou v současném smyslu tohoto slova. I Darwin byl před svou plavbou kolem světa kreacionistou, než se přiklonil ke své evoluční teorii.

/Kreacionisty jsou dnes označováni vědci, kteří nepřijímají evoluční teorii a **vědecky obhajují stvoření** -z angl. slova creation - stvoření, původem z latiny. Přestože tito vědci mají svoje vědecké hodnosti dosažené na stejných univerzitách jako ostatní vědci, třeba i ti evoluční, a proti evoluci argumentují vědeckými fakty, evolucionisté stále kreacionisty nálepkují označením „náboženští fundamentalisté“, odsouvají je z přírodovědecké oblasti do teologie a tím se vyhýbají nepříjemným otázkám. K největším kreačním společnostem na světě patří Creation Research Society (CRS), Institut for Creation Research (ICR) a Answers in Genesis (AiG) v USA. Slovo „creation“ se překládá jako stvoření, slovo „creationist“ jako kreacionista, kreacionistický či kreační, nikoliv však kreativní, což znamená „tvořivý“ a neoznačuje kreacionismus a jeho stoupence./

Během pětileté plavby nashromáždil Darwin bedny zkamenělin a materiál všeho druhu. Oženil se se svou sestřenicí a žil v Down House v Kentu, na jihovýchodě Anglie. Byl bohatý (podnikal na burze) a měl mnoho času třídit nasbíraný materiál, kontaktovat chovatele a pěstitele a filosofovat o vzniku druhů. Jeho víra ve Stvořitele postupně slábla, jak stále více věřil svému nápadu o přeměně (transformaci) jednoho zvířete ve druhé. Jeho žena s ním nesouhlasila a jeho odklonem od Boha trpěla. Darwin si však osobně nepřál, aby jeho teorie byly použity proti náboženství, což se ale nakonec stalo. Je také historickým faktem, že mu bylo jasné, kam jeho teorie povedou. (Bedřich Engels v dopisech Marxovi jásal, že Darwinova teorie je výborná zbraň ke zničení církve).

Není nijak potvrzena všeobecně rozšířená domněnka, že se Darwin ke sklonku života stal opět věřícím a odvolal svou evoluční teorii. Jisté je, že si nebyl nikdy zcela jist, jestli boj o život, pohlavní výběr, selekce a adaptace měly skutečně tu sílu vytvořit třeba oko a transformovat druhy do současné podoby. Darwin kolísal v názorech na evoluční mechanismy (to se projevuje v pěti přepracovaných vydáních *Origin of Species*, *O vzniku druhů*). Velmi pravděpodobně však svým teoriím věřil až do smrti. Proto se mu potřeba Stvořitele jako autora živé přírody stala nadbytečnou a neviděl důvod, proč by v něj měl věřit. Je pravda, že dovoľoval, aby se v jejích domě četla Bible a konala křesťanská setkávání. Na základě své víry v evoluci se stal agnostikem. Je ovšem jasné, že ačkoli Darwin sám proti náboženství nikdy přímo nevystupoval, byl si na druhé straně velmi dobře vědom, že jeho teorie náboženskou víru i víru v Bibli podkope a že bude mocnou zbraní v ruce ateistů. Kompletní webové stránky o Darwinovi a jeho díle naleznete v angličtině zde: <http://darwin-online.org.uk/contents.html>.

Darwin a jeho zmatená, pohádková hypotéza

Charles Darwin přišel na myšlenku boje o život v přírodě až při četbě nesprávných ekonomických úvah ekonoma a duchovního Thomase Malthuse (*An Essay on the Principle of Population*). Vycházejí tedy ze špatných teorií jedné ekonomické knihy, dále ze svých chybných závěrů v oboru šlechtitelství, mylných názorů na dědičnost, z naivní představy o struktuře buňky, ze srovnávací embryologie postavené na Haeckelových falzech, s nepatrným počtem zkamenělin a se zmatenými představami o stáří hornin, položil tento nedostudovaný medik a teolog myšlenkový pilíř současné **evoluční biologií**! Bylo by možné v jiné oblasti přírodovědy, aby hypotéza, založená na půl tuctu omylů, nesmyslů, podvodů a neuvěřitelných ideologických sporů byla ještě po 150 letech vyhlášována za jedinou legitimní vědeckou teorii (sic) vysvětlující vznik celého světa?

Nebyl to Darwin, koho napadla myšlenka evoluce jako prvního. Už jeho děd Erasmus (lékař, přírodopysmec a básník) ho ovlivnil spekulacemi o vývoji. Velmi silně na Darwina zapůsobila četba Charlese Lyella (*Základy geologie*). Dále Sedgwick, Henslow a Lamarck ovlivnili Darwinovo myšlení a spolupůsobili na tvorbě jeho tragického omylu. Učení některých ekonomů, a jak bylo řečeno, zvláště anglického ekonoma Malthuse, který tvrdil, že růst lidské populace je rychlejší než produkce potravin, a proto musí docházet k boji o zdroje, případně k hladomorům, bylo inspirující pro Darwinovu myšlenku přírodního výběru a přežívání nejsilnějšího. Darwin přiznává, že při této četbě jej tato myšlenka napadla.

Z jeho knih jej nejvíce proslavily knihy *O vzniku druhů* a *O původu člověka*. V knize *O vzniku druhů* napočítáme asi 800 obrátů „můžeme předpokládat“ – což je velmi slabý vědecký argument, a jak se časem ukázalo, „nemůžeme předpokládat“ mnohé, co Darwin tvrdil, jako třeba v případě zkamenělých přechodných forem (mezičlánků). Darwin předpokládal, že se v budoucnu najdou. Nenašly a už nenajdou, a tak je to s jeho mnoha dalšími „vědeckými předpoklady“ – pilíři mylného darwinismu. Jeho nadšení přívrženci se s jeho omyly dodnes nehodlají smířit a vymýšlejí zoufalé teorie, jak se z nich dostat. (Jak udržet původní myšlenku evoluce na těchto omylech založenou.) To nás ale až tak nepřekvapí, vzpomeňme, jak se někteří vědci dodnes nesmířili s Pasteurem v oblasti chemické evoluce a jíní zase s tím, že na Marsu nebyl nalezen život (viz předchozí Omyly). Podívejme se tedy na 5 základních omylů Charlese Darwina, a do jakého tragického marasmu tím zavlekl přírodovědu na dalších více jak 100 let. Dal tím poplazeným lidem k dispozici „mocné dílo podvodů“ (podle proroctví Bible pro dobu před koncem světa) pro šíření vědecky podporovaného ateismu

1. Darwinův omyl – buňka není jednoduchá zmeť chemikálií

Darwin a Haeckel věřili, že buňka je nějaký nepříliš složitý „chomáček chemikálií“, který mohl vzniknout „kdysi kdesi jaksí“, snad v nějaké dávne teplé kaluži. (The Life and Letters of Charles Darwin, New York: D. Appleton, 1887). O tom viz 2. Omyl. Pět let po vydání Darwinovy knihy *O vzniku druhů* Pasteur ukázal (1864), že vznik života ve sterilním prostředí není možný. Od té doby vědci tento závěr stále znovu potvrzují. Také matematici (Guy, Kaplan) ve druhé polovině 20. století spočítali, že vznik buňky nebo i jen některých jejích komponentů náhodou je z hlediska pravděpodobnosti vyloučen ($p=10^{-180}$ jen u některých buněčných komponentů).

Proto většina evolucionistů o této počáteční fázi evoluční pohádky raději moc nemluví. Sir Francis Crick píše ve své knize *Life Itself*: „Vznik života vypadá téměř jako zázrak, protože pro své uskutečnění vyžaduje splnění velkého množství podmínek.“ Nelze se pak podívat Crickovu lamentování: „Pokaždé, když píšu článek o vzniku života, zapřísahám se, že už nikdy žádný nenapišu, protože existuje příliš mnoho spekulací, které vycházejí z příliš malého množství faktů...“ (Ch. Thaxton *The Mystery of Life's Origin*)

2. Darwinův omyl - podobnost není důkazem příbuznosti – viz též 28. Omyl

Darwin se mylně domníval, že **podobnost** mezi nepřibuznými organizmy (např. člověkem a opicemi) je důkazem jejich příbuznosti a **rozdíly** mezi skutečně příbuznými organizmy (plemeny, generacemi) jsou důkazem jejich vývoje. Z dnešního hlediska

můžeme říci, že se Darwin zmylil nejvíce v oblasti plemenářství. Na galapážských ostrovech si všiml, že tamní pěnkavy mají různé tvary zobáků v závislosti na jednotlivých ostrovech i na pevnině (mimochoodem dnes se ví, že průměrná velikost zobáku se u jednotlivých populací pěnkav mění i v průběhu několika málo let). Z toho Darwin správně vyvozoval, že různé variace pěnkav a jejich zobáků, které pozoroval, vznikly z předchozích generací (To je přirozené a normální a funguje to tak v přírodě dodnes.)

Jenže z této proměnlivosti v rámci jedné čeledi (Darwin tyto pěnkavy řadil mylně do více čeledí) nesprávně odvodil (po řadě let a dalších svých pozorování a úvah), že se dávní předchůdci současných pěnkav a ostatních ptáků mohli odlišovat od těch současných mnohem podstatněji, než jen ve velikostech zobáků. Darwina napadlo, že se pěnkavy (když se může měnit velikost zobáčku) mohly kdysi dávno vyvinout z nějakých úplně jiných zvířat, která ani zobáky mít vůbec nemusela, ale třeba ani křídla, tedy nelétala a neměla charakteristické znaky ptáků, takže bychom je zařadili do úplně jiné třídy, třeba mezi plazy. (A toto už je neoprávněná extrapolace a nesmysl třeba i z hlediska genetiky, v přírodě to není pozorovatelný jev a ani zkameněliny nic takového nepotvrzují.) Aby lidé na tyto jeho tragické (protože na ně navázal Hitler a Stalin) omyly nezapomněli, říká se dnes těmto galapážským pěnkavám Darwinovy pěnkavy. Jsou to a budou pořád jen pěnkavy, navzdory všem Darwinovým fantaziím i všech jeho následovníků.

Variace, které Darwin v přírodě pozoroval, můžeme přirovnat k jakékoli stavebnici s velkým množstvím součástí (stavebních prvků) a možností variací, které stavební díly **té dané stavebnice** nabízejí a hlavně umožňují. Pominu-li v naše příkladě rozdíl mezi programem (genotypem) a jeho expresí, tedy realizací stavby skutečného těla (fenotypu), pak můžeme pochopit, že dítě postaví z určitého typu stavebnice třeba domeček, rozhlednu či schodiště – tedy jejich zmenšené a málo funkční kopie, ale nemůže vytvořit víc, než mu stavebnicové díly dovolí (v živé přírodě toto omezení představuje genom/genofond – jedna stavebnice/více podobných kompatibilních stavebnic). Tak jsou umožněny variace v rámci plodně se křížící populace/populací, tedy kombinací genů a jejich různě funkčních alel a v součinnosti s působením přírodního výběru (dítě) nebo jiných faktorů (mutace atd.). Ale dítě není schopno udělat z těchto stavebnicových součástí třeba ledničku – jen proto, že může udělat domeček, rozhlednu či schodiště. To je mimo možnosti nejen dítěte (přírodního výběru), ale hlavně stavebních součástí samých (genofond). Ano, ledničku sestavit jde, ale to už vyžaduje zcela jiné součásti. Na to už dítě a jeden typ stavebnice nestačí. A to je podstata darwinovského omylu. Darwin pozoroval variace (mezi pěnkavami, želvami, holuby, kočkami či psy) v rámci čeledí (psovití, kočkovití atd.) a mylně z toho odvodil, že pěnkavy nebyly kdysi ptáci, ale plazi, a ryby kdysi vylezly na souš a vytvořily se jim nohy a plíce. To je ovšem nemožné.

Nemůžeme tedy souhlasit s Darwinem, že když se mění fenotyp (to, co dítě vytvořilo) v rámci jednoho druhu či čeledi (v rámci jedné nebo více podobných stavebnic), že je to také automaticky důkaz transformací napříč třídami (od dětské rozhledny k lednici) – jak nám to vnucují evolucionisté, např. Richard Dawkins).

Darwin při tom vyšel z mylné víry v **dědičnost získaných znaků**, která už dnes není v biologii přijímána, i když se spory kolem ní táhly mnoho let a nejsou ještě zcela u konce. Ve stejné době mnich Gregor Mendel (1822-1884) v Brně zjistil, že variace uvnitř čeledi (velikosti zobáků, končetin, křídel, barevnost, hustota srsti atd.) jsou v přírodě zapříčiněny převážně kombinací dědičných informací (genů) předávaných z generace na generaci (variabilita uvnitř jedné stavebnice). Proto byl Mendel u evolučních teoretiků ve značné neoblíbenosti a někde se i nesměl učit. Narušoval oblíbené dogma, tak jako Pasteur a další vědci, kteří se nezaměřovali do pohádek, ale respektovali vědeckou metodu a fakta.

3. Darwinův omyl – v organizmech nevzrůstá organizovanost

Mohl bych tento omyl nazvat „dawkinsovským“, protože tento anglický darwinista jej neustále opakuje a staví na něm neuvěřitelná tvrzení, aniž by prokázal, že k nějaké „kumulativní selekci“ v přírodě (ne na počítači) skutečně dochází. Darwin také věřil, že dochází k hromadění kladných odchylek díky přírodnímu výběru (boji o přežití), a tak vznikají „novotvary“. Tento jeho omyl byl ještě podepřen již zmíněnou mylnou vírou v dědičnost získaných znaků. Věřil, že konkurencí (bojem o život, pohlavním výběrem atd.) a dalšími selekčními tlaky a následnými adaptacemi dojde v po sobě jdoucích generacích organismů ke stoupajícímu začleňování výhodných tělesných změn do struktur jejich těl, a tím k transformaci orgánů podle toho, jak si to vyžádá dané prostředí a způsob života. Tím se živé organismy stanou silnějšími pro další „boj“ o život, (budou více „fit“) a tak spíše přežijí a rozmnoží se. Postupně jim vzniknou úplně odlišné typy tkání, orgánů a orgánových systémů, což časem vyústí ve zcela nového tvora. Kde byly žábry, budou pak plíce, kde byly jen končetiny k běhání, vzniknou křídla atd. Místo ryb vzniknou obojživelníci, místo obojživelníků plazi, z nich savci a ptáci a člověk. Je to jistě zajímavá hypotéza, legitimní pro Darwinovu dobu, dnes už jen pohádka pro dospělé.

Tato hypotéza nemá totiž žádnou oporu ve skutečném životě přírody. Květina nebojuje s půdou o život, ani ptáci s motýly. Bakterie tu jsou pořád (od údajného prekambria) a přeperou tygra. Vlci nevyhladili všechny ovce, ač jsou rychlejší, plodnější a jsou predátory, a ovce se kvůli vlkům nevyvinuly v nějaké rychlonožky nebo ptáky, aby snáze unikly. **Výhodné odchylky (ani mutace) se nekumulují** a dlouhodobě do systému organismu neintegrují (nezačleňují). To se dělo jen v Darwinově fantazii a dnes na Dawkinsově počítači, v přírodě to neznáme. Proto evoluční teoretici musí k těmto svým tvrzením o postupné kumulaci výhodných stavů přidat ještě pořádnou porci milionů let – které (naštěstí pro evoluční dogma) nemůžeme pozorovat, a proto spekulacím není konce – jsou totiž neověřitelné stejně jako neuvěřitelné. Genotyp (genofond) a fenotyp se v nějakém delším časovém horizontu nijak podstatně nemění, aby tak mohl vzniknout nový řád či třída. Příroda zná variabilitu, rovnováhu, stabilitu, zakrňování a vymírání. To ostatní je evoluční rétorika a konfabulace.

4. Darwinův omyl – ontogeneze nerekapituluje fylogenezi

Spousta lidí pořád ještě věří, že raná stadia jedince (v ontogenezi) opakují předchozí formy údajné evoluční historie druhu (fylogenezi). Darwin tomuhle věřil se svým fanatickým přívržencem, evolučním podvodníkem Němcem Ernstem Haeckelem (1834-1919). Jde o tzv. rekapitulační zákon (dříve) či pravidlo (opatrněji se to tak nazývá dnes). Tedy např. že lidský plod má v určitých stadiích svého růstu náznaky rybích žaber nebo ocasu nižších savců. Dnes je tento nesmysl ve vědě také opouštěn, jak jinak než neochotně, pomalu a bez fanfár. Do studentů a veřejnosti jej vtlačovali sto let jako jeden z **velkých důkazů evoluce**. Není divu, že mnoho lidí evoluční teorii tak silně věří a jsou ochotni se za ni do krve hádat. Ernst Haeckel byl embryolog a podváděl padělanými obrázky embryí, které kreslil záměrně tak, aby vypadala podobná. Jeho podvod byl ne dlouho poté odhalen – ale nadšení pro evoluční teorii bylo tak silné, že se Haeckelovy obrázky používaly ještě desítky let poté, prakticky dodnes. Sám Darwin byl tímto „důkazem“ obelhán. (Více o tom v knize Jonathana Wellse *Ikony evoluce*).

Dokonalějšími preparačními technikami a dalšími výzkumy bylo prokázáno, že podobnosti mezi embryi jsou jen vizuální, je zde velmi mnoho nesrovnalostí a nesouměřitelností. Ve fantastické evoluční historii např. zuby předcházely jazyku (protože ryby jsou bez jazyku, ale se zuby), ale u lidského plodu (a savců) vzniká nejprve jazyk – tedy je to naopak, žádná historická rekapitulace ryb. Domnělé žábry u savčího embrya jsou jen záhyby tkáně (někdy dojde k protržení), ryba má však žábry na úplně jiném místě a hlavně tato **vizuální podobnost** nemá nic společného se skutečnými žabrami a jejich funkcí. I tzv. rudimentární (zakrnělé) orgány se ukázaly všechny plně funkční, nejsou to nějaké zbytky údajného dávného vývoje. (podrobněji o tom viz 28. Omyl)

5. Darwinův omyl – zkameněliny podporující evoluci se nenašly

Darwin se mylně a hlavně bezdůvodně domníval, že se v budoucnu najdou zkameněliny (fosilie), které dosvědčí jeho domněnku o evoluční historii organismů. V Darwinově době (stejně jako dnes) zkameněliny svědčily **proti** evoluci, což on dobře věděl a přiznal. Od té doby byly paleontology, různými sběrateli či jen výkopovými dělníky odhaleny miliony, ba miliardy zkamenělin. Jejich obraz je **naprosto neevoluční**, nesvědčí o žádných dlouhodobých přeměnách jedné skupiny organismů v jinou. Některé zkameněliny musely být dokonce vyřazeny ze seznamu případných evolučních důkazů (Latimerie, Archeopteryx, Ramapithecus, Neandertálcí aj.).

A tak fosilie, vedle chemické evoluce buňky, představují další velmi slabé místo této fantastické teorie. Přes 300 miliónů zkamenělin ve vitrínách a depozitářích řady velkých přírodovědeckých muzeí v USA, Anglii a dalších zemích, s jejich stovkami tisíc druhů, dokládá **naprosto neevoluční** obraz historie života na naší planetě. Jakékoliv přechodné formy (tzv. chybějící články - missing links) chybí mezi všemi hlavními skupinami organismů. Také velké časové úseky mezi jednotlivými vrstvami (sedimenty) neexistují. (Více o tom 24. Omyl) Reakce evolucionistů jsou jako vždy mlhavé a závislé na tom kterém snilkovi. Jeden vám bude tvrdit, že zkameněliny dokládající přechody se ještě nenašly, jiný, že byly křehčí a nezachovaly se, nebo že evoluce šla skokem, takže ani nikdy neexistovaly; někteří říkají, že přechodných článků je dost a jiní, že je to záhada. Dogma platí dál, jako u chemické evoluce, marského života nebo rekapitulační teorie. U evolučních významů je to totiž velmi podobné tomu, co pozorujeme u některých věřících v Boha: **Bible neformuje jejich víru, ale oni svou vírou deformují Bibli**. Podobně darwinistu nezajímá realita a nepodrobuje jí svůj pohled na minulost. Realita se musí podřítit evoluční víře.

Je třeba kategoricky prohlásit, že počet zkamenělin je pro reprezentativní statistický vzorek víc než dostatečný a mezery mezi hlavními skupinami organismů (např. třídami) jsou **zákonité** (pravidelné). Nejsou tedy vyplněny žádnou „evolucí“. Vypadá to, že „škodolibá příroda“ evolučním snilkům jako naschvál zachovala miliony koster ryb, plazů či ptáků, savců a lidí, ale žádné „evoluční“ poloryby, poloobjživelníky, poloplazy, poloptáky a polosavce či pololidi. Na jejich existenci se v evoluci musí jen věřit, stejně jako na zelené mužíčky z Marsu! (o přechodných formách podrobněji viz 4. Omyl)

Za Darwina a po něm

Tři Darwinovi současníci nabourali evoluční fantazii skutečnou vědou. Byli to: Pasteur, Mendel a Clausius. Tito tři muži dali vědě skutečné základy, zatímco Darwin ji zavlekl do neuvěřitelných bludů a ideologických nesmyslů. Nemůže mít pravdu Darwin a zároveň mikrobiolog Pasteur; nemůže mít pravdu Darwin a zároveň zakladatel genetiky Mendel; nemůže mít pravdu Darwin a zároveň spoluvytvářec druhého zákona termodynamiky, Rudolf Clausius (1822-1888), německý fyzik. Tito tři muži (aniž by evoluce byla středem jejich zájmu) ukázali, že v historii vesmíru k nějakému samovývoji materiálu či živých organismů nemohlo **z principu** nikdy dojít. Tito tři muži dělali vědu, Darwin spřádal fantazie. Je nutné si uvědomit, že mnoho vědců se do evoluční hypotézy zamilovalo. A láska bývá, jak dobře známo, často slepá, stejně jako některá fanatická víra!

Zamilovaná dogmata mají tuhý kořen

Každá jiná hypotéza by ve vědě již dávno padla. Vždyť po Darwinovi se nashromáždilo obrovské množství dalších důkazů proti evoluční teorii (např. z biochemie, molekulární biologie atd.). Jenže u evoluční teorie nejde o vědu, ale o pokus vědu obejít a dát lidem náhradní náboženství. Když nakonec **musely** být Mendelovy zákony uznány (pod tíhou faktů) a vznikla genetika, evolucionisté se pokusili Mendela (výsledky jeho pokusů) s Darwinem skloubit („smířit“). Z toho vznikl moderní evoluční slepenec, tzv. **syntetická teorie (neodarwinismus)**, která se dodnes potácí v rozporech, protože nemá sílu vysvětlit vznik druhů pomocí mutací v kombinaci s přírodním výběrem (tj. selekcí), a do toho ještě bezrozporně začlenit mendelovskou genetiku, která ukazuje zcela proti teorii vývoje. Uvědomme si dále, že v době Darwina nebylo ani ponětí o mechanismu dědičnosti a DNA. Neexistovaly datovací metody (hmotové spektrometry byly použity až asi třicet let poté), takže stáří hornin nikdo neznal. Pokusy s mutacemi začaly až začátkem 20. století, a genomika a sekvenování genomů je záležitostí až konce 20. století. Výsledky zkoumání všech těchto oborů jsou ve velkém rozporu s Darwinovou původní myšlenkou; proto hlavní náplní práce dnešních evolučních ideologů je výroba nekonečných příběhů, vysvětlujících, proč realita neodpovídá Darwinovu bláznivému nápadu o transformaci bakterie ve slona. (viz Flegr: *Zamrzlá evoluce*)

Podobně se evolucionisté pokusili skloubit s evoluční vírou neevoluční, pravdivý stav zkamenělin. Vznikla teorie **přerušovaných rovnováh** (punktuální teorie, alopatrie), která nemá žádnou oporu v realitě (ve skutečné přírodě). Většina vědců spíše zůstává u starého tvrzení, že zkameněliny potřebné k dokázání evoluce se ještě nenašly nebo nezachovaly (viz 4. Omyl). Nehledě na otázku, proč mezičlánky nežijí dodnes – když už ne všechny, alespoň většina.

Také snaha skloubit Darwina s Clausiem a Pasteurem vede dnes k mlhavým prohlášením, že buňka vznikla za tajuplných „příznivých“ podmínek „kdesi, kdysi a jaksí“. A že entropie může místně klesat, neboť je definována jen pro uzavřené soustavy. Neuvádí se však, že růst entropie pozorujeme i v otevřených soustavách – zatímco vznik specifického (neperiodického) pořádku o velké složitosti pozorujeme v otevřených soustavách jen u živých organismů (samozřejmě též v lidské činnosti), a to jen díky složitému, z rodičů na potomstvo předávanému programu (evidentně inteligentně stvořenému, protože složitá specifická informace/program nikdy nikde nevzniká samovolně). Proč tomu tak je, bylo vysvětleno ve 2. Omylu.

Evoluční učení mělo a má nedozírně tragické důsledky na generace lidí

Mylné evoluční pohledy, kombinované s ateistickým fanatismem, často zbrzdily pokrok vědy, jako tomu bylo např. v embryologii. Proč se zabývat hledáním funkce nějakého orgánu, když je to jen nepotřebný evoluční odpad? Spíše ho můžeme z těla rovnou odstranit, jako třeba mandle nebo meniskus – s tragickými konci. To jsou jen ty méně tragické důsledky evoluční pavědy.

K těm horším důsledkům patří Freudova psychoanalýza, silně ovlivněná mylnou rekapitulační teorií a Freudovým evolučním zápletem. Až sem může být vystopována sexuální revoluce 20. století a její tragické důsledky zvláště na mladou generaci, včetně rozšíření AIDS. Miliony potratů jsou pak obhajovány mylným tvrzením, že „plod ve stadiu ryby“ můžeme klidně zabít. A tak když se mladé děvče obává potratu, protože kdesi v hloubi ještě nezkaženého srdce cítí, že to není správné, lékař ohlupený evolučními nesmysly jí ukáže na monitoru embryo a vysvětlí, že její zárodek je právě ve stadiu ryby, a není tedy třeba mít výčitky svědomí – zabít rybu není přece hřích. To jsou praktiky např. z USA. Že je toto tvrzení evolucionistická lež, bylo vysvětleno výše.

V devatenáctém století v Americe byli takoví lidé jako Chauncey Depew, John D. Rockefeller nebo Andrew Carnegie bezohlednými evolucionisty. Depew se holedbal svým vlastním „přežitím nejschopnějšího“ díky „vyšším schopnostem, předvídatosti a přizpůsobivosti.“ Rockefeller nepovažoval obchodní dravost a bezohlednost za „zlou tendenci v obchodě. Prostě se tak projevuje přírodní zákon.“ Carnegie je dnes oslavován, ale ve své době byl krutý a bezcitný ke svým konkurentům stejně jako ke svým dělníkům. O tom, jak se setkal s evolučním názorem, napsal: „Vzpomínám si, jak to světlo přišlo náhle jako potopa a všechno bylo jasné. Nejenže jsem se zbavil teologie a nadpřirozena, ale také jsem našel pravdu evoluce.“ Všichni zmínění lidé uplatnili učení Herberta Spencera, který razil hesla jako „přežití nejschopnějších“ a „boj o existenci“ ještě před Darwinem. Spencer je aplikoval právě na oblast ekonomiky a mnozí průmyslníci devatenáctého století ospravedlňovali svůj postoj k práci (včetně dětské) na základě tvrzení, že to prospívá lidské přirozenosti.

Další důsledek mylného Darwinismu byl silný vzrůst rasismu. Rasismus existoval dávno před Darwinem, ale mylnou evoluční teorií byl povýšen na vědu a silně zesílil, jak přiznal i evolucionista Stephen Jay Gould: „Biologické argumenty pro rasismus mohly snad být běžné již před r. 1859, ale mnohonásobně zesílily až po přijetí evoluční teorie.“ (A. E. Wilder Smith: *Man's Origin, Man's Destiny*) Evolucionisté pochopitelně o Darwinově rasismu nemluví, natož aby se něco takového zmínili studentům ve školách. V *Původu člověka* Darwin opakovaně předkládá rasistické úvahy o tom, že primitivní lidé jsou mezičlánkem mezi zvířaty a člověkem a prohlašuje, že „Někdy v budoucnosti, nepříliš vzdálené, pokud ji měříme staletími, civilizované lidské rasy téměř určitě vyhubí a vytlačí přírodní skupiny celého světa. Do té doby, jak poznamenal Shaafhausen, nepochybně vyhynou i lidoopi. Mezera mezi člověkem a jeho nejbližšími příbuznými bude ještě širší, neboť bude oddělovat člověka, jak doufáme, ještě civilizovanějšího, než jsou potomci dnešních kavkazských kmenů, od nějaké opice stojící tak nízkou, jako například pavíán, aneb černochoa či Australce od gorily, jak je tomu dnes.“ (Charles Darwin: *O původu člověka*, Praha 1970, str. 109). **Žel, to je jedna z mála věcí, ve které se Darwin téměř nezmýlil.**

Hitlerův *Mein Kampf* (Můj boj) je přímým odrazem darwinistického „boje o život“, přežívání nejsilnějšího a potlačování „méně vyvinutých ras“. Mnohokrát se opakující slovo *die Entwicklung* (vývoj) nás nenechává na pochybách, z čeho čerpal (z důvodu rasismu se dnes dává více přednost slovu *plemeno* před slovem *rasa*). Dr. Daniel Gasman ve svém směrodatném díle „*Vědecký původ národního socialismu*“ (*The Scientific Origins of National Socialism*) uvedl, že „Hitler zdůraznil a vyčlenil myšlenku biologické evoluce jako nejmocnější zbraně proti tradičnímu náboženství a opakovaně odsuzoval křesťanství kvůli tomu, že odmítá evoluční učení.“

Také J. V. Džugašvili (Stalin) ztratil při četbě Darwina víru v Boha a stal se ateistou. I on našel ve zřudné teorii inspiraci tvrdě se vypořádat s třídami, které byly „zpátečnické a brzdou pokroku“ – výsledkem toho pak byly desítky milionů mrtvých jen v první polovině 20. století. Myšlenka „Darwina jako velkého přírodovědce“ opravdu zabrala – také u velkých zločinců. „Je zřejmé“, říká Jacques Barzun, „že Marx považoval svoji práci za přímou paralelu Darwinových závěrů. Dokonce si přál jednu část Kapitálu věnovat autorovi *O vzniku druhů* ... Marx si myslel, že stejně jako Darwin objevil zákon vývoje.“

Nadšeným darwinistou byl též Mao Ce-tung, největší masový vrah 20. století a architekt čínské kulturní revoluce. I on si liboval v nelítostném boji o přežití „à la Darwin“ a byl mu primitivně věrný. Máme tedy za sebou „skvělé evoluční 20. století“ s jeho miliony vyvražděných lidí ve jménu evoluce, nepočítaje další miliony potratů – obhajovaných evolučními omyly. Avšak to úplně nejhorší je setba nihilismu a beznaděje v myslích současných mladých lidí v důsledku jejich indoktrinace evolučními nesmysly už od prvních krůčků života. Šokující nárůst sebevražd v celém světě (děsivá čísla přicházejí např. z Číny) ukazuje, že „evoluce je skutečný vývoj vpřed“ – jak ve fyzické, tak i v psychické oblasti.

Mnoho lidí si zde asi řekne: a co náboženství, to nemá na svědomí zlo? Tím ovšem jen nechťe potvrzují, že evoluční teorie **je náboženství**, nikoli věda. **Každé náboženství založené na lži vede ke zlu!** (Viz 16. Omyl) **Proč by se to mělo lišit od jiných mylných životních pohledů?** Každá víra, která je omylem, primitivismem, lží – vede ke zlu a končí smrtí. A k této skupině se vedle klasických falešných náboženství (tj. mylného učení o Bohu) řadí i náboženství ateismu, evoluční biologie a různé mylné a zřudné ideologie všeho druhu. A ještě jednu důležitou pravdu si musíme uvědomit: Když někdo říká, že je křesťan a někoho by zabil či likvidoval, tak to může dělat jen proto, že **zrazuje** Krista a jeho učení o lásce k bližnímu (nastav druhou tvář). Když ale nacisti likvidovali celé skupiny lidí, které pokládali za rasově méněcenné, tak jen **naplňovali** odkaz Charlese Darwina. Toto je zásadní rozdíl mezi řáděním třeba křížáků a nacistů – i když, žel, výsledek je stejný. Jinak řečeno, odvodit z Kristova učení zlo vůči bližním, to je velmi obtížné, ale odvodit ho z Darwinova učení, je snadné.

Co nám dnes zbylo z „velkého přírodovědce“ ?

Jen hromada zla, které jeho mylná teorie napáchala a břemeno omylu, na který přistoupila řada vědců nenávidících myšlenku rychlého inteligentního stvoření. A tak se teorie o přeměně ryb v obojživelníky a těch zas v plazy, ptáky, savce a člověka, učí nestoudně na školách. „Co bychom tedy měli učit ?“, řekla mi jedna učitelka biologie po mé přednášce proti darwinismu. „Vím, že darwinismus není bezchybný (!), ale něco přece učit musíme, tak učím alespoň to.“ Tato plytkost je velmi rozšířena.

Mnoho Darwinových následovníků se snažilo a stále ještě snaží prokázat, že Darwin byl velký přírodovědec. Musíme se tomu hodně divit? Což marxismus nebo nacismus nemají svoje zastánce dodnes, po všech těch hrůzách a zvěrstvích? Je to moc podivné, po desítkách let propagace všech těch evolučních omylů a lží, že darwinismus je stále ještě pevně zakořeněn v myslích mnoha lidí a Darwin považován za velkého vědce?

Whitcomb a Morris píší v *The Genesis Flood*: „Když mohl nedostudovaný bohoslovec a amatér ve vědě (Darwin) položit základy teorie evoluce, podobně jako filosofické základy současné geologie položili amatéři, negeologové, jako byli Charles Lyell (právník), William Smith (zeměměřič), James Hutton (zemědělec), John Playfair (matematik), George Cuvier (srovnávací anatom) a četní teologové (Buckland, Fleming, Pye Smith, Sedgwick), proč by tedy zase neoborníci nemohli tyto falešné filosofické koncepce ve vědách rozbit?“ (Poz.: dr. Whitcomb a dr. Morris jsou autory knihy *The Genesis Flood* a na rozbíjení evolučního dogmatu se dnes již podílí tisíce fundovaných vědců vedle mnoha informovaných laiků.)

6. OMYL

Mnozí dnes věří, že vědci jsou většinou velmi moudří lidé

Někteří vědci jistě velmi moudří jsou. Vždyť jsou dnes tisíce vědců, kteří buď evoluční teorii nikdy nepřijali, nebo se včas z jejích okovů vymanili. Tito lidé po celém světě trpělivě vysvětlují, že „příroda žádnou evoluci nezná“. Přesto velké procento vědců evoluci vyznává či ji mlčky přijímá alespoň v nějaké její formě, není to však v každé zemi stejné. Např. v USA (ale i v řadě dalších zemí s vyspělou vědou) je proti evoluční teorii silná vědecká opozice, a pokud jde o veřejnost, tak asi jen 3-5% věří v klasickou ateistickou evoluční doktrínu (v USA).

Také existuje tzv. „velká klíčí skupina“ vědců, kteří se k tomuto problému nevyjadřují, nevědí nebo pochybují, ale obávají se problémů, do kterých by se mohli ve vědecké komunitě dostat, kdyby svoje námitky proti evoluční víře zveřejnili. Často je totiž víra v evoluci nepovinně povinná. Připomíná to jak i nedávnou povinnou vědeckou loajalitu ke komunistickým blábolům a praktikám, tak i svatou krávu hinduistů: tu smíte pohladit, popohnat holí, můžete ji uctívat nebo ignorovat, ale **nesmíte ji zabít**. Pro ilustraci si o tom přečtěme rozhovor, který vyšel v americkém časopisu *The Ledger*, ve státě Virginia. Článek pod názvem *The Biologist* je ze 17. února 2000.

V obýváku je slon, ale „psst...“, dělejte, že ho nevidíte a říkejte, že tam není“

V souvislosti s mapováním lidského genomu poskytl interview jeden molekulární biolog, pracující na identifikaci geneticky podmíněných chorob. Tento vědec chtěl zůstat v anonymitě, žurnalista se jmenoval George Caylor. Rozhovor začal diskuzí o složitosti lidského genetického kódu.

„Genetik: Jsem jako takový editor, snažím se najít pravopisné chyby v dokumentu větším než 4 kompletní svazky *Encyclopedia Britannica*.“ (Míní se tím lidský genom a jeho velikost – poz. P. K.)

Otázka: „Věříte, že se tato informace vyvinula?“

Genetik: „Nikdo, koho znám ve svém oboru, nevěří, že se vyvinula. Byla vytvořena ‘géniiem nad génii’, a taková informace nemohla být napsána žádným jiným způsobem. Papír a inkoust nenapíší knihu! Na základě toho, co o tom víme, je směšné myslet si něco jiného.“

Otázka: „Řekl jste toto někdy při veřejné přednášce nebo napsal jste to někdy veřejně?“

Genetik: „Ne, říkám jen, že se to vyvinulo. Aby mohl být člověk molekulárním biologem, musí se stále držet dvou šíleností. Ta první je věřit v evoluci, když sám pro sebe vidíte pravdu. A to druhé, byla by šílenost říci, že v evoluci nevěříte. Všechny vládní úkoly, výzkumné granty, publikace, významné univerzitní přednášky – vše by se zastavilo. Přišel bych o práci, nebo by mne přesunuli někam na okraj, kde bych si už nemohl slušně vydělávat na živobytí.“

Otázka: „Nerad to říkám, ale tohle zní dost intelektuálně nečestně.“

Genetik: „Práce, kterou dělám v genetickém výzkumu, je ušlechtilá. Nalezneme léčbu pro mnoho nejhorších lidských chorob. Ale zároveň musíme žít se ‘slonem v obýváku’.“

Otázka: „S jakým slonem?“

Genetik: „Stvořitelský plán. Je jako slon v obýváku. Všude chodí, zabírá ohromný prostor, hlasitě troubí, strká do nás, převrací věci, žere tuny krmení a páchne jako slon. My ale přesto všechno musíme přísahat, že tam není!“ (Acts+Facts, 10/2000/d, přeložil P. K.)

„Jsem astronom a tudíž vím lépe než ostatní, jak vznikl vesmír – i jak vychovávat děti“

Vědci jsou také jen lidé. Sami o sobě vtipně říkají, že jen „vědci a prostitutky berou peníze za to, co je příjemné“. Už ale bez legrace platí, že **dosud nevíme**, jestli by nám bez vědy nebylo líp a zda díky ní nepřijdeme jednou všichni o život. Vždyť už dnes je v souvislosti s technikou mnoho životů jak zachráněno, **tak i zničeno**. Dodejme též, že dělat vědu není nic zázračného a něco, co bychom museli nějak šíleně obdivovat (na rozdíl od obětavých skutků lásky).

Mnozí vědci jsou jako děti, které si prostě nikdy nepřestaly hrát, jen za to berou ještě peníze. S charakterem člověka to má pramálo společného. Pokud člověk není lenoch a celý den neleží na kavalci, nekouká na televizi nebo neubíjí čas nějakými plytkými činnostmi (hry, žvanění, těkání, pití, zábava, laciná četba, sport, turistika, nesmyslná nebo škodlivá práce apod.), **tak přirozeně v něčem, co intenzívně dělá, vynikne**: dobrý instalatér asi umí to, co neumí elektrikář, ten zas to, co neumí překladatel a ten zas to, co neumí a nezná entomolog, lékař či absolvent matfyzu. Není třeba obdivovat někoho, kdo léta studoval genetiku, že o tom ví víc než třeba zedník, stejně jako genetik nemusí závidět zedníkovi, že umí namíchat maltu. Jiný člověk se zas staral o nemocné rodiče a z toho důvodu nemohl studovat vůbec nic. Taková oběť lásky je jistě **víc** než deset titulů a dovedností.

Někdo zvládl i více oborů. Rozumí genetice a ještě umí namíchat maltu. Nicméně najít pokorného, rozumného, laskavého, a přitom ještě vzdělaného nebo schopného člověka mezi zedníky, biology, matematiky, nositeli Nobelových cen či prodavači zeleniny je obtížné.

Mnoho vědců má zmatek v hlavě stejně jako lidé bez vzdělání. Umět spočítat z hlavy kvadratickou rovnici nebo dokázat transplantovat srdce - to je asi stejně „velká záruka lidské kvality či charakteru“ jako modré oči! **Rada lidí se tím ale nechá snadno zmýlit.**

Pokora

Ani ten nejchytřejší a nejstudovanější člověk na světě nemůže říci: je to čistě moje, jen moje zásluha. Vědec si nezvolil mozek, který dostal, nezvolil si století, ve kterém bylo nahromaděno více informací, nezvolil rodinu, zemi či pohlaví před svým narozením. Když studoval, jiní se starali, aby mu bylo teplo, fungovala elektřina, tekla voda a mohl jít na WC. Kdo si to neuvědomuje, je hlupák a působí velmi trapným dojmem – asi jako ten, kdo si přisvojí cizí dílo či nápad a tváří se, že je to jen jeho zásluha. To je chudák s tituly. A tak nepohrdejme vzdělanými lidmi, mnohdy je jejich vzdělání stálo velké sebezapření a píli (stejně jako třeba někoho, kdo pro svou rodinu postavil dům) – ale nepřeceňujeme je a **hlavně si nemysleme, že mají patent na rozum!** Podívejme se nyní na **nerozum** některých vzdělaných lidí a zauvažujme nad myšlenkovými „perlami“, kterými nás zaplavují.

Jack Monod (1910-1976)

Francouzský biochemik, profesor molekulární biologie, později ředitel Pasteurova institutu v Paříži. Nobelovu cenu dostal spolu se dvěma kolegy (fyziologie, medicína). Známa je jeho kniha *Náhoda a nutnost*. Monod je příklad, jak **neuvěřitelným pitomostem** může věřit i vzdělaný člověk, a hlavně do kterých oblastí si dovoluje mluvit, i když je **jen biolog**. Vždyť on do posledního dechu vyznával, že příčinou všeho je pouze slepá náhoda – přestože jeho kolegové ho upozorňovali, že matematicky je toto tvrzení neudržitelné. Většina evolučních fantastů již slovo *náhoda* ve druhé polovině 20. století opustila, **protože museli!** (V rétorice více používají slovo *zákonitost* nebo „žonglují“ se slovy *nahodilost, kauzalita, fluktuace, atraktory, dissipativní struktury, fraktály* apod.). *Náhodou*, jako čistou a jedinou příčinu složitých struktur, museli opustit, protože matematikové ukázali, že z hlediska pravděpodobnosti je vznik řady složitých komponentů buňky „náhodou“ vyloučen (natož buňka celá). Proto se dnes kombinuje (chaoticky motá a zatemňuje) nahodilost se zákonitostí, přestože jde o jen o pleonazmus (hromadění stejných pojmů). Monod však trvá na „své náhodě“:

„...že pouze a jedine náhoda je základem každé novoty, každého tvůrčího činu v živé přírodě. Čirá náhoda, nic než náhoda, absolutní slepá svoboda jako základ úžasné stavby evoluce – tento ústřední poznatek moderní biologie **/sic!** - P.K./, je ... ta jediná představitelná (hypotéza). A domněnka (či naděje), že bychom museli či též jen mohli své představy v tomto bodě revidovat, není v ničem oprávněná!“ – (Monod, J., Zufall und Notwendigkeit, München 1977, str.106 - Blechschmidt: *Zachování individuality*, str. 15) Ing. Josef Potoček cituje z Monodovy přednášky v Mnichově (1971), kde:

Monod ze svého omylu vyvozuje i „patříčné“ morální poučení

„Neexistuje žádný plán, žádná přirozená morálka, žádná přirozená etika, žádný zákon přírody, kterého bychom museli být poslušni.“ ...jako produkt náhody musí člověk poznat „svou totální opuštěnost, své radikální odcizení“, putuje jako „cikán na okraji univerza“, beze smyslu a cíle.

Podobná „vědecká“ vyjádření nacházíme i u **H. J. Störiga**: „Člověk neznamená vůbec nic. Je kosmicky bezvýznamný, pouhé nic, nepatrná náhoda přírody, epizoda... Pro běh světa to nemá jakýkoliv význam. Beze stopy to pomine, bez následků.“ (Potoček: *Stvoření a evoluce*, 1987)

Všimněme si, jak z jednoho omylu (evoluční pohádka) plynou omyly další; je to řetězec mnoha článků tvořených špatnými informacemi, vlastními hříšnými sklony, subjektivitou a často i arogancí vůči realitě a pravdě. Nebo je snad nějaký vědecký důvod k tvrzení, že to, na čem opravdu ve vesmíru záleží, jsou tuny hmoty? A ne spíše její uspořádanost – tedy člověk a jeho mysl či srdce? Je nějaký přírodovědecký důkaz, že to, co je rozměrově veliké, hodně hmotné či nabitě energií, to je i důležité? Má Monod či Storig nějaké speciální poznání o pořadí důležitosti jsoucna ve vesmíru? A jak si může dovolit (jako exaktní vědec) tvrdit do budoucna, co pomine?

Že tu jsme náhodou nebo omylem přírody, nás také poučuje

paní doktorka **Zuzana Storchová**: „Přirozeným výběrem je v průběhu evoluce vybírána nejvhodnější verze. Kombinací nových vhodných verzí mohou vznikat nové druhy. Díky občasným chybám polymerázy není svět obydlen početnou populací absolutně identických prabakterií.“ (Vesmír 5/2001/str. 263) A tak paní Storchová je na světě díky „občasným chybám polymerázy“ – jak vtipné, hlubokomyslné a **především vědecké**. A těch důkazů – nejmíň jeden! (sama paní doktorka Storchová).

Přidejme další „perly“ našich i zahraničních vědeckých mudrlantů

Anton Markoš: „Řečeno nadneseně: Gaia (=Země) konečně dospěla a může se rozmnožovat. My jsme jejími výtrusy.“ (Vesmír 11/97/str. 626) – jen nevím, proč doktor Markoš u těch výtrusů hovoří v množném čísle.

David Storch: „...ovšem nevíme, jak vznikají druhy, když k evidentní izolaci nedochází. ...Poučení tedy zní: má-li evoluce k dispozici izolované plochy, dělá nové druhy. A když nemá? Však ona si nějak poradí.“ (Vesmír 7/98/str. 362) Dodejme: a když neporadí? Budeme v ní věřit dál! Naše fantazie si poradí.

Jiří Grygar Vedle své katolické víry v Boha profesor Grygar přijímá také evoluci (horší a krvavější metodu svého tvoření si „Grygarův bůh“ opravdu vybrat nemohl!). Pan Grygar je silně zaměřen proti kreacionistům, tedy vědcům, kteří odmítají evoluční teorii celou. Málo se však ví, že pan Grygar kromě hvězd pozoroval i zcela unikátní pozemský jev: **sám od sebe se vyvíjející automobil**. Místo a čas pozorování není uveden, pravděpodobně byl tento automobil zaparkovaný někde v lese či garáži. V jedné diskuzi prohlásil: „S evolucí zkušenosti máme, auta se přece také vyvíjejí“. (Přednáška 3. 11. 2000 v Praze, Církev bratrská v Soukenické ulici). Byla to odpověď na můj dotaz, proč věří v evoluci, když víme ze zkušenosti, že vše složité a neperiodicky strukturované, jako jsou např. živé organizmy, vesmír nebo lidské výrobky, vzniká vždy jen z programu nebo z tvůrčího úsilí inteligence. Všimněme si, jak svojí odpovědí jen nechtě potvrdil moji námitku – jsou to myslící bytosti, kdo stojí za vývojem (třeba aut), nikoli evoluce. **To mu ale zřejmě uniklo.**

Jan Zrzavý je jeden z našich „evolučních bouřliváků“. Přečtěme si **Osobní vyznání autorovo**: „Jenom bych rád varoval: až zase bude někdo v mé přítomnosti promlouvat o tom, jak v něm různé zázraky přírody probouzejí úžas a úctu, řeknu mu něco strašného, ať mě třeba zavrou. Jsou jistě věci mezi nebem a zemí, ale nemám pocit, že to je to nejzajímavější, co lze o tomto světě prohlásit; a jsem-li ochoten přiznat komukoliv lidské právo na jakýsi neurčitý podiv, že z prvotního uršlajmu se spontánně, bez řízení vyšší moci, vyvinul Michael Jackson, nejsem schopen tento podiv plně sdílet a nepřiju si, aby mi lidi vyprávěli, že se podivují...“ (Vesmír 3/1996/str. 165)

Jinde: „Zvířata jsou hloupí lidé, nikoliv stroje... Měl jsem jakési tušení, že lidé se od šimpanzů neliší vůbec ničím – je-li genetická shoda lidí a šimpanzů přibližně 98,5 % (tedy větší než shoda dvou středoevropských druhů budníčků), bylo by hodně divné, kdyby lidé a šimpanzi nebyli úplně stejní ve všem všudy... zdůrazňovat zvláštní a 'kvalitativně' odlišnou podstatu člověka už není jenom nabubřelý, ale především nesmyslný žvást.“ (Vesmír 3/2001/str. 168)

Neuvěřitelné, do jakých nabubřelostí a žvástů může dovést člověka **slepá víra** v evoluci. Nevím, jestli by Michael Jackson mohl Zrzavého úspěšně zažalovat, ale vím jistě, že se pan Zrzavý nemusí bát, že by ho zavřeli do vězení, ale spíše do úplně jiného zařízení. Proč se podívat, co z evolučních hovadin vyvodili Hitler, Stalin a jiní hlubokomyslní filosofové? Velmi správně se historici shodli, že na počátku nacismu stál jen **velký primitivismus** dotažený s germánskou precizností ad absurdum!

Další „myšlenkové hloubky a výšky“ vzdělaných vědátorů

Peter Atkins: „...Vědci... mají výhodu v tom, že jsou na vrcholu vědění a mají hlubší vhled do pravdy... osvobozují pravdu od předsudků a svou prací dávají křídla touhám a nadějím společnosti. Zatímco poezie vzrušuje a teologie zatemňuje, věda osvobozuje.“ (Universum 24/1997)

„Události na molekulární rovině, která je v základu všech našich činností, působení a uvažování, nemají žádný účel (cíl) a lze je vysvětlit kolapsem energie a hmoty s následkem stále rostoucí neuspořádanosti.“ (Sborník Nature's Imagination; The Frontiers of Scientific Vision, Oxford University Press, 1995 - Universum 24/1997) Nutno dodat, že toto vysvětlení ovšem nejprve vyžaduje kolaps rozumu.

Věda, praví Atkins, musí být schopna vysvětlit „vznik všeho z naprosté nicoty. Ne téměř z ničeho, ne z jakéhosi subatomárního prášku, ale z absolutně ničeho. Z naprosté nicoty. Ani z prázdného prostoru.“ (Dawkins R.: Is God a Computer Virus?) - In: New Statesman and Society, 18 December 1992; January 1993, str. 42 - Universum 24/1997) „Atkins tu nepochybně sdílí názor Richarda Dawkinse, že Bůh se podobá počítačovému viru a že náboženství není nic více než 'pokažený software myslí'“. (William E. Carroll - Universum 24/1997, str. 131)

Francis Crick: „Žalmista řekl: 'Tvé ruce mne ztvárnily a udělaly...', ale jeho ponětí o jemné, informačně nabitě povaze naší molekulární stavby bylo krajně nepřímé. Evoluční procesy stvořily zázraky, o nichž naši civilizovaní předkové neměli ponětí. Mechanismus replikace DNA, ve své podstatě neuvěřitelně **jednoduchý** a elegantní, byl **evolucí** propracován do ohromné **složitosti** a přesnosti.“ (Francis Crick, Věda hledá duši, 1997 MF, str. 259, 260 - zvýraznil P. K.)

Profesor Richard Dawkins patří do plejády útočných ateistických vědců, kteří „perlí“, kudy chodí a píší: „Je naprosto jisté říci, že když potkáte někoho, kdo nevěří v evoluci, je tato osoba neznalá, stupidní nebo je to blázen (nebo zlý člověk, ale to nechci raději uvažovat).“ (Darwin on Trial, str. 9 - Impact 11/99/ii)

V ukázkách „moudrých“ výroků nejrůznějších vědců naší i zahraniční komunity bych mohl pokračovat, protože mám na svém počítači celý adresář nadepsaný „Debility“, kde mám mnoho podobných perel nashromážděno jako ve šperkovnici.

V některých těchto citátech si lze snadno povšimnout určitých společných rysů. Jednak **velké pychy**, s jakou jejich autoři hovoří. Tato pycha **vede zákonitě k rozumové slepotě**. A v oně slepé nabubřelosti si pak tyto lidé troufnou vyvozovat **dalekosáhlé závěry z toho mála**, co při svém vzdělání znají a z čeho vycházejí, a to i v oblastech, kterým vůbec nerozumí. Tomu se říká nekompetentnost. Jak komentuje Martin Novák, (Universum 25/1997, str. 3) „Hlavní chybou, které se Dawkins-myslitel dopouští, je účelová selekce faktů. Užívá jen ta pozorování, která vyhovují hypotéze.“ Toho se, jak známo, dopouštěl i Marx s Engelsem při svých komunisticko-ekonomických „vědeckých“ úvahách. A nejen oni.

Mějme dále na mysli, že řada těchto vědců učí na vysokých školách, píše knihy a veřejnost bere každé jejich slovo jako perlu. Nedivme se pak, že žijeme ve světě, kde tak mnoho lidí věří tolika omylům. Mnozí hloupí vědci prostě nerespektují limity, kam až mohou jít. Jak v tom, co příroda skutečně umí a co od ní můžeme očekávat, tak i v tom, jaké závěry mohou vyvozovat z úzkého úhlu svých vědomostí a pozorování. Jsou jako děti na písčce, pro které bábovičky a pískoviště je celý jejich svět, tam to všechno vzniklo a „jen tak se to udělalo“: nejsou žádní rodiče, žádný výrobce formiček na bábovičky, písek tam nikdo nedovezl - žádná vyšší příčina a vyšší cíl. Říká se tomu také duchovní slepota.

Dvě embrya

V bříšku těhotné ženy byla jednou dvě embrya. Jedno z nich bylo malý věřící a druhé malý pochybovač.

Malý pochybovač se ptá: Věříte vlastně v život po porodu?

Malý věřící: Já rozhodně! Náš život tady je podle mě jen k tomu, abychom rostli a připravili se na život po porodu – abychom potom byli dost silní na to, co nás čeká.

Malý pochybovač: Blbost, nic takového neexistuje. A jak by měl vůbec ten život po porodu vypadat?

Malý věřící: To ani nevím moc přesně. Ale určitě tam bude mnohem víc světla než tady. A možná tam budeme běhat a jíst pusou.

Malý pochybovač: To je ale ptákovina! Běhat, to se přece nedá, už jsi to někdy zkoušel? A jíst ústy, jaká směšná představa! Existuje přece pupeční šňůra, která nás živí. Kromě toho je nemožné, aby existoval život po porodu, protože pupeční šňůra je už teď příliš krátká.

Malý věřící: Ale jo, určitě je to možné. Bude to jenom všechno trochu jinak.

Malý pochybovač: Nikdy nikdo se ještě po porodu nevrátil. Porodem život končí. Život je temný a převážně jedno velké trápení.

Malý věřící: I když přesně nevím, jak vypadá život po porodu, v každém případě potom uvidíme mámu a ona se o nás postará.

Malý skeptik: Máma?!? Ty věříš v nějakou mámu? A kde prosím tě je ta tvá máma?

Malý věřící: No tady, všude kolem nás. Jsme v ní a žijeme v ní a taky skrze ní. Bez ní bychom vůbec nemohli existovat.

Malý skeptik: Hloupost! Nikdo žádnou mámu nikdy neviděl, takže neexistuje a basta.

Malý věřící: Někdy, když jsme úplně potichu, můžeš jí slyšet zpívat. Nebo cítit, jak hladí náš svět. Já zkrátka věřím, že opravdový život začne až potom!

Ne všichni vědci jsou nabubřelí a neupřímní

Eldredge píše: "...jistota tak charakteristická pro evoluční komunitu od konce padesátých let, naprostá jistota, že nejenom přírodní selekce funguje v přírodě, ale že dokonale víme, jak funguje, vedla paleontology k tomu, že si nechávali svůj vlastní názor pro sebe. Už od Darwina, jak to řekl nedávno filosof Michael Ruse (1982), paleontologie byla občas v roli zlobivého dítěte, rozmýšlejícího potíže a kalícího evoluční vody. Ale náš obvyklý výraz byl uhlašený a my jsme nabízeli kolektivní tiché přijímání příběhu o postupných adaptivních změnách; ten příběh se posiloval a upevňoval, jak se jeho celistvost ujímala. My, paleontologové, jsme řekli, že historie života podporuje tento náš výklad, ale po celou tu dobu jsme dobře věděli, že nepodporuje." (Eldredge, 1985, str. 144 - CRSQ 12/98/str. 143)

Howard J. Van Till píše: „Někteří autoři se rozhodli charakterizovat přírodní vědy takovým způsobem, který jim dává právo a kompetenci mluvit i o jiných otázkách než těch, jež se týkají přirozeného, stvořeného světa, a zabývat se dokonce i otázkami božské činnosti. Vážně zpochybňují moudrost i správnost takového kroku. Myslím si, že kompetence přírodních věd se tímto způsobem silně přehánějí. Hlasatelé naturalismu pak mají například i chuť pronášet až směšné odvážné předpoklady a ve jménu vědy hovořit o elementární podstatě reality. Někteří z nich třeba tvrdí, že vesmír existuje sám o sobě a nepotřebuje žádného stvořitele, který by jej uvedl v život.“ (*Třikrát evoluce versus stvoření*, J. P. Moreland, John Mark Reynolds, str. 185, 186)

Co udělá přírodovědec, nechce-li opustit beznadějně mylnou teorii? Vyčkává, až bude prokázána! Co udělá toto jednání z přírodovědce? Tlachala. (Pavel Kábrt)

7. OMYL

Mnozí dnes věří, že komunismus je pěkná, ale spíše nerealizovatelná myšlenka

Pěkné je na něm hlavně to, že už je alespoň mocensky po něm. Hloupost komunismu uchvátla davy nesoudných lidí podobně jako Darwinova evoluční teorie, a také podstata bludu komunismu je stejná jako u darwinismu. Bylo to jen několik inteligentních lidí, kteří již velmi brzo poznali, že komunismus je omyl (Karel Čapek: *Proč nejsem komunistou*, 1923!) Davy ostatních primitivních duší podlehly opiu komunismu často v domnění, jak vznešené myšlenky slouží. Pro ni byli mnozí ochotni i lhát a vraždit. Jiní jen šli s proudem, ze strachu či typické lidské „předpokakanosti“. A byli i tací, kteří upřímně věřili a obětovali se pro tuto ideu. Jak bylo vysvětleno v předchozích omylech, existuje jednoduchá rovnice: **(řada nepravdivých myšlenek od několika filosofů) x (davy nesoudných lidí) = mnohonárodní katastrofa.**

Proč je ideologie komunismu hloupost?

Protože se v ní nabízí dosažení vysokého cíle nízkými prostředky – jde tedy o podvod. Nabízí se získání něčeho drahého lacinou cestou. Je to asi stejné, jako by vám nějaká skupina profesorů na technice nabídla inženýrský titul za to, že odstraní rektora. I kdybyste to udělali, a pak za to dostali diplom a právo psát si před jménem „ing“, skutečnou vysokoškolskou kvalifikaci mít nebudete. Jen jste obešli náročné a namáhavé několikaleté studium, při němž je nutný určitý talent a velká míra sebezapření. Navíc ponese vinu třeba zločinu nebo jeho napomáhání.

Přesně tohle se přihodilo komunistům. Nabídl davům nes(t)oudných lidí podílet se na budování beztržní společnosti, kde nebude vykořisťovatelů a vykořisťovaných, kde bude spravedlnost a všeho dostatek („každému podle jeho potřeb“). Kdo by to nechtěl, že? **Tato vidina však není to, co dělá komunismus komunismem.** Přece každé malé dítě ví – a co je lidstvo lidstvem se ví, že není správné, aby jeden měl nadbytek a druhý umíral hladu. Už dávno před komunisty lidé usilovali o nový spravedlivý řád a často se bouřili proti stávajícímu. **Onu krásnou vidinu nepřinesl až komunismus.** To, co přinesl a co dělá komunismus komunismem, **jsou prostředky**, kterými se ona vidina, ten vskutku krásný cíl, má dosáhnout. A tyto prostředky jsou v komunismu laciné, primitivní, zločinné a **hlavně naprosto neúčinné!** Likvidací vykořisťovatelů („poslední bitva vzplála“), přerozdělením nadhodnoty, diktaturou proletariátu, rozmýšláním nepokojů a revolucí po celém světě, důrazem na průmysl a ekonomiku a podobnými věcmi **nelze změnit společnost!** To je komunistická naivita a podvod na zaslepených primitivních lidech. Nic nového, jen staré ideály budované starým násilím.

A proto jediné, co nám komunismus předvedl, byl pravý opak krásy: miliony mrtvých, zničená ekonomika i životní prostředí, noví vykořisťovatelé, státní lež a diktatura, nesmyslný teror. Hitler se od Stalina učil stavět koncentráky a velmi jej obdivoval (přestože byli *občas* nepřátelé). Navíc komunismus přivodil zbrojení a eskalaci světového napětí. Výsledkem nebyla spravedlivá společnost, ale miliony mrtvých a devastace morálních hodnot, která se nedá po éře komunismu ani vyčíslit ani odhadnout.

Kdo žije zde nebo se zajede podívat třeba do Ruska nebo jiných postkomunistických zemí, tak ví, o čem mluvím. Vysoký cíl, o který se tam usilovalo po řadu let nízkými prostředky – tot' komunismus a jeho pohrobci. Nesmysl, kterému dnes mnozí pořád ještě věří jako úžasné myšlence. „Titul bez studia.“ K trvalé změně lidského srdce a tím i vytvoření spravedlivé společnosti je třeba **o hodně víc**, než nabídl Marx s Engelsem, Leninem a Stalinem. Tuto změnu srdce a člověka nabídl Kristus – žil čestně, pravdivě, prostě, neznal třídních rozdílů, nikoho neterrorizoval a neposílal do koncentráku, zemřel mučednickou smrtí – **pravý opak komunismu!** (O Kristu viz 33. Omyl). Naivní komunisté usilovali o nastolení pravdy pomocí lží, mír chtěli dosáhnout bojem, beztržní společnost budovali zavedením tříd a kast a tvorbu národního bohatství zahájili ukradením majetku těm, kteří ho často pracně i poctivě vydělali. Opravdu je to „vznešená“ idea od samých základů! Nejde ovšem přehlédnout, že řada budovatelů komunismu v něj poctivě věřila, mnozí i mladí zapálení lidé se pro tuto ideu obětovali a žili, alespoň z počátku, čestně. Jak píšu v 16. a 33. Omylu i jinde, tito lidé bezděčně milovali

Krista, třeba i jej popíraje a proti němu mluvč, ale nesouce pečeť jeho charakteru – s celkem jinak mylnými názory. Mnozí z nich také včas ideu komunismu opustili, když prohlédli jeho lživost a podlost.

Solženicyn si klade otázku

Alexandr Solženicyn (Nobelova cena za literaturu r. 1970) si ve svých úvahách položil otázku, co způsobilo, že ruský národ tak hluboce klesl, přijal primitivní myšlenky komunismu a vydal se cestou národní sebevraždy. Solženicyn tuto otázku kladl radě nejružnějších lidí, ale konečná odpověď byla **vždy stejná**. Při své přednášce v Londýně r. 1983 to vysvětlil takto:

„Před půl stoletím, když jsem byl ještě dítě, slyšával jsem mnoho starých lidí, jak vysvětlovali ta velká neštěstí, která padla na Rusko. Říkali: 'Lidé zapomněli na Boha; to je důvod, proč se toto všechno stalo.' Od té doby jsem strávil skoro 50 let prací o historii naší revoluce; při tom jsem přečetl stovky knih, posbíral stovky osobních svědectví a dal dohromady svých vlastních osm svazků, abych odstranil balast zanechaný povstáním. Ale kdyby mě někdo dnes požádal, abych co nejstručněji formuloval hlavní příčinu té zničující revoluce, která pohltila kolem 60 milionů našich lidí, nedokázal bych to vyjádřit stručněji, než jen opakovat: 'Lidé zapomněli na Boha; to je důvod, proč se toto vše stalo.'“ (Edward E. Ericson, Jr., *Solženicyn – Voice from the Gulag*, Eternity, říjen 1985, str. 23, 24 – Impact 10/1987)

Žasnu nad tím, že komunisté mají stále tu drzost zasedat v parlamentu a mluvit do televize, místo aby byli zalezlí v dírách a ani nedutali a prosili Pána Boha za odpuštění. A když toto píšu, tak mě napadá: **a co zastánci Bible?** Ti by snad neměli být zalezlí v dírách a děkovat Bohu, že je společnost nechá žít, po všech těch křížáckých válkách, inkvizici, conquistě a stále ještě dosud trvajících násilnostech? Přečtěte si Bibli, kolik je tam vražd a válek!

Křesťanství a komunismus

Křesťanství a komunismus není totéž, to by každému **myslícímu** člověku mělo být jasné – ale není (protože myslících lidí je hodně málo). Křesťanství a komunismus nejsou totožné ani ve vinách za napáchaná zla, ani v prostředcích, které tyto systémy nabízí k dosažení celosvětového dobra. Cíl (šťastná spravedlivá společnost) je skoro identický, prostředky k jeho dosažení jsou však naprosto rozdílné. Vraždění, lhaní, podvody – to jsou přece komunistické metody od jeho samého počátku, navržené a hlavně praktikované jeho **zakladateli (opilcem, povalečem a příživníkem Marxem, podvodníkem Engelsem a paranoidními vrahy Leninem a Stalinem)**. To je princip, na kterém komunistická ideologie stojí.

Jsou tito zakladatelé komunismu srovnatelní se zakladatelem křesťanství **Ježíšem Kristem**, nebo jeho prvními učedníky? Může někdo ukázat v historických knihách křesťanství (Nový zákon, spisy apoštolů atd.), že Kristus a první křesťané měli ve svém učení stanoveno vraždit, klamat, svrhnout vládu, odstranit vykořisťovatele, pomstít se protivníkovi, nenávidět třídního nepřítele, vybojovat si zbraněmi právo a spravedlnost? Nařídil Kristus křížácké války a inkvizici? Chtěl Kristus a učedníci svrhnout římskou vládu, která tehdy okupovala Palestinu? Když lidé chtěli udělat Krista králem, tak jim utekl! – **zatímco komunistům nešlo a nejde o nic jiného než o moc**. Přečtěte si však zakladatele komunismu, Marxe nebo Lenina, a uvidíte, že všechny zločiny mají komunisté zakotvené ve svém programu svými zakladateli.

V časopise *Distance* (2/99, str. 45) čteme: „Marxismus je pozoruhodný jedinou věcí, která musí zarazit každého, kdo přečetl Marxova díla od jeho juvenilie *Filosoficko-ekonomické manuskripty* z roku 1844 až po *Kapitál*, totiž obrovskou myšlenkovou primitivitou, která je zhuštěna do známého dikta o tom, že svět už není třeba vykládat, jen je ho potřeba měnit. ... V 20. století jako století genocidního marxismu, který rozpoutal občanskou válku proti většině obyvatel zeměkoule, by už napříště neměl dostat šanci.“

Hlad na Ukrajině roku 1922

„Z doby velkého hladomoru na Ukrajině v roce 1922 pocházejí snímky anonymního fotografa, podávající svědectví nejen o kanibalismu, ale i o prodeji obětí. K této situaci se 19. 3. 1923 vyjádřil V. I. Lenin v přísně tajném dopisu politbyru. Žádá v něm všechny složky politbyra, aby v žádném případě nedělaly kopii jeho dopisu a aby všechny obdobné dokumenty ihned odevzdaly Molotovovu kabinetu. Vysvětluje, že tato příležitost (!) je pro jejich věc nejen nanejvýš příznivá, ale možná i jediná, kdy lze na hlavu porazit nepřítel a tím upevnit pozice. Právě v době, v níž se lidé uchylují ke krajnímu prostředku – lidojedství – a na cestách leží stovky, ne-li tisíce těl, je nutné zkonfiskovat majetek církve, a to energicky a nelitostně. Vždyť v kláštrech jsou památky – obrovské bohatství v hodnotě několika milionů, možná i miliard rublů ve zlatě. A bez tohoto majetku není ani pomyšlení na jakoukoli obranu „našeho stanoviska“ na konferenci v Ženevě. Nepřijde další příležitost v podobě strašlivého hladu, nebude další pozitivní chvíle, která by režimu naklonila masy. A duchovenstvo by (navzdory reakčním názorům) jednou mohlo být nebezpečné. Proto je třeba zlomit jeho odpor tak ukrutně, aby na to nezapomnělo.“ (Vesmír 2/99, str. 71)

Komunismus je postaven na lžích Marxe, Engelse a masových vraždách Stalina

Paul Johnson v knize *Intelektuálové* píše: „V každém případě Marx vnesl do používání původních i druhotných písemných zdrojů stejný duch hrubé nedbalosti, tendenčního překrucování a vyložení nepoctivosti, jímž byla poznamenána Engelsova práce. Skutečně oba často rukou společnou podváděli, ačkoliv Marx byl podvodník mnohem odvážnější.“ (str. 76, 77)

„Bývalý sovětský diktátor Josif Vissarionovič Stalin byl údajně největším zločincem 20. století. Vyplývá to z publikace *Genocidy 20. století*, která byla vydána v Maďarsku... Autor knihy István Lovas na základě studia historických materiálů píše, že v minulém století následkem genocid zahynulo zhruba 170 milionů lidí, což je asi pětkrát více, než činily dohromady všechny oběti různých válek mezi národy. Stalin nese podle Lovase odpovědnost za 43 milionů lidských životů, vůdce komunistické Číny Mao Ce-tung za 38 milionů a vůdce nacistického Německa Adolf Hitler má na svědomí 21 milionů obětí.“ (ČTK – Deník Metro 1. 6. 2001)

A tak každý myslící člověk může dospět k jednoduchému závěru: když lže, podvádí a vraždí někdo, kdo se prohlašuje za komunistu, tak je to **pravý komunist, věrný svým zakladatelům a učení**. Když lže, podvádí a vraždí někdo, kdo se prohlašuje (nebo koho lidé považují) za křesťana, **není to křesťan**, ale podvodník. A naopak: pokud údajný komunist propaguje lásku k bližnímu i k nepříteli, **není to komunist!!** Pokud údajný křesťan propaguje nenávisť k člověku, není křesťanem. Nemůže se divit, půjde-li před soud. Stejně tak, když mu jde o dosažení moci.

Proč tedy nelze křesťany obviňovat z křížáckých válek a inkvizice? Protože **křesťané nikdy žádné křížácké války nevedli a nikoho nikdy za čarodějnictví neupálili! Žádná území nikdy nedobývali mečem a krví ve jménu Krista!!** Ježíš Kristus, zakladatel jejich učení a víry, to také nikdy nedělal. Naproti tomu Lenin byl vrah, Stalin byl lupič, pasák a vrah, Marx flákač, opilec, příživník a podvodník, vymýšlející nepravdivé teorie o kapitalismu, ekonomice a třídním nepříteli. Je to tak těžké pochopit, v čem je rozdíl? Že je rozdíl v zakladatelích těchto hnutí a prostředcích, které oni navrhli k dosažení oné kýžené světové spravedlnosti?

Mnoho lidí to ovšem vědět nechce, protože **rádi** někoho obviňují. Křesťan se může dopustit chyb v osobním životě, těžko však někoho zabít ve **jménu Krista**. Takový „křesťan“ by byl asi jako 200kg baletní mistr z Národního divadla, který nemá nohy. Křesťanství je založeno na pravdě a lásce k bližnímu, na tom, že raději nesu sám škodu a trpím újmu, než abych druhému ublížil. Nepokoju v Severním Irsku mezi protestanty a katolíky (pokud uvěříme, že tam jde skutečně o náboženský konflikt) se neúčastní ani jediný křesťan! Pozor na to. Když dva dělají totéž, nemusí to být totéž.

Mnoho věcí na světě lze předstírat

Myslicím bytostem (znovu opakuji, je jich zoufale málo) by mělo být jasné, že mnoho věcí na světě je možné předstírat. Je možné vetřít se do skupiny poctivých lidí a být nepoctivec, je možné vetřít se do náboženské organizace jako nevěřící nebo povrchní člověk, egoista atd., mezi lidi šířící lásku může tedy chodit zloduch a naopak, mezi lidi šířící zlo může chodit (z nějakého nám třeba neznámého důvodu) velmi hodný a láskyplný člověk. To by mělo být myslícím bytostem v dnešním zmateném a „namixovaném“ světě jasné.

Bible učí, že skutečné zlo není naprostá tma, ale „mix“. Potom pochopitelně „členství“ v nějaké organizaci nic moc nevypovídá ani o té organizaci, ani o jednotlivých lidech. Ne každý, kdo vystudoval medicínu nebo teologii opravdu miluje lidi a chce jim pomáhat – proto však nezavrhneme všechny lékaře, medicínu, kazatele i církve. A všechny Němce kvůli nacismu. A všechny Rusy kvůli bolševismu. A všechny Čechy kvůli komunismu. A všechny politiky kvůli..., a všechny věřící kvůli..., a všechny nevěřící kvůli... **Ne každý, kdo mi říká „Pane, pane“, vejde do království Božího**, řekl Ježíš.

Bolestné je, že lidé často nerozlišují mezi zruďnou ideologií s jejími zruďnými zakladateli a jinou, vznešenou a pravdivou ideou, **za kterou** se později někteří zlí lidé schovají k páchání zla.

Může vůbec nějaká profesní komora či organizace zajistit, že se mezi jejími členy nikdy nevyskytnou podvodníci? Může to zaručit zakladatel nějakého ušlechtilého hnutí? **To vůbec nejde**. Může někdo předejít nebezpečí, že se třeba pod křesťanským názvem nezformuje i zločinná organizace? Může snad čtenář těchto řádek zajistit, že si někdo v budoucnu nevypůjčí jeho jméno, myšlenky nebo výroky a nebude to vše spojovat s něčím zcela opačným a zlým? Ví snad někdo, co se na světě nemůže zkazit kromě již zkaženého? A co se nedá zneužít? Tak, jako se člověk nestane autem tím, že vejde do garáže, tak se nestane křesťanem chozením do kostela. Proto bychom se neměli divit, že ne všichni, kteří jsou nazýváni komunisté, byli zlí lidé, lháři a vrazi. Proto bychom se neměli divit, že ne všichni, kteří jsou nazýváni křesťané, jsou lidé plní lásky k bližnímu.

Tato jednoduchá pravda by měla být každému jasná. Rozhodující je zakladatelovo učení **a jeho následování**. Mohu o sobě tvrdit leccos, mohu chodit mezi leckteré lidi, mohou o mně lidé leccos tvrdit – **ale moje slova a skutky ukazují lépe, kam patřím!** Nepotřebuji svědectví jiných lidí nebo reklamu svých úst. Můj život, mé chování, jak smýšlím a mluvím, vztahy ke druhým lidem – to mluvím samo za sebe. „Po ovocích poznáte je“, řekl zakladatel křesťanství. Komunismus je shnilotina od kořenů. Z toho nelze nic solidního budovat. Zde platí známé:

„Z lejna bič neupleteš. A upleteš-li, nezapraskáš. A zapraskáš-li, pak leda sebe.“ To se stalo právě komunistům!

8. OMYL

Mnozí dnes věří, že by se každý měl přirozeně umět chovat slušně

To by měl, ale neumí! Kde jsou ty doby, kdy slušné chování patřilo ve škole, na pracovišti, na ulici, doma, v kině, divadle, v úřadě, v dopravních prostředcích a prostě všude, k normálnímu věcem každodenního života. Oceňovalo se víc než znalost matematiky či angličtiny. Tehdy **nebývaly** inzeráty typu: ...přijmeme schopného, inteligentního, průbojného mladého muže s manažerskými vlastnostmi, ŘP a AJ podmínkou..., **ale** přijmeme poctivého, spolehlivého a příjemného muže s dobrými mravy, ...zaškolíme. A tak současná **společnost sklízí ovoce** své setby. V autobuse sedí mnoho průbojných schopných lidí s manažerskými schopnostmi, kteří mají řidičský průkaz a umí anglicky, ale nepustí nikoho sednout! A autobus, kde strávíme menší část dne, to je asi ta **nejméně palčivá oblast našeho života**, že? – co ale třeba rodina, pracoviště nebo osobní život?

Protože o společenském (slušném) chování existuje na pultech knihupectví řada knih, a protože jsem o tom napsal samostatné obsáhlejší pojednání (*Křesťanské společenské chování*), řekněme si jen „telegraficky“ několik informací. Jsou to věci, které jsem převzal od svých rodičů, hodně je z Bible, něco z knihy Marie Majorové *Člověk mezi lidmi* a z jiných knih, pak také z tanečních (kam jsem před 35 lety chodil) apod. Tyto věci lze samozřejmě aplikovat jen citlivě k dané situaci, jsou to spíše jen určité směry či principy duchovního smýšlení, a také určitě ne každý bude se vším /po právu/ souhlasit.

1. Děkuje, prosíme, omlouváme se, revanšujeme se, zdravíme, loučíme se a díváme se do očí

Hanba mě „fackuje“, když slyším v obchodě: „Dejte mi támhleto a ukažte mi, jak se s tím zachází,... ne, to nechci... Chci tohle, to si vezmu, zabalit, spočítejte to!“ Ústa nám určitě neupadnou, když řekneme: „Byla **byste tak laskavá** a ukázala mi to? Ne, **děkuji**, to si nevezmu, spíše toto, a **mohl bych** poprosit o zabalení? - víte, mám to jako dárek. **Děkuji**, kolik budu platit, **přeji** hezký den, **na shledanou**. Nemusíme být přesladcí, ale slušní, to je něco jiného. Slůvko **prosím** se užívá také když někomu něco ukazujeme, podáváme, nebo když něco špatně zaslechneme a žádáme o zopakování. „Zde je váš kabát, *prosím*, ...jděte, **prosím**, touto cestou..., můžete mi to, prosím, zopakovat, nerozuměl jsem, co jste říkal.“ Ne stylem: „...có... nechci... chci tohle... podejte mi támhleto... ukažte mi to... nemám... nedám... nashle“.

Když někomu neradi ublížíme, do někoho strčíme či nějak ho omezíme, **omlouváme se**. I když někdo strčí do nás, nebo se můžeme **omluvit za svého partnera**, přítele, známého a kohokoliv, kdo je s námi, a je buď nevychovaný, nebo si dané situace nevšímá. Za své přátele můžeme také **zaplatit**, když se oni k tomu nemají. Třeba i na návštěvě, kde si „zatelefonovali, najedli se, něco využili“ a zmizeli. Také po nich usteleme postel, narovnáme potah, zastrčíme židli ke stolu a uklidíme – samozřejmě to uděláme tím spíše po svých malých dětech, po kterých zkontrolujeme každou místnost, kam na návštěvě vešly. Revanšování se není od slova revanšismus, ale od slušnosti nenechávat dluhy. Je to snaha odměnit se vždy, když nám někdo něco mimořádného udělal, něco ho to stálo, ať už peníze či námahu. „To je dobrý“ může říci (nebo si myslet) „dárcé“, ne „obdarovaný“ či obsloužený. Také jsou mi velmi protivní lidé chamtiví a lakomí, takzvaní držgrešlové.

Existují hrůzostrašní lidé, kteří si nechají vrátit peníze do posledního haléře i tam, kde pro ně udělali víc než museli. Někdo má třeba zaplatit 4 995, 70 a nechá si na pětistovku vrátit čtyři třicet. **To nechápu**. I kdyby to nebyly moje peníze a já těch 4,30 musel později někomu vrátit ze svého. Jistě se nemohu zachovat „kavalírsky na cizí účet“, tedy už jen dotyčného sdělit, že jsem „jim to nechal celé“ („takže ti/vám už nic z té pětistovky nevrátím“). To nejde. Těch 4,30 musím prostě dát ze svého! - asi tedy vrátím celou pětikorunu spolu s účtem a neříkám nikomu, že jsem „jim to nechal“ celé.

Tato kavalírská láska mě pak stála: práci pro někoho, komu jsem cosi koupil či obstarával a ještě pětikorunu – to je úplná katastrofa, že? Přímou na umření hladem! Kam bychom takhle přišli, že? A zaslouží si to vůbec někdo? Jistěže ne, stejně jako nikdo z nás si nezaslouží tu štědrost, kterou ho obdaroval Bůh! Je to jednoduché, všichni jsme dostali o mnohem více a tak máme rozdávat. Takže tak nějak se štědrostí, **ale je to jen můj názor**. Abych mohl být štědrý, musím si na štědrost ušetřit nějaké peníze. Tedy se trochu uskromnit, abych si mohl dovolit „luxus štědrostí“. Není to krásný aspekt života? Svoji štědrost však nikde nevytrubuji a nechlubím se jí – to je snad ještě horší než lakota. Nepochlubit se, jak jsem „dobrý“, je velmi těžké. Zdá se, že to právě zde já dělám.

Při příchodu do menších místností (kanceláře, obchody atd.) **pozdravíme**, přiměřeně nahlas. Zdraví ten, **kdo přichází**. Ale když se lidé potkají, měl by nejprve pozdravit mladší staršího, muž ženu, níže postavený výše postaveného. Bývá dosud ještě zvykem zdravít i na chodbě v činžovním domě, ať už jsme místní nebo cizí. Síla hlasu bude asi jiná v čekárně u doktora a jiná v tovární hale, kde pozdrav (při příchodu i odchodu) musíme třeba i zakřičet – kuňkání pro sebe není pozdrav! Zásada při odchodu je, že se máme **rozloučit s každým** (jednotlivě či hromadně), s kým jsme v daném prostředí hovořili či přišli více do kontaktu, případně s kým jsme se přivítali při příchodu nebo i jen viděli. **Nemízíme jako pára**.

Když už **někdo z těch**, se kterými jsem mluvil, není přítomen, snažím se ostatních na něj doptat. Nemohu-li se s ním rozloučit, vzkázu mu pozdrav. Je-li v jiné místnosti, podle okolností (jsem-li v cizím prostředí) se dovoluji, zda tam smím vejít (po zaklepání) a rozloučit se. Někdy to nejde, ale je slušnost se zeptat. Jinak nastane ono: „A kde je vlastně Franta? – ale on už odešel...“ To je nemilé a může to hodně zabolet. Někdy se loučíme jen pokynutím ruky a podíváním se všem přítomným do očí, jindy hlasitým pozdravem, někdy jdeme ke každému zvlášť a stiskneme mu ruku – **s pohledem do očí!**

Je velmi neslušné podávat ruku a dívat se při stisku na zem nebo jinam než do očí. Někteří lidé při podávání ruky automaticky uhnou pohledem stranou nebo do země, to je velmi nezdivořilé. Také při přitisku se **díváme do očí** stejně jako při **rozhovoru**. Přiměřený zrakový kontakt (nemusíme nikoho hypnotizovat) je důležitá slušnost i známka upřímnosti, jistě ne neklamná. Hovořím-li ke skupině lidí, mám se dívat střídavě na jednoho po druhém, opět do očí. Jako bychom mluvili postupně ke každému zvlášť. To už je řečnické umění. Ale hovoříme-li s menším počtem lidí, je to stejné. Při návštěvě se věnujeme přiměřeně všem. Když se dva tři spolu baví, třeba na nějaké párty, věnujeme se tomu, kdo je osamělý, jdeme za ním. Třeba chce být sám, nebo ho náš zájem potěší, to zjistíme a podle toho se zachováme. Člověk milující Boha se za všech okolností snaží být nesobecký, všimnout si slabých a osamělých a pomáhat. To už je však něco víc, než jen slušné chování – a je k tomu třeba víc, než jen jeho znalosti (viz 33. Omyl).

2. Představujeme se, titulujeme, oslovujeme jménem

I když již hovor začal mezi cizími lidmi bez představování se, je správné jej ve vhodný okamžik přerušit a **představit se** – to udělá ten, kdo je hostitel nebo kdo zná více přítomných. Tedy: „Promiňte, ale ještě jsem se nepředstavil, já jsem..., a toto je...“. Představí sebe i ostatní. Představuje se nejprve muž ženě (to je pozůstatek galantnosti z doby osvícenství, ale celkem neškodný), mladší staršímu, níže postavený výše postavenému, nebo ten, kdo je cizí tomu, kdo je v daném místě (byt, kancelář atd.) „domácí“. Muž se představí a čeká, až mu žena nabídne ruku ke stisku, stejně tak mladší čeká atd. Záleží ovšem i na situaci a dalších okolnostech („kdo je kdo“):

Např. když přijde do úřadu žena, tak se ona nejprve představí úředníkovi, nečeká, že on se začne představovat jí, i když je muž. To má dva důvody: 1. ona přichází a 2. služební postavení má často prioritu (třeba nad věkem i pohlavím). Když přivedu k sobě do kanceláře dva své přátele, řeknu svému kolegovi ing. Františku Novákovi: „Dovol, Franto, abych ti představil moje přátele, toto je Jirka a toto Zdeněk....a Inženýr Novák“, řeknu pak jim. Jirka a Zdeněk nyní buď znovu pozdraví, a čekají, jestli jim můj kolega také nabídne ruku ke stisku. Pokud ne, sami ji nenabízejí. Při stisku ruky se podívají panu Novákovi do očí a mohou říci „těší mě“. Samozřejmě, záleží na okolnostech, toto je jen formální způsob, kdy pan Novák je asi starší a nelze se s ním vítat stylem „čau“ či „ahoj“. Jindy to tak jde, ale pozor, abychom si to mylně nenamlouvali a nebyli pak považováni za neotesance či drzouny.

Je důležité **pamatovat si jména a tituly**. Oni zmínění přátelé budou tedy nyní oslovovat mého kolegu „pane inženýre“, (pokud jim neřekne jinak), nemá-li titul, tak jeho jménem nebo názvem služebního postavení. Neříkáme „helejte se, vy tam, kde je tady WC?“, ale pane Zadražil, pane inženýre, pane předsedo, pane faráři atd. Rodiče by neměli dovolit svým dětem mluvit stylem : „vona povídala“, ale paní učitelka povídala a tatínek říkal, ne „von říkal“. Existují skromní lidé, kteří titul neradi užívají, ale to nemůžeme vynucovat. Stejně

tak s tykáním musíme počkat, až nám jej nabídne žena, starší či výše postavený člověk. A my tuto možnost můžeme přijmout s určitou pokorou a ostychem. Na nabídku starší dámy „tykejme si“ nemohu tedy hned říci „ale to víš, že jo, Květuško“. Spíše něco jako „to je mi milé, určitě mi tykejte, ale já nevím, jestli si to mohu dovolit...“ (a čekáme na reakci). Ovšem toto platí jen u starších lidí. **S tykáním také nespěcháme**, možnost tykat si či vykat je velká výhoda češtiny. Někdo tyká automaticky třeba z převahy svého postavení, ale to není fér ani správné. Nemůže se divit, když pak uslyší: „a my si tykáme?“.

3. Telefony, počítače, auta

Při telefonování na ústřednu se nemusíme představovat, ale není žádné velké zdržení říci: „Dobrý den, prosil bych linku 245.“ Pokud voláme přímo na pracoviště, nejprve **pozdravíme a představíme se**, pak teprve „spustíme“. Ne tedy stylem: „Haló, kdo tam, chci Vonáška.“ Správně je: „Dobrý den, tady Valášek, mohu mluvit s manželkou, prosím?“ nebo „...nebude vás obtěžovat zavolat mi pana Nováka?“ nebo „...mohl bych, prosím, nechat pro pana Holase vzkaz, jestli vám to nevadí?“ Také si před voláním do méně známých míst **rozmyslíme**, co vlastně chceme (připravíme si třeba potřebné papíry a myšlenky). Uvažujeme, kdo telefon v daném místě může zvednout. Nebylo by asi moc chytré při volání do servisu spustit na paní v ústředně, jestli neví „proč z té pračky, co jsem u vás včera koupil, stoupá dým“ a vynadat jí, co to prodávají za šmejd. Takže voláme takto: „Dobrý den, tady Vořech, mohl bych, prosím, mluvit s někým, kdo mi poradí s pračkou?“

Voláme-li na **mobil**, někdy ale i na **pevný telefon**, zeptáme se nejprve, **zda můžeme hovořit**. Asi není příjemné spustit okamžitě „litání“ na někoho, kdo má zrovna jednání, platí v obchodě či stojí na štaflích. Je řada míst, kde musí být mobil vypnutý (letadla, benzinové pumpy, některé úřady aj.). Pak jsou místa, kde **vypnutí je prostě jen slušnost** (divadlo, kino, u lékaře, při schůzi, v kostele, při důležitém osobním rozhovoru apod.). Na návštěvě se dovoluujeme, zda si můžeme mobil nechat zapnutý, a pokud jsme se nedovolili a zazvoní, tak jestli ho můžeme právě nyní zvednout. Podobně se ptáme i na úřadě atd. Tedy zvoní mi v kapse mobil: „Nevadí vám, když to zvednu?“, zeptám se přítomných nebo úředníka za přepážkou. Dnes jsem se zeptal úřednice za přepážkou v jedné větší kanceláři, jestli jim nebude vadit, když si zavolám ze svého mobilu. Mile se usmála a řekla: „nevadí, jste první, kdo se na to tady zeptal“ – a bylo vidět, že ji to potěšilo.

Někteří lidé se do telefonu neradi představují, bojí se oznámit své jméno. To respektujeme, ale mnoho lidí to dělá jen z nevychovanosti. Všimli jste si už, jak s vámi pěkně hovoří třeba pracovníci Eurotelu? Můžete být protivní jak noc, a přesto vám nakonec řeknou „děkujeme za zavolání, pěkný den a na shledanou“. **Učí se to tam!** Proč ne my ostatní, má snad na slušnost Eurotel či jiní operátoři patent?

Počítač

je svět sám pro sebe, je jako velký byt. Když nás někdo pustí na svůj počítač, **neměníme** mu nastavení (barvy, frekvenci, parametry obrazovky, uspořádání ikon na ploše apod.) a neotvíráme cizí adresáře a **nečteme žádné soukromé věci**, natož abychom něco tajně kopírovali. Tak jako v bytě, kde smíme nějakou dobu přebývat, nic neukradneme ani nepřestavíme v nepřítomnosti majitele nábytek (neuděláme mu z koupelny kuchyň a z jednoho pokoje dva či naopak), ani neotvíráme zásuvky plni zvědavosti, co tam je, stejně se chováme i na cizím počítači. Uděláme to, o čem jsme se dovolili: stáhneme (odešleme) **svoje** e-maily, napíšeme a vytiskneme si **svůj** dopis, zahrajeme si hru atd. Po ukončení práce se ptáme, kolik jsme dlužní, a nabízíme zcela vážně zaplacení (připojení na internet, papír z tiskárny apod.) Tedy ještě jednou: na cizím počítači nic neměníme (nastavení parametrů) a nelezeme do soukromých adresářů a dokumentů. Uděláme jen to, k čemu jsme se dovolili! A jako ve zmíněném bytě: uklidíme po sobě. Smažeme, **co jsme si vytvořili**, zavíme aplikace a počítač, a pokud jsme z nějakého nutného důvodu museli něco změnit, nastavíme to zpět do původní podoby a původních hodnot. Ani když na jednom počítači pracuje víc lidí, nelezou si vzájemně do svých soukromých adresářů a nečtou cizí dokumenty (pokud na něm vzájemně nepracují) stejně tak, jako si neprohledávají kapsy svých kabátů na věšáku nebo ve skříni.

Když někdo v cizí místnosti pracuje na počítači, **nekoukáme mu do monitoru**. Sedneme či stoupneme si tak, abychom viděli jen **do očí** svého hostitele, raději zády nebo bokem k monitoru. To se samozřejmě týká nenadálého příchodu, naopak hostitel nás může vyzvat, abychom se do monitoru podívali a něco si přečetli. Stejně tak opačně: když děláme na počítači **něco soukromého**, máme mít monitor natočený tak, aby přichodící **ne museli** na první pohled vidět, co je na obrazovce – nechceme-li, aby to viděli. Nebo děláme soukromé věci jindy. Je to podobné, jako když se sprchujeme nebo jdeme na WC – zavíráme se. Je neslušné nezamknout se, a pak se divit (zlobit se), že někdo otevřel dveře. Podobně na počítači, když hodláme psát soukromý dopis, úřední informace, databáze apod. – děláme to ve vhodné době nebo s vhodně natočeným monitorem. Nemůžeme se zlobit na přichodící, že monitor svítí do místnosti jako televizor a přitahuje pozornost očí stejně jako erotický obrázek na stěně. Vina je na tom, kdo to tam pověsil, ne na tom, komu na něj padne /na chvilku/ pohled.

Na silnicích

vidíme, co umí lidská zbrkllost, hloupost, nezodpovědnost nebo frajeřina. **Město a vesnice patří chodcům**, s tímto postojem jezdíme. Auto jsou vetřelci, ne chodci. Chodec má právo vejít zamyšleně do vozovky, řidič by měl jet tak, aby vždy bezpečně zastavil. Někde může nečekaně vyběhnout dítě – budu pak jeho rodičům, nebo svým přátelům vysvětlovat, že „jsem za to nemohl“? **Souvisí to s úctou k životu**. Auto by mělo být po technické stránce v pořádku. Když je staré, jezdíme pomalu - přiměřeně k jeho stáří s tím, že kdykoli mohou selhat brzdy, ulétnout kolo a podobně. Ne stylem „ono to nějak dopadne“. Vezeme-li v autě spolujezdce, tak se ujistíme, že mu náš styl jízdy (zvláště rychlost) nevadí.

Když jde řidič s někým k autu, nejprve odemkne a **otevře** jemu dveře (je-li dost místa mezi jinými auty), pak si teprve sám sedne za volant poté, co auto obešel zepředu. Neotvíráme dveře spolujezdci až zevnitř poté, co jsme si sami sedli za volant. Starším lidem pomáháme **do i z** auta, nesedíme jako pecka za volantem, zatímco oni namáhavě vylézají či nasedají. I když je auto naše, i když bychom si mohli myslet, že náš spolujezdec může být rád, že vůbec jede, **jsme ohleduplní**: pustit rádio se dovolíme („Nebude vadit rádio?“) **přestože je naše**. Stejně tak otevřít či zavřít okno **přestože je naše**. Při delší cestě se zeptáme, zda dotyčný nepotřebuje na toaletu nebo nechce prostě jen zastavit, aby se protáhl. Jestli se cítí dobře a nic mu nevadí, třeba náš styl jízdy. Náš spolujezdec třeba v minulosti prodělal autohavárii a náš styl jízdy může být pro něj utrpení – jede vedle nás se zatnutými zuby. Zvláště starší lidé někdy trpí (třeba i rodič vedle dítěte) rychlou jízdou, ale nechtějí „mluvit do řízení“, raději zatnou zuby či spíše přivrou oči. Tak takhle ne.

Zvláště obezřetně jezdíme po mokré, kluzké vozovce. Pomalu a s velkými odstupy, které si vynutíme i proti „dravcům“ – ty pak můžeme navštívit na chirurgii. Je vhodné pouštět (i kde to není povinnost) auta i chodce, ale ne vždy a všude – jízda má být plynulá. Je dobré stále kontrolovat situaci nejen před sebou, ale i v zrcátku za sebou. Jsou také nepsaná gesta slušnosti, která **někteří** řidiči používají – rukou, pomocí světelné houkačky či blikači. To se užívá jako omluva, pobídka či poděkování. Je to milé, ale řada řidičů to nedělá. Je to stejné, jako se slušností v ostatním životě. Někteří lidé to prostě neznají nebo ignorují (děkuji, prosím, promiňte apod.) **Na něčí laskavost reagují jen tak, že ji využijí!**

4. U stolu a jídla a ve společnosti

Maminky říkají dětem „nemlaskej“, a to platí pořád i pro dospělé. Za všechny zvuky u stolu a ve společnosti, které nějak z těla nechtěně vyjdou, se omlouváme – i za zakašlání nebo rozplakání se (když jsme dostali malou porci), neřku-li říhnutí, škytnutí a podobně. Ale také když nám nůž zařinčí o talíř. Do restaurace vchází první muž a vychází první žena – to aby to nevypadalo, že tam žena muže vede. Doma je hezké, když na sebe všichni čekají, až mají porce před sebou, než začnou jíst. Věřící lidé se před jídlem modlí, ale nevidím to jako něco, co by mělo být násilné a okaté. Víc je skutečná vděčnost v srdci a modlitba soukromá. Můžeme před jídlem krátce poděkovat i nahlas: Bohu, kuchaři, tomu, kdo to zaplatil nebo nás pozval. Že máme poděkovat, zaplatit nebo se jinak hostiteli revanšovat, o tom už byla řeč.

Při jídle se nemá brát na vidličku **dohromady maso i příloha**. Správně je: knedlík či brambor s omáčkou nebo zelím či jinou přílohou, a teprve jako druhé sousto samostatně maso. Takže si nenastavíme na vidličku „mrakodrap“ jídla, aby nám pak od úst spadl do klína či zpět do omáčky, nebo abychom museli roztáhnout ústa jako kapr. Nehltáme a nejíme jako zvířata, i když si myslíme, že nás nikdo nevidí. Spolustolovníkům dáváme přednost: jim první nabízíme sůl, cukr, přílohy, příbory nebo jídelní lístek, je-li jen jeden – ne nejdrív sobě! Když servírujeme čaj, kávu apod., nesmí být lžička ponořená v nápoji – ale vedle na podšálku. Se lžičkou ponořenou v nápoji také nepijeme, abychom se s ní „nepíchali do oka“. Po jídle, ať jsme kdekoli, dáme své příbory (nůž, vidličku atd.) paralelně (souběžně) na talíř. To je znamení, že jsme skončili - číšník může talíř odnést, i kdyby byl plný! Příbory křížem či do „V“ znamenají, že ještě budeme v jídle pokračovat. Můžeme tedy v klidu odejít třeba na WC s tím, že nám talíř nebude mezitím odnesen.

5. Manžel, manželka, děti a návštěva

Slušné chování zahrnuje také úctu k návštěvě. Ve starých dobách byla návštěva velmi ctěna a ceněna. Měla přednost před některými členy rodiny a samozřejmě před dětmi. To, co dnes předvádí mnozí rodiče, považují za neuvěřitelný hnus. Nejprve je třeba zdůraznit, že mnoha lidem, žel i těm takzvaně věřícím, chybí sebemenší znalosti **priorit**. Tedy určité hodnotové měřítko, kdo má před kým přednost, kdo by měl být více ctěn a kdo méně. Je to samozřejmě pravý opak emancipace. Pořadí je takovéto: **1. muž, 2. mužovi přátelé a návštěvy, 3. manželka a její přátelé, 4. malé děti**. Takové by mělo být postavení a jednání vzhledem k prioritám v rodině. Neuvažují další příbuzné ve společné domácnosti, kteří mají také svoje určité postavení (rodiče, tchán s tchyní, bratr, sestra, atd.)

Před několika lety jsem nesl k večeru dopis jednomu známému do jeho bytu. Po zazvonění u dveří si dopis mezi dveřmi vzal a omluvil se slovy: „Promiň, že tě nepozvu dál, **my koupeme**“. Já samozřejmě vůbec nemínil jít dál, ale teprve na ulici mi došlo, že koupali nějaké své dítě, a proto mne „nemohl“ pozvat dál. Takže: „**Das ist hrůza**“! Kdyby dítě mělo zůstat nevykoupané, nenakrmené, nenakojené, nevykakané a nevyčůrané, nevyspalé, nepřipravené do školy, špinavé a nemocné, návštěvu je třeba pozvat dál, pohostit a věnovat se jí. Má přednost. Samozřejmě, taktní návštěva, po zvážení situace, brzo odejde, nebo ani dál nepůjde. Ale pozvat ji dál, nabídnout pohoštění a nocleh, by mělo být samozřejmostí. To ostatní je nezdvořilost a neznalost priorit. Často hnus.

Před pár dny jsem byl na návštěvě, která byla domluvena. Ačkoli jsem se neptal, přesto jsem se dozvěděl od oné ženy již do telefonu, že manžel nebude doma a bude tedy víc klidu, protože ho „nebudu muset opečovávat“ – což mě udivilo a uvedlo do střehu. Když jsem přišel, byl jsem jak v „Jiríkově vidění“. Tato žena mluvila napůl se mnou, napůl s dětmi, které kolem běhaly. Při tom pekla vánoční pečivo. Měli jsme něco projednávat, ale bylo to v takovém chaosu (který ona zbytečně tropila), že se mi chtělo „prásknout do bot“. Pak přišel manžel, velmi klidný muž, přinesl spoustu nákupu a odešel. Jen jsem zaslechl, jak ta žena na něj volá – aniž by to konzultovala se mnou – „nechceš, aby ti Pavel (to jako já) pomohl nosit ty věci z auta?“ Takže já, návštěva (moc jsme se neznali) **jsem byl nabídnut jako pomoc**. Jistě bych souhlasil, ten muž odmítl. Pak odešel, děti se s ním nepřivítaly ani nerozloučily. Byl jsem pak dotazován různé věci, ale na odpovědi ta žena většinou nečekala, protože mezitím křičela na děti, kamsi odbíhala, válcovala těsto a různé těkala. Když jsem odcházel, ptala se, jestli nevím o nějakém křesťanském psychologovi – pro ni. Má problémy. Tak jsem jí vysvětlil, co by ji mohlo pomoci. A sice, kdyby znala pořadí hodnot. Nechat troubu vychladnout, dětem dát na zadek, aby nezlobily, sednout si k návštěvě a plně se jí věnovat – a když přišel manžel, věnovat se jemu, případně společně návštěvě – která ale v případě, že přišel rodinný příslušník, nabídne odchod, což tedy bylo na mně /ten muž ale hned zase odcházel, ani jsem se mu moc nedivil/.

Nezvané návštěvy jsou sice často nemilé, ale zvláště věřící lidé je mají přijímat s možností, že přišel třeba sám Pán. Samozřejmě rozlišujeme mezi těmi, kteří chodí pořád a otravují a těmi, kteří jsou osamělí. Návštěvu odmítáme pravdivě a laskavě. Vyžaduje to duchapřítomnost a moudrost, jinak se lidé uchylují ke zbytečným lžím (nemám čas, nehodí se mi to, musím něco zařídit, jsem zavalen prací atd.). Proč neřící pravdu? Nezeptat se třeba volajícího, který se chce na návštěvu objednat, zda má na srdci opravdu něco důležitého. Je to neodkladné? Chceš si jenom tak popovídat, nebo potřebuješ nějak akutně pomoci? To jsou otázky – a řada jiných – které nastaví filtr těm, kteří chtějí přijít jen proto, že neví, co s načatým večerem. Je to však otázka pravdivosti a hlavně životního zaměření. Pokud náš život je prázdný, bezcílný a bez jasného, nabitého programu, proč odmítat návštěvy? Muž i žena jsou Bohem povoláni k závažné službě evangelia, i když mají rozdílné úlohy na tomto poli. Je ovšem častým jevem, že tento úkol neplní, a pokud se nenudí, tak jen proto, že se zapojili do materialistického kolotoče honění životní úrovně a peněz, ne pro vytiženost službou Bohu.

Musím konstatovat, že muži dnes těžce selhali a nehladají Boha, nejsou už kněžími a hlavami rodin, nejsou muži (chlapy), ale velmi často beztvaré bábovky. U žen pozorují neuvěřitelnou posedlost d'áblem. Jsou nervózní, rozmazlené, hysterické. Některé upachtěné a upracované, jiné líné, až běda. Tuhle mi jedna mladá dívka odmítla přinést z domova přístroj, který váží 3,5 kg – „že je to moc těžké“! Jedno či dvě děti jsou pro některé ženy něčím, za co by je měl celý svět obskakovat a obdivovat, **že to dokáží**. Stanovily si vysoká měřítka hygieny a komfortu a tvrdě je prosazují, i za cenu rozvodu, když muž tato měřítka nevyznává a nepracuje hekticky tak, aby byla splněna. Je to velmi bolestná situace. **Děti jsou často modlou**, které se obětuje vše – nakonec i samo dítě. Vždyť ono nejvíce

trpí nervozitou, hádkami, absencí táty. Ale to by musel být některý chlap opravdu silný a otrlý křesťan, aby vydržel takovou atmosféru, kterou žena navodí. Atmosféru honění komfortu a nesmyslných standardů tzv. moderní doby. O vztahu muže a ženy je řeč v 9. Omylu, zde mi jde spíše o postoj k návštěvám. K těm, které přijdou jednou za delší dobu a měly by být s náležitou úctou přijaty. A ne odmítnuty či se zaťatými zuby vpuštěny do atmosféry plné nervozity a materialistického běsnění, třeba za účelem dokonalého pořádku v bytě či dokončení rekonstrukce koupelny. Ta **musí** počkat, když přijde návštěva, která nechodí denně.

6. Závěrem všechno možné

Do společenského chování se jistě prolíná starodávná galantnost k ženám a starším lidem, osobní laskavost, schopnost obětovat se za druhého a mít ho rád – stejně jako i obyčejná slušnost. Byla doba, kdy žena pomáhala muži do kabátu a otvírala mu dveře – a možná ho i víc milovala. Muž byl od Stvořitele (ne evolucí) ustanoven hlavou ženy (o tom více následující 9. Omyl), a to se má také promítnout do společenského chování, stejně jako mužův úkol milovat ji a starat se o ni.

Přehnaná galantnost je **trapnost**, stejně jako když se dva mladí lidé na veřejnosti vášnivě líbají či dávají najevo své **milostné touhy**. Je mi vždy, zvláště takového muže, nesmírně líto. Říkám si, jak se asi ten chudák jednou vyrovná s tím, že žena nemůže naplnit jeho život? I kdyby chtěla, nerku-li, že často nechce. Úcta ženy k muži se projeví tím, že mu neskáče do řeči (on jí přiměřeně může), nebere si první slovo a nechce mít poslední. Když je muž pomalejší, nedává mu najevo svoji převahu, i kdyby byla stokrát bystřejší. To platí ovšem nejen mezi mužem a ženou, ale mezi lidmi obecně.

Když se někdo na něco zeptá v kruhu více lidí, není třeba se předhánět, jak jsem chytrý. Počkám, až odpoví ten, kdo je v daném místě vedoucím, domácím, odborníkem v dané oblasti a podobně. Žena počká, až promluví muž, mladý dá přednost staršímu. Je trapné, když se někdo třeba zeptá, „co je to ta teorie relativity“, a hned všichni „vědí“ – ačkoli zde sedí „Einstein“ a tiše trpí. Nedají mu slovo. To je dnes zcela běžné. To neznamená, že ten, kdo o dané věci víc ví, musí mít pravdu. Ale je **slušné** ho **jako prvního** nechat promluvit. Ne se překřikovat a ukazovat svoji chytrost – tím ukazují pravý opak.

Pozor na časté navštěvování někoho, o kom si myslíme, že nás určitě **vždy** rád vítá. Vždyť se tváří pokaždé tak mile, když zazvoníme u jeho dveří! Není však jisté, že se netváří ještě šťastněji, když už se za námi zavřely! Bible radí: „Zdržuj nohy své od domu svého přítele, aby syt jsa tebe, neměl tě v nenávisti“. Samozřejmě, opačný nešvar je nenavštívít toho, kdo je osamělý a rád by nás viděl, zvláště jde-li o starší lidi. Co ale dělat, pokud nás nikdo nenavštěvuje a cítíme se proto osamělí?

Člověk by měl během svého života získat takový životní program, **aby na lidech jeho štěstí nezáviselo**. Aby měl málo času na plané povídání u kávy, protože má vznešenou životní víru, a tím i životní program. Copak svět není plný lidí, kteří potřebují pomoc? Jak už jsem ale psal, pokud někdo takový krásný program nemá, ať se klidně nechá navštěvovat od omrzení těmi, kteří také nemají co dělat – alespoň jim tím může trochu posloužit. Pokud takový vznešený program má, ať před těmi, kteří jej chtějí využívat jen na ukrácení svého planého dne, utíká. Je to známé Ježíšovo podobenství o perlách a svatých věcech, komu je dávat a komu ne. A kdy zdravit a kdy ne.

Otce nebo matku, či jiného člena rodiny, bych nikdy nedal do domova duchodců, i kdyby mě o to prosili. I kdybych musel změnit zaměstnání či bydliště s celou svou rodinou. Je to ovšem citlivá a nelehká věc – ne kvůli podnikání či honění životní úrovně, ale kvůli manželskému partnerovi, který s tím nemusí souhlasit. Nebylo by dobré kvůli tomu rozbít manželství, ale spíše partnerovi vysvětlit, že se jednou postaráme také o jeho rodiče, a konec konců možná i o něj – co kdo ví. **Nechci zde dát zákon, jen tvrdím, že odložit své rodiče kvůli pohodlí či životní úrovni je „fuj“**. Děti by v těchto případech měly ustoupit, uvolnit místnost, uskromnit se a podobně – stejně jako dospělí.

Naše rodiče mohou být ohleduplní, „nechtějí být na obtíž“ a sami vynucují svůj odchod ze společného domova (v Holandsku dnes už i ze světa). Když mi maminka řekla, že ke stáru půjde do domova duchodců, řekl jsem jí: **jen přes mou mrtvolu**. A už mi tohle nikdy neříkej. Evidentně ji to potěšilo.

Slušné chování není záruka

Slušné chování není záruka pěkného charakteru. Buďme opatrní, abychom neodsoudili někoho, kdo může být jinak velmi charakterní člověk. V těžké situaci nám přece může pomoci právě někdo páchnoucí a ve špinavých šatech, který nás předtím nepozdravil a nepoděkoval - zatímco ti navonění, čistě a podle poslední módy oblečení, zdravící a děkující, nás mohou nechat na holičkách. Jak známo, jedna dáma na potápějícím se Titanicu odmítla jít do člunu, protože tam pro ni bylo příliš těsně. Pak už ji nikdo nespasil. Trochu absurdní, ne? A jiná tam zas odmítla jít proto, že nechtěla opustit svého muže. Když dva dělají totéž, nemusí to být totéž. A tak je to i s chováním. Mějme na mysli, že někdo, kdo umí poprosit, pozdravit, rozloučit se, představit se a dívat se do očí, nás může klidně nejen okrást, ale také nehnout ani prstem, když potřebujeme pomoc. **Stejně nám ale může pomoci ten, kdo se umí chovat velmi pěkně**. To se přece navzájem nevylučuje.

Takže **na to pozor**. Pěkné chování může samozřejmě zastírat všelicos, třeba pěkné farizejství (pokrytectví). Proto má cenu jen v kombinaci se vznešeným životním programem a názorem, s ušlechtilou vírou. Je snazší nezdravít a neděkovat a dát si nejlepší porci. Je snazší využívat druhé a za nic se nerevanšovat. Proto vychovanost a pěkné chování a charakter úzce souvisí i s životním postojem – jak moc „miluji bližního jako sebe samého“. Ale to už je jiná oblast – o tom jsou ostatní omyly, které o vznešené víře, založené na pravdivém pohledu na svět i na náš vlastní život, pojednávají. **Slušné chování může jen doplnit něco podstatně hlubšího – život v Kristu**.

9. OMYL

Mnozí dnes věří, že muž a žena si jsou rovni a mají stejné úlohy, povinnosti a postavení

Katastrofální důsledky tohoto nesmyslu můžeme vidět všude, kde je uváděn do praxe. Tedy hlavně v rodinách tak zvaných vyspělých zemí. Vysvětlím ten omyl na příkladu: **dva** astronauti letí do kosmu a věřte-nevěřte, **jeden** z nich je **velitel**! Proč? To si ti

kosmonauti jen tak hrají na vojáky jako malí kluci? Copak se spolu dva muži v jedné raketě během několika málo dnů nedomluví? To musí jeden být nadřízený? Vždyť mají i na zemi ještě celý štáb odborných poradců. Nemají s sebou děti ani bláznivý svět kolem! Navíc to jsou přece dva **rozumní** a hlavně **tolerantní** lidé - oblíbená slova obhájců manželské rovnosti (**emancipace**). Proč si tedy ti dva rozumní a tolerantní astronauté „hrají“ na nadřízeného a podřízeného? Řeknu vám to: během jen několika málo dnů vyvstane mnoho situací, které se dají zcela různě řešit. A ani po důkladné poradě obou kosmonautů se nedojde ke shodě v řešení, nicméně je třeba jednat. A tak **jen jeden člověk musí** vynést **poslední** verdikt, tj. rozhodnout, které řešení se vybere! A ten je k tomu předem určen – je to velitel (vedoucí, hlava nějakého společenství, šéf).

To ale není všechno, je to ještě tvrdší

Kdo ale vlastně má ten poslední verdikt **vždy** vynášet? Ano, je to člověk určený **ještě dřív**, než se ti dva dají na společnou cestu (vesmírem). A ten druhý ho **musí poslouchat**. Navíc **musí** mít svého nadřízeného v úctě a přirozený **strach** se mu vzepít! Strach je výborná ochrana proti vzpouře a tudíž před katastrofou. Samozřejmě, že se navzájem rádi, jak co vyřeší. Samozřejmě, že jsou výbornými přáteli. Samozřejmě, že ten podřízený přijde mockrát s lepším řešením než jeho nadřízený. Kdo ale rozhodne, co je lepší a hlavně, které řešení se nakonec vybere?

Není jiné cesty: od toho je tu právě ten nadřízený. Může rozhodnout špatně, nebo vybrat i horší řešení, je tu však jako pojistka proti chaosu – jen jeden je velitel, **jen jeden má poslední slovo**. To, že jsou oba rozumní a tolerantní, to má smysl jen v řádu. Nemůže to řád nahradit, alespoň ne snadno. Bez jasného určení, kdo nakonec řekne: „uděláme to tak a tak, konec diskuse“ - by každou chvíli vznikalo napětí. Bez jasné vzájemné hierarchie mezi nimi (jeden je určen jako vedoucí) by jejich let brzo skončil katastrofou. Jako četná manželství. Je úplně lhotežné, jestli jsou ti lidé bohatí nebo chudí, jestli mají děti nebo nemají. Není-li v jejich vztahu nějaký jasný řád, není-li tam jeden, který je **naprosto nekompromisně pro toho druhého nadřízeným**, celý systém (rodina) se může snadno rozpadnout.

Jistě, jsou rodiny, kde žádný takový pevný řád není (nebo je to i opačně, vůdčí postavení má žena), a přece to jde. Slyšel jsem o takových výjimkách, ale osobně žádné neznám. Možné to je, protože konečným cílem Božího zřízení není „nadřízený a podřízený“, ale rovnost. Jenže k té nejde dojít jinak, než přes poslušnost a řád. K té skutečně funkční rovnosti (dokonce i s Bohem samým) nelze dojít přes anarchii a chaos, který vládne v dnešních rodinách pod názvem „rovnost“.

Všichni nejsme kosmonauti

To ne, ale každý s někým někde žije, na menším či větším prostoru. Podívejme se na prosperující moderní průmysl, podniky a organizace, kde to funguje. Ještě jsem neslyšel, že by v nějakém podniku mohla sekretářka říci svému šéfovi: „My dva jsme si rovni, ty tu nebudeš poroučet. A ten dopis ti psát nebudu, protože s jeho obsahem nesouhlasím. A vůbec, mazej umýt nádoby, dneska mi není dobře“. To si dovolí jen doma, tam jsou si všichni rovni i s rybičkami v akváriu – a často hlavní slovo mají děti.

Mnozí lidé jsou zvláště na začátku svého manželství velmi „moudří, tolerantní, vždy se domluví, není třeba nadřízených a podřízených, nejsem stroj a otrok“. Chaos mezi součástmi opravdu není stroj, ale spíše skládka harampádí. Vždyť skutečně každý dobře fungující celek má svoji hierarchii součástek a každá dobře fungující organizace svoji hierarchii lidí. Šroub není závlačka a ta není zas šroub, volant není pneumatika, kulíčkové ložisko není motor a holinky nejsou hodinky, přestože se také natahují. Ani trochu si nejsou rovny! Kdyby byly – nefungovalo by to.

A ještě něco velmi důležitého: ne všechny součásti jsou stejně důležité! Přece motor, brzdy a řízení není u auta na stejné úrovni důležitosti jako čalouněná sedadla, rádio či gumové koberečky. Dobře řízený podnik bude prosperovat i bez kuchaře a závodní jídelny, ale asi i bez řady dalších, méně významných pracovníků. Nahradit uklízečku nebývá tak obtížné jako nahradit schopného ředitele či nějakého klíčového specialistu. Ne, opravdu si nejsou rovni. To jen naivní a hloupí lidé vymysleli, že v **nejnáročnější organizaci na světě vůbec – v rodině**, nemusí být žádná hierarchie, žádný vedoucí. Tam mají všichni stejná práva. Ale častěji mají stejná traumata, frustrace a trápení. A samotu ve dvou. (Erich Fromm, *Umění milovat*)

On totiž stůl může být kulatý i hranatý, může stát stejně tak dobře u okna jako uprostřed místnosti; naše dítě se může učit na klavír, kytaru nebo jezdit na motokáře. Život – to jsou miliardy kombinací. **V prvních měsících** vztahu nedělá žádný problém rozhodnout, zda si pořídíme stůl kulatý nebo hranatý, a jestli bude stát u okna nebo uprostřed („vždyť si tak rozumíme“) – ale za dva roky **rovnostářského manželství se totíž stane naprosto neřešitelným problémem** („my jsme se k sobě vůbec nikdy nehodili“) – světe div se, a to u dvou rozumných a tolerantních bytostí, které spolu (snad ještě pořádek) spí v jedné posteli. Chybí řád, chybí pojistka. Najednou ta rovnost „leze na mozek“. Nebylo by lepší, kdybychom si až tak moc rovni nebyli? Že blábolím a mluvím z cesty?

Vždycky nejlepší argumenty má realita

Je známo, že se ve velkých městech u nás i v zahraničí rozvádí kolem poloviny všech manželství. Jedná se převážně o tzv. vyspělé země, kdy slovo „vyspělý“ je třeba chápat jen v technickém, nikoli mravním či rozumovém smyslu. Zcela logicky v té druhé polovině dosud nerozvedených lidí toho štěstí nebude v rodinách asi vagon. V roce **1965** se v České republice (bez Slovenska) rozvedlo 16196 manželství, **za třicet** let nato už 31135 manželství, tedy skoro dvojnásobek (Statistická ročenka ČR, 1997/str. 114, ověřoval jsem si to telefonicky v září 2001 na Statistickém úřadě v Praze) Také v USA už v roce 1986 připadal jeden rozvod na dva sňatky (!), v roce 1991 tam jedno ze čtyř dětí žilo jen s jedním rodičem, ponejvíce matkou (Encarta 97 Encyclopedia – „Divorce“).

Tomu se říká katastrofa. Málokdo si uvědomuje, že její následky jsou teprve před námi, podobně jako u globálního oteplování – **ledovce totiž ještě neroztály, pořádek je nám „hej“!** Realita mluví jasněji než mé předchozí vysvětlování. S tím může kdokoli snadno polemizovat, ale jak budeme polemizovat s faktem evidentně katastrofálního stavu mnohých manželství a rozpadající se instituce rodiny? Můžeme si povídat dojemné příběhy o tom, jak je dnes žena osvobozena (např. k práci v továrně), a jak se dřív nešťastná manželství skrývala pokrytecky „pod pokličku“ společenského klišé. Ale já mám pro lidi s takovým moudrým vysvětlením mnohem lepší návrh.

Nevysvětľujte to mně, jděte to vysvětlit dětem bez tatínek nebo bez maminek, třeba do škol nebo raději do dětských domovů, nejlépe o Vánocích. Tam vysvětľujte klukům a holčičkám, jak to **dřív** bylo v rodinách špatné a jak mohou být **dnes** šťastné, že v takové

rodině nežijí. S těmi zlými tatínky a ujařmenými maminkami. Řekněte jim, že v dobách, kdy byl rozvod stejnou zvláštností jako vražda, bývala ale manželství velmi nešťastná. Dokonce ti chudáci neměli tenkrát ani televizi či video.

Vyprávějte v dětských domovech, jak děti tehdy moc toužily dostat se z těchto sice úplných, ale pokryteckých rodin. Chtěly být samy jen s maminkou, nebo jen s tatínkem, nebo s nějakými náhradníky (tak zvané tety či strejdové, nebo Frantové, Honzové atd.) – to byla touha všech dřívějších dětí už od kolébky. Vždyť lepší než přísný tatínek je elektrický vláček s dálkovým ovládáním, který máma umí také koupit. Tohle sdělte dětem z neúplných rodin nebo bez rodin. Mluvte pak také s dětmi, které vychovává ulice, s bezdomovci či narkomany, kteří nikdy rodiče nepoznali, s těmi, kteří šli z dětského domova bydlet rovnou do vězení nebo šlapat. Nejlepší diskuse je totiž vždy s realitou. **Ta mlčí, neodporuje, jen tu a tam člověka pořádně praští přes hlavu!**

Děti

Ne v každém manželství jsou děti. Ale tam, kde jsou, a kde se manželství rozpadá, si děti odnášejí trauma na celý život. Dospělí ovšem trpí neméně. Děti jsou pak handicapovány duševně, duchovně i tělesně. Někdy se zapřísahají, že v jejich vlastním budoucím manželství k rozvodu nikdy nedojde – **jenže mají pramálo sil svoje rozhodnutí realizovat – což není divu**, v tomhle světě. V časopise Vesmír (4/2000/str. 231) jsme nedávno četli:

„Děti, jejichž rodiče se rozvedou, onemocní častěji ve svém dospělém životě duševními nemocemi, než když dospějí v úplné rodině. Izraelští lékaři sledovali 400 pacientů trpících depresemi a schizofrenií a 170 lidí s dobrým duševním zdravím. Zjišťovalo se, zda do jejich 17 let neopustil jeden z jejich rodičů rodinu. Lidé, v jejichž dětství nebo dospívání se rodiče rozvedli, trpěli depresemi čtyřikrát více a schizofrenií třikrát více. Zároveň se ukázalo, že úmrtí jednoho z rodičů takové ohrožení nepůsobí. Bernar Lerer to komentuje až drasticky: Odchod rodiče je horší než jeho smrt... (Také) osamocení život bez přátel je podle M. Horstenové rizikovým faktorem, který zvyšuje výskyt srdečních chorob a zkracuje život.“

Mnoho rodičů vyznávalo a stále ještě vyznává názor: raději neúplná rodina a k tomu klid („pro děti, samozřejmě“), než úplná rodina v hádkách a napětí. **Je to ale jinak.** V říjnu roku 2000 byl na BBC diskusní pořad o rodině, rozvodech a vztazích mezi mužem a ženou. Bylo tam řečeno, že psychologové dnes už nevidí jako důležité, aby byl doma v rodině **především klid, ale především tatínek.** Různými výzkumy se přišlo na to, že není pravda, co se donedávna tradovalo, že raději klid bez tatínka než hádky. Dnes se ví, že táta dítěti velmi podstatně chybí, a že hádky dítě tak těžce nepoznamenají jako absence otce! A to druhé: maminka nikdy nemůže dítěti tátu nahradit. I kdyby s ním jezdila na motorce, hrála si na vojáky či stavěla lodě. Zvláště u chlapců nelze mužský faktor ničím suplovat. Jedno známé rčení praví: „Závislost je náhražkou matky, ideologie náhražkou otce“. Nevím, jestli je to do písmene pravda, ale vím jedno: to, na co naši „moudří“ psychologové pomalu přicházejí, vědělo lidstvo po staletí. Kdo čte Bibli ví, o čem mluvím. A kdo poslouchá její rady, ušetří si mnohá trápení.

Proč tak lidé zhloupí?

Protože si hrají na bohy. Zapomněli, že jsou stvoření, ne stvořitelé. Nalhali si, že to, co je **dobré**, je třeba teprve vynalézat, vyexperimentovat, objevit, evolučně k tomu dospět. Opak je však pravdou. To, co je dobré, je potřeba jen z minulosti přijmout a být tomu věrný. Je to dávno známé, žel, říká se tomu konzervatismus a toto slovo nezní vábně. Do světa nás totiž nestvořila evoluce, ale vrcholně schopný konstruktér, a tak ty nejlepší věci byly ty první věci, ty dávné věci. Bůh má být autoritou muži a ten zas ženě. Nemusíte dělat žádné velké výzkumy, abyste se dozvěděli, že **většina normálních mužů** chce nést za svoji ženu odpovědnost, bránit ji, milovat a očekává, že je žena poslechne a bude respektovat. **Je to docela přirozené. Opravuji: bývalo to kdysi docela přirozené.**

Mnoho žen přiznává, že kdesi v podvědomí – **a mnohdy zcela vědomě**, touží mít nad sebou mužskou autoritu a podřídí se jí, že jí potřebují. Na druhé straně je jasné, že je dnes mnoho mužů a žen nemocných, „bezpohlavních“, duchovně sterilních, „šedivých“, nemajících ani touhu po autoritě nad sebou, ani schopnost autoritou někomu být, žijících ve vzpouře a nenávisti vůči druhému pohlaví. Proto žije bezpočet osamocených žen v prázdných bytech, které by rády muže, ale zároveň ho nechtějí, bojí se ho, nenávidí ho a zároveň po něm touží a jsou nešťastné. Mnohé mají domácí mazlíčky nebo jiné náhražky, občasné známosti a podobně. Totéž, jen s jinými náhražkami, bývá u osamělých mužů. Jedna z mých soukromých, nepotvrzených teorií je, že k rozvoji vědy a techniky v 18. a 19. století došlo mimo jiné i proto, že se začaly uvolňovat pevné rodinné vazby, muži ztráceli oporu ve svých manželkách, a tak se uzavřeli do svých knihoven, dílen a laboratoří a „studovali, kutili a vynalézali“. Našli si náhražku ve vědě a strojích. Jistě se nemýlím v tom, že dnes mnoho mužů má svoji náhražku dobře fungující rodiny buď v pivu nebo nějakém svém koníčku mimo rodinu. Uvádím dále krátký článek z časopisu Zápas o duši z ledna 2005, který se jmenuje „Smutné stránky emancipace“.

Smutné stránky emancipace

Výsledkem takzvaných „stejných šancí“ není, že by se ženy ve své činnosti stávaly muži, ale spíše to, že do toho, co dělají, přinášejí svoji „ženskou logiku“. Výsledkem není stejnost, ale spíše něco, co bych nazval budováním falešného hnízda. ...Vždy a znovu, když vidím své kolegyně, tak si uvědomuji, že svojí prací a stylem mění zaměstnání za domov a jak jejich místo k přespání a pobytu už není domovem.

... Takové ženy mají kolem třiceti let, jsou svobodné, často nemají stálého přítele, ani děti. Naopak mají psa, nejlépe nějakého malého pinče, a v práci jsou klidně do osmi hodin do večera. Chodí cvičit nebo se vzdělávají. Jejich domovem je práce, jejich vztah ke psu nahrazuje vztah k dítěti. ... Jistě, tento životní styl jim přináší uspokojení, ale ve skrytu duše touží po dítěti a muži. Nikoliv příteli, ale muži. To vše jim emancipace odnesla, protože jsou to muži, kterým emancipace umožňuje více volnosti. To oni si berou o deset let mladší milenky, to oni se nemusejí vázat. ... Je to zvláštní, když poslouchám příběhy takových žen, jsou si podobné jako vejce vejci. Příklad je po letech opustil, manžel se rozvedl a nechal je s dítětem samotné. ... Je to prostě, žena chce muže, ale muž chce ženy, všechny dostupné ženy a emancipace jim otevřela možnosti. Rodina jako instituce byla rozvolněna, výherci nejsou ženy, které dle předpokladu feministek v rodině trpěly pod jhem mužů. Každý gigolo /mužský prostitut, čti džigolo, poz. P. K./ by měl alespoň jednou do roka poslat děkovný dopis feministkám, to ony mu daly práci. (– David Hanák - ZOD 83, str. 31, původně vytištěno v Hospodářských novinách, Názory plus HN 29. – 31. 10. 04)

A dnešní mladí lidé před manželstvím?

Často se obávají svatby (docela oprávněně vzhledem ke svým názorům plným omylů), žijí buď sami, nebo jen tak na hromádce, hlavně aby se nesvázali – protože dobře cítí, že život pospolu je velký problém. A pokud touží po svatbě a risknou to – dnes přece žádný problém. Svatba je pro mnohé lidi v současnosti něco jako vstoupit do svazu zahrádkářů. K ničemu zas tak moc vážnému to nazavazuje. Nikde dobrý příklad, nikde jasný řád, jedna ufnukaná husa vykopne muže a hned najde jiného sexuchtivého, který toho předešlého nahradí, chvíli dělá tatínka, přitakává stížnostem na svého předchůdce (jak byl nemožný a hrozný), a tak svého předchozího „kolegu“ podtrhne – **až do chvíle, než i on je vykopnut** – ale ještě jí stačil dát do pořádku byt nebo něco na konto. Jeden pitomej mužskej, možná ožrala, možná jen nerozumný idiot, si neváží hodné ženy, až ten vztah zničí, aby pak sehnal jinou, kterou ničí podobným způsobem. Je to chaos bez řádu, samozřejmě s nesčetnými obměnami, ale mnoha společnými rysy. Do toho ještě děti, údajně „pro které“ se zvláště některé ženy rozvedou, to jako aby děti měly klid – ale pravda je, že se často rozvedou pro svůj klid a **sobectví**, pro svou touhu mít někoho, kdo bude skákat tak, jak já pískám, když ten předchozí tak neskákal. „Vdala se z lásky k sobě“, říkala má maminka. Jedním slovem: chaos bez řádu neboli zlořád, pod dojemným názvem svoboda. Lepší název by byl otroctví blbosti. Blbosti mužské i ženské.

Jak může dnes manželství odolat tak obrovskému (úmyslnému i neúmyslnému) tlaku na jeho rozbití?

Jen tak, že kotva života obou partnerů není v nich samých (nemá ji jeden v druhém), ale v Bohu. Dokonce i u nevěřících může být tou krátkodobou kotvou života něco, co každého z nich drží pevně i ve chvílích manželských krizí – třeba společný koníček nebo i něco, co dělá každý z nich zvlášť a je to pro něj jistou pevnější půdou pod nohama než vlastní manželský vztah a partner. Z logiky Kristovy oběti ovšem plyne, že nejpevnější kotvou pro manželství (i jiné oblasti života) je víra v Ježíše Krista, tedy ztotožnění se s jeho obětí i životem. Někteří nevěřícíci mohou mít Kristův postoj ve svém životě i přesto, že jsou zcela nenáboženská – prostě mají jen určitou moudrost v hlavě (o tom více v 19. Omylu). Ti ostatní pak krachují přesto, že monotónně opakují slova jako láska, tolerance či odpouštění a vzájemná úcta. Kde by měli lidé k těmto jinak krásným pojmům nabrat sílu, když se spoléhají jen jeden na druhého a kotva jejich života je v hříšném, sobeckém a nedokonalém partnerovi? Nebo snad taková nejsme? Může mě můj partner podržet nad vodou, není-li sám buď velmi dobrým plavcem (tedy jeho síla není ze mne) nebo pokud nestojí pevně na břehu či pevně lodi? Zdanlivě nádherný a příjemný začátek, kdy se společně vydáme plavat na širé moře a máme pohodu, nadšení a plno sil, nás v budoucích vlnách opravdu nezachrání. „Manželství je náročná vysokohorská túra, na níž většina párů směle vyráží v lodičkách a s kravatou.“ (Pavel Kosorin – Aforismy)

Dobrá zpráva

Pro rozvedené a z rozvedených rodin je tu dobrá zpráva. Přestaňte myslet na **svoje bolístky** a začněte znovu. Na světě žil člověk, který se také nenarodil ve zcela normální rodině, posmívali se mu, že jeho matka byla nevěrná a jeho táta nebyl jeho. Hodně si vytrpěl, ale to všechno jej nezlomilo, byl věrný svému otci a miloval jej, i svoji matku. Nezaložil nikdy rodinu, a přesto má dětí víc než neplodnější rodiče. Mnoho mužů i žen jej milovalo, miluje a následuje, **a on je uzdravil**. Je to proto, že nekladl vůbec důraz na to, v jaké rodině se člověk narodí, jestli měl tátu a mámu, nebo žil v děčáku. Jestli je muž či žena, rozvedený, v manželství či svobodný, hetero nebo homosexuál. To pro tohoto člověka nebylo vůbec podstatné. On učil, že i v těch nejlepších podmínkách může být člověk zlý, a v těch nejhorších životních podmínkách se člověk může začít měnit k dobrému. **V něm** může žena i muž získat svého partnera a dítě svoje rodiče. Teprve v něm se celý obsah tohoto devátého omylu stává zbytečný ba směšný. Protože nakonec vše v životě záleží jen na vztahu **k němu**. Dá se říci, na „manželství s ním“.

Pokud jej následuje muž, najde svoji úlohu jako svobodný, ženatý i rozvedený. Je-li otec, začne se učit, jak se má chovat otec. Není mu zatěžko milovat svoji ženu, ať je jakákoliv – třeba emancipovaná. Pokud jej následuje žena, pochopí svoje postavení ženy, ať je svobodná, vdaná nebo rozvedená. Vdaná pak už nevidí **žádné ponížení v poslušnosti**. Pochopí, že poslechnout a bát se svého muže (byť neschopného a hříšného) nevede k jejímu otroctví, ale ke svobodě. Není to důkaz její malosti, že umí poslechnout, ale její velikosti a zbožnosti. Nemusí zapřít Boha či hřešit z poslušnosti vůči svému třeba bezbožnému muži – ano, jde to i jinak. Slyšel jsem zajímavý příběh, jak jedna Ruska měla manžela těžkého opilce (asi nejen jedna). Byla věřící, chodila do ruské baptistické církve, a protože muž všechno propil, po řadě let jí církev poradila, aby se rozvedla. Dokonce to došlo tak daleko, že když se ona odmítla rozvést, byla církví odmítnuta a byla jí odepřena další pomoc. Našla si úklid a peníze, které doma chyběly, získávala po nocích úklidy. České církve této ženě vytrvale posílaly pomoc ve formě balíčků. Právě to na toho muže tak zapůsobilo, že přestal pít a jejich manželství se zcela uzdravilo. Asi ne vždy a vše končí happyendem, asi ne vždy a za všech okolností by bylo moudré zachovávat rodinu, kde život by byl „běs a děs“. Jen vím, že mnohé rodiny mají od tohoto stavu **hodně, hodně, hodně daleko** a už se uvažuje o rozvodu jako jediném možném řešení.

Je zajímavé, že toto vše, podřízenost a nadřazenost je jen cestou do **úplné svobody a rovnosti, do naprosté Boží emancipace**. Je to sice cesta bolestná, **ale jediná**. Ano, cílem Božího stvoření je skutečná emancipace (Božích dětí mezi sebou i ve vztahu k Bohu), ale ten cíl nelze dosáhnout jinak než poslušností a podřízeností! Tudy vede cesta. To ukázal nejlépe Kristus sám na sobě, ve svém vztahu k Otci a svojí oběti za nás. Otec zase ukázal, že skutečná láska k dítěti není v tom, že ho přede vším a za každou cenu ochraňujeme a máme za nedotknutelnou modlu před svým partnerem.

Cílem stvoření je „ani muž, ani žena“, ani ten, kdo poroučí, ani ten, kdo poslouchá, ale dokonalá svoboda a rovnost. K tomuto cíli však nelze dojít tak, jak se o to snaží moderní společnost včetně mnohých věřících. (V Turecku byl v lednu 2002 parlamentem zrušen zákon o dominantním postavení muže v rodině – ať si Turci nemyslí, že vykročili na cestu ke svobodě – právě naopak!) Rovnost nezískáme zákonem. Nelze ji dosáhnout tvrzením, že rozum a tolerance vše vyřeší, a proto máme všichni stejná práva a stejné povinnosti. Není pravda, že když se muž a žena vzeprou vůči řádu, budou svobodní.

Doporučená četba: Marie Frydrychová: *Malá škola lásky*; Larry Christenson: *Křesťanská rodina*

10. OMYL

Mnozí dnes věří, že není dobré děti tělesně trestat, nebo když tak až na posledním místě

Ve skutečnosti působí tělesný trest velmi blahodárně na psychiku dítěte, kdykoli je neposlušné, drzé nebo prostě zlobí. Rákoska je ten nejlepší výchovný prostředek, jaký vůbec může existovat. Není-li **po ruce**, musí to vyřešit **ruka**. Žel, rákoska dnes chybí jen proto, že mnoha rodičům a vychovatelům chybí rozum. Proto nebudu mluvit o přiměřenosti a lásce, se kterou má být rákoska užívána, nebo že se má bít na zadek a ne přes hlavu. Bylo by to laciné a trapné tváří v tvář skutečnosti – ne, nebojte se, vím také o týrání dětí. Ale připadal bych si jako ten, kdo nabádá k lásce a přiměřenosti při poskytování první pomoci. Když pacient umírá.

Trochu trapné radit, aby se to s tou první pomocí (třeba tonoucím) nepřehánělo, aby ho lidé netahali z vody za vlasy, protože by to mohlo bolet, podložili ho na břehu něčím měkkým, aby neměl modřiny, a tak dál. Totiž dítě, které zlobí, je drzé, neplní úkoly, odmlouvá a je líné – potřebuje první pomoc, rychle a razantně. **A aby to bolelo a ponižilo!** Vždyť jde o život. O jeho život! Na neustálé omílání toho, že je nutné předejít zneužití rákosky, říkám: a ono na světě je něco, co nejde zneužít? Proč tedy nezakázat vzdělání, výrobu noží, automobilů, léků či mobilů? Neměl by se zakázat sám *život* – ten jde asi nejvíce zneužít, ne? Proč jenom rákosku a výprask, tedy to, co je při výchově tak důležité? Proč nezakázat rodičům umožňovat dětem plavání, hry, ježdění na kole nebo dudlíky – tolik dětí už na to doplatilo! Proč zrovna to nejužitečnější? Oni moudří zákonodárci neumí najít jiné řešení než jen říci: **STOP !?** Nebo proč nezakázat děti vůbec? Už se na tom v mnoha zemích pracuje, porodnost klesá...

Chvála tělesných trestů

Není to tak důležité, ale jen pro dokreslení: je mi 55, od táty si pamatuji tak čtyři výprasky za život, od mámy padaly facky za každou maličkost (třeba u piána), babička se mnou většinou nemluvila, když jsem něco provedl, a to bylo také **krušné**. Nic z toho se mi v tu chvíli nejevilo „milé, přiměřené, laskavé či moudré“ – vždy jsem měl pocit ponižení, nespravedlnosti a málem nechtěl žít. Myslím, že psychologové by se chytali stropu, když máma jednou přeslechla moji odpověď a zcela bezdůvodně mi vlepila facku. Ne, neomluvila se, vůbec ne! Jen mě měla ráda, (na rozdíl od mnoha rodičů, kteří na dítě „nesáhnou“) a táta nějakou chvíli po výprasku se vždy ke mně choval tak nějak zvlášť přátelsky...

Dnes, s odstupem času, děkuji za rodiče a jejich obrovskou moudrost! Kdybych je mohl přivolat k životu za cenu dalších výprasků a fack a nemluvení, udělal bych to. Víím, že mě rodiče netrestali rádi, **že je to bolelo víc než mne (museli se k tomu přemoci)**, ale že jejich **nepokažený rozum** (na rozdíl od mnoha pedagogů) jim říkal: je to třeba. Nesmíš to zanedbat, **je to důležitější než zdravé jídlo a hygiena**. Tak, jako se člověku nechce jít s někým do čtvrtého patra a nést mu těžký kufr. Ale vy víte, že máte. Že je to správné. Tak to funguje u normálních rodičů a vychovatelů se zdravým rozumem, když dávají dětem výprask. Ne, nechce se jim, ale vědí dobře, že výprask za určité provinění je jako očkování. Očkuje se pro budoucnost, ne pro dnešek. A také to není příjemné. Stále platí staré moudré: škoda facky, která padne vedle...

Bít či nebít? Proč je vlastně výprask tak důležitý?

1. Výprask je **bezprostřední bolestivou odpovědí** na chybné jednání. Dítě se zde učí tomu, co ho v dospělosti bude potkávat často: že špatné jednání bolí. Krátkozrací a pohodlní rodiče přejdou různé dětské špatnosti bez odezvy nebo se špatnou odezvou. Jak mnoho zlých věcí lidé udělají jen proto, že **ne hned** „to bolí“. Sklon k lenosti, požitkářství, chamtivosti, bezohlednosti, nezodpovědnosti, nepořádnosti apod. **z počátku** nebolí. Konce jsou však tragické a bolí. Fyzický trest je proto tak výchovný, že **uměle** zkracuje časovou prodlevu mezi vinou a bolestí – ukazuje **včas a rychle** dlouhodobý vztah příčiny a následku – dřív, než bude mladý člověk ve skutečném životě. Tam se výprasky nedávají, tam se platí tvrději, mnohdy životem!! A to jen proto, že mezi špatným chováním a smrtí, která z toho nakonec vzejde (často nejen viníkovi) je značná časová vzdálenost – a toto právě výprask nádherně řeší.
2. Výprask je tím **nejméně nebezpečným** ukončením provinění. Výprask daný dítěti od rodičů, vychovatelů nebo i cizího člověka na ulici je mnohem bezpečnější ukončení viny, než jak to pak funguje v životě dospělých, kde vina se často tvrdě vymstí, taky pěkně bolí, ale o přiměřenosti, lásce či následném pohlazení (opětném přijetí) už není ani řeč.
3. Výprask je **pravdivý** – v životě sice většinou nedostáváme na zadek, ale mnoho přestupků skutečně dopadne na naše tělo, **bolí**, poškodí nás, poniží a může připravit i o život. A nejen nás – to vidíme třeba v dopravě. (Není snad nespravedlivé a **nepřiměřené**, že jen takové maličkosti, jako je nepozornost, kapka alkoholu, přehlédnutí značky, usnutí – **hodně bolí**, připraví o zdraví nebo zabije?) Není to nespravedlivé, že za malý dopravní přestupek budu sedět celý život na invalidním vozíku? („nemělo by se to zakázat?“) A právě fyzický trest při výchově je pravdivým upozorněním na tato nebezpečí. Když něco ukradnu, soud mi nezakáže kopanou s kamarády nebo televizi. Také ztrátu důvěry na pracovišti nepotrestá šéf tím, že mě postaví do kouta a odpoledne se mnou nepůjde na kolotoč. Můžete namítnout, že mi také nenařadí. Jenže známe řešení: „raději bych držel facku“. Před vyhazováním a ostudou a ztrátou zaměstnání **může** pár výprasků v mládí docela úspěšně uchránit. Je tedy nějaký důvod, proč na nich šetřit? Snad jen nemoudrost a lenost rodičů či patolízalská láska k dětem (tzv. opičí láska). Děti se dnes stávají bohy, kolem nich se všechno točí, čehož výsledkem není duševně a duchovně zdravé dítě, ale mentální krypl.
4. Výprask je **mnohem zdravější** než ničení psychiky dítěte neustálým dmlouváním, křikem, vyhrožováním či **naprosto nepřiměřenými tresty** jiného druhu. Proto by měl být výprask často tou **první odpovědí** na zlobení a nekázeň – ne až krajním řešením, kdy už rodič nebo vychovatel neví, kudy kam. Fyzický trest má totiž ještě jednu výhodu: **je-li dostatečně silný**, nemusí být tak častý, jako bušení na psychiku děcka neustálým přemlouváním, vyhrožováním a ničením dětské představy o „slibu a jeho plnění“ (bez plnění). „Dostaneš, nezlob, opravdu dostaneš, tak už toho mám dost, tak teď už to bylo fakt naposledy, ještě jednou to uděláš a už...“ až do úplného zblbnutí všech zúčastněných. Pokud chcete vychovat neurotika a ignoranta, dělejte to takhle. Křičte, vyhrožujte, slibujte a neplňte. Jen neudělejte dítěti nějaké „bebí“ na těle. Že mu ho děláte na mozku a srdci, to pozná, až bude hodně pozdě. Pak mu dá pořádný výprask skutečný život – díky vám!
5. Fyzický trest je **férový** – protože, jak už bylo řečeno, pravdivě zohledňuje provinění. Jistě je ponižující, **a to je dobře** – mimochodem, ono zakázat televizi nebo návštěvu diskotéky ponižující není? Nařezat darebákovi za to, že posprejoval kabinu výtahu, je **férová** odpověď – samozřejmě s následným odčiněním přestupku. Přihlouplé je mu trapně vysvětlovat, že ničit cizí majetek se nemá, neférové je pouze mu vynadat a volat policii, vyhrožovat vyhazovem ze školy, opravdu ho z té školy vyhodit nebo jiné ubohosti. Bohužel, to druhé je dnes častější. Proto dokud se lidem nevrátí do hlav rozum a do rodin a škol rákoska, budou kabiny stále pomalované – a jak dobře víme, to je to nejmenší, kam špatná výchova vede! Viz 1. Omyl.

6. A existuje ještě jeden kladný a velmi blahodárný účinek výprasku. Výprask otužuje nejen tělo, ale hlavně ducha. Potvrdil mi to dnes sedmatřicetiletý otec tří velmi pěkně vychovaných dětí, žijících ve šťastném manželství. **Výprask má „otužující“ účinek**, zvláště na kluky. Poněvadž ve škole se dnes chtě nechtě dítě setká s agresivními (nevychovanými) dětmi a asi k různým studijním neúspěchům stejně nějakou tu ránu utrhá (a možná i sám uštědří – myslím-li nyní zvláště na kluky). Není pak tolik nepřipraveno, jako když je rozmazené, zhýčkané a hodně „cimplich“. Možná tím bude i statečnější – nikoli agresivní, jak se mylně tvrdí. Rodičovské výprasky, jsou-li dávány v lásce k dítěti, nevedou k agresivitě, ale k otužilosti. Fungují podobně jako očkování.
7. Jen proto je dnes tolik sebevražd a všelijakých nešťastníků, protože rozmrzelí, rozmazlení a duchovně labilní lidé nejsou schopni čelit ani malým nepřízním osudu (ztráta práce, ztráta partnera, nesplněné sny, různé krachy atd.) a hned jsou z toho vykolejeni – a jediné, co je napadne (ovšem především díky absenci ušlechtilé víry), je „odchod ze života“. Nikdo je v mládí neotužoval výpraskem, natož aby jim zprostředkoval kotvu duše. Samozřejmě, že ne samy rodičovské výprasky mohou uzdravit tuto novodobou metlu lidstva – sebevraždy. Ale spolu s vytvářením správného postoje k životu (už v rodině) pomáhá přísná výchova spojená s fyzickými tresty k celkovému psychickému i fyzickému zdraví člověka, vybudování schopnosti sebekontroly (sebeovládání) a vede k duchovní i psychické (duševní) rovnováze a odolnosti vůči „ranám“ přicházejícím z vnějšího světa (jak se nesprávně říká „rány osudu“ – žádný „Osud“ však neexistuje, ale jen živý Bůh, který má vše pod kontrolou). Opět platí znovu opakované: těžko na cvičišti, lehký na bojišti, tedy v životě dospělého člověka a ve světě dospělých lidí. Cvičíš je rodina, bojištěm je pak život dospělého člověka v tomto divokém světě.

Suma sumárum můžeme říci toto: rodiče, kteří nechají své děti bez kázně, za závažné přestupky je netrestají, nikdy na ně nesáhnou – to jsou rodiče, které svoje děti naprosto nemilují, spíše je nenávidí, **zneužívají je jen ke svému sobeckému potěšení a připravují jim trpké životní trápení**. Takoví rodiče mají doma malé opičátko, živou hračku, miláčka, kterého krmí jako pejska bez disciplíny. Jenže dost nebezpečnou hračku. Tito rodiče by měli být souzeni pro trestný čin obecného ohrožení, protože jim doma vyrůstá zvířátko, které bude jednou bez obojku, košíku a svěrací kazajky chodit mezi lidmi a „kousat“. Časovaná bomba. Je sice dobře, že rodiče mohou být za přestupky svých dětí trestáni, ale to už je pak pozdě. Mně zde přece nejde o rodiče, ani o tresty, ale **o budoucí blaho samotných dětí!** Jedna malá holčička kdysi prohlásila: „Moje maminka mě vůbec nemá ráda, ona mě nikdy nebije.“

Kam vede špatná výchova?

Ke světu, ve kterém žijeme. Ke světu, kde řada zemí uvažuje snížit věkovou hranici trestní odpovědnosti mladistvých, protože stále více dětí páchá trestnou činnost. Ve Velké Británii existuje možnost zákazu vycházení od 21:00 do 6:00 pro děti do deseti let, nyní uvažují rozšířit toto omezení na děti do věku 16 let. **Jak ponižující, že!** Všimněte si, že tzv. „bezstresová výchova“, bez fyzických trestů, vede nakonec stejně k ponižení. (Zákaz je v kompetenci místních úřadů, Deník Metro 26. 3. 1998). To platí nejen u dětí, ale i u dospělých: kde chybí sebeovládání, kde chybí kázeň, přijde ponižení a ztráta svobody.

Špatná výchova vede ke světu, kde se střílí ve školách, ale místo rákosky visící na zdi se budou montovat detekční rámy kovů. Ke světu, kde slyšíme a čteme: *Na základních školách se lavinovitě šíří šikana...* „Lékařka Jana Drtilová, která se v nadaci (Naše dítě) šikanou zabývá, tvrdí, že násilí na základních školách mají na svědomí velkou měrou akční filmy, které děti denně hltají. Svůj podíl nese podle Drtilové rovněž **špatná výchova** v rodině i ve škole, kde **děti postrádají mravní autoritu**. Děti se nudí, a tak neustále visí na obrazovce, která jim servíruje samou brutalitu. Potom jdou a zkoušejí, co vidí na obrazovce...“ *V boji proti dětskému násilí radí učitelům policie* – to bude asi „velmi účinné“. (MF 3/5/1997 – zvýraznění a podtržený komentář P. K.).

Několik novinových titulků

Mladík podezřelý z vraždy zřejmě nepůjde k soudu: „Šestiletého chlapce, jenž si hrál na pískovišti, mladík podle kriminalistů chytil za vlasy a dvakrát jej řízal tupým kuchyňským nožem do krku. Sám přiznal, že sledoval na videu akční filmy a chtěl si vyzkoušet, jak se zabíjí. Stejný motiv uvedl i u vraždy důchodce, kterého policisté našli s třinácti bodnými ranami...“ (MF 8/11/1996) „Britské školství čelí největší krizi, děti jsou nezvladatelné, nosí do škol zbraně, učitelé se bojí postihovat černošské děti, protože i za normální kázeňská napomenutí jsou obviňováni z rasismu. Chybí učitelé.“ (TV Nova, TN 4. 1. 2001/19:30)

Jako z jiného světa

Za takového stavu se některé zprávy jeví jako z jiného světa: „Rodiče by si možná přáli návrat k rákosce, ale to se nestane“, uvedl generální tajemník Národního sdružení ředitelů David Hart. Řekl rovněž, že by to bylo v rozporu s evropskou konvencí o lidských právech.“ (MF 8.1.2000)... „Tělesné tresty jsou nespravedlivé, barbarské a nehumánní“, prohlásil poslanec Don Foster z Velké Británie. Podle jeho mínění navíc „neexistuje žádný důkaz, že by tyto tresty měly odrazující charakter.“ (Deník Metro, 26. 3. 1998, podtržení P.K.) – Zajímalo by mne, jestli byl pan Foster střizlivý, když toto řekl, a jestli nežije na Marsu. Víme, že se výjimečně najde velmi nezkrotné dítě, na které málo platí i pořádný výprask. Avšak na **drtivou většinu dětí stačí už i jen hrozba bití, natož jeho provedení**. Pan Foster má však zkušenosti zcela odlišné. A často i parlamentní většiny řady států.

Parlamenty zakazují trestat děti

Jako první z evropských zemí **zakázalo tělesné tresty** v roce 1979 Švédsko, později se přidalo Norsko, Dánsko, Finsko, Rakousko, Chorvatsko, Kypr a Lotyšsko. Další země o tom uvažují. V roce 1965 se 53 % Švédů domnívalo, že tělesné tresty jsou pro rodiče nezbytné. V roce 1981 se tento počet snížil na 26 % a v roce 1995 si už jen 11 % obyvatel myslelo, že bez tělesných trestů děti se rodiče neobejdou (LN 25. 9. 1998). **Proto tvrdím, že lidé postupně hloupnou a ztrácejí soudnost následkem omylů, ve kterých dlouhodobě, často po celé generace, žijí** – to se projevuje nejen ve výchově dětí, viz ostatní Omyly. U nás 24 % českých rodin nikdy neužívá tělesný trest, 44 % zřídka (za velká provinění), 25 % občas, 6 % často i za maličkosti a 1 % velmi často, i tvrdé tresty (MF 20. 6. 1998). V poslední době (duben 2008) se i v České republice začalo mluvit o zákazu tělesných trestů dětí na základě návrhu ministryně vlády České republiky pro lidská práva a národnostní menšiny MUDr. Džamily Stehlíkové (narozena v Kazachstánu 1962, manželství s Čechem rozvedeno 1997), aby fyzické trestání dětí bylo zákonem zakázáno (návrh Zákona o tělesných trestech). Ponechám stranou bláboly, kterými paní ministryně svůj návrh obhazuje (mimo jiné též tlakem z Evropské unie). To, co zde chci uvést, je něco jiného.

Na stanici BBC jsem dnes (11. 5. 2008) slyšel k tomuto tématu (bít či nebít) komentář novinářky Petrušky Šustrové (nar. 1947). Říkala, že i pro ni bylo kdysi bítí dětí normální, ale nyní se přiklání k návrhu Džamily Stehlíkové, protože vůči dětem, slabým bytostem, je to neřer. Uváděla příklad nějaké své přítelkyně, která nikdy na děti ani nesáhla, dokonce ani přes ruku jim nikdy nedala. Děti byly sice, jak řekla, nějakou dobu nesnesitelné, ale vyrostly z nich normální dospělí, žádní kriminálníci, zatímco třeba Džugašvili byl v mládí řezán jako žito, řekla doslova Petruška Šustrová, a kdo z něj vyrostl? No přece Stalin. Ještě že jsem poslouchal rádio v již zaparkovaném autě, jinak bych se byl asi vyboural v náhlém pomatení smyslů. Myslel jsem si do té doby, z neznalosti, že signatárka Charty 77, Petruška Šustrová, je docela moudrá žena. Zmýlil jsem se.

Petruška totiž spojila nespojitelné. Tělesným trestem a přísností se v dětech nebuduje ani charakter ani životní názor na svět. Tělesné trestání dětí přece nijak nesouvisí s tím, zda se dítě v budoucnu stane komunistou, křesťanem či ateistou, zda se dá k esesákům či bude bojovat za emancipaci žen nebo vykrádat banky. Tělesný trest učí dítě osobní kázní, sebeovládání, zobrazuje mu reálně a včas (ještě ve formativním věku dětství), jaké nebezpečí hrozí z lenosti, nesebekontroly, ufnukanosti, nedodržení pravidel, neschopnosti poslechnout atd. Tělesný trest dává budoucímu dospělému člověku do ruky nástroj – sebekontrolu. Jak tento nástroj jednou použije je zcela jiná otázka. Tak jako učít dítě anglicky nebo vychovávat v něm zdatného sportovce přece neurčuje, k čemu tuto dovednost jednou použije. Netušil jsem, že paní Šustrová může mít tak povrchní názor. Žel, je jen obrazem tohoto národa žijícího v omylech a sebeklamu vlastních, stvořitelem tohoto světa neformovaných názorech, a to i přesto, že ona sama projevila ve svém životě mnohem větší statečnost než většina Čechů. Možná sama čerpá ze studnice, ze které byla kdysi sama napájena, ale která už vyschla a nebude předána další generaci.

Ve Skotsku propukla bouřlivá diskuse o sexuální výchově na školách poté, co se 13letý chlapec přiznal ke znásilnění 7leté školáčky, ke kterému došlo po sexuální výuce. Právníci, kteří zastupovali nejmenovaného chlapce u soudního projednání, připustili, že se několikrát pokusil o znásilnění 7leté dívky. Obhájce Graham Robertson řekl, že chlapce k tomu motivovala sexuální výuka na škole, která zřejmě stimulovala jeho zájem o sexuální záležitosti, a tak se rozhodl experimentovat. Rozsudek byl odložen až po provedení chlapcova psychiatrického vyšetření. (Report 11/1999/str. 11)

Moje osobní zkušenost

Dne 31. 3. 1998 jsem si zapsal na kus papíru: Včera u mne byly tři děti, Pepíček B., Jana a Martin (Všichni tři jsou spolužáci ze třetí třídy a žijí v neúplných rodinách). Mluvily takto: „Mně se líbí film *Brutální Nikita*,“ řekl Pepíček a dodal: „Miluji Andrejku, a jestli ji miluje někdo jiný, rozstřelím ho.“ Nato řekl Martin: „Vezmu nůž a rozřežu tě na kousky.“ Dále jsem si napsal: Nedovedu ani opakovat brutality, které tyto děti vypouštěly z úst a které znají z TV...

Také si pamatuji, jak jednou u mne byla mladá maminka s malou holčičkou. Ta seděla na jejím klíně a hrála si s plastickým nožem. Náhle jsme strnuli. Holčička přiložila nůž mamince ke krku a řekla: „Mami, já tě podříznu“. Podivil jsem se maminčině reakci. Ta se smála a dělala na toto téma různé legrácky. Proč holčičce alespoň nevysvětlila, že „to se nedělá“? Byl jsem kdysi také normální kluk, zlobil jsem a miloval dětské zbraně všeho druhu. Ale když jsem jednou na někoho namířil kapslíkovkou, maminka mi řekla: „Tak to se nedělá, na nikoho nemiř ani neukazuj prstem.“

Nedávno jsem slyšel příběh z koupaliště. Někaké malé dítě (jménem Kubík) si tam hrálo se stříkácí pistolkou. Stříkalo na všechny kolem, bylo to nepřijemné. Jeho maminka na něj zavolala: Kubíku, nestříkej na nikoho. Kubík stříkal dál. Lidé se snažili malého Kubíčka tak nějak tolerovat, po chvíli maminka opět zavolala: No, tak, Kubíku, přestaň stříkat tou pistolkou na lidi. Kubík stříkal dál. Maminka tedy po chvíli řekla: Kubíku, já ti tu pistolku vezmu. Kubík po lidech stříkal dál. Maminka šla, že mu vezme pistolku. Kubík jí stříkl do obličeje. Maminka mu sebrala pistolku. Po malé chvíli měl Kubík opět pistolku a stříkal dál po lidech. Takže poučení: maminka by měla dostat pořádný výprask za **zločinnou** výchovu, že vychovává dítě, které bude otravovat svoje okolí ještě po mnoho let, a pokud mu milost Boží neumožní jednou prohlédnout maminčinu špatnou výchovu (a případně vykompenzovat třeba tím, že se stane křesťanem), tak možná vychovává i potenciálního adepta na sebevraždu či neschopnost žít život v kázní a podle rozumných norem. Smozřejmě, že malý Kubík měl dostat za zlobení hned po prvním neuposlechnutí.

Co byl svět světem

Po staletí existovali lidé nezkrotní, zlí, divocí. Po staletí děti zlobily a dováděly. Po staletí je moudří rodiče káznili výpraskem, domluvami, a **hlavně vlastním dobrým příkladem**. Jistě existují výjimečné děti, které bít není třeba. Jinak ale bylo dřív zcela normální, že když **cizí** dítě zlobilo, **kdokoli** z dospělých (třeba na ulici) mu dal na zadek. A jeho rodiče se omluvili a poděkovali, stejně jako učitelé, který dítěti nařezal, a ještě svému dítěti přidali něco navrch. Dnes čteme zprávy typu: *Otec zaplatí synovi za to, že ho bil*. „Deset tisíc liber musí podle soudu ve Štrasburku zaplatit jeden britský otec svému synovi za to, že ho bil... Soud přijal s uspokojením uznání britské vlády, že 138 let starý zákon, který dává rodičům právo dát dětem 'rozumný výprask', neposkytuje dětem dostatečnou ochranu, a musí být proto změněn. (LN 25. 9. 1998) Nebo: *O učitelce, která bila žáky, rozhodne žalobce*. (MF 19. 5. 1997)

Také slyšíme pořád dokola, že výchova musí začít hlavně v rodinách – ale málokdo řekne, že které planety naší sluneční soustavy by se ti rozumní rodiče měli dovážet. Že by se museli nejprve začít vychovávat rodiče, vychovatelé, psychologové a vlastně už jejich rodiče a rodiče jejich rodičů. Po staletí si staří stěžovali na mladé a říkali: tak tohle za našich mladých let nebylo. **Tento výrok se často uvádí jako omluva mladé generace**. Jen jestli to spíše není jeden z mnoha nebezpečných **důkazů** toho, že se opravdu morálka zhoršuje od generace ke generaci. To, co si nedovolil můj táta, už jsem si dovolil já, ale ani zdaleka ne to, co si dovolí děti dnes – z toho by můj táta byl v šoku. Z tak zvané bezstresové výchovy, která stejně končí hodně velkým stresem. Slyšel jsem vyprávět, jak nějaké dítě v metru plivalo do kolejiště a občas i po lidech. Někaký pán požádal jeho maminku, aby dítě ukáznila. Ona ale řekla: „My ho vychováváme bezstresově“. Když po chvíli ten pán odcházel, vlepil té paní facku a řekl: „Sorry, mne také doma vychovávali bezstresově“.

Dnes se má za to, že některé špatné věci mohou jít do nekonečna. Prostě děti zlobí, zlobily a zlobit budou – a svět jde dál. To mi připomíná jeden vtip. Někaký mladý muž vypadne z mrakodrapu ve třicátém druhém poschodí, a jak tak letí, zazvoní mu v kapse mobil. Kamarád se ho ptá „jak se máš“? A ten padající odpoví: „ale dobře, jsem teprve u dvacátého patra“. Tak nějak mi připadá omlouvání mladých s myšlenkou, že to takto půjde donekonečna. „Ještě je nám hej, ledovce dosud neroztály“. Nechci být škarohlíd ani špatný prorok, určitě vidím i milé, vychované a úplně jiné, duchovně krásné mladé lidi. Nemohu si však pomoci – **je jich tak nebezpečně málo a hlavně: čím dál tím méně!**

Rád bych na závěr zdůraznil dvě důležité věci, ke kterým je třeba dítě vychovávat. Je to **pracovitost** a **poslušnost**. Líné dítě, které není doma vedeno k pracovitosti a kázni, bude jednou neschopné nedochůdče. Nebude tušit, proč ho lidé nemají rádi, proč má málo přátel, proč se mu nedaří. Je to proto, že mělo tupé rodiče. Stejně tak dítě, které není přísně a moudře vedeno ke kázni.

Satisfakce

Deník Metro mi přinesl zadostiučinění následující zprávou: **Občasný menší výprask dětem neškodí –USA-** „Občasný mírný výprask nemá dlouhodobé škodlivé účinky na dětský emocionální a sociální vývoj. Vyplývá to z americké studie. Psycholožka Diana Baumrindová zkoumala více než 100 rodin a zjistila, že z dětí, které jsou příležitostně potrestány 'naplácáním na zadek', mohou vyrůst šťastní a spokojení dospělí. Studie měla být odpovědí zastáncům názoru, že fyzické tresty jako takové mají škodlivé účinky na děti a škodí společnosti jako celku. (Metro 27/8/2001-ČTK)

Na druhé straně z rozhlasového interview s Evou Vaničkovou ze 3. lékařské fakulty v Praze dne 12. 2. 2004 (asi na BBC, nevím to jistě) jsem si opět musel zoufat. Dozvěděl jsem se od ní, že dítě v Česku není chápáno jako rovnocenný partner (a ono snad je?), dále že trestání dětí se děje u nás stále ještě ve velkém (kéž by to byla pravda i do budoucnosti). A to proto, že si lidé myslí, že co je u nich doma za dveřmi, je prostě jejich soukromá záležitost (takže podle paní Vaničkové děti nejsou trestány proto, že je třeba je kázat a vychovávat, ale proto, že to nikdo nevidí – tím vlastně nepřímo říká, že mnoho našich rodičů jsou ve své podstatě prostě jen sadisté, ne moudří vychovatelé); dále jsou děti trestány proto, že se nemohou bránit (rodiče si pro svou potřebu za každou cenu někoho bít vyberou slabé dítě), dále že kdo byl v mládí bít, bije (nejde tedy o věčnou záležitost, jak to s tou výchovou skutečně je, ale o jakousi zvykovost). Na vesnicích se zřejmě (řekla paní Vaničková) bijou děti víc než ve velkých městech, protože tam je menší nebezpečí, že to někdo nahlásí, poněvadž se lidé více znají a není tam taková anonymita – nikdo si tak snadno nedovolí udat souseda, že bije dítě, jako je tomu ve městě. Takže ne, že by tělesný trest spojený s fyzickou bolestí, měl smysl, ne, že stovky let před námi byli lidé moudřejší než jsou dnes a jejich výchova byla správnější a účinnější než ta naše, ale proto se děti dnes fyzicky trestají (dle „moudré“ Evy Vaničkové), že jsou slabé, nemohou se bránit, nejsou považovány za rovnocenné partnery a je to za zavřenými dveřmi a vlastně jde často jen o opakování historie vlastní výchovy. Opravdu, člověk neví, zda se má smát, plakat či zuřit.

Takže zde máme další konkrétní osobu, kterou bychom mohli požádat, aby nám ze svého platu přidala na detekční rámy kovů pro vstupní dveře škol, přispěla na vězení pro mladistvé, pašáky, sanaci posprejovaných omítek a jinak zničeného majetku nevychovanými darebáky, ale i na zničené životy lidí, kteří byli těžce zraněni mladými arogantními řidiči třeba při autohehodách nebo při jiných neblahých událostech (třeba nevhodných legracích atd.). A samozřejmě může ze svého platu přispět i na posílení policejního sboru.

Před několika dny (7. prosince 2005) jsem měl přednášku pro jednu méně známou církev (Patmos). Protože mám letité zkušenosti s nevychovanými i křesťanskými dětmi (ne všemi, ale mnohými), byl jsem doslova šokován, jak zde tyto děti bez rušení a v naprostém klidu seděly od sedmé večerní hodiny až téměř do desáté, vedle svých rodičů, a poslouchaly moji přednášku, která jim asi nic moc neříkala. Byly to děti od nejmenších (na rukách maminek) až po děti ve školním věku. Nedovedl jsem pochopit, že po tři večerní hodiny prakticky vůbec nevyrušovaly. Když jsem pak po přednášce rodiče za to nahlas pochválil, jedna maminka mi odpověděla: „pane Kábrte, my věříme v proutek“.

Doufejme ve skrytu duše, že snad přece jen ne všichni lidé na světě přišli o rozum!

11. OMYL

Mnozí dnes věří, že demokracie je to nejlepší, co zatím lidé vymysleli

Kéž ne to poslední. Něco jako když se pacientovi udělá lépe, ale druhý den zemře. Copak se řada nebezpečných totalit a hnutí nezrodila právě v demokracii? Nebyly vyvinuty právě v demokraciích ty nejhorší zbraně? Toho se obávám a jak moc se chci mýlit - protože rád žiju a přeji život také druhým, i lidstvu. Ale nějak si ten **trvalý** život lidstva v demokracii prostě neumím přestavit. Snad proto, že znám dobře sebe a mám zato, že většina lidí ve svých sklonech a jednání je na tom hodně podobně. A to je to, o čem zde chci psát.

Co nás vlastně motivuje k pěknému jednání – anebo ještě k lepšímu?

Snad mohu říci, že pokud nemáme k pěknému jednání motiv, **silný motiv**, většinou pěkně nejednáme – maximálně ještě tak ze zvyku. Dovolím si tvrdit, že toto je realita mnoha i „celkem slušných“ lidí – tím spíše těch ostatních. Co může být takovým motivem k pěknému jednání?

1. Na prvním místě (ne podle důležitosti či ušlechtilosti motivu) je to **strach**. Ano, strach je **silný motiv** k „**pěknému**“ nebo „**přiměřeně únosnému**“ jednání. Obava z trestu, ostudy, pud sebezáchovy, strach o rodinu či o sebe – tyto a podobné strachy motivují chovat se lépe (ne smýšlet lépe). Strach není úplně špatný motiv, může totiž svědčit o rozumu (hlupáci se často nebojí...).
2. Na druhém místě jsou **výhody**. Výhody, ty okamžité, rychlé, také umí pohnout k lepšímu jednání (ne smýšlení). Ať už jakékoliv výhody: hmotné, prestižní, sociální a podobně – prostě okamžitá výhoda. To se projevuje (podobně jako strach) například kázni v zaměstnání, ale i jinde a jinak. Výhodnost je ovšem relativní – pěkné, správné jednání, je v posledu vždy výhodné. Mnoho lidí dá však přednost „rychlé“ výhodě, i když nevýhodné právě z hlediska budoucnosti.
3. Na třetím místě k lepšímu jednání motivuje **ušlechtilá víra** (jiné smýšlení), tedy neobvyklý postoj k životu. Jiný než má většina lidí kolem. Víra, že máme něco udělat, protože je to správné. A to přesto, že je to nebezpečné (zde je strach spíše **překážkou**), nebo přesto, že je to nevýhodné (zde je výhoda také **překážkou**).

Proti sobeckému strachu a rychlé výhodě, které jsou krátkozraké, stojí právě **ušlechtilá víra**. Z hlediska pěkného jednání může mít taková víra podobný projev jako jednání ze strachu (zde platí: když dva dělají totéž, nemusí to být totéž). Mnohdy to však může být i opačně, a člověk ušlechtilé víry může jednat i proti tomu, co se zdá být právě v dané situaci pěkné a správné, a dokonce co opravdu v obecném mínění **pěkné a správné je!** Jenže z delšího časového (vyššího) hlediska je třeba jednat jinak. Ušlechtilá víra může vést k momentálně odlišnému jednání, než se jeví „slušné většině“ nebo prostě lidem bez takové víry. (Např. Ježíšovo: „nikoho na cestě

nezdavte a na pozdrav neodpovídejte“ se asi mnohým nejeví jako správná rada; a je to i ve zdánlivém rozporu s mými radami v 8. Omylu o slušném chování). Přesto má takové jednání svoje hluboké opodstatnění.

Jenže když vím, že hrozí nějaké nebezpečí (např. někde hoří), a lidé kolem mne to nevědí, bude přirozeně mé momentální jednání (spěch, odmítání různých proseb, méně zdvořilosti apod.) považováno za nepěkné, což by se v jiné situaci (když by nic nehrozilo) dalo tak skutečně právem kvalifikovat. Je to však ještě mnohem horší: méně zdvořilosti, to je to nejmenší, co odlišný (i když správný) pohled víry může (v některých situacích) způsobit. Odlišný pohled na svět (jiná víra, než má okolí) vede často k odmítnutí světského studia, odlišnému životnímu stylu, vzdání se různých legálních a nelegálních výhod, vystavování se osobnímu nebezpečí, vede to ke ztrátě řady přátel a dokonce i k riskování rozvratu rodiny apod.

Tady je třeba znovu zdůraznit, že mám na mysli **pravdivou víru**, tedy pravdivý pohled na svět, nepopletený slepým fanatismem. Víra založená na omylech (to je právě ta, kterou má dnes mnoho lidí) vede k různému fanatismu (krajním projevem je terorismus) nebo naopak k tupé materialistické lhotejnosti (hlupáctví). Hlupáctví, tupost a názorová povrchnost (bláznovství) má podobné účinky jako slepý fanatismus; takový člověk se nechá fanatikem zotročit, najmout, pracuje pro něj a v podstatě fanatikovi (bláznovi) umožňuje **konat**. Jen víra založená na pravdě, tedy na rozumovém přijetí důležitých pravdivých informací o životě a jeho cíli, vede **v posledu k zachování života**.

První dva motivy lepšího jednání (výhody a strach) jsou známe. Říká se jim „**cukr a bič**“. Třetí motiv (víra) je jasně nejdůležitější a na „nejvyšší úrovni“. Možná tu někomu chybí slovo láska. Pokud by tu někdo jako motiv postrádal **lásku**, tak upozorňuji, že láska je především cíl. Láska je to, čeho se teprve má dosáhnout, skrze víru. Víra je motiv, láska je její projev, výsledek. Proto nepovažuji za motiv **pěkného jednání** lásku, ale víru, jejímž projevem pak říkáme láska. Můžeme samozřejmě říci, že nekrademe a nezabíjíme z lásky k bližnímu, ale základním motivem a silou k tomuto láskyplnému jednání je víra. Víru chápu jako pravdivé porozumění souvislostem, správné pochopení věcí a pravdivý postoj k životu či dané situaci – nejen, ale také i, díky pravdivým informacím. Můžeme si tedy **víru**, tu co mám na mysli, označit jednoduše jako pravdivý pohled na život a jeho situace, jako porozumění. Tato víra jde proti všem ostatním mylným, lživým či méně pravdivým (popleteným, pomíchaným) pohledům (názorům) – proti neporozumění, nepochopení, omylům. Není slučitelná se strachem či s okamžitými výhodami, i když může vést v některých situacích ke stejným výsledkům (ve vězení sedí občas vedle sebe zločinci i ušlechtilí lidé, a slušně se někdy chovají jak darebáci, tak i ušlechtilí lidé – příčiny a pohnutky bývají však různé).

Setrvačnost, zvyk

Jistě, k pěknému jednání (nepovažuji za nutné *pěkné jednání* definovat) mohou vést i jiné věci, jedna z nich je například **setrvačnost či zvyk**. Prostě někdo byl vychován tak, že se například nemá lhát a krást, a chová se tak, i když ostatní lžou a kradou. Nelhat a nekrást je **pro něj normální**. Někoho v mládí naučili, že se starší lidé pouští sednout. Tak automaticky v autobuse vstává, když přijde starší člověk, aniž by o tom nějak zvlášť přemýšlel. Jiní jeho vrstevníci nevstanou. On vstane, protože si tak zvykl od dětských let – nemotivuje ho strach nebo výhoda, víra či láska. Ještě před třiceti roky, když přistoupil do dopravního prostředku starší člověk, nestál většinou ani minutu. Dva tři lidé se **okamžitě** zvedli a pustili ho sednout. Dnes je tomu jinak. Proč? Protože není **motiv. A už ani zvyk**.

Totalitní režimy

Nechválím je a nevolám zpět, přestože vím, že třeba za německé okupace se v Praze nikdo nemusel bát jít po půlnoci přes tmavý park. Když jednou nějaké ženě vytrhl kdosi kabelku – tak jsem to slyšel vyprávět - a ona začala křičet, zloděj jí kabelku vrátil a škemral, aby nekřičela, že má rodinu. Nacisti trestali tyto přestupky stylem „popraven s celou svou rodinou“. A tak strach zahnal do ofenzivy mnohé lumpy, kteří dnes, v demokracii, drze řadí. Nebojí se. V Afganistanu, kde před nedávnem vládl islámský Taliban, byla prý nulová kriminalita. Ovšemže víme, jak totalitní režimy lžou a zkresluji skutečnost, ale je velmi pravděpodobné, že tam byla kriminalita opravdu **velmi nízká**. Někde jsem zaslechl, že když v Kábulu převáželi auto plné zlata a šperků, neměli žádný ozbrojený doprovod – nebyl tam prostě nikdo, kdo by auto přepadl. To je docela milé, ne? Rubem je, že nízká kriminalita a udržovaný pořádek je v totalitních režimech vykoupen vysokou cenou.

Dnes už je Taliban poražen, vrací se tam západní styl života, a tím i kriminalita. Ano, totalitní režimy používají **strach a výhody**. Tímto způsobem udržují kázeň a pořádek. Samy často masově vraždí, ale na druhé straně tvrdě trestají nepořádek a kriminalitu a odměňují své příznivce bezpočtem různých výhod. Cukr a bič. Nekomentuji zde, co je lepší a co horší, konstatuji, jak to je.

A demokracie?

V demokracii je **strach** jako motiv pěkného jednání **silně potlačen**. Také různé materiální či finanční **výhody** jsou mizivé, jednoduše proto, že větší výhoda může vzniknout právě přestoupením zákona – vždyť za to moc nehrozí. (Pro někoho jen vyměnit nepohodlný život za velmi pohodlné vězení s televizí, sportovním náčiním a pravidelnou stravou, bez starostí o účet za nájem či elektřinu, bez starostí o druhé lidi, třeba rodinu, atd. – a když jsou peníze na dobrého právníka, nehrozí ani to.) Takže v demokracii sice existují zákony a represe, ale jejich síla je **demokratická čili mizivá**. To jsme poznali po naší „sametové revoluci“, kdy silně vzrostla kriminalita všeho druhu (v roce 1998 se v ČR stalo denně přibližně 1000 trestných činů a jejich počet má převážně vzestupnou tendenci – BBC/5/1998). Od „sametové revoluce“, za pouhých šest let, stoupla kriminalita v ČR o 224 % ! (Statistická ročenka ČR 1997/str. 613).

Mimo to také „vystrčili růžky“ a vytáhli prapory všichni mošní i nemošní „hrdinové“. Jedni křičí, že Čechy jsou jen pro bílé, jiní zas, že jejich sexuální orientace je taky ta „pravá ořechová“. Další mávají srpem a kladivem, jiní hajlují, tunelují banky, zakládají nevěstince či drogové kartely a vyvěšují ty nejhnusnější billboardy, píší či vydávají ty nejhnusnější knihy, točí ty nejhnusnější filmy a zpívají hnusné písničky. Kde byli všichni tihle „duchoborci“ za komunistů či německé okupace? **Povím vám to:** někde zalezli klepali se **strachem**. Dnes mají kuráž vyjít ven – protože jim v demokracii nic moc nehrozí. Stejně jako těm, kteří nemají žádné životní přesvědčení, ale jen touhu něco rozbít, zničit nebo někoho udeřit (sportovní utkání, hudební produkce apod.).

Bylo by docela zajímavé srovnat počet lidí usmrcených komunisty v ČR během jejich 40leté vlády s počtem lidí usmrcených v důsledku zvýšené kriminality a celkové nevázanosti za deset let **naší** demokracie (demokracie: demos-lid, kratein-vládnout). V Rusku

by to srovnávat nešlo, tam by to byl (zatím!) obrovský nepoměr v neprospěch totality. Ale pozor, ještě neuteklo 70 let od nástupu demokracie (Rusko), ani 40 let u nás. Jak budou vypadat tyto součty (v počtech vražd, rozkradených peněz, loupeží, pohlavních nemocí atd.) po 40 či 70 letech, se mi nechce ani domyslet. Skutečně není vyloučeno, že by srovnání v řadě zemí nahrávalo totalitnímu režimu – který, kupodivu, asi více přispívá k zachování života; pokud ovšem zrovna nevede válku s cizími či vlastními občany a nelikviduje je po tisících! Nicméně, je to k zamyšlení, jestli když není mezi lidmi rozšířena ušlechtilá víra (a ta v demokracii není stejně jako v totalitě), zda není pro zachování života nutný „cukr a bič“ jako jediná či přinejmenším lepší možnost k přežití.

Znáte ten příběh?

Nějaký král měl jednoho hodně nezbedného syna. Ten pil, kouřil, hrál hazardní hry a byl strašně líný. Král si s ním už nevěděl rady a tak se rozhodl k velkému experimentu: svého nezbedného syna nechal odvézt do velké izolované komunity, kde žilo 100 velmi slušných mladých lidí. Král rozhodl, že syn tam musí strávit pět let života, bez sebemenšího styku s okolním světem, aby se úplně změnil. Když pak po pěti letech tuto komunitu navštívil, byl v šoku: našel 101 mladých lidí, kteří pili, kouřili, povalovali se a hráli hazardní hry. Jejich život byl ještě horší než život jeho syna před pěti lety.

Tento příběh zobrazuje tzv. **duchovní entropii**. Tak, jako ve světě neživých atomů a molekul nepozorujeme evoluci, ale sklon k dezorganizaci, postupné upadání do chaosu (proto musíme stále něco opravovat, vyměňovat součástky, udržovat a amortizovat – viz o tom 2. Omyl), tak i v našich životech a celé lidské společnosti pozorujeme duchovní entropii. Ano, byla doba, kdy do tramvaje vešel starý člověk a mnozí mladí vstali. Dnes už někdo vstane jen výjimečně. Je zde tedy samovolný posun k horšímu, ať se vám to líbí, nebo ne. Možná i proto známe ironicky chápanou, ale bolestně pravdivou větu o mládeži: tak to za našich mladých let nebývalo. Je skutečně možné, že tento sestupný trend půjde donekonečna? Můžeme si s touto sestupnou tendencí představit duchovní, trvale udržitelný rozvoj?

Byla doba, kdy jsme v našich poměrech ani nevěděli, že existují drogy a slovo sex bylo neznámé. Ne, že by lidé byli horší, ale od generace ke generaci upadá celkové povědomí toho, co je správné a pěkné jednání, tedy morálka. Proto musí být tak rozsáhlá byrokracie, kontroly, kamery, potvrzení, čipové karty atd. atd., protože samo **slovo** už ztratilo váhu. Nebo si snad někdo dovede představit, že by v bance půjčili peníze jen na čestné slovo? Jen na ústní slib, že peníze budou spláceny v určitých termínech? A přitom právě tento způsob je normální, tedy dodržovat slovo (tj. nelhat), stejně jako je normální nekrást. Normální je (mělo by být, ale není), že věc někde odložená tam zůstane až do chvíle, než si ji vezme její majitel. Normální je (ale není), že není třeba zamykat nikde nic, protože nikdo nikam nevejde, kam nemá. Natož aby tam něco vzal! Normální je nenosit žádnou zbraň. Napadlo vás někdy, proč evoluce nevybavila člověka těmi nejúčinnějšími zbraněmi, když jsme na jejím vrcholu a tam jsme se měli dostat právě a jen bojem o život? Evolucionisté se vymlouvají, že místo ostrých zubů, drápů, ostnů, klů a jedových žláz dala evoluce člověku mozek. Nezdá se mi, že by právě mozkem mnozí lidé vítězili, natož opice. Ale to byla jen vsuvka, o nepravdivosti evoluční teorie viz Omyly 2. až 5., i jinde.

Úpadek

Budete-li mluvit se Skandinávci, dozvíte se, že ve Švédsku, Norsku i Finsku upadá morálka. Dávno pryč jsou doby, kdy se domky v malých městech nezamykaly - pošťák vešel dovnitř, položil dopis na stůl a zase odešel. Návštěva vešla, sedla si v bytě a počkala na příchod domácích. Budete-li mluvit s Angličany, dozvíte se, že v Anglii silně upadá morálka a pěkné chování lidí. Není neobvyklé, že žák ve vztoku hodí po učiteli knížku. (V roce 1998 bylo Britské ministerstvo školství nuceno umožnit použití *přiměřené fyzické síly* při usměrňování agresivních žáků – žáka jen přidržel, odstrčit, odvést za ruku nebo odtáhnout – v krajních situacích.)

Stejně tak vám budou vyprávět Američané, jak je v USA náboženství vypuzováno ze společnosti i škol a místo něj přichází šikana a násilí. Mluvte s Němci či jinými Evropany z demokratických zemí. Mluvte s Moravany nebo Slováky a dozvíte se, že *pěkné chování* lidí upadá. **Komfort je na vzestupu, pěkné chování lidí na ústupu.** Budují se stále nová bezpečnostní opatření, posiluje policie a její vybavení, roste byrokracie a snaha zabezpečit lidi i majetek. Snaha zcela marná – protože je to boj myslícího člověka proti myslícímu člověku. Proto roste počet trestných činů i na straně policie. Schopnost potírat zlo i je konat se zvyšuje na obou stranách barikády – ale tato eskalace nemůže jít donekonečna, to se jen znovu opakují.

Semtex a jiné výbušniny si nevyrábí teroristé. Také tvrdé drogy většinou nevyrábí sami narkomani, a pokud ano, rozhodně ne v tom množství, které by pokrylo spotřebu. Nedovedu si představit, co bude, až atomovou bombu dostane do ruky mafie či nějakí extrémisté. Žijeme v míru, ale svět zbrojí jako o závod. Výroba zbraní je stále to nejlukrativnější průmyslové odvětví. Není to divné? – v demokraciích a ve světě, kde demokratické uspořádání stále více vytlačuje totality a zcela jednoznačně převládá? Proto se obávám, zda demokracie není to poslední, v čem lidstvo žije. Něco podobného říkali komunisti, že komunismus je poslední uspořádání lidské společnosti. Mně se jeví, že by to mohla být spíše demokracie. Velká, světová „totalitní demokracie“ s bezbřehou technickou silou, snadno zneužitelnou lidmi, žijícími v omylech. A těch lidí není málo a jejich počet neklesá.

Demokracie není návod, jak pěkně žít

Málokdo si uvědomuje, že demokracie, tedy tzv. vláda lidu, nemá žádnou ideologii, žádnou „cílovou“ myšlenku, jako měli třeba komunisti nebo nacisti nebo jiné ideologie. Demokracie nemá ambice měnit lidi k lepšímu – ona dává šanci **oběma stranám (zlým i dobrým)**. Jsou to pravidla hry, kterou může hrát každý. Zlý může vyhrát – a **často vyhrává**. Demokracie dává stejnou šanci těm, co chtějí měnit lidi k lepšímu (třeba církve, autoři pěkných knih a filmů, nadšení pracovníci s mládeží atd.) i těm, co chtějí lidi co nejvíce obrát, demoralizovat a klidně zničit za cenu co největšího zisku (komerční televize, tvůrci knižních či filmových nechutností, podnikatelé ve všech možných oblastech, kde jediným cílem je co nejvyšší zisk na úkor ztráty zdraví či morální újmy lidí – hlavně že to „sype“). Těm všem dává demokracie šanci se prosadit a působit na lidi, pokud dodržují nějaká základní pravidla. A protože pěkné jednání ani nesype, ani není v kurzu, je zde přirozená tendence k morálnímu zhoršování (morální entropie).

Proto je televize Nova nejsledovanější televizí v ČR. Protože se tam nejvíce střílí, morduje, lidi se tam hodně perou a je tam nejvíce sexu. A protože sledovaná televize má také hodně peněz, může své zlo zakrývat tím, že má kvalitní zpravodajství (má peníze na dostatek terénních pracovníků), může koupit i drahé filmy o přírodě, pořádat soutěže se skutečně lukrativními cenami (skutečný Mercedes, ne kolo Ukrajina) nebo podporovat různé bohubilé činnosti, třeba invalidní lidi. Tím se její zlé působení snadno zakryje před davem nemyslicích lidí, kteří ji financují a podílejí se tak na zlu, které rozšiřuje (pak ho ovšem zase zpětně chtějí dokumentovat a pokrytecky

odsuzuje). Demokracie je tím nejméně brzdícím prvkem při pádu dolů. Člověk má tendenci raději se podívat na film, kde se střílí, než na film, kde se někdo pečlivě stará o staré rodiče, o nemocné, nebo kde hlavní hrdina ustoupí a nechá si natlouct, místo aby někomu ublížil. Ne, lidem se líbí brutální síla. To mnoho mozků přitahuje. Když jsem byl nedávno hlásit na policii vykradené auto svého šéfa, policista nám řekl: už jste dnes šestý případ v naše rajonu. Ona totiž televize dala včera návod, jak se tyhle auta dají snadno otevřít...

Proč se obávám, že demokracie je to poslední uspořádání lidské společnosti?

Všechny starší demokracie byly budovány v době, kdy lidé v sobě měli ještě pevné morální zásady z **nedemokratických časů**. Všechny do jedné vyrostly ze společnosti, kterou předtím dlouhodobě ovládala buď nějaká církev, staré morální zásady, náboženství či pevně zakořeněná pravidla. A na této základně se dá postavit a nějakou dobu udržet i něco tak vetšého, jako je demokracie. Přirovnal bych to k hokejovému týmu, který nejprve trénoval „trenér-ras“. Měli tvrdý dril, trénovali se závažím a mnoho hodin denně. Samozřejmě reptali, nadávali – a vyhrávali. Trenér byl velmi neoblíbený. Pak přišel „hodný trenér“. Nehnil je, chtěl jen dodržovat pravidla hry. Protože byl celý tým vytrénovaný od minulého trenéra, vyhrál i s novým trenérem ještě řadu zápasů a mistrovství, ale postupně začal upadat. Nakonec vypadal z tabulky.

Americká, evropské, australská, africké či asijské demokracie byly budovány lidmi, kteří chtěli nechtě určité základní principy pěkného chování **nasáli** a **byli nuceni žít** v době vlády jejich **starých nedemokratických či polodemokratických režimů** (byli vytrénováni). Autoritu měla církev stejně jako táta doma. Muselo se poslouchat – děti rodiče, ženy muže, všichni pak kmenového náčelníka, pana faráře, úřad, krále či kněze. Je si třeba uvědomit, že toto platí třeba i o USA, kde se žádná totalita v celé jejich historii nevyskytla. A přece tam byla, ve formě přísné náboženské morálky, trvající po staletí – která se vytrácí až dnes. Také imigranti si s sebou do USA přinášeli přísné morální **návky** (nemluví jen o víře) ze země, odkud přicházeli.

Často byl motivem (pořádku) onen zmíněný strach – motivem k „pěknému“ jednání. Tím došlo k zakořenění dlouhodobého zvyku „chovat se únosně a přijatelně“. Tak byl v lidech (i těch, co neměli žádnou vznešenou víru) vypěstován dobrý zvyk a setrvačnost chovat se v přijatelných mezích – a to jim vydrželo i po nějakou dobu poté, kdy už pominuly všechny mantinely a motivy (strach a jiné nedemokratické páky) a nastoupila demokracie. Jenže delší život v demokracii (po mnoho generací) má právě tu úžasnou schopnost toto vše postupně vygumovat – prostě proto, že demokracie sama žádnou pěknou ideu nevyznává, žádnou ideu tvrdě neprosazuje a v lidech neposiluje, nechává to jen na lidech samých a jejich dobrovolných aktivitách. Lidé pak nejen že ztrácejí staré dobré návky, ale i soudnost, tedy vlastně i ono svědomí – protože mylné chování a myšlení většinové společnosti v nich naprosto vygumuje to, co lidé před nimi měli zažité a považovali za správné (třeba jen proto, že to bylo po generace vynucované, aniž sami měli nějakou ušlechtilější víru). Pan farář (takové případy materialisti rádi zdůrazňují) třeba dobře nežil, ale o dobrých věcech kázal a měl na své straně většinu společnosti k tomu, aby dobré chování mohl i vynutit (u mládeže i dospělých).

Demokracie žádá od lidí víc, než na co mají

Dříve lidé věděli, že je úzké spojení mezi tím, co vidí oči, slyší uši, vstupuje do mozku či srdce a mezi vlastním konáním těla. Proto také (pro nás „moderní“ lidi zcela nepochopitelně tvrdě) trestali a omezovali negativní duchovní vlivy (kacíře, kriminální sklony, závadnou četbu, jiné ideologie). Naproti tomu naivní demokraté skoro vůbec nehlídají a neomezují **svobodu vjemů – slova a obrazu** – ale hlídají a omezují převážně jen ty nekřiklavší **projevy těla, a to ještě jen tehdy, jde-li o násilí**. Pokud se špatné věci dějí se souhlasem obou stran, nic se neděje. Pokud nepoškodí někoho dalšího, nic se neděje. Tomu demokracie říká svoboda projevu a může se to i na veřejnosti. Naivně myslí, že lidé vstřebávající denně třeba brutalitu a sex slovem i obrazem si pak ale své chování ohlížejí. To je samozřejmě obrovský omyl, právě velmi rozšířený v demokracii. Je to velká naivita. Pořád dokola se tvrdí, že výchova dítěte je důležitá především v rodině. Už se ale neřekne, kde se ta příkladná rodina, má vzít. Jak se taková rodina má vytvořit v kalném řečišti demokratického způsobu života? Snad že bychom ty zdravé rodiny, schopné dobré výchovy, dováželi z Marsu?

Demokrat je jako člověk, který dovolí rozdráždit psa na nejvyšší míru (to je svobodně dovoleno), ale pes pak nesmí kousnout (to je zakázáno). Očekává, že se ten pes „ovládně“. Je to velmi podobné, jako když rodiče nechají svoji dceru chodit ve vyzývavém úboru a pak se diví a hněvají, že ji někdo znásilnil. Sebeovládání lidí (především v jejich volném čase) je v demokracii silně oslabeno – protože je oslabena jejich mysl, naplněná **vším možným duchovním brakem**. Národy v demokracii žijí pohodlněji, komfortněji – ale upadají duchovně. Žijí v omylech, aniž to tuší. Roste duchovní primitivita, lidé jsou stále ochotnější se zlem spolupracovat, vyrábět či provozovat cokoli, hlavně, že se na tom dá vydělat (nebo je to baví), a tak do tohoto světa stále více vnášejí **prvek velké nebezpečnosti**. Jak každý ví, i teroristé z méně rozvinutých zemí používají zbraně a trhavinu vyvinuté a vyrobené v tzv. moderní společnosti, demokraciích – proti kterým oni bojují.

Lidé asi nejsou o moc horší než dřív – ale jsou duchovně tupější a zároveň mají stále větší fyzickou údernost (průmysl jede na plné obrátky, lidé jsou mobilnější, vyzbrojenější, mají více technických informací atd.). Kombinace těchto dvou faktorů v prostředí demokracie pak vede ke světu krajně nebezpečnému a náchylnému k sebezáhubě, o tom je 1. Omyl. Vždyť potenciál síly neroste jen u jedinců, ale i u organizací a státních útvarů – stejně jako jejich duchovní tupost (např. parlamentů).

Jak tedy nejlépe uspořádat společnost?

Když Ježíše chtěli lidé chytit a ustanovit králem, utekl jim. Nechtěl kralovat takové společnosti. Každý druhý (i tzv. křesťané) by se do toho hmul, Ježíš ne. Učil, že když se člověk nezmění zevnitř (nenarodí znovu), není schopen žít pěkně, a princip, jak je společnost takových lidí uspořádána (demokracie, totalita a jejich kombinace) to nijak podstatně nezmění. („Nenarodíte-li se znovu, nevejde do království“). Kralovat lidem, kteří jsou plni chyb, se sice dá, ale nedá se z nich vytvořit **spravedlivá** společnost. Dá se z nich vytvořit demokratická nebo totalitní společnost, industriální společnost, náboženská společnost, fotbalový tým či parta zedníků. Ale ne **spravedlivá** společnost.

Takže danou otázku (jak nejlépe uspořádat společnost) má smysl položit jen takto: jakému společenskému uspořádání nehrozí brzký zánik? Jak uspořádat společnost složenou z lepších a horších lidí tak, aby jejich **sebezáhuby** byla co nejvíce oddálena? Na tuto otázku jsem již nepřímou odpověděl. Lidé, kteří mají ve svém nitru ušlechtilou víru, nepotřebují kázat strachem nebo výhodami. Tvoří v celém světě homogenní útvar nezávislý na demokraciích a diktaturách. Jsou sice **zatím** rozptýleni, bez hlavního města, vůdce a

pokladníka, ale poznají se, vědí o sobě, mají se rádi. Čím větší procento tvoří v nějakém státě, tím snadněji se tam žije. Tam není potřeba tolik řešit, jaký společenský systém zavést. Ti ostatní potřebují cukr a bič, aby svět nezničili, respektive co možná nejpозději.

12. OMYL

Mnozí dnes věří, že za zlo ve světě mohou jen zlí lidé

Vypráví se takový příběh: tři kamarádi, kteří se nikdy předtím nehádali, šli jednoho dne po louce, kde byla ještě rosa. Jeden z nich ukázal na velkou kapku rosy a povídá: ta je ale pěkně modrá. Ten druhý se podíval a říká: je pěkná, ale ne modrá, nýbrž červená. Pak přišel třetí a říká: kluci, copak jste barvoslepí, ta kapka je přece zelená. A začali se hádat. Až jednoho napadlo: pojď sem a stoupni si na mé místo a podívej se z mého úhlu. A skutečně, když se každý podíval **z úhlu toho druhého**, viděl právě tu barvu, kterou ten druhý.

Tento příběh ukazuje **jen jeden** z mnoha důvodů, proč se lidé hádají, perou nebo zabíjejí. Prostě vidí jednu věc **z různých úhlů pohledu** – vlastně každý z nich má pravdu nebo kousek pravdy. A proč se tedy hádají? Protože mimo tu svoji pravdu jsou také v **omylu**. Omylu omezenosti. Nevidí pravdu toho druhého. Omyly, jak jsem už mnohokrát psal, vedou často nejen k hádkám, ale i k zabíjení. Tito kamarádi se mýlili v tom, že ten druhý je „barvo/ slepý“. Dřív, než na svůj omyl přišli, byli sami slepí - **pyšně a rychle** soudili, místo aby hledali, kde je chyba. Existují však ještě další důvody, proč se lidé hádají nebo nenávidí.

Mylné informace, další zdroj mnohého zla na světě

Zcela běžně dostáváme v životě **mylné informace**. Nejen dostáváme, ale také předáváme dál, někdy je sami vyrábíme. Také různé autority nám poskytují mylné informace – viz 6. Omyl. Takový příklad nepřilíš závažných mylných informací byl nedávno uveden v časopise Vesmír 8/99/str. 472: „Z míry nás nesmí přivádět měnící se lékařské rady týkající se složení naší stravy: hodně mléka - málo mléka - dost mléka, jen maso bez přílohy - méně masa, nesolit - solit, ale s mírou, a když zeleninu, tak radši syrovou... a nyní doporučuji (anglický Ústav pro výzkum potravy) jíst zeleninu především vařenou...“.

Tady šlo sice jen o potravu, ale i v této zdánlivě nevinné oblasti mohou být lidé dost hádaví (např. známý spor mezi vegány, vegetariány a všežravci). Natož pak závažnější věci, jako je výchova dětí, politické otázky, otázky mravů, náboženské otázky či přírodovědecké. Kolik bolesti a trápení prožili lidé následkem špatných informací jen ve dvacátém století! Kolik bolestí způsobil Darwinův evoluční omyl, marxistické nesmyly či nacismus! Mnozí tehdy vyznávali a ještě pořád vyznávají řadu omylů o přírodě, lidské povaze, dějinách či smyslu života. Svůj omyl často i tvrdě hájí a strhnou do něj další lidi.

Úmysl a hlupáctví

Je ještě další příčina špatného pohledu na svět. Vzniká ve snaze dokázat „**tu svoji tezi**“ (**víru**), a třeba proto i úmyslně či z hlouposti zkreslit pravdu. Snaha za každou cenu dokázat svůj úhel pohledu na svět nebo nějakou jeho oblast. Asi jako by jeden z těch kamarádů hledal další a další „důkazy“, že kapka je jen a **hlavně** červená! Tímto úmyslným překrucováním faktů jsou známi jak politici, tak i filosofové a vědci. Již jsem psal v 7. Omylu, jak Karel Marx a Bedřich Engels, zakladatelé moderního komunismu, překrucovali fakta a podváděli, aby dokázali svoje tvrzení. (Paul Johnson: *Intelektuálové*)

S podobným přístupem ke světu a pravdě se setkáváme i u nacismu. Nicholas Goodrick-Clarke v knize *Okultní kořeny nacismu* píše: „Automaticky předpokládáme, že tak mimořádné zlo, které zrodilo Osvětim či Treblinku, muselo mít mimořádně ošklivé, ba přímo ďábelské kořeny. ...ale místo toho jsme krok po kroku konfrontováni s malostí, předsudky a hloupostí, které ve spojení s důkladností a funkčností systému vedou k hrozným koncům. S něčím, co H. Arendtová ve své studii o Eichmannovi v Jeruzalémě příhodně nazvala *banalitou zla*.“ ...“Máme tendenci dívat se na nacismus jako na nějaký tajuplný, démonický fenomén, ale Goodrick-Clarke přichází z jiné strany k podobnému závěru jako H. Arendtová – hnacím motorem nacismu nebyli žádní démoni, nýbrž intelektuálně průměrní lidé bez svědomí, ovládaní hloupou iracionální ideologií, kterou dokázali důkladně a efektivně uskutečňovat.“ (Vesmír 1/99)

Rovněž v přírodních vědách lze **překroutit či falšovat** fakta. Příkladem toho může být Ernst Haeckel, fanatický zastánce Darwinovy evoluční teorie. Ten se nerozpákoval falšovat obrázky různých embryí za účelem důkazu, že tato embrya jsou si podobná, a tak prokazoval platnost rekapitulačního pravidla. (Tj. že lidský zárodek v těle matky prochází různými stádii nižších savců, plazů a ryb – viz 4. Omyl.) Haeckel se těmito falzifikáty snažil prokazovat evoluci. A proto je dodnes „rekapitulační omyl“ lidmi ještě hodně věřen i učen. Dr. Wayne Frair píše: „...Haeckel se vytrvale a nestydatě dopouštěl podvodů a podvrhů. ...Výsledkem toho bylo, že bezpočet vědců a studentů včetně mnoha knižních autorů bylo podvedeno, a to má svůj dopad ještě na konci 20. století.“ (CRSQ 9/99/str. 63)

Lidská přirozenost

Člověk je přirozeně nakloněn k pohodlnosti, papouškování názorů druhých, nesystematičnosti či zmatečnosti – pokud nemá nějaký vyšší, vznešený důvod (**víru**) se při získávání informací zkrátit a přemoci lenost a nechut' hledat. Nechut' přemýšlet a ověřovat. Netáhne-li ho **touha poznat, jak věci skutečně jsou**, nemá-li touhu po pravdě – namísto touhy potvrdit jen vlastní názory. Ověřit si názory druhých, často laciné a povrchní, vyžaduje sebezapření, vůli i vznešený motiv. Mnozí lidé nejsou líní tvrdě pracovat, aby si vydělali peníze nebo rozšířili pohodlí pro sebe nebo své nejbližší, ale jsou často pohodlní ověřovat si lacině získané informace. Prožijí třeba celý život s nějakým povrchním pohledem na svět a dění v něm. Takoví lidé se pak snadno dopustí nějaké zrůdnosti – **ona se jim totiž tak nejvíce**. Nepříjemný pocit z této zrůdnosti překonají právě onou silnou, žel však mylnou vírou. V tomto ohledu byl vynikajícím rádcem, jak překonávat pocit přirozeného odporu ke zrůdnosti všeho druhu, německý filosof Friedrich Nietzsche (vůle k moci).

Konformita

Jinou věcí, vedle fanatického prosazování svého mylného názoru, je konformita (populismus) – lidově „jít s proudem“. Na Yalově univerzitě (New Haven, Connecticut, USA) je ústav věd o chování, který se zabýval konformitou (přízpůsobováním se). V jednom proslulém experimentu se dobrovolníci vždy připojili k devatenáctičlenné skupině, o které si myslel, že to jsou náhodně vybraní

dobrovolníci, ve skutečnosti to byli pracovníci ústavu. Učitel u tabule něco nakreslil, třeba dvě nestejně dlouhé rovnoběžné úsečky, a ptal se ostatních, zda jsou stejné. Dobrovolník měl vždy odpovídat jako poslední, a ostatní vědomě řekli nepravdu. Potvrdilo se tak, že lidé „hlasují“ s většinou, místo aby přemýšleli o skutečnosti jako takové. Učitel u tabule stále „přítvrzoval“ nesmyslnost, ale teprve až když bylo směšně očividné, že se skutečnost neshoduje s vypovídáním ostatních, jak to vidí, tak dobrovolníci byli schopni hlasovat „po svém“, proti všem. „Lidé se ‘probudili’ hodně pozdě. Pohádka o císařových nových šatech tedy platí do značné míry i v demokratických společnostech.“ (Vesmír 3/2000/str. 168)

Mohou za zlo světa jen zlí lidé?

Asi bychom za zlé lidi neoznačili ony dobrovolníky z uvedeného experimentu. A přece snadno podlehl omylu. Byli „jen“ **silně přizpůsobiví!** Velmi mnoho mladých lidí vám dnes řekne, že mají rádi originalitu, že jdou neradi s davem, že chtějí mít a hájit svůj vlastní názor. Když ale tyto lidi seřadíte vedle sebe, ke svému překvapení zjistíte, že mají všichni na sobě texasky, podobné košile a boty, jsou podobně učenáni a **hlavně** žijí velmi podobným stylem života. **Velmi často mají víceméně stejné názory na svět**, náboženství, politiku, charakterové vlastnosti – a velmi často nemají žádné názory! Liší se tak maximálně v oblíbenosti jednotlivých kapel, fotbalových klubů, značek cigaret nebo tím, že jeden rád cestuje a druhý sedí doma. Mají také velmi podobná traumata, problémy a maléry.

Jen velmi obtížně budete v davu lidí – mladých či starých – hledat člověka výjimečného ne tím, že je skvělý matematik, hraje dobře na kytaru či umí perfektně anglicky, ale tím, že má velmi ušlechtilou víru a názory. Najdete matematiky, kytaristy i angličtináře, ale někoho, kdo by měl pevný charakter, který mu dává zvláštní sílu nelhat, nekrást a nepodílet se na žádné podlosti, najdete jen velmi výjimečně. **A přece právě toto je v lidském životě nejpodstatnější** (ne jaký mám dům, auto, postavení či vzdělání a v jakém oboru jsem odborník). Opravdu důležitá odbornost, o kterou se ale jen málo lidí stará, je vědět, proč jsem na světě, komu patřím a kterým směrem mám jít (jak mám žít).

Ušlechtilá víra a kde ji vzít

Často používám pojem „ušlechtilá víra“, aniž jsem ho nějak definoval. Mně totiž se do té definice vůbec nechce. Definujte slovo *strom* nebo *kámen*. Jistě bychom našli řadu definic a vymezení. Všechny stromy mají mnoho podobných rysů a vlastností, např. rozmnožování či růst a podobně. O všech kamenech snad můžeme prohlásit, že nejsou živé a patří do skupenství pevného. Čím ale bude definice přesnější a konkrétnější, tím méně „stromů a kamenů“ se do ní vejde. Ještě mnohem těžší je to s pojmem „ušlechtilá víra“. Měl bych sto chutí říci jednoduše, že se tato víra pozná při setkání s pravdou, láskou nebo Kristem: kdo při tom setkání prožije **nejvyšší a trvalou** radost, ten ji má. Třeba jenom při četbě, nebo při jakémkoliv dotyku. Nebo kdo se po setkání už nemůže od pravdy nebo Krista odloučit.

Ale hned tu mám i s touto definicí problém. **Pro mne** totiž „ušlechtilou víru“ mohou mít i lidé, kteří se s pravdou či Kristem ještě nesetkali, nebo setkali jen velmi letmo. Sem by patřilo mnoho lidí z různých organizací, mnoha směrů i jedinců. Ale i hodně lidí nevychovaných a všelijak špatných. Ušlechtilou víru mohou mít i četní věřící – po této větě asi mnoho lidí nechápe, co to říkám. Ano, i mnozí ti, kteří chodí do různých církevních a náboženských organizací, poslouchají kázání nebo dokonce sami mluví – i tito lidé mohou jednou přijít do situace, kdy pro pravdu zahoří.

Suma sumárum: nikomu nedoporučuji snažit se tuto definici vytvořit, spíše jen zůstat u jakéhosi prostého popisu, jak by **asi** mohla ušlechtilá víra vypadat, jak by se měla **asi** projevovat, jak by takový člověk **asi** mohl smýšlet a jednat. Vždyť takový člověk nemusí o pravdě či Kristu mluvit, nemusí nic vědět, a přece Kristovy rysy jsou u něj patrné a **jednou naprosto nevyhnutelně** bude Krista i (rozumem) vyznávat. Je tu ale to **jednou**. A v tom je celý problém definovat člověka ušlechtilé víry. Protože je to i takový člověk, který vnějškově nijak ušlechtilé **zatím** nežije, tedy jakoby onu pěknou víru nemá. A přece ji už má, i se to projevuje, ale je to obtížné rozeznat až do chvíle, kdy se k tomu přidá i rozum a vůle a nastane komplexní přeměna jeho osobnosti. Příklad: dva zločinci dělají kořist, kterou ukradli. Jeden si chce ponechat co nejvíce, druhému se to protíví a chce to rozdělit „spravedlivě“. Ano, mezi nimi je rozdíl, možná velmi propastný, přestože jsou oba „stejní“ zločinci.

A kde ji vzít?

To je ještě těžší otázka než ušlechtilou víru definovat. Proč jeden člověk zabije babičku pro sto korun a jiný se nechá raději umučit, než by druhého uvedl do nebezpečí? Proč jsou na světě lidé, kteří o druhé pečují, věnují čas skličující misijní činnosti, svůj život cele obětovali službě nemocným, invalidním, těm bez rodičů, bez přátel, osamelým, těm bez ušlechtilé víry, narkomanům, alkoholikům – a jiní, kteří si jen užívají života, jediné, co je zajímavé, je výše jejich příjmu a kam pojedou na dovolenou? Proč existují takovéhle extrémní rozdíly mezi bytostmi, které mají stejné taxonomické označení, *Homo sapiens sapiens*? Jinými slovy, proč má někdo ušlechtilou víru a jiný tu neušlechtilou? Jediné, co k tomu umím říci, je, že se vše pohybuje kolem pojmu **přitažlivost k dobrému**.

Prostě někoho přitahují nebo v určité době jeho života začnou přitahovat ušlechtilé činy, někdo inklinuje k pravdě, touží po ní a po pěkném charakteru, vysokých mravních hodnotách, chce být připraven na časy zlé, aby neselhal a nezklamal a nezradil, zatímco jiné lidi toto nepřitahuje, nic jim to neříká, neinklinují k tomu. Někdo vadí nespravedlnost, jiný si v ní libuje nebo je mu to jedno. Samozřejmě, velmi záleží na interakci, tedy vzájemném setkávání člověka a: pravdy, pěkného příkladu, seriózní informace, dobré zprávy, lásky, Krista. Tedy setkání člověka a Boha, setkání člověka a Božích doteků. Proč ale jednoho člověka toto setkání ovlivní a jiného ne, **neumím vysvětlit**. Ani ve svých pětadesáti letech jsem na to nepřišel. Proč někdo vidí příklad ušlechtilého jednání a hned ho zaujme a chce to napodobit, a s jiným to ani nehne. Proč někoho četba Bible zaujme a jiného vůbec ne. Proč někdo vysvětluje, „proč se nemohl zachovat lépe“ a jiný se přes všechny překážky o to snaží. **Nevím**. Nevím, proč je jeden člověk přitahován k dobru, a jiný od něj odpuzován nebo je mu lhostejný. **Nevím**.

Jan Čulík, překladatel Johnsonovy knihy *Dějiny 20. století*, píše na konci: „V románu *Devatenáct set osmdesát čtyři* napsal George Orwell větu, jejíž platnost je nezměřitelná, neboť zasahuje do neznámých hloubek lidského nevědomí: ‘Nejlepší knihy jsou takové, které člověku říkají, co už sám ví.’ Jinými slovy: Určité věci tuším, ale nedovedu je vyjádřit. Nevysvětlitelným způsobem mě oslovují jako dávno známé a prožívám velké uspokojení, když zjistím, že je za mě výrazně a dobře vyslovil někdo jiný. Řečeno s Chestertonem,

objevil jsem objevené, cítím se doma, 'v soustrojí světa zapadá jeden čep za druhým se spokojeným cvaknutím na své místo.' " (str. 838).

Asi takto bych vyjádřil onu **přitažlivost**. Člověku bez ušlechtilé víry celý život „zapadá a zacvakuje“ vše, co je zlé a špatné, je mu v tom dobře. Člověku s ušlechtilou vírou dříve či později začne „zapadat a zacvakávat“ vše, co je pěkné a ušlechtilé. Je mu v tom dobře. Možná po nějakou dobu (třeba celý život nebo jeho velkou část) konal špatné věci, nechal se vtáhnout do zla, žil v omylu. Ale přijde čas – a jako když se náhle přiblíží ke kovu velmi silný magnet – udělá to „cvak“ a ten člověk začne být přitahován k věcem duchovně krásným a ušlechtilým. Někdo hned od mládí, jiný později. Přesto byli oba vždy na stejné straně – byli to lidé **ušlechtilé víry**, kteří vždy patřili Bohu.

Takže: mohou za zlo světa zlí lidé?

Jistě mohou, to dá rozum; ne ale všichni lidé, konající zlo, jsou přímo zdrojem zla. To, co my lidé vidíme navenek, může (i nemusí) hodně mýlit. Mnoho „uhlazených a slušných a spořádaných“ lidí, kteří na první pohled žádné zlo nekonají, se bez ušlechtilé víry změní snadno ve „vlky“. Anebo s nimi **vydatně spolupracují**. Jiní mohou být prostě jen svedeni, dezinformováni, špatně vychováni, možná se dlouhou dobu nesetkali s příkladem ušlechtilé víry, možná se narodili s dispozicemi ke zlu. Dlouho se nesetkali s magnetem, který by je přitáhl k dobru, bez ušlechtilé víry, bez základů, ze kterých dobro plyne, mají jen krátký dech. S těmito lidmi pěkný svět vybudovat prostě nelze! Ježíš tuto situaci líčí velmi jasně a realisticky v 7. kapitole Matoušova evangelia na krásném příkladu stavitelů dvou domů. Jeden staví dům na skále a druhý na písku. Když ale přijde opravdu silná bouře a mnohé další živly přírody se uvolní, dům na písku spadne, dům na skále vydrží. Toto je na první pohled jednoduché podobenství, ale nikdy jsem se nesetkal s tím, že by mu lidé opravdu do důsledku rozuměli a chápali, o čem zde skutečně jde.

Zatímco ti slušní a uhlazení, kteří nikdy nikoho (přímo a zatím) nezabili a třeba se i vzorně starali o rodinu, jsou „na druhém břehu“. Vnitřně úplně jinde než ti na první (i druhý a třetí) pohled zlí. Proto jsem psal, že dvěma světovým válkám nevěleli opilí bezdomovci, zloději, prostitutky, povaleči či pouliční lupiči, a často v nich ani nebojovali, zvláště když byli ve vězení. Lidé bez vnitřní přitažlivosti k dobru, bez ušlechtilé víry, bez základů, ze kterých dobro plyne, mají jen krátký dech. S těmito lidmi pěkný svět vybudovat prostě nelze! Ježíš tuto situaci líčí velmi jasně a realisticky v 7. kapitole Matoušova evangelia na krásném příkladu stavitelů dvou domů. Jeden staví dům na skále a druhý na písku. Když ale přijde opravdu silná bouře a mnohé další živly přírody se uvolní, dům na písku spadne, dům na skále vydrží. Toto je na první pohled jednoduché podobenství, ale nikdy jsem se nesetkal s tím, že by mu lidé opravdu do důsledku rozuměli a chápali, o čem zde skutečně jde.

Jen málokdo si uvědomí hluboký dopad tohoto podobenství na naše životy. Základy domů totiž nejsou většinou moc vidět. Také je velmi nákladné je budovat. Přirozeně každý stavitel si přeje, aby už byla stavba nad terénem a rostla vzhůru v celé své kráse – proto nejsnazším a nejsvůdnějším řešením je základy ošidit. A to je právě to ošidné – v životě křesťanů. A jak se poznají dobré základy? V soužení, v krizi, při uvolněných živlech, to Ježíš říká jasně. To jsem už psal. Mohu být slušný, hodný, štedrý, laskavý a kdoví, co ještě milého a příjemného můj život vykazuje – **když o moc nejde!** (Mnozí ovšem takoví slušní nejsou ani když o moc nejde, že?) Mohu se chovat i podle různých Kristových příkazů (příkazy o mravnosti, štedrosti, dodržování desatera atd.), ale jaké má toto chování skutečné základy, to se pozná až v nouzi (dle známého přísloví „přítele poznáš v nouzi“). Prostě základy tohoto chování, jak je skutečně pevné, hluboko posazené a z čeho vlastně motivy tohoto chování plynou, to na lidech a jejich chování není vidět.

Nekradu? Ale jaké to má základy (motivы)? Možná nekradu proto, že nepotřebuji krást, možná nerad riskuji a mám strach z odhalení, možná mne to tak naučili, je to prostě zvyk, byl jsem slušně vychován, že krást se nemá. Neříkám zde, že je to špatně, jen to, že to může být velmi, velmi málo a špatným se mohu nakonec stát, chybí-li základy. Protože moje dosavadní nekradení nemusí mít pevný základ. Ten základ se pozná až v nouzi. A tou nouzí může být leccos, třeba jen skrytá a dosud nerealizovaná touha po velkém množství peněz a příchod nenadálé, lákavé nabídky, tyto peníze získat – ne moc čistě. A už je tu „krize základů“. Tlak na základy mého charakteru (např. mého dosavadního nekradení). Pokud moje nekradení nemá dostatečné základy, pak platí ono „příležitost dělá zloděje“. U člověka, jehož charakter stojí na pevných základech, toto přísloví neplatí. Tak bychom mohli jít od jedné vlastnosti charakteru ke druhé, až k onomu okřídlenému výroku ateistů „nikoho jsem nezabil“. Vždy si k tomuto výroku domysleme slovo „**zatím**“. Základy jsou skryté, a stojí čas a peníze, v duchovním rozměru je budování základů vlastně velkou osobní obětí. Obětí konat to, co Ježíš učí.

A to jsem nakouzl to další, co mnozí při četbě tohoto podobenství nedomyšlejí: základem pro pevnou stavbu charakteru není „Ježíš“, takto vágně pověděno, jak se to často dočteme nebo slyšíme, ale **vykonávání jeho učení**. Tak to tam je, to není můj výmysl, tak to sám Ježíš říká. To je velký rozdíl. Celý život slýchám, že základem toho domu na skále je prostě Kristus. A je to, „jdeme dál“ ve svém navyklém životě.... Že Kristus je tím základem je jistě pravda, ale ne pravda vyjadřující to, co zde Ježíš řekl a asi říci chtěl. Tímto výroky „Kristus je ta skála“ se totiž smaže jádro a krása toho, co zde Ježíš učí – ulomí se tomu hrot. Zamlží se tak Kristem vyjádřená myšlenka, že na skále staví svůj charakter ten, kdo **realizuje** Kristovo učení. „Pane, Pane....proč jste mi tak říkali, ale nečinili, co pravím?“ Nyní tedy můžeme popsat jeden další, velmi důležitý aspekt ušlechtilé víry: má pevné základy, má dlouhý dech, není dána „příležitostí“. Nestojí na příznivých okolnostech. A tyto pevné základy se budují tak, že realizujeme a konáme to, co Ježíš učí. Bez ohledu na obavy některých věřících ze „skutkaření“ a snahy „spasit se ze skutků“ – prostě Ježíš to takto učí, ať se to někomu líbí nebo nelíbí. Skutečná víra v Krista, víra, ze které je spása, má hluboké, pevné základy. A tyto základy (ne spása, ale základy té víry, která vede ke spáse) se budují skutky. „To je ten, kdo slyší má slova a plní je“. V mé Bibli to takto je napsáno.

Na těch pak, kteří ušlechtilou víru mají a vydali se pravdivou cestou, je nesmírná odpovědnost. Konat misii, snažit se být dobrým příkladem a ukazovat jinou (úzkou) cestu, než po které mnoho lidí jde. **A moc si o sobě nemyslet!** Jan Čulík končí slovy (str. 845): „Svět je nepěstěná zahrada ustavičně zarůstající plevelem a člověk, nechce-li se v něm udusit, ho musí volky nevolky stále vytrhávat. /duchovní entropie – poz. P. K./ Jsme osudově vystaveni zlu a musíme mu čelit, abychom nezahynuli. Neboť – jak praví Edmund Burke (1729-97), anglický Démosthenes z doby francouzské revoluce – „Pro vítězství zla stačí, když slušní lidé nebudou dělat nic.“

Německý protestantský duchovní Martin Niemöller nejprve vítal Hitlerův nástup k moci, později se postavil proti Hitlerovi. V roce 1938 byl poslán nacisty do koncentračního tábora Dachau, přežil však. Napsal známý výrok: „Nacisté v Německu přišli nejprve pro komunisty, ale já jsem se neozval, protože jsem nebyl komunist. Pak přišli pro Židy, ale já jsem se neozval, protože nejsem Žid. Pak přišli pro odboráře, ale já jsem se neozval, protože jsem nebyl odborář. Pak přišli pro katolíky, ale já jsem se neozval, protože jsem protestant. Nakonec přišli pro mne, ale nezbyl už nikdo, kdo by se mohl ozvat.“ (CSI 8/2001)

Martin Luther King řekl: „Až se svět ohlédne za dvacátým stoletím, bude plakat. Ne proto, že bylo zaplaveno krutostí, ale proto, že dobří lidé mlčeli.“ (CSI 8/2001)

13. OMYL

Mnozí dnes věří, že se vesmír vytvořil jedním velkým třeskem

Řada vědců o tom však pochybuje, protože je mnoho pádných důkazů, že žádným třeskem nemohlo vzniknout to, co je kolem nás na obloze, včetně naší zeměkoule. Je třeba si docela normálně uvědomit, že v jakémkoliv myslitelném výbuchu **není dostatek informací** pro struktury, které pozorujeme (měsíce, planety, hvězdy, galaxie atd.). Stejně jako UV záření nepřináší z kosmu na naši zem informace (programy) pro oko, ucho nebo mozek, tak v nějakém pre-kosmickém výbuchu není program pro současnou strukturu vesmíru. Pokud si snad někdo myslí, že náš vesmír je pouze jakýsi hmotný zmatek v prostoru, ať si raději o něm nejdříve něco přečte.

Teorie tzv. Big Bangu (velkého třesku) je dosud převládající evoluční teorií v astronomii (přesněji v kosmogonii). Podobně, jako je darwinismus převládající teorií vysvětlující vznik druhů v biologii. Protože **dvacáté století** začalo postupně odstraňovat z mysli lidí zcela vědeckou, přirozenou a pravdivou představu inteligentního stvořitele, museli si lidé vytvořit **náhražku** také při vysvětlování původu vesmíru.

Je to podobné, jako bychom u starších lidských výrobků odmítali uznat člověka jako jejich autora. Pak budeme mít problém, kde se tady vzaly pyramidy, hrady a zámky nebo automobilové veterány. Je logické, že se **musí vymyslet jiná příčina jejich vzniku**. Stejně tak, „neexistuje-li Stvořitel“, jak potom vznikly hvězdy a planety a posléze život? Inteligentní konstruktér musel být něčím nahrazen. K tomu slouží fantastické procesy nazývané souhrnně **evoluce (vývoj)**. A tento náhradní „evoluční bůh“ je mimo jiné, také **konstruktérem vesmíru**, sluncí, planet, měsíců a galaxií. Svoje „stvořitelské dílo“ začal velmi kuriózně – explozí. Velkým výbuchem, třeskem. Zajímavý začátek!

„Naraž to na kopyto“ – evoluční bůh je všeměhl

Představte si, že žijete ve velmi bohaté zemi, kde lidé vlastní televize, rádia, magnetofony, počítače, auta, **ale nic z toho nevyrábí**, dokonce ani papír. **Všechno je dovoz**. A ani netuší, jak se co vyrábí. Jednoho dne se ale rozhodnou, že prolomí bariéru nevědomosti. Pošlou do zahraničí „zvěda“, aby zjistil, jak výrobky vznikají. Co se ale nestane. Ten člověk navštíví hned za hranicemi jen jedinou továrnu, a to je zrovna továrna na papír. Zjistí, jak se papír vyrábí, nechá si vše podrobně vysvětlit, ale pak už do žádné jiné továrny nejde. Řekne si: **to bude asi všude stejné**, základní představu o výrobním procesu už mám.

Když se vrátí domů, musí podat zprávu. Dostane první otázku, jak se dělá **papír**. To ví celkem dobře. Vysvětlí jim, že se do papíren vozí dřevo, které se jemně rozeleme, a pak na papírenských strojích zpracovává dál. Rozemletá drť se vaří, vypírá, rozmělnuje, mele, mísí s pojivem, zplstňuje, váluje, hladí – až vznikne krásný bílý papír. Lidé stáli, poslouchali a koukali jak vyjevení. A pak někdo řekl: no, a teď nám řekni, jak se vyrábí ty digitální **hodinky**, které všichni nosíme na ruce. Chvilí bylo ticho, „pan zvěd“ zalpal po dechu. Ale neztratil duchapřítomnost a řekl:

To je podobný proces, jako s tím papírem. Surovina se rozeleme, povaří, vypere, rozmělní, mísí s pojivem a vyváluje a na konci tohoto **velmi dlouhého** procesu jsou hodinky. Lidé byli ještě více v šoku a kroutili hlavou. A pak někdo řekl: a jak se dělají **počítače**? Zvěd nezaváhal a řekl: to je stejné. Surovina se rozeleme, povaří, vypere, rozmělní, mísí s pojivem a vyváluje. A je počítač.

Darwin by se divil, co se dnes všechno vyvíjí!

Myšlenka evoluce byla původně „ušita“ a aplikována jen na vznik druhů, tedy živých organismů. Darwin nechtěl evolučními procesy vysvětlit ani vznik života z neživé hmoty, natož vznik galaxií, slunečních soustav, hvězd, hvězdokup, planet či prvků Mendělejevovy soustavy, tedy celého kosmu. Takové ambice neměl ani ve snu. Až dost mu zamotalo hlavu, jestli evoluční **mechanismy** (mutace, boj o život, pohlavní výběr, adaptace, atd. – viz 4. Omyl) jsou opravdu schopny vytvořit třeba oko či mozek.

Natož hvězdy a vesmír

To až jeho následovníci ve 20. století vysvětlují evolucí vše, co je napadne. Ryby, ptáky, člověka, květiny, ovoce i zeleninu vytvořila všeobjímající evoluce. Vytvořila však také sám život z neživých chemikálií. A ovšemže i tyto neživé chemikálie, hvězdy, planety a materiál, ze kterého jsou složeny. Vše vzniklo, podle katechismu dnešních evolucionistů, všemocnou evolucí. Jako v tom příběhu o papíru. Jak vznikly ryby? – přece evolucí. A hvězdy? – přece evolucí. A sluneční soustava? – přece evolucí. A jak vzniklo železo, mangan, nikl nebo uran? No, přece evolucí. Vše se to pěkně vyvinulo a vyvíjí. Jen nevím, jestli u **vesmíru** a vesmírných těles a prvků Mendělejevovy soustavy také probíhá boj o život, pohlavní výběr, selekce a adaptace. Asi to bude spíš nějaká ta evoluce **bezpohlavní**. Prostě se to tam tak jen mele, drtí, vaří, mísí a tríská – hodně dlouhou dobu. Evoluční „stvořitel“ začal svoje grandiózní dílo velkým třeskem, výbuchem – asi si potřeboval nejprve udělat místo, prostor, jako když se odstřelí skála, aby se tam pak postavil nový dům. Tomuto vtažení evoluce na „všemohoucí“ se podivuje i sám velký evoluční hlasatel Richard Dawkins ve své knize *Slepyý hodinář* (str. 202 čes. překladu). Říká, že Darwin aplikoval tuto myšlenku jen na změny forem živých organismů.

Hypotéza velkého třesku se hroutí

Myšlenka, že náš vesmír **se vytvořil** velkým třeskem, Big Bangem, měla vždy svoje odpůrce z řad astronomů, podobně jako Darwinova organická evoluce měla vždy svoje odpůrce z řad biologů. S Big Bangem nesouhlasili Sir Fred Hoyle, Hannes Alfvén, Geoffrey Burbidge či Halton Arp. V posledních několika desetiletích se však nakupila řada skutečností, které jsou s teorií velkého třesku v přímém rozporu. (podobně je to u biologické evoluce). Roku 1986 R. Brent Tully (University of Hawaii) ukázal, že existují pásy

„superchomáči“ galaxií 300 mil. svět. let dlouhé a 100 mil. svět. let silné, jdoucích do vzdáleností až 1 miliardy svět. let, mezi nimi jsou prázdná místa dlouhá 300 mil. svět. let.

Tyto struktury jsou příliš velké, aby se daly sladit s teorií Big Bangu. K vytvoření této struktury by bylo potřeba 80 miliard let při současné předpokládané rychlosti těchto objektů. Roku 1989 Margaret Geller a John Huchra (Harvard-Smithsonian Center for Astrophysics) upozorovali „velkou stěnu“ – obrovskou desku galaxií 200x700 mil. svět. let. Avšak tým amerických, britských a maďarských astronomů objevil ještě větší struktury. Shluky galaxií dlouhých 600 mil. svět. let se rozprostíraly na 1/4 průměru vesmíru, čili 7 miliard svět. let. Tato obrovská slupka a prázdný prostor by si k vytvoření vyžádaly téměř 150 miliard let (podle standardního modelu Big Bangu a jejich rychlosti) – současný odhad stáří vesmíru je 10–20 miliard let. V roce 1991 Will Saunders a 9 dalších astronomů publikovali výsledky měření rudého posuvu celé oblohy Infračerveným Astronomickým Satelitem. Tento přehled ukázal existenci mnohem většího počtu masivních supergalaxií, než by bylo možné vysvětlit teorií Big Bangu.

Reliktní záření

Původně předpovězené a později i detekované reliktní záření bylo po svém objevení vítáno jako potvrzení hypotézy velkého třesku. V roce 1991 sonda COBE (Cosmic Background Explorer) změřila, že reliktní (zbytkové – jako pozůstatek velkého třesku) záření má 2,7 °K a je ve všech směrech homogenní (stejnorodé). Nyní je tato homogenita právě důkazem proti Big Bangu, poté co se zjistila ona velká nehomogenita (nerovnoměrnost, strukturovanost) našeho vesmíru (viz výše). Reliktní záření je tedy v rozporu s tím, jak jsou galaxie a jejich hvězdy ve vesmíru polohovány. Tyto potíže měla odstranit hypotéza CDM – Cold Dark Matter, tj. teorie o černé studené hmotě (až 90 % údajně skryté hmoty ve vesmíru), ale zatím nebyla obhájena.

Připomíná nám to skrytý zdroj komet, kterým evolucionisté vysvětlují, že v „miliardy“ let starém vesmíru ještě nějaké komety vůbec existují. Těch skrytých věcí potřebuje ovšem evoluce celou řadu, nejvíce však „skrytého stvořitele“ – na jehož konstrukční dovednosti, ke své nelibosti, naráží všude v přírodě. Nečetl jsem snad ani jednu evoluční knihu, kde by nebyl výčet velké složitosti a zarážející uspořádanosti jak živých bytostí, tak i nastavení vesmírných konstant. Evoluční autoři se s klidem podivují „zázrakům“ přírody, obrovské databázi informací a vůbec se nestydí přirovnávat tyto stvořitelovy výtvořky k lidským výrobkům. (Vědcům věřícím ve stvoření se tato přirovnání vyčítají, že to jsou nepatřičné analogie.)

Kosmologický princip předpokládá homogenitu vesmíru a jeho uniformitu (rovnoměrné rozprostření hmoty ve všech směrech), tedy žádné velké prostory prázdné a jiné zas přeplněné hmotou. My však žijeme ve velmi nehomogenním, silně strukturovaném vesmíru. Žijeme ve vesmíru, kde je hmota na četných místech velmi strukturována (s nízkou entropií – viz 2. Omyl) a s často velmi citlivě vyladěnými parametry (konstantami) – tzv. antropický princip. Toto vše je z hlediska nějakého neřízeného, prvotního „výbuchu“, nevysvětlitelné. Jen si sami zkuste představit, jak vypadají věci po výbuchu, jak vypadá okolí výbuchu, a jak to vypadá dál od jeho centra.

Rozpínající se vesmír

Nápad velkého třesku vznikl z představy, že se vesmír rozpíná. Na počátku této myšlenky bylo pozorování tzv. rudého posuvu, kdy spektrální čáry galaxií, hvězd, kup galaxií atd., se posouvají k nižším frekvencím (tj. vyšší vlnové délce), což je rudá oblast viditelného spektra. To se pak vysvětluje tzv. Dopplerovým efektem (S myšlenkou přišel Edwin Powell Hubble roku 1929. Podobný jev pozorujeme ve zvukové oblasti u vzdalujících se předmětů.) Avšak na nárůst vlnové délky fotonu má vliv také mezigalaktická a mezihvězdná hmota (nemusí být nutně příčina v Dopplerově jevu). A také gravitace, jak uvažoval už Albert Einstein. Bell a Fort uvažují o kombinaci Dopplerova a gravitačního účinku. Problém je také v tom, že větší galaxie by se měly pohybovat pomaleji než menší – ale právě větší galaxie vykazují rudý posuv pro vyšší rychlosti (Gallant). Velká nejistota též panuje ve velikosti Hubbleovy konstanty, na které závisí celková velikost vesmíru (jeho poloměr). Navíc Halton Arp (Palomar) zjistil nesrovnalosti ve vzdálenostech a rudém posuvu kvasarů. Rozporuplnost teorie velkého třesku uvádí ve své studii Akridge (The expanding universe theory is internally inconsistent -1982).

Korunu všemu nasadil Alan Guth, profesor astrofyziky (Institute of Technology, Massachusetts). Ten tvrdí, že náš vesmír neexpandoval do současných rozměrů za 10 až 20 miliard let, ale v jedné stomiliardtině triliontiny sekundy! Guth říká: „...celý proces trval méně než sekundu.“ Tak trochu to připomíná kuriózní paralelu v antropologii, kde někteří vědci přišli s názorem, že člověk se neoddělil od opic, ale opice (a všechna zvířata vůbec) pochází z člověka. (Vědci A. Bělov a V. Vitaljev z Moskevského institutu a dr. Geoffrey Bourne z Emory University).

„Naše planetární soustava

Potíže **evolučního scénáře velkého třesku** nacházíme také v naší sluneční soustavě. Steidl vypočítává 13 nesrovnalostí: nízké magnetické pole Slunce, různé planety mají různé chemické složení, Venuše a Uran nezachovávají stejný úhlový moment – mají opačnou rotaci než ostatní planety, a totéž platí asi o 1/3 všech měsíců sluneční soustavy. Evolucionista a ateista dr. Issac Asimov to nazval „menšími výjimkami“ (The Intelligent Man's Guide to Science, Sv.1, str. 78) Jeden z největších vědců moderní doby, Albert Einstein (1879-1955), řekl: „**Rád bych jenom věděl, jak Bůh stvořil vesmír.**“ Einstein to nevěděl, ale řada lidí dnes to „ví“ : **velkým třeskem**. Známý je Einsteinův výrok, že Bůh nehraje s vesmírem v kostky.

Mnozí vědci dnes stvořitele vytlačili ze svých úvah o vzniku vesmíru a života. Král evolučních astronomů, Harlow Shapley, který byl dlouhodobým ředitelem observatoře Harvardské university, už před časem posvětil myšlenku, že by lidé dnes měli přepsat první verš z Genese (začátek Bible pojednávající o vzniku vesmíru) asi takto: „Na počátku stvořil vodík nebe a zemi.“ V Bibli je místo slova vodík napsáno Bůh. Jiný vědec k tomu později dodává: „Vezměte hmotu, zahřívejte, míchejte a čekejte. Toto je moderní verze Genese. Základní síly, gravitace, elektromagnetická, silná a slabá, udělají zřejmě už vše ostatní.“ (Scott, 1985, str. 30) Ale tentýž autor – asi netušil, že by to mohli číst nějakí kreacionisté (tj. vědci věřící ve stvořitele a popírající evoluci) – připouští: „Ale kolik z tohoto elegantního příběhu je skutečně bezpečně zjištěno a kolik je jen nadějná spekulace? Ve skutečnosti mechanismus téměř každého většího kroku, od základních chemických stavebních kamenů... je buď předmětem sporů nebo naprostého úžasu /zmatku/.“ (str. 30 – CRSQ, září 1999)

Isaac Newton řekl:

„Nádherné uspořádání a harmonie vesmíru mohly vzniknout jen podle plánu všemohoucí bytosti. To je a zůstane mým posledním poznatkem.“

Neříkej při pohledu na svět: nevěřím v Boha, protože ho nevidím. Řekni raději: neumím se dívat.

14. OMYL

Mnozí dnes věří, že smysl života nikdo nezná, snad to jednou věda zjistí

Jako hospodská myšlenka je to ovšem skvělé, nic víc. Že by opravdu nikdo z těch milionů ušlechtilých a obětavých lidí, kteří kdy žili nebo ještě žijí, neznal smysl života? Existuje takové velmi pěkné přísloví: jedním z projevů lidské malosti je nevíra ve velké lidi. A o tom to je. Pozor tedy na známý a velmi oblíbený postoj: podle sebe soudím tebe... když já nevím, nikdo neví... když já **nemám** žádný ušlechtilější postoj k životu, nikdo jej nemá... když já kradu, všichni kradou. **Nevíra ve velké lidi.** Čili víra, že takoví lidé neexistují. Kteří by nezištně pomohli, žili pro něco víc než jen pro peníze a majetek a byli ochotni nasadit se pro dobrou věc z jiného důvodu, než jen co to vyneslo. A pokud něco dají, tak z tučných přebytků. Nevíra (protože nevědomost), že by mohli existovat lidé, kteří vědí.

Věda a smysl života

Pokud jde o vědu, ta nehledá smysl života, ale popisuje svět a snaží se vysvětlit jeho funkčnost. Nevynalézá ho, ale pracuje s tím, co už tu je. Nedává věcem smysl, občas ho jen odhalí nebo nám napoví, jaký by mohl být. Věda nevymyslela, že lhat a krást se nemá, ani nepřišla na užitečnost lásky k bližnímu. Věda nevymyslela ani přenos obrazu a zvuku bez drátů (tyto principy zde byly dřív, než se obraz a zvuk přenášel). Zjistila jen, že je to možné. Že to jde a jak na to. Proto nemůže vymyslet ani **smysl života**. Ten už je dávno vymyšlen, vetkán do struktury života, navíc lidmi, kteří žili dávno před námi, mnohokrát popsán, některými praktikován (žit) a je možné ho jen **přijmout nebo odmítnout**. Nic víc.

Objevit ušlechtilý smysl života musí samozřejmě každý pro sebe, a může to být i v souvislosti s vědou. Je to jako software na CD, program, který už existuje, a buď si ho do svého mozku, srdce a krve zkopírujeme, nebo si necháme starý program, nefunkční, nevedoucí k životu, ale k smrti. Věda, stejně jako umění, **může pomoci k rozhodnutí** dát životu nový směr, nový smysl. Úcta k životu, obdiv nad tím, jak věci fungují, jak je uspořádán vesmír, příroda nebo živé organismy, vědecké poznání, že existuje stvořitel, setkání s Kristem (viz 33. Omyl), to vše může vést k hlubšímu pochopení smyslu života. **Může i nemusí.**

Jak a proč?

Není pravda, že věda nezjišťuje „proč“, ale jen „jak“, jak to někteří věřící lidé tvrdí. Vždyť mnoho vědeckých objevů odpovědělo nejen na otázku „jak“, ale i na otázku „proč“. **Proč** voda teče z kopce, proč se některým rodičům s modrýma očima narodí zelenooké dítě, proč jsou čtyři roční období nebo proč kouření škodí zdraví – na tyto a mnohé jiné otázky **věda odpověď dává**. Dnes už také víme, **proč** se tolik lišilo stáří, ve kterém zemřel Hanab Parkal (viz 24. Omyl), vládce Mayů v Americe v sedmém století, udávané na nápisu na jeho hrobce (80 let), od hodnoty zjištěné z jeho kostí a zubů (40 let). Zavínily to chybné vědecké metody. Ano, věda dává řadu odpovědí na otázky „jak“ i „proč“. Nejsou to však odpovědi definitivní a často přinesou jenom další řadu nových otázek. Proč je vůbec nějaká voda a gravitace, proč existují geny nebo vzájemný pohyb Země – Slunce? Proč je na světě rostlina s růžovými květy, *Nicotiana tabacum* (Tabák)? Proč měli Mayové tak vyspělou civilizaci? To věda neví. Stejně tak neví, jestli je dobré řídit se desaterem.

Smysl života souvisí se svobodou

Nikoho nelze donutit, aby dal svému životu vyšší smysl – ani vědeckými důkazy. Posuďte sami, jestli s vámi nějak radikálně zahýbe následující informace:

„Nábožensky založení Američané žijí déle. Podle zprávy deníku *USA Today* žijí pravidelní návštěvníci bohoslužeb o 10 % déle než ti, kteří se bohoslužeb neúčastní. Pravidelná délka života pro pravidelného týdenního návštěvníka bohoslužeb je 82 let, pro toho, kdo se účastní bohoslužeb více než jednou týdně, 83 let. Ti, kteří kostel nenavštěvují, se v průměru dožívají 75 let. Výzkum uvádí, že duchovno lidí je ovlivněno náboženskou angažovaností, a to působí na délku života. Vědečtí pracovníci tří univerzit sledovali pro tento výzkum 22 000 lidí po dobu 9 let.“ (Christian Daily News, 29. dubna 1999)

Začne někdo po přečtení této zprávy chodit do kostela nebo číst Bibli? Už slyším vtipálky, jak říkají: to se bude týkat asi jen Američanů, pro Čechy to neplatí... a vůbec, kdo ví! Možná, že hráči pokeru se také dožívají vyššího věku než ti, kteří ho nehrají. A jak asi hluboký motiv by to byl, chodit do kostela jen proto, že budu žít o nějaký ten rok déle. Stejně tak jen s někým „zahýbe“, když se dozví, že jsou pádné důkazy o Boží existenci. Jen někdo je začne hledat a prověřovat. Jen s někým zahýbe, když se dozví, že kouření zkracuje život. Někdo dá přednost kouření před dlouhým životem. A mnoho lidí dá přednost okamžité výhodě, okamžitému požitku, před slibem lepší budoucnosti. Je to jejich volba, i když mnohdy nesvobodná.

Věda může mnohokrát dokazovat to či ono, s mnoha lidmi to ani nehne. Je bezpočet knih, které nabádají k lepšímu způsobu života, k vyšší morálce, ukazují, že existuje Bůh – někoho nadchnou, jiný je ani neotevře a další při nich usne. Přijmout do svého života nový program (software) **souvisí se svobodou** a svoboda souvisí s porozuměním (poznáním). Ježíš Kristus řekl: poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. (Jan 8:32) Jenže mnoho lidí **vůbec po žádné svobodě netouží** – proč by tedy hledali pravdu? Proč by usilovali o něco, co nechťejí? Takovým lidem můžete servírovat informace horem dolem, nezajímají je. Živají při nich, nebo vás odeženou.

Někdy je cesta ke smyslu života křivolaká a bolestná

Jak bylo řečeno, vyšší smysl života nezíská člověk tak, jako se vkládá děrný štítek do stroje. Mezi vyšším cílem života a člověkem, který se nad ním zamýšlí, stojí možnost volby, svobodného rozhodnutí. Ale i když se nějakému člověku třeba i pěkný životní model zalíbí, nemusí mít ještě dost sil ho uskutečnit. (viz o tom 16. Omyl) Prostě proto, že jeho touha změnit se a nastoupit lepší životní cestu jej nespojí se **zdrojem síly**.

Proto jsem napsal, že mnoho lidí často volí nesvobodně – o volbě tedy nelze ani mluvit i přesto, že to vnějškově na svobodnou volbu vypadá. **Jen velká víra dává velkou sílu vybrat si ušlechtilou věc.** Proto duchovně krásní lidé stejně jako vznešené myšlenky mají vždy jen málo věrných následovníků. Ne proto, že by je lidé zásadně odmítali, ale jejich víra v tyto velké lidi a pěkné myšlenky není natolik silná, aby byli schopni přemoci všechny překážky na cestě následování /někoho či něčeho ušlechtilého/. Jednou řekl Ježíš zdánlivě nepochopitelnou větu: „Mnozí se budou snažit vejít /být zachráněni/, ale nebudou schopni.“ (Luk 13:24) Při tomhle výroku mrazí v zádech. Jak málo je těch, kteří se vůbec alespoň snaží, a ještě ani to nestačí!

Proti svobodě zvolit si lepší životní alternativu stojí tvrdý odpor těla, zlovyků, strachu, vášní, zálib, tužeb a tisíce dalších překážek – Bible je souhrnně nazývá slovem **hřích**. Jen silná víra, že **cíl stojí za to**, je vlastně to potřebné porozumění, jak jej dosáhnout (v podstatě s kým se spojit, jak na to jít). Ostatní odpadnou, často zůstane jen u krásných slov či předsevzetí, protože se nenapojí na zdroj síly. Ne nadarmo se říká, že cesta do pekla je lemována samými dobrými předsevzetími.

Čím dříve člověk pěkný program svého života přijme (tj. Krista), tím více se uchrání budoucích bolestí, přehmatů a trápení. Pokud se už jako mladý člověk nadchne pro ušlechtilou věc **dost silně**, ušetří mnoho trápení sobě i ostatním kolem sebe. Vždyť mnoho chyb a omylů, které člověka svedou na špatnou životní dráhu a ke špatným činům, jde později jen velmi těžko napravit. Po delším životě ve špatném směru je obtížnější tento směr změnit („starého psa novým kouskům nenaučíš“). **Není to však nemožné!** To mohou mnozí dosvědčit.

Špatný směr

V červnu 1926 uveřejnil Osservatore Romano, oficiální tiskový orgán Vatikánu, článek přinášející zprávu, že maďarský kněz Vittorio Bodo, Leninův přítel z doby mládí, kdy Lenin pobýval jako emigrant na Západě, navštívil Lenina v době, když byl již smrtelně nemocen. Lenin tomuto knězi údajně řekl: „Chyboval jsem. Nepochybně bylo nutno použít jistého útlatku. Ale naše metody vyprovokovaly další násilí a hrozná masakra. Je pro mne děsný žal, být ponořen do oceánu krve a nespočetných obětí. Je příliš pozdě vrátit se nazpět, nicméně to, co jsme na záchranu Ruska potřebovali, bylo deset Františků z Assisi.“

Leninova žena Krupská napsala ve svých pamětech, že se Lenin setkával s pravoslavným knězem Gaponem, kterého později komunisté oběsili... Malenkov, první Stalinův spolupracovník a jeho pozdější nástupce, který se podílel na vraždění milionů nevinných, zemřel jako křesťan. K jeho obrácení došlo v době, kdy si jako privilegovaný komunistický vůdce užíval veškerý životní luxus. Rozhodl se připojit k chudému obyvatelstvu, které v dlouhých frontách čekalo na chléb... Jakýsi otrokář se rozhodl zjistit, jak se člověk cítí po bičování.... Důstojníci KGB Atajev a Konnikov, kteří mučili řadu křesťanů, zemřeli sami jako křesťanští mučedníci. Přišli ke Spasiteli poté, co se poklonili svým obětem a snažili zjistit, jaké to je, být mučen. (Hlas mučedníků, 1/2000/str. 17) To jsou příklady špatných směrů – někteří našli sílu je změnit, jiní ne – ale všichni za sebou zanechali kupu utrpení.

Vždy žili lidé, kteří byli charakternější než průměr

Je bezpočet lidí, kteří vždy věděli a stále ještě vědí, jaký má lidský život smysl. To znamená odkud život je, kde se vzal, co má člověk dělat, aby život prožil důstojně a v souladu se záměrem, pro který tu jsme. Tito lidé měli sílu riskovat pronásledování i mučení pro vznešený důvod. Měli ušlechtilou víru. To, že jim v každé době málokdo naslouchá a většina pak o těchto věcech nemá ani ponětí a je jim to spíš k smíchu, nic na podstatě věci nemění. „Psi štěkají, karavana jde dál.“

Lidé moudří, laskaví a sebekázníci byli vždy v menšině, stejně jako ti, kteří usilovně hledají pravdu. Je hodně důležité si uvědomit, že to, co v našem životě sejeme, také budeme sklízet. To, o čem často uvažujeme, bude ovlivňovat naše myšlení, postoje, víru. Z víry se rodí činy. Činy vedou ke zvykům. Zvyky pak budují náš charakter a vedou nás po cestě, kterou životem jdeme. Jestliže se nedíváme pravdě do očí a **ignorujeme možnost** poznat smysl našeho života, pak můžeme očekávat jen bídný konec. Proto ateistický filosof Bertrand Russell soudí, že „jediný způsob, jak se může moderní člověk vyrovnat s chmurnou pravdou, že lidský život musí nevyhnutelně vyhnout, je žít ve stavu, který psychologové nazývají stavem permanentního ignorování a popírání problému.“ (Universe 3/2000/str. 21)

Naproti této zoufalé skepsi stojí lidé, kteří našli jiné informace a žijí život v jiné naději. Nepropadli „Russellově víře“. Stačí si přečíst třeba knihu *Joni* (Joni Eareckson), *Následování* (Dietrich Bonhoeffer), *Dýka a kříž* (David Wilkerson), *Když přišel přívál* (Todd a DeAnn Burkovi) nebo mnoho dalších podobných. O tom, jak ušlechtilá víra může změnit život člověka, dát mu sílu čelit spoustě překážek a pomáhat zas jiným stejnou víru najít. Všichni tyto lidé čerpali sílu a smysl svého života ze setkání s Kristem, jeho čistotou a životním programem, jak je popsán v Bibli. Tam je možné se také dočíst, k čemu lidský život je a měřítko, která by jej měla určovat. Je tam smysl, který někdo přijme a jiný odmítne.

Smysl života

Jednoho dne navštívil Ježíš a jeho učedníci dvě sestry, Martu a Marii. Obě dobře znal a měl je rád. Ježíš k nim přišel a vyučoval. Marta pobíhala sem tam a obsluhovala hosty, zatímco Marie si sedla u Ježíše a naslouchala mu. Po chvíli to Martu rozzlobilo a požádala Ježíše, aby Marii napomenul, aby také něco pomohla. Ježíš Martě řekl: „Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře; vybrala si to, oč nepřijde.“

Když potom později Římané Ježíše ukřižovali, pověsili na kříže také dva kriminálníky, jednoho po pravé straně Ježíše a druhého po levé. Ti se ještě na kříži Ježíšovi posmívali, ale potom se jeden z nich zastyděl a řekl tomu druhému: „My jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on /Ježíš/ nic zlého neudělal.“ A řekl: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ (Bible-Nový zákon, Lukášovo evangelium)

Ježíš viděl do lidí a dobře věděl, co je v jejich srdci. **Říkal věci, které se nám často nelíbí a nepřipadají nám správné.** Pochválil „lenivou“ Marii a pokárat pečlivou Martu, odsoudit slušné lidi (farižeje) a rehabilitovat zločince – to se moc neslučuje s našim citem pro *správné*. A tak tváří v tvář těmto a dalším mnoha případům je možné říci jenom dvojí: Buď byl Kristus vedle, zmýlil se, to je jedna možnost, nebo náš cit pro *správné* je chybný. Nebo se mýlíme my, i ve svých citech.

Já mohu říci **sám za sebe**, že se ztotožňuji s tou druhou možností. Po přečtení Nového zákona jsem pochopil, že můj život, cit pro to, co je správné a co špatné, „konfigurace“ mé mysli, potřebuje změnit. Došlo mi, že Ježíš nabízí vyšší pohled na svět a na náš život, než bych mohl já sám (nebo někdo z lidí) vymyslet. Smysl života, který mi nabídli rodiče, škola, spolužáci, přátelé, média či mnohá četba, nebyl na takové úrovni, jako ten, který mi nabídl Kristus. **A já chci ten nejlepší.**

V Kristově postoji k životu, v jeho učení, v jeho životě a oběti jsem našel svoji životní inspiraci a smysl. **Je to můj postoj k věci a nemohu ho nikomu vnucovat.** Je to mé poznání a jen velmi obtížné se dá předat druhým, pokud jim to rovněž vnitřně nedojde. Je možné o tom s druhými hovořit, být jim příkladem, dovolit jim užívat ovoce tohoto postoje víry, ale nelze k osobní vnitřní víře v Krista nikoho přinutit, byť se o to i církev v historii různě snažila. (viz následující 15. Omyl – každý si vždy stejně věří po svém).

Není to jen můj postoj

Mohu jen dodat, že Kristův postoj k životu jako smysl života vlastního našlo od stvoření světa již bezpočet lidí, z nichž mnozí jsou historicky **velmi známí** (František z Assisi, Jan Hus, Leonardo da Vinci, Johann Kepler, Blaise Pascal, Jan Amos Komenský, Issac Newton, James Clerk Maxwell, Gregor Mendel, Louis Pasteur, James Joule, Lord Kelvin, Jan Palach), jiní **méně známí** (William Herschel, Henri Fabre, William Ramsay) a velmi mnozí **úplně neznámí**, kteří žili třeba před Kristem. O tom, jak lze nalézt „Krista před Kristem“ pojednává celý Nový zákon. O těch, kteří ho našli, mluví např. Židům 11. kapitola. (Viz o tom také 19. Omyl.) Všichni minulé i současní lidé ušlechtilé víry dokazují, že vznešený smysl života se dá najít, pokud o to člověk stojí. Co k tomu dodat? - kromě známého: **Kdo chce, hledá způsoby, kdo nechce, hledá důvody.** Kdo chce, najde krásný a ušlechtilý smysl života. Ti ostatní mají v zásobě spoustu argumentů, proč to nejde.

15. OMYL

Mnozí dnes věří, že každý si má věřit, čemu chce. Musíme být hlavně tolerantní

V tomto smyslu ani moc nemusíme. V předchozím Omylu jsem vysvětloval, že si stejně každý věří, čemu chce, – za právo „věřit čemukoli“ není třeba bojovat, ani o něj usilovat. Jestli máme o něco usilovat – **a to máme** - tak chtít znát pravdu, protože znalost **pravdy vede ke svobodě**. Potřebujeme znát pravdu o důležitých oblastech života (Odkud, kam a jak.). Proto je nutné věci pravdivé, ušlechtilé a vznešené rozšiřovat a nabízet; vnucovat se dají sice také, ale může to mít sporný efekt (někdy kontraproduktivní) – a každý si stejně bude dál věřit tomu, čemu bude chtít – i po více či méně agresivní nabídce nějakých nových informací. A jako se dá zneužít rákoska, mobilní telefon, sexuální pud nebo informace, tak se dá zneužít i svoboda. A přece to není důvod ji odmítat!

Jednoho dne zahynul v jedné pražské trafostanici mladý člověk, který tam kradl dráty. Sežehlo ho vysoké napětí, moji mladí přátelé ho oplakávali a tvrdili, že byl moc hodný. Kradl prý proto, že to na něm druzí, méně hodní, chtěli. Krátce nato, 21. srpna 2001, byli na pohřbu zase jiného, 23letého narkomana, který utonul. Neznal jsem ho, jen jsem s ním měl před nějakou dobou domluvenu schůzku, na kterou nepřišel. Skoro jistě bych s ním při té příležitosti hovořil o své víře, svém postoji k životu a jeho životním stylu. Nevím, jestli by mu má misie zachránila život, ale už jsem to nestihl.

Ne, **nikdo** těmto dvěma mladým lidem **nevnutil** jinou víru k životu, tak jako ji nevnutil asi třem stovkám lidí, kteří se zabili skokem z Nuselského mostu. Ti všichni **měli svoji víru**, svůj postoj, svůj životní styl a svoje názory. **Nenechali si svoje názory vzít - ke své škodě!** Jejich víru a smysl života jim **nevzala** ani totalitní diktatura, ani demokracie. Ani zatracování a vysmívání Svědkové Jehovovi, Mormoni, Armáda spásy, jejich rodiče, škola či nějaký přemýšlivý jedinec.

Nevím o těch zemřelých nic, ale jsem si jist, že velká většina z nich se v nějaké podobě setkala s ušlechtilými lidmi a velmi pěkným názorem na život. Semínko lepšího životního postoje, které jim mohlo zachránit život, se však neujalo. Ne, opravdu nemusíme bojovat za to, aby lidé mohli věřit, čemu chtějí. Raději usilujme ze všech sil, aby měli lepší informace, a tím i možnost lepšího názoru na život, aby získali lepší (= pravdivější) víru. Aby se neopakovala zvěrstva 20. století, tragédie uvnitř národů a rodin. Aby bylo méně sebevražd, vražd a lidského trápení. Aby lidé nežili ve lži!

Neplést lidem hlavu, nevnučovat jim svoje názory, nechat je žít...?

Mnoho lidí, které necháte žít a **ničím** jim nepletete hlavu, **brzo umře!** Svět hloupostí, omylů a násilí kolem nich jim hlavu splete dostatečně – že už ji nic nerozplete. Ujme se jich televize, video, internet, rozhlas, knihy, noviny, party, přátelé. Proti agresivní misii reklam, televize či internetu se lidé nebrání tolik, jako proti misii náboženské. Ta jim moc vadí. Ne už tolik všechny ty plytkosti, stupidity, nemravnosti, krváky a nesmysly, které káže materialistická společnost. Proto jenom **velmi silná a ušlechtilá víra** může být dostatečnou ochranou proti tomu všemu a lékem na následky – kde ji ale vzít? Jen se podívejte, kolik je křížků kolem silnic – většinou mladí lidé. Nahlédněte do policejních protokolů, podívejte se do věznic, na chirurgie, do pastáček, odvykacích středisek, rozvrácených rodin. Uvidíte obraz **víry, kterou nikdo nekultivoval**, která vyrostla bez znásilnění, jen působením „neškodné“, svobodné materialistické propagandy. Uvidíte obraz duchovní bída. Uvidíte, kam vede život v omylech. Možná nemusíte ani nikam chodit, třeba žijete takový život sami. Dobré znamení však je, že jste vydrželi číst až sem.

Někdo by nyní mohl říci: a proč bych se chodil dívat na samá bolavá místa? Což není mnoho normálních, příjemných, pěkných lidí, kteří žádnou zvláštní víru v Boha nemají, a přece normálně žijí? Již mnohokrát jsem tuto věc vysvětloval.

Za prvé, mnoho takových lidí opravdu není a co horší, tendence je klesající!

Za druhé, charakter se pozná až za delší dobu a v nouzi. Asi jako láska mezi partnery. A tam, kde není nějaký pevný, vznešený důvod nepodlehnout davu, být vděčný za to, co mám, zůstat věrný – tam přichází pád, dříve či později. Pád těch, kteří se zpočátku a v nevypjaté situaci jeví docela slušní a normální.

A za třetí. Ve světě narůstá nebezpečná údernost davu. Hloupost znásobená technikou, omyly v myšlení, prosazované dnes, v protikladu k minulosti, s nebyvalou silou díky technickým výrobkům (viz 1. Omyl). A to nevěští nic dobrého. Proto moje tak velké volání po nutnosti mít vznešenou víru co nejdříve. Ubránit se „tuctovému“ názoru na život. Mít víru opřenou o pravdu, o fakta plynoucí

z obětavého hledání pravdy – takovou víru **nemá většina lidí kolem nás**. Jedna kolegyně mě kritizovala za to, že píšu tyto omyly. Tvrdila, že si má každý věřit, čemu chce, a není potřeba něco lidem písemně vnucovat nebo hlásat. Je to žena, která se také mnohokrát setkala s oním utonulým narkomanem. **Zřejmě mu nic nevnucovala...** nevím, třeba byla dobrým příkladem bez slov, nechci jí křivdit.

Mnohokrát jsem slyšel o rodičích, kteří řekli, že je lepší, aby jejich dítě chodilo do hospody než do kostela. Zajímavý názor, snažím se mu porozumět dřív, než ho odsoudím. Dovedu se vžít do postoje těchto rodičů. Setkali se možná s různými fanatiky (ale spíše naopak s velmi příjemnými věřícími lidmi). Možná slyšeli o rozkolech v rodinách kvůli náboženství, možná viděli nějaký z mnoha filmů, kde věřící člověk (kněz, farář, mnich, jeptiška) byl záporná postava. Sledují, jak se lidé, kterým se říká věřící, někde ve světě perou. Asi nevědí, že **Ježíš** sám řekl, že vnese do světa rozkol a **rozdělí** některé sobě blízké lidi, takže se z nich stanou nepřátelé – to se moc neví, ale mnozí to jistě zažili na vlastní kůži. Pravda je jako nůž, který lidi rozděluje. To vidíme na každém kroku.

Docela chápu, že se těmito lidem jeví popíjení piva a hospodské tlachy menším zlem pro jejich děti než náboženství. Docela rozumím, proč tito rodiče takto smýšlí. **Je to proto, že ničemu nerozumí!** Nechápu nic, žijí v omylu. Je to ovšem jejich volba. Nikdy si nedali práci najít pěkný smysl života a přijít věcem „na kloub“. Nikdy si nedali práci vyjasnit si, co vlastně Kristus učil, proč je tolik církví, v čem se liší od Bible, jestli jsme tu opravdu jen „náhodou“, kde je „jádro pudla“. A kdo vlastně jsou ti, kterým se říká mylně křesťané, a kteří se vzájemně zabíjejí. A tak s asi sedmdesáti procenty naší české populace odsuzují či ignorují náboženství – o kterém nevědí nic víc, než jen do omrzení opakované křížácké války a inkvizice. Asi je nenapadne ani ve snu, že právě **lidé s jejich typem povrchní víry** byli kdysi dávno těmi křížáky a inkvizitory! Vůbec je nenapadne, že právě tato povrchní víra měla za **pár desítek let 20. století** na svědomí přes 100 miliónů mrtvých. Tedy číslo, kterého křížáci a inkvizice nedosáhli ani za stovky let svého působení.

Je to jedno, čemu kdo věří?

Je snad úplně jedno, čemu věří náš manželský partner, naši rodiče, naše vláda nebo učitelé, kteří učí naše děti? Je jedno, čemu věřil Mussolini, Stalin nebo Napoleon? Čemu věří vaši sousedé? Mylná víra Darwina vedla do nesmyslů nacisty a komunisty – jejich vlády sice nakonec padly, po obrovském utrpení, které lidem způsobily, ale jejich nesmyslům věří dál miliony lidí. Je to všechno jedno? „Hlavně musíme být tolerantní a nikomu nic nevnucovat?“

Je vám jedno, jaký postoj k životu má řidič, v jehož autě právě jedete, nebo řidič protijedoucího auta, které se proti vám řítí stokilometrovou rychlostí? Je to úplně fuk, jaký životní postoj má doktor, který vás bude operovat, nebo personál, který se o vás pak bude v nemocnici starat? Je vám úplně jedno, jak smýšlí parta grázlů, která jde zrovna proti vám odlehlou ulicí? Říkáte si: musím být tolerantní, ti chlapi si mohou věřit, čemu chtějí... a to vás uklidňuje? Ano, všichni mají právo věřit, čemu chtějí. **Je tu jen ta malá „drobnost“**, že na jejich víře bude často záviset **naš život**, to, jak se k nám budou chovat, jak s nimi budeme vycházet, jak rozumně povedou naši zem, budou vyučovat naše děti a žít vedle nás. Na jejich víře závisí, v jakém světě budeme žít my a jednou také naše děti. Je vám to jedno? Je-li to víra mylná, postavená na špatných informacích, povrchní – běda nám, běda našim dětem. Jeden autor z prvního století napsal, že křesťany chtěl mít každý za sousedy. To asi o něčem svědčí, že? Řeknou to dnes lidé také o nás, o mně a o vás? Jsme lidmi, které by chtěl mít každý za sousedy? Nebo si lidé oddychnou, když už jsme pryč? To vše je obraz a důsledek naší víry!

Víra, kterou člověk má, ovlivňuje jeho chování

Ukaž mi, jak žiješ, jak se chováš, a já ti řeknu, čemu věříš. Pokud někdo věří, že lidský život je tu nějakou náhodou, že se vyvinul za miliony let ze zvířat, a tak neexistují žádná předem daná měřítká správného smýšlení a chování, asi to bude mít velký vliv na jeho život. Pokud někdo věří, že mezi zvířetem a člověkem není rozdíl, **nemůže to nemít vliv na jeho chování**. Neznamená to nutně, že se bude jako zvíře vždy chovat. Ale asi stěží ho toto přesvědčení bude motivovat k nějakému ušlechtilému jednání vůči lidem – snad ke zvířatům. Pokud se bude přece jen chovat jinak než zvíře, povede ho k tomu **ještě nějaký jiný motiv** – strach, vypočítavost, zvyk (možná křesťanská či nějaká jiná duchovní výchova), nebo cosi dalšího. Určitě ne jeho víra, že lidé jsou stejní jako zvířata. Tímto nesmyslem pak může svést ostatní, kteří už žádný další motiv k lepšímu chování mít nebudou.

V zamyšlení nad knihou *Když sloni pláčou* (Jeffrey Moussaieff Masson, Susan McCarthyová) píše Tomáš Grim: „Člověk, který věří na evoluci, nemůže než s Massonem souhlasit. Jak napsal D. W. Rajecki: *Akceptujeme-li předpoklad, že chování není ničím jiným než projevem fyziologických procesů, pak uznávat biologickou, ale odmítat psychologickou podobnost mezi námi a ostatními druhy je nelogické a neodůvodnitelné...* Představa o lidské výjimečnosti je nejen logicky pochybená, ale navíc empiricky špatná. *Nejsme jenom poněkud podobní zvířatům, my jsme zvířata*, jak napsala britská filozofka Mary Midgleyová.“ (Vesmír 1/2000/str. 44)

Snad by se jen chtělo dodat: JAK KDO! Ano, toto je také víra, jeden z mnoha lidských postojů k životu. Jan Zrzavý, o kterém jsem psal v Omylu č. 6 (o „moudrosti“ některých vědců), podobně „perlí“: „... – *láskou se od ostatní fauny nelišíme*“. (Vesmír 1/2000/str. 49) Je poněkud troufalé, že pan Zrzavý mluví v množném čísle, a ne jen sám za sebe. Už tato neoprávněná generalizace jej diskvalifikuje jako vědce.

V jedné řadě s názory mnoha evolučních myslitelů stojí také jeden z nejznámějších anglických biologů, Richard Dawkins. Ten učinil nedávno následující prohlášení: „Myslím, že /náboženskou/ víru je možno chápat jako případ jednoho z mnoha světových zel, srovnatelných s malým virem neštovic, ale hůře potíratelným.“ (Richard Dawkins *Is Science a Religion?*, The Humanist, vol. 57, Jan/Feb 1997, p. 26 - A+F 3/99/a, vsuvka v závorkách P. K.).

Víra utkaná z mozaiky omylů a lidské beznaděje

To, co jsme před chvílí četli od Grima, Midgleyové, Zrzavého a Dawkinse, je **obraz jejich víry**. Je to víra utvořená z řady omylů, predsudků, chybných logických závěrů, podlehnutí tlaku módy a většinového myšlení. Tato víra vychází z chybného konceptu *evoluce* v biologii – můžeme tak sledovat, jak omyly Charlese Darwina působí „mocně“ ještě sto let po jeho smrti. Aby toho nebylo málo, ateista Bertrand Russell k tomu přidává navíc omyl z oblasti astronomie (velký třesk plus entropie) a dokresluje tak **chmurný, leč zcela vadný** obraz světa. Ten, podle něj, vznikl bez jakéhokoliv tvůrčího záměru, a tak také zanikne. Zde je popis Russellovy „hluboké“ víry:

„Člověk je produktem příčin, které vůbec nepředvídaly, jakého cíle dosáhnou. Jeho původ, jeho růst, jeho naděje a obavy i to, co bude jednou milovat a v co věřit, jsou pouhou výslednicí náhodného rozmístění atomů. Žádné nadšení, žádné hrdinství, žádná síla myšlenek a citů nemůže uchovat život lidského jedince za hranici hrobu. Všechny útrapy věků, všechna zbožnost, veškerá inspirace a skvělý jas lidského génia jsou předurčeny k vyhasnutí v pustém zániku sluneční soustavy a celý chrám úspěchů lidského snažení musí být nevyhnutelně pohřben spolu s troskami zhrouteného vesmíru. Všechny tyto věci jsou, ne-li naprosto mimo diskusi, tedy tak blízké jistotě, že žádná filosofie, která je odmítá, nemůže mít šanci obstát..., a proto může být přibýtek pro duši bezpečně vybudován jen na pevných základech strohé beznaděje.“ (Univerzum 3/2000) Nutno dodat, že jde o duši Russella, on si ji vybuďoval na „pevných základech strohé beznaděje“. Ostatním to podsouvat nemusí. Pro nás může být hlavně poučením, kam mylné informace a chybné vnímání reality může vést.

Asi to nejbolestivější bude, že...

Tyhle pověry, tuto falešnou víru, utkanou z nejrůznějších omylů, „pumpují pod tlakem“ do dětí a studentů ve školách, a to pod vzletným názvem „exaktní věda“. Žijeme ve společnosti, která ve své většině tento falešný obraz světa přijímá, libuje si v něm, stále více se v něm utvrzuje (v médiích a přírodovědecké filosofii) a vyučuje jej na školách. Je to její bůh. Podle posledního sčítání v roce 2001 jsou 2/3 populace v České republice nevěřící. **To ovšem pravda není.** Žádný člověk není nevěřící – každý něčemu věří, otázka jen zní, čemu. Aby člověk mohl nevěřit v Boha, musí věřit kdejakým nesmyslům, pověrám, **bůžkům, modlám**. Kde není víra pravdivá, pravdivý obraz světa, nastupují pověry – jako třeba ta chmurná Russellova. Každý člověk něčemu pevně věří – jen jde o to, čemu.

Poslední sčítání lidu ukázalo přibližný obraz mozaiky mysli našich spoluobčanů. Je v něm též semínko budoucnosti, jehož trpké plody už sklízíme a ještě hojně sklízet budeme. Život ve lži nemůže vyústit v nic jiného než v život ve zlu. Život ve zlu končí vždy tragicky. A všechno to začíná nehledáním pravdy, špatnými názory, životem v omylu, chybou vírou.

Tak, jako existují „**děti ulice**“, tak je také „**víra ulice**“. Bolestné je, že „víru ulice“ nemají jen „děti ulice“, ale právě mnoho lidí z tzv. normálních poměrů, mnozí politici, filmoví režiséři, spisovatelé, učitelé, vychovatelé, parlamentní většiny apod. Je to průměrný až podprůměrný, nekultivovaný názor na život (bez hledání pravdy), jehož trpkým ovocem bylo nejkrvavější století známých dějin lidstva - 20. století. Ovšem ve všech staletích sklízeli lidé trpké ovoce své povrchní víry, nejen ve dvacátém. To je jen modelově zajímavé tím, že je nám nejbližší, říkáme mu moderní, máme pocit, že v něm se nachází už víceméně „dospělé“ lidstvo – a přitom je tak moc krvavé. Omyl je v tom, že si pleteme technickou vyspělost s vyspělostí charakteru. Je to pořád o tom „mít, či být“.

Bůh podle lidského obrazu

Ten, kdo se trochu zamyslí nad svým vlastním nitrem, nehlubšími záhyby své duše, a přidá k tomu pozorování sobě známých lidí, dojde ke snadnému závěru: lidé se podobají nějakému svému bohu (Bohu). Každý člověk tohoto svého boha miluje, slouží mu, pracuje pro něj, obětuje se mu, přemýšlí o něm a **stále víc si jej svým životem ztvárňuje**. Tím bohem mohou být peníze, rodina, vlastní tělo, byt, sex i drogy. Tím bohem může být vlastní firma nebo oblíbený koníček, děti, auto, počítač, bankovní konto, nějaký člověk nebo jen práce. I to vše dohromady.

Tím bohem ale může být také Bůh skutečný, který stvořil tento svět a jehož existence se dá snadno prokázat, **pokud člověk pravdu hledá, ne si ji tvoří**. Pokud si nezamilujeme bohy, máme šanci poznat Boha. To je důvod, proč stále prosím, zvláště mladé lidi: **hledejte, hledejte, hledejte pravdu o smyslu života**. Ne o zpěvácích, filmech, nejnovější módě, zábavě, špičkové technice, ale o smyslu a cíli lidského (tvého) života. Kde hledat? Co uděláte, když se chcete naučit dobře anglicky? Nebo na hudební nástroj? Nebo hrát fotbal? Budete sedět doma a koukat na televizi nebo trávit čas po diskotékách? Hledat pravdu znamená stýkat se s pravdivými lidmi, získávat, prověřovat a třídit informace a následovat to, co je ušlechtilé, a toho, kdo žije víc než jen průměrný život. Kdo hledá, najde. Ostatní zůstanou ve tmě, u svých neexistujících bohů, kteří jim v den „D“ nepomohou.

Antony van Leeuwenhoek (nizozemský brusič brýlí, zdokonalil mikroskop, od r. 1680 člen brit. Royal Society):

„Rozhodl jsem se, že nebudu zarputile lpět na svých názorech, nýbrž je opustím a přejdu k jiným, když mi někdo ukáže rozumné důvody, kterých bych se mohl chopit. Nemám totiž jiný cíl, než se přiblížit k pravdě.“

16. OMYL

Mnozí dnes věří, že většina náboženství učí vlastně totéž

Všechny cesty vedou do Říma, a tak i mnoho životních cest vede nakonec stejně k „tomu samému“. Také mnohá náboženství učí podobné věci a Bůh je jen jeden, říkají občas lidé... Je pravda, že z Brna do Prahy se dá jet přes Plzeň, to je jistě možné. Ale zrovna ta nejpřímější cesta to není, a pokud někomu zachutná v Plzni pivo, **nemusí už k cíli dorazit vůbec**. Tak nějak je to i s těmi všemi cestami. Stačí si jen všimnout lidí kolem sebe: každý po nějaké té životní cestě kráčí, často i náboženské, každý má nějakou svou životní filosofii, ale že by hodně lidí dospělo nakonec k vyrovnanosti, radosti, pokoji, usmíření a lásce - **moc takových nepotkávám**. Vy ano?

Nezdá se mi, že by lidé nakonec „spočinuli v náručí Páně“ jen proto, že žijí a jdou po nějaké cestě, třeba i náboženské. Ledaže bychom do toho zamíchali převtělování (reinkarnaci). To jest, že člověk se bude rodit a umírat tak dlouho, až k Bohu dojde. I kdyby to tak bylo, **otázku pravdivosti jednotlivých náboženství to neřeší**. Pokud zrovna nevyznáváme, že pravda je úplně všechno, třeba i lež, pak je legitimní snažit se pravdivý pohled na svět, jeho původ, smysl života a správnou životní cestu hledat a oddělit od lži, omylu či fantazie. Potom i celá řada náboženských knih a jejich teorií musí být jen snůškou polopravd a různých omylů, třeba nabalených na dávných historických událostech. To vše kombinováno s občas prospěšnými radami a obecně pravdivým morálním apelem. Vyznávání takových „filosofických sběrných surovin“ nebude asi tím nejlepším směrem k nějaké konečné pravdě.

Asi půl roku u mne bydlel chlapec, který pracoval na LDN (Léčebna dlouhodobě nemocných, kde jsou staří lidé). Než mě okradl a zmizel, vyprávěl mi skoro denně řadu příběhů dědečků a babiček, kteří zde dožívají. Stále noví a noví lidé tam přicházeli, zatímco

předchozí umírali. Jsou to vesměs velmi smutné příběhy lidí. Ne smutné jejich fyzickým utrpením, ale jejich bídným životním názorem. Až na vzácné výjimky, k žádnému pokojnému a ušlechtilému konci nedospěli. I v nemoci, ve stáří a v trápení se pozná (možná právě nejlépe), jaký člověk je a celý život byl.

Když byl někdo celý život zlý, je takový i ve stáří, a když byl celý život lakomý a chamtivý, je tak tomu i ve stáří. Když byl zvyklý celý život na někoho křičet a poroučet, dělá to i ve stáří – snad jen s tím rozdílem, že už se ho nikdo nebojí a působí směšně. Málokdy jsem slyšel, že tam měli někoho velmi laskavého, vyrovnaného, pokojného. Někoho, kdo třeba ve svém životě prožil radikální obrácení. A tito staří lidé ještě občas patřili k nějaké církvi! A tak nejen ze zkušenosti známého z LDN, ale i z vlastní zkušenosti se mi nezdá, že by všechny (životní) cesty vedly k Bohu. A všelijaká náboženství?

Dvě různé věci se zaměňují

Velké nedorozumění o „všech náboženstvích a cestách vedoucích k Bohu“ vzniká popletením dvou obtížných otázek. Jsou to:

1. Která teorie, popisující svět a správný život v něm, je pravdivá? (Jinak řečeno: Co je pravda?)

2. Je znalost pravdivé teorie zárukou pravdivého života a spasení? (Jinak řečeno: Žije vždy správně ten, kdo zná pravdu, a naopak?)

První otázka míří více k teorii. Ke zjištění, který **pohled na svět** a jaký správný způsob lidského života v něm nejlépe odpovídá realitě (je pravdivý). Tedy nejen to, jak svět opravdu vznikl, ale také jak v něm žít, aby to vedlo k zachování života, dlouhodobě ke štěstí, a k tomu nejvyššímu cíli (např. spasení). Jak žít, aby to bylo v souladu s projektem stvoření. Pokud to převedu na příklad s cestováním z Brna do Prahy, tak první otázka je o tom, která cesta z Brna do Prahy je **teoreticky** nejkratší, kterým směrem se vydat k cíli, přes která města, kterými spoji, co je nejrychlejší, nejlevnější a pod. Je důležité si uvědomit, že jde o **výběr** nejpravdivější **teorie**! Nic méně, ale ani nic víc.

Druhá otázka míří více k praxi. Ke zjištění, jestli lze i bez pravdivé teorie dojít (prakticky) ke správnému cíli. A opačně, jestli se nedá zabloudit i se správnou teorií. Jedním z významů hebrejského slova pro hřích je „minutí se cíle“. Druhá otázka je tedy o vlivu teorie na praxi, o tom, zda lze z Brna do Prahy dojet i přes neznalost cesty, a třeba i rychle a úsporně. A opačně, jestli cíl může minout i ten, kdo ví, jak se k němu nejlépe dostat (jistě ne přes Plzeň). Jestli tento správně informovaný člověk **musí** vždy dojet k cíli. Tedy jaký je vztah mezi „vědět“ a „chovat se“, případně „vědět“ a „dopadnout“ (spása), neboli jak velký je vliv teorie na praxi.

Obě otázky jde převést na řadu konkrétních variant, nenáboženských i náboženských. Jedna taková častá náboženská varianta té první otázky zní: která církev (nebo který člověk) je nejbližší **svým učením** Bibli (Bohu)? Někteří lidé si určí tu správnou církev třeba eliminační metodou: vezmou učení různých církví, vyškrtnou to, co se neshoduje s Bibli, a která církev má těch vyškrtaných věcí nejméně, ta je nejbližší Biblické pravdě. („Tam se dáme!“) I stará Jednota bratrská (založena v 15. stol.) prý hledala po světě „čistou církev“.

Ekvivalentně pak zní i otázka druhá: Je spojení s takovou věrnou církví nevyhnutelně nutné pro správný život a spasení? Co člověk, který do takové církve nechodí? Může být spasen a žít Bohu oddaný život? A naopak: když je člověk s takovou církví v kontaktu, žije nutně svatě a musí dojít spásy?

Druhá otázka – jaký je vztah pravdivé teorie a praxe

O tom, jak je spása (záchrana) člověka závislá na vlivu pravdivé teorie (věrné církve), je 19. Omyl. Je tam, že znalost dobré teorie a tlak dobrých příkladů je sice velkou pomocí k dosažení cíle, ale není zde žádná ocelová kauzalita typu: kdo ví a je pod kladným tlakem, jde dobře a dojde k cíli; kdo neví a nic pravdivého na něj netlačí, nedojde!

Kdy a kde asi byly podmínky ke správnému životu a rozhodování lepší, než na počátku lidské existence, v ráji? Adam s Evou byli vlastně u cíle, u zdroje, ani se nikam nemuseli lopotit, jako my. Žádné zlé skutky kolem, žádné špatné příklady, naopak silné zdravé tělo, znalost pravdy, přímý kontakt s Bohem, jedním slovem: **ráj**. Nejen ten tělesný, ale i ráj kladných vlivů, kladných tlaků a informací a teorií – až na tu jednu výjimku (satan svůdce). Toto rajske dokonalé prostředí je nesrovnatelné s dnešním světem omylů, podvodů, lží, tisíců svůdců a svodů na všech stranách hned od mala či ještě dřív (geny). A přece **právě v ráji** všechno to pozemské zlo začalo! I z tohoto příkladu vidíme, že křesťovité snahy „opečovávat duchovně i tělesně člověka“ a vytvářet mu ty nejlepší podmínky, aby byl „dobrý“ a „šťastný“ a nezlobil, jen pěkně žil, nemusí vůbec vést k cíli. To jsou známé věci, třeba při výchově dětí („vše pro děti, aby...“) nebo z civilizovaných, bohatých zemí s řadou zlých a nešťastných lidí.

a) Samotná znalost pravdy (nebo vliv dobrých příkladů) ještě tedy neznamená, že tu správnou cestu zvolíme. Někoho určitý cíl ani nepřitahuje (nemá zájem dostat se do Prahy, stačí mu jen, že někam jede).

b) Samotná znalost pravdy také neznamená, že na nastoupené cestě vytrváme, že neodpadneme.

Pro mnoho lidí jsou i některé závažné informace nezajímavé, protože jsou z oblasti, kterou již dávno vytěsnili ze svých zájmů. Tak třeba při rozdávání Bibli věznům misionáři vědí, že by se jim tato kniha neměla dávat natištěná na jemném papíru (tzv. japan). Mnoho „muklů“ si totiž do listů z takové Bible zabalí tabák. Darovaná Bible má pak pro ně hodnotu jen počtem svých listů, nikoliv jejich obsahem. To, co by je mohlo osvobodit navždy (její informace), zhodnotí tito „inteligenti“ na cigaretový papír, dým a rakovinu plic. Takto ovšem zachází s cennými informacemi mnoho lidí, nejen vězňové. Proto jsou mnozí lidé vězni i na svobodě.

Porozumění

Všechna ta má vysvětlování, kdy i správná informace a kladný tlak nepřivedly člověka k důležitému cíli, shrnul Ježíš Kristus v podobenství o rozséváči. Rozlišuje tam **znalost informace** od **porozumění informaci**! Do porozumění pak klade vlastní těžiště spásy

(tj. dosažení důležitého cíle - Mat 13:23 srovnej s 13:19) Ukazuje, že mezi důležitou (vnější) informací (tj. pravdivou teorií) a pevným uchopením této informace (člověkem uvnitř) stojí ještě **sám člověk – adresát informací**.

Člověk není pravdivou informací spoután. Není jako stroj, kam se vloží děrný štítek nebo čipová karta s programem. Jeho dosavadní volby, touhy, záliby, koníčky a život vůbec ovlivňují, zda dojde k porozumění důležité informaci (pravdivé teorii, kladnému vlivu). Zda dojde k procesu přijetí či odmítnutí, jestli setkání s důležitou pravdivou zprávou vyústí v její dostatečné zakořenění v mysli a srdci! Jen tak může být dosaženo cíle (např. spasení). K nedosažení cíle může dojít i tehdy, když pravdivá informace není hned odmítnuta (člověk ji zná, nějak i používá, a ona v něm nějakou dobu žije). Takový člověk může být pod kladným tlakem pravdy a pravdivě žijícího okolí (dobrá výchova, dobrá rodina, věrná církev atd.). Ale i v těchto případech, z výše uvedených důvodů, může *minout cíl*. Potom se takoví lidé mohou jevit svému okolí jako ti, kteří „jsou sice věřící, ale nechovají se tak“.

I přes toto riziko stojí za to pomáhat lidem poznat pravdu – i kdyby naši snahu jen zneužili nebo použili jinak, jako někteří vězňové zmíněnou Bibli. Nežít v omylu či nevědomosti stojí za snahu i zklamání z nepochopení (neporozumění). Znalost pravdy také úzce souvisí se svobodou (o vztahu svobody a pravdivých informací je v celé řadě Omylů, např. č. 14, 23, 29 i jinde.). Všechny pět velkých (živých) světových náboženství – rozumějme v kontextu - teorii o světě (judaismus, křesťanství, islám, hinduismus a buddhismus) učí, že každý člověk má možnost k Bohu se dostat, i když vyšel nesprávným směrem a pravdu o tom, jak se dostat k cíli, zatím nezná.

Závěrem tohoto rozboru (ohledně oné druhé otázky, tj. vlivu teorie na praxi) chci říci toto: kvalita života člověka na této zemi může být ovlivněna bezpočtem různých věcí (geneticky, výchovou, místem narození, historickou dobou narození, jeho vlastní volbou a vůlí, řadou setkání atd.). Nic z toho nemusí být ještě nutně rozhodujícím činitelem v otázce jeho okamžitého/celkového chování a spasení. Může to mít obrovský vliv a nemusí. Jsou-li tyto faktory kladné (žádné zlé vlivy dědičnosti, správná výchova, znalost pravdivé teorie atd.), je u těchto lidí větší pravděpodobnost lepšího chování, nižší kriminality, delšího zachování pozemského života. Nicméně na konečné určení člověka, jeho spásu, to vliv nemá, a mnohdy to nemá vliv ani na okamžité „zachování se“.

Řeknu-li to na příkladu, pak do ohně pro nás může skočit právě ten, kdo byl špatně vychován a žádnou pravdivou životní filosofii nevyznává.

Vlivy různých kladných (pravdivých) a záporných teorií a tlaků z okolí mají spíše katalytické a třídící účinky. Bezbožní jsou pod negativními vlivy ještě horší, Boží lidé se spíše semknou a zocelí vůči zlu. Pod pozitivním tlakem konají bezbožní trochu méně zla a jsou méně problematictí (má to na ně paliativní – zmírňující účinek, něco jako placebo). Lidé Bohu patřící v kladném prostředí – pokud neusnou - rozkvetou. Na vlastní spásu či zavržení, domnívám se, nemá pravdivá teorie a kladný tlak žádný vliv. Jen na prodloužení životnosti tohoto světa a někdy k lepšímu rozpoznání, kdo je kdo (vytřídění). Možná někomu tento postoj zavání *predestinací* a *kalvinismem*, ale to nebylo smyslem mého výkladu. Já jsem chtěl spíše varovat před unáhlenými soudy nad lidmi, kteří zastávají různé náboženské teorie, výklady a postoje. Chtěl jsem ukázat, že něco znát ještě vůbec nic neznamená!

První otázka - který popis světa a správného života je pravdivý?

Jsou všechna náboženství stejně pravdivá, nebo se dá vystopovat, že některé je od reality vzdálenější a jiné je jí blíže? Je mnoho bohů, je jen jeden, nebo dokonce „všechno je svým způsobem bůh“? Bylo učení Krista stejné jako učení Mohameda, Krišny a Buddha? Anebo je to všechno jen výmysl lidské obrazotvornosti? Má pravdu Bible, korán, Bhagavadgíta či Tripitaka? Nebo **všechny tyto knihy různých náboženství** jsou stejně dobrými informacemi o světě, jeho původu a správné cestě člověka na této zemi a každá nám svým způsobem ukáže z nějakého úhlu Boha, jaký je a co chce? Nyní se tedy neptám, jako v otázce druhé, zda lze pod vlivem různých náboženství dojít k Bohu pravému, ale která ta **náboženská teorie** je pravdivější.

Žádný návod

Asi hodně lidí zklamu, když řeknu, že si na to každý **musí** odpovědět sám. A odpovídat si na otázku „co je pravda“ skutečně musí a každý to dělá, ať chce či nechce, ať si myslí, že ho třeba i nezajímá. Souvisí to s vírou, bez které nikdo nežije, bez které žít prostě nelze. Ať už se člověk hlásí k náboženství, ateismu či agnosticismu. Nebo se nehlásí nikam a k ničemu. Ani duševně nemocní lidé se této otázce nevyhnou. Prostě každý člověk si během svého života *musí* automaticky mnohokrát odpovídat na otázku, **co je pravda**.

Ať už je tato otázka příjemná či nepříjemná, kladená vážně nebo povrchně. Život ji stále znovu klade a k odpovědím každodenně donutí. A člověk odpovídá svými slovy, skutky, postoji, vnitřním smýšlením i vnějšími projevy. Stav naší civilizace, to jsou naše odpovědi na onu první otázku, co je pravda. Uvedu jen stručně pět hlavních náboženských popisů (výkladů) světa a správného života v něm. Je na každém, kdo hledá pravdu, aby si dal práci, sehnal příslušné náboženské knihy a seznámil se s jejich obsahem, případně s jejich vyznavači. A pak si vybral.

Judaismus a křesťanství

Kristus byl Žid a v době, kdy žil na zemi, Židé vyznávali judaismus, který je přísně monoteistický (Bůh je jeden). Základní knihou, stejně jako pro křesťanství, je **Bible**, která byla psána od stvoření světa (4 000 př. n. l.) Na začátku Bible je Mojžíšem (16. stol. př. n. l.) zapsán stručný průběh **stvoření**, pád do hříchu a krátká historie **zkažení** předpotopního lidstva. Dále **soud** potopou (Noe), **obnovení** země a **vyvolení** izraelského národa (za patriarchů Abraháma, Izáka, Jákoba). Následuje egyptské **zajetí**, ze kterého pak už Mojžíš sám tento národ vyvádí (tzv. **exodus**). O událostech před svým životem čerpal Mojžíš vědomosti zřejmě ze starých zápisů, od pamětníků (ústní tradice) a hlavně z Božího zdroje – vnuknutí či inspirace Božím duchem. Že Bible je knihou naprosto výjimečnou, Bohem inspirovanou, lze prokázat řadou jejích informací – o Bibli viz 26. Omyl. Nový zákon pak popisuje jednu důležitou etapu dějinného boje se hříchem - **spasení** (záchranu) lidí ze hříchu a od jeho důsledků: zkažení života, trápení, bolesti a smrti - díky životu, ukřižování a vzkříšení Ježíše Krista. Nový zákon končí knihou Zjevení, kde jsou prorocství o konci světových dějin. Byl dokončen v 1. století našeho letopočtu, takže všech 66 knih Bible (39+27) bylo psáno po dobu 1600 let (s asi 400 letou přestávkou před Kristem).

Bible je nejvydávanější knihou v dějinách lidstva. Podle ní byl svět stvořen v šesti dnech, nevznikl žádnou evolucí. Bůh stvořil zvláště rostliny, ryby a vodní organizmy, ptáky, suchozemská zvířata a člověka. Starý zákon prorokuje příchod Spasitele (hebrejsky

Mesiáše, řecky Krista), který se na konci své pozemské cesty obětoval za lidi, a tak zaplatil výkupní cenu za Adamův hřích. (viz 19. a 33. Omyl) Bible říká, že jiný spasitel světa není, a že není jiné cesty k Bohu, než skrze Krista. Je to jedinečná kniha i tím, že stvoření i celé dějiny spásy a lidstva se odehrávají v normálním historickém rámci lidských dějin. Bible události časově datuje, zasazuje je do zeměpisných míst a často je uvádí paralelně s historií jiných národů – tím se dá snadno řada Biblických tvrzení ověřovat vědecky. **U jiných náboženských knih to takto snadné není** – jsou více jen filosofie a morálními kodexy než historií.

Islám

Kolébku islámu je Arábie, zakladatelem je prorok Muhammad (Mohamed) – přelom 6. a 7. století po Kristu, hlavní knihou je **korán**, nadiktovaný Mohamedem. Na rozdíl od Krista, který nikdy nezhřešil, se Mohamed obrátil k Bohu až asi ve 40 letech. V knize *Dějiny náboženství* píše dr. Josef Kubalík: „Zakladatel islámu není originální duch, nehlásá nové myšlenky, jenom přijímá a upravuje křesťanské, židovské a arabské náboženské představy.“ Alláh v arabštině znamená totéž co Bůh. Islám (odevzdání se) tedy staví jak na Starém zákoně, tak si vybírá i z Nového zákona, dle Mohamedových představ.

Korán (recitace) přejímá z Bible (někde jen v hrubých rysech) představy o stvoření, jediném Bohu a konečném soudu. Muslimové (vyznavači islámu) nepřijímají Krista jako Spasitele, ale jen jako proroka (učitele). **Posledním a největším** prorokem je pro ně Mohamed, který přinesl konečné, podle muslimů /už lidmi/ nepokřivené Boží slovo. Věří, že když padnou ve svaté válce, dostanou se do ráje (odtud slovo „hurá“ – u’raji, do ráje). Pět pilířů islámu je: *šaháda* – vyznání, že „Není božstva kromě Boha a Muhammad je posel Boží“, *salát* – pět každodenních modliteb, *zakát* – almužna, *saum* – půst v měsíci ramadánu a *hadžadž* – pout’ do Mekky (alespoň jednou za život). Nerado se mluví o násilném převrácení nevěřících na islám, které je součástí tzv. *džihádu* (džihád, šestý pilíř islámu, vyjadřuje převrácení na islám „po dobrém i po zlém“). Každý Bible znalý křesťan ví, že příchodem Krista (je to součást jeho učení a jednání) definitivně skončily starozákonní **války a fyzická likvidace hříšníků** pomocí Božího lidu! Každý koránu znalý muslim ví, že Alláh vede muslimy do fyzického boje proti nevěřícím stále a znovu ještě dnes! Takže ani v tomto bodě tyto dvě „teorie“, křesťanská a muslimská, nejsou zajedno a diametrálně se liší. Říkat, že křesťanství a islám učí v podstatě totéž, je asi jako říkat, že křesťanství a komunismus učí v podstatě totéž! To může tvrdit jen znalec.

Hinduismus

Hinduismus je hlavním náboženstvím Indie. Posvátnými knihami jsou **vědy**, které vznikaly přibližně od 13. stol. př. n. l. Hinduismus nemá žádného zakladatele, je to polyteistické náboženství (s mnoha bohy), nejpopulárnějším je Šiva. Sídli prý na vrcholcích Himalájí a má 1 000 očí a 1 000 rukou a stejný počet nohou. Jeho manželkou je hrozná bohyně Devi (Kali). Vedle Šivy tvoří hlavní trojici bohů Brahma a Višna. (Brahma stvořitel, Višna zachovatel, Šiva zhoubece). Nejslavnějším vtělením boha Višnu je Křišna, o něm je píseň o Vznešeném (Bhagavadgíta). Hinduismus vyrostl ze starého védského náboženství jako výsledek různých tlaků, mimo jiné i buddhismu. Počet vyznávaných bohů může dosahovat miliony, protože každý člověk, každá rodina, může mít svého boha - bohy.

Vedle věčného nejvyššího **Brahmy** je věčná také **hmota**. Důležitým prvkem hinduismu je zákon karmanu (karma) – jde o koloběh existencí, reinkarnaci (převtělování, stěhování duší). Veškeré životní úsilí Inda je **vymknout se zákonu karmanu**. V knize *Hinduismus* píše David M. Nijpe: „Plynutí životů se v klasickém hinduismu říká převtělování (sansára), což je svízelný stav, jež má přerušit a ukončit vysvobození (mókša) z pout k tomuto světu, do nichž člověka uvrhávají následky jeho činů (karma).“ To je tedy hinduistická „spása“. Bráhmani jsou kněží a učenci dozírající na védské obřady. Důležitým cvičením usilujícím osvobodit člověka od utrpení a uvést ho v blažený klid (vytržení, nirvánu) je **jóga**. Viditelný svět je klam a prelud – *májá*. („Při bližším zkoumání zjistíme, že had na zemi není had, ale provaz“, praví vykladač...).

Slovo *věda* připomíná moderní slovo *věda* – poznání, nauka. Hinduisté skutečně kladou do správného poznání těžiště spásy. Což by se mohlo jevit blízké i křesťanství, ale zdaleka není. Protože hřích, podle této nauky, je vlastně jen důsledek omylu v myšlení, špatného poznání. Snad i proto si někteří moderní vědci myslí (věda-věda), že spasí svět. Až přijdou na to, jak „funguje hřích a zlo“, tak ho prostě odstraní tím, že tuto dysfunkci opraví. To je ovšem **trapný omyl**, do kterého upadla i současná psychiatrie (freudizmus) a inklinuje k němu i genetika a jiné obory. Těžko asi věda opraví povahu člověka tak, aby „miloval svého bližního jako sebe samého“. Aby byl svobodný a zároveň „hodný“. Tento cíl může dosáhnout jen Bůh – a intenzivně na něm pracuje už celé věky.

Věda může svět „zrobotovat a zglajchšaltovat“. Místo mozků nám dát čipy a místo na živého Boha nás napojit na satelit a dnem i nocí nás kontrolovat nebo řídit. Nebo nás naklonovat. Ale udělat lidi tak, aby „svobodně volili dobro“? To asi nepůjde jen nějakou úpravou lidského „softwaru či hardwaru“, tedy zásahem do psychosomatické stavby těla nebo jeho genetických základů, jak se mylně domnívají někteří psychiatři, psychologové a biologové.

Buddhismus

Ne každý ví, že buddhismus vlastně ani není náboženství v pravém slova smyslu – Bůh ani bohové v něm nehrají žádnou roli. Jde spíše o filosofickou nauku. Nejucelenější knihou, zachycující kázání, výroky Buddhy a různá ustanovení pro buddhistické mnichy, je pálijský kánon **Tripitaka** (Trojí koš). Zakladatel buddhismu, Siddhártha Gautama - Buddha (osvícený), žil na přelomu 6. a 5. stol. př. n. l. v Indii. Hinduistické bohy sice uznával, ale byli mu celkem lhostejní. Na cestu mravního a skromného života od přepychu a pohodlí se obrátil ve svých 29 letech. Učil usilovné práci o vykoupení se z utrpení bez Boha, silou lidské vůle na základě osvícení (pravdami, které lidem sdělil). Stanovil **4 vznešené pravdy** buddhismu: o utrpení, o vzniku utrpení, o odstranění utrpení a o **osmidílné cestě ke spasení**. Čtvrtá vznešená pravda zní:

„A která je to, mnichové, střední stezka, již Osvícený plně pochopil, otvírající oči, získávající vědění, vedoucí ke klidu, k poznání, k osvícení, k nirváně? Je to vznešená osmidílná cesta: pravý názor, pravé rozhodnutí, pravá řeč, pravé jednání, pravé žití, pravá snaha, pravé rozvažování a pravé soustředění ducha.“ Jádro Buddhova učení, obsažené ve čtyřech ušlechtilých pravdách, se soustřeďuje výhradně na dosažení hlavního cíle – **potlačení „žízne“** (tím se myslí veškeré toužení po čemkoli, např. po životě, zdraví, štěstí, rodině atd.), **ukončení strastného bytí** a osvobození v **nirváně**. Buddha ponechává stranou existenci Boha, tvůrce či prvotního hybatele, duši i původ vesmíru. (*Buddhismus* Robert C. Lester).

Buddhismus je tedy snaha vysvětlit, že veškerá bolest pochází pouze od lpění (žízňění) – od jakékoliv snahy po čemkoli, kromě nelpění. Vyhasnout, vyvanout, přestat žít po životě. Buddhismus je snaha o spásu vlastním úsilím, vlastní silou, bez Boha. Ta snaha by snad byla i sympatická, kdyby ovšem byla účinná – tedy pravdivá. Problém je, že k cíli nevede. Prvním omylem buddhismu je názor, že život sám je vlastní příčinou všech bolestí a trápení. Jenže je to právě život, co je cílem Božího stvoření – život věčný, nikoli vyhasnutí. Bůh nestvořil oči proto, abychom se naučili netoužit vidět a uši proto, abychom přestali žít po slyšení krásných věcí. Svět tu není proto, abychom se naučili ho nechtít. Bolest a trápení nepramení ze života samého, lpění na něm, ale ze špatného života, z bezzákonosti. Tedy ze hříchu. Trápení matky nad mrtvým synem nevzniklo tím, že se ti dva někdy narodili, nebo že matka toužila, aby její syn žil.

Z prvního omylu vyplývá i druhý omyl buddhismu. Protože bolest a trápení nepochází ze samotné existence života a touhy žít, ale z porušování řádů a zákonitostí, ze kterých bezbolestný život plyne (toto porušování je hřích), nemůže tedy ani vést k cíli (k životu bez trápení a utrpení) snaha vyhasnout, nelpět na životě a jeho krásách či slastech. Na buddhismu je jistě sympatické, že ukazuje, podobně jako Kristus, že mnohé trápení lidí vzniká chamtivostí a lpěním na věcech nepodstatných. Ale zevšeobecnit tuto příčinu trápení na všechno (nemoc, bolest, smrt, zlo) je nepravdivé a neúčinné. Asi se nám neuleví od bolesti zubu tím, že nám někdo doporučí, abychom na zdravých zubech nelpěli. Pravdivější a účinnější bude předejít příčinám kažení zubů (prevenci) a při bolesti odstranit její příčinu (třeba zánět). Bible učí, že Bůh stvořil svět dobrý, kde člověk mohl věčně žít radostný život a děkovat za dar existence hmotného světa. Tento svět se porušil a toto porušení přináší bolest, ale lékem Božím není konec světa a života v něm, ale obnova. Ne vyhasnutí, ale nová, bezhříšná a velká chuť žít v souladu s Božími řádami. Cílem je nová země a nové nebe a nový život, kde už k porušení nedojde. Buddhismus se v mnohém jeví velmi blízký Kristovu učení, svého času mne dost zaujal, ale poznal jsem, že nemá žádnou sílu, protože není pravdivý. Buddhismus je placebo.

Svět je velký novodobý Babylón (zmatek)

Vedle těchto pěti hlavních světových náboženství je ještě celá řada náboženských systémů a kultů – více či méně živých, např. taoismus, konfucianství, šintoismus. V současné době existují stovky různých hnutí a směrů, ať už uvnitř jednotlivých náboženských systémů, nebo odtržených a jdoucích svou vlastní cestou. Každý asi slyšel o mormonech, Církvi sjednocení (Moon), baháismu, Haré Kršna hnutí, Svědčích Jehovových (O nich viz 18. Omyl) či Adventistech sedmého dne. Světově velmi silné je také charizmatické hnutí, tvořící buď samostatné církve (Letniční c., Apoštolská c.) nebo působící uvnitř jiných křesťanských církví, např. i v katolicismu a protestantství. V rozporu s křesťanstvím kvete také magie a spiritismus – tedy vyvolávání duchů a věštění minulosti i budoucnosti. A zde by si někdo mohl pomyslet, že náboženství je takový velký zmatek, o který se raději ani nezajímá.

To je ale omyl. Přece nějakou svoji víru, tedy i své náboženství, má každý člověk, jak jsem již několikrát psal. Každý člověk má nějaký vzor svého chování, hodnotový žebříček, svůj pohled na svět, jeho vznik a případné pokračování. Každý člověk má nějaký alespoň mlhavý názor na to, co je po smrti, co je dobré a zlé, nějakou, alespoň krátkodobou naději. Každý pro něco (někoho) žije. Bez víry a bez boha či Boha nelze žít. Jinak řečeno: bez bohů se nežije. Nikdo bez nich nežije. Jde jen o to, zda ono náboženství, které každý z nás vyznává, se shoduje s realitou. Jestli věříme v reálného Boha (pokud existuje), nebo v nějakou modlu. **Jestli se učíme milovat stvořitele, nebo jsme si na jeho místo dali stvoření!**

Pokud jsou někomu bohem peníze, rodina, děti, práce, věda, materialismus, jeho vlastní ego nebo holduje nějakému koníčku, vyznává satana či nepravé bohy, má svoje náboženství. Má svého boha (modlu). To je také důvod, proč bylo dřív vedeno tolik různých náboženských válek – bojovalo se proti lidem vyznávajícím bohy vymyšlené, nepravé (modly), nebo naopak proti lidem vyznávajícím skutečného Boha, stvořitele nebe a země. Jednotlivé skupiny též bojovaly uvnitř mezi sebou za různé výklady a názory.

Protože my dnes žijeme uprostřed vyznavačů materialistických bohů (peníze, výrobky, zdraví, kult mládí, síla a know-how), nemůžeme ty dávné náboženské rozpory a boje vůbec pochopit. Máme dojem, že se tehdy lidé zabíjeli pro „žabomyši“ problémy. To je ovšem jen mylný názorový pohled z úhlu toho našeho současného náboženství – materialismu. Materialismus je omyl, je to náboženství s nepravými bohy, a my jím hodnotíme ostatní náboženství nematerialistické podstaty. Z pohledu materialisty se samozřejmě každé náboženství jeví jako zbytečný přelud, nepotřebný balast. Pravý opak je však pravdou: balast a přelud, celkem bezvýznamná okrajová záležitost, je materialistické pachtění. Pomíjí, nepřináší trvalé štěstí, nespasí. Je to služba neexistujícím bohům či existujícím d'áblům.

Kdyby vstali dávní horlivci pro určité náboženské směry (např. pater Koniáš), asi by nám řekli: vidíte, kam to došlo, a to jen proto, že jsme v boji za „čistou víru“ nebyli dost důslední. Jen díky tomu se vy nyní klaníte bohu hmoty a konzumu a tělesných vášní a jste jejich otroky, počítáte každodenní vraždy a nevíte si rady se zločinností a terorismem a máte strach z budoucnosti. Trochu to připomíná staré izraelské války proti pohanským kenanským národům. Jen proto, že židé nebyli dost důslední ve vymýcení zla, připravili sobě a snad i celému světu budoucí (současné) utrpení. A podobně je tomu se špatným náboženstvím. To je ovšem něco, co my dnes nedokážeme pochopit, a při těchto mých úvahách se možná mnohým pění krev – nebo zívají.

Ono se zas tak moc dnes nezměnilo

Dnes mnozí bojují za boha peněz: aby ho uspokojili (nasytili), dřou do úmoru, někteří poctivě, jiní méně poctivě. Mnozí také pro tohoto boha bojují mezi sebou (konkurence, trh). Někteří i podvádí, riskují zdraví, život i svobodu, obětují sebe i své bližní pro svého boha. A cítí radost a uspokojení, když jejich bůh tloustne a roste (bankovní konto) a trpí bolestí, když hubne („nejdou kšefty“). **Je to náboženství „jako řemen“!** Jen hodně naivní člověk si myslí, že je „neutrál“, že nemá boha.

„Žijeme ve světě, kde stále ještě milujeme věci a používáme lidi, místo abychom milovali lidi a používali věci.“ (Studentské listy 1990) Kdo si myslí, že jeho život je „bez boha“, že ničemu nevěří, že žije bez náboženství a jakékoliv ideologie, **lže sám sobě.** To totiž není možné, musel by být mrtvý!

Rozdílné teorie

Jak si každý může povšimnout, když si trochu víc prostuduje náboženské systémy, mají mnohé rozdílné rysy – mluvím o teorii. V některém náboženství věří v jednoho Boha, jinde v mnoho bohů a ještě jinde se o bohy vůbec nestarají. V některých náboženstvích je

dovoleno zabíjet vše, od zvířat až po lidi, jinde se nesmí zabíjet nic, ani komár. Nesmí se tam jíst maso. Jsou náboženství hlásající lásku ke všem, i k nepřítelům, a jsou náboženství hlásající likvidaci nepřátel, tvrdé tresty pro provinilce, boj s nevěřícími. Jsou nauky obhajující bohatství a prosperitu a jinde zase najdete pravidla přísné chudoby a odřeknutí se jakéhokoliv majetku. Pro některé víry je Bůh oddělený od svého stvoření, jinde je totožný se stvořením, stvoření je vlastně sám bůh. Nemluvíme o praktickém životě věřících, ale o teoriích, které obhajují.

Dalo by se pokračovat výčtem celé řady rozdílů uvnitř různých náboženství, církví a sekt v pohledu na Boha, bohy, člověka, jeho úděl, podmínky spasení, v pohledu na původ vesmíru, Země a života, na historii lidstva i v tom, co je v životě správné a nesprávné. Kdyby byly náboženské teorie shodné, nebo téměř shodné, nebylo by v historii i v současnosti tolik náboženských válek, nebylo by tolik církví, rozkolů mezi nimi, tolik hádek a nesnášenlivostí, tolik sekt a samostatných skupin učících často diametrálně odlišné věci. Toto vše ukazuje, že „**většina náboženství neučí totéž**“.

Shodné rysy

Jak si každý může povšimnout, když si trochu víc prostuduje náboženské systémy, mají mnohé shodné rysy – mluvíme o teorii. Nejenže věří v Boha či bohy jako původce světa a života (to i buddhismus), ale také ve vykoupení (spásu) či ztracení člověka po smrti. Mají také v řadě důrazů podobný mravní hodnotový systém, kterým se snaží vést každého jedince k dobru. Snad žádný náboženský systém na světě nemá za cíl konat zlo – ano, satanisté tento cíl mají, ale i oni věří, že konání zla je správné, že je to vlastně dobro. Tak věří i sebevrah, který si bere život – že je to správné (pro něj). Jde o popletené hodnoty. Pomineme-li však **tyto krajnosti**, většina tradičních náboženství i nových směrů chce člověka nějak povznést, vychovat, naučit dobrému, stmelit rodinu, předejít nemorálnostem a chaosu, který by vznikl, kdyby lidé lhali a kradli a loupili a neměli žádné mravní mantinely.

Všude najdeme podobné hodnoty, které jsou i v Mojžišově desateru a ostatních knihách Bible. Nepokradeš, nezabiješ, nevydáš křivého svědectví, cti otce a matku, miluj bližního, ujímej se chudých, sirotků a vdov, pomáhej lidem, odpouštěj přestupky a křivdy, pracuj a modli se. Asi ani ten nejhorší kazatel, farář či guru nikdy nekázal, že je správné krást a lhát a být líný. Dokonce mnohé světské organizace, podniky a ateistická hnutí dbají o určité morální zásady: slušné chování, poctivost, pracovitost, jsou proti alkoholismu, drogám a sexuální nevázanosti, alespoň na veřejnosti.

A tak se vnučuje otázka: proč tedy není na světě láska a pohoda, když je jen málo lidí **teoreticky** vyznávajících zlo? Když většina uznává „jakés-takés desatero“, určité všeobecně přijatelné principy, které se shodují i s mnoha náboženskými systémy? A když náboženské **teorie** mají mnoho shodných morálních rysů? Liší se třeba ve vysvětlování původu světa a vesmíru, liší se v četných teoriích o posmrtném životě, spáse, praktickém životě, ale pokud jde o důrazy na základní mravní principy (desatero), tam se většinou shodují.

Proč tedy není na světě více dobra?

Proč je tolik zbraní, vojska, policie, válek, zločinů, rozvodů a trápení? Když skutečně **drtivá většina lidstva uznává** kladné hodnoty? Dokonce většina lidí je nějak nábožensky orientována, i četní ateisté vyznávají morální hodnoty podobné těm církevním – proč tedy svět není jeden velký ráj, jen tu a tam občas narušovaný nepatrnou menšinou vyšinutých extrémních jedinců? Proč je tomu spíše naopak: proč je lásky, rodinné pohody, pevných vztahů a poctivosti tak málo. Někde musí být chyba, něco nesouhlasí. Přece když většina lidí teoreticky uznává správné hodnoty a dobré věci (a to opravdu uznává), když tedy mají **dobrou teorii**, proč to na světě vypadá téměř opačně – jako by lidé měli spíše teorii hlásající zlo, teorii špatnou?

Jen teorie, byť pravdivá, nestačí

Kristus přinesl na tuto velmi palčivou otázku odpověď. Ukázal, proč lidé často konat dobro **chtějí**, alespoň je principiálně uznávají, ale nekonají. Proč velmi často **souhlasí** s pěknými morálními hodnotami (třeba jako příslušníci různých náboženství, ale i jako ateisté), ale nemají sílu je (tyto pozitivní teorie) realizovat. Proč se často pěkné záměry zvrhnou a pokazí. Proč „svaté nadšení“ po nedělním kázání vyprchá ještě před obědem. Kristus přinesl zcela jasnou odpověď – a nejen to, hlavně přinesl **lék** (více o tom viz 33. Omyl). Ukázal, proč v ráji, kde byly ty nejideálnější podmínky ke **konání dobra** (pravdivá teorie i nezkažený svět), vše nakonec selhalo na jednom malém pokušení.

Kristus ukázal, že **samotný souhlas** s pěknými hodnotami, byť spojený i s členstvím v nějaké církvi či náboženské společnosti nebo prospěšném hnutí nevytváří vlastní zdroj dobra a nemá tudíž ani jeho sílu. Být v pravdivé, ušlechtilé organizaci, znát pravdivou teorii je **jen předpoklad** praktické životní cesty ve správném směru, ale nic víc. Proto Kristus **neřekl**: vy jste cesta, tam jsou cesty, všude je pravda, každý má život, mnozí vejdou. Ale „**já** jsem ta cesta, pravda a život.“ A **mnozí nevejdou!**, nenajdou a půjdou po špatné (široké) cestě, která vede do zahynutí (v rozporu s dobrými teoriemi, které budou znát).

Celé dějiny Izraele až do Ježíše ukazují, že k záchraně člověka **z Boží strany** nestačí ani pravdivá teorie (Starý zákon) ani to, že člověk tuto pravdivou informaci obdrží. Ale že je nutné pravdu proměnit v tělo, a toto tělo vyměnit (obětovat) za ta naše (viz 33. Omyl). Toto opatření spásy (Kristova oběť) má však zase jen cenu pro toho, kdo chce dojít: k pravdě, lásce, k Bohu. A to může být Žid, buddhista či muslim, ateista nebo hinduista. Právě toto porozumění vede k tomu, že takový člověk žije vždy **za Krista** – protože s Kristem (s pravdou). Mnozí lidé uprostřed pravdivých teorií nic nepochopí. Neporozumí. Na cestu spásy nenastoupí a ušlechtilou víru nezískají, i kdyby je Kristus vedl za ruku celý život. Jiní lidé uprostřed nepravdivých a polopravdivých teorií pravdu zahlédnou, zaujme je, porozumí jí a vydají se cestou spásy – Kristovou cestou – byť by se fyzicky či teoreticky s Kristem či jeho učením nikdy nesetkali. Pro lepší porozumění tomu, co myslím, si místo Kristova jména můžeme dosadit slovo světlo, pravda nebo správný směr (cesta vedoucí k cíli). Jsou to však jen náhražky, které Kristovu osobnost nemohou v celé své šíři nahradit. (Tj. Kristus je světlo, ale světlo není Kristus, Kristus je cesta, ale cesta není Kristus atd.) – nemůže být, protože světlo za nás nezemřelo, ale živý, fyzický, bezhříšný Boží syn, člověk Ježíš Kristus, narozený v Palestině na přelomu věků. On je pak světlem těm, kteří po světle touží, stejně jako životní cestou a cílem. Pro tyto lidi se stává pravdou.

Z výše uvedených důvodů není možné někoho „donutit ke křesťanství“ (donutit k víře v ušlechtilé hodnoty – tedy k porozumění jím), není možné pokřtít „do křesťanství“ – tedy polít třeba kojence vodou, a tím ho „spasit“. **To je zcela absurdní**, i když se to takto

občas učí. Spása (záchrana) plyne z Kristovy oběti, a může se u člověka projevit třeba tak, že přijme evangelium (informaci o Kristově oběti, životě a učení). Nebo jinak, když se třeba mnoho lidí nikdy s evangeliem nesetkalo (před Kristem apod. – Žid 11. kap.). Spása je ovocem, a člověk ji může dosáhnout jako side-effect, tedy aniž se o ni snaží (viz 22. Omyl). Pokud se se zvěstí o Kristu setká, hraje rozhodující úlohu u člověka **porozumění**.

Jde o vnitřní ztotožnění se s Kristem (nevěřící si může místo Krista dosadit pojmy pravda, poctivý život, čistota apod. – což je ovšem jen **redukce** Krista). Spásu přijímá člověk rozumný, Homo sapiens, rozpoznáním, kdo Kristus je. (Jak jsem již mnohokrát psal, může spásu nabýt i člověk nerozumný, např. ateista – viz výše.) Mimo jiné i rozpoznáním, že Kristus nepřišel založit nové náboženství („Nový, další zákon“), další učení, filozofii či ideologii, ale dát svůj život za lidi, kteří ve starých náboženstvích (např. v judaismu), pod staronovými ideologiemi (v křesťanském náboženství) tento život nenalézají a najít ani nemohou. Jde o pochopení, že Nový zákon není žádný nový zákon, další sbírka zákonů, nějaká novela ke Starému zákonu, ale že Nový zákon je pouze ne dost výstižný název zápisu o jedné důležité historické události – o životě a oběti Ježíše Krista. Kdy jeho tělo (řec. *sarx*, doslova maso, angl. *flesh*, ne *body*) bylo zničeno za naše těla, maso našich těl. Proto se při Večeři Páně používají symboly jeho těla a krve. Aby bylo jasné, že nejde o nějakou novou „Kristovu“ filozofii, nové učení, důležité symboly. Ale o fakt jeho těla, za nás obětovaného. Jeho krve, rukou, nohou, trupu, vnitřních orgánů i hlavy.

Ke spáse dojdou **uprostřed křesťanského náboženství** (rozuměj v kontextu: uprostřed pravdivé teorie) jen někteří, stejně tak jako někteří k ní dojdou v jiném náboženství nebo mimo jakékoliv náboženství (rozuměj v kontextu: mimo znalost pravdivé teorie) – jak už bylo několikrát řečeno. Znalost pravdivé teorie je **nevyhnutelně nutná** k praktickému, pěknému, spravedlivému a užitečnému životu zde na této zemi, k životu, kde osobní štěstí není budováno na neštěstí druhých či budoucím neštěstí vlastním.

O spáse pak spíše vypovídají výroky: „komu bylo více dáno, od toho bude i více požádáno“. A „smiluji se, nad kým se smiluji a slituji se, nad kým se slituji“ a „přijdou mnozí od východu a západu a stolovat budou s Abrahamem a Izákem a Jakobem, a synové království ven vyvrženi budou“. A „po jednom budete sebráni“, nebo „dva budou na loži, jeden bude vzat a druhý zanechán...“. Spása, záchrana člověka, vyplývá ze svobodného rozhodnutí svrchovaného Boha. Tím ovšem není popřeno, co bylo řečeno – že porozumění Boží pravdě znamená přijetí této záchrany u člověka, žijícího v tomto světě. Bůh svoje svobodné rozhodnutí zcela jistě něčím řídí, je to spravedlivé rozhodnutí, nikoli loterie. A porozumění/neporozumění Božím pravdám signalizuje člověkovu spasení/nespasení ještě před konečným Božím verdiktem. O tom to je. To se týká těch, jak bylo řečeno, kteří se se zvěstí o Kristu setkají a nemají žádné (cizí vinou zaviněné) překážky jí porozumět. U nich pak odmítnutí či přijetí je otázkou života a smrti.

To jedno potřebné

Vypráví se taková alegorie: Jeden člověk upadl do močálu, pomalu tonul a hrozila mu smrt. Bylo riskantní mu jít na pomoc. I šel kolem něj muslim a zarecitoval: „Alláh je veliký“, a šel dál. Pak šel kolem hinduista a řekl si jen tak pro sebe: je to jen *májá*, klam a přelud. Pak šel tudy buddhista a tomu člověku poradil: nežizni po životě, vyhasni, a budeš šťasten i v tomto stavu, a pak přejdeš do nirvány. Šla tu také skupina moderních filosofů a dokazovala tomu člověku, že veškeré jsoucno je závislé pouze od našeho subjektivního nazírání - tedy i bahno, tělo a smrt. Pokud si je člověk nemyslí, tak nejsou. A pak šel kolem Kristus a toho člověka vytáhl...!

Pěkné, že? – pro křesťany!

Takto se to říká - **samožřejmě mezi křesťany**, hinduisté nebo mohamedáni by tu historku určitě podali jinak. A komunisté také jinak. A katolíci také jinak. A.... také jinak.

A já vám ji řeknu také jinak

Takhle: šel kolem něj muslim a nechal ho tam, pak šel ale jiný muslim a vytáhl ho, šel kolem něj hinduista a nechal ho tam, pak šel jiný hinduista a vytáhl ho, šel kolem buddhista a nechal ho tam a šel jiný buddhista a vytáhl ho, šel tudy komunista a nechal ho tam a šel jiný komunista a vytáhl ho, šel tudy ateista a nechal ho tam a zas jiný ateista ho vytáhl. Jeden žid ho tam nechal a druhý ho vytáhl, šel tudy filosof, katolík, evangelík, charizmatik, mormon, jehovista, a nechali ho tam, a šel jiný filosof, jiný katolík, jiný evangelík, jiný charizmatik, jiný mormon, jiný jehovista a vytáhli ho. Šel tudy lupič a nechal ho tam a šel jiný lupič a vytáhl ho. Víte, co spojuje všechny ty, kteří tam toho člověka **nechali**?

Nějaké náboženství. Možná východní, možná západní, nebo ateistické či agnosticismus, katolictví, evangelictví, humanistická filosofie či nějaké charizma. Možná je spojuje láska k přírodě, touha cestovat a poznávat cizí kraje či jen mít se dobře. Nebo vztah k hudbě, ke zvířátkům, rodině či vlastním dětem nebo k penězům. Možná je spojuje sport, nějaký spolek či nějaká církev. Možná ty, kteří tomu člověku nepomohli, spojuje **křesťanské náboženství, křesťanské církevnictví** – tedy jakási křesťanská klubová záležitost.

A víte, co spojuje všechny ty, kteří pro toho tonoucího nasadili svůj život? **JEŽÍŠ KRISTUS !** Kdo tomu nyní porozuměl, pak už chápe jedinečnost a neotřetlost onoho závěru: a šel tudy Kristus a vytáhl ho. V těch všech, kteří toho člověka vytáhli, šel Kristus, přestože někteří z nich ho nevyznávali.

17. OMYL

Mnozí dnes věří, že víra v Boha je berlička pro slabocha, ne pro realistu či technika

Ankerberg a Weldon vzkazují nevěřícím, že jejich **víra** je takové salto, které se nedá srovnat s ničím, čemu **věří** křesťané. Píší: „Takže: na počátku všeho byla jen náhoda, kterou to začalo, ale ignorovat musíme otázku, odkud se vzala hmota. Potom se **věří** na jakousi prebiotickou molekulu, pak se **vírou** skočí na ještě větší molekulu a ještě větší skok k vytvoření buňky. Pak je obrovské salto **víry** k vytvoření mnohobuněčného života. Nakonec evoluce jen tak naslepo produkuje všechny živé organizmy. Autoři říkají, že evoluce patří do pohádky *Alenka v říši divů*, kde Červená královna řekne: ‘Šest nemožných věcí se smí věřit teď před snídaní.’“ (CRSQ 12/98/str.309)

Ateistické berličky – 21 článků víry „nevěřících“

Podívejme se s humorem na to, čemu všemu musí věřit nevěřící, chce-li si zodpovědět některé základní otázky existence. (Mnoho nevěřících se o to raději ani nesnaží, vědí, že nemají moc šancí.)

Bůh neexistuje.... jak ale vysvětlit vznik vesmíru, Slunce, Země, života? ...nějak si poradíme:

1. Co takhle přisoudit tvůrčí schopnosti hmotě? Jednoduše *něco* bylo a z toho vše začalo.
2. Toto *něco* kdysi dávno vybuchlo – nikdo neví proč. Prostě to vybuchlo, explodovalo.
3. Tento výbuch (od slov „ví bůh“) tak nějak vytvořil vesmír, výbuchy jsou přece velmi tvořivé, že?
4. Bouchlo to tak asi před deseti, možná patnácti, nebo dvaceti miliardami let. Ví bůh.
5. Po asi těch pár miliardách let je tu naše Slunce, Země a planety kolem. Tento výbuch byl mimořádně tvořivý.
6. Na Zemi jsou „příhodné podmínky“ a začne „samovýroba“ miniaturních stroječků - říkáme jim organizmy.
7. Slunce svítlo, Země se točila, stroječky se množily a žraly a žraly, rostly a rostly a činily se, tak normálně.
8. Nejprve stroječky neměly ani ručičky, ani nožičky, nic to nevadí, všechno bude, udělá se to, jak to známe.
9. A už tu máme trilobity, ryby, rostliny – žije to v moři, na souši i ve vzduchu (hmyz) – slepé vidí, hluché slyší.
10. Ryby se však v moři nudí. A navíc jim vysychá, a tak se jim udělají nohy, plíce, jiný typ srdce, tak normálně, jak to běžně chodí.
11. Už si to běží z moře ven na souš - stroječky dobývají pevninu, je tu dinosaur i krokodýl.
12. Některým se zachtělo výšek, na zemi se nudí. Tak se jim udělají křídla, duté kosti, vytápění.
13. A vzduch se hemží ptáky – ovšem hmyz už tu lítá dávno, ten si svá křídélka už udělal dřív.
14. Musel si pospíšit, být jaksi „do foroty“, aby ptáci měli co žrát a rostliny se mohly opylovat.
15. A tak tu máme rybičky, ptáčky i opičky, už to nejsou stroječky, ale pořádné funicí mašiny.
16. Ale něco tu chybí – vlastně někdo, kdo by to všechno nějak vyzkoumal, roztřídil, využil, zapráhl.
17. A tak se některým začne vyvíjet mozek. Ten expanduje, bytní, a myslí – je lepší než počítač.
18. A jsou tu lidoopy a záhy i lidé. Měli „kliku“, mozek je mozek, ten se hodí (někomu).
19. Lidé získávají převahu, nadvládu nad vším tím hemžením – napřimují se a dumají, myslí.
20. Jak to tu všechno vlastně vzniklo? Ovšem, samovývojem. Začalo to výbuchem, končí to mozkiem.
21. To už je svět plný lidí, občas válčí, tyhle homoopice, a taky někteří vymysleli Pána Boha a modlí se – k té **berličce!**

Tvrdohlavé homoopice

Některé ty homoopice jsou velmi tvrdohlavé a zaostalé. Říkají, že **berlička není Bůh**, ale naopak ty **zoufalé teorie** o samovývoji. Tvrdí, že všechny ty živé strojky a mašiny, které žijí a pohybují se po zemi, ve vodě a ve vzduchu, musel vytvořit nějaký inteligentní konstruktér. Že to tu jen tak náhodou nevzniklo, že se to samo udělat nemohlo. Také vesmír i Země mají tak vyvážené a chytře (smart design) nastavené parametry, že to nemohlo vzniknout jen tak výbuchem, který by dopředu naplánoval i prostředí vhodné pro život (antropický princip). A ony živé strojky jsou tak neuvěřitelně složité uspořádané, že by to shoda okolností nedokázala. Takže vznikl spor, kde se to tu vzalo. Někteří tvrdí, že jen tak samo od sebe, samovolně, shodou okolností, druzí říkají, že tato teorie je v rozporu s naší zkušeností (vždyť vše složité má vždy myslící příčinu) i v rozporu s tím, jak to funguje v přírodě (složitost sama od sebe nikde dlouhodobě nevzrůstá). A také je to v rozporu s nálezy (ten údajný vývoj by přece musel zanechat miliardy pozůstatků svých stop, všelijakých zbytků, zmetků, polotovarů, přechodných forem – ale nic takového se nenašlo).

Na to však ti druzí namítají, že svět je nedokonalý, plný **živých** zmetků, dokonce i lidské oko je prý špatně vytvořeno (viz 28. Omyl). Některým zvířatům zakrněly orgány (křídla, oči, končetiny), a je tu navíc bolest a smrt. Nějaký dokonalý konstruktér, **navíc všemohoucí**, by nemohl takovéhle dílo nikdy vytvořit, nebo by se za ně musel stydět. Svět je spíš fušeřina, říkají. Ti první zas argumentují tím, že **ani pokažený mechanismus** nevznikne jen tak sám od sebe - když zchátrá či spadne dům, nevyvozuje z toho, že se sám (špatně) postavil, a totéž platí o složité sloučenině. Spíš voláme k odpovědnosti stavitele, chemika či majitele té složité věci. Letadla nepadají a vlaky se nesrážejí proto, že se „samy od sebe špatně udělaly“! Pokažení stroje nedokazuje, že neměl konstruktéra.

A tak je hádka, spor. Každý si pak vybere tu verzi, která se mu zdá nejpřijatelnější, spíše však, která se mu hodí k jeho povaze. Jeden technik řekne, že z technického hlediska je vyloučeno, aby tak složité stroje, jako jsou živé organizmy, vznikly bez programu, know-how, intelligence. Jiný technik řekne, že je realista a na žádné pánbíčky na oblačku věřit nebude. Protože je to spor **o minulosti**, může každý tvrdit, co chce. Minulost nejde zpřítomnit, takže se tato tvrzení vymykají klasickým metodám vědeckého ověřování, falzifikovatelnosti, predikci či opakovatelnosti. Může se jim říkat věda, a to i tehdy, když jde o čarodějnické pověry (jak hmota zázračně oživila a jak se bakterie měnily na rybičky, ptáčky a lidi – oč jiného jde, než o čarodějnictví?). To, že se do těchto pověr zamotají lidé s tituly, výpočty, laboratorními pokusy, školní skripta atd. nic na jejich realitě nepřidává. Ani to, že jim věří mnoho lidí.

Pod pojem věda se toho vejde hodně

Velmi často se setkáme s tvrzením, že evoluční teorie je věda, zatímco kreační je jen náboženství. Tento názor je tak zabetonovaný v myslích mnoha lidí, že je nutné k tomu říci alespoň pár slov.

Evolucionisté by se svou teorií už dávno propadli, kdyby jejich hypotéza neměla charakter měkké gumy. Tuto věčnou elasticitu jim zajišťuje jediný, přírodovědecky neodůvodnitelný předpoklad: před vznikem světa a jeho struktur (neživých i živých) **NIC** neexistovalo (samozřejmě o podobě onoho *nic* nevědí *nic*). Toto je **conditio sine qua non**, tedy podmínka nevyhnutelně nutná, aby evoluční teorie přežila test pravdivosti **za všech okolností!** Pyramidy, hrady a zámky, staré domy, staré výrobky z minulosti, potopené lodě, skalní kresby, případné kanály na Marsu či stále hledaná složitější namodulovaná frekvence z kosmu **musí (!) mít i svého inteligentního původce**. To by NIC nedokázalo udělat.

Ale na samém počátku světa muselo být jen NIC. I když jde o tu samou hmotu, se stejnými atomy a molekulami, ze které dnes inteligentní konstruktéři vyrábí svoje výrobky a ze které podle složitého programu vzniká vše živé v přírodě (ne z ničeho, shodou okolností). Tedy dnes už ne – ale na samém počátku muselo být jen NIC. Kuriózní náboženství, ve kterém obyčejná lidská zkušenost (současnosti) je v silném rozporu s evoluční vírou (přece s tvořením a výrobou máme mnoho zkušeností stejně jako s tím, že v přírodě vzniká vše podle programu, a ne z ničeho a jen tak samo od sebe).

Díky tomuto předpokladu evoluční teorie nemůže nikdy padnout a prokázat se jako chybná jen následkem lidských argumentů a snah. Všechny důkazy proti ní byly a priori touto počáteční podmínkou (že vše začalo z NIC) vyloučeny. Pak je jediným možným řešením do nekonečna hledat mechanismy a krkolomná vysvětlování, jak náš svět, včetně života v něm, vznikl sám od sebe. Ani nález velké lodě 5000 m nad mořem na Araratu, ani stádo zkamenělých slonů v prvohorách nemůže zpochybnit teorii, která svoji pravdivost definovala dřív, než byla nezávislými metodami prokázána, a to hned krátce po Darwinovi. Evolucionisté tvrdí, že věda ani jinak pracovat nemůže – přestože věda právě dnes považuje **informaci/inteligenzi** za nevyhnutelnou příčinu všech známých složitých dějů – nikoli darwinistický přírodní výběr! Kdyby se našla obrovská loď na Araratu, evolucionisté by diskutovali, jak se tam mohla ocitnout (vytvořili by teorii o elevaci tohoto horstva i s lodí, což by samozřejmě, jako vše, „podporovalo“ evoluční pohled na minulost), nebo by dumali, jak se stádo slonů mohlo propadnout (nebo vyzdvihnout) až do prvohor.

I was created directly by God, not by evolution

Otázka: Představte si, že by byla chycena hlubinná lalokoploutvá ryba, patřící k dosud neznámému druhu. Po podrobnějším prozkoumání by vědci našli na jejím břiše zvláštní šupinatý nápis: *I was created directly by God, not by evolution.* (Byla jsem vytvořena přímo Bohem, ne evolucí.) Později by byly chyceny další ryby tohoto druhu se stejným nápisem, barevně v šupinách odlišným a dědičně založeným, tak jako jsou dědičné ploutve, žábry, choany či mimikry u motýlů. Co by se stalo s evoluční teorií?

Odpověď: Vůbec nic! Ta je přece nafukovací. Pružní evolucionisté by pružně do pružné teorie zabudovali i tuto „zvláštnost“. Takový nápis je přece pro evoluci úplná hračka - když vytvořila život, oči, srdce, končetiny, mozek a kresby na motýlích křídlech, proč by nevytvořila nějaký nápis ze šupin? Když evoluce vytvořila člověka, který píše nápisy, proč ne nápis sám? Na velké množství současných živých jazyků, miliony mutací a miliony let vývoje není tato zvláštnost až tak nemožná. Jakou asi selekční výhodu tento nápis má? uvažovali by evoluční vědci. A jako vždy, přišli by na to. Ano, velkou: věřící rybáři z posvátné bázně tyto ryby nejmí, vracejí je zpět do moře a tak spíše přežívají. Možná má jinou selekční výhodu. Je to vlastně jen taková evoluční hříčka přírody, jako ostatně všechno v přírodě, i sám život... Ne, nevěřte, že evoluční teorie může snadno padnout. **Evolucionista má vždy na vše své „přirozené“ (tj. neuvěřitelně nepřirozené) evoluční vysvětlení. Případně mlčení, to také hodně pomáhá vysvětlit nemožné.** Darwin, který si ve své době naivně myslel, že jeho teorie se bude teprve dokazovat, řekl: „Jestliže by mohla být demonstrována existence komplexního orgánu, u něž by nebylo možné, aby vznikl díky četným následným malým modifikacím, má teorie by se zhroutila.“ Podobně pesimistické výroky pronesl o zkamenělinách, které v jeho době nepodávaly žádný evoluční důkaz, jak dobře věděl. Darwin nebyl vědecky poctivý, zato hodně naivní.

Netušil, že jeho teorie se stane nevyvratitelným dogmatem, vědeckým náboženstvím, které bude milováno a vášnivě vyznáváno krátce po uveřejnění jeho knih. Netušil, že i když se žádné přechodné zkameněliny nakonec nenajdou, jeho teorii to už neohrozí, protože se stane nevyvratitelným životním krédem mnoha lidí a moderní ideologií materializmu. Netušil, že jeho teorie se ihned po jejím zveřejnění už nebude dokazovat, ale pouze vyznávat. Biochemik Behe může vyjmenovat celý seznam orgánů „neredukovatelně komplexních“, které nemohou vzniknout „četnými následnými malými modifikacemi“, ale evoluční apoštol Richard Dawkins mu na to vždy jen bude odpovídat slovy: raději se víc snažte přijít na to, jak to vzniklo. Neříkejte „to nešlo“, ale usilujte přijít na to, jak to evoluce vytvořila. A nepomáhejte si berličkou inteligence.

Když najdete svůj byt po dlouhé době uklizený, vše umyté a na svém místě, pokud nechcete nikomu za ten úklid děkovat, stanovte si jednoduchý evoluční předpoklad: udělalo se to samo. **Tuto premisu už nikdy více nezkooumejte!** Váš budoucí úkol už navždy jen bude: **Jak** se to samo udělalo, a nikoli **zda** se to samo udělalo! Soustřed'te se jen na to, jakými mechanismy třeba průvan zametl prach z podlahy, zda to mohl být vnější podtlak z ulice, co vysálo nečistoty ven z místnosti, jakým způsobem voda umyla okna a opláchla nádobí v dřezu a jaké síly dopravily talíře do skříňky nad dřezem. Že to není možné? Zdá se vám to přitažené za vlasy? **Jen se víc snažte na to přijít a nepomáhejte si berličkou nějaké milující bytosti, která to udělala. O tom je evoluční teorie!**

Nezdá se vám, že oko vzniklo tak, že světlo dráždilo miliony let slepou buněčnou tkáň a mutace vybíraly ty nejpříznivější odchylky genetického kódu, až hmota prozřela? Nezdá se vám, že křídlo vzniklo tak, že plazi běhali, skákali a padali ze stromů a náhodné mutace stále předhazovaly selekci nová a nová řešení směrem k možnosti létat? Nezdá se vám, že se neživá hmota sama oživila? **Jen se víc snažte, určitě na něco přijdete!** Jen nepřipusťte „prostoduché a laciné kreační“ řešení (že vám někdo, kdo vás má rád, uklidil, a kdysi dávno vám někdo vytvořil oči a dal vám život) – to by bylo „nevědecké“ a hlavně by se tak zastavil pokrok vašeho úsilí přijít na to, jak se to udělalo samo. Nenechte se odradit žádnými námitkami, že „tak to přece nemohlo jít“ a že je řada důkazů proti. Všechny, kteří to tvrdí, onálepkujte náboženskými fanatiky, fundamentalisty, metafyziky a pseudovědci. Naopak, vaše úsilí nazvěte „pravá vědecká metoda“.

V r. 1981 měl dr. Colin Patterson přednášku v Americkém přírodopisném muzeu. Patterson byl v té době přední paleontolog v Britském přírodopisném muzeu a autor obecného textu o evoluci, vydaného tímto muzeem. Svým posluchačům z řad odborníků položil tuto otázku:

„Můžete mi někdo říci, co víte o evoluci, jednu jedinou věc...a je to pravda? Již jsem se takto zkoušel ptát geologů ve Fieldově přírodopisném muzeu a jedinou odpovědí, které se mi dostalo, bylo mlčení. Ptal jsem se i členů semináře evoluční morfologie na chicagské univerzitě, což je velice prestižní skupina evolucionistů, a odpovědí bylo jen dlouhé mlčení, a nakonec jeden člověk řekl: 'Jedno vím - neměla by se vyučovat na středních školách.'“ /Poz.: O tento výrok byly později spory, zda to Patterson skutečně řekl, a kreacionistům se předhazovalo, že si to vymysleli, je však potvrzen autentickou nahrávkou Pattersonovy přednášky, kterou lze vyslechnout zde: <http://www.kolbecenter.org/>/(=2008)

Ovšem většinou se lidé moc nestarají, jak vznikl svět. Je jim to lhostejné. Teorie o „samovzniku“ se jim celkem líbí, i když si jí často nejsou úplně jisti. Když se to všechno udělalo samo, není třeba nikomu **děkovat**: za život, za to, že vidí, slyší a mohou jíst banány a pomeranče. Nelámou si hlavu s nějakými „vyššími měřítky“ dobra a zla, určují si to sami. Užívají si života a „darů“ světa a původ toho všeho je až tak moc nezajímá. Koneckonců, což život nepřináší sám o sobě mnoho starostí? Mnozí ale netuší, o kolik by jich měli méně, kdyby se po příčině původu našeho života víc pídili.

Bionika je název vědy, která se snaží odhalit některá tajemství přírody. Její jméno jí bylo dáno v roce 1960 (bios-život, onics-studium). Vzala si za úkol zkoumat živé organizmy, aby byly získány podněty pro techniku. Mnohé z toho, co se člověk snaží na poli techniky vytvořit, už existuje v přírodě, často v lepší formě. Biolog Harwey E. Savely (Vědecký výzkum letectva USA) řekl: „U zvířat jsou komplikované problémy vyřešeny tak úspěšně, že nad tím žasneme a jsme zvědaví. Je proto přirozené, že při těchto úspěšných objevech v přírodě hledáme podklad pro nové a výkonnější stroje.“ (*Věda a Bible*)

Létání

Již v 16. století vytvořil Leonardo da Vinci náčrtek létajícího stroje podle předlohy netopýra, v 19. století Clément Ader (Fr.) toto letadlo zkonstruoval a vybavil dvěma vrtulemi a parním strojem. Ptáci dali lidem podnět již k mnoha objevům. Nosné křídlo s lomeným koncem (jež poskytuje malým letadlům jedinečnou stabilitu) je napodobeno podle křídel plachtících mořských ptáků. Bionikové v USA zkoumají, jakým způsobem se ptáci orientují v prostoru (navigace). Námořnictvo Spojených států zkoumalo tasmanického ptáka z čeledi bouřňákovitých, který každým rokem přelétá Tichý oceán přes Japonsko a Aleuty, a každým rokem se ve stejném týdnu vrací ke svému hnízdu. Vědce zajímá jeho navigační systém, který by se dal použít i pro letadla. (*Věda a Bible*, str. 35-40)

Voda

Dlouho si člověk lámal hlavu nad tím, jak je možné, že delfín může snadno předstihnout loď, plující rychlostí 25 uzlů (46 km/h). Ve skutečnosti může delfín plavat rychlostí vyšší než 80 km/h. Tajemství bylo vyřešeno, když jeden bývalý německý specialista pro dálkově řízené střely objevil, že kůže delfína má zvláštní strukturu. Je pružná, a proto brání vytvoření silných vírů. Tam, kde se chce vytvářet vír, elastická pokožka se poddá a tak zabráni jeho vytvoření. Na základě těchto objevů se zkoumají nové povlaky pro trupy lodí, ponorek a dokonce i pro naftová potrubí. Třecí odpor byl snížen díky tomuto poznatku až o 50 %.

Stavebnictví

Thomas Alva Edison (1847-1931), majitel více jak 1 200 patentů, napsal po výstupu na Eiffelovu věž do zlaté knihy: „Panu Eiffelovi, inženýru a statečnému staviteli obrovského a jedinečného mistrovského díla moderního inženýrského umění, věnuje tato slova muž, jenž má největší respekt a největší obdiv pro všechny inženýry, zvláště pro největšího z nich: Boha.“

Stavatelé londýnského „Křišťálového paláce“ se nechali inspirovat listy obrovského leknínu – viktorie královské. Listy o průměru až 2,3 m plavou na vodě a každý z nich je ohraničen vzhůru ohnutým okrajem a protkán žebrovitou sítí, která mu propůjčuje vysokou nosnost (unese i dítě). Tato struktura inspirovala stavitele J. Paxtona k vybudování jedinečné světelné střešní konstrukce křišťálového paláce. Později byly podle stejného vzoru vybudovány speciální pontony, které se nepotopí, i kdyby byly přetíženy.

V první polovině 20. století přicházejí již na svět projekty vzniklé na základě studia rostlin. R. H. Francé, který zavedl pro nový vědní obor termín „biotechnika“, napsal: „Každý keř, každý strom může člověka učit, může mu radit a naznačovat objevy, nové přístroje a technická zařízení mimořádných hodnot.“ Dále píše: „Člověk se může zmocňovat přírodních sil v mnohem větší míře, než tomu bylo dosud. Když bude chtít ve svůj prospěch využít jen část těchto principů, má na staletí dopředu zaměstnání pro všechny své talenty.“ (Ing. Blahoslav Balcar, *Tajemství života*, 1994, str. 183,184)

Úkoly a cíle biotiky

- Zkoumání receptorů, nervových buněk a neuronových sítí – s cílem uplatnit získané poznatky při konstrukci čidel, prakticky použitelných neuronových modelů a umělých kybernetických soustav.
- Rozpoznávání optických a akustických obrazců, procesů prostorové orientace, navigace a praktické uplatnění příslušných biologických a psychických mechanismů.
- Pochopení mechanismu učení, ukládání a vybavování informací z paměti, řešení problémů, řízení pohybů a složitého chování živočichů se záměrem vytvářet soustavy s umělou inteligencí a dokonalé roboty, jež by mohly napodobovat nejen fyzické, ale i některé psychické výkony člověka.
- Výzkum biotechnických soustav s aplikací na smyslové a pohybové protézy a umělé orgány a systémy typu člověk-stroj, člověk-počítač a člověk-robot.

Jeden americký biolog (L. Cudmore, *The Center of Life*) řekl: „Mám takový dojem, že vůbec nejsme novátory, za které se často pokládáme, ale že pouze něco opakujeme.“

Několik dalších konstrukčních příkladů v přírodě

Jeden druh bakterií má vláskovité výběžky, které jsou navzájem stočeny do tuhé spirály podobné vývrtce. Tou otáčí jako lodním šroubem, a tak se pohybuje dopředu, může i obrátit chod.

Celá řada zvířat vlastní chemoreceptory, čichové a chuťové. Člověk obdivuje jejich vysokou citlivost, vzpomeňme např. na psa. Pes je schopen rozlišovat i minimální koncentrace v různých směsích pachů. Člověk má asi 5 milionů čichových buněk, ale německý ovčák jich má 220 milionů. Mohli bychom tak dojít k závěru, že německý ovčák má 44 krát lepší čich než člověk. Ve skutečnosti má milionkrát lepší čich, protože tajemství nespočívá jen v hustotě čichových buněk, ale především ve způsobu jejich činnosti. (Vitus B. Dröscher, *Magie smyslu v říši zvířat*, str. 90). Naše technika zatím tak citlivé přístroje nemá.

Také ve schopnosti rozlišovat teploty nás mnohá zvířata hravě předčí. Berlínský zoolog K. Herter dokázal, že čerstvě vylíhlé samice komárů registrují změnu teploty o 0,05 °C do vzdálenosti 1 cm. U jednoho švába bylo zjištěno, že zaregistruje teplotní rozdíly 0,003 °C ! Hádí jsou schopni rozlišit teplotní rozdíl 0,001 °C a navíc určit směr, odkud se tepelné záření šíří.

Další zajímavostí v „technice přírody“ jsou mechanoreceptory živých organismů. Ve všech kmenech živočichů kromě prvoků existují druhy s volnými nervovými zakončeními citlivými na dotek. Tento hmatový smysl umožňuje některým druhům odhadovat přítomnost objektů i na dálku, a to s přesností až na 0,1 mm. Vibrační smysl je zajímavý v souvislosti se zemětřesením. Bylo zjištěno, že kůň se již 5 sekund před každým otřesem půdy chvěje po celém těle, bažant již 10 sekund předem hlasitě povykuje, pes reaguje již na nejslabší otřesy štěkáním.

K dalším „technickým zázrakům“ v přírodě patří např. *proudový smysl* registrující rozdíly tlaků v tekutinách a plynech, *sluchový smysl* (člověk reaguje na max. 20 000 Hz, netopýři až do 120 000 Hz a některé druhy motýlů registrují zvuk o kmitočtu až 200 000 Hz), *elektrostatický smysl* a další. Také tryskový pohon není výlučný objev člověka. Chobotnice nasávají vodu do zvláštní komory, a pak ji silnými svaly vypuzují, tím se pohybují vpřed. Podobně hřebenatky, medúzy a larvy vážek. (Ing. Blahoslav Balcar, *Tajemství života*, 1994, str. 187-192)

Velký význam pro život mnoha živočichů mají také fotoreceptory. Oko kraba podkovovitého má takovou stavbu, že jeho studium umožnilo zlepšit kontrast televizních obrazovek. Oko obyčejné žáby napovědělo, jak zkonstruovat systém automatického sledování umělých družic Země.

Isaac Newton

Protože se bionikové učí studiem očí a uší zvířat, jsou slova vědce Isaaca Newtona aktuálnější než kdy dříve: „Bylo oko vytvořeno bez znalosti optiky a ucho bez znalosti zvuku?“ Pro pokorného Isaaca Newtona byla složitost přírody důkazem, že existuje velký Stvořitel a Stvořitel, který má nekonečně větší schopnost vidět i slyšet. Bible říká: „Zdali ten, který učinil ucho, neslyší? A ten, který stvořil oko, nevidí?“ (Ž 94:9) Evoluce, která nevidí a neslyší a nerozumí optice či akustice, nic takového nedokáže. Konstruktivní schopnosti jí ovšem přisoudit můžeme – v naší fantazii. Tam to jde dobře.

Nezáviděníhodná šetrnost

Mnozí lidé jsou velmi šetrní. Někteří ve svém životě nepotřebují slušnost, jiní nepotřebují lásku. Potkáte lidi, kteří se obejdou celý život bez některých slov, jako je např. *prosím, děkuji, dobrý den, na shledanou, promiňte, co jsem dlužen* atd. Setkáte se s řidiči, kteří nepoužívají blinkry a neradi brzdí. Najdete lidi, kteří nikdy nepocítili potřebu se někomu za něco odvděčit, udělat pro někoho něco zadarmo, někoho pochválit, potěšit, povzbudit či milovat. A pak najdete lidi, kteří nepotřebují Boha. Je pro ně nadbytečný. Nepotřebují ho ani k vysvětlování složitých technických systémů v přírodě. Vystačí si se zářením, chemií, tunami materiálu, miliardami let – a bohatou fantazií! Nepotřebují informaci, program nebo inteligenci. Mnozí evolucionisté jsou velmi šetrní, nepotřebují konstruktéra. Podstatnou otázkou je, jestli konstruktéra nepotřebuje ani **realita**. O tom jsem ale psal v předchozích omylech o evoluci.

Ano, jistě, Bůh by se lidem stále znovu a znovu mohl zjevovat a dělat jim nějaká představení. Konat do očí bijící nevysvětlitelné zázraky, aby v něj uvěřili. A k čemu by to bylo asi dobré – tento tlak a násilí? K čemu by bylo dobré, že bychom viděli sestoupit oheň z nebe nebo zářící postavu? Když bychom to vyprávěli druhým, ti už by nevěřili a podezřívali nás, že jsme byli opilí, a my sami bychom už za pár dní nevěděli, co si s takovým zázrakem počít. Ale že by to lidi přivedlo ke svobodnému životu v pravdě a lásce, to si snad nikdo rozumný nemůže myslet. Někaké zázraky (jiné než ty dennodenní) by snad trochu zastrašily zlé a potěšily dobré, ale nic víc. Proto kdysi dávno Bůh takovou žádost odmítl s poukazem na to, že to, co je, je dostatečné k tomu, aby jej lidé poznali a vyvolili si dobro a spravedlnost. Nepotřebujeme rybu s nápisem, že ji stvořil Bůh. Stačí, že tu jsou ryby. Vše ostatní by bylo nadbytečné, proto touto cestou Bůh nejde. (Luk 16:19n)

Ateismus je jedna z velkých hloupostí na světě. Lidé se často ptají, zda tím, že jsou ateisté, hřeší a jsou špatní. Na to je jednoduchá odpověď: **Člověk není špatný, protože je ateista, ale je ateista, protože je špatný**. Neboli ateismus je důsledek, ne příčina, špatnosti. Často slyším o hodných a milých ateistech, v protikladu ke zlým věřícím. Snad bych byl i nakloněn tomu věřit, kdybych nevěděl, že ateismus ukazuje na to, že s člověkem není něco v pořádku. Ateismus je především ukázkou, že to tomu člověku nemyslí: při pohledu na přírodu vyznává, že buď se to udělalo samo, anebo že neví (agnostik). Obě je nemoc ducha. Ateismus – tento stav, může být prostě jen určitou odpovědí na hlubší chyby, které třeba nejsou na první pohled vidět. Popírat Boha je nemoc ducha. To nepopírá, že si dva ateističtí zahrádkáři mohou pomáhat a navzájem vyměňovat sazenice či plody. Zatímco sebecký věřící nic nedá. Ateismus je prostě důsledek nějakého vadného smýšlení, které může metastázovat do jiných oblastí života.

Nafoukaným a zaslepeným technikům, kteří říkají „jsem realista, na pánbíčka na obláčku nevěřím“, Bible vzkazuje:

„Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu.“ (Řím 1:19n)

Americká encyklopedie jim také něco vzkazuje:

„Argument, že plán a pořádek v přírodě dokazuje existenci stvořitele, je dnes pro vědce ještě závažnější. Pozorujeme-li účelnost, kterou se vyznačuje všechen život, je nemožné věřit, že to povstalo samo od sebe, bez někoho, kdo by vytvořil plán.“

V Bibli čteme:

„Zeptej se zvířat a poučí tě, nebeského ptactva, ono ti poví, poučí tě i křoviska země, mořské ryby ti budou vyprávět. Kdo z nich všech by nevěděl, že ruka Boží to učinila, a že v jeho ruce je život všeho, co žije, duch každého lidského tvora.“

(Job 12:7n)

18. OMYL

Mnozí dnes věří, že misionáře a různé náboženské agitátory máme vyhodit ze dveří

Určitě se tak musí zachovat každý, kdo neumí obhájit svoje názory, víru a způsob života. Zpupně vyhnat misionáře od dveří je pak jediná možnost, jak se neztrapnit a nenechat si odhalit svůj prázdny, bolestný a často škodlivý život. Ruku na srdce: kolik lidí je dnes schopno obhájit to, jak smýšlí a žije? **Jen hodně málo!** - to vím zcela jistě za několik let své misijní služby, kdy nás lidé odháněli těmi nejarogantnějšími způsoby. Ti slušnější se jen vymluví na nedostatek času. Zajděte si do škol, podívejte se na nějaké veřejné ankety, kde se lidem kladou obvyčejné otázky: po smyslu života, jejich plánech do budoucna, jaké mají životní hodnoty, co považují za správné či ušlechtilé atd. Jak mladí tak starí budou často tupě koukat, koktat, vtípkovat či uhýbat pohledem. Ale kloudné slovo z mnohých nedostanete.

Tohle zná každý věřící člověk, který se nějak snaží lidem pomoci poznat pravdu. Jak jsou často lidé prázdní uprostřed naplněných bytů! A jak platí známé: **prázdný sud nejvíc duní**. Asi každý z nás si občas všimne sportovců, zpěváků, politiků ale i vědců, jak často říkají plytké fráze, kdykoli se jich reportér zeptá na nějaké základní životní názory. Umí dobře boxovat, hrát fotbal či hokej, zpívat nebo rozumí politice či genetice, ale na otázku, co v životě považují za důležité, neumí odpovědět. Moc o tom totiž nikdy nepřemýšleli – o tom, co je důležité. Nedávno se jednoho prezidenta sousední země ptali, na co se těší, až se uzdraví. Musel jsem se stydět, jaké prázdné fráze vypouštěl a opakoval stále dokola. Bylo to cosi o jeho práci, pak ještě něco o práci, a na závěr říkal, že se těší na práci. Čest práci, pomyslel jsem si. Někaké poděkování lékařům či dokonce Bohu, nebo zmínka o vyšších hodnotách jeho života, to ani náznakem.

Ano, když někdo nabízí cédečka, špičkové vysavače, nerezové nádobí nebo zájezd na Bahamy za velmi příznivou cenu – to je jiná: „Jen prosím, pojd'te dál, posaďte se, zde je káva, nabízejte, vyprávějte, předvádějte, jaké výhody mi dáte, jaké slevy...? Ach, to je krásné zboží, kdybych tak měl peníze, všechno bych to koupil, škoda jen, že nemáme doma víc místa, už je všechno všude plné, možná by ještě nějaká police ke stropu šla udělat.“ (Jen ta má duše je pořád nějak prázdná.)

Vyprávěla mi jedna žena, jak k nim domů v Holandsku přišel člověk nabízející vysavače, a ani po hodině se ho nemohli zbavit. Pořád jim ten vysavač vnucoval a vychvaloval ho, i když to nechtěli koupit. Už nevěděli, co dělat, ale pak je napadla spásná myšlenka: začali mu povídat o své víře, o křesťanství. Ihned se rozloučil a „vystřelil jak namydlený blesk“. **To je to, o čem mluvím.**

Jeden řecký filosof chodil v Aténách po tržišti a všechny trhovce strašně hněval. Ukazoval na jejich zboží a křičel pořád dokola z plna hrdla: „To je krásné zboží, ach, to jsou krásné věci, tolik věcí, tolik nádherných věcí.... **které nepotřebuji!**“ Tolik zajímavých věcí, které nemusím mít. Kolik věcí dnes máme, které nepotřebujeme. A jak často to, **co potřebujeme, nemáme**. Je paradoxní, že různí misionáři různých církví, ale i ti pohrdaní Svědkové Jehovovi (slangově jehovisté) nabízejí právě to, co mnoha lidem chybí (především je to Bible a její zvěst), a co by jim mohlo dát do života víc radosti a dodat dnes tak nedostatkové zboží, jako je: *klid a pokoj do duše, ušlechtilá víra, láska, vděčnost, nadhled a tolerance*. Možná při tom posledním slovu si někdo řekne: no, zrovna jehovisté, že by mohli učit toleranci, to snad ne?!

Nepatřím k organizaci Svědkové Jehovovi, ale Božím svědkem chci určitě být

Nemám žádnou bytostnou potřebu agitovat pro jakoukoliv církevní organizaci, ani pro organizaci Svědků Jehovových. Jen je mi líto lidí arogantních, nafoukaných, pyšných a primitivních, kteří lidmi z různých církví pohrdají a zle s nimi jednají. Zbavují se možnosti získat zdarma to, co jim nejvíc chybí. Mluví s misionáři povýšeně a tvrdě. Všem těmto lidem nic špatného **nepřeji**, ale předpovídám, že přijde doba, kdy budou škemrat, aby jim někdo řekl pár slov o Bohu, ale bude pozdě. Všechny svoje barevné televize, cédečka, nerezové kuchyně, auta, videa, počítače a peníze pak budou nabízet za pár slov z Bible a nějaké sebemenší poučení o duchovních věcech, **ale nedostanou nic, protože bude pozdě**. Protože promeškali dobu, kdy jim to **Bůh** nabízel **skrze svoje služebníky**; ale oni je odehnali od dveří, ignorovali je nebo se jim vysmívali a jejich literaturu házeli do koše. Nepatřím k organizaci Svědků Jehovových, ani do žádných jiných podobných skupin, jen bych si moc přál být svědkem Boha nejvyššího, jehož jméno je v Bibli skutečně asi šest tisíckrát vyjádřeno čtyřmi hebrejskými znaky JHWH a čte se Jahve nebo Jehova, nikoli Hospodin (to je pozdější náhražka JHWH). Být jeho vyslancem, dělat mu čest a ukazovat lidem cestu, to je i má touha a nejvyšší přání. A tolerance?

Tolerance

Tolerance je slovo na samostatnou přednášku. Také tolerujete, když vám někdo posprejuje dveře nebo se před ně vyčurá? Nebo když dvakrát za den šlápnete na ulici do psího výkalu? Tolerujete rádi neochotu, drzost, sprostotu a lidskou blbost? To vše nás ovšem tato doba nutí tolerovat, *nemáme-li se zbláznit*. Nedávno přišel kamarád a řekl mi: někdo u nás nalepil výzvu, aby se lidé postavili proti učitelům, který učí na místní škole, protože je svědek Jehovův. Nalepil to, kam se dalo. Kamarád není jehovista a do žádné církve nechodí, ale našťálo ho to. Řekl mi: Tak ono jim **nevadí**, že na té škole učí plno překabátených komunistů, ono jim **nevadí**, že se tam děti perou a šikanují, kouří a jsou tam drogy, že tam do nich hustí evoluční nesmysly, nevadí jim sprosté billboardy a televize plná násilí, nevadí jim, že děti už ve dvanácti letech poučují, jak dělat správně sex a nabízejí jim kondomy či antikoncepci - ale že je tam jeden učitel svědek Jehovův, to někomu moc vadí. Jako by neexistovala svoboda vyznání (tolerance). To ten učitel dal asi nějakému spratkoví pětku nebo dvojku z mravů, a jeho „inteligentní“ tatínek takto reaguje. A asi má silný pocit, že taková věc, jako je náboženské vyznání učitele (vždyť může ovlivňovat žáky, že?), by se neměla tolerovat. Svoje „vyznání víry“ však ten člověk považuje jistě za správné a tolerování hodné.

Tolerance, sblížení a převrácené hodnoty

Jen málokdo si uvědomuje, že k opravdovému sblížení nedochází v kompromisu (toleranci), **ale v pravdě. A k té nejvíce sblížující pravdě patří informace o oběti – tedy odpuštění skrze oběť**. Skutečné pouto mezi lidmi nelze budovat tolerancí, ale poznáním, jak opravdu věci jsou, tím, že budeme žít ve světle. Tolerance může být dočasným řešením pro klid, tolerance k jiným názorům či chování je často nutná pro přežití, není však trvalým základem šťastného soužití. Nemůže být základem dlouhodobě šťastné společnosti.

Jsou věci, které se dají tolerovat, a jsou věci, které se tolerovat nesmí. Jistěže nemáme lidi, se kterými nesouhlasíme a jejichž mínění a život je v rozporu s naším míněním a životem, likvidovat, ale máme udělat vše v lásce a rozvaze, aby svoji chybu poznali a napravili. Nebo my sami. Tolerance je slovo krásné, žel dnes naprosto pochybné. Toleruje se to, co se tolerovat nemá, a netoleruje se to, co se tolerovat má. **Je to proto**, že svět je naruby (jak říká jeden vtíp: „Židé válí a Němci kšeftují“), velmi mnoho lidí nemá žádnou ušlechtilou víru a má naopak zcela zmatené hodnoty a pojmy. Proto volají po toleranci, protože na nic jiného nemají. Kdo nežije

v pravdě, potřebuje, aby ho lidé tolerovali. Lidé, kteří jsou zabetonováni v omylech, lháři, pokrytci, zloději a sobci volají po toleranci. Ta je totiž jejich spásou. Samozřejmě i naopak: nemají-li se ti moudří a slušní zbláznit, prostě musí mnoho hnusných věcí tolerovat vedle své neustálé snahy po nápravě toho, nač jim stačí síla a čas.

To, co je **nereálné** (vznik světa náhodou), se nazývá **realitou** a objektivitou, to co je **reálné a přirozené** (intelligentní příčina), se nazývá **nadpřirozené**, smyšlené a náboženskou pohádkou. Slušnost a ohleduplnost je slabost, drzost a neurvalost síla, štědrost je hloupost. Lidé s těmito hodnotami samozřejmě neumí tolerovat to, co je v rozmezí *přípustného* a netolerovat to, co je *nesprávné*. Mají to popletené a zpřeházené a „hosené někam jinam“. Samozřejmě, totéž si může myslet někdo o mně. Problém je, že **lidé, kteří se mýlí**, si často nejsou ochotni ani popovídat, vyjasnit stanoviska, změnit názor – nemají totiž žádný názor, jen průměrné, ničím nepodložené mínění, které nejsou schopni (a proto ani ochotni) obhajovat. Mně stále zajímá, jestli se nemýlím, mnoha lidem je ale naprosto jedno, zda to, co míní, je pravda. Proto když jim chce někdo přinést pravdivější pohled na svět a vyvést je z omylů, chovají se lhostejně či arogantně, nebo zuří a vyhazují jej ze dveří. Cílem misionáře je však jedna věc: aby byl také konec druhých lidí dobrý. Nejen současnost, kdy jsou někteří lidé „v pohodě“, „ve vatě“, „za vodou“ a „vysmátí“ (a tedy žádnou misií zdánlivě nepotřebují), ale aby se tito lidé také mohli smát naposledy, až třeba už tolik nebudou „v pohodě, ve vatě a za vodou“ – protože jen takový člověk se směje nejlépe, který se může smát i naposledy.

Sekty a misionáři

Na sekty jsou odborníci stejně jako na sekt. V prvním století byli za sektu označeni křesťané. To proto, že to tehdy bylo nové „náboženství“, a navíc neměli viditelného, malovaného či tesaného boha, ani zájem stavět chrámy a kostely a nějak se lacině zviditelňovat. Pokud by se v našem národě vytvořila skupina lidí, která by odmítala podvádět, krást a lhát a všechny záležitosti by chtěli dosvědčovat jen čestným slovem, bez použití razítek, podpisů a dokladů, byli by označeni za fanatiky a považováni za sektu – pokud by se nějak sdružili dohromady. Hodně by se odlišovali od průměru a lidé by se jim smáli, využívali je a podváděli. Zneužívali by jejich dobrotu a slušnost.

Důvody, proč lidé „sektáře“ vyhazují od dveří, jsou především dva: vlastní **nedostatek argumentů** a pocit, že to, co jim sektáři nabízejí, **nepotřebují**. Obojí je ovšem **velký omyl**. Tragický omyl.

Velmi mnoho lidí tuší, že sektáři mají věci promyšlené, zdokladované, že používají řadu argumentů (i pseudoargumentů), proti kterým by neuměli oponovat, že mají svoji strategii. Toto není chyba sektářů či misionářů, ale těch, kteří nemají žádnou strategii, svůj **život nemají promyšlený**, na základní životní otázky **odpovědět neumí**, a tak **tuší dosti nerovný rozhovor**. Bojí se trapasu. Nenapadne je, že je ještě další alternativa: něco se zadarmo dozvědět a svůj život „narovnat“, tedy postavit do konfrontace a **vytěžit z toho světlo**. Obdržet nějaké poznání, a pak třeba svobodně říci „děkuji, už nechci dál pokračovat, to mi stačí, prosím, už mě nenavštěvujte“. Už ke mně nechodte. Protože mnoho lidí neumí klidně a moudře zvážit informace, reagují ve své prázdnotě podrážděně, a to dřív, než se mohou něco dozvědět. Je to k jejich škodě, **ne těch sektářů**. Ti jsou na to zvlášť. Opravář televize, kterého jste si pozvali domů, si také nemyslí, že si tu televizi umíte spravit sami. A do obchodu nejdu kupovat něco, čeho mám doma nadbytek. Proto není žádná hanba, že přijmu k rozhovoru lidi, kteří mi řeknou to, co nevím. To ale mnoho lidí neví.

Nutno ale připustit, že jedna věc lidem na sektářích vadí oprávněně: jejich určitá zaslepenost. To, že si myslí, že jen oni budou spaseni, nebo že jen oni jsou ti „praví ořecheví“ a „snědli všechnu moudrost“. Často neslyší-nevidí. To vadí i mně na některých z nich, jako třeba na svědcích Jehovových. Na jedné straně přináší řadu závažných a pravdivých, lidem neznámých informací, na druhé straně nejsou často sektáři a někteří nemoudří misionáři sami schopni nic slyšet a naslouchat: kritiku o sobě či pravdivý názor, který se liší od toho jejich. Tím se poněkud podobají těm, kteří zas nejsou ochotni naslouchat jim!

Trvám však na tom, že je správné sektáře **správně využít**. Ne tak, jak to někteří lidé udělají, že je třeba okradou nebo si od nich půjčejí peníze, které už nikdy nevrátí, či zneužijí „ovoce“ jejich víry, tedy jejich ochotu k praktické pomoci, ochotu vyslechnout lidské problémy, prakticky pomoci a obětovat se pro druhé. Ne, to není správné využití sektářů. Správné využití je nechat si přednést *informace*. Přijmout literaturu, tu si pročíst, popovídat si s nimi o nejasnostech, nechat si důkladně vysvětlit, co učí, jaký cíl mají, kým se stanu, když mezi ně vstoupím, jak se můj život změní. A z toho všeho si pak vybrat onu „smetanu“ – **pravdu**. Jejich tvrzení si ověřit, vybrat si z toho všeho jen pravdivá fakta a **tím svůj život obohatit**. Žel, na tento přístup mnoho lidí „nemá“. A také hlavně nevědí, k čemu by jim to bylo dobré, jak jsem již psal. Tak kdyby sektáři nabízeli tvrdou měnu – ale nějakou „pravdu“? K čemu je to dobré? ptá se malý český materialisticky orientovaný človíček. A nejen český.

Asi každý se již setkal se Svědky Jehovovými – co se o nich ví i neví

Ví se o nich, že **odmítají** transfuzi krve, i přes riziko úmrtí sebe nebo svého dítěte. Odmítají vojenskou službu (držení zbraně), odmítají slavení narozenin a Vánoc, politické posty, volby, zdravení vlajky a vstávání při hymně neboli obecně nacionalismus – a to i v době totality a přes riziko vězení či dokonce ztráty života. Ví se o nich, že jsou misijně velmi aktivní, schopni stát ve špatném počasí se *Strážnou věží* nebo *Probudte se* někde na rohu ulice či u metra, a že chodí po bytech a nabízejí domácí Biblické studium. Někteří jsou velmi zdrženliví, jiní neodbytní. Ví se o nich, že již mnohokrát předpovídali konec světa (1914, 1925, 1975 atd.). Znají slušně Bibli, i když každý, kdo ji také trochu zná, nemusí jim na nic zkesleného naletět.

Méně se ví, že jsou velmi pořádní, čistotní, takže každý trochu **chytrý** majitel (stadionu, sálu apod.) jim rád vše pronajme, protože to pak po nich (na rozdíl od jiných církví) najde nejen v bezvadném pořádku, ale často v lepším stavu, než to bylo předtím. (Mimochodem, vy líní a požívační křesťané, kteří je tak nenávidíte a kritizujete, není to také svědectví pro Krista, ta jejich pracovitost, pořádkumilovnost a řada dalších ctností? Dejte si pozor, aby vás nějaký Svědek Jehovův jednou na Božím soudu nesoudil!) Moc se mezi lidmi nezdůrazňuje, že jsou známi svojí poctivostí v práci, odmítáním jakýchkoliv podvodů a krádeží, byť by šlo jen o tužku nebo papír z kanceláře. Méně se ví, že mají většinou velmi dobře vychované děti (ne nezvedené rozmazlené spratky, jako mnozí křesťané), protože výchova je přísná. Můžete si být stoprocentně jisti, že počmáranou kabinu vašeho výtahu nemá na svědomí žádné dítě svědků Jehovových, bydlících či nebydlících ve vašem domě. Samozřejmě se také tiše přehlíží, že rozvody jsou u nich zcela výjimečné, ani nemluví o sebevraždách či trestné činnosti.

Neví se, že zatímco ve válkách shazovali na lidi bomby evangelíci, katolíci i jiní zaručeně „spasení duchoborci“, avšak žádný svědek Jehovův. Žádný Svědek Jehovův tyto bomby také nevyráběl. **Ale také nás Svědci Jehovovi nebudou profesionálně bránit** – to je druhá strana mince. Svědci Jehovovi trpěli v koncentracích za nacismu vedle katolíků, evangelíků a dalších věřících, a stejně tak za komunismu. Oč více se věnují misijní a kolportační službě, o to méně se věnují charitativní činnosti (péči o staré, nemocné, bezdomovce atd.) – tu přenechávají státu a církvím, které ale nesnáší a zatracují. Sympatické je, že nerozlišují „mladé a staré“, nepěstují žádný kult mládí. V mnohém s nimi nesouhlasím a v mnohém jim fandím. Nemám žádný důvod je nekriticky oslavovat nebo hanět. Věřím, že tu jsou na práci, kterou nedělají jiní věřící, a že patří k pestrosti křesťanských církví, kde si každý najde „tu svou“ skupinu. Spásu v Kristu je u nich možno najít stejně dobře, jako u jiné církve, zakrýt a ničemu neporozumět můžete uprostřed Svědků Jehovových, katolíků, evangelíků, charizmatiků i jinde.

Není pravda, že Svědci Jehovovi učí, že Ježíš Kristus byl **jen** dokonalý člověk (prorok). Věří, že byl Boží syn, s předlidskou existencí, nikoli však Bůh - odmítají tedy trojici. Učí řadu věcí z Bible, které jsou přitaženy za vlasy a lživé, (např. že Kristův příchod – *parousia* - se již uskutečnil v r. 1914) a jiné, které jsou přesnější než u většiny církví (třeba výskyt Božího jména ve Starém zákoně). Odmítají evoluční teorii, kterou mnozí věřící (katolíci i protestanté) **trapně** přijali jako Boží metodu stvoření, aby se tak zavděčili oficiální vědě a většinové společnosti. Odmítají uctívání Marie a svatých a klanění se jim. Samozřejmě odmítají potraty, nikoli však antikoncepci jako třeba katolíci. Protože však svoje názory často mění (což jiným církvím vyčítají), mohou být tyto informace v době, kdy je čtete, už zastaralé. Svědci Jehovovi dovolují sobě změny, tzv. „nové světlo“, u druhých církví to však vidí jako „nepevnost v učení“. Proto je velmi důležité číst Bibli a udělat si vlastní názor na všechny církve, včetně této. Kdo sám nebude číst Bibli a vykládat ji Bibli, Svědkům Jehovovým snadno nalítne na všelijaké nepravdivé výklady, kterých by se u nich za 150 let jejich existence dalo napočítat už asi stovky, a které oni sami dávno opustili („staré světlo“).

Chvála všech ušlechtilých sektářů

Bible říká zcela jasně: buď studený nebo horký, ale **nebuď vlažný**. Ve dvacátém století i v předchozích staletích máme řadu příkladů, jak mnoho „sektářů“ – tedy těch skupin, které se vydělily oprávněně i neoprávněně, špatně dopadlo. Roku 1184 byli exkomunikováni valdenští v Itálii a Francii a pronásledováni. Žižka nechal pobít Adamity (1421), katolíci vyvraždili 3 000 hugenotů v Bartolomějské noci (Paříž, 1572), a řada moderních sekt byla mnohdy i krvavě zlikvidována policií, nebo se odpravily samy (USA). Mnoho lidí sektářům nalítlo, dali jim svoje peníze a přišli o všechno. (Jeden můj vzdálený příbuzný asi o milion korun.) Někteří začali se sektou spolupracovat, úplně se pomátli a ztratili vlastní identitu, nebo byli pak sektou vyloučeni a měli z toho psychické trauma. Je třeba ale zdůraznit, že to jsou spíše výjimky, a že na psychiatrii končí **mnohem více lidí nevěřících a bez jakéhokoliv náboženství**, pokud tyto ateisté a materialisté neskončí sebevraždou ještě dřív, než jim nějaký psychiatr může nabídnout pomoc!

Ano, **sekty jsou nebezpečné**, tak jako je nebezpečné vše, co se nějak zlobně přežene ad absurdum. Zcela jistě existují škodlivé sekty, o takových mluví i Bible. Sekty jsou však také nutné, protože jen díky jim se někdy zachová sám základ – odtud slovo fundamentalisté. Někteří sektáři odbočí od pravdy, jiní na odbočení upozorní. Sekty jsou i mezi vědci, umělci a politiky, kde se to nazývá směry, školy a frakce. Mají svoje vůdce, mluvčí, obhájce, odpůrce, někdy mučedníky, spisy. Jak jsem již psal, kdo má rozum, může si z kontaktu se sektou odnést cenné informace, **které jinde nezíská**. Kdo rozum nemá, stejně dopadne špatně, ať v sektě nebo mimo ni.

Když se někde zahájí nějaké ušlechtilé hnutí (většinou to zahájí jedinec), tak to chce ďábel zničit. Dělá to tak, že se nejprve postaví proti tomu (podnítl proti nim pronásledování). Když jsou ale lidé vytrvalí a ďábel už nemá sílu tomu bránit a vidí, že „tu káru“ proti nim nepřetlačí, dá se na stejnou stranu, tlačí s nimi, aby si ti lidé natloukli (aby to neubrzdlili). Požádá je o členství. Takto to bylo na začátku křesťanství – když **ďábel viděl, že rozmáhající se křesťanství nezničí, dal se k nim**. Po třech stoletích se stalo křesťanství státním náboženstvím, a to byl počátek úpadku organizované církve. Naštěstí křesťanství nemá s organizací a organizovaností nic společného, nestojí na tom (o tom je 19. Omyl). Padnout mohou organizace i jedinci, ne však pravda.

Naproti těm bláznivým a zlobným sektám jsou tu lidé, kteří se prostě jen vydělili z průměrného davu a jejichž odlišností je třeba („**jen**“) lepší vidění skutečnosti, ušlechtilá víra nebo pěkný život a neochota podílet se na zlořádech, které jsou v dané době považovány za „normální, zákonné, rozumné a neškodné“ a dělá je kdekdo – i řada církví. Kdyby bylo za Hitlera víc Němců v sektě Jehovas Zeugen (Svědci Jehovovi), **nikdy** by nedošlo ke 2. světové válce a Hitler by se vůbec nedostal k moci. Ale bylo by jen úplně stačilo, kdyby bylo více Němců **docela normálními věrnými křesťany**. Hlubšími katolíky, evangelíky či evangelikály. K nacistickému šílenství by pak nemohlo dojít. Tak, jako by Ježíš nebojoval za Führera ani neběhal po cvičáku se samopalem a neagitoval za rasovou čistotu, tak to nemůže dělat ani docela normální křesťan – i kdyby mu šlo o život. Proto za vzestup nacismu v Německu nesou vinu především tehdejší německé církve, za vzestup komunismu v Rusku i jinde nesou vinu místní církve a vlažní (neslaní) křesťané. Za současný bídný morální stav našeho národa obviňují sebe, svoje křesťanské přátele a církve. Nebo kdo jiný má sílu to měnit?

Tma za to nemůže,

protože tma nemá žádnou hmotnou podstatu – je to jen nedostatek světla. V neslaném jídle je nedostatek soli, neslanost jako podstata neexistuje. Nemůžete nikam přidat víc neslanosti, ale můžete ubrat či přidat sůl. Za vzestup grázlů, jako byli Hitler, Lenin, Stalin, Mao či Pol-Pot, a těch, co je podporovali, může církev jejich doby, stejně jako za vzestup evolučních nesmyslů. Živá církev (a potažmo lidé s ušlechtilou vírou) je jediná dostatečně silná složka společnosti, která může kladně ovlivnit svět. Jako se církev dovede postavit proti otrokářskému řádu a úplně ho rozložit (např. křesťané v římské říši), tak ho církev může podporovat (Sever proti Jihu, USA 19. stol.). Nevěra církve a pohodlnost lidí vede k tomu, že vzrůstá tma a síly tmy. Nic se nemůže tak dokonale zkazit jako církev, a nic nemá tak velkou sílu k ryzímu obětavému životu, jako věrné následování Krista.

Každý člověk, který se proti špatnosti postaví, je ovšem zcela **nutně „sektář“**, protože se vyděluje z davu nejen nevěřících, **ale i mnoha věřících**. Tak, jako je výjimkou skupina lidí páchajících extrémně zlé věci, tak je výjimkou skupina lidí, konajících dobro, – tvoří sektu. Je na každém, aby to uměl rozlišit. Je na každém, aby se sám uměl postavit zlu, jít proti proudu, který se vylévá z břehů a hrozí ničit život. Takový člověk nemůže počítat s jásajícími davy, které půjdou hned s ním. (Ty půjdou, až jim z toho něco pokyne.)

Jak říká poučka: *velký člověk* nemá moc přátel, má jen nepřátele a fanoušky. Kristus byl největší člověk všech dějin. Měl na zemi jen jediného tělesného přítele, a to byl Jan Křtitel. Všichni ostatní byli učedníci, fanoušci, čumilové a nepřátelé. On je ale ve své

velkorysosti nazýval přáteli a dokonce i Jidáše, který ho zradil a přivodil mu šestihodinové utrpení na kříži a smrt, nazval přítelem. Kristus přišel, abychom se jeho plnohodnotnými přáteli mohli stát. Abychom mohli žít život na vysoké duchovní úrovni. **Tento život praktikují jen výjimeční jedinci nebo malé skupiny, tzv. sekty.**

Lidé, kteří hledají pravdu, váží si jí a chtějí ji dát i druhým, činí tak s rizikem, že budou označeni za sektu či sektáře, vyhozeni ze dveří, pronásledováni či ignorováni. Nebo že budou zcela nepravdivě k nějaké stávající sektě přiřazeni či s ní srovnáváni. Tito lidé však správně tuší, že bez ušlechtilé a zcela mimořádné víry se svět propadne do zhoubného blouznění třeba **materialistického nebo náboženského typu**. Tito lidé správně vědí, že pro pravdu je třeba riskovat i to, že nás lidé označí za sektáře se všemi svými důsledky.

19. OMYL

Mnozí dnes věří, že stačí chodit mezi křesťany, číst Bibli, a spása je jistá

Spása – tento pojem není úplně neznámý, ale pro úplnost vysvětlím: je to **záchrana**. Ovšem ne ledajaká záchrana. Je to náboženský pojem vyjadřující záchranu od toho vůbec největšího průšvihy, při konečném účtování na Božím soudu – od hříchu. Spása je založena na Boží milosti, kterou Bůh nabízí všem na základě oběti jeho syna Ježíše Krista (viz 33. Omyl). Na spáse je nádherné také to, že si jí může být člověk vědom již za života zde. Prostě ví a rozumí, jak tomu se spásou je, a podle toho se zařídí. Může také už zde na zemi prožívat Boží náklonnost, třeba tak, že ho Bůh různě ochraňuje a pomáhá mu, i od těch malérů pozemských, dává mu klid do duše, sílu k pevnému Božímu životu a třeba i mocné skutky (zažívat na sobě, ale i konat, zázraky). To nejsilnější je **oprávněné** povědomí o Božím omilostnění od hříchu. Takový člověk může právem očekávat, že na Božím soudu obstojí – někteří to nazývají *jistotou spasení*.

Protože však spása souvisí s obětí, utrpením, zkouškami a podobnými ne moc příjemnými věcmi (jak ze strany Boha, tak i člověka), okolí dotyčného člověka nemusí o tom, že je spasen, nic vědět. Může si dokonce myslet pravý opak – že „osud“ (Bůh) toho člověka pronásleduje víc než jiné lidi. O to ale zas tak moc nejde, co si myslí okolí, zvláště když se mýlí (viz kniha Jób). Tragedie je, když se mýlí sám ten člověk. Když má falešný pocit, že je **vše v pořádku. Že je spasen. A není.**

Buď že si myslí, že „nikomu nic zlého nedělá“ a tudíž je vše před Bohem v pořádku. Nebo že udělal určité kroky směrem ke své záchraně, které stačí. Chodí do nějaké církve, udělal před časem Bohu nějaké obřadné vyznání, modlí se, čte Bibli, zpívá zbožné písničky, je pokřtěn..., **a Bůh je spokojen**“. Ale on spokojen není! Tak, jako se může mýlit ateista a namlouvat si, že Bůh neexistuje, a za vše zde na světě může jen souhra okolností (náhoda), **tak se může mýlit, ještě tragičtěji, člověk věřící v Boha!** Byl by to asi ten nejhorší omyl v životě. Asi jako islámský terorista – sebevrah, který si myslí, že jde po svém činu rovnýma nohama do nebe, a pak zírá, kdeže se to octnul! To je docela trapné.

Gott mit uns

Bůh s námi, měli nacističtí pohlaváři na opasku. Bůh nám pomůže vyhrát válku, nebe i peklo je s námi, **věřili**. Hitler věřil, že i oheň a přírodní živly jdou s ním, stejně jako všichni bohové. Proto dal svým vojákům do tuhé ruské zimy jen šálu a jeden pár rukavic, věřil totiž, že zima a mráz ustoupí jeho cílům. Výsledek (to, že tisíce vojáků pomrzlo) ukázal, že zatímco **jejich** bohové, démoni i peklo opravdu s nimi byli, **skutečný Bůh byl proti nim**. Měl asi hodně důvodů, proč je nechal určitou dobu řádit. Vždyť v takových dobách se ukáže, kam člověk patří, na které je straně, a co umí hřích. Smrt není to největší neštěstí člověka. Největší neštěstí člověka je život ve lži a v hříchu, bez Božího odpuštění, bez spásy. To je pravá příčina našich mnoha různých trápení, Hitlerovo řádění a koncentráky jsou už jen důsledek. Nevyhnutelný důsledek! **Skutečná příčina smrti má však duchovní povahu.** Rozpoznat příčinu je důležitější než jen odstranit důsledek (to ví přece každý opravář). Proto je tak zlé žít ve lži a omylu, a to i o svém spasení.

Neléčené zranění může být smrtelné

Pokud má člověk vážné, třeba vnitřní zranění, nebo vážnou nemoc, a neví o tom, asi to nebude ani léčit. Možná pociťuje nějaké bolesti, ale připisuje jejich příčinu něčemu nevýznamnému. Toto špatné rozpoznání diagnózy může být tragické, může se ho dopustit laik i odborník. Takové jedno velmi vážné smrtelné zranění si v sobě neseme úplně všichni. Je to **hřích**. Ten způsobuje nejen to, že si navzájem všelijak ztrpčujeme život, ale i to, že nakonec – ze zcela biologicky nepochopitelných důvodů – naše těla umírají. Smrt je totiž jedna ze záhad medicíny i biologie.

Organismus, zvláště člověka, je tak zkonstruován, že jeho buňky se pravidelně od narození vyměňují. Regenerují se. Asi do třiceti let jsou všechny buňky v těle (i mozkové, to se dlouho nevědělo) nahrazovány novými, aniž to nějak moc pozorujeme (všimneme si toho jen u kůže, vlasů a nehtů nebo po zranění). Záhada je, proč tato regenerace postupně přestává po třicítce fungovat, zpomaluje se a stále více starých buněk zůstává v těle bez náhrady. To je tajemství biologie, ne však teologie. Bible říká jasně, že příčinu třeba hledat krátce po stvoření, kdy se do světa dostal hřích, kdy došlo k porušení lidí i přírody a Bůh zasáhl, aby člověk nežil věčně (jak bylo původně možné). Člověk – hospodář se zkazil, a kde je špatný hospodář, chátrá i hospodářství. Smrt a umírání, chaos a degenerace postihla svět. Bůh však nabídl také lék a uzdravení.

Jak to funguje?

Jak slovo spása, tak i slovo **hřích** lidé znají a používají. Někdy v legraci, jindy vážně. Hřích není přemísťování věcí z jednoho místa na druhé, hřích je přemísťování věcí bez svolení jejich majitele (krádež). Hřích není sex, hřích je sex s někým, s kým být nemá (smilstvo). Hřích není mluvení, hřích je mluvit to, co není pravda (lež, pomluva). Hřích není házet kameny, ale házet je na nevinnou hlavu (vražda). Ale i toto vše může mít výjimky. Bible definuje hřích takto: kdo **může** udělat dobré a neudělá, má hřích. Nebo jinak: hřích je bezzákonost, tedy jednání v rozporu se zákonem (Božím zákonem). Jsou to hříchy, proč se lidé dostávají do vězení nebo na šibenici. Jejich hříchy, **nebo těch druhých** (třeba při justičních omylech).

Představte si, že jste udělali nějaký takový vážný hřích a čekáte na popravu. Jste ve vězení. A v tom přijde za soudcem váš nejlepší přítel a řekne: prosím, pusťte ho, já půjdu na popravu za něj. Tak něco takového se odehrálo mezi Bohem a Ježíšem Kristem a námi,

lidmi. První člověk na světě, Adam, Boha neposlechl a uvedl tím do světa lidí hřích a smrt. Bohu poslušný Kristus, který žádný hřích neudělal, umírá místo Adama, aby přivedl lidi zpět k Bohu.

Pozemský soudce by takovou nabídku asi nepřijal (Bůh ji přijal). Nicméně případy, kdy se za záchranu (**spásu**) člověka obětoval jiný člověk, se staly na světě již mnohokrát (např. pater Kolbe a další). Takové jednání je nejvyšší láskou. Když se jeden člověk obětuje za záchranu druhého. Když ale byl ztracen věčný život, musel se obětovat někdo, kdo ten věčný život měl – a to byl v celé historii lidstva jen Ježíš. **To je ten lék na hřích**. Kristova oběť za lidstvo přináší zpět ztracený **věčný život**. Ne naší zásluhou!

Placebo

Když se zkouší nové léky, podá se kontrolní skupině lidí látka, která se skutečnému léku jen podobá – nemá však jeho složení ani účinky. Nikdo z testovaných neví, zda dostal skutečný lék, nebo toto tzv. **placebo**. Placebo se může projevit psychicky. To když se pacient domnívá, že dostává léky, skutečné chemikálie, ale ve skutečnosti dostane třeba jen injekci čisté vody. **A někomu se uleví!** Je to důsledek sugesce. Stejně tak „duchovní placebo“, které dnes někteří věřící užívají, a zas jiným dál rozdávají, má vůči hříchu jen paliativní (tj. zmírňující) účinky. Neodstraňuje příčinu problémů – hřích. Ulevuje se jim, mají dobrý pocit, že jsou vyléčeni, **spaseni**. Domnívají se, že přijali skutečný lék, ten naprosto účinný, a nyní jsou už jen v rekonvalescenci. Je to však tragický omyl, nejtragičtější, v jakém snad může člověk žít. Ježíš jednou takové lidi nazval „obilené hroby“. Navrch vypadají čistě, jako spasení (uzdravení), ale uvnitř jsou plni hniloby (nemoci). Tento stav se dá také pojmenovat slovem pokrytectví.

Pokrytectví je velké nebezpečí, které číhá na lidi všeobecně, na věřící lidi pak zvlášť. Je to život ve falešném domnění, že člověk je spasen, v pořádku, že patří Bohu, **ač nepatří**. Že přijal lék na hřích, ale ve skutečnosti to bylo jen placebo. Takový člověk chodí třeba do nějaké církve, modlí se tam, zpívá písničky, poslouchá kázání, pokyvuje hlavou na souhlas, vede učené zbožné řeči, třeba i vyučuje druhé, čte Bibli – ale spasen není. Možná byl pokřtěn, možná prošel nějakým iniciačním (zasvěcovacím) obřadem (křest, konfirmace, břimování), možná řekl v pohnuté náladě nějaká nadšená slova Kristu. Třeba něco slíbil, i písemně. **Ale skutečný lék na hřích nepřijal** – jen placebo. Duchovní nádor odstraněn nebyl a metastázy zla jsou zjevné.

Takový člověk se často dostává do problémů, stále znovu a znovu musí podstupovat duchovní terapii (nekonečné rady od pastýřů či jiných věřících, neustálé „foukání na bolístky“, nekonečnou pastorační pomoc, stále „dobíjí baterii“ a „tankuje“, a pořád je jak děravé řešeto, jen „natankuje“, už je zase „na suchu“). Ježíš řekl o lidech, kteří ho přijmou jako lék na hřích (uvěří v něj), že se stanou zdrojem života. „Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra.“ (Jan 7:28) Ten už nemusí tankovat a dobíjet a pořád si nechat foukat bolístky, ale sám plní ty „děravé“ a fouká rozbolavené. On nikdy nevysychá, jeho „baterie“ je na věky nabitá – protože je stále připojena k nabíječce. Nepotřebuje křesťanské shromáždění k obnově své duchovní síly, on tato shromáždění může zakládat, může tam pomáhat podbírat další, jako apoštol Pavel a jiní podobní.

Kamna jsou zdroj

Víte, jaký je zásadní rozdíl mezi horkými kamny a ohřátým předmětem, který stojí vedle nich? Když dáte kamna do chladné místnosti, tak to tam rozežhřejí, když tam ale dáte rozžhavený předmět, vychladne. Takový je rozdíl mezi člověkem obráceným a neobráceným, spaseným a nespaseným. Spasený člověk je zdrojem života a radosti i pro druhé. Nepotřebuje, aby ho někdo pořád podpíral, radil mu, utěšoval, přemlouval, znovu ho zapaloval, povzbuzoval a dobíjel. Toto vše potřebuje naopak ten, kdo místo spasení přijal jen placebo. Ten se vnějšími způsoby může podobat spasenému (chodí do církve, mluví o Bohu, má náboženské způsoby, je „celkem slušný“), ale **uvnitř** skutečné spojení s Bohem nenastalo, je to tam nezhojené, bolavé, původní, tedy smrtelné, skutečným pánem je tam hřích. Není to ratolest napojená na živý kmen.

Tito lidé a jejich chování bývají častým důvodem – i když zcela nepřijatelným – proč tolik lidí odmítá církev, víru v Boha, náboženství. Zde je **vítaná výmluva**, proč se osobně nezajímat o pravdu svého života a nehledat jeho smysl právě tam, kde se nejvíce nabízí – u autora tohoto světa, o kterém se může člověk dozvědět právě nejvíce v církvi. Tento falešný důvod odporu vůči církvi jim poskytují svým chováním právě ti „zrovna nedobití, nenatankovaní“ pseudokřesťané. Když ale třeba kazatelům toto vysvětlují, říkají, že hlásám křesťanské „supermanství“. Já ale vůbec neříkám, že křesťan nemůže být unavený, nemocný, smutný, rozbolavený. Říkám jen, že je u zdroje života, že je sám tím zdrojem pro druhé, protože je na věky se zdrojem (Bohem) spojen (v Kristu). Nic víc, ale také nic méně. **Bud' jsme přijali Krista, nebo placebo** – „supermanství nesupermanství“.

Časté nepochopení

Časté nepochopení toho, co je to přijmout Kristovu oběť jako lék na hřích, panuje na straně věřících i nevěřících, lidí náboženských i nenáboženských. Přitom Bible tento proces popisuje zcela zevrubně, asi tak na tisíce stranách Starého a Nového zákona. Ukazuje, že přijmout Krista – tedy uvěřit v něj a následovat ho, může mít ty nejbizarnější, nejpodivuhodnější projevy a podoby. Může to prožít člověk, který Boha nikdy nehledal („dal jsem se poznat těm, kteří mne nehledali“), stejně jako ten, který ho intenzivně hledal („kdo hledá, najde“). S Kristem může být spojen ten, který o něm v životě neslyšel, jako ten, kdo o něm slyšel od dětství – a naopak.

1. Spasen Kristovou obětí **může** být i člověk, který se s náboženstvím nesetkal, do kostela nikdy nevěšel a Bibli nečetl. Sem patří lidé, kteří žili před Kristem, nebo kteří v době, kdy byl na zemi, byli fyzicky daleko od něj, třeba na druhé straně zeměkoule. Tito všichni lidé mohou (i nemusí) být spaseni. Tak i ti, kteří dnes o Kristu nevědí a třeba náboženství odmítají a pravdivou teorii neznají!
2. Spasen Kristovou obětí **nemusí** být člověk (to jen opakuji), který Kristovo jméno používá denně (to konečkonců dělají i nevěřící, když říkají „ježíšikriste“ či „ježíšmarjá“), ten, kdo se modlí a chodí do kostela nebo do nějaké církve, čte Bibli a intenzivně se stýká s věřícími lidmi. Toto vše může být (i nemusí) jen „placebo“ – od hříchu to nepomůže a od Božího odsouzení také ne. To jsem již popisoval.
3. Spasen Kristovou obětí může být i člověk spojený s úplně jinou ideologií, než je křesťanství (slovo křesťanství není odvozeno od slova „křest“ - řecky *baptisma*, ale od slova „Kristus“ - řecky *Christos*). Tedy buddhista, hinduista, mohamedán, komunista, ateista i nacista – ti všichni mohou (ale nemusí) být spaseni výkupní obětí Ježíše Krista. Ne proto, v co nyní věří, ale proto, komu jednou uvěřil! Ne proto, v **jakém bahně nyní plavou**, ale proto, **kdo** je může vytáhnout. Kristus zemřel za všechny a nabízí všem tuto záchranu. Proto mohl být spasen i jeden ze zločinců, kteří viseli na křížích vedle Ježíše. Ale – asi, jen jeden, z těch dvou.

Právě proto, že otázka spasení, tedy kdo bude a kdo nebude spasen, není v kompetenci lidí, koluje mezi věřícími lidmi tento vtíp: Víš, jaká **tři překvapení** tě čekají v Božím království? (Boží království je budoucí místo či „stát“ zachráněných lidí). To první překvapení bude, že tam **nejsou ti**, které jsi tam rozhodně čekal. A pak že tam **jsou ti**, které jsi tam rozhodně nečekal! No a to třetí, že jsi tam **ty**.

Nepochopení

Bylo by nepochopení, aby z toho, co jsem napsal, někdo vyvodil další omyl - že je to vlastně jedno, co člověk dělá a čemu věří. V 15. Omylu bylo jasně vysvětleno, jak je **velmi důležité, čemu věříme – v tom je či není spása!** Jak je důležité hledat pravdu, a jak ji můžeme najít právě v křesťanské církvi. Jsme-li buddhisté, hinduisté, mohamedáni, komunisté, ateisté nebo nacisté, jsme-li zastánci mylných výkladů Bible, **je to životní omyl**. A stejně jako odsouzení do vězení za kriminální čin má svoji vlastní hlubší příčinu, tak i členství ve špatné organizaci má svoje hlubší příčiny. Pokud se s mylným učením takové organizace člověk ztotožňuje.

Kristus se obětoval za **příčinu**. Obětoval se, aby odstranil kořen zla, hřích, nejen jeho důsledky (odstranění důsledků hříchu už je jen důsledek jeho oběti, side-effect). On však odstranil především **důvod**, pro který všichni čekáme na smrt. A někoho ten důvod trápí, jiného netrápí. Někomu jen vadí, „že ho chytli“ – **ne důvod**, „proč po něm museli jít a chytat ho“. Někoho trápí, proč uprostřed nějaké organizace není všechno v pořádku, nenachází pokoj a radost a sílu k pěknému životu, jinému to nevadí.

Jen jednoho je třeba

A tady jsme u jádra věci. Co když se člověk narodil v Japonsku, v buddhistické rodině, a byl tak vychován? A v jeho srdci je velká touha po pravdě, hledá ji, vadí mu zlo, trápí se jím? A co když se někdo narodil v ateistické rodině? - a má velkou snahu dozvědět se, proč jsme tady a co kdo tvrdí - a tak hledá a pátrá, protože chce znát pravdu, vadí mu hřích. A jiný se narodil v rodině katolíků, svědků Jehovových, komunistů nebo bez rodičů? Ano, místo našeho narození, výchova, přesvědčení našich rodičů, vychovatelů, škola i doba, ve které jsme se narodili, to vše formovalo směr (dobrý či špatný), kterým můžeme i velmi dlouho jít, třeba celý život. To vše formovalo **teorii**, životní filosofii, kterou jsme se naučili od mládí vyznávat. To vše formovalo i **praxi** našeho života – např. členství v nějaké organizaci.

Takže navenek můžeme být slušní nebo neslušní, věřící nebo nevěřící, dobří či zlí, „chodiči“ do církve nebo „nechodiči“ do církve, vyznavači západních či východní náboženských směrů, nebo žádných směrů. Jako ti dva, co viseli vedle Ježíše. A přece měli v sobě **cosi, co bylo víc a důležitější** než jejich momentální situace – oba dva to měli. Jeden měl cit pro spravedlnost a pochopil, že Ježíš je i pro něj naděje, druhý nepochopil nic (pokud můžeme soudit z velmi kusé historické informace v Bibli). **Projevilo se to až na poslední chvíli – ale bylo to v nich**, i kdyby byli Krista nikdy nepotkali! Jeden lupič je při dělení kořisti nepoctivý, druhému to vadí. Nejsou stejní, pokud jde o vnitřní postoje.

Nevíme, proč ti dva vedle Ježíše šli až do vlastní smrti špatnou cestou. Přesto jeden z těch dvou zločinců byl člověk, který byl „jinde“. Ne navenek, ale uvnitř. **Projevilo se to na poslední chvíli jen dvěma jeho větami.** Tento obraz Golgoty, kopce na okraji Jeruzaléma, kde byl v prvním století ukřižován Ježíš a ti dva zločinci po jeho stranách, je takový modelový obraz světa lidí. **Tři ukřižovaní:** jeden svatý, nevinný (Kristus), druhí dva nesvatí, hříšníci. A z těch dvou jeden Boha ještě nakonec najde, protože mu kdesi v hloubi duše patří, druhý je zcela mimo.

Tři skupiny lidí žijících pospolu

Tři ukřižovaní na Golgotě jako by reprezentovali celé současné i minulé lidstvo.

Jedna skupina jsou lidé, kteří **vědomě** žijí pro spravedlivého Boha, jsou tedy už i rozumem na jeho straně a obětují se za druhé. Po setkání s Kristem a jeho učením s ním a pro něj žijí.

Druhá skupina jsou lidé, kteří se zatím potácejí ve svých neodpuštěných vinách. Mohou žít lépe či hůře, třeba pod různými náboženstvími, všelijakými organizacemi, nebo jako ateisté. Mohou být slušní a spořádaní i naopak. Vyznávají všelijaké teorie o životě. Avšak kdesi v hloubi duše patří k těm prvním, patří Bohu. Jsou připraveni na setkání, které je změni. Je možné, že ještě za života zde na zemi uvěří v Krista a **porozumí**. Začnou žít tak, jako ti první.

Třetí skupina jsou lidé vnějškově zcela podobní té druhé. Horší či lepší. Mohou mít i „dobrou teorii“, chodí třeba do nějaké křesťanské církve, nebo církev odmítají. Liší se „jen“ hluboko uvnitř své duše – **nikdy pravdě neporozumí**, nikdy si ji nezamilují a trvale se k Bohu nikdy nepřiblíží, i když vnějškově to s nimi může vypadat nadějně. Kdyby žili v 1. století, byli by Krista při setkání odmítli. Možná by se jím nechali uzdravit či nakrmit, ale jinak by je toto setkání nezměnilo.

Je užitečné si uvědomit, že dokud nebude nastolen Boží stát (Boží království), tyto tři skupiny jsou naprosto fyzicky pomíchané, tito lidé z různých skupin žijí pospolu, často v jedné rodině. („jeden bude vzat a druhý zanechán“). Je velmi ošidné snažit se lidi do těchto skupin již dnes zařazovat. Tato práce náleží jen Bohu. Věřící v Krista mají kázat evangelium, ne lidi škatulkovat. O nějakém rozlišení však asi každý přemýšlí a Kristus jej úplně nezavrhoval („neházejte perly své sviním“). Je však duchovně bezpečnější se rozlišováním moc nezabývat, prostě proto, že je velmi obtížné a ošidné. Je pravdivé jen v duchu svatém.

Mnozí návštěvníci církevních obřadů se mohou dívat svrchu na **lidi, kteří patří k jinému vyznání**, nebo na různé neznabohy, kriminálníky a desperáty. A naopak blahosklonně přijímají sobě podobné. Když ale člověk touží přijít věcem na kloub, zjistit, jestli jde po správné cestě – pak má **skoro každý**, v každé době a ve většině zemí světa možnost poznat Boží pravdu. Člověk, kterému začal život lépe, se může dívat s pohrdáním a svrchu na odlišně smýšlejícího a jednajícího člověka. Jen musí dát moc pozor, aby se na něj jednou nedíval místo svrchu zespolu!

Jestli Bůh něco nenávidí, tak je to pýcha. Ježíš řekl jasně: **od toho, komu bylo více dáno, bude i více požadováno.** (Luk 12:48) A jinde řekl: Pravím vám, že mnozí od východu i od západu přijdou a budou...v království nebeském; ale *synové království* budou vyvrženi

ven do tmy; tam bude pláč a skřípění zubů. (Mat 8:11,12) Bylo to řečeno právě v situaci, kdy Ježíš ocenil velkou víru člověka, který nepatřil do tehdejší (správné) církve. Slova „od východu“ i „od západu“ mohou naznačovat, že ve všech kulturách, náboženstvích a směrech má Bůh svoje lidi. „Po jednom sebrání budete“ a „zachoval jsem si v Izraeli sedm tisíc těch, kteří se neklaněli Bálovi“ čteme ve Starém zákoně. (Iz 27:12, 1Kr 19) A dva budou na loži, ...na poli, ...ve mlýně - a jeden bude vzat, a druhý zanechán, řekl Kristus. Trochu to ukazuje na časová pásma, ve kterých se svět bude nalézat při příchodu Božího soudu (lože-večer a noc, pole-dopoledne a odpoledne, mlýn-ráno a dopoledne).

Terč má jen jeden střed

Dospěl jsem ve svém životě k názoru, že pravda je jen jedna. Že není víc způsobů, jak vznikl život na Zemi, ale jen jeden. Že není více lidí, kteří jsou v něčem nejlepší. Že není možné být „tak trochu v jiném stavu“, a ani není možné být „tak trochu na Boží straně“. Není mnoho dobrých životních programů, ale jen jeden. Je jen jeden smysl života, kterému se může člověk obětovat, ostatní jsou nesmysly – a těch je hodně. Není mnoho Bohů, ale jen jeden. A není víc cest, kterými se člověk k jedinému Bohu dostane, ale jen jedna – **Kristova. Přestože lidé tvrdí, že jich je mnoho** (viz 16. Omyl).

Když střílíme do terče, chceme trefit střed, desítku. Ovšem devítka je také dobrá, i osmička se počítá. A přece nemíříme na osmičku, ani na devítku, ale na desítku, do středu. Je mnoho přijatelných zásahů, ale abychom jich dosáhli, míříme vždy do středu. Ježíš jednou prohlásil: Já jsem ta cesta, pravda i život. A kamarád, který se dřív věnoval buddhismu, jednou prohlásil: Myslím, že kdyby se Buddha sešel s Kristem, stal by se Kristovým učedníkem. A ne naopak. **A o tom to je.** I Buddha šel po svém obrácení po velmi vznešené cestě. Ale záleží na tom, co by učinil, kdyby se setkal s Kristem – o 500 let později a 5000 kilometrů víc na západ. Kristus byl dokonalejší než Buddha, a při setkání s ním se pozná, kam člověk míří - jaký člověk je. Kristus byl střed. Stejně tak by setkání Krista, dříve než visel na kříži, rozdělilo oba zločince s ním visící. Jeden by šel za Kristem, druhý by se odvrátil. Je však také nutno vzít v úvahu, že vše a každý má svůj čas.

Důležité pro tento výklad je pochopit, že k takovému fyzickému setkávání jakéhokoliv člověka (ať už Buddhy nebo jiných lidí) s Kristem **vůbec nemusí docházet**. Prostě buď v Buddhovi, ve mně nebo ve vás je půda pro přijetí Kristova smýšlení, nebo není. A každé setkání s pravdou či lží, spravedlností či nespravedlností, dobrem a zlem, charakternějším či méně charakterním člověkem, je setkání, ve kterém se vždy a znovu náš vztah ke Kristu řeší a prověřuje. Prověřuje se, kde rozpoznáváme střed, kam míříme. Co přijímáme a co zavrhneme, co je nám milé a co lhostejné. Tedy priorita hodnot.

Ježíš řekl: kdo přijímá vás, přijímá mne, a kdo přijímá mne přijímá toho, kdo mne poslal. Dospěl jsem ve svém životě k názoru, že Ježíš je střed. Všechno ostatní je napodobování, následování, opakování, kopírování, čekání na setkání s ním – nebo omyly. Pravdivý originál je jen jeden. Komunista nedojde k pravdě proto, že i v komunismu je také trochu pravdy (snad by se tam i nějaká našla). Ale proto, že jej pravda táhne ke Kristu a on pak musí odvrhnout komunismus, dříve či později. Buddha nedojde k pravdě proto, že i v buddhismu je trochu pravdy (jistě tam je), ale proto, že začne mířit do středu – a **ten střed není v buddhismu ani v komunismu**. Zatouží se jich vzdát pro lepší věci – a ty najde u Krista.

Když máme ve sklenici nějakou dobrou tekutinu a chceme tam nalít jinou lepší („vodu života“), musíme tu první, také celkem dobrou („současný slušný život“), vylít. **Nemůžeme je smíchat! Člověk se musí vzdát špatného i dobrého, chce-li to nejlepší.** To podstatné je, jestli to nejlepší opravdu chceme a rozpoznáme (porozumíme), když se s ním setkáme. Jsem přesvědčen, že mnoho lidí, navštěvujících dnes křesťanské církve, a vyznávajících **takzvané** křesťanství, by v prvním století při setkání s Kristem šlo jinam, pryč od něj. Vyčpělé, mdlé, divadelnické a na člověku nic nepožadující některé současné (show)křesťanství **se jim líbí** – ale skutečný Ježíš, od toho by na hony utíkali. V tom je ta velká nejistota spasení! V tom je ta velká jistota spasení! A na druhé straně lidé, kteří toto vyčpělé křesťanství odmítají, by možná v 1. století Krista nadšeně následovali. Pozor však na unáhlené konkrétní soudy, jen Bůh vidí do srdce.

Kristus nezaložil vůbec žádnou organizaci

Organizace, všude ve světě, v různých **lidských** aktivitách, je **naprosto nevyhnutelná**. Jen v křesťanství jde o mystifikaci. V Krista (pravdu) nelze věřit organizovaně, ale jen samostatně. Proto původní význam novozákonního slova církev (eklésia), je „ti, kteří jsou povoláni“. Ti, kteří v Krista uvěřili, **automaticky** tvoří církev (organizaci) – a naopak, církev nemůže držet pohromadě proto, že se lidé schází v **jedné** budově, u jednoho oltáře, před stejnými sochami, obrazy, chodí ke stejnému faráři a poslouchají všichni toho jednoho svého kazatele. Církve není ani dána tím, že se všichni podobně chovají, zpívají stejné písničky a papouškují stejné vyznání víry.

Členská základna, církevní organizace, fyzická příslušnost k jedné skupině, nic z toho nevytváří Kristovu církev. Církve Kristova jsou dnes všichni ti, kteří milují pravdu a jsou na cestě k ní – ať žijí kdekoli, nebo – mají-li tu Boží milost, třeba i pospolu. A patří k ní i ti, kteří již zemřeli a milovali pravdu a byli na cestě k ní. Proto Kristus řekl: Já jsem ta cesta, pravda i život. Pravda vede k životu, i když cesta k ní může být lemována bolestí a smrtí.

Mezi lidmi je tolik nepochopení proto, že považují za církev nějakou organizaci, vnější lidskou strukturu či budovu – a každý, kdo se tam pohybuje, je „věřící“. Je to asi stejně naivní, jako bychom považovali za doktora každého, kdo je často v nemocnici. Člověk se nestává autem tím, že vejde do garáže. Nedávno mi vyprávěla jedna žena, jak jí někdo při modlitbě ukradl peněženku z kabelky. Pro lidi odmítající církev je to samozřejmě velmi dobré sousto: „vidíte je, to jsou ti věřící!“ Pro toho, kdo hledá pravdu, to žádné sousto není. Takový člověk totiž nehledá důvody proti církvi, „proč církev ne“, ale **kde je pravda**. Nejprve ho zajímá, jak mu církev může pomoci na cestě hledání **pravdy** (tedy Krista živého), později se ptá, jak může pomoci on jí. Špatní věřící ho neodradí, naopak, pomohou mu takovému způsobu života se vyhnout!

Sám Kristus řekl jednou apoštolu Petrovi: „Jdi mi z cesty, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!“ (Mat 16:23) Jidáš byl také Kristův apoštol a nejbližší příbuzný! Proto říká Bible, že i ďáblův **věří v Boha**, ale mají z něho hrůzu. Protože nežijí v pravdě – tedy v Kristu. (Jak 2:19) Sám ďábel byl původně Božím čistým stvořením, ďáblův titul „Lucifer“ znamená „Světloňos“. Ten, který měl nosit světlo, začal přinášet tmu. To se může stát jak bytostem duchovním, tak tělesným. Oni vysmívání čerti či ďáblův jsou vlastně původně „čisti“ andělé, kteří následovali svého pána, satana (odpůrce) a ďábla (pomlouvače). **Tvořili jednu „organizaci“** s těmi, kteří zůstali věrni Bohu! Proto podle organizace nejde nikoho posuzovat. Tak bychom mohli

v prvním století posuzovat Krista podle Jidáše, nebo podle Petra, který Krista zapřel, a podobně. Podobně hodnotili někteří Krista podle lidí (hříšníků), se kterými se on setkával („kamarádil“). To je všechno omyl – **on byl zcela jinde**. Byl „jinde“ nejen v hloubi své duše, ale i svým tělem a skutky!! Tím byl naprostou výjimkou. Chodil mezi zloděje, ale nebyl zloděj. Chodil mezi nemravné lidi, ale nebyl sám nemravný. Chodil mezi vojáky, ale nebyl voják. Stýkal se s mnoha ženami i muži, ale nebyl ani na ženy, ani na muže. Byl svůj, oddělený od hříchu, čistý Boží syn. Kdo ho nechce, může mu dát jakoukoliv špatnou nálepku a najít si důvod, proč tak udělá.

Nic lepšího a chytřejšího nemohl ďábel udělat, než že to všechno pomíchal (lidí svaté s nesvatými) a navíc se ještě sám mezi (hloupými) lidmi zsměšnil, takže ho znázorňují s rohy a řetězy a dělají si o něm a o pekle vtipy. Ono se to hezky směje, dokud nic moc nebolí, že? Ale nejlíp se směje ten, kdo se směje naposledy. Kdo se směje na konci, kdo se směje ještě „den poté“. Ďábel to udělal chytře, všechno to pomíchal (svatost je podle Bible vlastně *oddělenost*, nepomíchanost), ale Bůh využívá ďáblovu chytrost (i ta je stejně jen od Boha) ke svým svatým a spravedlivým cílům. **Nechal to ďáblu pomíchat**, dobro samo ve své podstatě to neohroží a vlastní silou zvítězí, v tom je jeho síla. Bůh nemusí dobro prosazovat mocensky. To sice udělá, ale ne dřív, dokud nebude zlo poraženo mravně, vlastní silou dobra, ze svých vlastních zdrojů. Až pak je možno nekompromisně oddělit zlo od dobra, zlé od dobrých, a vytvořit mezi nimi již více nepřekročitelnou propast. Až se zlo ukáže morálně či právně jako zlo. Pokud by se tak stalo dříve, jen silou a mocí, hrozilo by opět zkažení – vždyť kde jinde, než v ráji, na počátku stvoření, tato situace už byla? Tam byly všechny předpoklady k dobrému světu – a nestalo se. Proto je dnes cesta k dobrému světu odlišná.

To, že někdo věří v Boha (ďábel jistě v Boha věří a nepopírá jeho existenci), ještě neznamená, že Boha miluje a „nezkazuje se“. Tedy že Boha nezradí, nezradí pravdu a nesejde z cesty (sejít z cesty či minout se cíle je významem slova *hřích*). Ten, kdo v Boha věří, nemusí ještě žít pro pravdu (pro Krista). Vždyť pro víru v Boha stačí mít jen dostatečné důkazy, informace a trochu logiky. O směřování člověka to však moc nevypovídá – stejně jako opak, když člověk v existenci Boha nevěří.

K čemu jsou organizace?

Autodopravci, lékaři, učitelé, letci a mnozí další mají svoje organizace. Organizací je i stát a rodina, ale také parta trempů či horolezců. Ti se mohou zorganizovat, zvolit si vůdce a program. Zpívat písničky, schůzovat, podnikat, udělat vojsko a bránit se proti nepříteli. **Jak ale zorganizovat lidi, kteří milují pravdu?** Ustanovit jim vedoucího a pokladníka? Vždyť žijí na různých místech a nachází se v nejrozdílnějších situacích i organizacích. Jeden z manželů může pravdu milovat, a druhý ne. Někdo z těch, kdo už je organizován jako autodopravce či učitel, pravdu miluje, jiný vedle něj, **ve stejné organizaci**, pravdu nemiluje. Někteří z těch, kteří jsou organizováni v nějaké náboženské společnosti či církvi, pravdu milují, jiní nic nepochopili a chodí jen ze setrvačnosti či jiných důvodů.

Někdo z těch, kteří k pravdě směřují, se narodil v bandě zločinců a právě sedí a ještě dlouho sedět bude ve vězení (možná ho popraví) – jiného, který je také ve vězení, žádná pravda nezajímá. Půjde tam zas a zas. Uvnitř jedné rodiny někdo o náboženství nechce ani slyšet. O Kristu nechce ani slyšet. A přece mu patří, je na jeho straně, na rozdíl od manželského druhá, který chodí do církve, na svého partnera vyvíjí tlak, aby uvěřil, a je to pokrytec (obílený hrob). Možná, že ten nevěřící partner se právě brání stát se takovým pokrytcem – je tedy (skrytě) na straně Krista. Tím, že odmítá falešného Krista.

Může to být stejně tak i obráceně, pokrytec může být ten, který poučení o Kristu odmítá. **Je to zmatečné?** Jen ale pro toho, kdo si nedá práci to promyslet. Snažil jsem se zde ten zmatek trochu „zorganizovat“, uspořádat, zpřehlednit. Ukázat, že tak, jako nejde zorganizovat dobré a zodpovědné řidiče a vydělit je od řidičů špatných, nezodpovědných, jako nejde utvořit organizaci dobrých, schopných a pacienty milujících lékařů a vyčlenit je od těch špatných, tak nelze (zatím) fyzicky zorganizovat lidi milující pravdu – **Krista**. Oni svoji celosvětovou organizaci tvoří, jsou ale bez budov, pokladníků, vůdců a byrokracie. Snadno je však poznat každý, kdo k nim (vnitřně) patří – vždyť přijali stejný model lásky – ten Kristův.

Proto také může Kristus prohlásit o Janu Křtiteli: Chcete-li to přijmout, on je Eliáš, který měl přijít. (Mat 11:14) Vůbec není nutné z tohoto verše vyvozovat převtělování či jiné podivnosti. Ten, kdo má Kristovu ducha, má **na jedné straně svoji vlastní vnější osobnost** (určité jméno, žije v nějaké době a nějaké zemi atd.), na druhé straně je **zcela totožný s každým jiným**, kdo má také Kristovu ducha, i když také zcela odlišnou vnější osobnost (jinak se jmenuje, žil třeba v jiné době a jiné zemi atd.). V tomto stejném duchu (postoji k životu) bude podobně jednat a podobně řešit rozličné situace, jak by to dělali ostatní stejného ducha, i když vnějškově jiní lidé. Proto každý, kdo plně patří Kristu, může říci o jiném takovém: vím, jak se zachová. Ví, co udělá. Je zde prostá totožnost povah a charakterů. Není na tom nic až tak záhadného, funguje to dnes jako kdysi. Samozřejmě se to zatím netýká těch, kteří dosud Krista nepřijali a svůj život mu prakticky nepodřídili. Na které to teprve čeká. A naopak: dva lidé si mohou být fyzicky blízko, často být spolu, být třeba manželé či členové jedné organizace, a přece se velmi podstatně (povahově) lišit.

Kdo tedy pochopil, ví, že nemluvím **proti oprávněnosti lidských organizací**, ani těch církevních – ale jen o jejich **nedostatečnosti**. O jejich neschopnosti přijímat jen svaté lidi, třídít „zrno od plev“. Církevní organizace jsou užitečné k tomu, že člověk, zvláště na počátku svého hledání, má velikou pomoc. Seznámí se s vynikajícími lidmi (i těmi opačnými), dostane dobrou literaturu (Bibli) i nabídku poučení a výkladu. Často i praktickou pomoc v životě a od mnohých i dobrý příklad praktické víry – alespoň pro začátek.

Božímu člověku totiž „všechny věci napomáhají k dobrému.“ Tedy i to, že se v církvi setká jak s duchovně vynikajícími lidmi, tak s pokrytci. Obojí je tomu, kdo hledá pravdu, k dobrému. Jednomu to pomůže, aby se pokrytcem nestal, druhému se pokrytectví zalíbí. Člověk se může v církvi i osobně setkat s Kristem a přijmout ho do svého života. Jak se moderně říká: člověk se tu profiluje. Doporučuji každému, kdo pravdu hledá, aby si zcela jistě nějakou pěknou křesťanskou církev našel. Při hodnocení církví je dobré připomínat si následující rozhovor.

Jeden člověk se ptá druhého: „Nevíš o nějaké dokonalé církvi?“ „Jo, vím, ale nechod tam!“ „A proč?“ „Protože pak už přestane být dokonalá!“

Mnozí dnes věří, že homosexuálové a další jinak orientovaní jsou rovni ostatním

Rovní mohou být v tom, že mají dvě ruce a dvě nohy a jednu hlavu, ale nemohou být rovni svou sexualitou. Nevidomí, hluchoněmí nebo lidé po obrně jsou jistě v mnohém rovni ostatním, ale nejsou rovni ve schopnosti vidět, slyšet, mluvit a pohybovat se. **Homosexuál není roven heterosexuálovi, protože:**

1. Nemůže plodit děti (není-li též bisexuál) a sám se **narodil jen díky heterosexuálním** rodičům (neuvažujeme-li o novodobých lidských zásadách do genetiky).
2. Celá živá příroda zná homosexualitu **jen jako poruchu**. U všech savců a dalších tříd organizmů jsou pohlavní orgány párové a patří k sobě jako klíč k zámku (partenogeneze je jiná forma rozmnožování, jinou mají i bakterie). Hlavní funkce pohlavních orgánů není vzbuzování rozkoše, ale **rozmnožovací!** Nejde tedy jen o vnější pohlavní orgány (penis a pochvu), ale také **o jejich vnitřní funkci**. Klíč se nestrká do jiného klíče, ani do škvíry mezi dveřmi či do kukátka. Nemá totiž „zasunovací“ funkci, ale odemýkací. Jeho **hlavní funkci** je umožnit vstup někam dál, ne **pouze** udělat majiteli příjemný pocit ze „zasunutí“ – **kamkoliv**. Příjemný pocit sám o sobě není nic špatného a hříšného, ale není to hlavní funkce pohlaví. Asi jako hlavní funkce nosu není někam jej strkat a hlavní účel uší není nošení náušnic.

Mobilním telefonem jistě můžeme zatloukat hřebíky, ale tak nějak se k tomu moc nehodí a hlavně k tomu nebyl vytvořen! Také lednička je výborný botník – ale většinou **tak slouží, až když nefunguje** a stojí bez dveří za dveřmi. (*Běda neschvalujícím*, K. P. 9/2001)

Tím pádem válečný pokřik homosexuálů „my jsme jako vy“ je nepravdivý. **Nejsou!** Protože však **jejich vada a především debilní filosofie** je spojená s intimními věcmi, je kolem homosexuality, na rozdíl od jinak postižených lidí, tolik vzrušení a zmatků. Ze všech těchto 33 Omylů, které byly uveřejněny v diskusním fóru pro mládež na internetu, nejvíce rozpoutal diskuzi právě tento omyl, o homosexuálech. Mnozí mají obrovskou „svatou“ potřebu se jich zastávat – jako by jim někdo ubližoval. Primitivní homosexuální filosofie (kterou zastávají někteří homosexuálové a někteří heterosexuálové) však ubližuje společnosti jako celku, protože zatemňuje pravdu, ať už ji zastávají členové parlamentů, média, literáti, vědci či tupý dav.

Mnohým lidem nevádí lži darwinismu dodnes učené na školách, ze kterých vzešlo nacistické a komunistické krvežíznivé běsnění a hrůzy 20. století s desítkami milionů mrtvých, a strašný stav mezilidských vztahů, třeba v rodinách, v současnosti. Dodnes se církvi a věřícím lidem vyčítají křížácké války a inkvizice, tedy asi půl tisíciletí staré události. To lidem vadí a mají v tom důvod, aby nehledli Boha. A také mnoha lidem nevádí, že homosexuálové ve 20. století rozšířili AIDS a způsobili smrt milionům lidí – a to, že v tom pokračují, se velkoryse dnes v médiích a ve společnosti toleruje. To se odpouští, křížácké války a inkvizice před staletími nikoli. Snad je to tak, že lidé mají prostě obrovskou potřebu někoho odlišného bránit (někdy) – což je i sympatické, jen kdyby ta obrana byla založena na pravdě. Nevadilo by mi zastávat se homosexuála proti těm, kteří ho pro jeho vadu chtějí trestat. Velmi mi ale vadí zastávat se mylné a trapné homosexuální životní filosofie a homosexuálních praktik, lží a omylů. Navíc je homosexualita v drtivé většině spojena s promiskuitou (časté střídání partnerů – Philip Blumstein, Peppi Schwartz: *American Couples: Money, Work, Sex*)

Homosexuálové jsou největšími šířiteli HIV infekce v ČR - v roce 2005 způsobil homosexuální styk 55,6% ze všech registrovaných nových nákaz virem HIV, což při podílu homosexuálů v populaci (max. 4%) znamená, že riziko nákazy virem HIV je cca 40x vyšší při styku homosexuálním než při styku heterosexuálním (v roce 2005 se virem HIV nakazilo 50 osob stykem homosexuálním, a „jen“ 28 osob stykem heterosexuálním). V médiích se přitom o tom všemšes mlčí! <http://www.aids-hiv.cz/tab1.htm> Intravenózní toxikomani ani zdaleka nepředstavují z hlediska infekce HIV takové nebezpečí (<http://www.aids-hiv.cz/textova.htm>). Pravidelné měsíční zprávy o způsobu přenosu nákazy lze nalézt v komentářích Státního zdravotního ústavu (<http://www.szu.cz/cem/zpravy/zpr0206/komen.htm>). Starší zprávy lze získat změnou čísla v adrese - např. 12. měsíc 2005 se zadá /zpr1205/

V roce 2005 vyšla studie „HIV - infekce a homosexualita“, na které se podílel sexuolog - homosexuál a evangelík! - MUDr. Ivo Procházka (Církev československou evangelickou byl navíc tento homosexuál spolu s dalšími odborníky pověřen vypracováním odborného stanoviska k homosexualitě (http://www.srcc.cz/synod/tisky/tisk19_06.htm, <http://mfdnes.newtonit.cz/default.asp?cache=777263>) , z níž vyplývají ve vztahu k přijatému Zákonu o registrovaném partnerství šokující skutečnosti (http://www.stud.cz/sb-aids/hiv_infekce_a_homosexualita.pdf) Ze studie vyplývá, že nejpromiskuitnější a nejrizikovější chování mezi homosexuály z hlediska přenosu viru HIV mají právě muži, kteří žijí v homosexuálním partnerství se stálým partnerem déle než jeden rok! Viz strana 17, 18, 19, 20 a především strana 32 předmětné studie. Že největším epidemiologickým nebezpečím jsou homosexuálové žijící ve stálých partnerstvích, není nějakým specifickým ČR, ale vyskytuje se i v jiných vyspělých zemích - viz s. 35 a 37 této studie. **A za situace, kdy právě homosexuálové žijící ve stálých partnerstvích jsou největším nebezpečím, schválila poslanecká sněmovna ČR zákon o RP – registrovaném partnerství!**

Zákon přijali poslanci po odkladu vynuceném ze strategických důvodů ČSSD většinou jediného hlasu dne 15. 3. 2006, tedy ve výročí počátku německé okupace naší země (15. 3. 1939). Je to jen náhoda, že si zlo vybírá stejné dny? Z uvedené studie dále vyplývá, že v našich médiích je největší podíl HIV nakažených mezi homosexuály zamlčován z důvodu "pozitivní diskriminace", takže jen 24% respondentů (v drtivé většině homosexuálů) vědělo, že právě homosexuálové jsou virem HIV nejvíce ohroženi - viz: "Znalosti z oblasti epidemiologie, biologie a prevence HIV infekce jsou horší než v minulých studiích, kdy už nebyly dostatečné. Pouze 24% respondentů vědělo, že homosexuální přenos zodpovídá za většinu nových případů HIV pozitivitu. Tato misinterpretace zřejmě souvisí s prezentací problému v médiích, kdy je homosexuální skupina obyvatel "pozitivně diskriminována" tím, že není zdůrazněna její priorita v epidemiologické situaci." (http://www.stud.cz/sb-aids/hiv_infekce_a_homosexualita.pdf).

Dá se tedy říci, že Poslanecká sněmovna přijetím zákona o RP a média zamlčováním skutečné epidemiologické situace v homosexuální komunitě nepřipustně hazardují se zdravím občanů. Kromě toho i do zatím neschváleného vládního návrhu nového Trestního zákona bylo zařazeno několik paragrafů ochraňujících „práva“ homosexuálů, např. § 329, 331 a 333, viz <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=4&CT=744&CT1=0>. Tedy ten, kdo by veřejně varoval před nebezpečím homosexuálů pro společnost, by dle § 331 mohl být trestně stíhán. A to je teprve začátek. Nedá se očekávat, že přijatým Zákonem o registrovaném partnerství by absurdní požadavky homosexuálů skončily. Dá se předpokládat, že další vývoj u nás bude kopírovat vývoj v některých západních zemích (homosexuální hnutí působí totiž koordinovaně i na mezinárodní úrovni). Budoucnost u nás může zanedlouho vypadat podobně jako v americkém státě Massachusetts – viz

http://neviditelnypes.zpravy.cz/p_zahranici.asp?r=p_zahranici&c=A060313_180135_p_zahranici_wag
(Čtyři předešlé odstavce převzaty z: „Novazeme/Jarek J./Květoš, 29. 3. 2006“)

Prapory a fangle

Každému jen trochu normálnímu a cudnému člověku se musí zvedat žaludek, když vidí průvody homosexuálů a lesbiček s prapory a transparenty volajícími po jejich právech. Nazí či polonazí, pomalovaní a navonění, tancují jak smyslů zbavení na ulicích (demokratických společností!) a křičí, že jsou normální, také umí vychovávat děti, aby je společnost nediskriminovala. Proč takové průvody nepořádají slepci nebo neslyšící? Proč slepci nevolají: jsme jako vy, nediskriminujte nás, dejte nám možnost řídit auta a letadla, umíme to stejně dobře, jako vy... Proč není tlak na letecké společnosti, aby zaměstnávali také nevidomé piloty? **Tam se ta diskriminace tak nějak mlčky toleruje** – zatím. Silně to připomíná křik moderních společností po rovnosti mužů a žen, zatímco v praxi každý ví, že je to nereálné a drtivá většina mužů i žen toto volání po rovnosti ignoruje a z feministek si dělá jen legraci. Je to moderní pokrytectví.

Obraz pochodu homosexuálů je jen další ukázka, jak může nejen jedinec, ale i skupina lidí **totálně zhloupnout**. Kdyby však to postihlo jen je, ještě by to šlo. Prostě by je policie rozehnala a hotovo. Ale když se zblázní i většina parlamentu, co potom? Co státy, které se tváří, že homosexualita je tak normální jako dýchání a jídlo? Jaký mozek asi mají poslanci, kteří tvrdí, že homosexualita je prostě jen jiná sexuální alternativa, a tudíž ji máme vnímat jako odlišnou barvu kůže nebo papírní linie na prstech jiných lidí? A kdo si to nemyslí, je netolerantní a zlý.

Poblázněný, zmatený svět

Asi se moc nepletu, když jsem psal o poblázněném světě třetí den poté, co teroristé zničili dvě výškové budovy WTC v New Yorku a část komplexu Pentagonu ve Washingtonu D. C. s mnoha tisíci mrtvých. Toto vše souvisí s lidským myšlením a omyly (viz Omyly 1-33) v hlavách mnoha jedinců, ale i celých národů a jejich parlamentů. Také homosexualita je na prvním místě problémem pravdivého lidského myšlení. Přesto, že je mnoho pádných argumentů **proti oprávněnosti** dělat z homosexuálního svazku legální instituci (manželství), jen 80 poslanců u nás hlasovalo **proti** vydání zákona o partnerském soužití osob téhož pohlaví. Navrhovatelem byla Z. Rujbrová (KSČM) a další, pro přijetí bylo 110 poslanců! (Report 4/1999)

Americká psychiatrická asociace **hlasovala (!)** již v roce 1973 pro to, aby homosexualita již nebyla označována za zdravotní poruchu, a v následujících letech odstranila ze seznamu zdravotních poruch také pedofilii, sadismus a masochismus! Poslanec Jiří Karas však řekl, že homosexualita byla z mezinárodního seznamu chorob vyřazena „...nikoli z medicínských příčin. Motivem vyškrtnutí byla spíše politická snaha o eliminaci případné společenské a právní diskriminace homosexuálů.“ S odvoláním na české sexuologické prameny připomněl, že homosexualita byla vždy řazena mezi deviace, a to dokonce tak typické, že sloužila jako snadno pochopitelný model, na němž byla vysvětlována celá problematika deviací.“ (Mezinárodní Report, 5/1999/str. 27)

Tři roky před vyškrtnutím homosexuality ze seznamu zdravotních poruch homosexuální aktivisté vzali útokem výroční schůzi Americké psychiatrické asociace a uprostřed panelové diskuze o homosexualitě nazvali psychoanalytika Irvinga Biebera před jeho šokovanými kolegy „sviní“. Asociace, stejně jako předtím univerzity, kapitulovala. (Život víry, 8/9/1999) Z toho vidíme, že celou problematiku lze chápat kontroverzně: třeba tak, že se homosexualita nemá léčit (když není nemoc) – a skutečně tento tlak od některých lékařů je, přestože ji léčit jde. Poslanec Jiří Karas uvedl v březnu 1999 při jednání Parlamentu ČR, že „v lékařské literatuře popisované případy léčby homosexuální orientace psychoanalytickými a psychotherapeutickými metodami vykazují v průměru úspěšnost 52 %“ (MF Dnes 2/4/1999.)

V Berlíně se konalo ve dnech 8. a 9. září 2006 výroční zasedání Německého institutu pro mládež a společnost. Pozváni byli terapeuti a pastorační pracovníci, kteří doprovázejí jedince trpící homosexualitou, kteří touží po změně svého zaměření. Hlavním referentem byl Josef Nicolosi, PhD, psychoterapeut z Los Angeles a prezident organizace NARTH (Národní asociace pro výzkum a léčbu homosexuality), který v posledních 25 letech léčil na 1000 homosexuálů, převážně mužů, kteří chtěli změnit své sexuální zaměření. Nikolosi zastává směr citové a nápravné terapie. Pokládá homosexualitu za marný pokus kompenzovat určité ztráty vazeb a traumata z dětství a za následky jiných duševních zranění, která vedla k znejistění pohlavní identifikace. Změna pocitů a rozvoj heterosexuálního potenciálu jsou možné, když se vyléčí zranění, což vyžaduje afektivní kontakt s terapeutem a obnovení potřebných vazeb. Zasedání se zúčastnilo 60 odborníků z 12 zemí. (Světlo 41/06, Petr V.)

Stejně jako homosexualita, tak i pedofilie je deviací (odlišností, úchylnou), která může patřit do oblasti patologického (chorobného) vybočení v oblasti názorové, citové, morální apod. s praktickými důsledky. Takto postižení lidé patří do péče kazatelů, farářů, psychologů a všech těch, u kterých je předpoklad „duchovního, rozumového i citového zdraví“. Dr. Gerard J. M. van den Aardweg, holandský psychoterapeut, řekl: „Jedná se o hlubokou krizi lásky. Pokud se nenaučíme znovu opravdové lásce, je i politika bezmocná. Egoismus a láska tvoří dva protipóly naší doby. V rodině, kde skutečně panuje láska, kde otec skutečně miluje svého syna a dá mu to najevo, kde matka skutečně miluje svou dceru a dá jí to najevo, je pravděpodobnost rozvoje homosexuality a jiných sexuálních poruch a typů neuróz velice nízká.“

Bezesporu všechny tyto věci ukazují na velkou nejistotu, jak tomu vlastně se sexuálními odlišnostmi je. Na jedné straně se jeví téměř jisté, že sklon k homosexualitě mají někteří lidé již od narození (proto se rozlišuje homosexualita vrozená a získaná), na straně druhé dědičnost homosexuality prokázána zatím nebyla. Čteme o tom: „S velkými fanfárami se publikovalo roku 1993 zjištění molekulového genetika D. Hamera a jeho spolupracovníků, že gen pro mužskou homosexualitu sídlí v oblasti Xq28 chromozomu X. Neurologové George Rice a George Ebers jejich zjištění zpochybňují. Jak to ale často ve vědě bývá - je zapotřebí důkladnější studie.“ (Vesmír 7/99/str. 414 - Science 284, 571, 1999). Je třeba si uvědomit, že i kdyby dědičnost homosexuality prokázána někdy v budoucnu byla, nic to nemění – právě naopak – na závěru, že homosexualita je defekt, nemoc. Ne jiná přirozená možnost, orientace. K zařazení homosexuality mezi poruchy či defekty nepotřebujeme Bibli, k tomu stačí lékařská věda a trochu soudnosti, která není blokována fanatickou horkokrevností.

Moderní touha zničit rodinu

Mnoho homosexuálů chce „manželství“ jako uznání jejich vztahu, který je pro ně nezastupitelný, „**ale to, co opravdu chtějí, je uznání jejich životního stylu**“, řekl dr. Aardweg. Cituje jednoho amerického homosexuála: „Bojujte za manželství osob stejného pohlaví a jeho výhody. Když se toho dosáhne, přeměňte celou definici manželství, abychom mohli požadovat právo na sňatek ne proto, že máme rádi morální hodnoty společnosti, ale proto, že chceme radikálně změnit pojem manželství. Manželství je mýtus a zastaralá záležitost“. Většina homosexuálů však o manželství nemá zájem, protože si je vědoma, že není schopna žít v monogamním vztahu. Je to z toho důvodu, že homosexuální pud je nenasytitelný a jedná se o neurotický pud, obsesi (obsese-nutkání, posedlost; Report, viz níže)

Německý výzkum z roku 1996 prokázal, že mezi aktivními homosexuály jen necelá pětina žije v monogamním vztahu, přičemž 60 % z této necelé pětiny ani nebydlelo spolu. Z mnoha průzkumů je známo, že **aktivní homosexuál má průměrně stovky partnerů**, i když má svého stálého partnera. Pevný vztah trvající déle než 5 let byl zjištěn pouze u 7 % homosexuálů. Podle amerických průzkumů gay-psychologů si pouze 4 % byla navzájem věrná a tyto vztahy trvaly méně než pět let. Je možno říci, že jen velmi malá skupina homosexuálů něco jako manželství chce a je toho schopna.

Dr. Aardweg řekl, že **proti rodině** od roku 1952 vystupují různá mezinárodní hnutí sexuální reformy. Na Západě již existuje aktivní hnutí za legalizaci pedofilie, která je podobnou sexuální obsesí jako homosexualita. Podle programu 'otce' sexuální reformy, Alfreda Kinseye, který sám byl homosexuál a pedofil, měl být legalizován i incest. Celý tento program převzala Mezinárodní federace plánovaného rodičovství a financovala Rockefellerova nadace.

„Do hlav dětí nové generace se vtlučují, že sexualita nemá nic společného s reprodukcí (rozmnožováním), ale jde jen o jakési vyjádření vztahu mezi lidmi – jako sklenička alkoholu. Toto bude mít dopad i na jejich schopnosti uzavřít dobré manželství a založit rodinu. Image normální rodiny se tímto dále a dále ničí, proto je tento propagandistický efekt jedním. Naše společnost potřebuje dobrá manželství a stabilní rodiny. Bez toho je Západ předurčen k zániku. Právě ve společnostech, které se v minulosti pohybovaly na pokraji zániku, se objevilo rozšíření a tolerance homosexuality a pedofilie. Tvrdím, že jdeme stejným směrem“, varoval dr. Aardweg. (Mezinárodní Report, 7/2001/str. 21, zvýraznil P. K.)

Jiná sexuální alternativa?

Když mám kratší nohu a kulhám, je to **jiná ortopedická alternativa** k chození zpřímá? (jinak se chození zpřímá, bez kulhání, říká normální – to je od slova *norma*, viz níže). A když mě proto, že kulhám, nevezmou k horské záchranné službě („strašně tím trpím, už jako dítě jsem chtěl být u horské záchranné služby, nemohu bez toho žít“) - tak mám vyrazit s praporem do ulic a křičet, aby mě lidi nediskriminovali a dali mi tu šanci? A když je někdo na malé děti (pedofil), je to **jen jiná sexuální alternativa**? Máme tedy homosexuály oddávat, dávat jim děti (od heterosexuálů) a byty a tvářit se, že jsou jako tatínek s maminkou – taky taková „řuťu ňuňu“? Máme tyto lidi řadit vedle heterosexuálů tak, jako vnímáme černou či žlutou barvu kůže, různá zbarvení ptactva či pestrost motýlů? Jsem přesvědčen, že na psychiku dítěte má stokrát horší vliv život se dvěma „hodnými homosexuály“ než ten nejhorší dětský domov nebo hádající se táta s mámou.

Máme v naší „moderní“ době opravdu další pohlavní vymoženosti – další to nový dárek od evoluce? Homo, trans, bi, sado, maso a kdoví, co ještě? (možná různé kombinace: bimaso, homomaso, transmaso – nebo snad utramozkomagoro?). Nejde prostě jen o vadu (sexuální dysfunkci), kterou myšlenkově vadní lidé povyšují na alternativu, normu a životní standard? Nejde jen o obyčejné selhání jistého lidského „softwarového vybavení“ a někdy i „hardwaru“? Když se mi ráno nechce do práce a obrátím se v teplém pelíšku na druhý bok, a navyknu si na to, mám pak volat „nediskriminujte mě“, jde jen o novou relaxačně-odpočinkovou orientaci? Zažaluji šéfa, že mě chce vyhodit, je netolerantní!

Žádná nová pohlavní orientace neexistuje! Jde jen o staronové hlouposti

Sexuální orientace je jen jedna. To, co v našem poblázněném světě skutečně existuje, je **spousta** dysfunkcí, deviací, posedlostí či bažení (craving), která lidé prostě nezvládají. (Prim. MUDr. Karel Nešpor, CSc.: *Bažení /craving/*) **A když něco nezvládám** – to může být „nutkavá orientace na cokoliv“ – na člověka, zvíře, práci, hry, nakupování, sex, cigaretu, počítač, dort se šlehačkou, alkohol, cizí ženu a tisíc dalších věcí – **tak mám tři možnosti, jak se zachovat**. Dvě jsou správné, hodné ušlechtilého a normálního člověka, třetí je zřůdnost. Abych mohl zvolit správný postup, když jsem v pasti nějaké svázanosti, musím mít samozřejmě **nejprve pravdivý postoj** k celé věci. Zde je třeba si uvědomit, že žijeme ve světě zmatků, omylů a lží, kde deset psychiatrů bude mít jeden názor a druhých deset zcela opačný, stejně tak dvacet poslanců. Veřejné mínění se pak vrtkavě točí podle toho, jak která síla omyl či pravdu do veřejnosti protlačila.

První možnost, ta správná, když jsem v pasti nesprávné touhy

Hledám cestu ven, jak **se** (jak to) změnit. Není málo kuřáků, kteří se odnaučili kouřit, a je nemálo těch, kteří to nikdy nedokázali, přes velkou snahu. A jiní se ani nepokusili. Tak je to s alkoholismem, obžerstvím, drogami, nevázaným sexem i homosexualitou – některým se podařilo změnit svůj stav, z pasti se dostat. K tomu samozřejmě patří zkusit různé léčby, terapie, odvykací kúry spolu s úpěnlivou modlitbou k Bohu – který může všechno! To je to nejlepší možné, co pro svou nemoc, úchytku, posedlost, bažení lze udělat. Ať jde o homosexualitu, alkoholismus, onanii, kouření, drogy, nezřízený sex či cokoli dalšího, třeba jen závislost na čokoládě. Je ale možnost, že v pasti dost dlouho člověk zůstane – co potom? Bojovat s kulhavostí a odnaučit se ji, to asi moc nejde, že? I když modlit se za ni jde, to jistě. Ale když nic nepomůže, ani Bůh? Když má vada nade mnou vítězí? Co pak?

Druhá možnost, také správná, když jsem v pasti nesprávné touhy

Druhou ušlechtilou reakcí na nezvládnutý problém (může to být psychosomatická příčina) je žít tiše a pokorně, s nepřestávající snahou o změnu a vítězství. Vůbec **neříkám** okřídlenou větu: naučit se s tím žít. Ani trochu se to neuče! Nerezignovat, stále se modlit a bojovat, stále zkoušet, jak by přece jen šlo zvítězit, ale tiše a pokorně si přiznávat, že jsem zatím nezvítězil. Bůh mi to zatím nedal, **a tudíž ani nemohu chtít to**, co oprávněně mohou požadovat lidé, kteří v této situaci nejsou. Když jsem slepý, tak si řidičák **vydupávat nebudu**. Pokud jsem hluchý, **nebudu se cpát** do hudební poroty. Jsem-li silně sexuálně přitahován k dětem, **nebudu usilovat** dělat skautského vedoucího, tělocvikáře či plavčíka. Vyhnou se nástrahám. Jsem malý, **nebudu se cpát** do týmu košíkové. Kulhám? **Nechám si**

zajít chuť dělat záchranáře. A jsem homosexuál? Dokud se to nezmění, **nebudu na nikom chtít**, aby mě oddával, svěřoval mi do týrání (nazývané péčí) děti a nebudu usilovat ničit jejich základní pojem o tátovi a mámě. Nebudu si svůj mindrák po dítěti léčit trápením a devastací cizího děcka. Jednoduše „budu někde v koutku bojovat a tiše trpět“ – dokud se to nezmění! Nemusím svůj problém vytrubovat. Mluvím o tom hlavně s Bohem, a pouze výjimečně se zkušeným, pevným a duchovně vyspělým člověkem, který by mi mohl pomoci. **A jsem vděčen** za to, co mám, že vůbec žiju, a třeba zvládám jiné potenciální nebezpečné závislosti – a v tichosti bojuji dál. V případě homosexuality ani nedoporučuji – na rozdíl od jiných vad – se nějak i zdánlivě neškodně přátelit či sdružovat s podobně postiženými.

Třetí možnost, ta nesprávná, když jsem v pasti nesprávné touhy

Udělám ze své nouze ctnost. Vyhlásím, že můj stav je normální, přijatelný a neškodný, je to jedna z mnoha alternativ (evolučních, moderních, to zní pěkně). Kulhám? Proč ne? Copak musí všichni lidé chodit zpříma? Není to jen jedna z pohybových pestrostí homo sapiens? Jsem na chlapečky? Tak mi to přejte a **tolerujte** mě...vy, vy...staromódní, bigotní, konzervativní a netolerantní lidé! Jsem **jen jiný**, to vám vadí? Jsem kluk a líbí se mi kluci, jsem holka a vzrušuji mě holky, tak mi to přejte, vy moralisti!

Nediskriminujte mě, neostrakizujte, neodhánějte. Jsem také člověk, nedám se odstrkovat, a budu bojovat za svoji orientaci (na čokoládu, drogy, děti, stejné pohlaví, alkohol). Budu bojovat za svoje práva. Chci se ženit a vdávat s lidmi stejného pohlaví, chci vychovávat děti (které mi heterosexuálové zplodí nebo medicína dodá), chci být v armádě, chci brát důchod po svém partnerovi – jako vy, chci být jako vy. Mám na to plné právo. **Tak toto je postoj trapnosti a vadné mysli.** Četl jsem o člověku, který byl citově závislý na svém nákladním autě (V3S), spal s ním v garáži a měl s ním i sexuální poměr. Že by další orientace? Myslím, že by parlament měl zasednout a legalizovat tento poměr, dřív než nějakí bigotní, netolerantní lidé, nejspíše z církve, vytáhnou do boje proti oddávání lidí se stroji. Také netolerantní manželce toho řidiče se to vůbec nelíbilo, asi byla také staromódní.

Stejně trapně je možno postavit se ke každé závislosti a nedostatku sebeovládání. Jen si vzpomeňme, jakými vtípkami a taktikami zakrývají svoji ubohost kuřáci, opilci, obžerové. Také sexuální nezdrcenlivost heterosexuálů je mnoha ubohými sexuology obhajována jako neškodná nebo dokonce zdraví prospěšná (ovšem s ochranou). Ochrana rozumu před hloupostí spolu se sebeovládáním se však nedoporučuje – „to je naopak velmi škodlivé“. (odvaž se, nevaž se, rozvaž se, pověš se).

Není náhodné, že Bůh zničil Sodomu, Gomoru a okolní města až poté, co zaslechl **velký křik**. Dokud tam byla homosexualita „potichu“, nechával to být. Ale jak začali křičet, byli zničeni. V těchto historických městech v oblasti Mrtvého moře, kvetla homosexualita a snad i sodomie (styk se zvířaty) – odtud název. Znáám homosexuály, o kterých to skoro nikdo neví. Jsou tak „normální“ jako jiní, třeba i nemocní **postižení** lidé, nebo lidé zdraví. Nemávají fanglemi a nekřičí. A setkal jsem se s homosexuály bojovnými, nenávisťnými, upoceného napomádaného čela a ukřičených rtů, kteří by se nejrady vyhlásili za nejvyšší dobro a normu té nejsprávnější sexuality. Br a fuj. Stydím se za ně.

Problém homosexuality je také problémem normy

Jistě, jde o problém normy (měřítka), o to, kdo má právo říci: toto **ne** a toto **ano**. Toto je „v normě“ – tedy normální, a toto je mimo normu, nenormální. Nenormální se v určitých lidských oblastech nazývá nemorální. Kulhání se **bez diskuzí** chápe jako stav mimo normu (nezdravý stav), ale nenazýváme to nemorálností. Svést kamarádovi manželku je (snad ještě dosud) chápáno mimo správnou normu, a nazýváme to nemorálností.

Kdo rozhoduje o tom, co je v normě? Jsme to my lidé? Je to člověk, který se prostě rozhodne a řekne: toto je dobré a toto zlé, já, pán tvorstva to tak vyhláši. Vyhláši, že barvoslepost a kulhavost je porucha, je mimo správnou normu, homosexualita je rovnocenná možnost k heterosexualitě, je v normě. Vyhláši, že se člověk nesmí zabít po porodu, před porodem může, to je v normě. A také se může zabít, když je moc marod nebo moc starý a chce už umřít. Vyhláši, že na dítě má právo jen matka, otec musí platit a nemluvit do toho. Vyhláši, že... Ano, je to problém autority vydávající měřítka (normy).

Pokud tu jsme evolucí, tak **já vyhláši**, že si můžeme **opravdu vyhlášovat**, co chceme – máme na to plné právo v rámci určité kulturní oblasti. Pokud ale náš život je mistrovským (i když třeba dnes už hodně poničeným) dílem stvořitele, pak vyhláši, že **jen tento stvořitel má právo vyhlásit**, co je dobré a co zlé, co je odchylka od dobrého, od normy. A pro nás znát jeho stanovisko je to nejlepší. Protože výrobce tomu nejlépe rozumí – když to udělal. „Toto je normální, správné, přirozené, tak jsem to chtěl a stvořil, tamto je také ještě v mezích normálu, patří to k pestrosti, kterou jsem zamýšlel, a toto je porucha, nemoc, zlo, dysfunkce, hřích, ničení života.“ **Kde je tato autorita**, to si musí ovšem každý rozhodnout sám, o tom jsou v podstatě všechny omyly, o kterých píšu. Homosexualita je od stvořitele, ve kterého věřím, vyhlášena jako odchylka od normálu, odchylka od toho, co s lidskou sexualitou při stvoření člověka zamýšlel. Proč je však nazývána v Bibli hříchem?

Homosexualita totiž patří do kategorie netransparentních defektů, stejně jako např. barvoslepost. Není vidět, na rozdíl třeba od obrny nebo malomocenství. Člověk, který tuto nemoc má, o tom nemusí své okolí vůbec informovat – proto u mnoha společensky, vědecky či umělecky významných homosexuálů minulosti, se to o nich ani moc jasně nevědělo, třeba jen tušilo, jindy prostě ani netušilo (jako příklad může být uveden průkopník letectví, Brazilec žijící ve Francii, Alberto Santos Dumont). Homosexualita a jiné sexuální deviace, ale také celá řada dalších úchylek, kterými trpí i heterosexuálové či jinak sexuálně normální lidé, prostě nepropukne a nestane se veřejnou záležitostí, je-li držena na uzdě. Bible tedy nazývá hříchem jen homosexuální praktiku (sexuální kontakty osob stejného pohlaví) – nikoli vlastní příčinu homosexuality, tedy nemoc samu. Příčina sadismu není hřích – hřích je až jeho projev, tedy dovolení, aby příčina měla své důsledky (úmyslné týrání někoho). Chuť na sladké není hřích, hříchem je, když sním dva tři velké sladké dorty denně. To, že se mi líbí hezká žena není hřích, hřích je, když ji začnu svádět, přestože je vdaná a já ženatý. To, že se někdo narodil slepý není hřích, hříchem je, když by žaloval nějakou firmu pro diskriminaci, protože ho odmítli přijmout na místo uvaděče v kině či divadle. Je to nejen hřích, ale i směšné. Tak je směšné i chování mnoha dnešních homosexuálů. Směšné a katastrofální, zvláště když jim fandí parlamenty a veřejné mínění.

Aby nedošlo k omylu

Posedlost a nesebeovládání jsou doprovodné jevy dekadentní společnosti - **úpadku**. Tam, kde si lidé povolí uzdu, nekázní svoje těla a vychovávají v této uvolněnosti i své děti, když po generace upadá morálka a sebeovládání, tam je samozřejmě stále těžší bojovat se zlovyky, posedlostmi a bažením (angl. craving). Tam se to také postupně přijímá za **normu**. Ruku v ruce jde v takové společnosti teorie i praxe. Po nějakém čase se může stát nějaká úchylka nezvladatelnou a snad i dědičnou – přinejmenším dispozice k ní. Homosexuál, který se chová tiše a normálně, je si vědom svého handicapu a nedělá z něho normu, může být mnohem lepším člověkem než nemravný heterosexuál – kterých je na světě mnohem víc. Každého „jinosexuála“, který svůj sexuální defekt, jakkoli získaný (vlastním či nevlastním zaviněním), neprosazuje jako normu, ale touží se uzdravit, považují za přítele a bránil bych ho před hloupými, dogmatickými a fanatickými heterosexuály, ať už z církevních či necírkevních skupin. Nehodlám však bránit lživou a směšnou homosexuální filosofii.

Hitler posílal homosexuály do koncentráků, v Ugandě je homosexualitu považována za zločin proti přírodě a může být trestána až doživotním vězením. Také v Keni může jít homosexuál do vězení. Určitě ne ten, o kterém se to neví. Kdo četl pozorně až sem, pochopil, že jsem nepopisoval na prvním místě to, jak se máme k homosexuálům chovat, ale jak máme **chápat homosexualitu a homosexuální filosofii**. Že homosexualita je porucha a homosexuální filosofie lež, která vede k nesvobodě a hříchu. (**Pro vyjasnění:** Hebrejským slovem *chattá* (hřích) se v Bibli rozumí sejít s pravé cesty, šlápnutí vedle, minuty se cíle, nesplnění slibu apod. z důvodu omylu – hřích neúmyslný. Naopak pro úmyslné sejít s cesty používá biblická hebrejšтина výraz *ávon*, který označuje něco úmyslně pokřiveného – hřích svěvolný. - *Biblický slovník*, Adolf Novotný). Já hřichem homosexuality netrpím, ale spoustou jiných. Kristus zemřel za všechny hříchy! Přišel, aby nás ze hříchu osvobodil. I z příčin i následků homosexuality. Tedy z tělesných indispozic i hříchů, které z toho pak plynou. Slovem hřích zde mám na mysli především prolhanou homosexuální filosofii a z toho plynoucí špatné chování. Od toho všeho nás přišel Ježíš osvobodit.

Jak ale osvobodit člověka, který zarputile trvá na tom, že jeho otroctví je jen jiná alternativa svobody?

21. OMYL

Mnozí dnes věří, že věřit lze jen tomu, co vidíme a na co si můžeme sáhnout

Lidé věří kdejakým hloupostem, jinak bych nemusel psát Omyly. Bez víry žít nejde a jen **velmi málo z toho**, čemu věříme, můžeme ohmatat či vidět. Celé naší představě o minulosti **musíme „jen“ věřit**. Celé představě o budoucnosti **musíme jen věřit**. A z přítomnosti? I v té skoro **všemu musíme jen věřit**. Přítomnost je ta sekunda, ve které právě nyní jsme. Kam až vidíme a dosáhneme? Do jaké hloubky, dálky, výšky? Jak moc vidíme do lidí nebo do materiálů, kterými jsme obklopeni? Ohmatáme si nosníky stropu či armaturu panelů v domě, kde právě jsme, a při každém příchodu je zrentgenujeme, jestli nám to všechno nespadne na hlavu? Nebo **musíme věřit**, že strop nespadne? A kdybychom si ohmatali celou stavbu, co z toho? Nebude to jen **víra**, v té následující sekundě, že jsme nic nepřehlédli? A že se vada materiálu neprojeví až po našem měření? A to, co je dál od nás, tomu snad věřit nemusíme, to vidíme? Co je za rohem a co tam bylo včera? Z minulosti vidíme stavby, čteme knihy, ale kdo a kdy je postavil a napsal, tomu **musíme už jen věřit**, nic jiného nám nezbyvá! Věda o tom důkaz podat nemůže, protože dokáže podávat důkazy jen o přítomnosti. Myslím přírodovědu.

Dnes jsem měl rozhovor s „nevěřícím“ stavebním inženýrem, který tvrdil: „Jsem stavař, statik, co si nespočítám, nezměřím, neotestuji, tomu nevěřím. Existují dané pevnosti v tahu, ohybu, míra pružnosti, rovnováha, atd.“ Tak jsem se ho zeptal, jestli takto prověřil před mým příchodem židli, kterou mi nabídl k sezení. **Přiznal se, že ne**, ale že ze zkušenosti **doufá**, že vydrží. A zeptal jsem se ho, jestli prověřil strop nad námi. Přiznal, že ne. Asi neprověřil ani podlahu, nosné stěny, pak jestli u sousedů nezapomněli vypnout plyn a zda naproti v domě nebydlí třeba blázen, který si opatřil protitankovou pěst a chtěl by si jen tak z nudy zastřílet. Dále by mne zajímalo, zda si zjistil, jestli nemůže v dané chvíli spadnout nějaký meteorit nebo letadlo. Nic z toho před mým příchodem neprověřoval.

Takže: seděli jsme a povídali, je-li víra důležitou složkou života či není, a **věřili, že:** dům, kde jsme, nespadne, plyn vedle v místnosti nevybouchne, nikdo nám tam nic nestřelí ani nehodí, naše srdce se nezastaví, cévy neucpou, nespadne na nás meteorit ani letadlo, dům není poddolován či podemlet vodou, že za rohem je pořád ještě to auto, kterým jsme přijeli, existuje New York, Praha a silnice k ní, že žil Kristus, Komenský a Masaryk, že ještě žijí naši blízcí i dalecí, že ještě zítra budeme naživu ... mám pokračovat? V ničem z toho, co jsem jmenoval, jsme si nemohli být v **tu chvíli** jisti – protože jsme to ani neviděli ani neohmatali. 99 % - ale chce se mi říci **100 %** našeho života **není nic jiného než víra!** To říkám hlavně „nevěřícím Tomášům...“. Ano, jistě, o mnohém z toho, co jsem jmenoval, se člověk může přesvědčit, asi jako o tom, jestli pořád ještě platí Archimédův zákon. Ale kdo to dělá? Spíše, než že jen věří a spoléhá na svoji víru a zkušenost.

Špatná víra nás může připravit o život

Když změřím voltmetrem elektrické napětí v zásuvce a ručička voltmetru se vychýlí poté, co jsem doteky přiložil ke svorkám, tak **věřím**, že je tam napětí. Nic jiného než věřím! Jako elektrikář jsem už mnohokrát dostal ránu, **protože jsem věřil špatně**. Třeba mi selhala vadaska (měřidlo napětí) a já to nevěděl, **klidně** jsem se potom prsty **dotkl** kontaktů (měřidlo ukazovalo nulové napětí) a dostal jsem ránu. Proč jsem dostal ránu, když jsem zcela jasně **viděl** na měřidle nulové napětí? Viděl napětí? Copak se dá napětí vidět? Velikost napětí jsem si jen **chybně vyložil ze stavu ukazatele** napětí! Důvod, proč ukazoval nulu, byl jiný, než jsem myslel. Získal jsem mylnou víru a dostal ránu. **Od reality**. Takových „ran“ dostáváme stále hodně. Jednou jsem uvěřil, že kolegové vypnuli napětí na 500V kabelu. Nevypnuli. Má víra – **lehkovážná**, mi tehdy málem zkrátila život na 22 let – kvůli mylné víře. Nebo slabé víře: je možné, že kdybych měl velmi silnou víru, že tam napětí opravdu není, ani bych ránu nedostal. Já jsem však žádný pádný důvod k silné víře neměl: bylo to jen banální nevychýlení ručičky voltmetru, na jaké jsem byl mnohokrát zvyklý. Proto, asi proto, byla pak realita silnější než mé běžné očekávání, že tam napětí není.

Jsou známy případy lidí, kteří prožili šok jakoby z elektrické rány a jejich tělo vykazovalo podobné syndromy, jaké se projevují po skutečném zásahu elektrického proudu poté, co se dotkli elektrické sběrnice (vvn), kde ale **nebylo žádné napětí!** Jejich **víra**, že tam napětí je, byla tak silná, že reakce těla na naprosto neškodný dotyk (bylo to bez napětí) byla masivní **realizací jejich víry - ne té tak zvané reality**. Víra byla v tomto případě tak silná, že se stala realitou (příznaky popálenin od elektrického proudu bez elektrického proudu). Snad jen okamžiky bez víry či slabé víry – kdy hlavou narazíme na zeď, dostaneme ránu či zakopneme, můžeme označit – ale

zdaleka ne zcela oprávněně – za „**vím, vidím, ohmatal jsem si**“. Proč ne zcela oprávněně? Protože nás může klamat i hmat i zrak, i jiné smysly – stejně jako ten voltmetr.

Víra je silnější než naše smysly – i když si to neuvědomujeme. Naše smysly mohou klamat (např. fata morgána). Je známo, že i celá skupina lidí může „vidět“ to, co se očekává (věří) a co filmová kamera skutečně **nenatočí** a **nedělo** se. Mnoho lidí může věřit tomu, co se nestalo. Ať už jde o davovou sugesci, nebo mylné informace. Ve 12. Omylu jsem psal o konformitě (přizpůsobování se většinovému myšlení a názorům) a pokusu, který provedli s lidmi na Yalově univerzitě (New Haven, Connecticut, USA), v ústavu věd o chování. Tam se ukázalo, že lidé dovedou sami sebe přesvědčit pod vlivem davového myšlení o něčem, co je v rozporu i s do očí bijící realitou. Na druhé straně i samo tělo může nutit člověka k víře, která se neshoduje s realitou, a nejen v opilosti. Lékařům jsou známy fantómové bolesti po amputaci končetin, kdy člověk vnímá třeba nohu, kterou už nemá, a cítí v ní bolest. To se děje dokonce i u dětí, které se již bez nohy narodily. I když jde spíše o nervovou záležitost než o víru, souvisí to s tím. Člověk bez nohy, který ale cítí, že ji „má a bolí ho“, musí vírou **upravit** (korigovat) toto chybné cítění. Naše **víra** o skutečnosti je často **mocnější** než „viděl jsem, hmatal a cítil“. Víra může být **pravdivá nebo nepravdivá**. Aby byla pravdivá, je třeba ji solidně ověřovat! Naše smysly a všechna měřicí zařízení na světě (teploměr, tlakoměr, výškoměr, tachometr atd.) nám jen **zprostředkovávají** informaci „k víře“. Po změření „skutečností“ těmito přístroji buď zaujímáme nový postoj (novou víru), nebo starý postoj jen opravíme (korigujeme) a upevníme.

Usuzování ze zkušenosti je také jen víra, nic jiného než víra

Lední medvědi jsou bílí, tak věříme a věřit budeme (i učit druhé), dokud se nenajdou hnědí. Trasou „A“ pražského metra dojedeme k Hradčanům. Ale někdy nedojedeme. Říkáme: zítra půjdu tam a tam a udělám to a to. Ano, můžeme tomu **věřit** (na základě předchozích zkušeností), ale **jisté** to není. Miliony **neviditelných příčin** mohou naše staré dobré zkušenosti změnit. Sto nebo tisíc našich zkušeností nemusí za vteřinu nic znamenat a všechno může být jinak. Místo na vyhlídkové věži, kam jsme se těšili, se můžeme ocitnout v hrobě. Proto Bible radí: říkej o budoucnu jen „dá-li Bůh“, udělám to a to, půjdu tam a tam, stane se to a to. Ani zítřejší východ slunce není jistý. Nevyjde proto, že si to **myslí** astronomové a umí to spočítat. Nevyjde ani kvůli naší zkušenosti, že zatím vždy vycházelo, ale ani kvůli naší **slabé povrchní víře**, že **asi** zase vyjde, tedy jen proto, že s tím tak nějak počítáme. Vyjde jen tehdy, bude-li si to Bůh přát. Víím, že toto tvrzení je moc „silné kafe“ pro mnoho materialistů – ale takové jsou zřejmě všechny Omyly.

Vše máme jen zprostředkovaně – z druhé ruky

Ručička voltmetru jen zprostředkovává našemu zraku informaci o nějaké, jinak neviditelné skutečnosti. Náš zrak (oko, zrakové receptory a nervy a zrakové centrum v mozku) jen zprostředkovává našemu myšlení (vnímání) informaci o vnějším světě. Naše myšlení (oblast víry) pak tuto informaci porovnává s našimi předchozími zkušenostmi a jinými informacemi a dělá z toho závěr **pro naši víru**. Vše v našem životě je zprostředkované. A co je zprostředkované, je závislé na víře. Tak, jako se dá zkreslit či úplně falzifikovat nějaká informace poskytnutá televizí či rozhlasem, tak nás může zmýlit náš zrak, sluch, hmat či jiné smysly. Ani nemluvě o logice, paměti, schopnosti třídit informace a vyvozovat správné závěry. Víte, co je jisté? Vůbec ne **smrt**, jak se mylně říká, ta není vůbec jistá.

Jistá je **jen víra**. Řekl jsem jistá, ne pravdivá. Víra může být také hodně mylná, proto často opakuji větu *téměř všechno je dost jinak*. To si lidé většinou nemyslí. **Věří**, že **jisté** je vychýlení ručičky voltmetru, výška ruťového sloupce na teploměru či televizní zpravodajství – které přece sledují a **jasně vidí**. „Vždyť jsem to viděl na vlastní oči, oni to tam ukazovali“. Jakoby filmový průmysl dnes nedokázal „divy“. Existují lidé, kteří tvrdí, že přistání na Měsíci Američané nafilmovali v Hollywoodu, protože se americká vlajka na Měsíci pohybovala jakoby ve větru (a ještě jiné důvody uvádí). Já si to nemyslím, ale jak vidno, nadšenou víru možno založit na všelijakých věcech. „Důležité je“ ignorovat přitom všechno, co by tuto naši „vyvolenou“ víru popíralo. Podobně je tomu i s teorií evoluce a popíráním Boha. Málo důkazů, ale hodně ignorovaných skutečností. A kde je víra, vždy se nějaké ty „důkazy“ najdou.

Aby nedošlo k omylu

Já se nepokouším tvrdit, že svět je nepoznatelný, nebo přelud, nebo že nás smysly šálí a vše, co nám zprostředkovávají naše oči, uši, ruce, čich nebo chuť je mylné. A že nám všichni lidé lžou. To bych byl sám proti sobě, já svým smyslům často **věřím**, i knihám i médiím. Mám v nich důležité **pomocníky své víry**. Jen je víc prověřuji a nepřeceňuji. Nyní se snažím vysvětlit, že naše smysly (zrak, sluch, hmat, čich, chuť) a lidé nám ne vždy zprostředkovávají věrné informace, a jen **víra** se pak stává dominantní nad smysly i informacemi – třídí je, hodnotí a vybírá si z nich. Vybírá – ale podle čeho?

Ano, zde leží celé nebezpečí. Existuje jakási základní apriorní **touha**, jakási „panenská víra“ dříve, než nám předkládaná fakta **vnutí** buď pravdivý, nebo falešný obraz (víru) o skutečnosti. Ještě předtím, než fakta známe a poskládáme, máme jakousi neznatelnou vnitřní touhu, aby výsledek byl takový nebo onaký. Tato touha může pak negativně cenzurovat (třídit) přicházející fakta a argumenty. Záleží jen na tom, zda chceme skutečně znát pravdu a donutíme se brát všechna fakta vážně. Nebo zůstaneme proti všem faktům zabetonováni v naší prvotní představě, hypotéze či pohledu.

Často pak o **realitě nerozhoduje realita**, ale chtění. Výsledkem může být víra utkaná jen z povrchních názorů dané doby nebo nějaké skupiny lidí (menšiny či většiny). Nebo vznikne víra, velmi pevná, ale nepravdivá, protože se hledalo a vybíralo jen to, co právě k ní mělo vést. Ostatní se odhodilo. Čím dlouhodoběji jdeme tímto směrem (subjektivní selekcí faktů za účelem dokázat *chtěné*), tím méně jsme schopni objektivního posouzení reality – tedy **všech faktů**. Tak také vznikala **evoluční víra**. Počáteční chybný Darwinův nápad se moc zalíbil (důvody k tomu rozebírá dr. Bakerová v brožurě *Jablko sváru*) a další fakta už se vybírala tak, aby oblíbenou hypotézu potvrdzovala. Vše „nehodící se se škrtalo“. Dnes je víra v evoluci tak silná, že pro mnoho lidí je to „fakt“, o němž už ani nechtějí diskutovat. Svoji evoluční virtuální realitu považují za tak prokázanou, jako je kulatost Země.

Jak se může zrodit mylná víra

Vědec, který drží v ruce piltdownskou lebku a **neví**, že je to falzifikát (viz 5. Omyl), může znovu a znovu mnoho let tvrdit a „být si jist“, že má v ruce důkaz o původu člověka ze zvířat (jako já měl tenkrát „důkaz“, že v drátech není napětí). Falzifikát tak jen posílí jeho postupně budovanou **falešnou víru** v evoluci člověka. Naše smysly jsou jistě velmi důležité pro naše pravdivé rozpoznávání okolního světa, pro péči o vlastní tělo a pochopení jeho funkcí, pro porozumění minulosti (historická fakta, zkameněliny, archeologie), přítomnosti

(přímé pozorování, měřicí přístroje, indikátory) i správný odhad budoucnosti. To vše ale vytváří právě jen **víru**, tedy porozumění naší mysli, a to v závislosti na **touze** našeho srdce. **Pravdivou víru, nebo falešnou.** Pravdivý obraz o skutečnosti, nebo falešný (pokřivený, lživý). Proto říká Bible: A pošle jim Bůh mocné dílo podvodů. Z kontextu se dozvídáme, že toto „mocné dílo podvodů“ je určeno těm, kteří si oblíbili lež. Jak vidno, Bůh respektuje lidskou volbu a nesnaží se člověka od ní odvést třeba „masivnějším množstvím důkazů“. Trochu to připomíná známé „kdo chce kam...“.

Na to se mě neptejte

Na otázku správné (pravdivé) víry se pokouším v těchto Omylech dát odpověď, a to v různých oblastech života. Snažím se ukázat, že k nejlepší víře může člověk dospět jen dlouhodobým hledáním pravdy, kdy mu o nalezení toho nejpřesnějšího obrazu světa opravdu jde. Výsledkem mého osobního hledání, trvajících řadu let, bylo přijetí obrazu světa, který popisuje Bible. Někdo jiný může říci, že jsem hledal špatně, málo či na špatném místě. To je věc názoru. Víru nejde nikomu vnutit (jen to, že se bude tvářit, že věří a chovat se tak, třeba ze strachu). Kdybych ale měl odpovědět na otázku, proč mnoho lidí **netouží** po pravdě – tak nevím. Nevím, proč někomu stačí žít jen tak, třeba s půllitrem piva nebo vědeckou kalkulačkou v ruce, nebo obojí. A žádná pravda ho nezajímá, nebo má naprosto zkreslený obraz světa. To nevím. Nevím, proč se jeden vědec nechá koupit k tomu, aby vyškolil teroristu a jiný vědec se raději zřekne vědy (Sacharov), než aby ji teroristé (bývalý SSSR) mohli zneužít. Opravdu nevím, proč někoho Kristův charakter zaujme, a jiného ne. **Nevím.**

Dobro a zlo

Víte, proč je na světě dobro a proč je zlo? Protože mají lidé dobrou a špatnou víru. Desetitisíce dopravních nehod nemají na svědomí kluzké silnice, špatný technický stav vozidla, rychlá jízda či nepozornost. Tyto věci jsou jen pomocné **nástroje (zesilovače)** špatné (či dobré) víry. C_2H_5OH (alkohol etanol) nemůže za nehody na silnicích, ale špatná víra. Některý řidič nezískal zodpovědný přístup k životu a tedy i k požívání alkoholu (kdy ano, v jaké míře, a kdy ne). Špatná víra vede k nerozváženosti, nezodpovědnosti, zbrklosti – a na kluzké vozovce se to jen **znásobí**. Špatná víra vede k tomu, že jedu ve špatném autě se špatnými brzdami a ještě rychle. Špatný postoj k životu, k lidem, nehledání smyslu života, pravdy, neznalost důležitých věcí na úkor **velké znalosti různých nepodstatných věcí**, malicherností a hloupostí – to vše se slije v lidské mysli ve špatný, primitivní postoj k podstatným věcem, ve špatnou víru. Výsledkem je svět, jaký je.

Materialista může klidně tvrdit (věří), že to, co si neodpracujeme, nemáme. Věří, že žádný Bůh není. A zároveň věří, že oči, ruce, nohy, ústa, banány a pomeranče – to vzniklo kdysi dávno bez práce – „to se udělalo samo“, vyvinulo se to – **věří**. Nedávno mi řekl jeden student, když jsem mu vysvětloval materialistické důkazy pro existenci Boha, že bude raději věřit v onu velmi nepatrnou pravděpodobnost (velkou nepravděpodobnost), že se to všechno udělalo samo, než v Boha.

Jak jsem řekl, víra je spojena s **volbou**, kterou určuje předchozí chtění, touha. Když půjde ten chlapec po mostě, bude asi věřit ve **velkou** pravděpodobnost, že právě v té chvíli most nespadne – hodí se mu to, chce to tak. Ale pokud jde o víru v Boha, **zvolil** si pravděpodobnost **malou**, že se vše na světě mohlo udělat samo. Asi se mu hodí, že Bůh není – chce, aby nebyl. Třeba tuší, že by musel svůj život změnit. Možná má záliby, o kterých ví, že by se „případnému“ Bohu nelíbily. Nějaký důvod tam bude, nevím jaký. Proto říkám, že **nevím, proč mají lidé špatnou víru**. Ty prvotní příčiny neznám. **Důsledky špatné víry ale ano, až moc dobře!** Ty známe všichni moc dobře.

Obtížnost pravdivé vědecké víry

Důkaz v exaktní vědě je vlastně možný jen nyní, teď, dnes. Všechno platí jen do chvíle (té současné), kdy lze nějaké tvrzení (zákon) znovu prověřit, znovu demonstrovat a otestovat. Pokud výpočty znovu a znovu souhlasí. Teprve tak vzniká oprávněná víra, že ten či onen zákon platí. Bude-li platit v budoucnu, ukáže další ověřování – tedy až ta budoucnost. Ověřování se děje na rovině smyslů (zrak, sluch atd.). Kdyby se číslům a operacím (zákonům) přiřadily tóny, dala by se třeba matematika dělat sluchem. Protože však ne všechny naše smysly stejně jasně rozlišují to, co rozlišit v dané oblasti potřebujeme, „čitelnost“ pokusů může být různá. Snadněji rozlíšíme čísla zrakem než třeba sluchem podle délky tónu nebo frekvence (výšky).

Protože matematika je abstraktní věda – nepotřebuje ani tolik ověření z empirie (zkušenosti), je považována za nejexaktnější vědu (nejpřesnější). Všimněme si toho materialistického paradoxu: to, co je nejvíce abstraktní, se považuje za nejpřesnější, za exaktní. Tedy to nejméně hmatatelné. Nesouvisí to s mým povídáním o víře? Horší je to už v chemii, kde „do toho“ je špatně vidět. Tam je nutno výpočty a předpoklady kontrolovat četnými pokusy. Ještě horší je to v některých oborech fyziky, a snad nejhorší v některých biologických oborech – v těchto vědách je mnoho nejistot, předpokladů, hypotéz, dohadů, dokonce podvodů a hašteření. Důvod je jednoduchý: matematik snadněji než biolog prokáže či vyvrátí svoji matematickou víru (hypotézu), třeba že obsah čtverce sestrojeného nad přeponou pravoúhlého trojúhelníka je roven součtu obsahů čtverců sestrojených nad jeho odvěsnami. Stačí mu k tomu tužka a papír. Ale chemik, biolog nebo astronom? Musí používat mnoho zprostředkujících přístrojů, které **pomáhají** vidět věci moc malé nebo moc vzdálené. (viz 2. , 3. a 4. Omyl) Podobně špatně je na tom nukleární fyzik. Víra těchto lidí může být velmi lehce mylná, a aby byla pravdivá, vyžaduje někdy tisíce prověřování a křížových analýz. Víra (o realitě) tam vzniká jako obraz na mozaice mnoha pokusů a pozorování a výpočtů a opětných pokusů.

Stejně jako ve vědě jsou oblasti života, kde člověk snadněji podlehne omylu, podvodu, špatnému kolektivnímu (stádnímu) myšlení nebo prostě svojí vlastní svévoli. Ještě hůře než v přírodovědě se prokazují věci v historii, politice, náboženství atd. (ani nemluvě o odhadech do budoucnosti) Teorie o původu člověka a života na Zemi patří také spíše k vědám o historii a do filosofie než do biologie. Je to otázka znalosti mnoha faktů, důkladného a poctivého prověřování informací bez předpojatosti („takhle bych si to přál, takhle by se mi to líbilo a zapadalo do mého myšlenkového schématu, toto tvrzení vyhovuje mému životnímu stylu“). Proto jsem psal, jak snadno lidé věří v chemickou evoluci života (že **maso vzniklo z ne-masa, chemicky**). Protože většina molekul a atomů nejsou vidět, chemické sloučeniny se dají obtížně představit a každý si tam může věřit, čemu chce – pokud jde o minulost.

Příklad víry, která se ukázala pravdivou

V roce 1845 byly **pozorovány** zvláštní odchylky v dráze planety Uran (sedmá, v té době poslední známá planeta). Francouzský astronom Urbain J. J. Leverrier vypočetl z těchto odchylek možnost další, osmé planety. Tak jako on, i německý astronom Johann Gottfried Galle **uvěřil**, že tam musí být nějaká další planeta, **přestože ji zatím neviděli**. Galle pak v roce 1846 zaměřil svůj teleskop vypočítaným směrem a našel tuto osmou planetu (Neptun) jen s 1° odchylkou od vypočteného směru – **teprve nyní ji spatřil**. Nezávisle na těchto astronomech vypočetl pozici Neptunu na obloze (**dříve, než byl spatřen**) také britský matematik John Couch Adams. Britští astronomové však poněkud „zaspali“. Nenamířili včas tím směrem své teleskopy, aby se přesvědčili o správnosti výpočtu, jestli je víra v novou planetu oprávněná.

Příklad víry, která se ukázala nepravdivou

Evolucionisté **věří**, že se obojživelníci vyvinuli z lalokoploutvých ryb, které měly vymřít před asi 70 miliony let – protože se žádné mladší zkameněliny nenašly. Takovým kandidátem jejich víry byla ryba *Latimeria chalumnae* (latimerie podivná). Protože **víra** v evoluci je silná, byly podle zkamenělin této ryby datovány i sedimentární skalní vrstvy. **Věřilo** se, že kde byla nalezena zkamenělá latimerie, tam jde o útvar starší než 70 milionů let. V roce 1938 však přišlo **překvapení**: latimerie byla ulovena nedaleko Madagaskaru **živá**. Při pitvě se zjistilo, že:

1. Rozdíly mezi živou a zkamenělou latimerií byly nepatrné – za údajných 70 mil. let žádná evoluce!
2. Latimerie se **vůbec nepřipravovala** na chození po souši, jak evolucionisté **věřili**.

Skutečnosti tedy vyvrátily **víru** evolučního náboženství. Dnes už existuje několik set vylovených latimerií – a stará **víra** v evoluci ryb! Dokonce i víra, že za 70 milionů let miliardová hejna latimerií nám nezanechala ani jedinou zkamenělinu! (Nabízí se však víra realističtější: od zkamenělých latimerií k současným živým žádné miliony let neuběhly a obojživelníci z ryb nevznikli.)

Realisté a snílci

Člověk, který na základě faktů dojde k existenci Boha, **je vlastně tvrdý realista**. Může zůstat materialista (nezačne se modlit), jen ví, že za složitostí živé přírody musí stát velice inteligentní tvůrce. Nemusí číst Bibli a věřit v Krista. Nemusí se stát členem nějaké církve. Prostě dojde na základě materialistických faktů k závěru, že „něco jako Bůh musí existovat“. **Je to sice pro spásu málo** (i ďábel věří v Boha – viz 19. Omyl), ale je to zcela pragmatický a hlavně logický závěr. Jako když někdo v pusté krajině najde dům a řekne si: „tady museli být někdy lidé“. Rozumný závěr, ne? Méně rozumné by bylo při pohledu na opuštěný dům říci: „ta příroda ale umí věci!“ Žel, toto jsou často ateistické závěry při pohledu na realitu.

Je snad člověk, který věří, že i dávné staré domy měly své stavitele, projektanty a zedníky, věřící? Je věřící proto, že nepotřebuje **vidět** zedníky těch domů a **sáhnout** si na ně? Stojí takový člověk mimo realitu či přírodovědu? Jen proto, že usuzuje analogicky (a zprostředkovaně) na existenci inteligentního a myslícího tvůrce podle složitosti objektů (výrobků), které našel a ze zkušenosti, kterou má? A srovnáním toho, co samovolné procesy skutečně umí, a na co nestačí? Vždyť takto uvažujeme zcela běžně a denně. Velmi často nevidíme příčinu, ale jen její účinky, a ze zkušenosti usuzujeme, co tou příčinou mohlo asi být. A naopak která případná příčina (např. náhoda) **to být nemohla**. Proto občas říkáme: „to přece nemůže být náhoda!“ To je v našem životě úplně normální, jen v přírodě se tomu mnozí zoufale brání. Brání se aplikovat naši zkušenost se vznikem složitých a důmyslných věcí také na přírodu – kde těch složitých a důmyslných věcí jsou miliardy, a všechny z neživé hmoty.

Víra je nejsilnější stránkou člověka. Je-li falešná, povrchní, nejistá – pak vliv této špatné víry se projeví v silně falešném životě. Je-li pravdivá, pevná, jistá – takový je pak i život. Má-li falešnou a povrchní víru mnoho lidí, většina národa, je to národní katastrofa, jak jsme byli svědky v nedávné minulosti. Ukázalo se, co dovedou národy, které zhloupnou, které mají špatnou víru. Lidi se špatnou vírou potkáváme dnes a denně. Jsme pro ně jen objektem jejich zisku, jejich potřeb. Šidí nás, podvádějí, pomlouvají, využijí, špatně se s nimi žije. Nepomohou, leda do hrobu. **Je důležité, abychom takovými lidmi nebyli**. To jest, aby byla naše víra založena na pravdě.

22. OMYL

Mnozí dnes věří, že nejdůležitějším povoláním je povolání lékaře

„**Hlavně** to zdraví“, přejí si lidé při různých láskyplných chvilkách. „Jen ať nám slouží zdravíčko“, **to je to nejdůležitější**. Jasně: chuť k jídlu, trávení, správný rytmus srdečního tepu, ten neoptimálnější tlak, potence, optimismus, mít dobré EKG, EEG, KGB a STB – pardon, ty poslední byly spíše proti zdraví. Hodně lidí si nějak za celý život nestačilo povšimnout, že nemoci nejsou to nejhorší, co nás v životě sužuje. Z toho důvodu při průzkumu veřejného mínění v ČR je vždy na nejvyšších místech v důležitosti a užitečnosti **povolání lékaře**, na poslední místo řadí Češi povolání faráře a kněze. „Ti jsou celkem k ničemu, míní, důležité je trávení a sex“, a o to se nám přece starají doktoři. To je obraz našeho národa. Silní, vykrmení, bujni – a duchovně tupí – takoví **nejdou** zdaleka všichni lidé, ale je jich děsivě moc. Také se tomu říká „knedlíková kultura“. Říkám to jako člověk, který je nemocný a má rád knedlíky. Ale nefandím lidem, kterým je jedno, proč žijí – hlavně že jsou zdraví. Že jim dupou králíci.

Není vám to také divné?

Nevím, zda jenom mně je už dlouho divné, jak jsou nemocnice přeplněny lidmi. A kolik je v moderním věku nejrůznějších chorob přesto, že medicína udělala tak velké pokroky. Ať vejdemo do kterékoli ordinace, všude a pořád plno lidí. Snad by se to dalo vysvětlit tím, že lidí je jednak víc než dřív, a že také více o své zdraví pečují, proto se tlačí u doktorů. Ale asi to jen tím nebude. Zdravotnických zařízení je také víc a nejsou plné jenom čekárny, ale i lůžková oddělení, na operace se čeká často týdny i měsíce, velké procento porodů je rizikových, staré nemoci se vrací (TBC), nové se objevují (AIDS) a krematoria jsou také pořádně vytížena.

Není to divné, ve století tak obrovského pokroku medicíny, důrazů na hygienu, prevenci, očkování, prohlídky – ve století genetiky a biochemie? Lidí je víc, ale nemocí také. Doktor Judah Feynman poukazuje na to, že lékařské encyklopedie registrují patnáct až dvacet tisíc lidských chorob, a z nich méně než tisíc lze „vyléčit“ nebo úplně zastavit. Daleko více nemocí moderní medicína neumí ovlivnit ani

zmírněním příznaků. To je také důvod, proč se rozmáhá alternativní medicína. (Z článku Imaginární zahrady s reálnými ropuchami, Dudley R. Herschbach, Vesmír 3/98/str.166).

Další podivnost pokroku medicíny

Není také poněkud divné, že ve století tak obrovského pokroku medicíny se vedou už desítky let vášnivě diskuze, zda eutanazie ano či ne? Na jedné straně potřeba eutanazie vyvstala mimo jiné i s pokrokem medicíny, která umožňuje prodloužit život člověku i přes nefunkčnost řady jeho orgánů (dříve by už byl takový člověk dávno zemřel). Ale druhý důvod eutanazie je neschopnost vyléčit řadu nemocí (rakovina), odstranit pomalé a bolestivé umírání, o němž se ví, jak asi skončí – nestane-li se zázrak. I toto je důvod vzrušených debat o eutanazii. Zda pomáhat lidem ukončit jejich život – asistovaná sebevražda.

Holandsko – jedna z nejbohatších evropských zemí, vykročilo ve své legislativě tímto směrem. Ne Indie, ne rozvojové latinskoamerické a africké státy, ale Holandsko, země s vyspělou medicínou a ekonomikou. Tam vám místo vyléčení nabídnou možnost zabít. Není to trochu paradoxní? Kdyby to nebylo tak bolestné a tragické, bylo by to až úsměvné. Hitler by byl asi docela překvapen, že se někdo vrací k jeho metodám o půl století později.

Včera mi vyprávěla má kolegyně z práce, jak v Holandsku, v jedné její známé rodině, se stará matka rozloučila s dětmi – všichni se na tom vespolek domluvili. Ne před odchodem do divadla, ale ze života. Nebylo jí nic víc než to, že byla už hodně sešlá věkem. Přišel lékař a zabil ji. Podobně se dnes mladí lidé domlouvají, zda „si nechají“ dítě nebo ne, zda dovoli klíčícímu životu žít dál, nebo ho zabijí. Opravdu „velký pokrok lékařské vědy“, a hlavně lékařské etiky. Je to především o ušlechtilé víře.

Hleďte nejprve... a ostatní vám bude přidáno (side-effect)

Čím to je, že dnes lidé usilují o zdraví, a ono před nimi utíká? Čím to je, že přes nebývalou péči o člověka už od kojeneckého věku nás řada chorob trápí často už v mládí? Je to proto, že v našem životě je mnoho věcí, které člověk **získává** jen jako „side-effect“ (čti: sajd efekt) – vedlejší produkt, vedlejší účinek. Na tuto záhadnou skutečnost poukázal největší lékař všech dob, Ježíš Kristus. Ten jednou řekl zvláštní poučku: „Hleďte **nejprve** Boží království a jeho spravedlnost, a **všechny ostatní věci vám budou přidány**.“ Tento výrok vyjadřuje velmi krátce a výstižně jeden z největších průsvihů moderní doby: lidé hledají **pilně a intenzivně** zdraví, klid, štěstí, pohodu atd. - ale nenalézají to – jakoby to před nimi utíkalo. Touží po zdraví a jsou často nemocní. Hledají klid, pokoj a jistotu, a prožívají velký strach, obavy a nejistoty. Vytoužené štěstí před nimi prchá jak jejich vlastní stín. Je to proto, že to, co by **měli hledat na prvním místě**, nehledají! To je průsvih naší doby.

Totéž platí i o penězích, vhodném životním partnerovi, pohodě v rodinném životě, úspěchu. Jsou lidé, kteří to **nehledají a mají**, a naopak. Snad nejnápadnější je tento princip (vedlejšího účinku) v oblasti zdraví a světového míru. Mnoho lidí touží po míru, svět hledá mír, mluví o míru, vyhlašuje mír, uzavírá mírové smlouvy, pořádá mírové konference - **ale jen se už už zdá, že mír nastal**, vypukne někde válka. Důvod je zcela prostý: mír je jen ovoce – je to „side-effect“, vedlejší produkt jiného důležitého snažení! Mír je ovocem spravedlnosti. (Iz 32/17) **Ne o mír je třeba usilovat, ale o spravedlnost**. Pak bude mír jako přirozený důsledek tohoto správného snažení. Protože však lidé nežijí spravedlivě, protože nežijí podle pravdy a práva – nemají ani mír – i kdyby se „ukonferencovali“. Ani v duši, ani mezi sebou. Není to žádné tajemství, žádná magie, žádné čary máry – **a stejné je to i se zdravím a dalšími věcmi!**

Hlavně to zdraví

Určitě všichni známe spoustu lidí, kteří, jakmile je někde píchne, už běží k doktorovi. Lékaři by mohli vyprávět romány o těchto „o sebe pečujících a stále sebe pozorujících“ pacientech. **Jsou většinou „permanentně“ nemocní!** Na všechno alergičtí, pokud je v okruhu jednoho kilometru jeden mikrob, „určitě se jim nakazí“. „Nemohou nic zvedat, nikomu nic pomáhat, nesmí se namáhat“ – aby si neublížili. „Pan doktor mi to zakázal“ (abych ti projevila lásku a pomohl ti, nebo se o to alespoň pokusil).

Vypráví se takový příběh. Sněhová vánice zasáhla skupinu lidí kdesi v horách. Všichni nějakou dobu postupovali společně, ale pak jeden už nemohl a zhroutil se. Ostatní se radili, co s ním, a došli k závěru, nechat ho na místě, **protože by všichni zmrzli**. Jen jeden z nich nesouhlasil. Nechal ostatní jít kupředu, a rozhodl se, že vyčerpaného kamaráda ponese či potáhne sám. Ostatní šli rychle kupředu a ztratili se mu z očí. On postupoval velmi pomalu, krok po kroku, vypadalo to jako celá věčnost. Přesto se vynaloženou námahou, jak kamaráda vláčel s sebou, trochu zahřál. Zanedlouho vánice ustala a on spatřil nedaleko horskou chatu. Jaké bylo však jeho překvapení, když těsně před ní uviděl v závěji zmrzlá těla všech těch, kteří **spěchali za záchranou**. On i jeho kamarád však **byli zachráněni**.

Tak i zdraví je jen výsledkem vedlejšího účinku, sajd efektu. Zdraví je ovocem hlubšího vztahu s Bohem – dárce zdraví i délky života. V Bibli čteme: „Boha se boj, od zlého se odvrť. To dá tvému tělu zdraví.“ (Př 3:7) **Zdraví tedy dostáváme jen mimochodem**, když se (mimo jiné také) bojíme Boha. Ovšem ke zdraví vede i řada dalších důležitých vlastností, a jak uvedu v závěru, nelze jednoznačně odvodit, že nemocný je ten, kdo se Boha nebojí a hřeší. Bůh je svrchovaný, svými radami nás učí, která cesta kam vede, a které výsledky (účinky) můžeme očekávat při určité snaze. Ale jak tomu je u všech dobrých rad a moudrých návodů (v Bibli i v lidské oblasti), vždy ještě zůstává prostor pro překvapení a jiné výsledky, než bychom očekávali. Nezapomínejme, že svrchovanost „výrobce“, tvůrce je vždy **víc i než jeho vlastní návod**. Z ničeho si nemáme udělat modlu, ani z tvůrce návodů, byť sebelepšího. Nad Bibli stojí živý Bůh, asi jako nad dopravní značkou či předpisem má svrchovanou pravomoc policista. Může vás poslat na červenou, po chodníku či do protisměru. Ale jezdit tak běžně se nedoporučuje – pro zdraví naše i našich blízkých.

Vedlejší účinky jsou všude

V příběhu o sněhové vánici máme jen další „side-effect“. Oni „spěchali za **svou** záchranou“ a nedosáhli ji, on usiloval o záchranu svého **kamaráda** (ne o svoji) – a zachránil **jeho i sebe**. Vedlejším produktem lásky k bližnímu mu byla záchrana vlastního života. Kristus hovořil velmi často o **vedlejším efektu**. Jednou řekl: kdo si chce život zachovat, ten ho ztratí. Ale kdo by ho ztratil pro mne a pro evangelium, zachová jej. A jinde zas říká: dávejte a bude vám dáno (Luk 6:38).

To jsou všechno výroky o side-effectu, kdy člověk usiluje o něco duchovně ušlechtilého (zachránit druhému život, darovat něco někomu, být spravedlivý, pomáhat) – **a dostává ještě víc**, než by očekával. Dostává navíc i to „nezamýšlené“: svůj život, dostatek všeho, mír a bezpečí, pomoc. I když se chová právě **opačně**: svůj život a zdraví riskuje, hmotné statky rozdává a hledá ospravedlnění druhého na svůj vlastní úkor a přes vlastní ohrožení. Lidé krátkozrací takové jednání kvalifikují jako: koledování si o potíže, o trápení či nemoc, zbytečné riskování, rozhazování, pomáhání na nepravém místě. Tito hloupí lidé pak na takové jednání mají tyto průpovídky: „pro dobrotu na žebrotu“, „když něco nechceš mít, tak to půjč“, „ať se každý stará o sebe“, „to není můj problém“, „to bychom dopadli“ – **a dopadají**. Ke stáru se o ně nikdo nezajímá (možná se zajímá o jejich důchod). Známý je i vedlejší účinek ve výchově: děti přísně vedené milují pak své rodiče víc, než ty rozmazlované a nikdy netrestané.

Také povrchní křesťané obhajují často intenzivní péči o sebe a své pohodlí. Říkají, že přece Kristus nechtěl, abychom zanedbávali své zdraví a sebe – dokonce se jeden čas v křesťanství šířila neuvěřitelná teorie, že se musíme učit nejprve milovat sebe, abychom pak mohli milovat i bližního. Jen nevím, kterého Krista mají tito vynálezci na mysli a podle které mutace Nového zákona tuto teorii vyrobili. Kristus dobře věděl, že sami sebe rádi máme, proto naši lásku k sobě dal jako zcela samozřejmé, to nejlepší srovnávací měřítko pro lásku ke druhému člověku. Věděl, že se lásce k sobě učit nemusíme, že i sebevrah se má rád. Opravdu se nemusíme učit nejprve získávat majetek, abychom se ho pak uměli vzdávat, či snažit se o kariéru, abychom se pak mohli správně pokoušet.

Vedlejší účinky – řetězové reakce, najdeme všude. Jen málokdy dosahujeme ihned cíle, bez toho, abychom se nejprve nemuseli zabývat věcmi, které mají na první pohled s cílem **pramálo společného**. Kdo někdy zaséval semena, pěstoval něco na zahrádce, stavěl dům, učil se na hudební nástroj nebo cizí jazyk, ví, že začátky mají **pramálo společného** s budoucí rostlinou či chutným ovocem, pohodlným bydlením, pěknou hudbou či mluvením cizím jazykem. Ježíš říká: „Vcházíte těsnou branou; nebo prostranná brána a široká cesta vede k záhubě, a mnoho je těch, kteří vcházejí skrze ni.“ (Mat7:13) V počátcích nějaké cesty musí být často sebezapření a snahy, které **zdánlivě** k cíli nevedou nebo jej ani nepřipomínají.

Podobně zmiňovaná záchrana – spása (19. Omyl) je jen vedlejším účinkem života s Bohem, uvěřením v Krista. Opak je pokrytectví nebo sugesce – to, že si namluvím, že jsem spasen, chodím již „po tom správném břehu“, že jsem uvěřil a mám Krista v srdci – ačkoliv jsem neučinil kroky, které ke spase skutečně vedou a nežijí „zachráněný život“. I v církvi se často dělá řada chyb: usiluje se o věci sice zaslíbené, ale zaslíbené jen jako **důsledek** určitého postoje (víry) a chování (skutků). Zmiňoval jsem už *spásu*, ale také *prosperitu* („spravedlivý nemusí žebrot“) nebo činění *mocných skutků* (zázraky) jsou jen „side-effect“. Je to Bohem slíbeno, ale ne jako výsledek **přímé** sobecké snahy o vlastní spásu, bohatství či zázraky. Třeba o majetku čteme: „Cti Boha ze svého majetku ..bohaté se naplní tvé sýpky.“ (Př 3:9,10) Znamená to tedy, že člověk má být **už z toho mála**, co má, štědrý, a pak může očekávat, že Bůh mu požehná třeba i rozmnožením hmotných statků. Nejsme štědrí kvůli nim, a proto ani zklamání, když nepřijdou. Bůh však, pokud chce, nás může takto odměnit. Je to vedlejší účinek naprosto jiné snahy a touhy, než být bohatý.

V křesťanství může jít při špatně zacílené snaze o sugesci, ve východních náboženstvích o tzv. mantry – stálé opakování slova či věty. Ale je to totéž. **Tam, kde člověk neučiní to, co má, se může velmi mýlit – něco si nalhávat**. Může mít dojem, že je na cestě k cíli, a jít opačným směrem. Stejně tak si může někdo přát zdraví, vsugerovat si, že je zdravý, věřit ujištění doktorů, že je vše v pořádku – a druhý den umřít, nebo se mnoho let trápit a trpět. Také dlouhý život, podobně jako zdraví, je jen ovocem (vedlejším produktem) zcela jiného (někdy i opačného) usilování. *Dlouhý život* je, mimo jiné, také vedlejším důsledkem pěkného chování k rodičům. „Cti otce svého i matku svou, ať jsi dlouho živ na zemi...“ (2. Moj 20:12) Dlouhý život si tedy paradoxně nezajistíme tím, že se s rodiči nenervujeme, že se s nimi neobtěžujeme, netrápíme, nenecháme zdržovat a odložíme je, když už je nepotřebujeme – ale právě naopak. Dlouhý život není důsledkem **péče** o naše zdraví a tělo!! Neplatí z toho, že se šetříme, jak mnozí myslí a praktikují.

Musím se vždy smát, když slyším, jak se nějaký reportér ptá sto- a víceletého člověka, jaký je recept na dlouhověkost: co pít a co nepít, co jíst a co nejíst, co dělat a co nedělat. Vždycky slyšíme něco jiného: jedna stoletá babička celý život nepila alkohol, nekouřila, vstávala v pět a těžce pracovala, jiná stoletá pila jak duha, kouřila a celý život nic nedělala. Ještě jsem neslyšel, aby se jich ptali, jaký vztah měli k rodičům. A právě i v tom je recept. Nejen účta k rodičům, ale i jiné duchovní kvality vedou k dlouhému životu, např. bázeň před Bohem. Jistěže délka života souvisí se zdravím, ale právě ono tak vyvyšované zdraví závisí především - jako řetěz příčin a účinků - na naší lásce k Bohu a k lidem.

Proč vlastně existuje „side-effect“?

Jde v podstatě jen o řetěz příčin a účinků. Dům nemohu stavět tak, že prostě přinesu střechu a stěny, a je to. I kdybych jej celý přivezl hotový, nějak musel vzniknout – **postupně**. Nejprve musím sehnat pozemek, vykopat základy, obejít spoustu úřadů kvůli spoustě povolení. A ještě předtím musím nějak sehnat peníze – to vše je jiné než dům. Také obilí se nesází do pole jako vzrostlá rostlina s klasem, ale seje se semeno (vlastně se nesmyslně schová pod zem!), to musí vyklíčit, potřebuje vodu a slunce. Side-effect je „tahání za řetěz na tom konci, kam dosáhnu (kde to jde, kde to umím, kde je to účinné), abych pohnul něčím, co je daleko, kam nedosáhnu, co je neviditelné, kde to neumím a bylo by tam tahání (snažení) neúčinné“. Navíc ale je tu často tzv. „kouzlo nechtěného“, i když trochu v jiném smyslu, než se tento výraz používá. Za ten konec řetězu tahám úplně z jiného důvodu – a nechtěně sklízím i to, co také potřebuji a o čem jiní marně usilují, protože usilují nesprávně (např. sobecky), a hlavně na nesprávném místě. Vtipné se tomu říká „dobře plakat, ale na nesprávném hrobě“.

To je mechanismus vedlejšího účinku. Lidé usilují o zdraví a jsou často nemocní – pečují o sebe, chrání se před nákazami, šetří se, kontrolují – a stonají a chřadnou. Snaží se totiž tahat za řetěz na tom špatném konci – kde je to neúčinné. A cíl se jim vzdaluje. Chtějí **mír**, tak **podepisují** všelijaké smlouvy, **usilují o rovnováhu zbraní, pořádají konference**. „Tahají za špatný konec“ – mír se od nich vzdaluje. Ten je totiž výsledkem **jiného zřetězení příčin a účinků**. Spravedlivá společnost žije v míru. Nespravedlivá je vtažena do války proti své vůli, i kdyby měla mírových smluv plný archiv, kolem sebe betonovou zeď a nad sebou „ochranný deštník“ raket, stíhaček a satelitů.

Sobecké motivy

Těžko říci, jak by to dopadalo, kdyby si někdo vypočítavě řekl: tak já, **abych získal** peníze, budu je rozdávat, **abych získal** majetek, budu štědrý, **abych se měl dobře**, budu přát druhým...Možná by to i fungovalo. Jenže lidé nemají až tak „velkou víru“, aby to

zkusili. I na „štedrost z vypočítavosti“ musí být jistá porce víry – protože to také nemusí vyjít. Navíc tento postoj není nic jiného než jiný typ sobectví, takže suma sumárum – neznám nikoho, kdo by to z takových důvodů zkoušel. Prostě buď jsou lidé štedří a pečují o druhého proto, že mají ušlechtilou víru (mají ho rádi nebo prostě jen poslouchají Boží příkazy), anebo nic – a pak side-effect není.

Ovšem jistě existují lidé, kteří se k lásce prostě nutí, protože vědí, že je to správné. Existují lidé, kteří prostě jen poslechli Boha – ne že by byli nějak přirozeně přitahováni „milovat bližního“. Proč by ne? Díky za ně. Také moudrost patří k jasným příkladům „side-effectu“ – výjimkou je snad jen Šalomoun, který o ni prosil Boha přímo a dostal ji. Prosit však přímo můžeme o věci, které sobecké nejsou. Jako přemii dostal Šalomoun ještě dlouhověkost a bohatství – **právě proto, že o to nežádal!** Existují lidé, kteří se prostě jen Boha bojí – díky za ně. I k bázni před Bohem je třeba moudrosti. Jen hlupáci se nebojí, jsou pyšní a smělí – bylo by dobře jim to psát na náhrobky. Asi tak nějak: „Zemřel pyšný a hrdý, nikoho a ničeho se nebál.“ **Jako side-effect dostal smrt.** Známe přece rčení „ty si koleduješ“.

Side-effect v modlitbě

Kouzlo „nechtěného“ funguje i v modlitbě. I tam existuje side-effect. Šalomoun se modlil o umění rozeznávat spravedlnost a být moudrý (už to, že se tak modlil, byla známka moudrosti) a jako návdavek k tomu dostal i bohatství, dlouhověkost a mír od nepřátel. Panoval na přelomu prvního a druhého milénia před Kristem, jeho jméno znamená „pokojný“ (hebr. šelómó) Také Ježíš učil zahrnovat do modlitby ostatní než jen myslet na sebe. „Otče náš..., buď tvé jméno svaté..., přijď království tvé..., buď vůle tvá..., chléb náš..., dej nám..., odpusť nám...“. Raději než (za uši tahající) „Otče můj, dej mi, ukaž mi, odpusť mi“, já, já, já atd.

Tedy ne: Bože dej, ať **mé** jméno vynikne, ať **naše** vláda je pevná navždy, ať se prosadí **má** vůle, ať mám **já** co jíst, odpusť **mně** moje viny... Ale jako vedlejší produkt modlitby za druhé, za jejich zdraví, odpuštění pro ně, dostatek všeho pro ně atd. **může být (nemusí)** také požehnání *pro mne*. Nemodlíme se tak z vypočítavosti, ale proto, že jsme do svého života přijali Kristův model lásky – více je dát než brát. Více je myslet na bližního než na sebe. Tento postoj pak má – jako kouzlo nezamýšleného – mnoho side-effectů, které můžeme sklízet jako ovoce. A sklízet opět rozdávat dál.

Hlavně to zdraví, jen ať nám slouží

Hlavní je, aby měl člověk v pořádku rozum. Kdo jej v pořádku má, ví, že nejdůležitější je poznat smysl života a pevně se držet toho, co je **správné**. Tedy toho, co souvisí s pravdou. O tom, co souvisí s pravdou, nás učí mnoho ušlechtilých lidí, kteří často obětovali kariéru, peníze a lidskou slávu, aby mohli druhé k pravdě přivádět. Duchovní pomoci se věnují profesionálně, ať už s Bibli nebo bez ní. Proto povolání kazatele, misionáře či kněze hodnotím jako zdaleka nejdůležitější. Ti především učí (měli by učit), který život vede ke zdraví, a který postoj vede k životu. Misionáři a kazatelé mají vůbec tu nejtěžší práci na světě – byť by si „malý český člověk“ myslel, že „nic nedělají“ nebo že to jsou parazité.

Ať si to jde každý zkusit – a hned se vrátí k zednické lžici, k počítači či rýsovacímu prknu. Zjistí, že celý den vykládat vagóny nebo kydat hnůj je o mnoho lehčí než řešit lidské problémy. Učit druhé žít – **dnes tak málo ceněná dovednost** – to je vůbec to nejdůležitější a nejtěžší. A kdyby to lidé uměli, ani by doktorů (těch MUDr. i JUDr.) nebylo tolik potřeba! A nebylo by potřeba celé řady jiných věcí. Množství profesí by odpadlo, kdyby lidé smýšleli a žili podle pravdy. Kdyby bylo dost těch, kteří druhé lidi vedou k ušlechtilé víře a kdyby bylo dostatek těch, kteří o toto vedení stojí.

Mnoho lidí s ušlechtilou vírou pracuje v nemocnicích, sociálních ústavech, starobincích, psychiatrických léčebnách, charitativních organizacích, církvích a podobně. I tito lidé mohou druhým pomáhat jak tělesně, tak i duchovně, neboť většina z nich tuto práci nedělá pro peníze, ale jako poslání. Věnovat se však „na plný úvazek“ misijní činnosti, kázání a vyučování, to je vůbec to nejtěžší. Je to tak těžké ze dvou důvodů. Jednak takový člověk (misionář, kazatel) musí sám velmi hodnotný život žít, mít ušlechtilou víru i praktický život, ale na druhé straně trpělivě snášet pohrdání (někdy pronásledování) a to, že tyto hodnoty nejsou v současné společnosti uznávány, ceněny a tudíž ani žádány. Je obtížné nabízet něco, o co málokdo stojí, i když vidíme, jak moc to lidé potřebují.

Pravdivý příběh (Převzato ze Zpravodaje AS, 8/2001, Praha)

Při paraolympijských hrách, které se konaly před několika lety v Seattlu, nastoupilo na start devět závodníků k běhu na 100 yardů. Všichni byli tělesně nebo duševně postiženi. Po startu vyrazili – až na malého chlapce, který klopýtl, upadl a začal plakat. Ostatní to zaslechli, zpomalili, ohlédlí se a všichni do jednoho se vrátili. Jedna holčička s Downovým syndromem se nad ním sklonila, dala mu pusu a řekla: „Tohle ti pomůže.“ Všechny devět se pak spojilo za paže a šli společně k cílové čáře. Celý stadión se zvedl a několik minut nadšeně jásal. Lidé, kteří tam byli, stále o této příhodě mluví. Proč?

Protože někde úplně hluboko uvnitř cítíme: To, na čem v tomto životě záleží, není náš vlastní úspěch. V tomto životě záleží na tom, abychom druhým pomáhali zvítězit, i když to bude znamenat, že sami zpomalíme a změníme kurs. **Velikost člověka nezáleží v dokonalém fungování jeho svalů!**

Rovnice, která neříká to, co neříká (neříká vše)

6+6=12 ... tato rovnice říká, že když sečteme dvě šestky, dostaneme dvanáctku. Vždy, když sečteme dvě šestky, dostaneme dvanáctku. Neříká ale, že dvanáctka je **vždy jen** výsledkem součtu dvou šetek! To tato rovnice neříká – číslo dvanáct můžeme dostat třeba sečtením třech čtyřek a nekonečně mnoha dalšími způsoby (rovnicemi). Jinými slovy: když se někdo Boha bojí a varuje se zlého, je to spolehlivá možnost získat též zdraví, ne však jediná. Bůh je svrchovaný, může dát zdraví i tomu, kdo se Boha nebojí (Jeden farao, který se Boha nebál, pevně zdraví dostal, kvůli těm, kteří se Boha báli). Bát se Boha je rozumné, není to však jediné, co vede ke zdraví. Kristus ukázal, že je ještě vyšší motiv a cesta ke zdraví.

Bůh je láska, ale obráceně to neplatí – láska není Bůh. Kristus je cesta, ale obráceně to neplatí – každá cesta nemusí být Kristus. Je to jako pěkně zahrát na hudební nástroj. Je třeba splnit mnoho podmínek: musí být někdo, kdo umí hrát, nástroj musí být kvalitní a dobře naladěný. Nelze ale vždy říci, když někdo nehraje pěkně, že má špatný nástroj. Treba neumí hrát. Nebo naopak hrát umí, ale má špatný nástroj. Je to komplex podmínek, které musí být **všechny** splněny. Tak je to i se zdravím a mnoha dalšími vedlejšími účinky.

Proto také neplatí, že **kdo je nemocný**, žije zle. Takto ta rovnice neplatí a Bible ukazuje, že nemoc **může být** následek hříchu. **Ale ne nutně vždy**. Kristus byl muž bolesti, zkoušený nemocemi – ale byly to naše bolesti a naše nemoci, které na sebe vzal. Jeho utrpení a bolesti nebyly důsledkem jeho hříchů. Přítel Kristův, Lazar, kterého Ježíš miloval, byl nemocen a zemřel. Také apoštol Pavel byl nemocen. A řada dalších, o kterých Bible říká, že to byli Boží lidé. Pozor tedy na unáhlené závěry.

23. OMYL

Mnozí dnes věří, že kdyby Bůh existoval, nemohl by dovolovat zlo, navíc by musel někde a z něčeho být a mít nějaký původ

Setkal jsem se už s mnoha lidmi, kteří by byli ochotni v Boha uvěřit, ovšem nejprve by mu **nadiktovali, jaký by měl být**. Dále jak měl správně stvořit svět. Pak koho potrestat (většinou ty druhé) a koho odměnit (většinou je samotné a jim podobné). Bůh by k nim musel přilézt po kolenou, aby si na něj mohli sáhnout. Pak by ještě musel strpět nějaký chemický rozbor (nechat se zvážit a změřit), aby bylo jasné, z čeho se vlastně skládá a z jaké hmoty je vytvořen. Nakonec by vyslechl různé výtky a kritiku, a také by musel podat vysvětlení k řadě věcí: kde se vzal a kdo ho stvořil, proč dovolí zlo a kde bydlí – no a pak by v něj možná milostivě uvěřili, spíš by ho ale zabili. Tak na takovéhle lidi **Bůh zrovna čeká** – budete se divit, ale čeká! **Až přijdou k rozumu.**

Pokud Bůh existuje

Že existuje Bůh, je jasné všem **myslicím** lidem, vědcům, technikům a lidem prakticky zaměřeným. Není to jasné snad jen snílům a lidem s **bujnou fantazií** (evolucionistům). Že z vyššího pochází nižší, to je naše každodenní zkušenost. Optický přístroj nevytvořila optika, ale optik – tím spíše oko, které je navíc naprogramováno v genech tak, aby se mohlo zkopírovat (a „nainstalovat“) při dalším narození dítěte. Rovněž všechny ostatní tkáně a orgány. Že tento proces nemohl vzniknout bez inteligentního konstruktéra (viz Omyly 2-6 a další), je všem jen trochu rozumným lidem jasné i přesto, že darwinisté vymýšlí vše možné, aby nutnost konstruktéra obešli a svoje nesmysly vnutili lidem. Z čeho ale ten konstruktér je a kde bydlí?

Zedník není cihla

Zedníci staví dům z cihel, z tvárnic, skla, dřeva nebo ocele – ale sami z ocele nebo betonu nejsou. Je to tak těžké pochopit – že tedy ani stvořitel vesmíru nebude sám ze železa nebo vodíku? Těžko asi stvořitel hmotného světa vytvořil hmotu, prvky Mendělejevovy periodické soustavy – a pak se dodatečně z těchto prvků sám složil. Trochu absurdní. Proč by měl být Bůh z materiálu, ze kterého stvořil svět? Proč by měl být z těch 105 prvků, které jsme zatím objevili?

Byl by to divný Bůh, ze železa nebo kamene. Takové bohy si dělají lidé, ale jejich stvořitel takový není. Není ani z energetických kvant. Je duchovní bytost, není ze žádné hmoty. Pokud ovšem někdo na nic jiného nevěří, než na hmotu, pak jistě v takového Boha věřit nemůže. Neměl by pak ale ani věřit, že existují třeba počítačové programy, protože ty také nejsou hmotné. Neměl by ani věřit na matematiku, neboť výraz $2+2=4$ není nic hmotného (je pouze na hmotném nosiči vyjádřen), vždyť dvě plus dvě byly čtyři dávno před uměním psát, před matematikou, člověkem i hmotou. Můžeme tento výraz pomocí hmotných věcí dokazovat – ale samo počítání i jeho výsledek, pomocí hmoty dokazovaný, nejsou hmotou.

Proto se dnes v počítačové terminologii rozlišuje hardware a software. Informace je **nesena na hmotném nosiči** (CD, magnetický pásek, stopa od tužky na papíře atd.), ale hmotou tato vlastní informace není, **patří do duchovní sféry**, ať se to někomu líbí nebo nelíbí, podobně jako matematika. To je důvod, proč mají evolucionisté se samotným pojmem informace takové problémy (jak vysvětlit její původ) a raději se tomuto pojmu vyhýbají. Hlavně spekulují o „hardware“, o těch tvrdších částech. Měkké části těl se velmi málo zachovávají, takže evoluční teoretici milují hlavně zuby, kosti, lebky – už ne tolik mozek, tkáň nebo krev. Je to tak trochu legrace, sledovat evoluční šarády – jak ze zubů uvažují o kůži a chlupech a z kusu lebky **na funkčnost mozku!** Ne, není to legrace, ale tragedie. Jejich tragedie.

Zedník nemusí bydlet v domě, který postavil

Když Bůh stvořil vesmír, musí v něm také nutně bydlet? Znamé jsou výroky sovětských astronautů. Kosmonaut Nikolajev řekl v roce 1962, po svém letu na Vostoku III: „Boha jsem při svém letu nepotkal.“. Podobně se vyjádřil i kosmonaut Jurij Gagarin. To si ovšem měli Nikolajev s Gagarinem štěstím pískat, že Boha neviděli, protože by pohled na něj asi už nerozdýchali. Ani do slunce nejde jen tak lehce „civět“, natož na jeho stvořitele. A ještě k tomu hříšní lidé! Ale komunistům se těmito výroky asi zavděčili. Koho chléb jíš, toho píseň zpívej, říká lidové přísloví.

Pomíňme otázku, zda Gagarin vůbec někde lítal. Ale i kdyby, tak oněch 200 až 300 km nad Zemí něco přes půl druhé hodiny, **to opravdu není pobyt ve vesmíru**. Sovětská ateistická propaganda pěkně zapracovala – a i kdyby byl nakrásně Boha viděl, určitě by to byli zatajili – jako mnoho jiných věcí. Máme přece s těmi komunistickými ateistickými lháři bohaté zkušenosti. A jak by asi šlo vidět tělesným zrakem duchovní bytost? Takže děkujeme sovětským kosmonautům za informaci, ale nijak nás nepřekvapilo, že se právě jim Bůh neukázal. On se totiž ukazuje jen tomu, komu chce. A způsobem, **jakým on sám chce**. („Čistého srdce Boha viděti budou“, říká Bible.)

Takže: Bůh stvořil hmotu, ale pak se do ní pochopitelně dodatečně neoblékl! Stvořil vesmír a Zemi, ale pak se do vesmíru dodatečně nenastěhoval, aby ho lidé mohli pozorovat svými dalekohledy! Tyhle nápady uvádí často spousta lidí a tváří se přitom tak neskonalé hlubokomyslné. Už před tisíci lety Bůh nechal zapsat do Bible, že nemá kosti ani tělo a nebydlí v domech udělaných rukama.

Když mi někdo řekne

Občas se mě někdo zeptá, jak mohu ještě v době počítačů věřit v Boha. Na to se zeptám já jeho, jak je možné, že on v době počítačů ještě v Boha nevěří. Také se lidé posměšně ptají, jestli jako věřím na vousatého dědečka na obláčku, který uplácá Adama a Evu

z bláta. Král Šalomoun učil, jak s takovými posměváčky mluvit. („Odpověz bláznů podle jeho bláznovství“) Tak odpovídám, že pořád je **víc inteligentní** věřit na dědečka na obláčku, který uplácal Adama a Evu z bláta, než věřit, že se pod těmi obláčky bláto v Adama a Evu uplácalo samo – jak asi věří tazatel. Je o mnoho bližší naší zkušenosti a celé přírodovědě, že přede vším složitým „vytvarováním materiálu“ byl **neviditelný** program, než věřit, že se materiál do složité struktury živých organismů včetně člověka **vytvářoval sám** (zářením, větrem a deštěm pod obláčky, nebo snad bojem silnějšího bláta se slabším a přežitím lépe přizpůsobeného bláta?). Pak se ještě zeptám, jestli dnes počítače vousatí dědkové také plácají z bláta. A pokud chceme mluvit normálně: Bůh Adama prostě vyrobil, tak trochu podobně, jako třeba Japonci či Američané vyrábí dnes roboty – jen „o malinko“ složitěji!

To bude ale jednou trapas

Japonci vyrábí roboty, kteří spolu hrají fotbal, a Američané počítače, které spolu hrají šachy (Deep Blue). Tihle roboti se také neudělali jen tak sami od sebe. **Ale mají svoje inteligentní konstruktéry** kteří, ateisté divte se, nejsou ani ze železa ani z křemíku či umělých hmot. To by byla ale dobrá ironie, kdyby lidé někdy svým robotům dali skutečnou inteligenci, a ti roboti se pak stali **antiantropisty** (to je ekvivalent ateisty - roboti popírající existenci lidí) či misantropisty (nenávidící lidi). Část „darwinovsky laděných“ robotů, tedy antiantropistů, by vymyslela teorii „evoluce robotů“. Jak vznikli roboti postupným vývojem z neživé hmoty, bez přispění **lidské** inteligence, bez „nějakých Japonců“. Potom každý „nevědecky myslící“ robot, který by věřil na lidské konstruktéry, by byl náboženský (vlastně antropický či člověka uctívající) fanatik a mimo „robotů vědu“.

Samozřejmě by to bylo možné až poté, kdy by už roboti žili samostatně a všechny lidi dávno zlikvidovali. Další generace robotů, které by nezažily lidi, by si lámaly hlavu, kde se tu roboti vlastně vzali. A tak by se vytvořila skupina robotů, evolucionistů, a to by byli „vědci praví“. Ti by pak bojkotovali vědce nepravé, roboti kreacionisty, kteří by věřili „na konstruktéry“, na jakési neznámé Japonce, kteří je kdysi dávno sestrojili, ale už nejsou nikde vidět. Vědecké články robotů kreacionistů by nebyly otiskovány v prestižních robotických časopisech a v robotických školách by se učila jen „pravá věda robotů evolucionistů“. (Pojem „vědci praví“ použil jeden evolucionista při své přednášce, aby odlišil evoluční vědce – ty pravé, od kreacionistů.)

Evoluční roboti (ti „vědci praví“) by pak spekovali, jak se asi vyvinuly roboti končetiny, integrované obvody, centrální počítač, rozvody drátů, tištěné spoje, trubky, pružiny a čidla v jejich „tělech“. (Nejsou snad naše těla velmi podobně uspořádána?) Jestli to vznikalo robotím bojem o přežití, o samice, mutacemi v elektronických obvodech a miliony let trvajícími adaptacemi na prostředí. Asi takhle musí Bůh vidět evoluční teorii. Nevím, jestli se při tom směje, pláče, zuří nebo si zoufá. Já tak střídavě, když čtu evoluční literaturu. Myslím, že naši evolucionisté by „evoluci“ japonských robotů určitě dokázali vymyslet už dnes – evoluci bez japonských konstruktérů. Evolucionisté totiž konstruktéry nemají v oblibě – tento pojem, podle nich, patří do kostelů, ne do „vědy pravé“!

Bůh stvořil hmotu, prostor a čas

Takže Bůh stvořil hmotu – a proto nemůže být sám hmotný. Stvořil vesmír – ale pochopitelně v něm sám nemá podnájem. A Bůh stvořil také čas – a tedy pochopitelně nezačal od té chvíle existovat, když byl už před *časem* (řec. chronos). Stejně jako existoval Bůh před hmotou a prostorem, existoval i před časem. Kde se však Bůh vzal, kdo byl před ním? Ale jaké „**před**“? Když nebyl čas, tak nebylo ani žádné **před**. Ptejte se, kdo stojí za tím, kdo je poslední! Pro mnoho lidí – a já chápu, že v tomto materialismem pokriveném světě je to těžké pochopit – je těžko představitelné, že **někdo** byl vždy, ne tuny materiálu a jouly energie; a že teprve tento věčný Bůh vše ostatní vytvořil (z ničeho nebo ze sebe). Že on je počátkem i koncem všeho. Lidem se snadněji věří, že vždy tu byly tuny materiálu či nějaká kvanta energií – těm přisoudí věčnost, prvenství a stvořitelské vlastnosti snadněji než živé osobnosti. Důvodem této „lehké víry“ není věda, zkušenost či nějaké úžasné důkazy, ale materialistické masírování mozků už od kolébky.

Nejsou to tuny materiálu, nad čím máme stát v úžasu s otevřenými ústy, ale **stvořitel**. Pak i dohady, jestli je Země středem vesmíru či není, jsou naprosto zbytečné. Střed vesmíru je tam, kde ho chce Bůh mít. Nejspíše tam, kde je živé, měkké, teplé lidské srdce, ne kde je těžiště hmoty. (Mimořádně zemědělnost neúmyslně dokládá i moderní věda – na všechny strany od Země astronomové naměřili většinou jen **rudý** posuv spektrálních čar hvězd a galaxií – tedy vše se „jakoby“ od nás vzdaluje, jako od středu - pokud se to opravdu vzdaluje, což je otázka. Viz 13. Omyl. Podle současných pozorování není střed vesmíru příliš vzdálen od naší sluneční soustavy, což je více než udivující (pro ateisty). – Impact: Dr. Russell Humphreys *The Battle for a Cosmic Center*, 8/2002

Střed vesmíru nemusí být tam, kde je nejvyšší hmotnost, největší rozměry, největší gravitace či záření. Střed může být právě ta malá Země, jen proto, že tu jsou lidé, živí a stvoření k obrazu Božímu. Asi tak, jako když se dva lidé vezmou – jejich „střed“ není v paláci na krásném kopci, ale třeba právě ve stanu, kde spolu zrovna jsou. Pro **ni** je střed světa právě **tam**, kde je **on** – a **naopak**, i kdyby to byla studená jeskyně. Ne kde jsou krásné věci a super bydlení. Tak je to i se středem vesmíru. Můžeme se dohadovat, kolem čeho se to všechno točí, kde to má těžiště a kam to letí – ale to jsou naprosto vedlejší věci.

Kdo tedy stvořil Boha?

Stvořil ho jiný Bůh, vyšší Bůh? A kdo stvořil toho jiného, vyššího Boha? Ještě vyšší Bůh? Každý řetěz je nakonec zavěšen na něčem, **co už není řetěz**, ale třeba hák ve stropě. Jestliže k pojmu Bůh patří, že je nejvyšší, pak asi stěží existuje ještě něco (někdo) vyšší, silnější, chytřejší atd. Mimo Boha tedy není síly „silnější“. To nepopírá ani známá otázka „může Bůh vytvořit kámen, který by neuzvedl (když je všemohoucí)?“ Pokud odpovíme „může“, pak Bůh přestane být všemohoucí, (kámen nad ním „zvítězí“). Pokud odpovíme „nemůže“ - kde je jeho všemohoucnost?

Podstatou otázky je toto: může Bůh překonat sám sebe? Může vytvořit něco, co ho samotného překoná, a **tedy omezí**? Zeptejte se matematiků, co je víc než nekonečno. Právě ona **všemohoucnost** (nekonečnost ve všem) činí úkol vytvořit něco lepšího, vyššího, silnějšího, krásnějšího, chytřejšího nesmyslným. Jak by Bůh mohl vytvořit vyššího Boha, když je už sám nejvyšší? Nebo silnějšího, když je nejsilnější? **Ledaže by se sám chtěl omezit**.

Správná odpověď tedy zní: ano, může. Bůh může sám sebe omezit, tedy dát v nějakém aspektu sám sobě omezení (něco sám sobě zakázat, třeba zvednout kámen). Pokud někdo namítne: ale pak už Bůh není všemohoucí, tak mu vysvětlíme, že to přece tazatel tak chtěl, takovou dal podmínku. Tak znělo zadání: může sám sebe Bůh omezit? Není bez zajímavosti, že Bůh to již mnohokrát udělal, například když dal po potopě duhu, nebo když odpustil neodpuštělné. Proti vlastnímu zákonu, že za hřích je smrt, nám nakonec daroval život

(sám sobě nedovolil nás nechat navždy napospas smrti). Dokonce kvůli tomu Bůh sám ve svém synu Ježíši Kristu zemřel. Díky Bohu, že se takto sám omezil a nepotrestal nás podle vlastního zákona smrti. A díky, že se nechová podle bláhových nápadů různých lidí, aby vytvářel kameny, které nezdvihne a podobně nesmysly. **Bůh může opravdu všechno** – ale to ještě neznamená, že všechno také **chce**. To neznamená, že skáče, jak hloupí ateisté pískají. To jistě, kde Bůh sám sebe na věky omezil, je vykonat hřích. Bůh může, ale přesto nikdy nezhrěší! Naštěstí pro nás a pro celý vesmír a jeho obyvatele.

Kde se Bůh vzal?

Nikde se nevzal. My „jsme se vzali“, hmota a vesmír vznikly, ne Bůh. Pokud v Boha věříme, tak je jasné, že není **nikdo**, kdo Boha stvořil a byl by tedy „starší“, vyšší, silnější a před ním. Každý trochu soudný ateista (materialista) se domluví s věřícím přinejmenším v jedné věci: „něco“ muselo být **vždy**, (něco) někdo **musí být věčné**. Kdyby byl v minulosti jen malý okamžik (miliardtina sekundy), kdy nic neexistovalo, nebylo by ani dnes nic (vesmír, život, lidé, Bůh). Z toho vidíme, že i ateista a materialista **věří na věčnost**. Materialista věří na **věčnost** hmoty (energie), věřící člověk na **věčnost** života – toho Božího. Proto je logičtější, že hmota a lidé vznikli „chtěním“ Boha, než že lidé vznikli „chtěním“ hmoty a hmota nějakým neznámým třeskem. (O důkazech, že Bůh existuje, a proč je logičtější v něj věřit, než jen ve věčnost hmoty, pojednává řada předchozích Omylů.)

Proč všemohoucí Bůh dovoluje zlo?

Zlo je bezpochyby nejsilnější argument proti Bohu. Mnoho lidí obhajuje evoluci jen pod tíhou existence zla – nedovedou si spojit zlo a všemohoucího, navíc milujícího Boha. Darwin smýšlel podobně. Je třeba připustit, že toto je argument té nejvyšší síly, toho nejvyššího kalibru – **proti Bohu**. Ve světě umírají denně miliony živých tvorů, jeden tvor požírá druhého (potravní řetězec), je tu smrt, bolest, trápení. Jak mezi zvířaty, tak lidmi. Takový svět pak vnucuje spíše obraz evolučního vzniku – metodou pokusu a omylu – než výtvaru všemohoucího milujícího Boha. Protože mi jde o **pravdu, ne o prosazení vlastního vidění světa**, nechci tento fakt zatajit a jen tak lacině shodit se stolu a zamést pod koberec.

Přečtěme si, co o tom říká známý biolog, bojovný **ateista Richard Dawkins**: „Celkové množství utrpení za rok ve světě přírody je mimo jakoukoliv rozumnou úvahu. Během minuty, po kterou mi trvá sestavit tuto větu, tisíce zvířat je sežráno zaživa, mnoho dalších přecháží kvůli záchraně života, kňučí strachem, jiná jsou pomalu užírána zevnitř hlodajícími parazity, tisíce ze všech druhů umírají hladu, žízní a nemocemi...Vesmír, který pozorujeme, má přesně ty aspekty, které bychom očekávali, pokud by v jeho základech nebyl žádný plán, žádný účel, žádné zlo a dobro, nic, než jen nelítostná lhostejnost.“(God's Utility Function). Toto jsou jistě silné argumenty proti existenci Boha. Pokud je člověk poctivý, nemůže to přejít jen nějakou frází.

Proč i přes jeho hrůznost nepopírá existence zla existenci Boha

1. Skutečnost, že je něco v nepořádku, rozbité, porouchané a působící bolest ještě **není důkazem**, že to vzniklo samo od sebe. Ve světě padají domy a letadla a dochází k nehodám vlaků a nikoho ani nenapadne tvrdit, že proto nemají žádného inteligentního konstruktéra. Že musely vzniknout jen tak samy od sebe, evolucí materiálu. Že v „základech nebyl žádný plán či účel, dobro a zlo“.
2. Paradoxně: tak, jako zlo můžeme (právem) označit za velmi silný argument proti Bohu, stejně tak je silným argumentem pro něj. Nejen že je v rozporu s přírodními zákonitostmi, aby hmota vytvářela dlouhodobě na jednom místě něco složitějšího, ale navíc ještě poté, co by to vytvořila, by se tyto její výtvořiny začaly vzájemně ničit, požírat, válčit – to je už **ad absurdum!** Dvojité nesmysl.

Evoluční obraz předpokládá svět tupě se pohybující kamsi, a ne svět „na válečné noze“, sám sebe ničící. Sebevrah si bere život – v rozporu se životem a jeho zákonitostmi. Toto vše ukazuje, že zlo je spíše duchovní povahy, že souvisí se svobodou a možností volby – přinejmenším u lidí. A svobodu volby nemohla dát evoluce, když ji sama nemá. Ani člověk neumí dát svým výrobkům možnost volby, např. typu: rozhodni se, chceš fungovat, nebo ne? Nesestrojí auto s možností volby, zda chce jezdit nebo nechce. Když se porouchá, **vnutí** mu funkci (jezdit) – nebo ho vyhodí. To jen velkorysý **duch** mohl dát možnost svým tvorům rozhodnout se proti němu, zničit a ničit svoje vlastní těla, nechovat se podle jeho vůle a zákonitostí (přírody) a postavit se proti tomu všemu. **Zlo ukazuje na duchovní původ.** V článku „Plán a zlo“ čteme: „Zlo je iracionální, a tudíž je důkazem, že nepovstalo přírodními procesy.“ (*Origins and Design*, 1/1998/str. 6)

3. Jen při možnosti zla je také možnost dobra. Prodavačka, která by nemohla ukrást, by nemohla být ani poctivá. Do té míry, do jaké mohu svobodně druhému ublížit, ho mohu také milovat – ne jako **naprogramovaný stroj na lásku**, ale svobodně. Bůh mohl učinit zákon, aby opilý řidič nemohl nastartovat auto, nebo aby auto nemohlo přejet dítě, starého člověka nebo vjet na chodník. Bůh mohl učinit miliardy zákonů omezujících zlo, technicky zabráňujících **realizaci** zla, bolesti, utrpení a smrti. Všimněme si, že to někde i udělal: kameny a stromy spolu neválčí. My jsme ale lidé. Jen do té míry mohu milovat (svobodně), do jaké mohu nenávidět (svobodně). **Vše ostatní je stroj!**
4. Zlo umožňuje každému člověku profilovat se. Kdyby lidé vypožorovali, že každý, kdo se modlí, neumírá – skoro celý svět by se modlil. Kdyby zjistili, že je **zákonitě**, že kdo se stará o staré rodiče, hodně pak zbohatne, nebo je dlouho živ (viz 22. Omyl), žádný starý člověk by nebyl v domově důchodců. **To by bylo milujících dětí!** Milujících? Nebo vypočítavých? Je známo, jak v situacích, kdy člověka nikdo nevidí, mnoho lidí dělá zlé věci. V jednom americkém městě před lety nefungovala elektřina a město bylo bez osvětlení několik dní, nastal chaos a stoupla zločinnost. Ale to nejvíce šokující bylo, že i „slušní“ lidé toho využívali, nedbali dopravních předpisů, jezdili auty po chodnících a dělali věci, které by si jinak nedovolili. Lidé opravdu slušní a ušlechtilé víry nic takového nedělali.

Těmito čtyřmi body jsem nechtěl ani obhajovat zlo, ani tvrdit, že bez něj by to „nebylo ono“. Jen ukázat, že povaha zla je duchovní, že je **v současném světě** doprovodným projevem dobra a svobody. Na počátku tomu tak být nemuselo, zlo mohlo zůstat (po stvoření Adama a Evy) jen v **potenci**, tedy možnosti, **bez realizace**. Zlo není nutné pro stvoření, není nutné pro Boží plány se světem. Po Adamově volbě (hříchu) se však stalo, z Božího pohledu, tím neoptimálnějším způsobem dosáhnout původně zamýšleného cíle bez ztráty svobody. Adam zlo realizoval, a to zapustilo kořeny v tomto světě a Bůh tuto cestu k cíli zvolil. Je nutné si také uvědomit, že každý tvor trpí sám za sebe. Máme být sice právem ohromeni masovými vraždami třeba nacistů či komunistů, tím, že miliony lidí

zahynuly v jejich koncentračních táborech, ale je nutné mít při tom na mysli, že každý ten člověk trpěl a umíral sám u sebe, že bolest těchto lidí se nesčítala, nervy jednoho nevedly do mozku druhého, třetího atd. člověka. Utrpení tím není o nic méně hrozné, avšak bolest se nesčítá ani nenásobí počtem těch, kteří trpí. Tak je tomu i ve světě zvířat, jejichž utrpení rozumíme ještě méně než tomu lidskému.

Osobní postoj, který bychom měli ke zlu zaujmout

Asi nyní řeknu věci, které půjdou mnohým hodně „proti srsti“, ale nemohu je neuvést. Na otázky typu: „proč to Bůh dopustil?“ bychom neměli hledat **za každou cenu** nějaké laciné vysvětlení – i když zamyslet se, proč Bůh dopustil zlo na nás či na někoho druhého, je správné. Ale ty nejlepší bezprostřední reakce na důsledky zla jsou tyto:

1. **Čím si zasloužím, že se nestalo ještě něco horšího, ale jen toto? Proč jen tak málo zlého?**
2. **Ano, zasloužím si to (já, ne ty). Děkuji ti, Bože, že mě trestáš, spravedlivé jsou tvé soudy.** (3. Moj 26:40,41)

Děkuji, Bože, že se stalo „jen toto“. Když spadne letadlo, nemáme se ptát, jak to, že to může Bůh dopustit. Ale máme se ptát, jak je možné, že je Bůh tak hodný, že spadlo **jen jedno** letadlo, a ne dvě či víc. To v těch druhých letadlech, která nespádla, kde jsem třeba někdy letěl i já, byli lidé spravedlivější? Tak se máme tázat. Čím si zasloužím, když jsem dostal chřipku, že jsem dostal **jen chřipku**, a ne rakovinu? Když jsem přišel o ruku, proč jen o jednu? Ten Bůh je ale na mne (na nás) hodný!! A proč je na mne tak hodný? Že vůbec mám ruce, že vůbec žiju? Že vidím a slyším a ještě jsem bídne nezhylnul? To je správná reakce na něco zlého, co se nám nebo někomu přihodilo.

Jak obrovskou lásku musí Bůh ke světu mít, když ještě vůbec rostou stromy, plodí ovoce, je tu co jíst, přichází déšť, svítí slunce, rodí se děti? Představte si, že máte na dlani broučka, a ten vás kouše, bodá, dělá hluk, páchne, nadává vám nebo tvrdí, že neexistujete. Budete ho krmit? Ochraňovat před jinými brouky a hladit, když ho můžete jedním prstem zamáčknot? Ale Bůh to vůči nám dělá už mnoho tisíc let. Dává déšť na spravedlivé i nespravedlivé. Proto můžeme být rádi, že není ještě hůř. A tak žena, jejíž muž je opilec a nedává jí žádné peníze na domácnost, si nemá říkat: proč zrovna já, jak je to nespravedlivé, proč tak musím trpět? Ale s velkou vděčností k Bohu si má říci: to je úžasné, ještě mě nezabil. Děkuji ti, zlatý, drahý Bože!

A žena, jejíž muž není opilec, jen jí s ničím nepomůže, si má říkat: díky Bohu, že není opilec. Ráda vše zastanu sama, pomáhat mi nemusí. Podobně má smýšlet muž, jehož žena mu nedělá mnoho radosti a domácí pohody. Jinými slovy, správný postoj k tomu, co se nám **jeví jako zlo**, je takový, že nikdo na tomto světě si nezaslouží nic jiného než smrt. Protože nikdo není bez viny – ani ten opilec, co nedává manželce peníze, ale ani ona. Terorista, který zabije spoustu lidí, je vinen a zaslouží si za svůj čin odsouzení, ale lidé, které zabil, byli vinni také – zase jinými věcmi. Tento postoj ke zlu, nedostatku a nemoci vede k velké vděčnosti. **A ta dnes velmi mnoha lidem chybí – a proto dost trpí!** Mají totiž často moc velké nároky, které se většinou nenaplní. To se jim pak (zcela neoprávněně a trapně) jeví jako zlo. A tak trpí. Anebo nemají velké nároky, ale prostě nejsou vděční za málo.

Když se ráno probudím a žiju, mohu být velmi vděčný. Sama existence života je zázrak. Lidé často kazí život sobě i druhým **obrovskou nevděčností**. Vidí, co ještě nemají, nebo jak druzí mají něco víc. Dávají si laťku toho, co by „mělo být, co by měli mít, jak by se k nim měli lidé chovat, jak by měli být milováni“ atd., **přiliš vysoko. Lepší je mít ji na nule**. Pak se může člověk radovat, že ještě není tak zle, jak bychom si **všichni zasloužili**. Ne, nebojte se, pokrok se tím nezastaví, ani se tím nepodpoří zlo. Jen se zamezí utrpení z nenaplněných požadavků! (Ano, trochu to připomíná buddhismus, to je jisté, ale Kristus, přestože zastával velmi podobné zásady, navíc za zlo ještě dal svůj život – viz 19. a 33. Omyl – zatímco buddhismus na tomto „nelpění“ končí, to je jeho konečné řešení utrpení).

A tak když mi někdo ubližuje, mám si říci: díky Bohu, že neubližuje mým přátelům, mojí ženě, dětem. Díky Bohu, že neubližuje cizím lidem, díky Bohu, že neubližuje mým nepřátelům a zlým lidem. Díky Bohu, **že netrpí on sám**, díky Bohu, že mi neubližuje ještě víc, ale jen takhle! Díky Bohu, že ubližuje **jen mně**. (Tím, že někdo někomu ubližuje, ubližuje samozřejmě nejvíce sobě, a pokud jeho hříchy nevezme na sebe Kristus, vrátí se mu všechny jednou stejně na hlavu). Ne, toto není masochismus, to je realismus. Je to postoj v souladu s pravdou o zlu, o tom, co si zasloužíme.

Také to není schvalování zla, někteří jsem, že člověk páchající zlo by se neměl změnit nebo dokonce že je jeho jednání v pořádku. Jde mi jen o okamžitý postoj vůči bolesti, trápení, nebezpečí, zlu, **které právě v tuto chvíli dopadá nebo už dopadlo** na naši hlavu. Tento postoj, který jsem popsal, není o tom, **jak čelit zlu!** Jak mu předcházet, jak ho zamezit – o tom zde není řeč, nemylte se. Mluvím zde o postoji vůči následkům zla, které už na nás dopadlo! Samozřejmě, že náš celý život by měl být nasměrován k **předcházení** těmto situacím, tedy ke kázání evangelia a snaze, aby co nejvíce lidí mělo **ušlechtilou víru**, která nepáchá zlo a neubližuje. Ale když už jsme se ve zlu ocitli (to nemusí být jen přímým zásahem lidí), můžeme zaujmout postoj **velké vděčnosti**. Samozřejmě, že se snažíme právě probíhajícímu zlu, nebo připravovanému zlu zabránit. Já však mluvím o zlu, které se stalo, nebo které probíhá a my jsme vůči němu bezbranní. A jaký vnitřní postoj můžeme v takové situaci zaujmout. Ať mě nikdo neobviňuje z prosazování pasivity vůči zlu nebo masochismu!! Vždyť tyto omyly píšu právě proto, aby se zlu předešlo.

Pokud člověk uzná před Bohem, že si utrpení zaslouží a zasloužil, že Boží soudy jsou spravedlivé, pokud schválí Boží jednání s ním, Bůh ho může z utrpení vytrhnout a pomoci mu. Také můžeme vyznávat viny našich předků a jejich dopad na nás.

Asi jsem vás nyní pro své postoje vůči zlu moc nenadchl, ale je to postoj mojí víry. Že si nic, absolutně nic nezasloužíme, všechno dobré je „navíc“ – tedy i to, že právě netrpíme. A že máme pochválit Boha a poděkovat mu, když na nás nějaké trápení nechá dopadnout. Cílem jistě není vyžít se v trápení, ale hledat jeho důvod a pravou příčinu. A změnit se i vyvarovat věcí, které k trápení vedou.

O zlu se lehce mluví, když ho neprožíváme

Neříkám, že tyto argumenty, ukazující zlo z určitého pohledu, jsou vyčerpávající. Biblický pohled na svět říká, že člověk se postavil proti Bohu do vzpoury, a tím na celý svět přivodil smrt, bolest a zlo. **Vzpoureu Bůh umožnil**, ale všechny její **důsledky zatím neodstranil**. Člověk se stal špatným hospodářem, a kde je špatný hospodář, trpí celé hospodářství. Proto žijeme ve světě, kde jsou zemětřesení (asi hlavně jako důsledek celosvětové potopy), uragány (asi jako důsledek velkých teplotních rozdílů po potopě), kde jsou

nemoci (asi v důsledku četných mutací vlivem silného záření a snížené imunity po potopě) a lidé se zabíjejí (asi v důsledku snížené schopnosti vnímat pravdu a žít podle ní). V tomto světě trpí lidé i zvířata, tedy „celé tvorstvo“.

Samozřejmě, že tím není vysvětleno, proč Bůh, který může všechno, zvolil právě tuto alternativu svého stvoření (tvoření). Proč zvolil tento „způsob světa“ a ne jiný, to vysvětlit neumím – asi hlavně proto, že si ani nic jiného neumím přestavit. Jen myslím, že je dost důkazů k tvrzení, že tuto „volbu“ nemohla provést evoluce, ale musí za ní stát inteligentní stvořitel. A to i přesto, že ho nevidíme a neumíme si odpovědět na řadu otázek s ním spojených. To se však týká i mnoha docela obyčejných věcí: neviděli jsme stavitele pyramid, nevíme, jak byly stavěny, kdy a proč. A přece nikdo netvrdí, že proto musely vzniknout samy od sebe, bez myslících bytostí, zvláště když už jsou tak zchátralé. Nejinak je tomu s Bohem. Nevíme mnoho, ale z věcí viditelných a z toho, co víme, můžeme snadno usoudit, **že Bůh existuje i přesto (nebo právě proto), že je na světě bolest, utrpení a smrt a svět je už dost „zchátralý“**. Lidé věřící v Boha v něj nevěří pro svoji nevědomost, proto, aby si vysvětlili to, na co věda dosud nepřišla (aby Bohem zaplnili bílá místa), ale právě proto, co vědí, čemu rozumí, proto, co už věda poznala a jaké mají zkušenosti. **Víra v Boha plyne z poznání, nikoli z nevědomosti.**

24. OMYL

Mnozí dnes věří, že moderní datovací metody dokazují obrovské stáří vesmíru, Země i života na ní

Přání je otcem myšlenky. To platí jak v určování stáří vesmíru a Země, tak i zkamenělin a sedimentárních vrstev. Teprve poté, co se ve vědě ujala darwinistická evoluční fantazie, vyvstala u jejích obhájců zoufalá potřeba, aby svět byl hodně, hodně starý - aby všechno mělo dost času na „sebevývoj“. Evoluční procesy totiž potřebují strašně moc času – vždyť je pohání jen náhoda, a o té se říká, „že je vůl“, jinak řečeno, „umí jen něco pořádně zkazit, ne vytvořit“. **Intelligence zkracuje čas.** Když zadáme složitý úkol někomu neschopnému, bude mu trvat hodně dlouho, než to vyřeší – pokud vůbec. Když tentýž úkol zadáme schopnému člověku, vyřeší to brzo a když to bude dělat tým inteligentních schopných lidí, může to být hotové ve velmi krátkém čase. A nejvyšší intelligence? Ta to vytvoří za zlomek sekundy.

Bůh mohl stvořit svět v šesti dnech i dříve, ale náhoda (co to vůbec je?), přesněji samovolnost, která to neumí a do níž **evolucionisté vložili všechnu svoji víru a naději**, potřebuje miliony let (ve skutečnosti to nedokáže nikdy, ale oni věří, že za miliony let to dokázala! – viz 2., 3. a 13. Omyl). A tak se zoufale hledaly na přelomu 19. a 20. století takové procesy, které by časově nahrávaly evoluci a **ukazovaly na vysoký věk Země i vesmíru**. Evoluční fantisté odstranili inteligenci na počátku a museli si uměle vytvořit „velmi starý svět“, tedy nahradili inteligenci miliardami a miliony let. Všechny ostatní procesy, které naopak **ukazují na velmi nízké stáří** (jen tisíce let), začaly být ignorovány, vysmívány a jsou dodnes zpochybňovány. Vysvětleme si to na příkladu.

Starý dům – opravdu starý?

Představme si dům, který chce někdo prodat. Výše kupní ceny je mimo jiné závislá i na stáří tohoto domu. Protože se dokladům, kdy byl dům postaven, nevěří, prodejce i kupec si vezmou na pomoc odborníky, aby vědeckými metodami stanovili jeho stáří. Kupec **by rád**, aby se ukázalo, že **dům je velmi starý**, a tedy jeho hodnota nízká, prodávající **by chtěl**, aby tomu bylo **naopak**.

Jak je možné takové stáří určit? Od doby, kdy byl dům postaven, v něm probíhala celá řada procesů, a pokud umíme popsat jejich průběh, mohli bychom z této funkce poznat stáří domu. Chemik by se mohl soustředit na chemické změny ve zdivu (tvrdnutí omítky, krystalizaci či stupeň oxidace kovů), fyzik by mohl změřit odchylky v průhybu trámů a nosníků, geolog by zjišťoval stupeň eroze vnějšího pláště budovy či míru sedání základů. Možná v místech, kde se neuklízí, a kde není žádný pohyb vzduchu, by se dalo zjistit, jaká vrstva prachu se tam od postavení domu nanasla, a tak stanovit dobu „nulového prachu“, tj. krátce po dokončení stavby. Také radioizotopové metody by se mohly uplatnit, a možná by se někde ve sklepech našel stalaktit či stalagmit (krápník), který se tam nepozorovaně tvořil. I odborník na architekturu a různé slohy by přišel ke slovu. Asi by se tedy našlo mnoho způsobů, jak určit stáří této stavby.

V čem je problém – kapající vodovodní kohoutek

Problém je v tom, že každá z těchto metod vykáže zcela jiné stáří. Můžete si být stoprocentně jisti, že stáří onoho domu, zjištěné nejrůznějšími metodami, se bude pohybovat téměř **od nuly do nekonečna!** Takže si kupující i prodávající mohou vybrat dle libosti, odborníci se mohou libovolně hádat. Bude-li někdo tvrdit, že dům byl dokončen před pár měsíci, najde výsledky měření, které to potvrzují, stejně jako ten, kdo bude tvrdit, že dům je desítky či stovky let starý. Podobně (a ještě hůře) je to s procesy, kterými chceme stanovit stáří hornin a sedimentárních vrstev, stáří Země, Měsíce, Sluneční soustavy, hvězd, galaxií a vesmíru. Všechny mají svoje „**pokud, jestli, snad, za předpokladu atd.**“ a ukazují na naprosto rozdílná stáří. Lidé, kteří věří ve stvoření podle Biblické chronologie (v šesti 24hodinových dnech před 6 000 lety), najdou mnohá potvrzení své víry v různých metodách určování stáří. Stejně tak jako lidé věřící na miliony a miliardy let trvající evoluci si najdou svoje argumenty. Mnozí vědci nejsou hloupí, hloupé bývá často to, co si z mnoha možností vyberou, protože uvěřili hloupé hypotéze (např. v to, že se neživý povrch nějaké planety kdysi sám oživil a přeměnil na lidi).

Obtížnost správného vyhodnocení procesů stárnutí můžeme znázornit na příkladu velké nádrže, do níž kape voda z hydrantu. Před jakou dobou začala voda do nádrže kapat? Odpověď je „snadná“: změří se (nebo spočítá) obsah vody v nádrži a se stopkami v ruce se změří frekvence kapání (kolik vody nakape třeba za minutu). Podíl těchto dvou čísel je pak doba, před kterou začalo kapání. **OVŠEM: pokud, jestli, snad, za předpokladu, že...!**

Pokud někdo hned na počátku nenapustil část nádrže rychleji a neodešel. **Jestli** nedošlo k nějakému poklesu hladiny vody, třeba netěsností šuntu v nádrži, vyšším odparem, prosakem nebo odčerpáním. **Snad** můžeme *věřit*, že frekvence kapání se během celé doby nezměnila (to se občas stává, závisí to např. na tlaku vody v potrubí). A za **předpokladu**, že během celé doby, co jsme v oné místnosti nebyli, nikdo nechodil, a občas nepřipustil další vodu, či neodpustil. A ještě další a další předpoklady bychom museli stanovit – **a věřit**. Podobné nejistoty panují při datování pozemských nebo vesmírných objektů.

Nikdo ze současných lidí nebyl na samém počátku vzniku vesmíru a Země

Nikdo z lidí nebyl při tom, když evoluce či Bůh tvořili vesmír a život na Zemi. Proto nikdo neví, jaké byly:

1. počáteční podmínky (složení hornin, kolik v nich bylo na počátku uranu a olova, draslíku a argonu, kolik oxidu uhličitého bylo v atmosféře, kolik helia, soli či sodíku v moři, kolik usazenin atd.).
2. Nikdo neví, k jakým procesům během celé historie vesmíru a Země došlo. Voda snadno vylouhuje některé radioaktivní látky ze skal (uran). Stejně tak množství látek ovlivňuje teplo nebo záření z kosmu. Množství počátečního stavu radioaktivního oxidu uhličitého je neisté, protože pokud bylo záření na počátku vyšší, bylo ho více a naopak. Závisí to též na síle magnetického pole Země. Zdá se, že $^{14}\text{CO}_2$ ještě ani dnes není v rovnováze (vzniká jej víc, než se rozpadá). Tím se budou zdát mnohé organické materiály starší, než ve skutečnosti jsou.
3. Velmi také záleží, zda poločas rozpadu nestabilních prvků je stabilní. Věř se, že je, ale jisté to není, dá se urychlit, jako třeba u atomové bomby. U jiných procesů je to ještě nejistější, např. jakou rychlostí se tvoří – a hlavně kdysi tvořily, sedimentární vrstvy nebo krápníky. Způsob nanášení sedimentárních vrstev na celé zemi ukazuje na jednorázovou katastrofu, protože jsou nanášeny v jednom či druhém směru, což je rozdílné od nanášení při menších potopách, kdy se vrstvy nanášejí křížovité, všemi směry.
4. Za předpokladu, že došlo k **celosvětové potopě**, což je zcela reálné, se mnoho procesů mohlo silně urychlit. Řada událostí během geologické doby Země, ale i v historii vesmíru, mohla ovlivnit množství měřených prvků a sloučenin ve skalách. Velkou roli hraje i nejistota kolem konstantnosti rychlosti světla – je dost důvodů věřit, že rychlost světla je dnes nižší než před tisíciletími. To by změnilo celou řadu dalších hodnot (např. i radioaktivní rozpad prvků). Tím by se mohlo stáří řady objektů jevit o mnoho řádů vyšší, než skutečně je. Vzpomeňme jen, jak se již mnohokrát změnila hodnota Hubbleovy konstanty, která je dodnes nejistá (Vesmír 7/99).

Další informace k datování a problémy s tím spojené

Dr. Snelling ukázal, že argon je infiltrován do zemské kůry z rezervoárů v zemském pláští. Sebral vzorky lávy ztuhlé v letech 1949, 1954 a 1975. Nechal tyto vzorky datovat metodou Potassium-Argon. Výsledky datací této 50 let staré lávy byly šokující: od 270 000 let až k 3,5 mil. let stáří! (Je třeba upozornit, že argon je zachycen jen ve ztuhlé lávě, proto se datum nevztahuje k lávě v tekutém stavu v zemi, ale až od doby jejího výronu a ztuhnutí na povrchu). Také u metody ^{14}C je řada velkých obtíží (to platí u všech izotopových metod), např. ve stanovení počátečních podmínek. Jak jsem psal, ukazuje se, že i dnes tvorba ^{14}C přesahuje o 30% jeho zpětný rozklad. Všechno dnešní množství radioaktivního ^{14}C by se při současné rychlosti jeho tvorby naakumulovalo za méně jak 30 000 let. A tak by zemská atmosféra neměla být starší než toto datum. ^{14}C vzniká ve vrchní vrstvě atmosféry z ^{14}N , je nestabilní a rozpadá se zpět na ^{14}N s poločasem rozpadu 5730 let.

Rychlost radioaktivního rozpadu se může měnit vystavením látky neutrinům, neutronům nebo kosmickému záření. Dále je radioaktivní rozpad úměrný rychlosti světla a Barry Setterfield nedávno ukázal, že se rychlost světla v minulosti podstatně snížila. Tím by byl v minulosti urychlen radioaktivní rozpad a vše by tak vykazovalo vyšší stáří než je skutečnost. Asi nejpoužívanější datovací metoda je datování pomocí U-Th-Pb zrn zirkonu (ZnSiO_4), avšak výsledky jsou velmi nejisté: radiogenní olovo se snadno vytratí difuzí z krystalů a tento proces je urychlen teplem, vodou, radiacním poškozením i počasím, na druhé straně je takto olovo v jiných krystalech „zděděno“ (přibude tam). Zjištěné stáří se mění významně vzájemně i mezi krystaly na subatomárním měřítku, na různých krystalických ploškách a při různě orientovaných krystalech. To činí tuto metodu značně diskutabilní.

Velmi vzrušující zprávy přicházejí z výzkumů skupiny vědců programu RATE v USA. Dr. Humphrey a dr. Baumgardner zjistili, že sice změřený poměr v zirkonech tvrdých žul mezi uranem a olovem dávají 1,5 mlrd. let, ale v nich zadrženo helium, které stále uniká (rychlost tohoto úniku byla právě hlavním předmětem jejich výzkumu) ukazuje na věk mezi 4000 a 14000 let, po zpřesnění 5680 (+/- 2000) let. Na mezinárodní konferenci kreacionistů (ICC) v roce 2003 bylo uvedeno, že ^{14}C se nachází ve všech pohřbených organických materiálech (i v uhlí) v měřitelném množství bez ohledu na to, jak „staré“ (dle evolučního nazírání) jsou, což limituje vrchní hranici stáří těchto vzorků na 250 000 let. Ani s nejcitlivější technikou by po 250 000 letech neměl být přítomen už ani jeden atom ^{14}C . Vezmeme-li v úvahu pravděpodobný nižší poměr ^{14}C před potopou, pak se tento věk ještě snižuje. Faktory, které by snižovaly poměr ^{14}C , jsou tyto: **1.** Více ^{12}C v biosféře – bylo více suché země, více CO_2 , **2.** méně produkce ^{14}C následkem silnějšího magnetického pole odražejícího kosmické paprsky, **3.** ^{14}C se začalo vytvářet již při stvoření, přesto není nikde v rovnováze. Jak již bylo řečeno, mnoho geologických vzorků, považovaných za miliony let staré, včetně diamantů a uhlí, obsahuje měřitelné množství ^{14}C . Takto staré vzorky by však neměly mít žádné měřitelné množství ^{14}C následkem radioaktivního rozpadu. Přítomnost ^{14}C v dimantech je zvláště šokující, protože zde nehrozí žádná možná kontaminace. Uvedení vědci přednesli výsledky své práce na světové kreacionistické konferenci v San Diego 5. listopadu 2005.

Arizonský meteoritický kráter

Jeden z nejbudovanějších kráterů na světě (nazývaný Barringerův kráter) leží na jihu USA, v Arizoně. Je široký 1 200 m a hluboký 175 m (pískovec, vápenec). Původ kráteru je zcela nejasný, **stáří také**. Je odhadováno v rozmezí 800 až 200 000 let! **1.** Dendrochronologické odhady (pomocí počtu letokruhů cedrů rostoucích na úbočí kráteru) ukazují na 800 let. **2.** Stáří odhadované pomocí měření eroze bylo stanoveno na 22 500 let. **3.** Z hlediska geologických rozborů vychází stáří tohoto kráteru na 200 000 let. **4.** Pomocí radioaktivního datování (C^{14} – ulity plžů) vychází věk na 16 000 až 26 000 let, z drobných meteoritů na 2 700 let. **5.** Metodou termoluminiscence (změny v krystalech vlivem tepla) by stáří vycházelo na 49 900 let s možnou odchylkou 2 900 let. **6.** Není bez zajímavosti, že nedaleko žijící indiánský kmen Hopi tvrdí, že kráter vznikl za velkého rachotu před 10 000 lety.

Tento příklad je jen malým dokladem, jak obtížné je stanovit stáří nějakého objektu z minulosti. Velmi mnoho lidí datovací metody přeceňuje a slepě jim důvěřuje. Mají dojem, že vědci dají kus horniny do testovacího přístroje, vychýlí se ručička, ta ukáže stáří – **a je to. Tak snadné to opravdu není.**

Velmi často záleží na názoru toho kterého odborníka a především na jeho **víře – světonázoru**. Vzpomeňme například nález lebky KNM-ER 1470 (Keňské národní muzeum). Richard Leaky našel tuto moderně vypadající lebku ve vrstvě, kde by „neměla pro evoluční víru být“, protože první datování metodou K-Ar (draslík-argon) vykazovalo neuvěřitelných 220 milionů let. Proto nerozhodla laboratoř,

ale evoluční **víra**! Lebka (resp. skála, kde byla nalezena!) byla předatována a stáří odhadnuto (viz Jan Beneš: *Člověk*, str. 64) na asi 3 miliony let. Ale i toto stáří se přičilo evoluční **víře**. A tak byla „datována“ znovu („to by bylo, aby se realita nepoddala evoluční víře“). Výsledek 1,89 milionu let už byl přijat. Tak vypadá ono „přesné“ datování. (CRSQ 6/85/str.27, CRSQ 3/86/str.185). Člověku naskakuje husí kůže.

Je velmi zajímavé, že sám Leaky (evolucionista) chtěl pod váhou těchto faktů nejprve **změnit svoji víru na evoluci člověka**. Nakonec, pod tlakem evoluční komunity, **zachoval víru – a změnil fakta**.

Trochu historie - *Velký třesk a absolutní datování* (Hermann Schneider, str. 33n)

V roce 1896 objevil M. H. Becquerel radioaktivní rozpad a r. 1905 navrhl poprvé E. Rutherford použít jej ke geologickému datování. Skutečná datování mohla být prováděna až po zkonstruování přesných hmotových spektrografů A. O. Nierem r. 1937. V té době byla však již evoluční víra ve vysoká stáří zemských vrstev pevná (dávno před měřeními). Do té doby existovaly jen metody relativní, kdy se stáří Země stanovovalo z obsahu soli v mořích a přísunu soli v současnosti, z odnosu pevniny řekami, z rychlosti sedimentace a tloušťky sedimentů, z tření u dna moří a vzdálenosti Měsíce, z ochlazování zemského povrchu za předpokladu žhavého a tekutého počátečního stavu, atd.

Lord Kelvin (W. Thomson) vypočítal r. 1862 stáří zemské kůry z jejího ochlazování na 100 milionů let s obrovskou tolerancí 20 – 400 milionů let. V důsledky Kelvinovy autority bylo toto stáří akceptováno a potvrzováno nezávislými metodami, ačkoli vědci ovlivnění Darwinovou evoluční teorií dávali přednost horní hranici, a ještě ji překračovali. 1879 M. Reade vypočítal trvání fanerozoika (prvohory až dnešek) na 600 milionů let a r. 1897 J. G. Goodchild stanovil 704 milionů let. Kelvin pak zredukoval svoje první stanovené stáří zemské kůry r. 1876 na 90 milionů let, pak na 50 milionů let a r. 1897 na 40 a dokonce 20 milionů let. **Geologové, nadšení evoluční teorií, se však s tím neztotožnili**. Pro svoji víru potřebovali nutně dlouhé věky, trvající mnoho set milionů let.

Další evoluční datovací kouzla

Samuel Haughton přišel r. 1878 s teorií, že délka trvání geologické formace je přímo úměrná **maximální síle sedimentu** v ní (síle usazenin). V roce 1913 součet tloušťek sedimentů fanerozoika činil 85 km, v r. 1937 už to bylo 130 km. Tato teorie ignoruje fakt, že maximální tloušťky sedimentu jsou mnohem spíše určovány sedáním podloží než rychlostmi sedimentace, jež jsou mimochodem libovolně neurčitě – mezi 1 m za sekundu až 1 mm za tisíc let. Haughtonovské maximální síly sedimentu byly a jsou základem geologické časové stupnice. Takže dříve, než vědci začali provádět radiometrické výzkumy, „věděli“, co musí hledat – totiž stovky miliónů let pro prvohory a desítky milionů let pro třetihory. Tím si předem určili, co bude „správný“ a co „chybný“ výsledek.

Které datum byste rádi?

Není bez zajímavosti, že formuláře vydávané radioizotopovými laboratořemi, které se odevzdávají spolu se vzorky k datování, mívají předtíštěnou otázku, jaké stáří vzorku je očekáváno. Proč? Pokud by techniky byly absolutně objektivní a spolehlivé, tak by takové informace neměly být pro vědce, provádějící měření, potřebné. Laboratoře předpokládají, že anomální data jsou běžná, a tak potřebují nějakou kontrolu, zda obdržely „dobré“ datum. (Answers Book) Z toho důvodu např. zkameněliny nejsou často chápány jako vhodný datovací materiál – dávají totiž **pro evoluční víru příliš nízké stáří**! Zkameněliny neposkytují očekávané evoluční stáří milionů let, proto je evolucionisté pro datování vrstev (zcela svévolně) nepoužívají. Říkají, že „nejsou dobrými hodinami“. (rozuměj: nepodporují potřebné evoluční dlouhé věky) R. J. Strutt (Lord Raighley) napsal již v r. 1909: „Přesvědčil jsem se..., že fosfatické materiály (fosilie, zkameněliny) zřídka, pokud vůbec, zachytí víc než malý zlomek helia, jež v nich v průběhu jejich existence bylo vyrobeno.“ (*Hromadění helia v geologické době*) Takže se zkameněliny datovaly podle vrstev, ve kterých byly nalezeny. Používaly se k tomu olovené rudy, radioaktivní rudy a zirkon, který se tvoří již při vysokých teplotách v magmatu. Jenže koncentrace helia a různých izotopů olova může do značné míry záviset na tlaku, parciálním tlaku He, době ochlazování apod. – **jež mohou být spíše funkcí hloubky místa vzniku, než stáří vzniku**.

Arthur Holmes

To není detektiv Sherlock Holmes, i když také pátral – ale po stáří geologických vrstev. Označujeme ho za otce geologické časové stupnice. Kupodivu již r. 1913 stanovil „absolutní časovou stupnici“ geologické historie Země – tedy dřív, než mohly být uplatněny izotopové metody. Pro svoje odhady se snažil získat přívržence lákavými sliby: „Ještě je zpráva hubená, ale přece plná příslibů.“ (*Stáří Země*) Holmesem stanovená spodní hranice kambria **zůstala dodnes: 600 milionů let**. Svoje evoluční nazírání světa, které ovlivnilo jeho víru v geologické věky Země, vyjadřuje slovy: „Je jedním z triumfů geologie, že prokázala mimo veškerou pochybnost, že byl k dispozici dostatečný čas na všechny ty pomalé proměny života a scény, o nichž svědčí Země.“ Tento bludný kruh je jedním z mnoha Holmesových přiznání k evolučnímu učení: „Pouhých dvacet miliónů let bylo sotva použitelnější než těch pár tisíc let arcibiskupa Usshera.“ (ten stanovil věk Země podle Bible na 4 004 let p. n. l.).

Na poslední Holmesem sestavené časové stupnici z roku 1960 nacházíme opět 370 milionů let pro střední devon a 600 milionů let pro spodní hranici kambria (prvohory), a jako předtím se k interpolaci přibírají maximální síly sedimentu. Podle předpovědi H. Faula je nepravděpodobné, že se tato stupnice v budoucnosti podstatně změní. Faul k tomu poznamenává: „Je to zábavné zjištění, že Holmesovy staré odhady, jež spočívaly na datech, jež dnes vůbec jako taková neuznáváme, se lišily od dnes akceptovaných hodnot zřídka o víc než o 20 %.“ (*Dějiny geologického času*)

Kdybychom se vzdali interpolace pomocí maximálních tloušťek sedimentu, nastal by chaos. Nebylo by pak už jisté, že např. karbon je mladší než devon či silur. Pořádek může být zachován jen tak, že **stratigrafii** (pořadí vrstev) přiznáme **absolutní prioritu před radiometrií**.

Nehodící se škrtněte

Robert V. Gentry studoval radiační dvůrky v různých druzích uhlí z devonu a jury (prvohory). Z charakteru dvůrků polonia Gentry usoudil, že uran a jeho dceřiné produkty (^{210}Pb , ^{210}Po) pronikly do dřeva jen jednou, a sice **před** zuhelnatěním, a že k zuhelnatění došlo během krátké doby (méně než 50 let). Gentry uvádí horní mez pro stáří U-Pb (uran-olovo) 280 000 let, jurské uhlí (druhovory) by pak bylo 270krát mladší, než udává geologická časová stupnice.

Devonské uhlí (prvohory) shledává nejméně 1 000krát mladší, než by mělo být podle geologické stupnice. V některých fosiliích a ložiscích uhlí, rašeliny, ropy a zemního plynu, kde se stáří uvádí 100 000 až mnoho milionů let, byl prokázán uhlík ^{14}C , a to by zredukovalo jejich stáří pod 50 000 let.

U zuhelnatělé větve, jež byla uložena vodorovně ve vápenci křídové formace (druhovory, USA), považované za 100 milionů let starou, bylo stanoveno stáří pomocí ^{14}C na 12 800 let (Měřeno dr. Reisnerem Bergem – *Nový druh důkazů z Paluxy*). Uhlí by nemělo obsahovat – dle evolučního datování – žádný radioaktivní ^{14}C . Každé uhlí jej však obsahuje, jak už bylo uvedeno, což vypovídá o jeho nízkém stáří (tisíce let) – pokud se ale neuchýlíme k nějakému jinému vysvětlení, aby evoluční „dlouhé počty“ byly zachovány.

Stáří Země

V současné době se **věř**í, že Země je stará asi 4,5 miliardy let. Vychází to z prací Pattersona, Tiltona a Ingrama z r. 1955. K datování byly použity izotopové poměry olova v pozemské hornině a meteoritech. Autoři vycházejí z více než 60 (!) předpokladů, jež musí být splněny, má-li být výsledek správný. Oni sami varují, že na výsledek „bychom se měli dívat se značnou dávkou skepse, dokud neověříme základní domněnky obsažené v metodě výpočtů“. To však nevedlo tomu, aby byl výsledek nadšeně přijímán a rozšiřován. (Většina informací je z: Hermann Schneider: *Velký třesk a absolutní datování*, str. 41.)

R. 1972 publikovali Gale, Arden a Hutchinson s podstatně zlepšenými měřicími metodami získanou Pb-Pb (olovo-olovo) izochronu meteoritů, jež vykazovala **negativní** směrnici. Konstatují: „Z toho plyne, že veškerá klasická interpretace dat izotopů olova (z meteoritů) je zpochybněna, a že radiometrické odhady zemského stáří jsou v nebezpečí.“ Bezstarostná víra v 4,5 miliard let starou Zemi se tím ale nezměnila. Také Melvin Cook poukazoval stále znovu na to, že v litosféře a atmosféře lze prokázat jen jednu stotisícinu radiogenního helia Země, jež bychom očekávali za 4,5 miliard let.

Některá absurdní stáří

Měsíční hornina z Apolla 16 vykazovala o 85 % více olova než jiné srovnatelné horniny, což vedlo ke stanovení stáří (Pb-Pb) na 7 až 18 miliard let (Měsíc je dle evoluční víry starý přibližně tak, jako Země). R. K. Mark a ostatní naměřili u třetihorního bazaltu (čedič, vyvěřelá hornina) izochronní stáří (rubidium-stroncium grafy) 10 miliard let. Prekambrický diabas Pharump (předprvohorní) z Kalifornie dal izochronní stáří Rb-Sr 34 miliard (!) let. To je víc než sedminásobek běžného stáří Země a dokonce více než dvojnásobek standardního stáří vesmíru. U stáří, jež „se nehodí“, se většinou vůbec nehovoří o stáří. Mluví se jen o izotopových anomáliích (odchylných). Existuje prakticky nevyčerpatelný arzenál argumentů, jež mohou vysvětlit (a tak smést se stolu) každé nežádoucí stáří. Jen málo vědců si uvědomuje, že tytéž argumenty, jež mají anulovat nežádoucí stáří, mohou být v zásadě použity i k popření stáří žádoucích.

Dr. Earl Hallonquist, kanadský chemik, testoval kousky vulkanické lávy z Havaje. Vědělo se, že láva byla utvořena v letech 1800 a 1801, přesto metoda K-Ar dala výsledek 160 milionů let... Podobně jedna skála ve Švédsku dala po třech různých měřeních 380, 440 a 880 milionů let... V Coloradu (USA) vykazovala jedna skála 725 milionů let, ale později se zjistilo, že 95% olova ve skále zde bylo pravděpodobně od počátku, takže výsledek byl chybný... V bloku pískovce v Austrálii (Sydney) bylo nalezeno petrifikované dřevo, které bylo podrobeno testu na ^{14}C a vykazovalo stáří asi 33 000 let, zatímco pískovec kolem něj je dle evolučního stáří asi 220 mil. let starý... U některých současných vulkanických hornin v USA a bývalém SSSR bylo metodou U-Th-Pb naměřeno stáří 100 milionů let a 8,4 miliardy let.

Metodou K-Ar byla láva stará 50 let na Novém Zélandě (hora Ngauruhoe) datována na 0,2 až 3,5 milionů let. „Nespolehlivost datovacích radioaktivních metod je dobře ilustrována skutečností, že vzorky 22 vulkanických skal z rozličných částí světa, o kterých se ví, že byly vytvořeny během minulých 200 let, dávají stáří v rozmezí 100 milionů až 10 miliard let běžnými radioaktivními metodami.“ (Ing. B. Balcar: *Tajemství potopy*, str. 40/41) Ještě jednou opakují, že stáří lávy se vztahuje až k její vychladlé formě, protože jen ta (nikoli tekutá) je schopna udržet argon potřebný k měření. Měření tedy neurčují stáří žhavé lávy v nitru země, ale až vychladlé na zemském povrchu.

Některé další nutné revize myšlení

Pro archeology je jednou z nejtěžších úloh přesně určit stáří nalezených artefaktů. Kamenné artefakty na nalezišti Jinmium (Austrálie), původně datované na neuvěřitelných 176 000 let, byly důkladnějšími měřicími metodami opticky stimulované luminescence a pomocí radioaktivního uhlíku ^{14}C zpochybněny - spodní vrstva sedimentů je mladší než 22 000 let. Nejstarší tedy zůstávají nálezy z Malakunanja II a Nauwalabila I, kde byly termoluminiscencí stanoveny pozůstatky kolonizace na 50-60 tis. let... Jak staré jsou stromy v deštných pralesích Amazonie? Některé nemají letokruhy, jiné velmi nepravidelné, a tak jedinou metodou je ^{14}C . Proti očekávání se ukázalo, že některé stromy jsou přes 1400 let staré... Hanab Parkal panoval svým Mayům v Americe v sedmém století. Jeho věk byl (v r. 1950 metodou určování stáří kostí a zubů) určen na 40 let. Nápis v jeho hrobce však hlásá, že zemřel jako osmdesátník. Britští archeologové a matematici bourají nyní představu, že se dávní lidé nedoživali vysokého věku. Mark Pollard s kolegy z Bradfordské univerzity a Robert Aykroyd z univerzity v Leedsu tvrdí, že dosavadní metody určování stáří kostí nebo zubů dávno zemřelých lidí jsou tak nepřesné, že mohou skutečné stáří pozměnit až o třicet let. Jde o to, že se zřejmě stáří kostí zemřelých mladých lidí považovalo za vyšší a věk starých kostí se naopak podceňoval. Viníkem mají být chyby v užití statistických metod. (Vesmír 5/99/291) Pravdou však je, že viníkem je mylná evoluční ideologie, která předurčuje stáří nálezů.

Biologická stáří

Mitochondriální DNA je děděna převážně od matky. V r. 1997 přišli vědci s pro evolucionisty nepřijatelným závěrem, že první žena, nazvali ji symbolicky Eva, žila před 100 - 200 tis. lety – tzv. „Mitochondriální Eva“. I tak evolučně nepřijatelné stáří bylo ovšem

založeno na evolučním pohledu na mutace – rychlost mutací je však diskutabilní. Nedávno byla míra mutací explicitně měřena znovu a zjištěna 20krát vyšší, než se očekávalo. To činí mitochondriální Evu ještě mladší, umísťuje ji to do doby 6 000 let před nás. Toto datum už sdělovací prostředky nerozhlášovaly, protože silně připomíná kreacionistický pohled na minulost. Časopis *Vesmír* převzal ze *Science* (1999) informaci, že s odměřováním času molekulárními hodinami to nebude tak jednoduché. Nejenže u různých skupin organismů jdou různou rychlostí, dokonce se v rámci jedné evoluční linie mohou střídavě předcházet a zpožďovat. Pohromou je nedávno odhalená skutečnost, že společně s jádrem může ze spermie do vajíčka vstoupit i mitochondrie, jejíž DNA je schopná rekombinovat s mtDNA vajíčka, a tím zavést, či naopak smazat některé změny v nukleotidech. Může to vážně ohrozit teorie vystavěné na analýze mtDNA....Mnozí biologové doufají, že se nedostatky mitochondriálních hodin podaří statistickými metodami odstranit a uvést některé nesrovnalosti na správnou míru.

Opravdu miliony let? Milion je tisíc tisíců!

Z některých dinosauřích kostí (kupodivu nejsou mineralizované) se dají získat proteiny a spočítat sekvence aminokyselin - bylo by to opravdu možné po 140 milionech let?! V Dominikánské republice byly v břišní dutině včel uvězněných v jantaru nalezeny bakterie schopné kultivace (vytvořily se kolonie živých bakterií). Evolucionisté jim přisoudili stáří 25-40mil. let, ale ztratili o ně zájem, když se ukázalo (jako u mravenců v jantaru), že jsou velmi podobné současným bakteriím, tedy že za údajných 30 mil. let nedošlo k žádné evoluci (ani mimo jantar). Je zde ale řada jiných implikací. I bakterie ve „spícím“ stavu, jakožto každá aerobní spora, musí alespoň minimálně dýchat a „jíst“. Mohla by zásoba kyslíku a „potravy“ vystačit po 30 mil. let? Zde Michael Kinnaird dodává, že také opticky aktivní komponenty mikrobiálních proteinů by kompletně racemizovaly již po zhruba milionu let, jejich proteiny by se staly neužitečné. Totéž se týká nukleových kyselin, také opticky orientovaných, s různým časovým rozložením racemizace. A tak by tyto organizmy zahynuly dávno před 30 miliony let. Proto se jeví pravděpodobnější, že nejsou tak staré. Navíc oproti zmrzlým bakteriím tyto byly v teplejším prostředí a proto vyžadovaly vyšší metabolismus.

Proč se řada zvířat, z nichž mnohá ještě dnes žijí (tzv. živé fosilie), nevyskytuje ve zkamenělinách po desítky milionů let, jako např. tuatera, latimerie, ptakopysk, švábi, černí mravenci, motýli, měkkýši, ostrorepi, dále z rostlin přesličky, kapradiny či strom ginkgo (jinan)? Eldredge hovoří o 5ti skupinách trilobitů, kteří se v prvohorách nezměnili po 200 milionů let! Je možné, že by poslední latimerie zkameněla před 70 miliony let a od té doby už žádná, přestože jich muselo žít miliardy kusů? Roku 1938 byla objevena živá latimerie u Madagaskaru a dnes jich máme již několik stovek. Trochu zvláštní! Podobně ony poslední haterie novozélandské (plaz tuatera, *Sphenodon punctatus*) zahynuly a zkameněly před 135 miliony let, a pak se bez jakýchkoliv zkamenělin objevily živé až dnes, ve čtvrtohorách? V tomto mezidobí milionů let se ani jí, ani desítkám dalších organismů, jejichž počty za tak dlouhou dobu musely jít do miliard, „nepodařilo zkamenět“ – ani jednomu jedinci! Nebo spíše žádné miliony let od velké světové potopy, kdy všechny tyto zkameněliny naráz vznikly, neuběhly? Není to reálnější vysvětlení této tajemně dlouhé doby „fossilního vakua“?

Na mnoha místech světa nacházíme polystrátové stromy, což je zkamenělý kmen, prostupující vertikálně řadu vrstev skály či uhlí, tedy mnoho vrstev údajně starých milionů let. Někdy přes tyto vrstvy nalezneme místo stromu zkamenělého dlouhého hada. Jak tento útvar vysvětlit? Dovede si někdo představit, jak do spodní vrstvy sedimentu zapadl kmen stromu a zůstal třet svisle nahoru a čekal, až se kolem něj za miliony let nahromadí okolní vrstvy, ty zuhelnatí či zkamení a on bude po miliony let uhelnatět či kamenět s nimi, takže spodní i vrchní část kmene bude stejně kvalitně zkamenělá a nakonec zasypaná okolními vrstvami? Trochu neuvěřitelná představa. Obraz rychlé sedimentace a neméně rychlého vzniku uhlí či ztuhnutí všech usazených vrstev (následkem cementace, kalcifikace, uhelnatění a dalších procesů) spolu s takto zapadlým kmenem stromu (an block) se zdá být přirozenějším vysvětlením než obraz milionů let postupující sedimentace dle evoluční představy.

Známé dokazování v kruhu

Jak stará je tato zkamenělina? To záleží na tom, jak stará je skalní vrstva, ve které se tato zkamenělina našla. A jak je tato vrstva stará? To záleží na tom, jaké zkameněliny obsahuje! Chcete-li si to ověřit, otevřete si nějakou knihu o paleontologii a budete číst, že stáří té které zkameněliny je takové proto, že byla nalezena v určité vrstvě geologického sloupce. Otevřete si nějakou knihu o geologii a budete číst, že stáří té které vrstvy je takové proto, že obsahuje určité (indexové) zkameněliny. (Dr. Sylvie Bakerová: *Jablko sváru*) Ač to zní neuvěřitelně, celý geologický sloupec byl vybudován tímto způsobem a zkameněliny v něm nalézané jsou takto datovány. Kreacionisté vysvětlují, že většina geologického sloupce jsou nánosy vzniklé během potopy a v době po ní a poukazují na podobné procesy, které se v malém měřítku odehrávají i dnes (např. erupce vulkánu Sv. Helena ve státě Washington roku 1980). Sedimentární vrstvy mohou být uloženy velmi rychle, proudící vodou, nad sebou, šikmo nebo i vertikálně, a velmi rychle ztuhnout. Miliony let k tomu nejsou zapotřebí.

K dalšímu zamyšlení

Sonda Magelo objevila na Venuši krátery, jejichž okraje nejsou vůbec erodované, jsou ostré, jak kdyby vznikly včera, a ne před miliardami let. Podobně na zemi dnes vidíme vysoké hory a hluboká údolí a různé zvrásněnou krajinu. Jak je možné, když podobně zvrásněný povrch musel existovat na zemi i v minulých dlouhých evolučních etapách, že geologické vrstvy jsou nad sebou tak rovné, bez „hor“ a „údolí“? To se členitost vytvořila až ve čtvrtohorách? Proč se v celém geologickém sloupci téměř vůbec nevyskytují meteority? Jak je možné, že je mnoho meteoritických kráterů na povrchu Měsíce, Marsu, Země a jiných planet, ale během údajné milionové historie Země nenajdeme ani jediný v zemských vrstvách? To v prvohorách, během 400 milionů let, nepadaly meteority? A ve druhohorách, během 180 milionů let, nepadaly meteority? A ve třetihorách, během 70 milionů let, nepadaly meteority? Začaly padat až během posledních dvě stě tisíc let?

Přehled 14 dokladů pro nízké stáří světa (některé body jen opakují, co již bylo výše uvedeno)

Následuje přehled čtrnácti pozorovatelných jevů z článku **Dr. D. Russella Humphreyse** (Impact # 384, červen 2005), které protirečí evolučnímu názoru, že vesmír je miliardy let starý. Hodnoty, které jsou níže vytištěny tučně (většinou jde o miliony let), jsou často **maximální možná** stáří, které by u daného jevu mohlo být odvozeno, ne však skutečné stáří. Hodnoty vytištěné kurzívou udávají stáří *vyžadované evoluční teorií* u dané položky. Podstatné je, že maximální možná stáří jsou obvykle o hodně nižší než stáří vyžadované evolucí, zatímco Biblické stáří (6 000 let) pohodlně zapadá do intervalu s daným maximem. Tím se následující jednotlivé položky stávají

dokladem pro Biblickou chronologii a zároveň popírají chronologii evoluční. Existuje mnohem více dokladů pro mladý svět, ale já jsem vybral pro pro stručnost a jednoduchost jen ty následující. Některé tyto položky v následujícím přehledu lze sladit s evolučními dlouhými věky jen pomocí nepravděpodobných a nedokázaných předpokladů; jiné zapadají pouze do konceptu nedávného stvoření.

1. Galaxie se svinují příliš rychle

Hvězdy naší vlastní galaxie, Mléčné dráhy, rotují kolem galaktického centra různými rychlostmi, vnitřní hvězdy rychleji než vnější. Pozorované rychlosti rotace jsou tak vysoké, že kdyby naše galaxie byla **jen několik stovek milionů let** stará, byla by už jen beztvářým diskem hvězd místo současného spirálového tvaru. (1) Přesto se předpokládá, že naše galaxie je nejméně **10 miliard let** stará. Evolucionisté nazývají tento jev „dilema stáčení“, a už asi padesát let o tom vědí. Vymysleli mnoho teorií, které to mají vysvětlit, z nichž každá selhala po krátké době popularity. Totéž „dilema stáčení“ platí také pro ostatní galaxie. Po několika uplynulých desetiletích byla populárním pokusem o rozluštění hádanky složitá teorie nazývaná „hustotní vlny“. (1) Tato teorie má však koncepční problémy, musí být uměle a jemně vyladována a vážný otazník nad ní udělalo pozorování velmi detailních spirálových struktur v jádře Vírové galaxie (M51) Hubbleovým vesmírným teleskopem. (2)

2. Příliš málo zbytků supernov

Podle astronomických pozorování galaxie, jako je ta naše, zažije asi jednu supernovu (mohutný výbuch hvězdy) každých 25 let. Zbytky plynu a prachu po takovém výbuchu (jako je Krabí mlhovina) se rychle šíří a měly by zůstat pozorovatelné po dobu delší než **milion let**. Přesto se v okolních částech naší galaxie, ve kterých bychom mohli takové zbytky plynu a prachu pozorovat, nachází zbytky jen asi 200 supernov. Toto číslo odpovídá přibližně pouze **7 000 roků** výskytu supernov. (3)

3. Komety se rozpadají příliš rychle

Podle evoluční teorie by komety měly být stejně staré jako sluneční soustava, asi **pět miliard let**. Přesto pokaždé, kdy se kometa přiblíží Slunci, ztrácí tolik své hmoty, že není možné, aby přežila déle než asi 100 000 let. Mnohé komety mají typický věk nižší než **10 000 let**. (4) Evolucionisté vysvětlují tento rozpor tím, že předpokládají, že
a) komety přicházejí ze sférického „Oortova oblaku“, který se nachází daleko za oběžnou dráhou Pluta a nebyl dosud pozorován
b) komety do naší sluneční soustavy vypudí občasné, ne moc pravděpodobné gravitační interakce při jejich přiblížení se některé hvězdě
c) další nepravidelné interakce s planetami zpomalují přicházející komety tak často, že to vysvětluje stovky komet, které můžeme pozorovat. (5) Zatím se ani jedna z těchto teorií neopírá ani o pozorování ani o reálné výpočty. V poslední době se mnoho hovořilo o „Kuiperovu pásu“ – diskovém útvaru coby domnělém zdroji komet, ležícího za dráhou Pluta. Některá ledová tělesa o velikosti asteroidu v tomto místě existují, ale neřeší problém evolucionistů, protože podle evoluční teorie Kuiperův pás by byl rychle vyčerpán, kdyby neexistoval jeho zdroj v Oortově oblaku.

4. Nedostatek bahna na mořském dnu

Každý rok voda a větry rozruší erozí asi 20 miliard tun země a horniny z pevnin a usadí je v oceánu. (6) Tento materiál se hromadí jako volný sediment na tvrdé čedičové (lávou vytvořené) skále tvořící dna oceánů. Průměrná hloubka veškerého sedimentu v celém oceánu je nižší než 400 metrů. (7) Hlavní způsob, jak dochází k odstranění sedimentu ze dna oceánu, je prostřednictvím podsouvání tektonických desek. To znamená, že dno moře se pomalu posunuje (několik centimetrů za rok) pod kontinenty a odnáší s sebou část sedimentu. Podle běžné vědecké literatury odstraňuje tento proces pouze 1 miliardu tun sedimentu za rok. (7) Pokud víme, zbylých 19 miliard tun se za rok jednoduše nahromadí. Touto rychlostí by eroze nahromadila současné množství sedimentu za dobu kratší než **12 milionů let**. A přesto podle evoluční teorie existuje eroze i podsouvání desek tak dlouho, jak dlouho existují oceány, což je údajně **tři miliardy let**. Pokud by tomu tak bylo, pak výše uvedené poměry rychlostí naznačují, že oceány by měly být zanesené sedimentem hlubokým desítky kilometrů. Alternativní (kreaionistické) vysvětlení je, že eroze z vod potopy popsané v Biblické knize 1. Mojžíšovy, která odtékala z kontinentů, nahromadila v krátké době současné množství sedimentu před asi 5 000 lety.

5. Nedostatek sodíku v moři

Každý rok nanesou řeky (8) a další zdroje (9) do oceánu přes 450 milionů tun sodíku. Z toho se ročně pouze 27% sodíku vrátí zpět. (9, 10) Pokud je známo, zbytek se prostě hromadí v oceánu. Pokud by v moři žádný sodík na počátku nebyl, současné množství by se nahromadilo v době kratší než 42 milionů let – při současné rychlosti přísunu a odsunu. (10) To je mnohem kratší doba než evoluční věk oceánu, **tři miliardy let**. Obvyklá odpověď na tuto nesrovnalost je, že přísun sodíku v minulosti musel být nižší a jeho odsun vyšší. Avšak výpočty, které jsou evolučnímu scénáři nakloněny tak příznivě, jak je to jen možné, udávají i tak jako maximální věk pouhých **62 milionů let**. (10) Výpočty (11) u mnoha dalších prvků nacházejících se v mořské vodě udávají mnohem mladší věk oceánu.

6. Zemské magnetické pole se příliš rychle rozpadá

Celková energie zemského magnetického pole („polárního i nepolárního“) ubývá s polčasem rozpadu 1 465 (± 165) let. (12) Evoluční teorie vysvětlující tento rychlý úbytek jakož i to, jak si Země mohla zachovat své magnetické pole **miliardy let**, jsou velmi komplikované a neadekvátní. Existuje mnohem racionálnější kreační teorie. Je přímočará, založená na ověřené fyzice a vysvětluje mnoho rysů tohoto pole: jeho vznik, rychlé zvraty během Noemovy potopy, snižování a zvyšování povrchové intenzity až do doby Kristovy a od té doby jeho stálý úbytek. (13) Tato teorie až překvapivě odpovídá paleomagnetickým, historickým a současným údajům a přináší důkazy pro rychlé změny. (14) Hlavním důsledkem je, že celková energie pole (ne povrchová intenzita) vždy klesala přinejmenším stejně rychle jako nyní. Při této rychlosti magnetické pole Země nemůže být starší než **20 000 let**. (15)

7. Mnohé vrstvy jsou příliš pevně stočené

V mnoha horských oblastech nacházíme stovky metrů silné vrstvy stočené s velmi ostrým ohnutím. Konvenční geologická chronologie říká, že tyto formace byly hluboko uloženy a tuhly po dobu **stovek milionů let** předtím, než byly ohnuty. Přitom ale k ohnutí došlo aniž by popraskaly, při poloměrech tak malých, že celá formace musela být ještě vlhká a nepevněná, když docházelo k jejich ohýbání. To naznačuje, že k ohnutí došlo **méně než tisíce let** po jejich uložení. (16)

8. Biologický materiál se velmi rychle rozkládá

Přirozená radioaktivita, mutace a rozklad rychle znehodnocují DNA a další biologický materiál. Měření mutační rychlosti mitochondriální DNA donutilo nedávno vědce k revidování věku „mitochondriální Evy“ z teoretických **200 000 let** na pouhých **6 000 let**. (17) Experti na DNA tvrdí, že DNA nemůže existovat v přirozeném prostředí déle než **10 000 let** – a přesto bylo možné zajistit neporušená vlákna DNA z údajně mnohem starších zkamenělin: z kostí Neandertálců, z hmyzu v jantaru a dokonce ze zkamenělin

dinosaurů. (18) Bakterie staré údajně 250 milionů let byly oživeny s nepoškozenou DNA. (19) Měkká tkáň a krevní buňky dinosaura udivily vědce. (20)

9. Fosilní radioaktivita redukuje geologické „věky“ na několik roků

Radiohala jsou zabarvené kroužky formující se kolem mikroskopických částí radioaktivních minerálů v krystalech skály. Jsou zkamenělým důkazem radioaktivního rozpadu. (21) „Stlačená“ radiohala polonia 210 indikují, že jurské, triasové a eocénové formace na Kolorádské náhorní plošině byly uloženy všechny najednou v časovém **rozmezí měsíců**, nikoli *stovek milionů let* u každé z nich, jak to vyžaduje klasická chronologie. (22) „Siroťci“ radiohala polonia 218, nalézající se bez jakéhokoliv dokladu mateřských prvků, naznačují **zrychlený jaderný rozpad** a velmi rychlou tvorbu příslušných minerálů. (23, 24)

10. Příliš mnoho helia v minerálech

Uran a thorium produkují atomy helia během rozpadu na olovo. Studie uveřejněná v *Journal of Geophysical Research* ukazuje, že toto helium, vytvořené v krystalech zirkonu v hluboké horké starohorní žulové skále, nemělo čas uniknout. (25) Ačkoliv skály obsahují štěpné produkty v časovém řádu 1,5 miliardy let, nově naměřené rychlosti ztráty helia ze zirkonu vykazují, že helium muselo unikat po dobu pouhých **6 000 (± 2000) let**. (26) To není jen důkazem mládí země, ale současně je to také důkaz pro události, kdy došlo ke značně zrychleným štěpení jader s dlouhými poločasy rozpadů, a to v několika tisíci letech před námi. Toto nesmírně zkracuje chronologii vypracovanou na základě radioizotopů.

11. Příliš velké množství uhlíku 14 v hlubokých geologických vrstvách

Při krátkém poločasu rozpadu 5 730 let by už žádné atomy uhlíku 14 (C14) neměly existovat v uhlí starším než 250 000 let. Přesto však nebylo možné najít žádné přírodní zdroje uhlí ve vrstvách před pleistocémem (doba ledová), které by neobsahovaly C14, i když údajně tyto vrstvy mají být *miliony nebo miliardy let* staré. Standardním laboratorím pracujícím s C14 je tato nesrovnalost známá od počátku osmdesátých let a snažily se ji odstranit – bez úspěchu. V poslední době jedna z nejlepších laboratoří tohoto typu, která se během dvou desetiletí měření nízkých obsahů C14 naučila, jak nekontaminovat vzorky z vnějšku, potvrdila kreacionistům tato pozorování u vzorků uhlí a dokonce u desítky diamantů, které nemohou být na místě nálezů současným uhlíkem kontaminovány. (27) To představuje velmi silný důkaz pro to, že země je pouhé **tisíce**, ne miliardy let stará.

12. Nedostatek kosterních zbytků z doby kamenné

Evoluční antropologové nyní říkají, že *Homo sapiens* existoval přinejmenším 185 000 let před výskytem zemědělství (28); během tohoto období byla světová populace přibližně stálá, mezi jedním a deseti miliony. Po celé toto období lidé pohřbívali své zemřelé, často s artefakty. Podle tohoto scénáře by pohřbili přinejmenším osm miliard těl. (29) Pokud je evoluční chronologie správná, pohřbené kosti by měly být zachovány po mnohem delší dobu než 200 000 let, takže mnohé z předpokládaných osmi miliard koster z doby kamenné by tu měly být dodnes (určitě i artefakty, se kterými byly pohřbeny). Přesto bylo nalezeno jen několik tisíc koster. To naznačuje, že kamenná doba byla mnohem kratší než se evolucionisté domnívají, trávající v mnoha oblastech pravděpodobně jen **několik stovek let**.

13. Zemědělství je příliš nedávné

Obvyklý evoluční obraz vykresluje člověka jako lovce a sběrače v období 185 000 let doby kamenné, až do objevu zemědělství před 10 000 lety. (29) Přesto archeologické doklady prokazují, že lidé doby kamenné byli stejně inteligentní jako jsme my. Je velmi nepravděpodobné, že by nikdo z osmi miliard lidí zmíněných v předchozím bodě 12 nepřišel na to, že rostliny rostou ze semen. Je pravděpodobnější, že bez zemědělství byli lidé jen po **velmi krátké období** po potopě - pokud tomu tak vůbec kdy bylo. (31)

14. Historie je příliš krátká

Podle evolucionistů existoval *Homo sapiens* doby kamenné po dobu 190 000 let předtím, než začal pořizovat písemné záznamy před asi **4 000 až 5 000 lety**. Předhistorický člověk budoval megalitické stavby, maloval nádherné jeskynní malby a zaznamenával lunární fáze. (30) Proč by tedy čekal dvě stě tisíc let, aby začal tytéž dovednosti používat k zaznamenávání historie? Biblická časová stupnice je mnohem pravděpodobnější. (31)

Odkazy na literaturu (z předchozích 14 bodů)

1. Scheffler, H. and Elsasser, H., *Physics of the Galaxy and Interstellar Matter*, Springer-Verlag (1987) Berlin, pp. 352-353, 401-413
2. D. Zaritsky, H-W. Rix, and M. Rieke, Inner spiral structure of the galaxy M51, *Nature* **364**:313-315 (July 22, 1993).
3. Davies, K., Distribution of supernova remnants in the galaxy, *Proceeding, of the Third International Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (1994), Pittsburgh, PA, pp. 175-184, order from <http://www.icc03.org/proceedings.htm>.
4. Steidl, P. F. Planets, comets, and asteroids, *Design and Origins in Astronomy*, pp. 73-106, G. Mulfinger, ed., Creation Research Society Books (1983), order from <http://www.creationresearch.org/>.
5. Whipple, F. L. Background of modern comet theory, *Nature* **263**:15-19 (2 September 1976). Levison, H. F. et al. See also The mass disruption of Oort Cloud comets, *Science* **296**:2212-2215 (21 June 2002).
6. Milliman, John D. and James P. M. Syvitski, Geomorphic/tectonic control of sediment discharge to the ocean: the importance of small mountainous rivers, *The Journal of Geology*, vol. 100, pp. 525-544 (1992).
7. Hay, W. W., et al., Mass/age distribution and composition of sediments on the ocean floor and the global rate of sediment subduction, *Journal of Geophysical Research*, **93**(B12): 14,933-14,940 (10 December 1988).
8. Meybeck, M., Concentrations des eaux fluviales en elements majeurs et apports en solution aux oceans, *Revue de Géologie Dynamique et de Géographie Physique* **21**(3):215 (1979).
9. Sayles, F. L. and P. C. Mangelsdorf, Cation-exchange characteristics of Amazon River suspended sediment and its reaction with seawater, *Geochimica et Cosmochimica Acta* **43**:767-779 (1979).
10. Austin, S. A. and D. R. Humphreys, The sea's missing salt: a dilemma for evolutionists, *Proceedings of the Second International Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (1991), Pittsburgh, PA, pp. 17-33, order from <http://www.icc03.org/proceedings.htm>.
11. Nevins, S., [Austin, S. A.] Evolution the oceans say no!, *ICR Impact* No 8 (Nov. 1973) Institute for Creation Research, <http://www.icr.org/pubs/imp/>.
12. Humphreys, D. R., The earth's magnetic field is still losing energy, *Creation Research Society Quarterly*, 39(1):3-13, June 2002, http://www.creationresearch.org/crsq/articles/39/39_1/GeoMag.htm.

13. Humphreys, D. R., Reversals of the earth's magnetic field during the Genesis flood, *Proceedings of the First international Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (1986), Pittsburgh, PA, pp 113-126, out of print but contact <http://www.icc03.org/proceedings.htm> for help in locating copies.
14. Coe, R. S., M. Prévot, and P. Camps, New evidence for extraordinarily rapid change of the geomagnetic field during a reversal, *Nature* **374**:687-92 (20 April 1995).
15. Humphreys, D. R., Physical mechanism for reversals of the earth's, magnetic field during the flood, *Proceedings of the Second international Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (1991), Pittsburgh, PA, pp. 129-142, order from <http://www.icc03.org/proceedings.htm>.
16. Austin, S. A. and J. D. Morris, Tight folds and clastic dikes as evidence for rapid deposition and deformation of two very thick stratigraphic sequences, *Proceedings of the First International Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (1986), Pittsburgh, PA, pp. 13-126, out of print, contact <http://www.icc03.org/proceedings.htm> for help in locating copies.
17. Gibbons A., Calibrating the mitochondrial clock, *Science* **279**:28-29 (2 January 1998).
18. Cherfas, J., Ancient DNA: still busy after death, *Science* **253**:1354-1356 (20 September 1991) Cano, R. J., H. N. Poinar, N. J. Pieniazek, A. Acra, and G. O. Poinar, Jr. Amplification and sequencing of DNA from a 120-135-million-year-old weevil, *Nature* **363**:536-8 (10 June 1993). Krings, M., A. Stone, R. W. Schmitz, H. Krainitzki, M. Stoneking, and S. Pääbo, Neandertal DNA sequences and the origin of modern humans, *Cell* **90**:19-30 (Jul 11, 1997). Lindahl, T., Unlocking nature's ancient secrets, *Nature* **413**:358-359 (27 September 2001).
19. Vreeland, R. H., W. D. Rosenzweig, and D. W. Powers, Isolation of a 250 million-year-old halotolerant bacterium from a primary salt crystal, *Nature* **407**:897-900 (19 October 2000).
20. Schweitzer, M., J. L. Wittmeyer, J. R. Horner, and J. K. Toporski, Soft-Tissue vessels and cellular preservation in *Tyrannosaurus rex*, *Science* **207**:1952-1955 (25 March 2005).
21. Gentry, R. V., Radioactive halos, *Annual Review of Nuclear Science* **23**:347-362 (1973).
22. Gentry, R. V., W. H. Christie, D. H. Smith, J. F. Emery, S. A. Reynolds, R. Walker, S. S. Christy, and P. A. Gentry, Radiohalos in coalified wood: new evidence relating to time of uranium introduction and coalification, *Science* **194**:315-318 (15 October 1976).
23. Gentry, R. V., Radiohalos in a radiochronological and cosmological perspective, *Science* **184**:62-66 (5 April 1974).
24. Snelling, A. A. and M. H. Armitage, Radiohalos - a tale of three granitic plutons, *Proceedings of the Fifth International Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (2003), Pittsburgh, PA, pp. 243-267, order from <http://www.icc03.org/proceedings.htm>. Also archived on the ICR website at <http://www.icr.org/research/icc03/pdf/ICCRADIOHALOS-AASandMA.pdf>.
25. Gentry, R. V., G. L. Glish, and E. H. McBay, Differential helium retention in zircons: implications for nuclear waste containment, *Geophysical Research Letters* **9**(10):1129-1130 (October 1982).
26. Humphreys, D. R., et al., Helium diffusion age of 6,000 years supports accelerated nuclear decay, *Creation Research Society Quarterly* **41**(1):1-16 (June 2004). See archived article on following page of the CRS website: http://www.creationresearch.org/crsq/articles/41/41_1/Helium.htm.
27. Baumgardner, J. R., et al., Measurable ¹⁴C in fossilized organic materials: confirming the young earth creation-flood model, *Proceedings of the Fifth International Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (2003), Pittsburgh, PA, pp. 127-142. Archived at http://www.icr.org/research/icc03/pdf/RATE_ICC_Baumgardner.pdf. See poster presented to American Geophysical Union, Dec 2003, http://www.icr.org/research/AGUC-14_Poster_Baumgardner.pdf.
28. McDougall, I., F. H. Brown, and J. G. Fleagle, Stratigraphic placement and age of modern humans from Kibish, Ethiopia, *Nature* **433**(7027):733-736 (17 February 2005).
29. Deevey, E. S., The human population, *Scientific American* **203**:194-204 (September 1960).
30. Marshack, A., Exploring the mind of Ice Age man, *National Geographic* **147**:64-89 (January 1975).
31. Ditt, J. O., Man's earliest beginnings: discrepancies in evolutionary timetables, *Proceedings of the Second International Conference on Creationism*, vol. II, Creation Science Fellowship (1991), Pittsburgh, PA, pp. 73-78, order from <http://www.icc03.org/proceedings.htm>.

Na evoluční vývoj rodu Homo je dnes na zemi málo lidí Evoluční teorie o vzniku současného člověka se stále posouvají hlouběji do třetihor, následkem nových nálezů. Ještě před několika desítkami let evoluční antropologové soudili, že saga rodu Homo trvala jeden až dva milióny let, nyní patrně neobstojí ani nedávné představy počítající s pěti milióny let. Poslední odhad vyplývající z poznatků o rané existenci společného předka opic mluví o nejméně osmi miliónech let. Tato evoluční víra je však (kromě jiného) **ve velkém rozporu s velikostí současné populace**. Předpokládáme-li, že současné lidstvo vzešlo ze dvou lidí, zjišťujeme, že dle výpočtů populačního nárůstu to byli spíše Noe a jeho žena před nějakými 4000 lety, než nějaký hypotetický evoluční pár před dvěma či více miliony let. Odhaduje se, že v roce 1800 bylo na světě 850 miliónů lidí. Nyní je to přes 6 miliard. Budeme-li propočítávat přírůstky světové populace dle té nejnižší evoluční chronologie rodu Homo (500 000 let), potom by zdvojení obyvatel po tuto dobu nastávalo každých více jak 16 000 let – což je absurdně malý nárůst, uvážíme-li, že v současné době činí přírůstek asi 1,7-2% za rok, podle odhadů Spojených národů, uznávané autority v oblasti populačních trendů. Kdyby byla evoluční chronologie pravdivá, pak by dnes muselo žít tolik lidí, že by se nevešli do prostoru o poloměru Země – Měsíc!

Nejstaršími známými civilizacemi světa byly civilizace Sumeru, Egypta, Babylónie, Asýrie a zemí v oblasti východního pobřeží Středozemního moře. Archeologové a historikové podnikli rozsáhlý výzkum těchto zemí. Jejich poznatky zabírají doslova celé svazky literatury. Mnohá datování dávných civilizací se opírá o izotopovou metodu ¹⁴C, kterou objevil profesor Libby (USA, Nobel. cena). Dnes víme, že pro datování nedávných objektů může být tato metoda snad tak trochu použitelná, ale pro předměty vyššího stáří (desítky tisíc let) už je velmi sporná. Profesor Libby to sám vyjádřil takto: „První šok, který jsme zažili s doktorem Arnoldem byl, když naši poradci nás informovali, že historie se rozpíná pouze 5000 let zpět. Čtete sice články v knihách, že ta a ta společnost nebo to a to archeologické místo je třeba dvacet tisíc let staré. Ale my jsme rychle zjistili, že tyto dávné věky nejsou známy přesně, ve skutečnosti asi tak doba První Dynastie Egypta je první historické datum, na které můžeme spoléhat s určitou jistotou.“ (*Radio-carbon Dating*, A. J. Monty White)

1 – Historické záznamy Nejstarší záznamy o dějinách lidstva sahají asi tak do let 2000 – 3500 p.n.l. Nejstarší záznamy z Egypta, které jsou dobře doložené a zachovalé, sahají jen asi 1600 let p.n.l. Ukazuje se, že egyptský kněz Maneto některé záznamy o egyptských dynastiích značně uměle prodloužil do minulosti (Manetův seznam králů).

2 – Astronomické záznamy Nemáme jediný záznam o zatmění slunce starší než 2250 let p.n.l. Je to možná i proto, že po potopě byla obloha silně zacloněna sopečným prachem následkem značné vulkanické činnosti.

3 – Písmo Nejstarší písmo (tj. doklady o písemnictví, tzv. Sumerské piktografy) pochází z doby 3500 p.n.l. Nejstarší západní rukopis (Proto-Sinaitic) pochází z doby kolem 1550 p.n.l. Je pozoruhodné, že první písmo je plně rozvinuté – tedy žádné tisíce let probíhající pokusy vytvořit abecedu a syntax, jak bychom měli očekávat z evoluční představy. V Egyptě rostlo papyrové kapradí, a proto se také papyrus stal tamním běžným materiálem pro psaní. Nejstarší papyrový dokument, který zůstal zachován, byl napsán v době asi 3000 let p.n.l. Papyrové role, na které se psalo pomocí pera a inkoustu, byly běžně široké 22 až 25 cm. Nejdelší známá role je dlouhá 45 m. Zdá se, že v Iráku se papyrus vůbec nepoužíval. Tady byla doma hliněná tabulka. Systém klínového písma se používal ve všech civilizovaných zemích východního středomoří. Převzali ho i Chetitě, o kterých se Bible často zmiňuje. Že klínové písmo uměli číst i v Egyptě, ukazují tabulky z Tell-el-Amarna, kterých bylo v r. 1887 nalezeno přes tři sta kusů. Mezi nimi jsou dopisy napsané klínovým písmem, které poslali egyptští úředníci z Palestiny své vládě kolem roku 1400 před Kristem. Vůbec nejstarší písemné doklady nalézáme v Mezopotamii (země mezi řekami Tygris a Eufrates) před dobou prvních mezopotamských dynastií, tedy krátce po potopě. Berosus, historik ze 3. století p. n. l. napsal, že písmo vynalezl lid Mezopotamie; s tím se shoduje David Diringer ve své knize *Abeceda* a mnozí další historikové.

4 – Osídlování Žádné skutečně ověřené datování archeologických památek nesahá před roky 3000 p.n.l. Mnohé datování artefaktů starších 600 let pomocí izotopu ^{14}C se ukázalo jako velmi nepřesné. V každém případě, jak už bylo řečeno, naše nejstarší doklady o civilizacích (zemědělské plodiny, chov domácích zvířat, metalurgie, stavebnictví, města atd.) spadá jen do oblasti Blízkého východu a je v souladu s Biblickou chronologií přinejmenším v řádech stovek let.

5 – Jazyky Poznatky o starověkých jazycích nikdy nejdou hlouběji jak 3000 let p.n.l. Z Blízkého východu můžeme vystopovat rozšíření všech jazykových rodin do celého světa.

6 – Matematika Matematika a její znalosti sahají tak, jako znalosti písma, k počátkům rozvoje nejstarších civilizací. Staří Sumerové a sousední Babyloňané znali matematiku, kterou užíváme dodnes (šedesátkové dělení). Velmi často nacházíme v historických záznamech velmi komplikované matematické výpočty. V knize *Psali na hlině* od Edwarda Chiera čteme: „Tyto matematické znalosti byly tak rozvinuté, že některý asyriolog se ve věci vůbec nevyzná, když se snaží analyzovat nějakou skupinu číslic. Jeho matematické znalosti totiž většinou zdaleka nestačí k porozumění souvislosti.“ (*Věda a Bible*)

Nedávné objevy řady starověkých měst a civilizací nepotvrzují „postupnou evoluci písma a kultury“, ale naopak to, že civilizace po počátečním rozkvětu vždy upadaly, například i směrem od monoteismu (víry v jednoho Boha) k polyteismu (mnohobozství). A pak až k ateismu, magii, čarodějnictví a pověrám současnosti (viz evoluční čarodějná pověra, jak se hmota sama oživila). Úpadek civilizací připomíná vymírání druhů v biologii – ne evoluci, ale pád. Dr. Wiseman píše: „Žádný jiný objev nevyvolal větší překvapení, než když se zjistilo, že civilizace povstala zcela náhle. Byl to přesný opak všech dosavadních předpokladů. Podle všeobecného názoru se očekávalo, že tím, jak se při vykopávkách bude přicházet ke stále starším vrstvám, budou se objevovat stále primitivnější kulturní formy. Ale to se nesplnilo ani v Babylonii, ani v Egyptě, což jsou nejstarší světové kultury. Dr. H. R. Hall o tom píše ve své *Ancient History of the Near East*: „Kdykoliv jsme narazili na staré civilizace, byly tyto již zcela vyvinuté,“ a na jiném místě: „I v té nejstarší podobě, pokud ji vůbec můžeme objevit, se sumerská kultura ukazuje v plné výši svého vývoje.“ A dr. L. W. King píše ve své knize *Sumer and Akkad*: „Ačkoliv nejstarší sumerská sídliště v jižní Babylonii patří k poměrně rané době, zdá se, že jejich obyvatelé dosáhli již značně vysokého stupně kultury.“

Vyjádríme-li chronologický spor (o délku trvání lidských civilizací) mezi kreační a evoluční představou jen lapidárně, pak spor není v tom, zda historie třeba starověkého Egypta sahá 2700, 3700 nebo 4700 let před náš letopočet. **Ne, o tom to není!** Údiv evoluční komunity by měla způsobovat otázka, proč historie Egypta (a jiných civilizací) nezačíná 50 000, 100 000 nebo 150 000 let před námi, když už v té době žili, podle evoluční víry, lidé velmi podobní nám? A skutečně žádné takto staré civilizace nenalézáme. I proto tvrdí kreacionisté, že žádní lidé před 50 či 150 tisíci let nežili! S kreační představou koreluje i to, že starověké civilizace tvoří tzv. „úrodný půlměsíc“, tedy jakési široké pásmo kolem hory Ararat. Je to zhruba oblast Blízkého východu, kde měl Noe přistát po potopě se svým korábem a odkud se znovu rozšířil veškerý suchozemský život. Budeme-li mluvit o astronomii, lékařství, zemědělství, architektuře či kolébce lidstva, všechny ukazatele vedou k Blízkému východu do oblasti Sumeru, západní Asie, Arabského poloostrova a severní Afriky a časově odpovídají kreační představě. Závažná jsou slova snad nejvýznamnějšího archeologa Palestiny dr. Nelsona Gluecka: „Mohu kategoricky prohlásit, že zatím není archeologického objevu, který by vyvracel záznamy Bible. Desítky archeologických nálezů potvrzují v jasných konturách nebo v přesných detailech historické líčení Bible.“ (*Rivers in the Desert*)

Nízké stáří světa – závěr

Při dokazování nízkého stáří našeho světa můžeme hovořit o desítkách dalších nejrůznějších procesů vedle těch, které již byly výše zmíněny. O meziplanetárním prachu (Poynting-Robertsonův efekt), kterého je příliš moc na miliardy let starý sluneční systém, měsíčních otřesech a vyzářování tepla (za 4 mlr. let by měl být Měsíc již vychladlý), o rotaci Země (zpomaluje se) a vzdalování se Měsíce od ní a další řadě skutečností.

Zjištěná fakta podporují více pohled obhajující „nedávné stvoření“ než evoluční dlouhá stáří. Doktor Morris uvádí přes 70 různých přírodovědeckých důvodů, proč může být svět starý jen několik tisíc let – tedy ve shodě s Bibli. Nejsou to tudíž fakta, co řadu vědců **nutí věřit** na miliardy let starý svět, ale **touha obhájit evoluční víru**. Snaha „koupit nový dům co nejlevněji“, protože jsme si vybrali ty výsledky měření, které ukazují, že je hodně starý – ostatní opačné výsledky odmítáme. Je ovšem na každém, aby si vybral, co mu připadá nejrozumnější a nepřijatelnější. Doporučuji však **budovat víru na faktech, ne naopak. A to i kdybychom se měli vzdát hypotézy, která se nám líbí a jejíž obhájení bychom si moc přáli. To se týká jak evolucionistů, tak kreacionistů!**

25. OMYL

Mnozí dnes věří, že po smrti nic neexistuje, a proto „jezme, pijme, zítra stejně zemřeme“

Tak opět jedna z mnoha „hlubokomyslných“ (žel nejen hospodských) moudrostí, vedle řady dalších podobných. Jako třeba pro povzbuzení kuřáků máme: kouření neškodí, vždyť „uzené plíce vydrží více“ (**to ano, ale mrtvé!**). Pro tlusté pak máme povzbuzení, že „až ti tlustí budou hubení, tak ti hubení budou studení“ (i když spíš **tloušťka vede ke „studenosti“** – tedy v realitě!). Také je všeobecně rozšířený názor, že opilí mívají „kliku“, to jest štěstí v neštěstí. Pokud nepracujete na chirurgii nebo patologii, klidně tomu věřte. **Alkohol ale není** doporučován v nebezpečných povoláních jako **ochrana před úrazy**. K hospodské filosofii patří také známé „carpe diem“ – užij dne (Horatiovy básně, 1. stol. př. n. l.). „Užij si, zítra můžeš být mrtvý.“ Je tu jen malý problém: **mrtvý můžeš být už teď a už dlouho. I když si to nemyslíš a vlastně o tom ani nevíš.**

Život a jeho atributy

Se životem je to totiž hodně podobné jako se středem vesmíru, jak jsem o tom psal v 23. Omylu. Střed není nutně tam, okolo čeho se hmota viditelně točí nebo kam směřují tíhové vektory. Tak ani živý není nutně člověk, který se *hýbe*, v jehož těle probíhá *látková výměna, dýchá, okysličuje se mu mozek*, a je schopen *rozmnožování* čili reprodukce. Také auta nebo tašky na střeše se občas hýbají, látková výměna masa proběhne v kyselině (kyselina ho „sežere“) a kamna dýchají (probíhá tam okysličování). A přece nic z toho není živé. Dokonce i na mrtvole ještě nějakou dobu rostou vlasy, vousy a nehty, a také není živá. Rozmnožování zvládá každá kopírka, to přece víme. Kdo je tedy vlastně živý?

Je to stejné, jako s vesmírem a jeho středem. Je tam, kde ho stavitel (konstruktér) chce mít. U vesmíru může být střed třeba tam, kde jsou živí lidé, kde je teplé, milující lidské srdce. Ne tam, kde jsou tuny materiálu. Ne tam, kam ho umisťují astronomové nebo hospodští filosofové. A podobně je tomu se životem. Živý je ten, koho konstruktér, tedy autor života (!) prohlásí za živého. A ten se neřídí tím, jestli se dotýčný hýbe, rozmnožuje, dýchá nebo se mu okysličuje mozek. Vůbec nic takového nemá ani tu nejmenší souvislost se životem. Ani reagující oční panenky, tlukoucí srdce nebo mluvení nemá nic společného se životem. Živý je jen ten, o kom řekne stvořitel: **tento člověk je živý**. A on to může říci o živém i o mrtvém! Tedy o tom, kdo se nám lidem jeví jako živý nebo mrtvý. Proč je v tom takový zmatek? Proč matení pojmů? **Matení pojmů?!**

Život je veličina (hodnota), které nerozumíme

Když spálíme papír, fyzika nám vysvětlí, že jsme nezničili ani jeden atom, ze kterého se papír skládal, a ani jeden miligram hmoty. Změnili jsme jen vazby některých molekul a strukturu, kterou vytvářely. Papír zmizel, jeho forma je pryč, ale množství hmoty, ze které byl tvořen, zůstalo – **někde**. Ve formě popele, kouře a energie. Pokud na papíru byla napsána třeba věta: „Prahou protéká Vltava“, tak tato věta také zmizela. Ale informace jako taková – neřku-li sama skutečnost – , nezmizela. Byl zničen jen nosič informace – informaci zničit nelze.

Kdybychom zničili všechny televize světa, zůstanou jejich schemata zapojení a konstrukční výkresy. Kdybychom zničili i schemata a výkresy, zůstane dál *možnost* vysílat a přijímat zvuk i obraz, tedy vytvořit televizi (a vytvořit předtím znovu ona zničená /“neexistující“/ schemata a výkresy). Tato možnost existovala dávno před tím, než na to přišli lidé. Jinými slovy: existují reality či jsoucna, jež se lidskými hmotnými prostředky zničit nedají.

Informaci, která je nesena na papíru, magnetickém pásku nebo ve tvaru a funkci výrobku, nemůžeme zničit prostě tím, že zničíme médium (nosič) této informace. Že dvě a dvě jsou čtyři, nezničíte ani zrušením matematiky na školách. A stejně tak naopak: je mnoho věcí, které teprve čekají na realizaci. Lidé je ještě neobjevili, ale objev již „visí ve vzduchu“. Zítra pak pohlédneme, a je to tady, můžeme si to osahat. Dnes je však tato věc teprve v „duchovní sféře“, v možnosti, potenci. Ještě není realizována, ale **ve skutečnosti jen čeká na zhmotnění**. K tomu může dojít, a nemusí.

V zásuvce ve zdi, mezi dvěma svorkami, je napětí. Napětí (rozdíl potenciálů) nic nedělá – **ani nemůže**. Skoro by se zdálo, že neexistuje – **dokud** nevyvoláme jeho účinky, elektrický proud. Napětí se dá sice změřit, ale zase jen díky proudu, který vyvolá, nebo následkem jiných účinků. Teprve spojením obou svorek přes odpor vznikají hmatatelné účinky, proud. Teprve pak je něco vidět, něco se děje – točí se motor, svítí žárovka, srší jiskry (při zkratu), vychýlí se ručička voltmetru nebo dostaneme „ránu“ tím, že rozdíl potenciálů propojíme svým tělem, kterým tak projde proud. Dokud ale napětí „nezhmotníme“ vytvořením vodivé cesty, nic viditelného se neděje. Tak je tomu i s duchovními věcmi.

Tomu lidé běžně věří

Nedělá moc problémů věřit v nesmlouvavou účinnost řady přírodních zákonitostí. Když z hromady 40 tisícovek jednu odebereme, nikomu nedělá problém být si jist, že už jich tam bude jen 39 – ať s tou hromadou budeme pak dělat jakákoliv „cvičení a kouzla“. Dokud tam někdo tu tisícovku nedodá, bude jich tam jen 39, i kdybychom peníze všelijak přesouvali, skládali do hromádek, tu a tam něco ubrali a zase to přidali, nebo s tím třepali a míchali. I když zhasneme, odneseme to jinam, opijeme se nebo usneme – bude tam pořád jen 39! Tak to nedělá snad nikomu žádný problém věřit a rozumět tomu.

Běda ale, jak jde o duchovní věci. Tam už si řada lidí myslí, že se mnohé zlo i dobro „ztratí“, schová, nikdy nezjistí, zůstane nepotrestáno, neodměněno, neobjeveno. A hlavně: **že smrtí je vše vyřešeno**. Asi jako bychom vyřešili krádež tisícovky tím, že bychom těch 39 zbylých spálili (občas to lidé dělají, když stopy zlých činů zahlazují tak, že dané místo podpálí). Také řešení – ale k ničemu. Ježíš Kristus jednou řekl: neodejdeš odsud, dokud nesplatíš poslední haléř. A tak řada lidí se mylně domnívá, že zákony **fyziky oblafnout nelze**, ale zákony **ducha jde oklamat** snadno, a **smrtí** se ztratí všechna zla, lži, krádeže, nemravnosti, podlosti a bezcharakterní jednání. Asi jako by si někdo myslel, že na napětí nezáleží, důležitý je proud! Ten je tu však jen jako důsledek **neviditelného** napětí.

Rezistence (tj. odpor, odolnost, vzdor) je opak citlivosti

Když se bakterie stane rezistentní na penicilin, není to důkaz jejího vylepšení a vývoje (evoluce), ale znečitlivění. Může jít o ztrátu genů, tedy určitého „softwarového“ vybavení, a tím i řady funkcí (tedy opak evoluce), ale také jen o normální imunitní reakci, jako u lidí. Bakterii to může zachránit život, ale výhoda (ta evoluční) je to podobná, jakou má člověk, který je imunní proti nemoci (podrobněji o tom viz 28. Omyl). Podobně člověk bez rukou. Nemůže si je zlomit ani do nich dostat smrtelnou infekci a u cirkulárky si nemusí dávat pozor na prsty. Je imunní! Podobně mrtvý člověk se už nenakazí a nehrozí mu žádný úraz, zvláště když už je v hrobě nebo na popel. Je rezistentní – ale je to jen velmi sporná výhoda. (V evoluční teorii se však tento typ „výhody“ u bakterií používá jako pádný argument – už méně se říká, že i milionte generace bakterií jsou pořád ty samé bakterie, jejich rezistence jim nijak moc nepomáhá „vzhůru“.) Určitě však tato výhoda nevysvětluje vznik nového orgánu. Ukazuje jen, že ztráta může být někdy výhodná pro přežití. Je to však nulové vysvětlení pro vznik genů kódujících určitou fenotypovou vlastnost.

Mnoho lidí je dnes duchovně rezistentních – ztratili citlivost na řadu krásných věcí, které patří k ušlechtilému životu na vysoké úrovni. Můžeme si lehce všimnout, jak málo lidí se dnes raduje prostě jen **ze života**. „Jen“ proto, že jsou na světě, že žijí. Ztratili citlivost vnímat, jaká obrovská hodnota sám život je. Často jen tupě hledí před sebe a trápí se tím, co ještě nemají, co ještě musí udělat, nemohou se už dočkat, až přijde to či ono. Už jsem potkal řadu lidí, kteří ráno říkali „už aby byl večer“ a večer říkali „už aby bylo ráno“. Ztratili citlivost na hodnoty. Na krásu každé vteřiny života – třeba i bolestného. Ale života. Kámen se těžko může radovat a těšit ze života, když žádný nemá. Také jsem už psal (17. Omyl), že mnozí lidé jsou velmi „šeterní, skromní“. Nepotřebují projevovat slušnost nebo lásku. Potkáte lidi, kteří se obejdou celý život bez *prosím, děkuji, dobrý den, na shledanou, promiňte, co jsem dlužen* atd. Někteří nikdy nepocítili potřebu se někomu za něco odvděčit, udělat pro někoho něco zadarmo, někoho pochválit, potěšit, povzbudit či milovat. A pak najdete lidi, kteří nepotřebují Boha. Je pro ně nadbytečný. Tito všichni dohromady jsou „imunní a rezistentní“ – ale rozhodně ne na vyšší evoluční úrovni!

Podobně dnes lidé ztratili citlivost na **stud**. Nestydí se: muži stát hodiny před zrcadlem, vonět se a nosit náušnice, barvit a všelijak si upravovat vlasy a dbát na módu jak primadony. Možná i proto je tolik homosexuality. Je to ztráta citlivosti na roli, kterou muž má mít – a tím se vytráť i stud, když dojde k záměně. Příklad jim to normální. Mnoho lidí se nestydí obnažovat ať už pro peníze nebo prostě „jen tak“. Ztratili citlivost a soudnost, schopnost vnímat, co je slušné a neslušné, mravné a nemravné, **normální a trapné**! Slovo *ostuda* jim zní zastarale. Mají i řadu argumentů, proč „na tom nic špatného není“.

Mnoho lidí **se nestydí** udělat pro peníze všechno možné. Nemyslím jen na nájemné vrahy a prostitutky, ale na lidi, kteří jdou někam pracovat a jediné, co je zajímá, je **výše platu**. **Etická náplň práce**, tedy zda ta firma pracuje pro věci pěkné, čisté, dobré, mravné – to je nezajímá, hlavně že „to sype“. Nestydí se pracovat ve firmách, které rozšiřují pornografii či hnusnou reklamu, vyrábí věci, které dříve či později člověka zabijí nebo zmrzačí, nebo jejichž produkty jsou snadno zneužitelné. Hlavně, že „to sype“. „Když to nebudu dělat já, bude to dělat někdo jiný, nějak se žít musím, mám rodinu“. A vůbec, všechno je zneužitelné, že? Je to ztráta citlivosti na to, co vede k životu, co je životu prospěšné, **co dělat nesmím, i kdybych měl umřít hladu**. A jak to souvisí s tématem? Moc!

Rezistence na smysl života

Člověk, který duchovně otupí, ztrácí cit pro hodnotu života, stud, cit pro správné a nesprávné, dobré a zlé. Pak samozřejmě také nechápe nic z toho, co souvisí s koncem života. Má pak silný „**důvod chtít**“, aby po smrti nic nebylo! Byl by moc rád, kdyby smrti vše končilo. Filosoficky klidně uzná „nesmrtelnost“ všeho možného, třeba hmoty, energie, informací, genetické reprodukce, myšlenek nebo i blbosti, jak se s humorem říká. Ta je prý věčná. Ale že by mohl být věčný život, to je nad rozum otupeného člověka. Zde náhle „**ví**, že to ještě nikdo nedokázal, že se odtud ještě nikdo nevrátil“. A proto „carpe diem“. Ani jedno z těchto tvrzení ovšem není pravdivé.

Ve skutečnosti máme mnoho dobrých důvodů věřit, že smrtí život nekončí, a že smrtí nejde jen tak snadno vygumovat věci dobré nebo zlé. Vyjmenujme si alespoň několik takových důvodů. Některé už jsem zmínil.

1. Každý hmotný předmět (tím spíše lidské tělo) má dvě složky: fyzickou a duchovní. Má nějaký tvar, rozměry, uspořádanost, funkci a nese určitou informaci – třeba pro život. To vše jsou **nezničitelné** atributy, naprosto nezávislé na fyzické existenci **svého nosiče (nositele)**. Nemusíme v ně věřit, nemusíme je vidět, nemusíme vědět, kde jsou poté, co hmota, která je nese, zmizí (tělo zemře a rozpadne se), ale víme jistě, že existují, dokonce se s nimi běžně počítá pomocí matematických výrazů a symbolů (informace, entropie, geometrické rozměry, matematické rovnice aj.).
2. Nejchytřejší člověk světa, Ježíš Kristus, mluvil o životě po smrti zcela samozřejmě, jakoby mluvil o probuzení se ze spánku. Mluvil o duši, kterou nelze zničit tím, že někdo zničí (zabije) tělo. Varoval lidi, aby se na tuto skutečnost připravili. Mluvil o nebi i o pekle jako o samozřejmých skutečnostech osobní budoucnosti každého člověka.
3. Kristus nejen o životě po smrti mluvil, ale sám ho prožil. O této události z jeho života není žádných historických pochyb – pochybovat proti všem historickým důkazům může jen ten, kdo tomu prostě **věřit nechce**. Je normálně zdokumentováno, že Kristus byl zavražděn, umřel a po třech dnech vstal z mrtvých. Jeho smrt a pohřbení doložily desítky svědků včetně římských vojáků. Také po svém oživení se ještě přibližně jeden a půl měsíce ukazoval několika stovkám nejrůznějších lidí. Znovu zdůrazňuji, že tyto věci jsou mnohem lépe zdokumentovány (viz následující 26. Omyl) nezávislými svědky, než jiné historické události, kterým se běžně věří! Mnoho lidí to ale ignoruje, jako ostatně i jiné věci – protože se to nehodí do **praxe** jejich života. A tak to jednoduše popírají.
4. Většina světových náboženských knih a systémů považuje život po smrti za **naprostou samozřejmost**. Mluví se tam jak o těle, tak o duši, duchu, nebi, pekle, soudu, duchovních bytostech ve vesmíru, Bohu a ďáblu i andělech, věčnosti a kontinuitě života. Smrt většinou považují různá náboženství jen za přechod „někam jinam“ – do nebe či do pekla. Nemysleme si, že všichni ti lidé před námi byli hlupáci a žili v nějakých neskutečných pohádkách. To platí spíše o nás – spíše my žijeme ve virtuální realitě než v té skutečné.
5. Velmi mnoho lidí i dnes prošlo zkušeností návratu ze stavu „po životě“. Těmito zkušenostmi se zabývala i řada seriózních lékařů. Jsou známé situace, kdy lidé viděli své vlastní tělo na operačním sále a lékaře, jak se je pokouší oživit a „oni sami“ jako by vše pozorovali kdesi od stropu. Mnoho lidí si v klinické smrti prošlo temným tunelem k nějakému světu, které s nimi rozmlouvalo, nebo přímo k nějaké bytosti, se kterou jim bylo dobře a nechtěli se vrátit zpět. Jiní měli negativní zážitky.

O těchto zkušenostech je napsáno mnoho knih a každý se s těmito konkrétními případy může seznámit. Asi nejznámější je kniha *Život po životě*. Napsal ji MUDr. Raymond A. Moody, který pro tuto svoji první knihu čerpal z asi 1 000 případů lidí, kteří se vrátili z „prahu smrti“. To souvisí s tzv. zážitky OOB (out of body) – mimo tělo. Rozsáhlé výzkumy, mimo jiné i významné pokusy profesora

Hornella Harta ze Sociologického a antropologického ústavu Dukovy univerzity v Durhamu (USA), potvrdily neuvěřitelnou skutečnost, že deset procent obyvatelstva ve většině civilizovaných zemí mělo nebo pravidelně má zážitky mimo své tělo. (*Zázračné skutečnosti*, Viktor Farkas).

Závěr

Tento Omyl jsem nepsal proto, abych vás přesvědčil, že existuje „něco víc“ než jen fyzické tělo, a „něco potom“, až je ztratíme, a donutil vás tak „silnými“ argumenty k víře. Chtěl jsem jenom ukázat, že materialistická jistota, že smrtí vše končí, je ošidná. Proto, že nemáme každodenně jasné hmatatelné důkazy o tom, co je po smrti, může se každý člověk rozhodovat průhledněji – dobře nebo zle – ne z nějaké viditelné jistoty („vyplatí se to“), **ale pro dobro samo**. Kdyby se na nás dveře pekla otvíraly každý den, abychom se báli, a dveře nebe hned po nich pro srovnání, asi bychom měli víc víry v život „poté“ a víc „dělali dobrotu“. Ale jak hodnotná by tato dobrota byla a jak dlouho by nám vydržela i poté, co by se tato exhibice s peklem a nebem ukončila? A protože vše krásné na světě je jen svobodné a často jen dar, tak i poznání, že život smrtí nekončí. Sám zážitek „pekla“ či „nebe“ nebo jakékoliv poznání (porozumění) může být určitým povzbuzením k ušlechtilé víře a životu – ne však jejich příčinou.

Většinou si lidé myslí, že si **život mohou nějak zasloužit** – tady na světě nebo u Boha. Ve skutečnosti je život jen přirozené kontinuum správných výběrů ušlechtilé víry. O tom, kdo žije, rozhoduje Bůh, autor života, proto může označit některé „živé“ lidi za mrtvé a „mrtvé“ lidi za živé. Život si můžeme představit jako řečiště vody s mnoha přítoky i odtoky, jehož pramenem je Kristus – zdroj života. Jeho volby, rozhodování, řešení situací byly stoprocentní. Kdo je na tento pramen napojen, nemůže nikdy vyschnout (přestat žít).

Erwin Schrödinger, rakouský fyzik (1887-1961), profesor univerzity v Curychu, Berlíně, Oxfordu, Dublinu a ve Vídni, jeden ze zakladatelů kvantové mechaniky, řekl: „V žádném případě neexistuje ztráta osobního vědomí, nad níž bychom se měli rmoutit. A také nikdy existovat nebude.“ (*Co je život, Život mezi životy*, Dr. Joel L. Whitton).

26. OMYL

Mnozí dnes věří, že Bible je kniha plná omylů a mýtů

Myslím, že je lepší nejprve tu nejpřekládanější a nejrozšířenější knihu všech dob – Bibli - přečíst, a pak teprve říkat, co v ní je. Vzpomínám, jak mnoho významných lidí odsoudilo Chartu 77 (po lednu 1977) **aniž ji četli**. Stejně tak v roce 1950 mnoho lidí souhlasilo s popravou Milady Horákové a psali po stovkách petice k jejímu odsouzení, **aniž si dali práci zjistit**, o čem jde – takže se podíleli na její vraždě spolu s komunistickou justicí. Jsou dvě knihy, které nám vyprávějí o Bohu a o životě, a obě stojí za to číst. Na obě z nich můžeme mít hrubě zkreslený názor, plný omylů.

Jedna je kniha přírody, druhá Bible. Potkal jsem už mnoho lidí, kteří o Bibli nevěděli zhruba nic, ale **s jistotou tvrdili**, že byla zfalšována, že do ní psal „kdekdo kdeco kdyco“, a že je to kniha plná pohádek a mýtů. Tento mýtus šíří převážně lidé, **kterí jsou šťastní, když mohou věřit**, že není žádný Bůh a nejde poznat žádnou pravdu, že vlastně „nikdo nic neví“ a všechno je relativní – jakápak starost ještě s nějakým Pánem Bohem. Proč si komplikovat život? Raději si přečtu detektivku než Bibli...

„Dolce vita“ (sladký život) v nevědomosti. Já tomu říkám **nekomplikovat si život pravdou**. A víte, jak to dopadne? **Pravda pak zkomplikuje život nám**. „Na nějakou Bibli nemám čas“ - ale na zábavu, lelkování, kino, televizi, hry, sport, žvanění, dovolené, toulky po přírodě, cestování, studium všeho možného, kulturní akce – na to se čas najde. Ale zjistit, proč tu jsem, komu mám být vděčen za to, že žiju, že mohu do přírody, vidím, slyším, mohu jíst a mám k dispozici **nejsložitější stroj** na světě, své tělo – na to času už nějak moc nezbyvá. Prázdnostě myslí pak dominuje pocit vlastní spravedlnosti.

Víte, kde je největší koncentrace spravedlivých a nevinných lidí? Přece ve vězení! Někteří jsou tam „nevinně“ třeba už po páté nebo po desáté! Mohu potvrdit, že vězňové často takto o sobě smýšlí, ale znám i výjimky – převážně ti z vězňů, kteří přijali Krista. **My všichni jsme vězňové**: své nevědomosti a hlouposti, často s pocitem neviny a sebespravedlnosti. Při pozorné četbě Bible **může** člověk z těchto omylů vystřízlivět a poznat, že **téměř všechno je dost jinak**.

Několik základních informací

Slovem Bible se dnes označuje kniha o přibližně tisíci běžných stranách, která se dělí na Starý a Nový zákon (Židé, kteří nepřijali Krista, uznávají jen Starý zákon bez přívlastku starý). Starý zákon se skládá z 39 knih, z nichž první začaly být psány nejprve Mojžíšem patnáct století před Kristem, přičemž první písemné podklady (které Mojžíš do svých knih převzal) byly zapsány již při stvoření (4 000 let př. n. l.). Později byly spojeny v jeden celek pod názvem Starý zákon. Nový zákon sestává z 27 knih, které byly napsány po Kristově smrti a vzkříšení v 1. století, a rovněž pak byly spojeny do jednoho celku. Takže Bible (slovo *Biblia*, latinsky *knihy*, se odvozuje od jména Byblos, fénického města, odkud se dovážel papyrus na psaní) je dnes tvořena celkem 66 knihami, které psalo kolem 40 lidí (Židé).

Je velmi pozoruhodné, že se autoři Biblických zápisů často vůbec neznali, žili v různých dobách i místech světa, a přece napsali události, které na sebe navazují a zapadají do sebe. Vypovídají o stvoření světa, jeho pádu do hříchu, potopě světa a historii národů i jedinců, o příčinách lidské bolesti i smrti. Jako červená nit se celou Bibli táhne zvěst o spasení (záchraně) tohoto světa v Ježíši Kristu, jehož příchod Starý zákon předpovídá a Nový zákon dokumentuje. Nejen pro tuto podivuhodnou myšlenkovou souvislost lze snadno věřit a ukázat, že Bible je knihou inspirovanou (lidem vnuknutou), jak to o sobě i sama říká. Toto tvrzení je snadno ověřitelné. Bibličtí pisatelé ani nemohli znát řadu věcí, které zapsali, dokonce jim **ani nemohli rozumět**. Zapsali proroctví, která se splnila až dlouho po jejich smrti (tato splnění zase vylíčili pozdější pisatelé Bible). Těžko také mohli chápat či dokonce vymyslet návody a tvrzení, jejichž užitečnost a pravdivost rozpoznala věda třeba až ve 20. století! A přece je zapsali. Bible je jediná kniha, která souvisle popisuje svět od jeho stvoření až do jeho konce. Je to Boží dopis člověku, dopis inspirovaný Božím duchem.

Historická ověřitelnost Bible

Výjimečnost Bible je v tom, že to není kniha **pouze filosofická, poučující a kárající**, ale je to kniha popisující **reálnou historii lidstva**. To je velmi odlišné od jiných náboženských knih, protože u Bible se **dá hmatatelně ověřovat její pravdivost**. Ukažme si tento rozdíl na příkladu: budeme-li v nějaké náboženské knize (třeba v koránu nebo Bhagavadgítě – viz 16. Omyl) číst, že Bůh odsuzuje **nemravnost** – tak co? Řekneme si: a je vůbec nějaký Bůh? Kdoví, kdo si to vymyslel, a co to vůbec ta nemravnost je, že? A tak snadno kárání **nemravnosti** „hodíme za hlavu“. Knize, která **jen** kárá nemravnost, nemusíme moc věřit, zvláště když apriori nechceme a v nemravnosti si libujeme.

Sodoma - Gomora

Když ale čteme o **nemravnosti** v Bibli, je to mnohem konkrétnější. Mojžíš tam píše, že jistý muž jménem Abraham, který se narodil ve městě Ur Kaldejských, dostal nedaleko Hebronu informaci, že města Sodoma a Gomora budou zničena kvůli **nemravnosti** – protože sodomští a gomorští dělali ty a ty věci. Toto jsou už údaje, které se dají ověřovat. Můžeme si ověřit, zda existoval Mojžíš a Abraham a města Hebron a Ur. A jestli existovala Sodoma a Gomora a došlo k jejich zničení, a kde a kdy se to vlastně všechno odehrálo. Pokud nám to třeba archeologie potvrdí, pak tvrzení, že se Bohu nelíbí **nemravnost**, dostává určité konkrétnější rysy a větší závažnost – **alespoň pro některé lidi**.

Můžeme si také zajít k Mrtvému moři, lehnout si do vody nasycené solí a číst na hladině noviny, aniž bychom se potopili. Vidět na vlastní oči, jak pustá krajina bez života tam (následkem starověké **nemravnosti**) zůstala dodnes. **Snadno si uvědomíme**, že na tom biblickém vyprávění o trestu ohněm, sírou a solí, pro **nemravnost** – „něco asi bude“! Místo novin můžeme také na hladině Mrtvého moře číst Herodotovy *Dějiny* z 5. stol. p. n. l., kde se o Sodomě a Gomoře mluví. Jedinou Bibli, ze všech náboženských knih světa, můžete takto „křížově“ **ověřovat**. A při tom si uvědomit závažnost jejího učení i v duchovních oblastech – nejen pokud jde o **nemravnost**, ale i další věci.

Archeologie a Bible

Právě proto je Bible kniha, která ze **všech nejvíce** byla napadána nejrůznějšími kritiky (tzv. vyšší kritika). Je zajímavé sledovat, jak kritika musela ustupovat pod tíhou nových zjištění, např. z archeologie. Už jsem zmínil místo Abrahamova dětství, Ur Kaldejských (Babylónie, dnes Irák-Perský záliv). Samotná existence tohoto města byla dlouho nejistá a kritikové prohlašovali, že např. Mojžíš nemohl napsat první knihy Bible, protože v jeho době ještě nebylo známé písmo. Ur Kaldejských však bylo objeveno a podrobně zkoumáno. Bylo zjištěno, že mnoho set let před Abrahamem (a tedy i před Mojžíšem) bylo písmo velmi rozvinuté. Nedávné objevy řady starověkých měst a civilizací potvrzují nikoli „postupnou evoluci písma a kultury“, ale to, že civilizace **po počátečním rozkvětu vždy upadaly**, také směrem od monoteismu (víry v jednoho Boha) k polyteismu (mnohobozství), jak jsem již psal (24. Omyl). A až k ateismu, magii, čarodějnictví a pověrám současnosti (evoluční čarodějná pověra o samooživení mrtvé hmoty). Úpadek civilizací připomíná vymírání druhů v biologii – ne evoluci, ale pád.

Zkáza Sodomy a Gomory je bohatě potvrzena výzkumem regionu na břehu Mrtvého moře, kde se tato města nacházela. Velké množství soli, síry a živce, sopečné horniny obsahující sirné plyny – to vše ukazuje na velkou pohromu, ke které tu muselo kdysi dojít. (*Bible a současná věda*, dr. Henry Morris)

Chetitě, Edomitě

V této oblasti bydleli Chetitě (Hetitě), o kterých Bible hodně mluví. Avšak z jiných pramenů nebylo až do začátku 20. století o tomto národu nic známo. To bylo příčinou další **mocné kritiky Bible** – jako knihy historicky nespolehlivé. Později bylo zjištěno, že Chetitě tvořili jeden z nejmocnějších a nejvlivnějších národů starověku.

Totéž platí o Edomu a Edomitech a dalších národech. Asi nejznámější knihou, populárně dokládající historickou pravdivost Bible, je *A Bible má přece pravdu* od Wernera Kellera. Další práce na toto téma jsou od Freeho, Ungera, Pfeiffera, Allise a jiných. Význačný archeolog dr. Nelson Glueck řekl: „Mohu kategoricky prohlásit, že zatím není archeologického objevu, který by vyvracel záznamy Bible. Desítky archeologických nálezů potvrzují v jasných konturách nebo v přesných detailech historické líčení Bible.“ (*Rivers in the Desert*) Dr. Zeev Shemer, vůdce geologické výpravy na sinajský poloostrov, prohlásil:

„Máme své vlastní mapy a přehledné geodetické náčrtky, ale samozřejmě tam, kde se Bible a mapy rozcházejí, dáváme přednost Knize knih /Bibli/.“ (*Je Bible skutečně Boží slovo?* – The Sun, San Bernardino, Kalifornie)

Homo sapiens a jeho plemena

Studium lidských plemen potvrzuje Biblický záznam historie člověka. H. Benedict a G. Welfisch (antropologové) vyjadřují tuto myšlenku: „Co je v Bibli již po staletí psáno o Adamovi a Evě, otci a matce celého lidského pokolení, to dokázaly vědecké výzkumy, že totiž všechny národy země tvoří jedinou rodinu a mají společný původ. Věda popisuje složitou stavbu lidského těla, v němž všechny orgány spolupůsobí, aby je zachovaly na živu, jeho pečlivě vymyšlenou stavbu, která by se nemohla náhodně vyvíjet u všech stejně, kdyby lidé neměli žádný společný původ... Lidé všech ras jsou bratři, jak totéž říká Bible.“ (*Rasy lidstva*)

Ve spisu *Co je rasa?* vydaném UNESCO čteme: „Kdybychom šli stovky generací zpět, dospěli bychom ke kořeni stromu lidské rodiny, k prvnímu 'homo sapiens'... Můžeme zcela dobře nazývat svého společného předka Adamem, což znamená hebrejsky člověk, neboť známá Biblická zpráva naznačuje vědecké svědectví, že dnešní lidé jsou společného původu.“ (*Věda a Bible*).

Rodiště lidstva, jazyky, písmo a lidské schopnosti

Evoluční fantasmagorie nám předkládají nové a nové hypotézy o místě, odkud se rozšířily lidské rasy a odkud pochází člověk. Jednou je to Asie, jindy Afrika nebo Evropa. Tisíce let před těmito domněnkami čteme v Bibli, že člověk byl stvořen v místech, kde dnes tečou řeky Eufrates a Tigris – před potopou tam tekly řeky čtyři. Toto místo je na Blízkém východě, v místě nazývaném řeky Mezopotamie (Země mezi řekami), kde žili Sumerové. Po celosvětové potopě (za Noe) se člověk usadil nejprve v okolí pohoří Ararat – dnešní Turecko. V těchto místech můžeme hledat pomyslný střed, odkud se do celého světa rozšířili lidé: střed vědecký, kulturní, rasový, jazykový i literární. Nedaleko odtud byly zmateny jazyky při stavbě babylónské věže a lidé se tak rozešli do všech stran. **Je to jen pohádka?**

Archeolog J. P. Free prohlásil: „Není důvod k pochybnostem o tom, co říká Bible o původní jednotě řeči nebo o náznaku, že lidé měli na začátku jednu řeč. Žádný nález ze staré nebo z nové doby nedokázal opak.“ (*Archeologie a Biblické dějiny*) Pokud jde o složitost jazyků, panuje všeobecně rozšířený omyl, že se jazyky vyvinuly z nějakých chrochtavých zvuků ve složitou řeč. Dr. Mason však zjistil, že se jazyky zjednodušují od původních komplikovaných forem. Časopis *Science illustrated* napsal: „Starší formy dnes známých jazyků byly daleko těžší než jejich moderní odvětví... je zřejmé, že člověk nezačal s jednoduchou řečí, která by se postupně komplikovala, ale zdá se, že někde v minulosti, z níž nemáme žádná písemná svědectví, měl nanejvýš rozvinutou řeč, kterou postupně zjednodušoval v moderní formu.“ (*Věda a Bible*)

V knize *Od doby kamenné ke křesťanství* píše profesor W. F. Albright: „Archeologická bádání jednoznačně dokázala, že na zemi neexistuje žádné kulturní středisko, které by se mohlo co do stáří a výsledků rovnat se zeměmi v kotlině Středozemního moře a východně od něj... Ostatní kultury Starého světa všechny pocházejí z tohoto kulturního centra nebo jím byly silně ovlivněny.“ Pokud jde o písmo, historik Berosus (3. stol. p. n. l.) napsal, že umění psát vynalezl lid v jižní Mezopotámii. David Diringer ve své knize *Abeceďa* o tom píše: „Klínové písmo je pravděpodobně nejstarší systém psaní... Zdá se, že tento velkolepý vynález pochází od Sumerů... neboť nejstarší dokumenty v klínovém písmu – přes tisíce tabulek a zlomků tabulek – byly nalezeny hlavně v Uruku nebo Maraka, v Biblickém Erechu a patří k 'uruckému období', před dobou mezopotamských dynastií.“ Také matematika, astronomie, medicína, chemie a další vědy byly rozvíjeny v těchto Biblických místech poprvé na světě.

Bible – Boží dopis člověku

Bibli můžeme chápat jako osobní dopis každému člověku. Poněkud dlouhý dopis - vždyť také není na přečtení při kávě. Postoj k Bibli může být trojí: „nad“, „pod“ a „v“.

Nad Bibli – to je postoj (víra), že žádnou Bibli nepotřebuji, „sám vím“, co je dobré a co je špatné, nemusí mi radit ani Bible ani papež ani žádný věřící. To je postoj slepé nafoukanosti (často u ateistů, ale nejenom tam), mnohokrát jsem se s ním setkal a pojednává se o něm v 32. Omylu. Nicméně tento postoj (nad Bibli) může značit u některého člověka i pravý opak: že Bibli dobře zná, má jejího ducha, už neotročí liteře, ale je přímo spojen s autorem Bible, Bohem. Je „nad Bibli“, ale ne „nad Bohem“.

Pod Bibli – to je postoj slepé poslušnosti a je také rozšířený. Takový člověk zná desatero a řadu církevních nauk (více či méně Biblických) a slepě, nebo bázlivě je dodržuje. Ne vždy, ale mnohdy je schopen odsoudit někoho, kdo takto nejedná – ať už proto, že je „nad“ anebo „v“ Bibli. Ne, neodsuzuji tento postoj, spíše jen popisuji. Být se Boha a poslouchat (být zdánlivě jen otrocky) jeho zákony ukazuje na mnohem větší moudrost, než bezstarostnost či pohrdání.

V Bibli – to je takový postoj, kdy dotyčný člověk by mohl sám Bibli psát (pokud by se ještě psala – psaní bylo ukončeno v 1. století, viz výše), a **svým jednáním a slovy ji takový člověk v podstatě píše**. Je tedy chodící Bible – ne v tom smyslu, že zná nazpaměť texty z Bible, ale v tom smyslu, že má **ducha Bible**. Takový člověk ani nemusí moc z Bible znát, ale je s ní v souladu, s Božími záměry. Je to člověk, který přijal Pána Ježíše Krista za **svého Pána**. Je to člověk ušlechtilé víry, také spojený s autorem Bible, Bohem.

Bible předběhla vědu

Že je Bible zcela zvláštní kniha, o tom svědčí řada dalších mimořádných věcí. Nikde se nedočtete v této tisíce let staré knize o tom, že Země je plochá placka, jak rádi tvrdí posměváčci. Naopak, Bible více jak tisíc let před Kristem říká, že Bůh kraluje nad kulatou Zemí (heb. slovo „krug“ překládají překladatelé jako obzor či po staru okružek, ale také jako kruh země /Roháček/, některý překlad přímo překládá nad kulatou Zemí - Iz 40:22) a že Země je zavěšena „na ničem“ /Kraličí/ - Job 26:7 se také překládá jako nad nicotou a pod.

Podle Bible není Země žádného uctívání – jen normální péče, tak jako pečujeme o svůj domov. Zeměkoule tedy není Bůh (Gaia). Také tisíce let Bible udí lidí základní hygienická pravidla, např. karanténu pro infekčně nemocné lidi – zatímco lékaři, kteří Bible nedbali, ještě v 19. století zabíjeli pacienty svými rukama, když si je nemyli a nesterilizovali. (Až v 19. století proti této nebiblické lékařské vražedné praxi vystoupili profesori Semmelweis, Pasteur a další – a jak jinak, byli vysmíváni.)

Prorocství

Na celou tlustou knihu by vyšel popis všech prorocství, která byla v Bibli vyřčena a naplnila se hned poté, nebo po desítkách či stovkách let – **a další ještě čekají na svoje splnění a postupně se plní**. Zničení starověkého Tyru, pád Babylóna, obnova Jeruzaléma, vzestup a pád médoperských a řeckých králů, to vše a mnoho dalších událostí bylo předpověděno tak podrobně, že se kritikové ze všech sil snažili dokázat, že tato prorocství byla napsána až po oněch událostech. Zcela marně – za epochální nález 20. století jsou považovány svitky od Mrtvého moře, které začaly být objevovány v letech 1947 až 1955 (Starý zákon) a které potvrdily, že **Bible byla psaná a předávaná s naprostou přesností a pečlivostí** a řada prorokovaných událostí musela být napsána dávno před jejich splněním.

Jen o Kristu existuje asi 330 naplněných prorocství zapsaných ve Starém zákoně, tedy stovky let předtím, než se naplnila – např. ve kterém městě a kdy se Ježíš narodí, z jakého židovského kmene bude, mnoho detailů okolo jeho smrti a vzkříšení, a že založí církev, která přes pronásledování zůstane až do konce světa (církev/církve viz 19. Omyl). Většinu z těchto prorocství Kristus nemohl ovlivnit či naplnit třeba tak, že by je znal a snažil se o to (události kolem jeho narození a krátce po něm, okolnosti jeho smrti a vzkříšení a mnoho událostí poté). Kristus sám vyslovil podrobné prorocství o zkáze Jeruzaléma a rozptýlení Židů do celého světa. To se začalo plnit necelých 40 let po jeho smrti a plní se to dodnes.

Starý zákon, Kristus a další autoři novozákonních knih popisují také konec světa (více o tom následující, 27. Omyl) jako spád řady událostí. Tyto události se mají seběhnout v době pro lidstvo značně pochmurné: mají přijít velké války, kdy se mnoho národů postaví proti sobě, dále jsou předpověděny epidemie a zemětřesení a velký strach lidí z budoucnosti. Není bez zajímavosti uvést, že Starý zákon předvídá pro časy konce konflikt mezi **severem** a **jihem**. Jak překvapivé, když se ještě donedávna jevil mnohem pravděpodobnější konflikt mezi východem a západem. Bylo to při prvním psaní právě tohoto omylu, kdy jsem od historiků v jedné televizní debatě zaslechl, že dnes probíhá konflikt mezi severem a jihem (7. 10. 2001 – ČT1). Tento konflikt se týká také státu Izrael a má mnoho společného s Biblickými událostmi – což je 2 000 let po dopsání Bible jistě pozoruhodné.

V Bibli je do detailů popsána i rozšiřující se nemravnost a rozvrat rodin, vzpoura dětí proti rodičům a sexuální zvrácenosti. Jistě, nad tím vším lze mávnout rukou („vždyť to bylo vždycky“) – ale jen do chvíle, než to na člověka přímo dopadne. **Pak se rukou mává špatně a hlavně pozdě.**

Závěr

Chtít někomu přiblížit Bibli, která má kolem tisíce stran a byla psána přes půl druhého tisíce let, na několika stránkách papíru nebo v počítačovém rozsahu několika desítek kB, je nemožné. Ježíš však sám shrnul celý Starý zákon do dvou vět: **Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a bližního svého jako sebe samého** (Mat 22:40). O tom, jak tato láska má vypadat, je Bible. Jak jsem již naznačil, Bible je dopis – dopis milujícího milovanému. Není psaný z romantické lásky, i když je tam i o ní. Je v něm vysvětleno, proč Bohem milovaný člověk žije ve světě, kde je utrpení, bolest a smrt. Jako příčina je označen hřích, tedy odklon nás, milovaných, od milujícího. „A ukryl se člověk (Adam) a jeho žena před Bohem“, **když uslyšeli jeho hlas** - to čteme hned na začátku Bible. Ukryvat se před Bohem, zaslechne-li jeho hlas, lze různě. Nedoporučuji to. Pokud si myslíte, že díky tomuto článku už o Bibli víte dost a nemusíte ji už dál číst – tak jsem vám k jednomu takovému *‘ukrytí se’* velmi nerad napomohl. A vy se pak už asi nedovíte, jak lze nad hříchem (a jeho důsledky) zvítězit.

27. OMYL

Mnozí dnes věří, že se všechno vyvíjí a konec světa nejspíš nepříjde nikdy

Techniku vyvíjí člověk, ne ona sama sebe. Sám člověk byl také vyvinut, vytvořen či stvořen vysoce inteligentním konstruktérem, o důkazech pro toto tvrzení jsem už psal v řadě Omylů (č. 1-6 i jinde). K samovývoji materiálu nedochází, není to pozorovatelný jev. **Auta uzamčená v automobilech se nevyvíjí.** Není známo, že by technici a inženýři odjeli na desetiletou dovolenou na Havaj, pak se vrátili a našli ve výrobních halách vše „o kus“ více vyvinuté. Tento proces není znám ani věd, ani nemáme takovou zkušenost. Nic takového se neděje ani ve fyzice, ani vědci v chemických laboratořích nic takového neznají – proč by se to mělo dít po miliony let před miliony let? Jen proto, abychom měli důvod tvrdit, že Bůh není a všechno se to tady udělalo samo? A my si můžeme dělat, co chceme?

Gramatický tvar „technika **se**“ vyvíjí, auta **se** vyvíjejí, věda **se** vyvíjí atd. mylně člověku sugeruje myšlenku samovývoje – ve skutečnosti za tím vším vývojem stojí myslící činitel – nikoli čas, náhoda či nějaké darwinistické mechanismy. Je to běžný způsob našeho vyjadřování (gramaticky se tomu říká „deagentizační konstrukce“ – zvrtné pasivum či zvrtný rod trpný, kdy nechceme pojmenovat původce činnosti): „stihlo **se** to, povedlo **se** to, pokročilo **se** s tím, pivo **se** vypilo“ atd. Nejde mi nyní o gramatiku, ale o smysl, o obsah těchto výroků.

Jako když řekneme: Karlův most postavil Karel IV. Zcela jistě ho osobně nestavěl, ale dal k tomu příkaz. Císař Karel nejezdil v Praze s kolečkem a lopatou kolem Vltavy. Ale my řekneme, že ho postavil on. Gramaticky jde jen o přenášení důrazu. Karlův most v Praze nepostavil ani císař Karel IV., ani evoluce trvající miliony let, pomocí častých povodní a záplav na Vltavě. Tento most postavili středověcí dělníci, kteří k tomu měli projekt (od Petra Parléře), stavební dozor a používali svoje ruce, nohy a mozek. Když ale bude někdo tvrdit, že tento most vznikl evolucí z předchozího zničeného Juditina mostu, nemáme žádnou možnost mu jeho **víru** vyvrátit. Ani pomocí zápisů a kronik – těm přece nikdo nemusí věřit. O stvoření je také spousta zápisů a kronik ve starověké literatuře, ale mnoho lidí jim **věřit nechce**. Vytvořili si vlastní teorie, jak se to tady (vesmír a život na Zemi) udělalo samo.

Stačí prostá úvaha

Představte si, kdyby – **nedej Bůh** – vše živé na této planetě pomřelo, lidé i příroda. Zůstaly by po nás města a vesnice, silnice a mosty přes řeky, továrny a dílny; zastavila by se doprava, mnoho dokončených a mnoho nedokončených projektů i dokončených a nedokončených prací. Přemýšlejte: vyvíjelo by se něco z toho dál? Naše dokončená či nedokončená díla? Nebo by to za rok, dva či tři začalo pomalu rezavět, stárnout a rozpadat se? Vidíte, kde je evoluce? Jen ve fantazii svých vynovačů. (viz 2. Omyl)

Běžně rozšířené a stále se šířící omyly

Šíří se pověry, jak výška člověka dlouhodobě stoupá, jak se dožíváme pořád vyššího a vyššího věku a jsme víc a víc inteligentní, až hlavu za chvíli ani neuneseme na ramenou – tedy za nějakou delší evoluční dobu. Všechny tyhle **nesmysly samozřejmě souvisí s evolučním nazíráním** na svět – který se dle teoretiků evoluce, pořád jen vyvíjí a vyvíjí. Domnělý růst lidské postavy lidé pak dokazují poukazem na **některá** malá brnění ze středověku a nízké vchody u **některých** hradů a zámků.

Poslouchá se to sice náramně, ale pravdy je na tom hodně málo. Už jsem vysvětloval, že technika se nevyvíjí, ale vyvíjí ji člověk – a ten sám **zůstává v určitém intervalu stejný**, pokud jde o jeho tělo, výšku, délku života či schopnosti mozku. Velmi dobře se tento „vývoj-nevývoj“ může pozorovat u sportovců, kde se zcela evidentně absolutní hodnoty ve výkonech (třeba v atletice) blíží asymptoticky určité limitní mezi, **kteřá je nepřekročitelná**, přestože její hodnota není nikde známa (výška či délka skoků, ve vrhu koulí či oštěpem, rychlost apod.).

Technika

Jak bylo řečeno, technika se nevyvíjí, vyvíjí ji lidé. Jak? Ne tak, že jsou stále chytřejší a zvětšuje se jim mozek (velikost mozku je přece funkcí genetického programu, který se jen kopíruje z generace na generaci a nemění). Technika se čas od času začne v určitých civilizacích rozvíjet **díky hromadění poznatků**. Jeden vědec navazuje na výzkumy druhého a pokračuje v nich a přidává svůj díl, další naváže a pokračuje dál. Tak na fyzikální práce Newtona a Leibnitze navazují Faraday, Maxwell, Hertz a další. Díky nim může Einstein vytvářet svoje teorie relativity. Kdyby tito vědci nepředcházeli, musel by Einstein začínat tím, co udělali oni. Musel by nejprve objevovat Newtonovy gravitační zákony a infinitezimální počet (integrály) – takhle se narodil a ve škole už ho to naučili. Nemusel se s tím zdržovat!

Na základní výzkum pak navazuje aplikovaná věda a technika a realizuje tyto poznatky ve hmotném světě moderními výrobky, z nichž mnohé (zpětnovazebně) pomáhají opět základnímu výzkumu v rozvoji. Tento pokrok vědy není žádnou evolucí mozku (mozek se nemění), jde jen o hromadění poznatků (na papírech či na jiných nosičích). V hmotném světě to můžeme přirovnat k situaci, kdy něčí dědeček postavil jednopatrový dům, jeho syn přistavil na toto patro další patro a jeho vnuk ještě jedno. Vnuk je „nejdál“, má třípatrový dům, ale to vůbec neznamená, že je **nejlepší stavitel**, neřku-li s vyšší inteligencí, než měl dědeček. Naopak, dědeček postavil dobrý fundament, na kterém šlo stavět dál. Možná byl z těch tří nejschopnější, možná ne, to ale není podstatné. Dědeček mohl synovi, a ten zase svému synovi, předat důležité informace o stavitelství – a jedno patro domu. Podstatné pro tuto úvahu je, že vnuk má třípatrový dům (a znalosti v oboru) jen **díky** svému tátovi a dědovi - s „evolucí mozku“ to nemá nic společného, jak se řada lidí mylně a naivně domnívá. Podobně, jako s uvedeným domem, je tomu s celou naší technikou i vědou.

Jinými slovy - nelze popírat pokrok ve vědě a technice a jiných odvětvích lidské činnosti. Jen není pravda, že tento pokrok je způsoben evolucí člověka – **jeho vyššími schopnostmi**. Ani trochu! Je způsoben **hromaděním poznatků** a z nich vyvozovaných technických aplikací.

Lidé v minulých staletích byli často schopnější než my – neměli však tolik nahromaděných poznatků, protože žili před námi, takže „budovali“ pro nás, ne naopak. Jen proto nemohli mít tak rozvinutou vědu a techniku, i když to některým z nich mohlo „pálit“ mnohem víc než průměrně nám. Asi netrpěli tolik sklerózou a nedostatkem logického, tvůrčího myšlení. Někde jsem četl, že si v Kristově době mnoho lidí bylo schopno zapamatovat básničku o třech slokách na první poslech. Netvrdím, že je to pravda, ale jistě je, že se tehdy více memorovalo (učilo nazpaměť), než psalo.

Výška člověka

Docent Komárek tvrdí, že je nepochybné, že Evropané i Japonci prošli od poloviny minulého století nárůstem výšky... tato změna má celou řadu vysvětlení, více či méně přijatelných. Lepší výživa jen nepřímo (děti z vyšších vrstev měly dříve také dobrou výživu), spíše se na tom podílejí **antibiotika** a jejich hojné podávání (zrychlují růst), omezení dětské práce, roli hraje také předčasná dospělost (gravidita) – vysokoškoláci jsou v průměru o 10 cm vyšší než zbytek populace – i řecká aristokracie byla asi o hlavu vyšší než ostatní obyvatelstvo - má to asi hranice druhu, velcí jsou spíše pomalejší, malí svižnější. (Stanislav Komárek: *Lidská přirozenost*, str. 99n)

Výška evidentně kolísá během staletí. Je závislá na zeměpisném pásmu, kde daná populace žije, asi i na životosprávě, určitě na rase (všimněme si výšky Vietnamců, Číňanů nebo Romů). Určitě výška není důkazem evolučního pokroku, to by pak stromy, žirafy, sloni nebo dinosauři museli být nejvyvinutějšími organizmy na Zemi.

Váha organismů se rozprostírá přes 21 řádů: od 10^{-13} gramů (mikrobi) do 10^8 gramů (velryby). Také si biologové povšimli, že čím větší zvíře, tím déle žije. Max Kleiber roku 1932 zjistil, že pro mnoho organismů je specifický metabolismus (tj. energie na jednotku hmoty), případně délka života nepřímo úměrná čtvrté odmocnině jeho hmoty. Slon váží zhruba 10 000krát více než slepice. Jeho srdce bije 10krát pomaleji než srdce slepice. A protože srdce do svého vyčerpání zvládne jednu až dvě miliardy tepů, není divu, že slon žije déle než slepice. Podobný zákon platí pro metabolismus rostlin. (Vesmír 8/99, str. 473)

Vzrůstem člověka se zabývá auxologie. Průměrná výška je dána geneticky, rozdíly u populací se stejným genetickým faktorem jsou dány životním prostředím a životní úrovní - čím vyšší, tím vyšší lidé. Nejvyšší lidé jsou v Holandsku a Švédsku. Mladí Holanďané a Švédové dosahují průměrné výšky 184 cm, celá populace 179. Je to o 1 cm víc než u Norů a Dánů. USA a GB mají v průměru 175 cm. Rostou také příslušníci jiných ras. Mladí Japonci vyrostli mezi roky 1957 a 1977 o plných 10 cm. Ale genetický fond Asiátů nedovolí, aby se jejich výškový průměr vyhoupl na úroveň Evropanů. Průměrný Japonec měří dnes 164 cm, ale lze tam narazit i na dvoumetrové. Výškový nárůst Američanů začal stagnovat po první svět. válce. Děti rostou hlavně o prázdninách. Na výšce se také může projevit nedostatek lásky. Vyšší lidé žijí též déle. (20. 6. 1998 LN)

Obři

Ve starověké literatuře se často hovoří o obrech. Také Bible obsahuje mnoho zmínek o lidech nadměrného vzrůstu. Stopy obrů, části jejich koster a jejich stavby byly nalezeny na mnoha místech světa. Doane Hageová pracovala v letech 1969-1972 na americké vojenské základně ve městě Sukiranu na japonském ostrově Okinawa. Podnikala výlety na malíčky ostrůvek, vzdálený asi 280 km jižně od Okinawy, a našla tam kostry obrů. Kostí měly tmavou barvu kalné vody. Patřily zřejmě pěti nebo šesti lidem obřího vzrůstu. Asi nezemřeli přirozenou smrtí, tři lebky byly roztržštěné, žebra a stehenní kosti zlomené. Několik kostí chybělo. Lebky měly velké oční důlky. Kostí byly v jedné tamní jeskyni, ale archeologové o nález neprojevili zájem. Kromě toho jsou po celém světě nalézány lidské stopy nadměrných, obřích rozměrů, často ztvrdlé v sedimentech (vápenci, pískovci atd.). Mnohdy ve vrstvách pro evoluční teorii „nevhodných“ – druhohorách i prvohorách.

Také poblíž Okinawy, u pobřeží ostrova Yonaguni, našli potápěči v hloubce 25 m pozůstatky obřích staveb. (M2000, 9/2000, str. 33) Jaime Rodriguez představil ve dvouapůlhodinovém televizním pořadu fragmenty sedm metrů dlouhé kostry obryně. Rodriguez je označil za fyzický důkaz, že kdysi Zemi navštívili nepozemšťané. Fosilie byly nalezeny roku 1965 v provincii Loja na jihu země a uchovával je páter Carlos Miguel Vaca. (M2000/8/97/ str. 9) Není třeba se ve vysvětlení uchylovat k „ufonům“. Vždyť – **v rozporu s evoluční teorií** – nejen lidé, ale i kostry mnoha zvířat a rostlin jsou ve zkamenělinách nalézány velmi často mnohem obrovitější než současný druh.

Byla nalezena měkká, kožená, kvalitně ušitá bota, která je stará téměř dvě tisíciletí. Objevili ji archeologové v severoiránské provincii Zandžán v bývalém solném dole spolu s lebkou a dalšími pozůstatky. Muž, kterému bota patřila, byl na svou dobu neobvykle vysoký. **Měřil přes 180 centimetrů** a kromě velmi dobrých bot měl na sobě i kalhoty z dosud nejlepší látky, jaká byla při vykopávkách v Persii nalezena, a zlatou náušnici. (National Geographic, Washington - 100+1, 4/2001)

Délka života

Délka života je stejně jako výška závislá na mnoha faktorech. Ani délka života nesvědčí o evolučních výhodách – pak by některé stromy (borovice osinatá, americké sekvoje) nebo třeba želvy musely být evolučně výše než lidé. Určení stáří uhybnulých organismů (včetně člověka) bývá často obtížné, dokonce i u stromů s letokruhy (ne vždy platí, že jeden letokruh = jeden rok).

Dr. Cuzzo dělal výzkum **neandertálských** nálezu mnoho let. Porovnával tyto výzkumy se svými výzkumy, jak se mění obličej a lebka během stárnutí člověka. Ukázalo se, že během stárnutí lebka roste mnohem déle, malinko se rozšiřuje a prakticky se vůbec nezvětšuje, někdy se dokonce zmenší. Také některá místa na lebce se věkem zesilují – to zjistili jiní vědci při svých výzkumech. Dr. Cuzzo a Brian Garner vytvořili počítačový model, jak se hlava a obličejová část mění s věkem. S tímto modelem byli schopni ukázat, jak by vypadal obličej a hlava člověka v 500 letech věku. Porovnáním s neandertálskou lebkou se ukázalo, že **Neandertálci byli asi nejdéle se dožívajícími lidmi**, jak je popisuje Bible. (*Creation Matters*, 6/1998)

„Pozůstatky lidí vyzvednuté archeology (téměř jistě lidí předpotopních) nesly známky dlouhověkosti mnohem větší, než si dokážeme dnes představit. Nejnapadnějším znakem této dlouhověkosti jsou zuby opotřebované mimořádným způsobem – až do lůžek... Kromě toho existují bohaté důkazy z dávných dob o tom, že kdysi na této Zemi žila rasa velmi zdatných lidí se skvělými svaly, s mozkovou kapacitou přesahující kapacitu moderního člověka, **a majících všechny znaky extrémní dlouhověkosti** (Mackintosh, 1946, str. 342 - *Problém přechodných forem* – článek z CRSQ 12/98)

Dlouhověkost – rovnice o mnoha neznámých

Bible říká, že **jednou z podmínek** dlouhého věku je také pěkný vztah k rodičům. Není to podmínka jediná, ale jedna z mnohých. Jak jsem uváděl již ve 14. Omylu, na délku života má vliv také duchovní stav člověka, jeho osobní víra v Boha, nebo dokonce navštěvování bohoslužeb a podobně. Takže kdyby nic jiného, alespoň pro prodloužení věku je tu důvod chodit občas na bohoslužby. Zde mi šlo však o to, jak osidné je věřit, že dlouhý věk souvisí s evolučním pokrokem a naší moderní dobou.

Pokrok nic nezastaví – nic?

Technický pokrok lidské civilizace může být zastaven přes noc. Stačil by k tomu jeden větší krach na burze, nějaká dosud netušená globální nehoda, energetická krize, válka nebo epidemie. Nebo příchod Božího soudu. **Nic z toho ani jiné příčiny nemůže rozumný člověk vyloučit.** V roce 1972 vyšla kniha *Meze růstu* (Donella H. Meadows et al.), která způsobila velký rozruch v celém světě. V roce 1992 ji následovala kniha *Překročení mezí*, kde čteme: „Výsledky naší studie jsme široké veřejnosti popsali v knize *Meze růstu*. Kniha vzvedmula vášně. Kombinace počítače, MIT (Massachusetts Institute of Technology) a Římského klubu, vyjadřujících se k budoucnosti lidstva, působila dramaticky a neodolatelně. Novinové titulky oznamovaly: Počítač hledí do budoucnosti a chvěje se. Studie předpovídá pohromu kolem roku 2100. Vědci varují před globální katastrofou.“

Ve své druhé knize autoři vysvětlují např. pojem **překmit** a pojem **trvale udržitelná společnost (rozvoj)**. Nebezpečí, která hrozí ochromit chod společnosti a způsobit chaos, jsou v celé řadě oblastí: růst populace, průmyslové výroby, produkce potravin, spotřeby surovin a materiálů a znečištění. Je beze sporu podivuhodné, jak některé aspekty současné kvapné průmyslové výroby vedou k nebezpečím, která předpovídá i Bible pro **čas konce**. Uvedme např. Ježíšovo varování o hladu, který má svět postihnout před jeho druhým příchodem (koncem světa).

Autoři knihy *Překročení mezí* uvádí: „Z celosvětové populace (přes 5 miliard lidí – 1992) jich více než 1 miliarda trvale jí méně, než vyžaduje jejich organizmus. Mezi 500 miliony a 1 miliardou jich chronicky hladoví. Každý rok se rodí 24 milionů dětí s nedostatečnou porodní váhou. V roce 1990 se odhadovalo, že 204 miliony dětí do 5 let trpí vážnou podvýživou. Zhruba 13 milionů lidí umírá každoročně z příčin souvisejících s hladem. To dává v průměru 35 000 smrtí hladem denně. Většina z těch, kdo umírají, jsou děti.“

Mít či být

Skutečný pokrok je u každého člověka to, když porozumí, k čemu je na světě, odkud existuje život a jaký cíl má. Kdo se alespoň trochu zamyslí nad světem, ve kterém žije, může rozpoznat, že největší problém tohoto světa je problém **pravdy**. Což je problém duchovní. Z toho se pak odvíjí většina bolestí, které nás trápí. I onen problém **hladu**. Autoři zmíněné knihy píší: „Hlad nepřetržlivá ve světě z důvodů fyzických mezí, alespoň dosud ne.“ Vedle lepší distribuce potravin, menších posklizňových ztrát a dalších faktorů nedostatku potravin, můžeme také hodně mluvit o skromnosti, plýtvání, bezohlednosti... a kam bychom došli? Přece k objevení toho, **s kým je život trvale udržitelný**.

Vlak řítící se s kopce bez brzd nejde zastavit tak, že zavřeme v kupé okénko a zatáhneme roletky. Mnoho lidí spoléhá na to, že „to nějak dopadne“. Když ne dobře, špatně určitě. Je to humorné rčení, ale ne moudré. Mnohem moudřejší je: **Kdo se směje naposledy, ten se směje nejlépe!** Kdo žije v pravdě, je tím člověkem, který se bude smát naposledy. Jeho „pokrok a vývoj“ nic nezastaví. A žádného konce světa ani Božího soudu se bát nemusí.

A to ani tváří v tvář **směru**, kterým svět jde. Není to tak dlouho, co probíhal americko-britský útok na Afganistan, pak Irák, stále znovu propukají boje mezi Izraelem a Palestinci a hrozí i útok na Irán, který zřejmě vyvíjí jaderné zbraně, a lidé nevědí, co bude dál. Na Svobodné Evropě prohlásili: „Neptejte se, kdy začne 3. světová válka, začala 11. září 2001 při teroristickém útoku na budovy v New Yorku a Washingtonu.“ Jenže lidé si z konce světa dělají spíš jen legraci. Z války strach sice mají, ale z konce světa a Božího soudu ne. Ale konec světa není jen „o válce“. **Když zemřu, je to pro mne také konec světa** a s válkou to souviset nemusí. Pro každého z nás tedy nastává určitý „konec světa“ smrtí, naší vlastní smrtí.

Na druhé straně je konec *světových dějin* prorokován různými náboženstvími, já se zde budu zabývat pouze Bibli. Tato prorockví jsou skutečně o „ukončení běhu dějin“, „Božím soudem“, „vzkříšení spravedlivých i nespravedlivých“, „ukončení zla“, „konci satana“ a mnoha dalších věcech, jako např. o nové zemi a novém nebi a začátku nového života těch, „kteří jsou zapsáni v knize“.

Chápu, ale nesouhlasím

Chápu, proč si lidé dělají z konce světa legraci. To má v podstatě dva důvody:

1. Konkrétní datum konce světa bylo mnohokrát stanoveno nejrůznějšími církvemi, sektami, blouznivci i seriózními lidmi – **a nic se nestalo**. (i varování vědců před globálními hrozbami nejsou často brána vážně proto, že jejich předpovědi se neplní)
2. Tak, jako je mnoha lidem lhostejný počátek a smysl života, tak je jim také lhostejný jeho (i jejich) konec.

Bůh je jistě milosrdný, ale **není moc rozumné na jeho milosrdenství hřešit, zneužívat ho**. Říká se taková historka. Za farářem přijde mladý chlapec a zeptá se: pane faráři, kdy mi stačí, abych se obrátil k Bohu. A ten mu odpoví: dost času máš až na smrtelné posteli. Mladík je spokojen a odchází. Ale za chvíli se vrátí a namítá: no, jo, ale vy jste mi neřekl, kdy umřu!

A to je ono. Nevíme dne ani hodiny, jak v osobním životě, tak v běhu světových dějin. Ale je tu ještě jedna závažnější věc.

Motiv k „polepšení se“

Mezi lidmi je rozšířen jeden velký omyl, který souvisí s tímto tématem. Je to mínění, že **život ve víře**, ušlechtilé víře, je nudný, neradostný, bez hlubokých zážitků, bez vzrušení. Lidé mají představy, že život s Bohem není tak svobodný a radostný – jako „bezbožný“ život. Slyšel jsem někde, že prý v nebi se nebude nic jiného dělat, než „hrát na harfy“. V pekle bude prý víc veselo a teplo. A totéž už zde na zemi: kdo dodržuje Boží přikázání a snaží se o dokonalost – **to je nudný patron**. „Chudák jeden, nic si neužije!“

To je samozřejmě názor těch, kteří o věci nic nevědí a hlavně to nikdy nezkusili (a tudíž nezkusili). Jestli Bůh je, a pokud stvořil tento svět (a to je jisté) – nemůže existovat více svobody, více radosti, více hlubokého, **vzrušujícího** a příjemného života **nikde mimo něj a jeho rady či zákony**, tím spíše v aktivitách, které on zavrhuje. Kdo touží po „adrenalinovém životě“, ať přestane skákat z mostů na gumě a podobné nesmysly, a začne žít s Kristem. Vysvětloval jsem to již ve 23. Omylu, že nic lepšího nemůže mimo autora světa existovat a mimo Boha a jeho lid není větší svobody. Není žádné „víc“ mimo **příčinu** světa. Je-li příčinou světa náhoda, pak je nejvíce štěstí, radosti a svobody v **náhodě**. Protože to ale náhoda není, ale Bůh, pak je všeho nejvíce v Bohu. A to také každý, kdo s Bohem žije, může dosvědčit.

Mnozí věřící lidé, kteří byli různě pronásledováni, žili v chudobě či mnoho pro svoji víru vytrpěli (tedy neměli žádný fyzický příjemný život), vždy nakonec dosvědčili: **neměnili bychom ani za nic**. To není umíněnost těchto lidí, jejich zvyk nebo strach přiznat pravdu /porážku/ – jejich životní radost je prostě fakt. Život ve víře je nádherný, vzrušující, velmi svobodný (člověk je o mnoho řádů více „nad věcí“ než nevěřící) a velmi radostný. Tento fakt nemůže být popřen ani tím, že je mnoho lidí, kteří jsou za věřící z nějakého důvodu považováni, a takový radostný život nežijí, jsou zapšklí, neradostní a nepřijemní. Tak, jako tím nejsou zrušeny důkazy, že Bůh existuje, tak tito lidé nemohou popřít, že život člověka v poslušnosti Božích přikázání je ten nejsvobodnější a nejradostnější. Člověk, který neumí zpívat a nemá hudební sluch tím nepopírá krásu hudby. Člověk, který nemá s Bohem vztah a žije neradostný život, nemůže popřít krásu takového vztahu u jiných lidí.

Lidé, kteří s Bohem nežijí, **potřebují nutně** ke své radosti spoustu náhražek, protože znechtivěli ke kráse. Otupili se a ztvrdli v mnoha oblastech. Můžeme to pozorovat v jídle, sexu, kultuře i jinde. Lidé bez Boha potřebují lepší a pestřejší jídla a lahůdky. Pro uspokojení sexu potřebují zvláštní praktiky a mnoho partnerů. Aby se jim líbil film, musí tam téci hodně krve a být tam hodně erotiky. Lidé bez Boha jsou otupělí hříchem, jsou **jako narkomani, kteří musí stále zesilovat dávky**, aby to ještě působilo. Je pochopitelné, že tito lidé ani nemohou věřit, že by někdo mohl být šťasten v jiném způsobu života. Nebo dokonce šťastnější – to je mimo možnost jejich chápání. Je obtížné takovým lidem prokazovat, že život s Bohem je kontinuita štěstí a radosti, což nemůže přerušit ani smrt ani konec světa.

A toto vše souvisí s motivem „polepšit se“. S důvodem hledat pravdu a chtít ji mít ve svém životě. V Bibli máme jasně řečeno, že někteří se budou snažit **v poslední chvíli** uvěřit. Až uvidí, že se „víra vyplácí“, že se něco děje, že konec je „na spadnutí“, budou se „tlačit do dveří“ – žel, marně, protože pozdě. Nemají správný motiv. Čteme příběh, kde jeden zavržený člověk dokonce prosí, aby alespoň **pomocí zázraku** byli varováni ostatní lidé před špatným jednáním. Ale dostane se mu vysvětlení, **že je to bezcenné**. Že těm, kterým nestačí varování odedávna všem dostupná, nepomůže k „obrácení se“ **už nic**. Myslím, že je nám to všem srozumitelné, i ateistům. Boží tlak na to, aby se lidé obrátili, má své pevné meze – Bůh nikoho nenutí a nezotročuje, jen nabízí. Někdy je tlak větší, když Bůh ví, že ten člověk mu patří a touží po správných věcech a „blbne jen omylem“ (např. apoštol Pavel, který byl obrácen téměř násilím), jindy ten tlak je velmi mírný ba nulový tam, kde srdce není připravené. Tam by i velký Boží tlak vedl k efektu gumy či „jo-jo“ efektu.

Konec světa

Znám člověka, který v Boha nevěří, respektive říká, že tak nějak „po svém“. Často kritizuje křesťany a nadává na ně i na mne. Když má ale svoji slabší chvíli (zcela bez alkoholu), tak řekne: ale v tom jediném máte pravdu, vy křesťani, že „svět jde do háje“. V tom jediném s vámi souhlasím, že „to nemůže jít takhle dlouho dál“. V Bibli nacházíme velmi mnoho zmínek o tom, jak bude vypadat doba **před koncem světa**. Ježíš tuto dobu přirovnává například k době před potopou. Říká: „Jedli, pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noe vešel do korábu a přišla potopa a zahubila všechny.“ Také toto období přirovnává ke dnům před zkázou Sodomy a Gomory. „Stejně, jako bylo za dnů Lotových: jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli a stavěli; v ten den, kdy Lot vyšel ze Sodomy, spustil se oheň a síra z nebe a zahubil všechny. Právě tak bude v den, kdy se zjeví Syn člověka (tj. Kristus).“

Vlak bez brzd a děravá loď

Můžeme si představit svět jako vlak, který jede s kopce a přestaly mu fungovat brzdy. Je dobré si uvědomit, že nějakou dobu se nemusí nic zvláštního dít. Vše vypadá jako dřív. Jen se trochu „zvyšuje rychlost“. **Někteří lidé straší**, „že to vykolejí“ – ale lidé strašili vždycky. Staří si stěžují na mladou generaci, že je stále horší – ale to si stěžovali vždycky. Je vyšší zločinnost – ale ta byla vždycky. Války a zemětřesení byly vždycky. A tak, jako u vlaku bez brzd, letadla bez motoru nebo děravé lodi může jízda (let, plavba) ještě nějakou dobu trvat, tak je to i se světem. Kristus a celá Bible však upozorňují na **varovná znamení**, která konci světa **budou předcházet**. Zmínky o tom jsou rozestry v celé Bibli, někde jsou konkrétnější, jinde jen všeobecné. Vyjmenujme si jen několik málo

těchto znamení blížícího se konce světa. Kristus svým následovníkům o nich řekl: „Když se toto začne dít, napřimte se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko.“ (Luk 21:28)

Znamení blížícího se konce světa

Bible popisuje tisíce let předem, že lidské vztahy se zhorší, lidé odpadnou od Boha, nastane rozvrat rodin a světového pořádku, což se projeví rebelií mladé generace a válkami - jednak lokálními, jednak světovými. Ke znamením konce patří četná zemětřesení, epidemie, hlad a strach lidí z budoucnosti. Dále snaha věřících lidí kázat o Kristu a přivádět k němu další lidi, což bude spojeno s pronásledováním. Tyto věci budou spojeny s falešnými proroky a proroctvími, ochladnutím lásky a velmi dusnou atmosférou v lidských vztazích. Jeden z nejspisovatelů popisů těchto věcí je zaznamenán u Matouše ve 24. kapitole. Je tam zapsáno následující.

Jeruzalém kolem roku 33 n. l.

Ježíš vyšel z chrámu a odcházel. Tu přistoupili jeho učedníci, aby mu ukázali na chrámové stavby. Ale on jim k tomu řekl: „Vidíte to všechno? Amen, pravím vám, jistě zde nebude ponechán kámen na kameni, který by nebyl stržen.“ (Tento židovský chrám byl rozbořen římským císařem Titem roku 70 n. l., tedy asi 40 let po těchto Kristových slovech. Ještě později, r. 135, vystavěl císař Hadrian na jeho zříceninách Jupiterovu pohanskou svatyni, v jejímž nádvoří byla císařova jezdecká socha. V současné době zde stojí Omarova mešita, založená r. 691 kalifem Abd-il-Malíkem z Damašku. – *Biblický slovník* Adolf Novotný).

Když seděl (Ježíš) na Olivové hoře, přistoupili k němu o samotě učedníci a říkali: „Řekni nám, kdy to bude a jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věku?“ Ježíš jim odpověděl: „Dávejte si pozor, aby vás někdo nesvedl. Neboť mnozí přijdou na základě mého jména a budou říkat: 'Já jsem Kristus' a svedou mnohé. Budete slyšet o válkách a uslyšíte válečné zvěsti. Dejte si pozor, neděste se. To všechno se musí stát, ale to ještě není konec. Povstane národ proti národu a království proti království (Toto místo někteří chápou jako poukaz na 1. a 2. světovou válku), budou hladomory a zemětřesení na různých místech. Ale to všechno bude počátek porodních bolestí. Pak vás budou vydávat v souzení a budou vás zabíjet; a všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno. A tehdy se mnozí pohorší, budou se navzájem zrazovat a jeden druhého nenávidět. Také povstanou mnozí lživí proroci a svedou mnohé. A protože vzroste bezzákonnost, ochladne láska mnohých. Kdo však vytrvá do konce, bude zachráněn. Toto evangelium o království bude vyhlášeno po celém světě na svědectví všem národům. A tehdy přijde konec.“

Charakteristika lidské společnosti před koncem světa

Ve 2. listu Timoteovi, napsaném nejspíše kolem roku 100 n. l., čteme: „Vězte, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástavi, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, bezbožní, bez lásky, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, hrubí, lhostejní k dobrému, zrádci, bezhlaví, nadutí, budou mít raději rozkoš než Boha, budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. Takových lidí se straň.“ (3:1-5)

Je logické, že **takoví lidé museli být už tehdy**, jinak by tomu ani nemohli rozumět – což se ovšem občas u proroctví stávalo, že přítomná generace mu nerozuměla, protože se týkalo budoucích věcí. Jak by mohl kupříkladu někdo v dobách Krista chápat proroctví, že přijde doba, kdy každý, kdo bude chtít něco koupit nebo prodat, bude muset mít cejch (číslo) na čele a na ruce? Takové věci jsou srozumitelné až nám, v době chipových karet a pokusů implantovat identifikační kódy člověku pod kůži, nebo rozpoznávat jeho identitu skenováním očí.

Některé novodobé dějinné skutečnosti

Teprve dvacáté století zakusilo válku v takovém rozsahu, že ji dějepisci označili jako světovou. „Svým rozsahem, svou násilností, a především svou totalitou se stala precedencem. První světová válka uvedla století totalní války, války v pravém slova smyslu světové...“ (*První světová válka*, H. W. Baldwin, vojenský znalec – *Je Bible skutečně Boží slovo?* str. 127)

Pokud jde o nemoci, již jsem psal ve 22. Omylu, že je dnes registrováno 15 – 20 tisíc lidských chorob, z nichž jde vyléčit méně než tisíc. Po první světové válce, na podzim roku 1918, vypukla epidemie španělské chřipky. „Žádná nákaza, dřívější nebo pozdější, se v celkovém počtu smrtelných obětí nevyrovnala té z roku 1918-1919. V oněch dvou letech zemřelo na chřipku a zápal plic v celém světě odhadem 21 milionů lidí, jen v USA 850 tisíc.“ (*The Saturday Evening Post*, 26. 9. 1959) O rakovině, TBC a AIDS není třeba nikoho moc přesvědčovat. Jsou to hrozby a metly naší doby.

Vzrůst velkých zemětřesení ve 20. století je nepochybný. Během 200 let bylo dle *Světového almanachu* z roku 1969 před první světovou válkou 16 velkých zemětřesení, ale již 50 let poté bylo téměř 2x tolik velkých otřesů. Ve druhé polovině 20. století přichází jeden velký otřes přibližně každý rok.

Jistě se dá se všemi těmito věcmi polemizovat a hodit je za hlavu. Stejně jako když Bible mluví o zločinnosti, rebelii mladých, sexuálních zvrácenostech a snad i globálním oteplování a strachu lidí z budoucnosti („A budou znamení na slunci, měsíci a hvězdách a na zemi úzkost národů, bezradných před řevem a vlnobitím moře. Lidé budou omdlávat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět; neboť mocnosti nebes se zachvějí. A potom spatří Syna člověka přicházet...“ – Luk 21:25-27).

Proč to všechno, když nás Bůh miluje?

Člověk byl stvořen k životu ve svobodě. Kameny, rostliny ani zvířata nemají svobodu, kterou dostal člověk. Zemi dostal jako svůj domov, o který se má starat, tělo jako svůj osobní příbytek, v němž by měl mít člověk Božího ducha. Protože je ale Bůh z mnoha lidských příbytků už dávno vyhnán (a kraluje si tam sám člověk a hřích), je ohrožena **celá země**, a paradoxně i **svoboda člověka**. Je to naopak, než si lidé myslí: vyženeme Boha a budeme svobodní. Vyhnali jsme Boha a hrozí nám, že všichni přijdeme o život vlastníma rukama. Místo větší svobody jsme se stali definitivními otroky. Zákony a rady v Bibli nedal Bůh proto, aby nás svázal a zotročil, ale proto, abychom zachovali všechno bohatství, které nám dal, včetně života, a ještě nám mohl přidat (svobody a schopností a moci).

Adamovi a Evě se přihodilo hned na počátku, že měli dojem, že neposlechnutím Boha na tom budou líp. Vyhnali Boha a ztratili všechno. Pro toho, kdo Boha nevyhnal, je naděje a vysvětlení. Ježíš Kristus řekl: „Žena, když rodíš, máš zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodíš dítě, nepomínáš už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. I vy máte zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme.“ (Jan 16:21,22)

28. OMYL

Mnozí dnes věří, že živé organismy vznikly jeden z druhého a člověk už je také brzo vyrobí

Doufám, že každý ví, že živočišná výroba není výroba živočichů a rostlinná výroba není výroba rostlin – tedy v tom absolutním smyslu. Že jde jen o jejich péči a rozmnožování ze semen, která vyrobí nejdou, snad jen trochu modifikovat a selektovat. Kdyby člověk vyrobil z neživé hmoty živého tvora, bude to samozřejmě další důkaz, že organismy pocházejí od inteligentního tvůrce. A ne od náhody. Jednou nějakí vědci řekli Bohu: už tě nepotřebujeme, jsme schopni všechno si vyrobit sami. Bůh řekl: dobře, tak to ukažte. Vědci řekli: uděláme třeba stejného člověka, jako jsi stvořil ty. Podívej: vezmeme tady ten prach, a pak....Bůh je ale zastavil a říká: počkat, počkat, to je ale můj prach!

Živý organismus je víc než jen velmi komplikované uspořádání neživých prvků. Přesto ho můžeme přirovnat v některých aspektech k velmi složitému stroji mechanické i chemické povahy. Proto i v řadě evolučních knih najdeme srovnání oka s optickým přístrojem, mozku a nervové soustavy s řídicími systémy v technických zařízeních, nebo srovnání srdce s čerpadlem, které do systému trubek pumpuje kapalinu a zabráňuje pomocí důmyslných záložek (chlopní) jejímu samovolnému proudění zpět. Ani tato jejich vlastní srovnání však evolucionistům „neotevrou oči“. Již před řadou let (1960) vznikla bionika, věda, která se zabývá aplikací různých rostlinných a živočišných řešení a zařízení na lidské výrobky (viz 17. Omyl). Kreacionisté právem očekávají, že inteligence stvořitele, která vyřešila brilantně mnohé problémy v rostlinných a živočišných tělech, bude mít podobné projevy i u člověka.

Proto také snad vše, co vymyslel člověk, existuje již dávno v nějaké podobě v přírodě (lodní šroub, tryskový pohon, schopnost letu, sonarové vidění, velmi pevné stavební konstrukce, využití elektřiny apod.) Toto vše nepřekvapuje kreacionisty. Evolucionisté o těchto Božích výtvorech často mluví **bez studu a uzardění jako o zázacích a dokonalých výrobcích přírody** (což je tautologie: tyto „výrobky“ přírody jsou přece ona příroda sama, co je tedy vyrobilo před přírodou?). Dawkins se opravdu nestydí napsat, že to, co lidští konstruktéři obtížně řešili u svých výrobků řadu let, třeba sonar, „**netopýři zkonstruovali**“ velmi úspěšně již dávno. A je to! Člověk neví, jestli se má smát, plakat nebo zuřit. (*Slepý hodinář*, zvýraznil P.K.)

Složitý systém může ztratit i zaměnit řadu funkcí

Nemůže překvapit, že po pádu člověka do hříchu, následném Božím zásahu do chodu světa a celosvětové potopě vykazuje dnes příroda celou řadu malformací, degenerativních struktur, orgánů, které zakrněly nebo změnily svojí původní funkci či účel používání. Překvapit by mělo spíše evolucionisty s jejich teoriemi, proč některé orgány vznikly, aby pak zase zanikly v procesu boje o přežití nejzdatnějšího, nebo proč určité výhodné orgány nebyly ponechány i sousedním taxonům, nebo proč si řada organismů nese na sobě jen velmi obtížná, v boji spíše překážející břemena, a kupodivu jejich nositelé „úspěšně“ přežili až do našich dob s nepotřebnými či zdegenerovanými orgány. Představte si vojáky, kteří s sebou tahají nefunkční děla a pušky, na zádech nepotřebné padáky a torny plné slepé munice – a přesto úspěšně vítězí v boji s nepřítelem. Spíše se zdá, že zvítězili tím, že se vzdali, než že bojovali.

Proč asi evoluce vybavila člověka mozkem, který je využit jen z deseti procent a není nejmenšího dokladu o tom, že by ho kdy užíval víc? Asi těžko pomohou jelenovi v boji o přežití se lvem těžké parohy, žirafě vysoký krk nebo pštrosovi nefunkční křídla. Toto vše jsou hádanky ne pro kreacionisty, ale pro evolucionisty. Degenerace, devoluce, zhroucení původní stvořené struktury, ztráta genů a jejich poškození, vzrůst entropie a vymírání druhů, nové a nové nemoci, to zapadá do kreačního obrazu stále více degenerujícího světa. V něm probíhá pouze rozšiřování a mendelovská či epigenetická variabilita, u lidí pak hromadění poznatků a jejich využívání, ale ne samovolný (nikým neřízený) vzrůst složitosti (genotypu či fenotypu).

U některých druhů rostlin či živočichů přibývají populační počty (jinde zas klesají a druhy vymírají), mění se počet plemen či odrůd, ale nezvyšuje se složitost původního stvořeného genomu. Je to zcela naopak: právě tato složitost všechnu tu vnější (fenotypovou) pestrost, proměnlivost a růst umožňuje. To vše odpovídá kreačnímu obrazu kdysi stvořeného živého světa, který se nyní rozmnožuje a rozšiřuje podle vloženého programu co do prostoru, morfologické a civilizační pestrosti, ale zároveň degeneruje fyzicky i mravně poté, co přišel pád, odklon od Boha a Boží sankční zásahy do původního stvoření (omezení věku, konec bezbolestnosti, pád bariér, vzrůst nepřátelství, zhroucení atmosféry, hydrosféry, mutace atd.)

Velmi zajímavý proces úpadku můžeme pozorovat například v kultuře a umění, kde nedochází k efektu hromadění, jako je tomu ve vědě. Zatímco technici se musí striktně držet fyzikálních zákonů, umělci nikoli. Proto u technických výrobků pozorujeme stálý pokrok v technickém designu (tj. jak ve funkčnosti výrobků, nižší spotřebě, ekologičnosti, miniaturizaci i estetické kráse strojů, která také nemůže vybočit z míry přírodních zákonitostí), zatímco v oblasti umění pozorujeme stále větší ošklivost a hnus. Dekadence ve výtvarném umění, hudbě i v celé kulturní a mravní oblasti (Schaffer: *The Design Inferring*) je neklamným svědectvím, že se mozek a srdce člověka nevylepší, nevyvíjí a nezušlechťuje. Technik se musí držet svých výpočtů a měření, nemůže si dovolit realizovat svůj špatný charakter a mravní prohnilit v **technickém provedení** stroje – má-li stroj fungovat. Ale umělec může prázdnotu a hnus své duše volně „vyvrhnout“ do filmu, na plátno, do výtvarného projevu, notového záznamu či textu písně. Dnešní průměrný technik není ušlechtilější či mravnější než průměrný umělec. Jen se musí držet stvořených zákonů, má-li jeho stroj fungovat. Svoji nemravnost a zvrácenost nemůže realizovat ve způsobu provedení stroje – jen v tom, jaký účel jeho stroj bude mít (zabíjecí, nemravný, zábavný či připravující lidi o peníze, nebo pomáhající, ulehčující práci, pomáhající ke zdraví atd.). Vlastní provedení (ne účel) je pokrokem vědy a techniky (hromaděním poznatků o hmotě) stále dokonalejší. Na rozdíl od projevů uměleckých. I toto vše je střípkem v mozaice, která ukazuje, že ani stvořený svět, ani člověk sám se svými schopnostmi a vlastnostmi, se nevyvíjí.

Pokora

Živá těla organismů jsou si jak velmi podobná, tak velmi nepodobná, což obojí napomáhá především evolučnímu teoretizování a fantazírování. Pokorní kreacionisté a pokorní evolucionisté zde přiznají velkou neznalost, zvláště pokud jde o biochemické a genetické struktury kódující vznik organických těl (fenotypu). Kreacionisté opravdu netuší, jak Bůh tvořil a stvořil základní životní formy před šesti tisíci lety v 72 hodinách (ve třech dnech). Zda nevytvořil na samém počátku jakési nepočtené základní životní stavební praprány, vzory či konfigurace atomů či nukleotidů, a ty pak už jen později modifikoval (třetí, pátý a šestý stvořitelství den) podle určení daného tvora třeba na prostředí (voda, voda-souš, souš-povrch, souš-podzemí, souš-vzduch, světlo, světlo-tma, tma, zima, teplo, zima-teplo atd.) nebo na daný druh potravy, komunikace, biotopu apod. A k tomu navíc vložil možnost velké variability genetické exprese k ještě specifitější adaptaci daného tvora na prostředí přirozeným vznikem odlišných plemen či druhů, a dokonce i konkrétní somatickou odpověď těla na momentální podmínky (ztvrdnutí kůže či kůry, srůsty, imunologické reakce apod.).

Variabilita a vznik odlišností (plemen) je skutečností, ale Darwin z toho mylně odvodil evoluci. Jestli si však ve svých tělech neseme nějaké základní konfigurace pro větší skupinu organismů nad úroveň čeledi a třeba ještě výše, to nevíme. Vzpomínám si, jak jsem kdysi dávno opravoval starý kotoučový magnetofon (tzv. B3), který neměl s rozhlasovým přijímačem nic společného, byl to jen magnetofon. Přesto jsem z něj zaslechl v jednu chvíli rozhlasovou stanici, ne příliš kvalitní, ale jasně rozeznatelnou. Bylo by pošetilé z toho vyvozovat, že tento magnetofon býval kdysi rádiem. Příčinou napodobení funkce jiného výrobku je skutečnost, že rozhlasový přijímač i magnetofon mají řadu velmi podobných elektronických i mechanických obvodů a prvků a může tedy při poruše dojít ke vzniku podobné funkce. Takové společné biochemické vzory mohou existovat v našich tělech zcela latentně, ne v důsledku evoluce, ale původního stvoření.

Je-li vše v pořádku, odlišnosti mezi druhy se neprojeví nad míru naší identity s původní čeledí a tělo si od prvopočátečního rýhování zygoty a embryonálního dělení kmenových buněk zachovává svoji specificky druhovou identitu, díky stvořitelem nastaveným bariérám mezi vyššími taxony. Druhově specifická příslušnost je tak dominantní nad programovým (genetickým) uspořádáním pro variabilitu a různé odlišnosti. Při embryonálním vývoji (nebo již dříve) nevznikne odchylka k budoucímu vzniku taxonomicky vzdáleného orgánu či tkáně (případně psychosomatické vlastnosti), i když je zde pro tuto variantu latentně existující program. Výzkumy na kmenových buňkách, zatím jen velmi vzdáleně, tuto možnost naznačují.

Pokud by tedy tomu tak bylo, kreacionisté by v tomto porušeném světě očekávali přirozeně i poruchy ve **stabilitě** bariérových omezení – tj. porušení dominance druhové specifity a vzácný vznik struktur, které se normálně tvoří **jen** u organismů vzdáleného taxonu. Mohl by tak vzniknout nějaký univerzálnější znak (třeba končetin, uší, ocasu, srsti, vnitřních orgánů apod.) u organismu, u kterého se normálně nevyskytuje, tedy i u člověka. (Ezau, prvorozený syn Izáka, se narodil celý chlupatý, což se občas stává i v dnešní době) Zdůrazňuji: pokud by tomu tak bylo, pokud by druhy i rozličných vyšších taxonů (řádů či dokonce tříd nebo jinak rozlišných skupin) byly skutečně Bohem stvořeny ze širších a univerzálnějších základních konfigurací (snad sekvencí kodónů nebo dosud nepoznaných vyšších či nižších struktur), které by byly společné (výchozí) pro řadu zcela odlišných taxonů, např. pro všechny rostliny, nebo všechny savce, obratlovce či jiné skupiny organismů.

Asi jen hodně vzdáleně si to můžeme představit jako způsob, kterým Bůh vytvořil ženu z tkání (genomu?) mužova žebra, tedy jakýmsi jeho překonfigurováním (ženy by možná řekly upgradem). Poruchy bariér si pak můžeme jen velmi nepřesně přirovnat třeba k hermafroditismu (primární a sekundární sexuální orgány u jedince) či gynandrizmu (druhotné sexuální znaky) u lidí (vyskytuje se i u ptáků), možná i k vrozené homosexualitě (pokud by takové geny existovaly, zatím se to neprokázalo). V porušeném světě můžeme přirozeně u tak závažně složitých systémů živých těl (aniž bychom museli nutně předpokládat výše zmíněné univerzální praprány) očekávat nejrozličnější nepředvídané poruchy, záměny, konfigurace neobvyklých struktur (jako jsou třeba zhoubná bujení) apod. Dnešní studium virů, které jsou vlastně jen částmi genetického kódu, ukazuje, že viry mohly být v minulosti přenašeči užitečných genetických informací i mezi vyššími organismy (<http://www.answersingenesis.org/articles/aid/v4/n1/why-did-god-make-viruses>). O překvapení v dalších vědeckých výzkumech nemusí být do budoucna nouze, zvláště v tomto změněném, pokaženém ale stále velmi složitém světě!

Změny ve změněném světě

Vezměme v úvahu biologický poznatek, že dědičné vlastnosti organismů nejsou řízeny neuspořádanou sbírkou genů, nýbrž poslopně (hierarchicky). Je nutno rozlišovat *základní (strukturní)* geny, tvořící předlohy pro proteiny, a geny *regulační*, které jsou nutné pro kontrolu – spouštění a odečítání základních genů. Základní geny jsou „stavebním návodem“ pro bílkoviny (proteiny), které jsou nezbytné pro výstavbu a látkovou výměnu organismů. Regulační geny jsou potřebné k tomu, aby ve správnou dobu kontrolovaly nasazení základních genů. *Lze říci, že regulační geny řídí produkci základních genů. Je to vyjádřeno příliš jednoduše, protože regulační geny vlastně samy neřídí. Jsou pouze nutným předpokladem pro to, aby informace základních genů mohly být kontrolovaně odečítány, a tak byly užitečné pro látkovou výměnu buněk. Regulační geny samy potřebují regulaci. Tak docházíme ke stále vyšší hierarchii řídicích instancí. Podle dosavadních výsledků výzkumu musíme vycházet z toho, že geny a jejich informačně řízené funkční cykly jsou strukturovány hierarchicky. Genetické základy (stavební kameny jako takové) se v důsledku pádu pravděpodobně samy nezměnily, ale instance, které řídí jejich vzájemné sestavování a reagují na změněné životní podmínky po pádu. Z téhož „stavebního materiálu“, tedy z téhož genetického základu, se budují odlišné „konfigurace“.*

Pro tuto představu existuje zajímavý model ze současné biologie. Na rostlinách lze pozorovat účelovost, sloužící něčemu cizorodému. Jedná se o hálky, specificky vytvořené útvary, které vznikají především na povrchu listů působením cizorodých látek (bakterií, hub, zvířat). Tak např. růže vytvoří po bodnutí a nakladení vajíček žlabatkou růžovou tzv. „růžová jablička“, což jsou křovinaté útvary. V jejich vnitřku je několik komůrek, ve kterých se vyvíjejí larvy. Hálky jsou velice různorodé. Některé vypadají jako špičaté růžky, jiné se podobají podlouhlým cibulkám, kulatým kulíčkám, plochým slunečním kloboučkům, zlatisté se lesknoucími penízky, dokonce jemným miniaturním stavbám z kůlů. (*Pád člověka a biologie*, Reinhard Junker) **Vznikají tvary, jaké hostitelská rostlina jinak nevytváří.** Na jednom a téže listu mohou různé podněty vytvořit zcela rozdílné hálky. Tato nová tvorba se děje s nejkrajnější přesností. Látková výměna pak probíhá ke prospěchu určitých látek (např. tříslovin). Některé cesty se zintenzivní, jiné jsou opuštěny, nebo se přejde na cesty nové. Jako startér pro tvorbu hálek působí pro různé cizopasníky růstové látky. Dědičná podstata (DNA) se však nepřenáší. Hálky jsou mimo jiné velmi komplikovaně přizpůsobeny pro potřeby hosta. K tomu patří vhodný dutý prostor, odolné pouzdro, tenkostěnné komůrky uvnitř hálky - aby jimi mohla procházet výživa, výroba hořkých látek, které odrážejí ptáky nebo larvy od požírání hálek, a také dělicí vrstva, která umožňuje otevření hálky, jakmile její usadilci jsou dost staří k vyrojení.

Co se zde děje?

Pod vlivem startovních substancí je stavební materiál hostitelské rostliny používán ke stavbě struktur, které jsou *vlastnímu druhu* cizí. Hálky nenapodobují formy obvyklé pro hostitelskou rostlinu. Genetická základna rostliny se přitom nemění. Do rostliny se nevpravují ani se na ni nepřenesají žádné cizí geny. Vlastní geny a látková výměna buněk upadne pod „cizí nadvládu“. Stavební materiál zůstává, mění se způsob jeho sestavení. Podle tohoto příkladu si můžeme představit, že stvořené organismy se v důsledku pádu dostaly pod „novou vládu“ přizpůsobení se podmínkám po pádu, a tím změnily svůj způsob života. Tato „změna vlády“ musela nastat u všech druhů současně a změny se musely navzájem doplňovat. To umožnilo přechod do ekologie po pádu (např. potravní řetězce). U tohoto pokusu o řešení je důležité, že individualita druhů i jednotlivců zůstala zachována. Současně je možno pochopit, že celková složitá ekologická struktura po pádu byla „sestavena“ *koordinovaně*. (*Pád člověka a biologie*, Reinhard Junker, zkrátil P. K.)

Rudimentární orgány

Evoluční teorie samozřejmě zahrnuje do své filozofie všechny možné struktury, ať funkční či nefunkční. Velmi vhod přichází neznalost (tedy právě to, co se uvádí jako důvod víry v Boha u věřících lidí). Nevíme, proč to tu je a jak to funguje? Ejhle, další důkaz, že to nemohl stvořit všemohoucí Bůh, ale je to výsledkem pokusů a omylů evoluce. K čemu jsou mandle (žít se dá i bez nich), přívěsek slepého střeva, kostrč či hypofýza? A nač jsou zuby moudrosti? K čemu jsou jelenovi těžké parohy nebo proč moudrý stvořitel nedal pandě normální palec? A na co jsou nadbytečné geny? 180 různých zakrnělých („nadbytečných rudimentů“) napočítali evoluční teoretici od Darwinových dob – dnes už se zná funkce všech a přestaly být nadbytečné. Mandle mají imunologickou funkci nahore, slepé střevo dole, zvláště v prvních obdobích života. Hypofýza je důležitý orgán vnitřní sekrece na spodní straně mozku. Zuby moudrosti mají i zvířata a kdyby lidé jedli zdravě, hodily by se stejně tak dobře, jako se hodí primátům nebo lidem žijícím v méně technokratických kulturách, kde si nekupují jídlo v samoobsluze. Představte si, že byste si roku 1925 nechali odstranit, dle evolučního „moudrého“ návodu, všech 180 „nepotřebných“ rudimentů z vašeho těla! Ouvej, ouvej – brzo poté by vaši pozůstalí pochopili, že to nebyly zbytečné orgány a že evoluční teorie je „smrtný omyl“. Tímto omylem evoluční lékaři zmrzačili velké množství lidí. Když jim zbrkle odoperovali mandle a snížili tak jejich imunitu, nebo meniskus, považovaný za evoluční rudiment, a způsobili tak, že mladí lidé začali kulhat. Jak nově víme, mandle i meniskus a řada „zbytečných“ orgánů má svoji velmi důležitou funkci.

Oko člověka a savců

prý není dobře sestrojeno – každý optik by ho udělal lépe (kdyby to ovšem uměl) – praví „moudří“ evolucionisté. Světlo se prodlírá hustou spleť cév a kapilár, než se dostane k sítnici a fotoreceptorům. Že to udělala špatně evoluce, to se dá ještě obhajovat, ale moudrý stvořitel? Moudrý stvořitel však věděl o trochu víc než my a my na to pomalu přicházíme. Oko je velkým příjemcem kyslíku a energie a na sítnici pod fotoreceptory leží výstelková tkáň (RPE), která fotoreceptory udržuje ve stále aktivním a citlivém stavu, navíc absorbuje přebytečné světlo, které by jinak snižovalo rozlišitelnost vidění. Protože tato výstelka musí být v těsném spojení s fotoreceptory a nemůže být pochopitelně nad nimi (to by evolucionisté kritizovali ještě víc), je toto řešení ideální pro citlivost oka a dobré vidění. Podobně ani slepá skvrna (obě oči mají slepé skvrny posazeny laterálně, takže zorné pole je celistvé) nesnižuje schopnost vidění, což by se stalo, kdyby byla umístěna na jiném místě. Oči chobotnice a olihně (hlavonožci) splňují evoluční „optické standardy“, jen nevíme, jestli vidí lépe než my. Evolucionisté zase nevědí, proč evoluce nezachovala toto „lepší“ řešení u hlavonožců a nedala ho také savcům – což se ovšem týká mnoha dalších orgánů a funkcí. Co víme dnes jistě je, že naše oko má dokonalý design a i když člověk už hodně umí, mnoho milionů lidí zůstává zatím stále slepých. Nepomůže ani evoluce ani evolucionisté, na rozdíl od Krista, který slepotu uzdravoval. Takže bude asi lepší být s kritikou opatrný. Je to o té pokoře. Také víme, že Darwin řekl: „Při pohledu na oko mi běhá mráz po zádech.“

Nefunkční zakrnělé orgány

U jeskynních ryb, které ztratily zrak, vidíme velikou potenci genetické informace. Zdá se, že jde o částečné vyřazení některých strukturních nebo regulačních genů z činnosti. Na universitě v Marylandu (USA) implantovali takovéto slepé jeskynní rybě oční čočku ze stejného druhu ryby, žijící při povrchu, tedy na světle (*Astyanax mexicanus*). Již po osmi dnech se rozběhla regenerace očí, začala se tvořit zornice, rohovka a duhovka a částečně i sítnice. Ryba nezačala zcela vidět, ale z tohoto procesu je zřejmé, že určité somatické impulsy mohou nastartovat genetickou expresi orgánu. Jsou také známy pokusy, kde žabímu pulci implantovali oční čočku z jiného pulce do místa, kde normálně oči nejsou, a na tomto místě se začaly tvořit oči. Je zřejmé, že strukturní/regulační geny mohou být uvedeny v činnost určitým somatickým podnětem. To podstatné zde je, že bez genetické výbavy pro oko by žádné oko nevzniklo – ani nezanklo. Ztráta orgánu není způsobena novou informací, stejně jako jeho regenerace není způsobena novou informací. Je to tedy vše – jen ne evoluce! Jeskynní ryby žijí v trvalé tmě a oči by pro ně byly velmi nebezpečné. Ve tmě by docházelo snadno k jejich poranění a infekce by se ve velmi citlivém oku rychle rozšířila.

Rekapitulační teorie

Evolučním myšlením ovlivněný doktor L. H. Down (angl.) si myslel, že vývojová vada (trisomie-21) spojená s jednou nadbytečnou kopií chromozomu 21 (měla by to být spíše evoluční výhoda, když je to něco navíc, že?), nějak souvisí s evoluční historií „mongoloidní etapy“ ve vývoji člověka, a proto se tento defekt nazývá mongolismem. Přes zjevnou podobnost nic takového samozřejmě není pravda, stejně jako prsní bradavky mužů nedokazují nutně vývoj ze zvířat (ryby a plazi je nemají). Prsní bradavky mají sexuální význam a spatřujeme zde podobný ekonomický plán těl obou pohlaví – a nejen mužů a žen, ale i primátů a dalších savců. Navíc chodíme po jedné zemi a podléháme podobným zákonům fyziky či biochemie. Tvůrce neměl důvod radikálně pozměňovat základní plány jen proto, aby lidé, kteří v něj nechtějí věřit, měli méně výmluv. Jak známo, Bůh stvořil ženu z muže, což i z hlediska chromozomálního rozlišení obou pohlaví (XY, XX) dává dnes zcela nečekaný smysl (pouze muž má chromozomy pro obě pohlaví). Zcela analogicky k lidským výrobkům použil tvůrce podobná schémata a projekční řešení pro mnohé skupiny organismů, včetně člověka. Hrubě řečeno: muž má ve svém těle i ženu, naopak to není. Muž má ve svém těle program pro tělo muže i ženy, žena má program jen pro ženu (toto platí u tzv. savčího typu chromozomálního rozlišení pohlaví, na rozdíl od ptačího typu, kde zase samice mají chromozomy nepárové).

Profesor Woodside tvrdil, že embryologie byla jako vědní obor zbržděna mylným evolučním učením o rekapitulaci (tj. že ontogeneze rekapituluje fylogenezi) a proto v tomto oboru byl jen jediný nositel Nobelovy ceny. Mnoho dobrých embryologů se zaměřilo na evoluci a skončilo ve slepé uličce. Savčí embryo neopakuje žádná evoluční stadia dávných hypotetických předků: v evolučním schématu historie živých forem (fylogenezi) mícha předchází mozku, ale embryonálně se mozek vyvíjí jako první; v evoluční fylogenezi zuby přišly před jazykem (ryby mají zuby, ale ne jazyk), ale v savčím embryu se jazyk tvoří před zuby; u embrya kuřete funguje srdce velmi brzo, ale u žáby mnohem později. Celý tzv. biogenetický zákon (pravidlo) rekapitulace byl založen na podvodech zoologa Ernsta Haeckela a zanechal nesmazatelné stopy na myšlení desítek generací lidí, nejen embryologů.

Appendix

Appendix (červovitý přívěsek tlustého střeva) je občas chybně označován jako slepé střevo. Jeho stěna obsahuje četné lymfatické uzliny, které slouží k obraně proti infekci, podobně, jako mandle v krku. Samozřejmě, že Darwin, neznalý jeho funkce, považoval appendix mylně za něco neužitečného a za zakrnělý pozůstatek (rudiment) lidské evoluční minulosti (*Původ člověka*). Přezývavci (krávy, ovce, kozy atd.) appendix nemají, ani koně, psi a kočky, ani většina savců. Nemají ho ani opice, kromě antropoidních (gibbon, orangutan, šimpanz a gorila jej mají). Nemají ho bezobratlí, ale ani ryby, obojživelníci, plazi a ptáci. Má ho několik vačnatců (vombati a vačice) a hlodavců. Appendix je tedy mozaikový útvar, který se vyskytuje v různých zvířatech bez evolučních vztahů, a podle toho by mohl být libovolně označen třeba za „vyvíjející se“ či ustupující (rudimentární). Podle výskytu appendixu bychom mohli udělat řadu „zajímavých evolučních“ vztahů, za které by nás ale evolucionisté nepochválili (podobně jako u jiných podobností, třeba v molekulární biologii). Appendix patří k četným problémům evoluční doktríny, stejně jako mnoho dalších měkkých orgánů (např. rozvětvení aorty - srdečnice je stejná u člověka, netopýra, ptakopyska a ježury, zatímco některé opice mají rozvětvení srdečnice stejné jako klokani, psi, kočky atd.).

Žloutkový váček

Kuře z něho čerpá první potravu pro svůj růst. Lidské embryo v matce čerpá ze žloutkového váčku potravu proudící ve směru k mozku, který je hlavním polykačem potravy celého embrya. Spotřebou potravy vzniká spád látkové přeměny mezi mozkem a srdcem. Záhyb srdce sedí široce na žloutkovém váčku, srdce tlučte už v asi 2 mm velkém, 3 týdny starém embryu. Žloutkový váček je zdrojem prvních krevních buněk pro embryo dříve, než mu je bude vyrábět jeho vlastní kostní dřev. Žloutkový váček je všechno jiné než zbytečný evoluční pozůstatek dávné minulosti. Pokud byste jej odřízli, embryo zahyne.

Rybí žábry v lidském zárodku

Samozřejmě žádné neexistují, i tuto lež začal hlásat podvodník Ernst Haeckel, Darwinův velký propagátor v Německu, a nadšení evolucionisté ji pak opakovali desítky let až dodnes. Žádné struktury protkané krevními kapilárami kolem dokola, schopnými absorbovat kyslík jako u ryb, u lidského zárodku neexistují. 2,5 mm velké lidské embryo vykazuje charakteristické záhyby mezi čelem a srdečním valem. Jde o oblouk pozdější dolní čelisti, podjazyčný oblouk a dva hrtanové oblouky. S přibývajícím zakřivením embrya v hlavové oblasti se vnitřní oblouky víc a víc kruhově zvětšují a jejich tkáň uvnitř je tím napínána. Mezi nimi zůstává tělní stěna tenká, dokonce se někdy trhá, jsou-li ektoderm a entoderm příliš natěsnány. Případné štěrbin (perforace) v tělní stěně byly pak omylem pokládány za rudimentární žábry. Jsou to však sekundární defekty na partiích krku a hlavy, které s rybími žábry nemají nic společného, kromě jakési vzdálené vizuální podoby. Podle zrakové podobnosti můžeme ovšem odvozovat i jezevčíka od štokrlete, podobnost je tu značná. (Bleichschmidt: *Zachování individuality*)

Kostrč (coccyx) a lidský ocas

Pokud myslíte, že kostrč je zbytečná, zkuste si ji narazit, třeba o schody. Nebudete schopni si sednout, vstát ani lehnout. Těžko uděláte pohyb bez bolesti. V jistém smyslu je kostrč jednou z nejdůležitějších kostí v celém těle. Upínají se k ní svaly pro schopnost vzpřímeného držení těla. Je pravda, že u jednoměsíčního embrya kostrč vyčuhuje, dokud se nevytvoří nohy a tato kost se neohne mezi ně. Protože je tělo velmi složitě programováno v genech, a protože se v celé živé přírodě vyskytují podobná řešení morfologická, fyziologická a tím samozřejmě i genetická, může někdy dojít ke vzniku struktur připomínajících ocas zvířat – to se netýká jenom ocasu.

Lékař pak, po histologickém rozboru, dojde většinou k závěru, že se skutečným zvířecím ocasem mají tyto buněčné struktury pramálo společného - podobně jako nádor na hlavě není evoluční pozůstatek rohů. Někdy se narodí dítě bez rukou, nebo s dlaněmi u ramen, kdy chybí celá paže, jindy s jedním nebo třema očima, může také dojít k znásobení prsních bradavek. Neodvozujeme z toho nutně, že naši předkové byli tyranosauri s krátkými předními končetinami nebo haterie (tuatera), která má třetí, temenní oko, nebo vačice, která má 13, a někdy i 17 prsních bradavek. Při pokusech s *Drosophilou* se jí na hlavičce místo tykadél někdy vytvořily končetiny (antennapedia). Dělat z těchto věcí důkazy o původu ze zvířecích předků je směšné.

Dojde-li u embrya a novorozeněte k vytvoření takové ocasu podobné struktury, může jít o vážný defekt (spina bifida), nebo jde jen o tukový nádor bez kostí, který lékař po porodu odřízne jako pupeční šňůru. Nejsou zde žádné struktury zvířecího ocasu jako jsou svaly, kosti (chrupavka) a nervy. Jde jen o náhodně vytvořené kožní struktury, které ani nevychází z míst páteře, kde mají zvířata pravý ocas. Kdyby šlo o mutaci, byly by tyto anomálie dědičné, což většinou nejsou. Jak jsem již uvedl, také z případů lidí ochlupených na celém těle nemusíme hned zbrkle odvozovat zvířecí původ, ale spíše poruchu některého z regulačních genů. Znovu je třeba zdůraznit, co jsem již řekl výše, že řada struktur tkání a orgánů (stejně jako jejich spouštěcích a strukturních genů) je v celé živočišné říši, včetně člověka, velmi podobných. To však ještě neznamená, že jsou příbuzné (homologické)!

Homologické orgány a homeotické geny

Homologickými orgány jsou dle evoluční víry orgány příbuzné ve fylogenetické linii organizmů, tedy takové, které vznikly během údajné evoluční historie za miliony let transformací jednoho takového orgánu na jiný (ploutev ryby se přeměnila na končetinu obojživelníka, ta na končetinu plazů a z ní vzniklo křídlo ptáka, končetina savce atd.). Velká nepřijemnost však potkala evoluční teorii zjištěním, že homologické orgány nejsou vždy řízeny stejnými geny. Můžete mutovat geny rybí ploutve miliardkrát, obojživelníkovu končetinu však nedocílíte, protože ta je řízena úplně jinými strukturními geny. Také existence homeotických genů je obtížné

vysvětlitelná z evolučního hlediska. Tyto 180 párů bází dlouhé úseky DNA se nacházejí ve velmi podobných sekvencích u různých organizmů evolučně zcela nepřibuzných, jako jsou myši, lidé, ovocné mušky či kopinatci. Např. u mouchy speciální gen ovlivňuje tykadlo, v myši velmi podobný gen má vliv na zadní mozek. Jiný homeotický gen kontroluje tvorbu očí včetně složených očí hmyzu a zcela rozdílných zrakových orgánů olovně a člověka. Každý homeotický gen produkuje malé množství proteinových molekul spouštějících transkripci strukturních genů. Výsledkem je kaskáda chemických pochodů vedoucích ke vzniku třeba končetiny nebo oka.

Proto je celkem nepodstatné, jestli mezi šimpanzem a člověkem existuje zdánlivá podobnost v 98% nebo v 10% genů (tato podobnost může být právě tak důkazem pro stvoření z „jedné tvůrčí školy“). Nesmíme zapomenout, že statisíce genů (pseudogenů) evolucionisté chápou jako zbytečné a neberou je v úvahu (bylo přičteno jen asi 0,3% lidského genomu, ostatní se považuje za zbytečné – „junk“, což tak ale vypadá stále méně). Morfologická a fyziologická podobnost šimpanze a člověka je asi 70 – 80 %, zatímco jejich DNA je u člověka umístěna ve 46 a u šimpanzů ve 48 chromozomech (tento rozdíl evoluční teoretiky hodně mrzel, nejprve tvrdili, že člověk a šimpanz má stejný počet chromozomů - 48). Zcela jistě existují ještě jiné faktory ovlivňující velmi podstatně tvorbu rozličných struktur jednotlivých druhů – pokud se z lidské oplodněné buňky nemá někdy rýhovat šimpanz a zase jindy člověk ze šimpanzí. Druhou specifitu mohou ovlivňovat rozličná uspořádání DNA na chromosomech třeba šimpanzů a lidí. Podstatné rozlišovací faktory se mohou nacházet v cytoplazmě a může k nim patřit cytoskelet, membrány či rozmístění jiných komponentů. DNA může být jen informací pro stavební materiál, zatímco jiné faktory mohou určovat, jak tento materiál bude uspořádán. Zatím se těmto procesům moc nerozumí, ale zdá se, že lepší vysvětlení jejich původu a podobnosti podává koncept inteligentního designu (jedné stvořitelské školy či dílny) než evoluce pracující s nahodilostí.

Chromozomy a sekvence aminokyselin v proteinech

Jaképak evoluční vztahy odvodíme z toho, že rak má 116 chromozomů, kapr 104, holub 80, šváb, šimpanz, brambory, tabák a švestka po 48 chromozomech a člověk 46? Že by člověk pocházel z brambor nebo ze švábů? Co do počtu chromozomů jsme těsně vedle nich, můžete si vybrat!

Nebo můžeme sestavit jiný evoluční rodokmen, podle vzrůstajícího počtu chromozomů: řasa (12), hrách (14), meruňka (16), mrkev (18), chmel (20), mák (22), rajče (24), žába (26), bříza (28), ořech (32), jabloň (34), žížala (36), ještěrka (38), vepř (40), oves (42), člověk (46), šimpanz (48). Tak to je také zajímavý evoluční rodokmen, který by se ale asi evolucionistům moc nelíbil.

Anebo se podívejme na evoluční „podobnosti“ jinak. Můžeme srovnávat třeba řetězce aminokyselin v různých organizmech, např. u proteinu cytochromu C nebo hemoglobinu, a zjistit procentuální odchylky jednotlivých sekvencí, a tak porovnat evoluční vzdálenost jednotlivých živých tvorů. Zjistíme (dle cytochromu C) tyto zajímavosti:

bakterie (*Rhodospirillum*) je stejně vzdálena od savců, ptáků, ryb, hmyzu i rostlin v neměnném poměru 64-69%.

kvasinka je stejně vzdálena od koně, holuba, tuňáka, mouchy, slunečnice, člověka, a to o 40-45%.

bourec morušový (motýl) je stejně vzdálen od koně (savci!), holuba (ptáci!), želvy (plazi!), kapra (ryby!) a mihule (kruhoústí!), a to o 27-30%.

Budeme-li prověřovat řetězce hemoglobinu, zjistíme, že:

mihule (kruhoústí) je stejně vzdálena od kapra, žáby, slepice, kangaru (vačnatci) i člověka, a to o 73-81%.

Budeme-li prověřovat obratlovce, najdeme opět stejné vzdálenosti odchylek v cytochromu C:

kapr je stejně vzdálen od koně, králíka, slepice, želvy a žáby, a to o 13-14%.

Můžeme tedy dojít k závěru, že jak v počtu chromozomů, tak v procentuálních odchylkách dvou společných proteinů, nenacházíme ani stopu po nějakém klasickém evolučním schématu, jak se to učí na školách, tedy ono vymyšlené:

kruhoústí.....ryby.....ochojživelníci.....plazi.....savci.

Pro evoluční teorii platí, že čím více poznání, tím více bolesti (Kaz 1/18) V jedné studii Arcady Mushegian a jeho kolegové porovnali 36 proteinů pocházejících z lidí, arthropodů (mouchy), nematodů (červ C, elegans) a droždí. Objevíli, že různé proteiny mohou generovat rozličné domnělé fylogenetické stromové topologie. Silně to ukazuje, že historické fylogeneze by neměly být odvozovány na základě genu kódujícího jeden protein, říká tato studie. Pokud tedy člověk není předpojatý a evoluční teorie pro něj není svaté dogma, které prostě platit musí, pak z výše uvedeného zjistí, že dokládat evoluci podobností sekvencí proteinů je neprůkazné. (Viz také Brand, Davis a Kenyon, Denton)

Zajímavé příbuznosti

Např. želvy a chřestýši, náležející k plazům, by měli mít k údajnému společnému předku blíže než k lidem. A tak evolucionisté budou očekávat, že cytochrom c chřestýše bude mnohem podobnější cytochromu c želvy než člověka. Leč, není tomu tak. Cytochrom c chřestýše se liší od cytochromu c želvy na 22 místech, zatímco od cytochromu c člověka jen na 14 místech a želva je dokonce blíže ptákům než chřestýšům. Podobně lidé a koně, tedy placentální savci, by asi (kdyby platila evoluce) měli mít větší shodu v cytochromu c než lidé s vačnatci, třeba s klokkanem. Ani zde tomu tak není. Lidský cytochrom c se liší od koně na 12 místech, ale od klokana jen na 10. (Viz Brand, Ayala)

Pseudogeny

Nyní už se přestávají jevit jako „junk“ (odpad), tedy jako oněch 180 darwinovských rudimentárních orgánů, ze kterých nezůstal ani jeden. Začínají vykazovat určité funkce, např. tlumící, spouštěcí a moderující. Jejich sekvence se v organizmech často mění a zjistilo se, že se podstatně velké části pseudogenů liší od rodičovských generací, což ztěžuje/zlehčuje evoluční výklad homologií. Nyní se též ukázalo, že nezávislé přírůstky dlouhých i krátkých úseků (LINE i SINE) pseudogenů mohou vznikat na tom samém místě u různých organismů, a nejsou tedy, přísně vzato, nepravděpodobné, ale pravděpodobné. Vypadá to, že tyto úseky pseudogenů mají svůj vztah k určitým zlomům ve stočených úsecích chromozomů. Kdyby byly zbytečné, proč by tyto tak energeticky nákladné úseky DNA evoluce už dávno neodstranila, když mechanismus odstraňování je známý? Navíc byly ortologní (duplikátní geny v jiném organismu) úseky SINE pseudogenů (300 párů bází) nalezeny v různých evolučně vzdálených kmenech organismů. Ne, opravdu není oprávněné použít pseudogeny jako důkaz původu člověka z primátů.

Bakterie (stejně jako všechny organismy) vykazují stabilitu – ne tendenci se vyvíjet

Základem evoluční ortodoxie jsou mutace neustále měnící genom organismu a dodávající tak „materiál“ pro selekci, která se uplatňuje v boji a úspěšném rozmnožování. To jsou „věčně zelené evoluční mantry a modlitební mlýnky“. Ale ukázky, kam až tyto mutace mohou v současnosti fenotyp skutečně dovést, nemá evoluční ideologie žádné! Jen bohatou rétoriku. Jerry Moore studoval bakteriální čistou kulturu *Proteus mirabilis*, druh patřící k čeledi Enterobacteriaceae (řád Eubacteriales). Chtěl zjistit, při její izolaci, jak stabilní či variabilní tato kultura bude v měnících se podmínkách. Organismy byly postupně vystaveny 10 náhodně vybraným laboratorním prostředím a kultury byly udržovány v rozmezí teplot 20-37°C po dobu tří měsíců. Podmínky pro kultivaci a inkubaci byly měněny, ale stovkám generací bakterií zůstalo zachováno životaschopné prostředí. Po 62 postupných změnách, 30 biochemických a antibiotických charakteristik citlivosti se nezměnilo od původní kultury, kromě nepatrné a měnící se proměnlivé citlivosti na Penicilin G. I tato změna byla ale spíše způsobena poškozením buněčné stěny bakterií komponenty jedů než následkem odezvy na Penicilin G. I když je tento experiment jistě omezen co do rozsahu i času, ukazuje nicméně na vysokou biologickou stabilitu. Moore sám ve své zprávě uvádí příklady z vědecké literatury, dokládající neuvěřitelnou biologickou stabilitu, včetně studie, která ukazovala, že během 150 let intenzivních výzkumů na bakteriích si bakterie podržely vyhraněné biologické vlastnosti.

Srovnejte, prosím, tuto skutečnost s neustálými evolučními proklamacemi, jak neuvěřitelně pestrý materiál mutace stále dodávají evolučním procesům. Evoluční biolog profesor doktor Jacob Segal kritizuje mutační teorii a píše: „Kdo mohl někdy nahlédnout do mechanismu buněčných funkcí, nedokáže si při nejlepší vůli představit, jak by se tyto vzájemně těsně propojené mechanismy měly mutací v jediném systému podstatněji zlepšit. Bylo by to totéž, jako kdybychom chtěli vylepšit rozhlasový přijímač tím, že bychom nazdařbůh změnili hodnotu odporu a kondenzátorů a nahradili jeden typ tranzistorů jiným. Tím se přístroj nezlepší; pravděpodobně bude fungovat hůře nebo vůbec ne, rozhodně však z něho nebude televizor. Jediný typ „mutace“, kterou můžeme provést bez nebezpečí, je nahradit kulatá tlačítka hranatými nebo natřít kryt jinou barvou, což by přibližně odpovídalo mutaci na biologických konečných stanicích /tj. např. vznik rezistence, pigmentace, změny velikosti apod./ Aby některá ze životně důležitých funkcí snesla mutaci bez vážné škody, bylo by třeba příslušně sladit řadu jiných funkcí. U téhož jedince by tedy muselo dojít současně k několika mutacím, jež by navíc nesměly být nahodilé, ale přesně vzájemně sladěné.“ (*Je život záhadou?* - str. 95)

Rezistence bakterií na antibiotika a mutace – žádná evoluce

Rezistence může být primární a získaná, primární je přirozená, poměrně vzácná, takový druh bakterie prostě nenese zásahové místo pro dané antibiotikum. Našly se bakterie v mrtvých tělech námořníků pohřbených při neúspěšné arktické expedici r. 1845. Ty vykazovaly resistenci na penicilin a jiná antibiotika, tedy už v době, kdy se ještě antibiotika nepoužívala. Gramnegativní bakterie (mají tenčí ale pevnější buněčnou stěnu tvořenou mureinem – oproti grampoz. b.) jsou podstatně méně citlivé (čili více rezistentní) na penicilin než grampozitivní bakterie. Jako příklad volně žijícího patogena s vysokým stupněm přirozené rezistence může sloužit *Pseudomonas aeruginosa*. Většina kmenů této bakterie byla vůči mnoha antibiotikům rezistentní hned od začátku, v době, kdy se s antibiotiky teprve začínalo.

U získané rezistence evolucionisté často poukazují na vzrůst odolnosti vůči antibiotikům u bakterií jako na ukázkou evoluční změny. Avšak molekulární analýza genetických událostí, jež vedou k odolnosti vůči antibiotikům, nepodporuje tuto všeobecnou domněnku. Mnoho bakterií se stane odolnými přijetím genů z plasmidů či transpozonů cestou horizontálního přenosu genů. Horizontální přenos však nevysvětluje původ odolných genů, jen jejich šíření mezi bakteriemi.

Na druhé straně mutace mohou sice možná vysvětlit původ odolnosti vůči antibiotikům ve světě bakterií, ale vyžadují takové mutační procesy, které jsou v rozporu s předpoklady evoluce. Takové mutace soustavně omezují či vylučují funkci transportních proteinů či porinů, slučivost vázící bílkoviny, aktivity enzymů, hnací sílu protonů či regulačních kontrolních systémů.

I když můžeme takové mutace považovat za „přínosné“ (prodlužují dobu přežití bakterie v přítomnosti antibiotika), vyžadují takové mutační procesy, které nezajišťují genetický mechanismus pro společný „původ s modifikací“. Tyto mutace jsou také vykoupeny cenou relativní zdatnosti, nicméně reverzní mutace mohou opět obnovit většinu ne-li vše do původní bakteriální fitness. Pravá biologická cena zaplacená za tyto mutace je však v každém případě ztráta dříve existujících buněčných systémů či funkcí. Taková ztráta buněčné aktivity nemůže být proto pokládána za genetický prostředek podporující evoluci. (Kevin Anderson: *Je odolnost bakterií vůči antibiotikům vhodným příkladem evoluční změny?*)

Evolucionisté dosud nikde nepředvedli spontánní vznik nového genu – všechno, co dělají, je jen založeno na bohaté rétorice kolem mutací. Polský genetik a poslanec Evropského parlamentu, Maciej Giertych, říká: „Existuje mnoho příkladů negativní nebo neutrální mutace, ale neznám ani jediný příklad, který by mohl dokumentovat pozitivní mutaci.“ Matematik a lékař M.P. Schützenberger označil v r. 1996 přirozenou selekci za zcela nedostačující evoluční faktor. Lee Spenter, rovněž matematik, poukázal v své nedávné knize „Nic není náhoda“ na základě moderní informatiky, že mutacemi nové informace nejen nevznikají, nýbrž se ztrácejí.

Institut Discovery, který podporuje trh a tradiční hodnoty amerického liberalismu, shromažďuje podpisy přírodovědců, kteří se stavějí kriticky k Darwinově teorii. V prohlášení, které podepisují, se mj. říká: „Jsme skeptičtí k tvrzení, že komplexnost života vzniká mutacemi a přírodním výběrem. Je třeba podporovat kritické zkoumání Darwinovy teorie“. Tento seznam vědců má k roku 2009 již

mnoho set podpisů, lze jej najít zde: <http://www.dissentfromdarwin.org/index.php>. Institut Discovery se také postavil kriticky k seriálu PBS o evoluci, který běžel i na ČT2 v roce 2003 (Res Catholica 163/2003).

29. OMYL

Mnozí dnes věří, že výuka náboženství na školách musí být dobrovolná

Na středních a vyšších školách asi ano. Tam se hlásí studenti už s určitým zaměřením – i když i na mnoha středních a vysokých školách **jsou nuceni** studovat věci, které s jejich budoucím oborem nemají mnoho společného – jen prostě proto, že se to chápe jako „**užitečné**“. Což ovšem (ironicky) „náboženství společensky užitečné asi není, v době kolapsu většiny morálních hodnot, ve společnosti s vysokou kriminalitou (1 000 trestných činů v ČR denně a jejich počet stále stoupá – BBC 5/98), uprostřed rozpadajících se rodin, ve mnohé beznaději, která vede řadu lidí k drogám a sebevraždám (přibližně 4 sebevraždy denně v ČR v r.1989-97 - Magazín Slovo, 26/9/98). Asi bude mnohem důležitější znát hlavně matematiku, fyziku, chemii, strojírenství a počítače. To nás zachrání. Jo, a ještě karate....!“

Děti a demokracie

Pod rouškou jakýchsi špatně chápaných svobod a demokratičnosti je nejen u nás, ale třeba i v USA a v jiných zemích, vyučování náboženství na státních školách protiústavní. Je zvláštní, že vyučovat desatero přikázání mravnosti je protiústavní, ale předčasně cpát do dětí sexuální praktiky, dějepis (o revolucích, válkách, pletichaření vládců atd.), špinavou politiku nebo filosofii, často evidentně zhoubnou – to ústava dovoluje. Stejně jako nutit dítě běhat a dělat kotouly a hrát **fotbal** – který např. **Paul Johnson** (autor knihy *Intelektuálové a Dějiny 20. století*) nazývá „**metlou lidstva**“.

Je **bolestné a humorné** zároveň sledovat, jak se má za to, že náboženství je něco ryze soukromého, osobního, intimního – **tedy nevnučovat!** – ale odhalená nahá těla na billboardech 4x4 metry, na která se musí miliony školáků a ostatních lidí koukat, nebo u všech novinových stánků, sexshopů, po cestě do školy a do práce, to **nic intimního není!** Dnes už se smí kolemjdoucím vnučovat lesbická či homosexuální láska slovem i obrazem. Jde přece o zisk, který je tak důležitý pro ekonomiku, že? Tomu říkám lež či fraška demokracie a psal jsem o tom v 11. Omylu. Nejen lež a fraška, ale hlavně naivita, se kterou se přistupuje v demokraciích k duchovnímu světu **všech lidí, nejen dětí**.

Krátkozrace se zakazují a trestají **jen důsledky** špatného smýšlení (vražda, krádež, znásilnění atd.) – **ne však to**, co tyto přirozené důsledky stimuluje a přímo vynucuje (brutální filmy s lupiči coby hrdiny, sexuální kultura, hnusné časopisy, hnusná reklama apod.). A **žádná prevence** – vyučování morálních kodexů, vedení dětí k poznání, jaké důvody existují k víře v Boha, stvořitele světa, dárce života, určovatele mravů a toho, kdo má nejvyšší charakter, a tudíž i právo říci, co je dobré a co je zlé. Jak je to paradoxní: děti jsou nuceny poznávat mapy světa, jsou informovány o vesmíru, Zemi, sluneční soustavě, o lidech a jejich historii a rozličných kulturách – ale o **důvodech**, které **většinu lidí na tomto světě vedou k víře v Boha**, o tom se děti dozvědět nesmí. To by bylo nedemokratické, nesvobodné. Proč miliardy lidí tvrdí, že existuje Bůh, a co tito lidé o něm věří a učí, to je dětem zatajeno! Ale vědět, kde leží která hora, a kdy kde kdo koho povraždil, to je strašně důležité, zvláště pro duchovní vývoj dítěte. Ovoce této „demokratické moudrosti“ sklízíme všude – a pozor: **ještě hodně sklízíme**.

Svoboda projevu

Opět musím použít slovo *humorné*, přestože mluvím o tragedii. Všimněme si, jak i demokraté jsou schopni zakázat takové **prkotiny** jako jsou **gesta** (pozvednutí ruky k hajlování) nebo **obrázky či symboly** (např. hákový kříž, který pochází ve své obrácené podobě z buddhismu). Najednou je po svobodě projevu. To ale musí být nejprve lidé ve jménu těchto symbolů vyhazováni po milionech. Teprve pak lidem dojde, že i **svoboda projevu** by měla mít své meze. Žel, až takto pozdě (po hektolitrech prolité krve), a jen v některých oblastech života (komunismus, se svou filosofií i praxí násilí a revolucí, zakázán není, prostě jen proto, že na něj naletěla většina našeho národa, a tak se rudé hvězdy a zástupy rudých nadšenců tolerují, ačkoliv představují více prolité krve než hákový kříž).

Kdyžpak lidem dojde, jaký asi vliv na děti i **dospělé** mají sexuální obrázky, obrázky krvavých a brutálních scén, představování lupičů a vrahů coby hrdinů a těžkých frajerů, nulová náboženská výchova v rodinách i ve škole a absence jakéhokoli ušlechtilého náboženského vlivu u velké skupiny obyvatelstva? To až se bude denně ve školách střilet nebo vzroste kriminalita tak, že se budeme bát nejen vyjít z domu, ale i tam pobývat? Kdy pochopíme, že je spojitost mezi virtuálním obrazem světa, který po léta dětem v jejich formativním věku zprostředkováváme a jejich dalším chováním? Vždyť společnost má nejen takovou vládu, jakou si zaslouží, ale je taková, jakou ji vychovali její rodiče a prarodiče! A bude taková, jaké jsou její děti. Samozřejmě, že zlé vjemy mají stejně tak zhoubný vliv i na mnohé dospělé.

Materialismus – jediné povinné náboženství pro malé děti

Takže znát základní kodex mnohých náboženství – milovat budeš Boha a bližního, nepokradeš, nesesmíš, nezavraždíš, cti otce a matku, nemsti se, nezávid, nelži, obětuj se pro ušlechtilou myšlenku, nedychti po majetku druhého a stovky dalších věcí (jak žil Ježíš a co učil) – „**to ne, to nemůžeme dětem vnučovat**.“ To si mohou „svobodně“ zvolit, až budou starší. Jak prosím? **Že svobodně zvolit?**

„Stvořitelské dogma materialismu“ – jak se neživá hmota sama oživila, a pak začala vidět, slyšet, plavat, plazit se, létat, chodit a myslet, tedy evoluční teorie, je dětem vtlačována do hlav hned od mala, svoboda nesvoboda, demokracie nedemokracie – a později, za pár let, jim dovolíme vybrat si „**svobodně**“ třeba jinou teorii o našem původu. Nejdřív je zmrzačíme skoro k smrti (propereme jim mozek už v mládí), a pak jim později milostivě dovolíme vybrat si pevné zdraví, protože jsme „demokraté“. Opravdu svoboda!

V demokracii se nikdo neptá ani rodičů, ani dětí, co by se měly učit. (mluvím především o státních školách, i když i soukromé jsou vázány státními regulami). Děti se musí učit prostě to, co v **materialisticky orientované společnosti** je nezbytné vědět pro život. Kde nejdůležitější hodnoty jsou peníze, úspěch, znalosti, inteligence, postavení, zdraví, mládí a síla.

Jinými slovy, vnutíme dětem svoje hodnoty života, svůj pohled na svět a natlačíme je jako ozubené kolečko do soukolí stroje, který jsme uměle vytvořili a kterému věříme. Že ten stroj už hodně skřípe, že si nejsme jisti, jestli nás všechny, včetně našich dětí, jednou „nesešrotuje a nepřeválcuje“ – to neřešíme. **Důležité je, aby běžel.** Aby naše děti do něj zapadly jak ryby do vody. Aby byly výkonné, musí být také fyzicky zdravé a zdatné. Proto je povinně očkujeme, vedeme k hygieně a péči o tělo. **O tělo!** V moderní materialistické společnosti se přece **věří na tělo** – na nic jiného.

Ale vždyť to není nic špatného

Neříkám, že je špatné naučit dítě číst a psát a počítat. Já vůbec neříkám, že je špatné děti očkovat, aby nedostaly obrnu nebo tyfus, naučit je mýt si ruce a hrát fotbal. Řekl jsem snad, že je to špatné? To, o čem mluvím, je **priorita hodnot**. A to druhé je, že se dětem na jedné straně **vnutí kdeco** (aby zapadly do materialistického kolotoče), ale už ne to, co v dospělém věku vede ke skutečně svobodnému rozhodnutí, tedy k možnosti výběru. Když naučíme dítě jen jeden jazyk, těžko si v dospělosti vybere, kolika bude mluvit. Ano, může se rozhodnout později, že se ještě jiný naučí – ale víme všichni, jak je to pak už obtížné. A o tom mluvím. Když dítě navedeme na materialistickou cestu života – aniž mu včas sdělíme i jiné hodnoty, těžko si bude později nějaké hodnoty vybírat a volit. Vedeme-li děti jen k uctívání materialistických bohů, asi u nich většina z nich zůstane po celý život.

Člověk a svoboda

Málokdo si uvědomuje, na čem svoboda vlastně závisí. Možnost svobodné volby vyžaduje:

1. vědět o možnosti volby (vědět o alternativách a jiných možnostech výběru), a potom také
2. mít možnost volby (to je nebýt ničím svázán, mít duševní i tělesnou volnost a sílu vybrat si).

Ani bod první, ani bod druhý není **většině dětí** v zatuhlém primitivním materialistickém systému současných demokracií umožněn. Touha po svobodné volbě a schopnost k ní je **paralyzována odmala neznalostí** alternativ k tomu, co se dítě učí a prakticky žije. Tím (tedy psychicky) a špatnými návyky (tedy i fyzicky) je mu pro budoucnost (dospělost) možnost volby zablokována. Takový dospělý člověk pak musí být nejprve – někdy i násilně, osvobozen (přesvědčováním, dokazováním, misií, odvykacími procesy, obrovským láskyplným úsilím dobrovolných pracovníků) – aby pak mohl opravdu svobodně volit (jestli chce jinou, do té doby mu neznámou alternativu, a aby měl sílu ji vybrat). Nejlépe to pochopíme na nám dobře známých příkladech z běžného života.

Člověku, který je náruživý kuřák, alkoholik či narkoman, zcela zbytečně nabídneme volbu: „kouřit – nekouřit“, „pít – nepít“ či „fetovat – nefetovat“. A když mu toto upadnutí do otroctví **dovolíte už odmala – žádnou volbu v dospělosti mít už nebude!** Když už jako malý dostane pouta nějakého zlovyku, až mu bude deset, patnáct, dvacet či padesát, **nebude ve stavu těla a mysli** schopných svobodného rozhodnutí. Vy ale můžete tuto nehoráznost – že jste mu dovolili už v mládí kouřit, pít a fetovat – nazývat „poskytnutím svobody“! Pravda je ale jiná: aby tento člověk získal zpět ztracenou svobodu, bude to nyní stát těžké odříkání a zápas – násilnou separaci a nákladné **léčení**. Velmi mnoha lidem se to už nikdy nepovede a třeba u alkoholiků odborníci tvrdí, že úplné svobody už takový člověk nikdy nedosáhne (svobody občas si dát „skleničku“ a přitom neupadnout zpět do nezřízeného pití).

Dítě a svoboda

Je humorné a bolestné sledovat nekonečné trapné diskuze o tom, zda násilí na obrazovce škodí dětem, nebo ne. Už jsem o tom psal v 10. Omylu, **že to škodí i dospělým!** Jeden učitel v malém švýcarském městě mi říkal, že mnoho rodin tam nemá televizi, a že on velmi dobře pozná na dětech ve škole, kde doma televize je a kde není. Děti, které se často na televizi dívají, **jsou o mnoho tupější** (retardované) než ty bez televize. Říkal, že se to pozná velmi brzo.

Děti jsou dnes formovány a deformovány zcela **nesvobodně a nedemokraticky** ve škole, doma i na ulici vším možným. Televizí, videem, internetem, reklamou a materialistickým náboženstvím. „Ohýbaj ma, mamko, dokiaľ som ja Janko, keď ja budem Jano, nezohneš ma, mamol!“ To je citát o **velké nedemokratičnosti** a **nesvobodě** vůči nějakému Jankovi. To je citát o **velké svobodě**, ve které onen Jano bude jednou žít, až už nebude „Janko jankovatý“. Každý rozumný dospělý, který žije život pod vlivem ušlechtilé víry (tedy ve svobodě), ví, jak je obtížné v dospělosti nabýt zpět sebeovládání, které člověk ztratil kdesi hluboko a dávno ve svém dětství – také i vinou nemoudrých dospělých. Jak je obtížné zbavit se chybných návyků a naopak získat ty dobré.

Třeba když si zvykl (dospělí mu to demokraticky tolerovali) připravovat se do školy na poslední chvíli – jak je pak těžké zvyknout si **dělat vše včas**. Nebo když si zvykl všude chodit pozdě. Jak je těžké se toho v dospělosti zbavit. Nebo když si zvykl často lenošit (dospělí mu to demokraticky tolerovali). Jak je obtížné v dospělosti odnaučit se lenošit a naučit se pracovitosti. Nebo když si zvykl všechno mít. Jak je obtížné smířit se s tím, že všechno mít nelze. Nebo když si zvykl v mládí na bezcílný život (jen zábavu, ale žádný vážnější životní cíl, program a zodpovědnost). Většinou této ztracené svobody pak už málokdo dosáhne – proč? **Protože si svoje otroctví (handicap) ani neuvědomuje**, a pokud ano, nemá sílu **se** osvobodit. A tady jsme u mnohem závažnější věci, u **duchovní oblasti**.

Duchovní oblast – myšlení, názory, zvyky, nálady – začátek otroctví

Jak je možné, že už velmi mladí lidé (12 – 15 let) věří na ufony, magii, materialismus, evoluční teorii, touží po kariéře, věří na demokracii, techniku, volný sex a různé jeho orientace, potraty, rozvody, život jen na hromádce, kapely, východní náboženství, jógu či nutnost používat násilí? Proč už tak mladí kouří, pijí, fetují a věří v užitečnost domovů důchodců pro své rodiče a tomu, že náboženství je k ničemu? Že by obrovská, nebyvalá svoboda?

Ne, obrovské, nikdy nebyvalé otroctví, do kterého je zavlékli rodiče, škola, vychovatelé a většina tupé, materialistické společnosti. Včera jsem jel kolem Vyšší zdravotní školy. Před ní stálo asi pět studentek a kouřily. Nechápu, proč je ředitel **okamžitě** nevyhodí ze školy. Tato děvčata mohou jít třeba montovat koloběžky na běžící pás – ale budouci zdravotnice? Zde vidíme příklad špatně chápané demokratické svobody, ve které je na jedné straně jednoznačně prokázáno, že kouření vede k rakovině plic, a na druhé straně se

už dětem (budoucímu zdravotnickému personálu) kouření toleruje, a tak se jim připravuje půda pro naprosto **nesvobodnou** budoucí volbu – muset kouřit a umřít a ještě stihnout naučit to další. A to u dětí, které jsou tvárné a **dosud schopné** poslechnout!

Jsou **od malička zotročeni**. Mladí lidé vám také budou tvrdit, že nemají rádi *uniformitu* – ale říkat vám to budou všichni v texaskách, v podobných botách a šatech. Když s těmito mladými lidmi mluvíte, jsou přesvědčeni, že jsou „fyzicky svobodní celkem dost“ a „duchovně svobodní naprosto, na 100 %“! Dozvíte se, že si zcela svobodně vybrali názor, který vám nyní předkládají (třeba že neexistuje Bůh a vše je jen otázkou konvencí, např. sexuální orientace). A vy víte (pokud vám to myslí a jejich „*vyznání svobody*“ si trochu ověříte), že **se mýlí a jsou podvedeni**. Že jsou otroky špatného dětství, kterým prošli, demagogie, kterou jim **tato společnost naprosto nedemokraticky vnutila**. Že jsou obětí **materialistického náboženství**, k jehož vyznávání a uctívání byli už jako děti **naprosto netolerantně donuceni** – zatímco skutečná svoboda jim pod rouškou svobody a demokracie byla právě paradoxně odepřena a **znemožněna**! Naučili je číst a psát a počítat, ale smysl života jim nikdo včas nedal!! Udělali z nich zotročené kolečko materialistického kolotoče, materialistického stroje. Mnozí z nich to podvědomě tuší a revoltují proti tomu, zcela marně.

Mají **jen iluzi** svobody, svobodného rozhodování, svobodného pohledu na svět, na život, na svoje tělo, na partnerství, manželství, náboženství, výchovu dětí, sex, atd., atd. Ve skutečnosti je jejich mysl zatuhlá v jednostranných módních duchovních trendech dané doby a všeobecně rozšířených omylech – ano, protiváhu ke svobodě by jim umožnilo náboženství, **kdyby jim ale nebylo odepřeno**. To jim však odepřeno bylo, paradoxně kvůli svobodě. To jediné by bylo mohlo vytvořit v jejich mysli názorovou polaritu, vyvážit otročení zhoubnému materialismu a umožnit svobodu rozhodování (podle bodu 1, 2 – viz výše) – třeba jednou i **proti náboženství** – ale skutečně svobodně!

Namísto svobody mají tito mladí lidé **jen iluzi svobody uprostřed svého bolestného a zoufalého duchovního i fyzického otroctví**. Mají pouta na ruku i nohou, mozkou i srdci, ale nejsou ani schopni je zahlédnout. A pak **přijde trpké, už dobře viditelné ovoce**: prázdnota, rozvod, neschopnost hlubších a trvalejších vztahů, trápení a bolesti na duchu i na těle, frustrace, deprese, zlé jednání a napomáhání zlu (viz 1. Omyl). Nemluví jen o zločincích, mluvím o slušných lidech, kteří napomáhají zlu, aniž by to bylo trestné. Smějí se hodnotám, o kterých nic hlubšího nevědí, ale pak narazí tvrdě na to, že žijí život pod vládou hodnot jiných, nepravdivých. A do tohoto duchovního marazmu zplodí svoje děti.

Jen malé procento se pak ještě zamyslí a změní. Protože to už ani moc nejde – jsou otroky jednostranného pohledu na svět. Nedostali v mládí vyvážené informace i z druhé, té nematerialistické strany. **Nemají na výběr! Musí věřit – a musí žít – jak věří a žijí**. I když si naivně myslí, že je to jejich vlastní volba. Ani náhodou! Jako ten kuřák, feťák či pijan. Jsou spoutáni díky „moudré demokracii“. Jejich životní styl a možnosti svobodné volby jsou paralyzované, zatuhlé a limitované od dětství. Jsou jako *bonsaje* – stromčky, které od začátku svazovali dráty a (de)formovali, aby nevyrostly. To udělá z lidí odmala vštěpovaný materialismus, který je dokonale zmrzáčí na duchu i na těle.

Náboženství osvobozuje

Každé pravdivé náboženství má, kromě jiného, jeden důležitý cíl: nedopustit **zotročení** člověka lži a vášni, a pokud k tomu někdy došlo, osvobodit ho z tohoto otroctví. Je tedy jeho cílem „prakticky žít demokracie“, ne tedy svoboda sice deklarovaná ústavou, ale nerealizovatelná v demokratickém materialistickém otrokářském řádu. Tohoto cíle se u dětí dosahuje tak, že se na nich včas **povinně** vyžaduje, aby se naučily na prvním místě (před čtením, psaním, matikou a chemií nebo paralelně s nimi) základním etickým hodnotám. Důsledně na nich vyžadovat (pod hrozbou fyzických trestů), aby poznaly Bibli, naučily se její základní informace a uměly je odříkat z paměti – a podle nich žily! **Jen tak svoje děti uvedeme do svobody!** Jen tak jim umožníme v dospělosti výběr.

Mohou se samozřejmě dozvědět také o jiných náboženstvích – stejně tak, jako se ve fyzice, biologii nebo dějepise učí o různých teoriích a výkladech jednoho jevu. Nikdo neřekne: nebudeme dějepis dětem vnucovat, vždyť co historik, to názor, nebudeme učit evoluci, je tam názorový zmatek (a to pořádný!!). Znovu zdůrazňuji – donutit dítě ke všestranným vědomostem a poslušnosti vede v dospělosti ke skutečné svobodě vyzrálého jedince. Ten pak má opravdu volbu – jít po některé z poznanych cest, nebo nejit. **Není zotročen tím, že poznal jen jednu cestu** (náboženskou či nenáboženskou), není svázán tím, že neví o jiných možnostech a nemá sílu vůle se pro některou z nich rozhodnout. Ví, o čem jde, a má svobodu (poznání) i sílu ducha a těla volit!

U dětí v této naší kulturní oblasti je třeba povinně preferovat Bibli, rodiče jiného vyznání si mohou náboženství vybrat a třeba i sami dítě vyučovat – což by se ale zkouškami muselo ověřovat, jako u domácí školy. Hlavně **nepřipustit**, aby děti do patnácti let nepoznaly žádné náboženství, nebo jen to materialistické.

Takto je třeba vést děti v jejich formativním věku – než se stanou otroky **jen jediného** životního názoru a stylu, otroky svého těla a pokřivené duše. Dřív, než je začnou zotročovat billboardy, reklamy, akční filmy, hnusné časopisy, knihy a internet, deformovaní vychovatelé, školní osnovy a pokřivení, nesvobodní kamarádi a dospělí, kterým jde jen o peníze. **Vnucování náboženství v útlém věku je prevence svobody v dospělosti**. Snad jsem vysvětlil dost jasně, že nechci donutit děti k nějakému fanatismu, ani je donutit být „křesťany“ (to už vůbec nejde, viz 19. Omyl). Ale dát jim všechny předpoklady pro skutečnou svobodu v dospělosti! Skutečnou svobodu *někým* se stát! Být svobodnou osobností, ať už vyznání materialistického, nebo náboženského. Kdo čte pozorně, pochopí, o čem mluvím. Nechci vytvářet nějakou novou „černou“ totalitu, chci jen dopřát našim dětem skutečnou svobodu. A ta je jim dnes odpírána jednostrannou materialistickou výchovou, vnucovanou od dětství.

Hrách na zeď

Je mi jasné, že to, co zde píšu, je „hlas volajícího na poušti“, je to boj s větrnými mlýny – ale semeno na dobré půdě může růst i přesto, že kolem je samá skála. Mnoho lidí (ústavy a parlamenty) **preferuje** nechat děti vyrůstat po morální stránce „jako dříví v lese“ a vyškolit je pořádně jen pro hmotářský konzumní život, a tudíž dovolit **zlu**, aby jim vnutilo všechno možné už v útlém věku, zotročilo je a nevratně deformovalo jejich mysl, názory a zvyky. Víím o tvrzení i věřících, kteří si myslí, že povinné náboženství by víru v Boha zošklivilo a od ní odradilo, stejně jako pan farář, který dával kdysi neposlušným dětem rákosku přes ruce – a ono to bolelo, představte si. Jak měl pak takový malý darebák ještě uvěřit v milujícího Boha, že?

Tyhle plytké názory tu a tam zaslechneme od nemyslicích dospělých, i těch věřících. Že to jednou toho nevychovanec bude bolet **mnohem víc**, až dospěje a bude se s prázdnou duší potulovat světem, to už mnoha dospělým nedochází. Že samotné informace o náboženství nemají vůbec nic společného s pozdějším příklonem či odklonem rozumu a srdce k těmto hodnotám, to lidé většinou vůbec nechápou (o tom viz 19. Omyl). Vždyť právě těmi vnucenými informacemi se **svoboda volby (jednou si moci vybrat)** zprostředkovává! – jak se snažím zde až moc rozvláčně vysvětlit.

Ani mnozí křesťané nechápou, že farář, který dá malému darebákovi rákoskou přes ruku, mu tím nemůže **nikdy** skutečného Boha v budoucnu zošklivit – to by se musel Bůh sám nejvíce lidem zošklivit svými tresty dnes i v minulosti. (Jistě, že jsem mluvil s dospělými, kteří o sobě tvrdili, že jim takto náboženství zoškliveno bylo – já ale říkám, že nebylo, že je to jen výmluva.)

Právě naopak, když „pan katecheta“ přísně vychovával, dal tím dítěti onu potřebnou svobodu mít moc nad svým tělem, ovládat je ke svobodnému rozhodování. Až bude dospělý, pak se třeba rozhodne – svobodně – proti náboženství. Možná to zdůvodní záminkou, že ho „pan katecheta“ kdysi ve škole šlehal rákoskou. Ve skutečnosti je to všechno jinak. Tím, že ho pan katecheta přísně vychovával a ještě mu sděloval základní náboženské informace, mu připravoval půdu **svobodně volit**. Mít jednou jasno ve volbě. Vědět, co mohu chtít, a k tomu **mít sílu vůle** (ovládat své tělo) toto chtění ve svém životě vykonat. Toto vše je ale velmi obtížné dnes někomu vysvětlovat – lidé většinou nepřemýšlí a nechápou. A když jsou v otroctví vášni a všelijakých průsvizích, je už pozdě.

Naštěstí je tu naděje: každý má ve svém životě – třeba i pěkně zotročeném a zpackaném – možnost nakonec svobody dosáhnout. Škoda jen takový zpackaný život žít – **škoda každé minuty, kterou musí člověk žít v otroctví následkem špatné výchovy a výuky už ve škole, škoda každé minuty bez Boha**. Kdy dítě jednostranně vychovali (spíše nevychovali), dali mu jednostranné informace, a tím vším mu zablokovali snadnou možnost vybrat si cestu v dospělosti dle svého uvážení. Dovolte dětem kouřit – svobodně a demokraticky – a pak jim v osmnácti předložte „svobodnou volbu nekouřit“ a varujte je před rakovinou – tak je to s lidmi bez povinného náboženství už odmla! **No freedom – žádná svoboda!**

30. OMYL

Mnozí dnes věří, že tolik lidí najednou, navíc vědců, se přece nemůže mýlit

Tak, jako se může mýlit jeden člověk, tak se mohou mýlit dva. A dvacet a dvě stě - a dva milióny lidí. Ti všichni mohou snadno vyznávat naprostou hloupost. Dějiny jsou plné příkladů davového šílenství, davových omylů a masového vyznávání hloupostí. Jak prostými, nevzdělanými lidmi, tak i vědci a lidmi, vzdělanými v některé speciální oblasti. To, co nyní říkám, není posměch, ale konstatování faktu – týká se to mne i mnoha ostatních lidí. Proti omylům nejsme nikdo imunní. Není však omyl jako omyl. Něco jiného je zmýlit se při výběru zaměstnání, něco jiného je zmýlit se při výběru životního partnera a ještě jiné je žít celý život ve lži o sobě, světě kolem sebe a smyslu lidského života. Jak by mohly národy vést spolu války, jak jinak by docházelo k občanským válkám – kdyby lidé nežili v omylech?

Příklady omylů a nesmyslů, vyznávaných miliony lidí, máme jak z doby dávno minulé, tak i ze současnosti: komunismus, nacismus, evoluční teorie, slepá víra v demokracii, špatné názory na manželství a výchovu dětí – to jsou jen některá současná pochybení, o kterých jsem už psal. Chci se v tomto pojednání věnovat především vědeckým omylům a jejich často tragickým důsledkům na život.

Procesy s velmi pravděpodobným koncem

Na světě je **velmi mnoho procesů** s kauzálním (příčinným) sledem událostí. To jsou události, které z počátečního stavu (dobře a jednoznačně definovaného) vedou k **jednoznačnému** (přesněji říkejme velmi pravděpodobnému) stavu konečnému. Kámen hozený vzhůru bude velmi pravděpodobně padat v prázdném prostoru zase zpět k zemi. Pokud by **nepadal** (zůstal záhadně viset ve vzduchu), pátrali bychom po příčinách. Také proto, že jsme na průběh tohoto procesu zvyklí a odlišný výsledek by nás překvapil. Museli bychom pátrat, proč se potenciální energie neproměnila opět v kinetickou (zpětné padání kamenu). Víme, že jsme tuto energii kamenu „darovali“ tím, že jsme mu v počáteční fázi udělili kinetickou energii ($1/2mv^2$), která se na potenciální postupně přeměnila při letu vzhůru. Pokud by ale kámen nepadal zpět, kde tato energie je? Na tento proces jsme dobře zvyklí.

Chemika by zase překvapilo, kdyby plyn uvolňovaný z reakce kyseliny sírové se zinkem na vzduchu **nehořel**. Pátral by, proč se ze známé reakce ($Zn + H_2SO_4 \rightarrow H_2 + ZnSO_4$) neuvolňuje vodík. Kam se asi poděl? Ten by měl přece hořet? Tento proces je mu dobře znám a je na něj zvyklý.

Stejně velké překvapení by bylo, kdybychom z místnosti o dvaceti židlích dovolili někomu několik židlí (x) odnést a později napočítali 14 zbylých židlí - ale ten člověk by tvrdil, že si jich odnesl **jen pět**. Víme přece, že když $20-x=14$, pak $x=6$, tedy že dvacet bez pěti není čtrnáct. Asi bychom pak pátrali po jedné zmizelé židli. Kam se asi poděla? Jsme zvyklí, že předměty „jen tak nemizí“.

Všechny tři uvedené příklady (z fyziky, chemie a matematiky) ilustrují události a děje, kde nemusí příliš docházet k omylům (pokud někdo nelže a nepodvádí), a kde řešení může být (ne vždy, ale velmi často) jednoznačné.

Přírodovědecké obory

Matematika je považována za nejexaktnější vědeckou disciplínu (královnu či služku věd) se zcela nesmlouvavými závěry. Také chemie, fyzika a další přírodovědecké obory jsou považovány za dosti přísně kauzální vědy. (Kauzální znamená, že jednoznačná příčina má jednoznačný účinek, že určité děje se za stejných podmínek stále stejně opakují.) Je však zajímavé, že čím více veličin a kombinačních možností vstupuje do řešení, tím obtížnější je učinit jednoznačný závěr. A to nejen ve fyzice a chemii, ale i v matematice. Dokladem toho jsou třeba i „obyčejné“ šachy. **Dodnes** nebyl nalezen konečný algoritmus šachové kombinace. Tedy jediné řešení typu „kdo první táhne, má vždy vyhráno – neudělá-li chybu, dá vždy mat“. Nikdo neví nejen to, které tahy by k tomuto jednoznačnému konci vedly, ale ani zda toto jednoznačné řešení vůbec teoreticky existuje. Je to proto, že kombinačních možností je tak obrovské astronomické

číslo, že ani největší počítače světa toto číslo (zatím) nezvládají. A proto je tato hra – **asi naprosto jednoznačně daná již při zahájení** – stále ještě napínavá a záhadná. Je to dáno velkým množstvím kombinačních možností v určitém souboru prvků.

Mnoho dalších veličin (a tím i kombinačních možností) vstupuje do řešení také tím, že některé objekty není dobře vidět (jsou příliš vzdálené, nebo příliš malé). Ke stanovení výsledků se tím přidružuje řada dalších faktorů (veličin) zprostředkovávajících pozorování (v astronomii, jaderné fyzice, biochemii, genetice atd.). Mnohé objekty známe často jen skrze nějaké jejich účinky, a tak před výsledným kalkulem musíme vzít v úvahu řadu dalších veličin a vlivů. Výsledek je pak velmi nejistý a nedá se snadno stanovit. Proto řekl Chesterton: „Náboženství učí to, co nelze prokázat, věda to, co bude zítra vyvráceno“. Popperova falzifikační teorie už nemluví o tom, že jsou některé vědecké teorie potvrzené a jiné vyvrácené, ale že některé jsou vyvrácené a jiné ještě nevyvrácené (*Když se řekne věda*, MF Dnes 13. 10. 2001 – Jan Jandourek).

Velká nejistota všech našich výpočtů a výpovědí

Život je proces s nejvyšším počtem vstupních veličin a kombinačních možností. Mnoho věcí v našem životě je velmi složitých, malých, vzdálených, souvisejících s minulostí apod. – proto propočty, pokusy a úvahy **do budoucna** končí **VŽDY** v nejistotě (nebo hůře v jistotě, která se později může/nemusí ukázat mylnou). K tomu je nutné si uvědomit, že každá práce, pokus, výpočet, logická úvaha – to vše je vlastně jen „věštění“ budoucnosti, ať už je kombinací hodně nebo málo. Počítáme-li objem vody, který pojme vana v koupelně, je to výpočet „do budoucna“. Z přítomných veličin (rozměrů vany) zjišťujeme „budoucí objem vody“.

Zeptám-li se někoho, kolik je dvě plus dvě – je to otázka do budoucna: **kolik asi bude** dvě plus dvě? Proto výsledek se možná ukáže (v budoucnu) pravdivý, možná nepravdivý. Říkáme si: kolik **je** dvě plus dvě, ale odpověď teprve přijde, a může být pravdivá i nepravdivá. Ověření budoucí odpovědi je ještě vzdálenější než odpověď sama, a to tím víc, čím složitější je otázka (čím více veličin a jejich vztahů bude muset být zahrnuto v úvaze či výpočtu a jeho ověření). Všechna tvrzení, co bude zítra či za minutu, že ráno vyjde slunce v tolik a tolik hodin, že budeme dělat to a to atd., atd. – jsou nejistá, protože závisí na miliardách dalších (často neznámých) faktorů. I sama existence objektů je do budoucna nejistá.

Zavedu-li do elektrolytu anodu a katodu a stejnosměrné napětí, **budu pak** měřit, jaký plyn se **bude** uvolňovat. Mohu to také **předem** (nyní) začít počítat, ale i výpočet i výsledné měření teprve **bude!** Vše, co děláme v našem životě, je „do budoucna“ – i kdyby to bylo něco z archeologie, nebo kolem minulých věcí – výsledek teprve **b u d e !** I když to **bude** o minulosti, zda věci probíhaly tak či onak, přesto se to (snad správně) dozvíme **až** „za chvíli“, **až** to vykopeme, vypočteme, odhalíme, přečteme si o tom, **až** skončí pokus, **až** nám výsledky sdělí další spolupracovník atd. Vše, o čem přemýšlíme, co počítáme, o čem kalkulujeme, co odhadujeme, vyvozujeme apod. je „očekáváno“. I když přemýšlíme o minulosti – závěry teprve **budou** v naší hlavě, třeba za chvíli, možná za řadu let pilné historiografické, archeologické nebo přírodovědecké práce.

Vznik omylů

Jak bylo řečeno, mnoho životních situací (i dílčích závěrů v řadě vědeckých oborů) nevede k jednoznačnému výsledku – často k několika více či méně pravděpodobným alternativám. Proto existují filosofické školy, politická hnutí, názorové střety nejen v humanitních oborech, ale i v přírodovědě. Proto existují různé názory na výchovu dětí, na původ vesmíru a života na Zemi i jejich stáří, na podstatu hmoty, času, prostoru, energie, gravitace, entropie, na manželství nebo sex. Kdyby tyto věci byly jen jednoduché rovnice s jedním řešením, nebylo by žádných názorových střetů – stejně jako nejsou názorové střety kolem počítání, násobení, jednoduché chemické adice či substituce nebo chování kola na hřídeli atd. Matematici neznají vědecký obor počítání a odčítání, násobení a dělení, ale už znají obor diferenciálního počtu – protože je velmi složitý.

Omyly pak vznikají zcela snadno: tak, že se do výroku o nějakém ději či v odpovědi na jakoukoli otázku nezakalkuluje nějaký důležitý činitel (faktor). Buď se podcení, nebo se prostě o něm neví, nebo se celý proces chápá mylně (příčiny chování celé soustavy prvků se interpretují mylně), nebo je ve hře řada dalších faktorů, dosud neznámých apod. Také emoce, zlé úmysly, prestiž, touha dosáhnout slávy a podobné věci hrají roli při vysvětlování určitých jevů. Některé mylné závěry jsou pak rozšířeny a vyznávány spoustou lidí, jiné jsou jen okrajové. Jak se správně říká: vědci jsou také jen lidé.

Pýcha – častá příčina mnoha omylů

Zřejmě jen málo lidí v minulosti vyznávalo, že Země je placka nebo deska – **dnes si mnoho lidí** myslí (vyznávají omyl), že si to kdysi mnoho lidí myslelo. Spíše se zdá z historie, že **většina lidí vždy věděla**, že Země je kulatá. Vždyť stačilo pohledět na oceán - voda se jeví na obzoru zakulacená. Kulatost se pozná také podle přijíždějící lodi (nejdříve se objeví horní části, pak paluba a celá loď) - je vidět, že masy vody za obzorem „klesají dolů“ a loď jakoby vyjíždí zdola. Při pohledu na Měsíc a Slunce vidíme, že jsou to kulatá tělesa. Při zatmění Měsíce (kdy na něj Země vrhá svůj stín) byla vždy jasně vidět kulatost Země. To vše lidé pozorovali dávno před námi.

Mnozí lidé v dřívějších dobách nebyli hloupí, jak je chtějí někteří lidé vidět dnes – aby sami vypadali na „vyšší“ a byla tím podepřena evoluční víra. A už vůbec nebyli hloupí jen proto, že žili dávno před námi. Mnozí byli i více informovaní než lidé dnes (stačí se dnes podívat na některé průzkumy veřejného mínění), přestože v jejich době bylo některých informací méně. Zdá se tedy, že v rozporu s občasné nalézáními výroky z minulosti, že Země je placatá a někde v dálce lze „přepadnout přes okraj“ (jako by dnes někteří lidé nevyznávali očividně hlouposti), **většina** lidí minulosti věděla, že Země je koule. Také asi tři tisíce let starý zápis v Bibli hovoří o kulaté Zemi zavěšené „na ničem“. (viz 26. Omyl)

V jednom odborném americkém časopisu čteme, že tisíce let všichni vzdělání lidé věděli, že Země je kulatá. Jsou zde uvedeny důvody, proč lidé mohli vědět o kulatosti Země již dávno. Argumenty „nebudeme přece věřit v plochou Zemi“, které dnes někteří lidé používají (třeba proti náboženství), jsou neopodstatněné. Článek také vysvětluje, jak pověra o ploché Zemi vznikla, - bylo to z biografie Washingtona Irvinga, popisující Columbovu výpravu do Indie (objevení Ameriky). Irvingův záznam rozhovorů s učenici o tvaru Země je naprostý výmysl. Columbovi námořníci se vůbec nebáli, že loď přepadne přes okraj Země, ale toho, že jsou příliš daleko od pevniny. **Pýšné osvícenství** pak nazvalo předchozí věk „temný středověk“ a použilo též argument o ploché Zemi proti křesťanství jako „důkaz“ jeho zaostalosti - v protikladu k osvícenství. (Creation Matters, 12/97, Svazek 2, č. 6) Historik Emanuel Rádl řekl: „Kdo mluví o temném

středověku, ten má temno v hlavě.“ Podobně mluví historik Zdeněk Kalista. (Report, 6-7/2000, str. 6) Je ovšem jasné, že jako žijí hlupáci dnes, žili i před námi, a jako žijí neinformovaní lidé dnes, tak žili i před námi. Proto se mohl ještě v roce 1870 sázet Alfred Russell Wallace (zastánce Darwinovy teorie) s Johnem Hampdenem o 500 liber, zda je Země kulatá či plochá. Hampden vsadil jmění na to, že Země je plochá. Evolucionista Wallace sázku vyhrál, ale Hampden odmítl vyplatit peníze. (LN 3. 5. 2003) Znovu zdůrazňuji, že informovanost a moudrost spolu souvisí jen nepřímo, podobně jako neinformovanost a hlupáctví. Koperníkův obraz světa učili už dlouho před ním Pythagoras (asi 500 př. Kr.), Aristarchos ze Samu (asi 310-230 př. Kr.) a Hipparchos z Nikaie v Bithynii (asi 190 – 120 př. Kr.), jak uvádí dr. Paul Müller (Schöpfung und Wunder, Zufall oder Gottes Werk, str. 10, 2. vydání).

Spor o samoplození (abiogenezi)

Velmi zajímavý spor, založený na řadě omylů, táhnoucí se po staletí, byl spor o to, zda malé živé bytosti, třeba mouchy, červi nebo dokonce myši (později, po objevení mikroskopu mikroorganizmy), mohou vznikat jen tak, následkem vlhka a tepla, ze zbytků potravy či ze špíny. Je velmi podivuhodné, že **ještě dnes si řada lidí myslí, že mohou!** – například že plíseň vzniká na nádobí prostě jen tak ze špíny v teplém prostředí (nedávno mi to tvrdil jeden asi pětaticetiletý muž a poté, jinde zas, jedna dívka, pravděpodobně studentka). Velká autorita starověku, Aristoteles (4. stol. p. n. l.) učil, že některé bytosti se rodí ze živých rodičů, ale jiné vznikají samy od sebe z neživých látek (tlejícího listí, hnijícího dřeva či špíny). Učil, že jednoduchá zvířátka – červi, mouchy, myši a dokonce psi – povstali k životu samovolně z vlhké „Matky Země“. Možná se nyní smějete – ale je snad evoluční teorie, dodnes věřená a učená na školách, o něčem jiném?

Aristoteles popsal takový pokus: „Vezměte hrnec, dejte do něj starou košili, hrst obilí a kus sýra; zanedlouho najdete v hrnci myši, které vznikly z neživého obsahu hrnce.“ Samozřejmě **přesnější pozorování** ukáží, že myši pochází jen ze živých myši, a do hrnce našly z venku, lákány vůní sýra, ne že vznikly z jeho obsahu. (Ludvík Švihálek, Znamení doby 1/1983) Je snad moderní „vědecká“ evoluční pověra jiná? „Vezměte pár planet, zahřívejte je sluníčkem a ozařujte, nechte to tak miliardy let, a najdete pak na některé z nich rostliny, živočichy a lidi.“ Je to o něčem jiném, než co nabídl Aristoteles? Samozřejmě **přesnější pozorování** ukáží, že život pochází ze života, ne že vznikl z neživého obsahu planetární soustavy.

Spor o samoplození se táhl staletími až do naší doby

I část církve přijímala učení o samoplození, tak jako některé církve dnes přijímají (trapně) evoluční teorii. (O církvi viz 19. Omyl). Později italský lékař Francesco Redi (17. stol.) prokázal jednoduchým pokusem, že larvy much nevznikají samy od sebe v hnijmím mase. Redi měl strach před inkvizicí a výslovně proto zdůraznil, že co platí pro mouchy, nemusí platit pro včely. Později holandský obchodník, přírodovědec–samouk, vynálezce a brusič brýlí, člen Královské společnosti, Antony van Leeuwenhoek (17. -18. stol.) zdokonalil mikroskop a pozoroval nálevníky a bakterie. S překvapením zjistil, že „se vytvářely“ všude, kde se nechala stát voda, víno, polévka či moč. V dopise Královské společnosti v Londýně oznámil, že „tato živá zvířátka“, jež objevil, nemají „otce ani matku“, ale vznikají zcela sama. Bylo to v době, kdy vědci právě začali o možnostech samoplození pochybovat – **Leeuwenhoek opět rozvířil spory**. Už se nediskutovalo o tom, jestli vznikají samovolně myši nebo mouchy, ale mikrobi. Je užitečné si povšimnout, jak se zastánci **samovolného vzniku života** nevzdávají.

Následoval proslulý spor o samoplození mezi italským knězem a profesorem anatomie Lazzarem Spallanzanim a Angličanem Johnem Turberville Needhamem (18. stol.). Oba uvařili vývary z masa. Spallanzani láhev po varu zalil voskem – a žádné bakterie se neobjevily. Needham upal láhev ovčí vlnou a po zchladnutí se za několik dní objevily bakterie. Spor zůstal tehdy nevyřešen, dnes víme, že obsah Needhamovy láhve po zchladnutí nasál vzduch a strhl s sebou bakterie usazené v řídkém klubku vlny či ve vzduchu. Zajímavá je argumentace Spallanzaniho proti Needhamovi: „Cožpak tento hlupák věří, že může přinutit Boha, by vykonal zázrak, kdykoliv přistaví hrnec skopové polévky?“

Zdánlivé ukončení sporu

V 19. století vypsala Francouzská akademie věd peněžitou odměnu na vyřešení tohoto sporu. Ekonomika potřebovala zoufale chránit potraviny před kažením a medicína hledala ochranu před infekcemi. (Robert Koch ukázal, že bakterie vyvolávají slezinou sněť a tuberkulózu). Cenu vyhrál profesor Louis Pasteur, francouzský chemik a mikrobiolog. 7. dubna 1864 pronesl v nabitě univerzitní hale pařížské Sorbonny slavnou přednášku, ve které mimo jiné uvedl:

„Okolo nás je mnoho záhad, které zaměstnávají lidského ducha a na které marně hledáme odpověď. Jedna z nich je řešitelná pokusem a já jsem tomu věnoval mnoho úsilí. Je to otázka, zda se neživá hmota kolem nás může změnit v život.“ Přitom ukázal napjatým posluchačům baňku a pokračoval:

„Když v obyčejné nezazátkované baňce uvařím polévku z masa a baňku nechám několik dní stát, polévka se zkazí. Když však polévku uvařím v uzavřené baňce, může stát na vzduchu celé měsíce a hnilobné procesy se jí nedotknou.“ Ve dvoraně university bylo hluboké ticho, všichni cítili, že jsou svědky dějinné události. Profesor Pasteur pokračoval:

„Dámy a pánové, v této baňce je roztok vhodný k tvorbě mikrobů. Je, jak vidíte, uzavřena. Už čtyři roky. Čtyři roky ji pozoruji a prosím ji, aby mi předvedla první stvoření života, aby stvořila mikroorganizmy. Ale tekutina je prázdná, je prázdná proto, že jsem nedopustil, aby do ní mohlo vniknout to, co člověk dosud uměle nevytvořil – život. Nedopustil jsem, aby k tekutině pronikly zárodky vznášející se ve vzduchu, nedopustil jsem, aby tam pronikl život.“

Pasteurův hlas zanikl v bouři potlesku. Od té doby všechny továrny na konzervy a veškerá ochrana potravin „pasterizací“ dokazuje, že Pasteur měl pravdu. (Ludvík Švihálek, Znamení doby 1/1983, Jacob Segal: *Je život záhadou?*) Proč nemůže život vzniknout samovolně z neživého materiálu, je podrobněji rozebráno ve 2. Omylu.

Jacob Segal: Je život záhadou?

V roce 1972, za hluboké komunistické protináboženské totality, vyšla v tehdejší Východní Německu kniha *Das Leben-ein Rätsel?* Napsal ji doktor Jacob Segal, profesor Humboldtovy univerzity v Berlíně (NDR). Je komické, jak v této době, kdy proti evoluční teorii a Darwinovi nesměl nikdo vystoupit, profesor Segal dokázal neuvěřitelně šikovným způsobem zpochybnit celou evoluční fantazii a vydat to knižně. U nás byla tato kniha přeložena pod názvem *Je život záhadou?* a vydána pod záštitou Akademie věd v Praze (sic) roku 1982. Na straně 115 a 116 (po povinném výsměchu církvi a úlitbě božstvu evoluce) profesor Segal píše:

„Cenu vyhrál nakonec Pasteur: dokázal důmyslnými pokusy, že se **bakterie nikdy nevytvorí**, zabrání-li se účinně přístupu zárodků. **Brzo se však problém samoplození opět vynořil ve změněné formě.** Mezitím uveřejnil Darwin své dílo *O vzniku druhů* a vývojová teorie si získávala stále širší uznání. Podle formulace německého biologa Ernsta Haeckela (1834-1919) se všechny dnes existující živé organismy vyvinuly z mnohem primitivnějších forem, z hromádek 'prahlenu'. Nedalo se tedy očekávat, že by se mouchy nebo bakterie náhle objevily samoplozením a přeskočily tak všechny fáze svého vývoje. Avšak domněnka, že kdysi, v dávné minulosti vznikly krajně primitivní formy života, které se v průběhu miliard let vyvinuly v dnes známé organismy, byla zcela rozumná.“ (zvýraznil P. K.)

Profesor Segal zde velmi elegantním způsobem a zcela jasně ukazuje, že **omyl víry v samoplození** pokračuje dál až do dnešní „moderní doby“ pod názvem evoluční teorie. Rozdíl proti staré, dnes popřené teorii *samoplození*, o vzniku psů, myší, much či bakterií z hromady starého odpadu, je jen v tom, že se vše zamlžilo **délkou času**, tedy miliony let a zredukovala se velikost toho, co se mělo vyvinout. (V moderní evoluční teorii se nevyvíjí bakterie, ale zpočátku jen její „komponenty“ a „prapředchůdci“. Později pak z toho vznikají mouchy, myši, psi i lidi.) To, co Pasteurovi nevzniklo za čtyři roky, evolucionistům vzniká za miliony let. Obdivuji odvahu profesora Segala a „vzdávám hold“ našim evolučním akademikům, kteří tuto knihu v dobách komunismu dovolili vydat – ani jim ani komunistickým cenzorům nedošla ironie profesora Segala.

Tolik vzdělaných lidí se přece nemůže mýlit

Darwinovým omylům věří miliony vzdělaných lidí, stejně jako za Hitlerem šlo mnoho universitních profesorů. Němečtí vědci stavěli na Rujáně lávku nad hladinou moře, aby dokázali Hitlerem vyznávanou teorii, že žijeme v duté Zemi. A co komunistický termín „**vědecký světový názor**“, který vyznávaly miliony, a který se učil na vysokých školách? Komunisté nazvali kybernetiku buržoazní pavědou a nesnášeli Mendela a genetiku, protože popírala (a stále popírá) evoluční teorii.

Ředitel patentového úřadu ve Washingtonu prohlásil roku 1832: „Navrhují zrušení patentového úřadu. Všechno už bylo objeveno a nového nic objevit nelze.“ Ještě v roce 1894 americký vědec Albert Abraham Michelson prohlašuje o fyzice: „Všechny důležité základní zákony a fakta již byly objeveny a jsou již dnes tak pevně prokázány, že možnost, že by vůbec kdy byly nahrazeny v důsledku nových objevů, je nutno hledat na šestém desetinném místě.“ (Eva Veselá: *Co nám příroda nedovolí.*)

V roce 1903 se výrobce automobilů Mercedes domníval, že maximální počet vozů, vyrobených za jeden rok, nemůže přesáhnout jeden milion, protože nebude možné vyškolen k řízení automobilu více lidí. Byl to však omyl. Výbor britského parlamentu zase dospěl k závěru, že žárovka, právě vynalezená Edisonem (1879), je exotickým artefaktem, vhodným pro lidi v USA, protože v tomto mladém státě si lidé velice potrpí na povrchní novinky, pro zbytek světa však žádný praktický význam nemá. (Universum 4/2000 str. 19)

Je známo, že vědci v 19. století dokazovali, že lidé nebudou mít nikdy možnost létat nebo jezdit vyššími rychlostmi, třeba vlakem, protože by se zalkli. Ve dvacátém století nás mnoho vědců přesvědčovalo, že Neandertálci byli mezičlánky mezi člověkem a opicí, byli tupí, primitivní, shrbení, chlupatí a polozvířecí. Naproti tomu se ukázalo, že Neandertálci byli spíše supermani, dožívali se asi delšího věku než my, měli v průměru větší mozek než my i celkové rozměry těla. Píldownský člověk byl vědci vydáván 40 let za mezičlánek mezi člověkem a opicí, až bylo v polovině dvacátého století zjištěno, že jde o podvrh. Celá evoluční teorie, věřená miliony lidí, je takovou ukázkou masové rozšířeného bludu o samoplození a vzniku těch nejsložitějších struktur bez konstruktéra.

Bolestný humor

I život člověka (váš nebo můj) může stát na pevných základech jen zdánlivě. Do určité chvíle si člověk může o sobě myslet, že je jako „nepotopitelný Titanic“, onen luxusní zaoceánský parník. Až do 14. dubna roku 1912 vše nasvědčovalo tomu, že je nepotopitelný. Pevný, oplátovaný, s nejmodernějšími bezpečnostními vymoženostmi a přeplavovými komorami. Potopil se během 160 minut, zahynulo 1 503 lidí včetně kapitána J. Smitha. *Titáni* byli řečtí nadlidští bohové, mocní a silní – ale jen v mytologii. Parník Titanic měl všechno možné pro zachování života – chyběly jen dvě maličkosti. Záchranné čluny a pokora.

K ironickému, ale tragickému humoru patří historická událost, kdy pohanský římský císař Dioklecian dal r. 305 razit mince s nápisem, že křesťanství je definitivně vyvráceno. O osm let později bylo křesťanství uznáno státním římským náboženstvím. Rovněž tak jedna z prvních mimoBiblických zmínek o Izraeli (vyvoleném národu) říká, že „Izrael už neexistuje, že byl nadobro vyvrácen.“

Francouzský spisovatel, dramatik, filozof, historik a encyklopedista, vlivná osobnost francouzského a evropského osvícenství, François Voltaire (zemřel 1778) prohlásil, že za 150 let „neštěkne po křesťanství už ani pes“. Za 50 let po jeho smrti byla v jeho domě zřízena tiskárna Biblí!

Mnoho lidí se v životě může mýlit a já patřím mezi ně. Na Titanicu chyběly záchranné čluny, protože jeho konstruktérům chyběla pokora. Mysleli si, že jsou „titáni“, nepřemožitelní. Každého lidského života, který je zmařen pro svoji pýchu, omyl či lež, je velká škoda. Stát Izrael se vynořil z „neexistence“ po dvou tisících letech a křesťanství je dnes formálně největším světovým náboženstvím. Jeho zakladatelem je Ježíš Kristus, kterého lze přirovnat k záchrannému člunu pro lidský život. Jde o záchranu od omylu pýchy, hříchu a smrti.

31. OMYL

Mnozí dnes věří, že pravda je relativní, záleží jen na tom, čemu kdo věří

Opět se musím jen trpce usmát: **pravdu** považují mnozí za relativní až do chvíle, než na ně tvrdě dopadne její **realita**! Lež – opak pravdy, při níž někdo přijde o peníze nebo o zdraví, už tak lidé za moc relativní nepovažují. Zkuste napomenout nějaké rodiče, aby své nezvedené dítě vychovávali více v kázni, ne opičí láskou – to se asi se zlou potážete a přinejmenším se dozvíte, že názory na výchovu jsou různé a relativní a nic vám do jejich výchovy není. Když je pak jejich dítě dá do domova důchodců a okrade, **bude po relativitě**. Je to pár minut, co jsem vyslechl po telefonu pláč jedné takové maminky, jejíž synek je už podruhé ve vězení. Když jsem ji před mnoha roky napomínal, že ho špatně vychovává, nebylo jí to milé.

Facka právě vlepená na tvář také moc relativní není, a určitě s pravdou hodně souvisí. Ale pokud jde o nezávazné plácání o „pravdě a její relativitě“, tam se různým filosofiím meze nekladou! Nemohu si než postesknout, jak jsou mnozí lidé tupě naivní. A jak **bolestně** (nerelativně) později dopadají jejich životy díky tomu, že považovali pravdu za relativní a nedali si více práce **ji hledat. Věnovali se všemu možnému, ale na hledání pravdy jim nezbyl čas!** Raději žili v omylech a filosofovali, jak je vše relativní.

Je to stejné jako s pravděpodobnostmi. Potkal jsem mnoho lidí, kteří byli ochotni **filosofovat a věřit**, že život se vytvořil kdysi dávno jen tak náhodně, třeba s pravděpodobností jedna ku trilionům trilionů. Kdyby však měli **svůj život** vystavit pravděpodobnosti zachování (přežití) jen jedna ku dvěma (tedy dost vysokou), **hodně rychle by z toho vycouvali**. Ale když o nic nejde... opravdu nejde?

Skutečně mohu jen tak lacině říkat, že pravda je relativní, a pak se strašně vztekat, když mě někdo okrade o tisícovku, protože také vyznává relativitu pravdy? To už není relativní, to je pak „drzost, nestydatost, zasluhuje to tvrdé potrestání“ – najednou je po relativitě, bezbřehém filosofování, je po toleranci vůči pravdě a nepravdě, najednou na nás dopadla tvrdá realita. Najednou je po filosofování – **když to začne bolet**.

Před časem jsem měl veřejnou disputaci (kreace versus evoluce) na jednom pražském gymnáziu s docentem Komárkem (biolog) z Karlovy univerzity. Ten obhajoval evoluční teorii a mimo jiné bez uzardění tvrdil, že když si odhlasujeme, že bílá stěna je černá, tak je černá, a když si odhlasujeme, že ta stěna (ukázal na ní) tam vůbec není, tak tam není. Škoda, že mě nenapadlo navrhnout studentům pokus prokazující (příp. vyvracející) relativnost této „pravdy“. Odhlasovat, že tam ta stěna není a požádat pana docenta, aby se proti ní rozběhl se zavřenýma očima a skloněnou hlavou. Možná by se mu v hlavě pak rozsvítilo a **reálná fyzická** boule by mu (i nám) nějakou dobu připomínala, že to s tou pravdou až tak moc relativní není. Ani s tím hlasováním o pravdě, o tom, jestli se domluvíme, že svět stvořil Bůh nebo evoluce. A jestli je to v podstatě jedno, co děti učíme, protože je to stejně jen částečné, jak tvrdil on i další.

Albert Einstein (1879 - 1955)

Kromě toho, že Einstein svým určitým osobitým způsobem vědce věřil v Boha (nebyl ani křesťan ani nebral Bibli vážně) a odmítal darwinistické evoluční fantazie, nepřijímal ani relativitu pravdy či dokonce morálních zásad. Velmi ho trápilo, že lidé si jeho teorii vzali jako záminku „názorového relativismu“. Dokonce se mu vůbec nelíbil název **teorie relativity**, přemýšlel spíše o konstantnosti a neměnnosti, než o relativitě jako názvu své teorie. Ale tento termín se postupně vžil a zůstal. Albert Einstein popíral i tvrzení fyzika Bohra, Heisenberga a dalších, že částice se chová nevypočitatelně, že nelze zjistit zároveň její polohu i hybnost (tzv. **EPR paradox**, Einstein, Podolsky a Rosen byli proti). Tvrdil, že nevypočitatelnost je daná jen neúplností informace o systému. (N. R. Percayová, Ch. B. Thaxton, *Duše vědy; Vesmír* 6/98)

Snad je dobré připomenout, že teorie relativity je sice dosud mlčky přijímána (velmi mnoho vědců jí nerozumí, prý asi jen deset lidí na světě), ale jsou také vědci (fyzikové), kteří ji nepřijímají a tvrdí, že jevy, které se obecnou teorií relativity vysvětlují, jdou vysvětlit i klasickou fyzikou. Asi základní námitka proti teorii relativity je v tom, že odporuje zkušenosti i zdravému rozumu (změny v časech, změny hmotností a rozměrů těles při vyšších rychlostech atd.). Ale to přenechme fyzikům.

To podstatné je, že **Einsteina zlobilo**, že si někdo myslí, že také morální hodnoty či obecné lidské principy **včetně pravdy** by mohly být kvůli jeho teorii relativní. Je známo, že Einstein už velmi brzo vystupoval proti Hitlerovi (1933 musel emigrovat z Německa pro svůj židovský původ, odjel do USA) a spolu s dalšími vědci varoval před hrozbou, že nacisté vyrobí atomovou bombu (1939 dopis prezidentu USA Rooseveltovi). **Opravdu:** pro Einsteina pravda relativní nikdy nebyla!

Moderní agnosticismus

Asi jako první použil tento pojem Angličan Thomas Huxley, Darwinův fanatický zastánce. Oba dva kolísali mezi ateismem a agnosticismem. Toto slovo je odvozeno z řeckého **a** (ne, proti) a **gnosis** (poznání) a používá se v různých významech. Především pro člověka popírajícího možnost nějakého hlubšího (objektivního) **poznání pravdy** – původu a podstaty věcí - jinak než zkušeností. Také se agnosticismus používá pro označení lidí, kteří popírají možnost poznat existenci Boha. Představiteli moderního agnosticismu byli Hume a Kant (pozitivismus). K agnosticismu se hlásí velmi mnoho vědců a moderních myslitelů. Je to módní trend v současném myšlení, který můžeme nazvat obecněji **skepticismem**. Nic nepopírat a nic nepotvrzovat. Nechávat vše otevřené, nedořešené, nejisté. Nad vším dělat otazník, každý závěr zpochybňovat. Je to názor, že **nikdo** nemůže naprosto **nic** poznat. Thomas Johnson o tom píše (*Potrat, sexuální revoluce a post-modernismus – The Outlook*, 48/1998, str. 3):

„Až teprve nedávno jsme použili tento termín (post-modernismus), ale tato mnohohlavá obluda nějakou dobu mezi námi rostla. Nejvýznamnější trendy mezi novou poválečnou generací vykazují **naprostou ztrátu hodnot, víry a tradic**. V jádru toho je absence víry v jakoukoliv Pravdu, a tím i ztráta víry, že existuje Dobro a Zlo.“ (zvýraznění je původní).

„V postmoderním myšlení je vše relativní“, píše dr. Henry M. Morris (*The Postmodern Agnostics, Acts and Facts*, 7/1998). „Co může být pravdivé nebo správné pro jednoho, nemusí být pravdivé a správné pro dalšího. Etika je záležitostí vkusu. Otázka, co je správné, je jen pragmatickou otázkou, co funguje.“

Proti všem

Je třeba si uvědomit, že agnosticismus (skepticismus) odmítá veškeré reálné poznání. Nejen poznatelnost Boha, ale i poznatelnost světa. Tedy odmítá i běžné výsledky vědeckých metod a **částečně** i evoluční teorii. Sociální psycholožka Phoebe Ellsworth se setkala s neočekávanou reakcí, když měla interdisciplinární seminární přednášku o lidských emocích. Když poprvé zmínila slovo *experimenty*, publikum namítalo, že experimentální metoda (dnes považovaná za základ a počátek exaktních věd) byla čistě jen mocná kořistnická metoda viktoriánských mužů (konec 19. století – rozmach vědy v Anglii). Když odporovala tím, že publiku připomněla, že tyto vědecké metody vedly k objevu DNA, diskuze byla ukončena, protože publikum tvrdě nesouhlasilo s každým, kdo „věřil“ na DNA!

V článku *Útok na biologii* (*The Nation*, 6/97) čteme: „Akademická levice je rozmanitá skupina. Zahrnuje všechny odstíny názorů od jemně narůžovělých liberálů až k vyčpělým, jasně rudým marxistům. Asi ani dva z nich nemají stejný názor na vše. Ale mnoho z nich inklinuje k hluboce nepřátelskému postoji ke všemu vědeckému obecně a zvláště ke studiu evoluce.“

New Age

Celý tento myšlenkový kadlub souvisí s moderním hnutím **New Age** a jeho myšlenkovými postoji. Samozřejmě, že evoluční teorie není odmítána jako celek, jen její určitá forma. Doktor Morris o tom píše: „Tito postmoderní sekulární 'kreacionisté' jistě nejsou v Bibli věřící kreacionisté, nebo vědečtí kreacionisté, proto musí nutně věřit v nějakou formu evoluce, pokud se nějak ponoří do výkladu původu (světa). Nepochybně existuje široká škála názorů na toto téma mezi současnými agnostiky, ale většina z nich (pokud nejsou otevřeně ateističtí) se přiklání k nějakému směru panteistické evoluce vyznávané New Age. Z těchto směrů je asi nejvíce propracována hypotéza o Gaie – Gaia bylo jméno starověké řecké bohyně Země.“ (*The Postmodern Agnostics, Acts and Facts*, 7/98).

„Vědecké důkazy pro myšlenku, že Země je živá, se množí. Vědecká formulace starobylé myšlenky je rozvíjena pod názvem Gaia hypotéza... Ve své nejelegantnější a nejvíce napadnutelné formě tato hypotéza vyznává myšlenku, že Země – se svým globálním biotopem v pozemském prostředí – je jeden obrovský organizmus.“ (Dorion **Sagan**, *Slanted Truths*, 1997, str. 190, spoluautorka Lynn **Margulis**). Dorion Sagan je syn zesnulého ateisty Carl Sagana (*Kosmos*) a Lynn Margulisové, vyznávající evoluci typu „Gaia“ – tedy, že celá zeměkoule je jeden velký živý organizmus.

„Vědecké důkazy“

Ony „vědecké důkazy“ ovšem sestávají z toho, že řada organismů je velmi dobře adaptována na prostředí, kde žijí („fitness of the environment“) a na skutečnosti řady symbiotických vztahů v živém světě – tedy důkazy, jež pro každého skutečného kreacionistu (vědce, který věří v Boží stvoření) jsou jen nádherná svědectví o Božím projektu přírody (Morris). K těmto myšlenkám se přidává tzv. **antropický princip**, tedy že fyzikální konstanty vesmíru jsou velmi jemně nastaveny a jen tak umožňují existenci života. Tyto konstanty spadají do čtyř tříd a zahrnují např. hmotnost, elektrický náboj a magnetické vlastnosti elementárních částic (kvarky, gluony, fotony atd.), čtyři známé základní síly, rychlost světla ve vakuu, Planckovu konstantu a konstanty charakterizující strukturu vesmíru (rotaci, elektrický náboj, zakřivení atd.).

Moderní zoufalství

Kdo se pozorně zamýšlí nad různými Omyly, které jsem do této chvíle napsal, musí pochopit zoufalství mnohých moderních lidí a důvod tak časté skepse. Vždyť velmi přesvědčivé vysvětlení původu světa, a proč mnoho věcí „do sebe zapadá“ (např. fyzikální konstanty, život v pozemském prostředí, neuvěřitelně složité orgány a orgánové systémy v živých tělech atd.) spočívá v inteligentním projektu toho všeho. Tedy že před vesmírem, naší Zemí a naším životem, před všemi živými organizmy, musela být nutně vysoká inteligence, která tomu všemu dala nejen řád, ale i smysl. Když ale tuto myšlenku z nějakého důvodu někdo zavrhně a začne vše vysvětlovat „přirozeně“ (?) – tedy nepřirozeně náhodou a miliony let, dostane se dříve či později **do obrovské skepse**. Ono to prostě náhodou vysvětlit nelze. Jediné řešení je rezignace - agnosticismus – tedy že se na to přijít nedá!

Jestliže přijememe, že „Bůh neexistuje a náhoda nic neumí“ (nejen že neumí vytvořit život z neživého, ale neumí ani dát životu smysl) – pak ovšem zůstává jen skepse. Proč potom nevypadat docela moderně a netvrdit, že „každý má svou pravdu a vlastně nikdo pravdu nemá a všechno je relativní a pravda je ve všem a všude“? Skepse se pak přenáší do duchovní oblasti, vede ke ztrátě všech morálních principů („Proč bychom měli odvozovat morálku z tradic či Bible, když je to vše falešné?“). Často takový život končí v zoufalství.

Ne moderní, ale velmi stará ideologie

Skepse a agnosticismus není vůbec nic moderního, jsou to staletí staré známé postoje lidí popletených, někdy líných hledat pravdu, a jindy zas neochotných přijmout určité důkazy, které jim nevyhovují. (viz Omyly č. 2-6 i další). Skepticismus je znám hlavně z antiky (řecký filozofický směr) a pak také z doby osvícenství, která by se měla správně nazývat dobou temna, zatímco tzv. „středověké temno“ bylo spíše dobou světla (*Téměř všechno je dost jinak*).

Mluvíme-li o dávném skepticizmu, vzpomeňme na známý rozhovor Ježíše Krista s prefektem římské provincie Judey Pontským Pilátem z prvního století našeho letopočtu: „...Já jsem se proto narodil (říká Ježíš Pilátovi), a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas. Pilát mu řekl: **Co je pravda?**“ (Jan 18:37n) Z této Pilátovy otázky cítíme značnou dávku skepse - rezignace na možnost pravdu poznat. Nic nového.

Kořeny

Profici vymysleli Titanic a amatér Noemovu loď. Amatér je od slova *amare* – milovat. Člověk, který miluje pravdu a touží po ní, může i s málem informací, jako amatér – laik, dojít ke správným závěrům. Na druhé straně může mít člověk encyklopedické vědomosti, ale dělat z nich velmi špatné závěry. Výrok „pravda je relativní“ je u mnoha lidí jen únikem z prázdnoty mysli. Je to také pohodlnější postoj než pravdu hledat, nebo přijmout fakta, která mají důsledek na lidský život (vedou ke špatnému svědomí) a vyzývají ke změně. Tou špatnou reakcí může být bagatelizace poznání.

Již jsem na to mnohokrát upozornil v předchozích omylech, že **pravdu uchopujeme jen vírou**. A zde jsou kořeny moderní skepse. Vírou přijímáme výsledky vědeckých experimentů i filosofických či logických závěrů. Je to proto, že výroky o čemkoli (i o minulosti) jsou vždy potvrditelné až v budoucnosti (viz o tom 30. Omyl). Proto hledání pravdy je vlastně o víře: čemu věřit a čemu ne. Která víra je pravdivá a která omyl.

Každý člověk **musí** něčemu věřit, jinak nelze žít. Člověk, který v možnost nalézt pravdu nevěří, **musí** věřit řadě neuvěřitelných pověr a blábolů (např. že zeměkoule je živý organizmus). I tvrzení, že svět je nepoznatelný a existence Boha nejistá, je jen názor určité víry. I tvrzení, že pravda je relativní a nelze ji nalézt, je jen článkem určité víry, určitého životního postoje. Je to jen další náboženství. **Příjemné náboženství, kde bůh je neznámý, nejistý a nic od nás nechce**. A jako každý omyl a lež, může to být chvíli příjemné, nebo nejisté a tajemně neznámé, ale jen do příchodu *hodiny pravdy*. Kdy se ukáže, na čem jsme svůj život postavili.

32. OMYL

Mnozí dnes věří, že nepotřebují rady ani od Bible ani od papeže ani od farářů ani od křesťanství

V životě je jen velmi málo věcí, na které přijdeme skutečně sami – **a za něco stojí**. Jen málokdo z nás obdrží v životě 1 300 patentů jako Edison, z nichž stejně ale jen menší část našla pak skutečné praktické využití. Většinu věcí se prostě od někoho naučíme (my třeba právě od toho Edisona), tedy převezmeme od někoho jiného. Umění chodit, mluvit, číst, psát, počítat, používat elektrinu i miliony dalších dovedností, které nám v dospělosti připadají jako samozřejmé a „naše“(!) – **jsou jen převzaté**. Nejvíce **našich věcí** jsou omyly, chyby, přehmaty a životní katastrofy – kdy jsme se toho **naučeného** a převzatého a osvědčeného nedrželi, nebo jsme převzali omyl. A také hodně našich věcí je nula – tedy prostě nic.

Ani mnoho stran by nestačilo k prostému výčtu všeho, co jsme získali od rodičů, vychovatelů, dospělých a okolního světa – od umění zavázat si tkaničku u boty a kravatu, přes mluvení cizími jazyky až po schopnost postarat se zas o vlastní dítě nebo staré rodiče. Když se narodíme, „učíme se světu“. Jen velmi pyšný člověk si může myslet, že „to on“, jen on... je autorem svých znalostí a dovedností.

Už i z toho důvodu **je správné učit děti děkovat a vděčnosti vůbec** – protože ne-li vše, pak skoro vše jsou **jen dary**. Počínaje naším tělem, přes dovednosti, které se během života naučíme, až k potravě, kterou konzumujeme, a vzduchu, který dýcháme – vše jsou jen dary. Věci, které jsme si na svět nepřinesli, nevymysleli, ale ani naše rodiče a prarodiče je nepřinesli. I oni je dostali a jen předali, jako třeba semena obilí či ovocných stromů a dovednosti spojené s jejich pěstováním. Bylo to zde a jedna generace to předává druhé.

Nepopírám pokrok, nepopírám, že lidé vymýšlí věci, o kterých se zdá, že to „ještě nikdy nebylo pod sluncem“. Víím, že existuje věda, která jde rychle kupředu (proč to tak je a co to nedokazuje, o tom viz 27. Omyl). Tvrdím však, že **v našich osobních životech** většinou platí: **nic nového pod sluncem** (to řekl král Šalomoun v Bibli). A že jak naše tělo, tak jeho četné dovednosti jsme **jen převzali od jiných**! Ať někdo dokáže opak – že většinu věcí, které během dne používá a se kterými pracuje, vymyslel **on sám** a vytvořil „z ničeho“. Že si sám dal svoje tělo, přinesl „odjinud“ materiál na to, čím se obléká, co používá a v životě během dne dělá, a sám první to vymyslel. Sám vymyslel řeč, písmo, počty, deset prstů na rukou a světlo světa.

Pýcha

Bylo to v jednom diskuzním televizním pořadu o náboženství, kde jsem zaslechl, jak nějaký mladý chlapec pyšně říká: „Nepotřebuji, aby mi radil do života nějaký papež. Sám vím, co je správné, co je dobré a co zlé.“ Málem mi vyhrkly do očí slzy, když jsem si uvědomil, že ten chlapec nemusí být nijak zlý, možná ani nebyl až tak osobitě pyšný – **ale určitě byl strašně naivní a hloupý**. Bylo mi ho líto. Neboť mám kolem sebe pořád spoustu mladých lidí a vidím jejich bolestné životy – do kterých **nikdo (kladně)** nezasahuje, žádný papež, ale ani táta s mámou. Oni o to nestojí a nedovolí to – a někdy nikoho takového ani nemají (a často myslí, jak jsou proto svobodní – viz 29. Omyl).

Papež (obecně) je akademicky vzdělaný člověk, který je celý život obklopen lidmi vzdělanými v nejrůznějších oborech. Jeho značná část života zahrnuje četbu, přemýšlení, získávání zkušeností, velké sebezapření a odříkání. I kdybychom nesouhlasili s jeho úřadem a křesťanským vyznáním, i kdybychom si o něm mysleli to nejhorší, zcela jistě má takový člověk ve zralém věku dost co říci nedospělému mladíčkovi. Zcela jistě by si mohl takový mladík „pískat“, **kdyby si na něj papež udělal hodinu času**. A jistě by mnoho z toho, co by uslyšel, asi hned nepochopil, a byl by to námět pro mnoho dnů, možná týdnů, možná na celý život. Pokud by to tomu chlapci ovšem trochu myslelo.

Tragedie je v tom, že kdyby ten mladík do Vatikánu jel a **tuto možnost i reálně měl**, asi by dal přednost prohlížení chrámu svatého Petra nebo Sixtinské kaple, nebo lízání zmrzliny s Italkami na svatopetrském náměstí než naslouchání papežovi. **Bohužel**. Je to dáno pocitem, že rady nepotřebuje – tedy rady **tohoto druhu** – rady od papeže a jemu podobných. Jiné rady, od svých vrstevníků, z kina, videa, televize, časopisů, reklam atd., hltá asi plnými doušky, stejně jako odborné rady všeho druhu!

Výrobce ví o výrobku nejvíce

Když si koupím novou pračku nebo video, dostanu **od výrobce** návod, jak s těmito výrobky zacházet. Ano, nikdo mě nenutí ten návod číst. Mohu jej zahodit nebo založit. Třeba si řeknu: na to přijdu sám. Mně nikdo nebude radit. Jsem svobodný, nenechám si „do toho“ mluvit nějakou firmou. **A je to pravda**.

Na některé věci člověk může přijít sám, třeba cestou „pokusu a omylu“. Proč si nechat třeba od rodičů radit v manželství, že? Ve druhém třetím manželství už by to člověk mohl tak nějak umět, ne? (mnozí ani po pěti manželství to neumí) Jen je otázka, jak k tomu přijdou ty děti z prvního manželství, že se to jejich táta nebo máma učí až ve třetím? A nejen děti. Jak k tomu přijde celý okolí, na které dopadaly nálady a hádky a **špatný příklad** těch, co spolu neumí žít? A nejen to, proč si má přidělovat trápení sám ten člověk? – nebo je snad něco velmi příjemného platit alimony, dovolovat se někomu vidět svoje vlastní děti, trápit se nad tím, jak se k nim chovat, když je vidím jednou za čas, co si k nim smím a nesmím dovolit, jak mluvit o jejich mámě (a novém „tátovi“), jak jim představit svoji novou manželku (manžela) atd., atd., atd. A trpět nad tím, co z nich vyrůstá, a nemít žádnou velkou možnost to ovlivnit? To jsou snad příjemné věci? Stojíte o ně?

Výrobce nejlépe výrobku rozumí – protože ho udělal. Návod dává tehdy, když výrobek je dost složitý. Ke kladivu se návod nedává, ani k motyce. Ale k mixéru, autu nebo počítači už ano. A co lidské tělo, nejsložitější stroj na světě? Mnoho lidí se pokouší na to přijít – k čemu jsou ty ruce a nohy a pusa a pohlavní údy – a co si s tím vším mohu dovolit. Sami si vymýšlí, co je dobré a co zlé, kam až mohou jít, a kde už je to nebezpečné. Mnoho lidí si vymýšlí vlastní smysl života, proč jsme tady, k čemu to vše kolem je, jak se chovat ke druhým lidem, jak vychovávat děti a žít s partnerem. Tak také svět kolem nás vypadá. Pokus a omyl, pokus a omyl, omyl a omyl a omyl a omyl. **A smrt.** Ani v době, kdy už má mnoho lidí „po záruce“, se nepoučí. Říká se takové přísloví: **mladý hlupák – starý hlupák.**

Výrobce ví, co výrobku prospívá a škodí. Velmi často se nám i bez návodu podaří uvést výrobek do chodu a nějak s ním zacházet. Ale v návodu může být řada cenných rad, třeba jak danému výrobku prodloužit životnost. Nebo abychom se vyhnuli poruchám či předčasnému zničení, případně abychom sebe nebo někoho jiného nezranili – toto vše také platí o našem těle (a duši).

Ano, návod může být podvržený a mohou v něm být chyby (třeba špatným překladem z cizího jazyka). Ale přesto je rozumné si jej přečíst – i kdybychom jej pak měli zavrhnout a „dělat si to po svém“. Stvořitel světa dal každému člověku možnost dozvědět se pravdu o světě a životě, který žije. Nejen Bible, ale i živé Bible, řada lidí dlouhodobě s Bohem žijících, jsou takové návody, jak se nespálit. I sebehorší církve často předávají cenné pravdy o životě a jeho smyslu. A my je můžeme od nich získat, aniž musíme do nich vstoupit. Aniž musíme opakovat jejich chyby. **Každý si může vybrat.** A to udělá jen ten, kdo si uvědomí, že potřebuje pomoc, že si sám nestačí. Je to vlastně ten člověk, kterému záleží, aby jeho život byl postaven na pravdě. Ten se „pokoří“ a učí od druhých.

Pýcha předchází pád

Žid Šalomoun, král Izraele, byl jeden z nejchytřejších lidí starověku a asi všech dob (žil kolem r. 1000 p. n. l.). Napsal mnoho moudrých rad do Bible, které jsou zapsány v knize Přísloví, Kazatel a v Žalmech. Jedna z jeho moudrostí říká, že „pýcha předchází pád a domýšlivost klopýtnutí“ (Přís16:18). Ještě předtím napsal: „Získat moudrost je lepší než ryzí zlato a získat rozumnost je výbornější než stříbro.“(16)

To lidé dnes vědí velmi dobře (informace jsou ceněny, také se mluví o „vývozu mozků“) – žel, opět jen v materiálních oblastech života. Lidé dobře vědí, jakou cenu má vzdělání, jak je pro mladého člověka výhodné vystudovat nějaký obor, nebo se alespoň v nějakém atraktivním odvětví vyučit. To je dobře známo. To bolestné je, že si naprosto neuvědomují, že mnohem cennější, než být dobrým **kolečkem v průmyslové revoluci nebo v materialistickém chodu společnosti**, je umět správně žít. Vědět, k čemu život je, jaké jsou správné postupy v různých životních situacích a jakým směrem napřít svoje síly, čas i schopnosti. Je to o tom papeži! Kdyby byl papež odborník na výrobu zlata ze vzduchu nebo na počítače, měl by před svými dveřmi frontu mladých i starých. Ale vědět „jen něco o životě“? „Na to přijdeme sami“ – a výsledky těchto experimentů jsou všude kolem nás. Stovky tisíc sebevražd ve světě za rok. To je jen část těch lidí, kteří „na to sami nepřišli“. O jiných viz 1. Omyl.

Trp tělo, cos chtělo

Velmi mnoho lidí „jde za tělem“. Jejich duch a duše se orientuje na tělesné, fyzické věci a požitky. Už od mala, v rodině, ve škole i dospělém životě. Cílem je umět to, co vede k tělesným dovednostem, co začlení člověka hladce do materialistické průmyslové společnosti, konzumního způsobu života. Co vydělá peníze a přivodí slast. Jen velmi malé procento rodin a lidí preferuje v životě spíše charakterové vlastnosti. Raději „nemít“, ale „být“. Nebo mít to, co nevede **rovnou** (ono to tam dříve či později vede také) k penězům, majetku, pohodlí a praktickým dovednostem a znalostem, ale k pěkným charakterovým vlastnostem. K poctivosti, pravdivosti, obětavosti, ušlechtilé víře. Toto jsou věci, které dnes nejsou „v kurzu“, málo lidí do nich investuje, málo rodin tímto směrem vychovává svoje děti a jen málo dospělých tyto vlastnosti cení a pěstuje. Málokdo je ochoten pro ně se obětovat.

Výsledkem je sice určitý komfort společnosti (komfort těla), lidé mají tisíckrát víc, než vyžaduje jen prosté **slušné** přežití, ale uvnitř jsou prázdní, chybí jim láska i obyčejná slušnost a ohleduplnost. Mají to, co tělo chtělo. Tělo se má dobře, duch je však podvyživen, naplněn omyly a trpí. A protože je duch primární, zahyne dříve či později i tělo. Proto je tolik sebevražd, alkoholismu a drog. Proto je tolik rozvodů a bolestí v rodinách i mezi národy. Vyrmené, dobře oblečené, měkce usazené tělo v polstrovaném křesle, které se nemusí ani zvednout, aby se mělo dobře (stačí jen dát mobil k uchu nebo několikrát kliknout na počítači) – ještě nemusí být šťastné. A nemusí ani měkce, vykrmené a dobře skončit. Protože to hlavní, základní, to podstatné, co je pro **tělesný i duchovní** život nezbytné, chybí. Ušlechtilá víra. Ta, když chybí, hyne i tělo. Materialistické náboženství je cesta do pekel. Když jim to ale řeknete, vysmějí se vám. Protože si důsledky svého jednání a smýšlení spočítat neumí.

Materialistická společnost „válčuje“ i filosofii svých členů

Je zajímavé si všimnout, jak nejen praktický život společnosti se nese materialistickým směrem, ale i její filosofie. Celá evoluční pavěda vlastně není o ničem jiném, než jak vznikla **těla** živých organizmů **bez projektu, plánu, informace** – tedy bez duchovní příčiny. Je to až kuriózní a naskakuje „husí kůže“, když člověk domyslí, jak **filosofická, kulturní i tělesná oblast** lidské společnosti směřuje k upevnění **filosofie** materialistického, konzumního způsobu života. Jak se i v oblasti myšlení posiluje u lidí víra, že „záleží jen na těle a nejsme nic než tělo“. A to tváří v tvář všem psychiatrům, psychologům, psychologickým poradnám a tisícům knih o tom, jak žít a čelit problémům v nejrůznějších **duchovních** oblastech života (psyché – duše). Také vojevůdci vědí, jak je nesmírně důležitá „bojová morálka

mužstva“ a jejich „duchovní nálada“. Přes všechny moderní „léky na duši“ je hlavním filosofickým bohem společnosti tělo a jeho potřeby.

Prominentní představitel moderní molekulární biologie Američan Joshua Lederberg **definuje člověka** jako "1,8 m dlouhou sekvenci molekul složenou z C, H, O, N a P. Je to délka DNA, která je svinuta v buněčném jádře vajíčka, z něhož člověk vzešel, a v buněčném jádře každé vzrostlé buňky." (*Biologická budoucnost člověka*, Universum 2/2000) Ano, kolem této 1,8 metru dlouhé sekvence DNK a později kolem podobně vysokého těla se točí všechna pozornost moderní společnosti – **k tomu ovšem Bible, papež, farář nebo křesťanství opravdu potřební nejsou. Opravdu ne?**

Důsledky volby

Důsledkem této „**volby mládí**“ (tj. nepotřebuji duchovní rady od nikoho...) je mnoho duchovních i tělesných trápení během života. Občas lidé umírají uprostřed relativního komfortu, **ale sami**. Tělo je samo, bez Boha i bez lidí. Bez pocitu naplněného života a bez jistoty, co dál, co bude, jestli to všechno mělo nějaký smysl. Když je člověku osmnáct či třicet, moc ho tyto věci netrápí. Ale právě v těchto letech si toto trápení mladý člověk připravuje, pilně na něm pracuje a **zasívá ho. Sklízet bude později**. A když mluvím o mládí, myslím tím i „mládí lidské společnosti“. I tam platí, že co zasívají dřívější generace, pozdější to sklídí. Když předchozí generace pohrdly úsilím o spravedlnost, touhou po pravdě o smyslu života, když zanedbaly výuku svých dětí ve směru ušlechtilé víry a nahradily ji výukou materialistických informací – děti pak „hříchy svých předků“ sklízí samy na sobě! Ve svých **přítomných** dějinách.

Revoluční pokrok do pekel

Roman Joch píše ve stejnojmenném článku: „Ale v tomto případě – pokud ovšem sdílíte pokrokářskou interpretaci dějin – máte velíky, já bych řekl neřešitelný problém vysvětlit, odkud se nacismus a komunismus – totalitarismy 20. století – vlastně vzaly. Skutečně, odkud? Když už od dob renesance vývoj šel od dobrého k lepšímu, kde se vzal ten podivuhodný „regres“ 20. století, který málem vyústil v nukleární holocaust lidstva na naší planetě? Spadl nám snad s nebe? Přemýšlivější pozorovatel dějin si uvědomí, že nešťastný vývoj v 20. století musel mít přece nějaké své kořeny, politické, intelektuální i filosofické; nejspíš musel být vyvrcholením procesu, který v průběhu dějin doutnal, sílil, až se ve 20. století prudce provalil na povrch právě v podobě totalitarismu.

Když si přemýšlivější pozorovatel dějin toto uvědomí, přirozeně ho napadne, že to s tou pokrokářskou interpretací dějin nemůže být až tak žhavé. Pak ale přestane být pokrokářem a stane se konzervativcem. Jinými slovy, konzervativcem je člověk, který si je vědom tragiky 20. století, a proto si uvědomuje, že jí i něco negativního muselo nutně předcházet.“

Citoval jsem z článku, který je polemikou s profesorem Skalickým, proděkanem Teologické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. Ten, podle Romana Jocha, konzervativcem rozhodně není. Obhájí Francouzskou revoluci (1789-94), že byla „za svobodu občana a člověka ve státě“. Joch říká, že vedla snad jen ke svobodě „hlav odpoutat se od trupů těl v důsledku ‘osvobozujícího’ dopadu ostří gilotiny.“... Teror jakobínů, předchůdců nacistů a komunistů, vyústil nakonec v diktátora Napoleona nad celou kontinentální Evropou. Říci, že tato revoluce byla za svobodu člověka, je asi jako říci, že kanibal má rád lidi... (Roman Joch, *Revoluční pokrok do pekel*, Distance 2/2000).

Nepotřebuji žádné rady do života

Opravdu, kdo chce špatně skončit, nepotřebuje žádné rady. Vždyť „komu není rady, tomu není pomoci.“ Život lze prožít bez rad, „jen tak“, formou pokusu a omylu. Takový život je však sám jedním velkým omylem, a podle toho také vypadá a končí. „**Všechno dobře dopadne**“ je pochodová píseň na cestě do pekla. To platí na úrovni jednoho lidského života i celé společnosti. Je opravdu velmi zajímavé zamyslet se, proč se třeba severoamerická společnost během půl tisíce let své existence vyhnula všem těm Napoleonům, Hitlerům, Stalinům, Brežněvům, Maům, Pol-Potům a Saddámům Husajnům. Přitom byla tvořena z větší části původně evropským obyvatelstvem. Je to společnost jistě moderní, vlastníci špičkové technologie, zcela jistě v průměru silně nábožensky založená, i když multireligiózní a multietnická. Zachovává si četné středověké rysy (trest smrti), píše Roman Joch ve zmíněném článku. A pokračuje:

„Vývoj v anglosaském světě – a především v Americe – je vývojem, kterým Evropa mohla jít, kdyby se nevydala cestou Francouzské revoluce a jejích dědiců. Miliony lidí na evropském kontinentu by pak nebyly musely zemřít násilnou smrtí. Jistě, moderní Amerika dneška již není tím, čím byla Amerika otců-zakladatelů. Etatistická (stát zasahuje do života lidí), relativistická a utopická koroze, jež vymazala civilizaci v Evropě, ji nyní vymazává i v Americe. Ale tato koroze není americkým výtvorem, nýbrž evropským importem. Západní civilizace v Evropě je již mrtvá; v Americe se stále ještě alespoň vede zápas za její zachování a přežití. Jak dopadne, nelze nyní ještě říci.“

Nejde mi zde ani o rozbor příčin, proč Severní Amerika šla jinou cestou, než evropské státy, ani mi nejde o „oslavu Ameriky“. Jedno je však zřejmé. Americká společnost **nezavrhla rady Bible** tolik, jako Evropa. Bible se na mnoho staletí stala **nejčtenější, nejvydávanejší a nejváženější** knihou Ameriky. Celá staletí byla čtena takřka v každé rodině, americká ekonomika, justice i škola jsou ovlivněny Biblí – a to i přes striktní svobodu vyznávat si jakékoliv svoje náboženství, nebo být ateistou. Chtě nechtě, přes všechnu svobodomyšlnost a důslednou odluku církve od státu, je americká společnost nasáklá duchem Bible tak, jako houba vodou. To nelze popřít: dá se jen pozorovat, že houba pomalu vysychá. A čekat neblahé důsledky tohoto procesu (zda půjde Amerika cestou Evropy).

Učitel a žák

Kdo chce stát na pevných základech, **at' si nechá radit**, a ani moc nekouká, jestli mu radí někdo sympatický či nesympatický. Nemusí vždy každou radu poslechnout (jsou také špatné rady a špatné věci, které se táhnou z minulosti), ale je rozumné naslouchat *čestným a moudrým* lidem. Hlavně mladí lidé by měli vyhledávat rady z oblasti „umění žít a ušlechtilé smýšlet“. V křesťanství (i v jiných náboženstvích) hrál vždy velkou roli **učitel** (guru), který **vedl svoje žáky**.

Na rozdíl od současných učitelů ve školách měl tu výhodu, že se svými žáky (učedníky) **žil a stále pobýval**, takže je neučil jen teorii, ale i praxi (a praxí). Je velká škoda, že tento způsob vyučování zanikl a existuje již jen okrajově, a to i na půdě křesťanství. Lidé vyslechnou kázání a jdou zpět do svých domovů a životů, což je slabé. Forma učení **učitel-učedník** se dnes již převážně praktikuje jen na

úrovni teoretických lekcí, kázání, přednášek, seminářů či knih. Společné pobyty a společný život, kdy žáci mohou pozorovat učitele v praxi ve dne i v noci, jsou už jen výjimečné (ojedinělé komunity) nebo krátkodobé. Důvod je prostý: **je to náročné (hlavně pro učitele, ale i žáky)**. Je náročné žít tak, aby mi každý viděl „do karet“ - tedy do soukromí. Kromě jiného je i toto důvod, proč se taková „škola“ dnes už moc nepraktikuje. Ale i kdybychom se k ní více nevrátili, vraťme se k Bibli a její moudrosti. Vraťme se k radám „od výrobců“.

„Nikoli rozvážně kupředu, nýbrž rozhodně dozadu, neboť před námi je propast.“
(Bedřich Schwarzenberg)

33. OMYL

Mnozí dnes věří, že Ježíš Kristus byl jen jeden z mnoha moudrých filosofů a učitelů minulosti

Jeden z **mnoha**? Kterí jsou ti další, jemu podobní? Byl **prokazatelně největší osobností** v celé historii lidstva. Převyšoval všechny moudré filosofy a učitele minulosti i přítomnosti především tím, že byl od narození až do smrti **bez hříchu** (jednou vyprovokoval přítomné slovy: „Kdo z vás obviní mě z hříchu?“ – Jan 8:46). Naprosto nesrovnatelný byl jak svými výjimečnými **činy** (zázraky i obrovským osobním sebeovládáním a sebezapřením), tak i **slovy** (jeho myšlenky i život byly a jsou námětem bezpočtu knih, divadelních her, výtvarného umění, filmů, poezie, přísloví a hlavně inspirací milionů lidí k činům lásky a obětí).

Kristovým vystoupením začala **většina** světa počítat **nový letopočet** – tj. „**po Kristu a před Kristem**“ (komunisti, jako všichni darebáci, měli z Kristova vlivu hrůzu, a tak se snažili jeho jméno vymazat i tím, že prosadili psaní „p. n. l.“ a „n. l.“). Kristovo pozemské vystoupení dalo vznik druhé části Bible – Novému zákonu (27 knih). Bylo to křesťanství, ne Spartakovo povstání, co vedlo k pádu římského otrokářského řádu (otrok i otrokář se stali křesťany a bylo po otroctví) i samotné římské říši.

Způsob *křesťanského* myšlení umožnil rozvoj moderní vědy experimentální metodou (Dr. Charles Thaxton *Duše vědy*). Mimo jiné i proto, že křesťané hmotu a svět nikdy nezbožštili (viz Gaia současných pohanů v 31. Omylu). Věděli, že **svět není Bůh**, ale stvoření - lze jej zkoumat, podmaňovat, testovat jeho zákonitosti a využívat je v náš prospěch. Nám to připadá samozřejmé, ale pro stará i nová panteistická náboženství či pohané kultury to tak samozřejmě nebylo a není.

Kristus a církev a tělo

Kristus nikdy nekladl váhu na organizaci, budovy, kartotéky, byrokracii a lidskou hierarchii. (Nenechte si říkat 'mistře, otče, vůdče'... jeden je váš Mistr, vy pak všichni bratři jste. – Matouš 23). Vždy kladl jasné dělisko mezi lidi jemu jednoduše poslušné, a mezi ty jen pod jeho jménem „organizované“, z nichž mnozí mu neporozuměli. Dobře věděl, že mnozí zradí (Jidáš byl jeho nejbližší příbuzný), i když se budou tvářit jako přátelé a nazývat se jeho jménem (křesťané – viz 19. Omyl).

Kristus také nekladl váhu na péči o tělo. Neučil lidi, jak se starat o bydlení, šaty, peníze, hygienu, zdraví. Říkal, že toto vše (potřebné) přijde jako vedlejší efekt správného smýšlení. Těžištěm jeho zájmu byl duchovní stav člověka. Jak má člověk smýšlet, mluvit, které hodnoty vyznávat. O co se má člověk snažit a co může zanedbat a doslova „hodit za hlavu“. Kristus vysvětloval, kde má mít Boží člověk svůj poklad – tedy střed svého zájmu. Nikoli ve svém výpisu z účtu, nikoli v dobře zařízeném bytě, krásné vile či autě, ani ne v šatech, kterými je dekorován. Tak jako hodnotu člověka nevytváří organizace, ve které je členem či kam chodí, tak ji nevytváří jeho zdravotní stav, velikost jeho majetku či krása šatů nebo těla. Toto vše chápal Ježíš jako nehodné zájmu člověka – pokud něco z toho je nutné k životu, Bůh to automaticky dá tomu, kdo Krista poslechne. Side-effect.

Kdo toto pochopí, nemá problém s tím, proč je tolik církví, různých náboženských organizací, nesoucích Kristovo jméno či jména odvozená od jeho působení (apoštolská církev, letniční c., katolická c., evangelická c., baptistická c., adventní c., křesťanská c. atd., atd. – úmyslně nepíšu velká písmena, protože je mnoho odvozenin všech těchto názvů). **Kdo toto pochopí**, nemaskuje **trapně svůj nezájem** o pravdu (o víru v Boha) tvrzením „nemám rád organizovanou víru“... (a proto si nechám tu svoji nevíru). To je přece každého věc – jako se nikdo nemusí hájit, že „není zlatokop“ a vysvětlovat, proč není. Jde jen o to, aby si pak nestěžoval, že „žádné zlato nemá“! Že žije ve zmatku a bez pravdy.

Kdyby církve rozdávaly peníze, to by mnoho lidí „najednou mělo jasno“ – **byly by fronty!** Nikdo by se nevymlouval na chaos a odrazující organizovanost. Komu jde skutečně **o pravdu**, tak ji hledá, zmatek nezmatek, a najde. **Kterákoliv** církev je v hledání Krista (a jeho učení) výbornou pomocí. Je to něco jako v knihkupectví. Také si nestěžujeme, co je tam knih, ale hledáme tu, která nás zajímá. Neříkáme: tam nepůjdu, je tam zmatek, nenaplnuje mě to tam, nevyznám se v tom. „Kdo chce, hledá způsoby, kdo nechce, hledá důvody.“

Únava

Dnes je **formálně** křesťanství nejrozšířenější náboženství na světě s více než miliardou vyznavačů. Jako u všech **lidských** hnutí, také na masově se šířící křesťanské organizace **přišla „únava“** – duchovní i fyzická. Roku 313 n. l. bylo křesťanství ediktem milánským vyhlášeno státním římským náboženstvím Konstantinem Velikým a jeho spoluvládce Liciniem. Bylo to po staletích pronásledování. To přispělo k větší profánnosti (zesvětštění, zkažení) praktického života církví. Kristus **odmítl stát se králem**, ale jeho „následovníci“ to neodmítli. Neodmítli ani jiné věci, bohužel: hromadění majetku, pronásledování protivníků, světskou kariéru, workoholismus pro svět místo pro misii atd.

Mnozí zradili Krista a „usnuli“ ve víře a v následování – zatímco ve světských starostech zůstali převelmí bdělí! Při pohledu na řadu křesťanů by si člověk udělal úplně jiný obrázek o Kristově učení. Řekl by si, že asi učil: hodně pracujte pro své pohodlí, usilujte o pěkné šaty, vybavte své byty drahými věcmi, neztrácejte čas marnými modlitbami, dbejte na to, abyste měli vždy dost peněz, nejdůležitější je vnější čistota, na té vnitřní tolik nezáleží, o nikoho se nestarejte, milujte především sebe a své rodiny, hodně cestujte a

užívejte si života plnými doušky a na mě zapomeňte. Důležitý je tento život, o nějaké nebeské království se nestarejte, nikomu o mně nevyprávějte.

Únava přišla také z **čekání na druhý příchod Krista** (on jej předpověděl, ale bez udání data). Někteří mysleli, že se Kristus vrátí po svém odchodu (nanebevzetí) brzo. Je pozoruhodné, že toto vše („únava a usnutí“ **všech** svých následovníků) Kristus předpověděl jako jedno ze znamení konce světa (26. a 27. Omyl).

Kristova oběť

Kristus byl **Starým zákonem** dávno předpověděný **obětní beránek za hříchy světa**. Křesťanství vychází ze starozákonního, Bohem zjeveného učení, že zdraví, život, radost a pokoj, to vše **stojí a padá s poslušností Boha**. Protože od prvního člověka (Adama, ne evoluci) se po světě rozšířil hřích jako rakovina (tj. **neposlušnost** vůči Bohu a jeho zákonům), přišla tím do světa nemoc, smrt, trápení a nepokoje. Tento „stav zmaru“ se přenesl od člověka, koruny stvoření, i na zvířata a rostliny a celý svět. Člověk se stal špatným hospodářem a uvedl zemi do chaosu a trápení. Stal se tonoucím, který se ale nemůže sám vlastní rukou vytáhnout na břeh. Snaží se o to pomocí medicíny, vědy i techniky, pomocí náboženství, dobrých skutků a duchovních aktivit, ale možné to není. **Tak, jako se mrtvá hmota nemůže sama oživit** (viz 2. Omyl), **tak si hříšný člověk nemůže dát bezhříšnost, a tím věčný život.**

Nový zákon je o cestě ven z tohoto stavu. Bůh poslal toho, jenž nikdy nezhrěšil, a tudíž měl věčný život, Krista. Život věčný lze ztratit jen hříchem – ne násilnou smrtí těla (Mat 10:28). Násilná smrt Kristova těla umožňuje člověku napojit se na jeho tělesně (fyzicky) přerušovaný život, který tak (vlastně nepřerušovaný) pokračuje v jeho následovnících. To se týká i těch před Kristem i těch, kteří o něm nikdy neslyšeli – vysvětlení je v 19. Omylu. V podstatě se to rovná novému stvoření. Kristus jako by posunul svět před Adama, před okamžik jeho zhrěšení, kdy celé lidstvo bylo dosud bezhříšné v Adamovi. (Adam a Eva se v Bibli chápou jako jeden člověk, Adam v Bibli často znamená lidstvo.)

Kristus posunul duchovně svět před Adama a dává každému novou volbu ze dvou otců. Každý si může vybrat, jestli chce za otce Adama s jeho neposlušností vůči Bohu, nebo Ježíše, poslušného až do smrti. Toto je volba duchovní, je to rozhodnutí rozumu i citu. Proto je může udělat každý člověk na světě, ať žil před Kristem, vedle pozemského Krista nebo se narodil daleko od něj, geograficky či časově. Toto rozhodnutí dělá přirozeně a automaticky každý, kdo žije – tím, jaké hodnoty si ve svém životě volí, čemu dává přednost, k čemu inklinuje, jak smýšlí. Nejde o celkově slušný život, nejde o to, jestli se člověk nikdy nedostal do vězení a nezhrěšil, jde o nejhlubší náchylnost člověka k dobrému či zlému. Poslední slovo si pak nad každým z nás ponechává soudce nejvyšší. „Smiluji se, nad kým se smiluji“, říká Bůh. Moderními slovy politika: Spása člověka je závislá na Boží volbě s přihlédnutím k člověku, jeho víře, nejhlubšímu směřování i skutkům.

Již jsem vysvětloval v 19. Omylu, že si můžeme představit Kristovu oběť také tak, že za nějakého zločince (Adama), odsouzeného na smrt (následkem hříchu), se nabídne jiný člověk (Kristus). Ten samozřejmě nemůže být sám ve vězení (následkem hříchu). Skutečný viník (hříšník) pak může být propuštěn (spasení člověk). Tento příklad má miliony obměn a chce jen ukázat na podstatu věci: Kristus za nás žil tak, jak my to nedokážeme – bez hříchu. Tím si život, který měl od Boha Otce, zachoval (nepodleh hříchu a život neztratil, jako Adam a my). Kristus si život zachoval, ale neponechal (on šel na popravu dobrovolně, bylo to jeho pozemské poslání). Kdyby si život ponechal, odmítl jít na popravu, žil by zde na Zemi dodnes, protože by nezestárl a neumřel tzv. přirozenou smrtí – ta je jen důsledkem hříchu. Ale my, hříšní lidé, bychom zůstali v hrobě, bez spasitele. Jaký to má ale smysl a pro koho? K čemu je to prakticky dobré? Není to všechno od skutečného života jen vzdálená teorie?

Taková oběť má smysl jen pro toho, kdo **opravdu touží** zbavit se hříchu. Kdo touží být jako Kristus. Zde vidíme, jak nesmyslné jsou takové ty řeči: „oni se vyzpovídají a jdou hřešit dál“ apod. Nikdo, kdo chce mít Kristův charakter, nebere na lehkou váhu jeho oběť. Nikdo z nich „nehřeší proto, že se pak může vyzpovádat“. Ti ostatní si mohou dělat, co chtějí. Nemusí se vymlouvat, že nejsou zlatokopové. Nikdo je nenutí, aby byli. Kristova oběť má smysl jen pro ty lidi, **kterým vadí zlo, špatnost a hřích** – a sami jsou slabí. Tito lidé nalézají v Kristu cestu k Bohu (protože k Bohu lze přijít jen bez hříchu a oni k němu přijít chtějí), nalézají v Kristu nejhlubší pravdu o sobě (o svém nitru, svědomí, zrádnosti srdce atd.) a inspiraci a sílu k odpouštění druhým. Kristus ukázal hranici dobroty: tou hranicí je smrt. Když někdo řekne: dobrota musí někde končit („to bychom dopadli“), pak křesťan ví: dobrota končí smrtí. Dokud jsem naživu, neudělal jsem pro bližního vše! A proto není pravdivý výrok: „Už jsem pro toho člověka udělal všechno“. Dokud je křesťan naživu, nemůže toto oprávněně říci.

Jak přijmout Krista?

Má-li člověk získat něco tak vážného, jako je těsné spojení s Bohem, a stát se Kristovým následovníkem, pak to vyžaduje **důkladné porozumění**. Pochopit, oč jde. Kristus často poukazoval na to, že nejde jen o nějakou citovou záležitost, ale důkladné **zvážení všech pro a proti**. Varoval, že cesta s ním (za ním) je úzká, bolestná a náročná, že je to cesta kříže a s křížem. Na počátku této cesty stojí odřeknutí se světa i vlastního života, odřeknutí se majetku, sebe sama i nejbližších. Kristus vyžaduje celého člověka, a není možné ponechat si nic z toho, co člověk měl před setkáním s ním. Tím, že řada lidí **takto** svoji cestu za Kristem nenastoupí, prožívají pak schizofrenii a trápení. Jsou to pak rozpolcení, částeční křesťané. To byl a je pořád velký problém – „křesťanství na půl úvazku“.

Můžeme si to přirovnat k zamilování se. Víme dobře, jak se může člověk zamilovat, ale nebýt si jist, jestli ve svém vztahu pokračovat. Oheň se stále více rozhořívá, jak spolu ti dva tráví mnoho času, jsou si blízko a dotýkají se jeden druhého, ale to ještě víc zvyšuje bolest a nejistotu, zda se nerozejít. Na jedné straně se bojí, že rozchodem o něco pěkného přijdou, na druhé straně se bojí, že to nedopadne dobře, protože jsou věci, ve kterých si nerozumí a které nad jejich vztahem zavěšují velký otazník. Trápení a rozpolcenost se tak jen zvyšuje.

Podobné je to s člověkem, který by rád dal svůj život Kristu, **ale zároveň si jej ponechal**. Rád by se pro Krista všeho zřekl, ale také to všechno potřebuje. Chtěl by jít za Ježíšem, ale zůstat, kde je. „**Dvěma pánům nelze sloužit**“, řekl jednou Kristus. Možná, že zde čekáte nějakou chytrou radu, ale ona neexistuje! Buď jsem zemřel sobě i světu, nebo žiju dál a Krista nemám. **Jiné řešení není**. Jít chvíli na sever a chvíli na jih opravdu nevede k cíli. Mezi Kristem a ďáblem není žádný most ani zlatá střední cesta. Tak ani mezi Kristem a tímto hříšným světem. Chceme-li mu pomoci, musíme jej opustit a jít cele za Kristem.

Řešení, které nic nevyřešilo

Zmíněný problém jak jít plně za Kristem a při tom si nechat „svůj svět“, trápil lidi od prvního století až dodnes. Zajímavě ho „vyřešila“ katolická církev (i jiní). Prostě rozdělila věřící na „klérus“ (kněží) a laiky. Kněží se „**zástupně**“ plně oddali Kristu za laiky. Neženi se, nemají světská zaměstnání, věnují se cele duchovní práci, a jsou prostředníky mezi „lidem“ a Kristem. Laici se žení, normálně pracují, vydělávají peníze, pečují o majetky a žijí do značné míry „ve světě“. Tím mohou také hmotně podporovat svoje „prostředníky“. **Je to řešení, které ale nic neřeší.**

Rozhodnutí pro Krista nemůže udělat jeden člověk za druhého. To musí učinit každý sám za sebe. Nemohu si zamilovat Krista na 10 % s tím, že zbylých 90 % doplní můj kněz, nebo mnišský řád. Není možné, aby tzv. laik žil jednou nohou ve světě a jednou u Krista s tím, že jeho kněz za něj bude oběma nohama u Krista. To opravdu v křesťanství nejde. Za jednoho vězně nemůže jít do vězení jiný vězeň, když už ve vězení sám je! Kněz je hříšný, smrtelný člověk, stejně jako laik v jeho farnosti, a každý se musí pro Krista buď naplno rozhodnout, nebo zůstat starým člověkem. Řešení katolické církve (tím neříkám, že mnozí katolíci – laici i kněží – nejsou opravdoví Kristovi lidé) je v rozporu s Kristovým duchem. **Je to nová záplata na starý pytel.** Záplata se utrhe a díra je ještě větší. Naštěstí mnoho katolíků se tím neřídí. Rozhodnutí, do jaké míry půjdu praktickým životem v Ježíšových šlépějích, musí učinit každý člověk sám pro sebe. Spočítat náklady a vykročit.

Kristus se nehodil do žádné doby

Kristus se nehodil do žádné doby, protože je nadčasový. Spojí-li se s Bohem i nepatrný, hříšný člověk, **stává se velikým a silným**, podle rovnice: **0 + Bůh = Bůh**. Protože se Kristus nehodil do žádné doby, každá doba ho může mít jako svůj vzor a inspiraci pro řešení svých problémů. V každé době, kultuře i typu vlády **může** hrát Kristus roli katalyzátoru, světla či soli. Totéž jistě platí o těch lidech, kteří se s Kristem ztotožnili a žijí s ním. Proto Kristus nabízá vybudování spravedlivé společnosti. Ne rovnováhou zbraní, silnou ekonomikou a demokracií, ale **sebeobětující se láskou**. To platí i v manželství.

Kristus totiž přinesl jasnou odpověď na otázku, proč se i ty nejkrásnější cíle a počáteční nadšení nakonec zkazí. Proč třeba prvotní zamilovanost dvou lidí skončí v jakémsi stereotypu – anebo hůře. Nadšení různých pěkných hnutí a jejich vysoký počáteční náboj postupně vyprchá a mizí a přichází nepřekonatelné problémy, často rozpad a konec. Na průkopnické začátky se pak vždy nostalgicky vzpomíná. Kristus ukázal proč.

1. Hřích má rozkladné účinky a rozpínavý charakter – je-li **počátečním nadšením pouze zatlačen**, „slisován“, vrací se dříve či později zpět v ještě větší síle, jako pružina. Je-li vypuzen dveřmi, vrací se oknem. Úplně jej odstranit (vyhrát nad ním, vykořenit jej) dokázal **jen Kristus svojí smrtí**.
2. **Jen ve stálém spojení s Kristem** je možné dosáhnout nad hříchem trvalého vítězství. Jen podle pravidel, která on sám dal. Jiná cesta končí krachem, i kdyby měla jméno „křesťanství“. **A naopak** - více o tom 16. a 19. Omyl.

K bodu jedna: počáteční nadšení dvou zamilovaných lidí, kteří si v první fázi své známosti dovedou tolik odpouštět, mají tolik společných plánů a jeden ustupuje druhému, jen aby spolu mohli být, – to vše vypůsobí **jen** zatlačení a slisování hříchu, který je hluboko v nich. Mimo jiné i touhou po sexu, po partnerovi, po lásce. Na chvíli tak ustoupí i sobectví, hluboce zakořeněné v každém z nás. Ale skutečná láska to není – ta vzniká až spojením s Kristem (není-li vedle erós i agapé, vztah se rozpadá). To proto, že má-li se nějaký vztah nerozpadnout následkem silně korozivní povahy hříchu, musí se tento vztah vybudovat od nuly (tedy nejprve projít smrtí s Kristem, rozpadem staré osobnosti, a s ním začít nový život). Proto se po čase začne mezi dva zamilované vkrádat (dosud potlačovaný) hřích a tento vztah ničit, pokud mezi nimi není Kristus (pokud alespoň jeden z nich neuvěřil, nedal Kristu svůj život). Pokud žádný z nich **sám sobě** nezemřel a na Krista se nenapojil, není šance. Totéž platí o četných krásných hnutích za spravedlnost, bratrství, pro nějakou dobrou věc a proti různým nešvarům. Bez Kristova typu života (osobní oběti, ke které sílu dává Ježíš) končí často mnoho dobrých snah „pod gilotinou“ sobectví a v marazmu zla, násilí a frustrace. Nepřipomíná vám to něco z vašeho života?

K bodu dvě: Spojení s Kristem nelze obelhat či nějak uměle vyhnat („rychlokvasit“). Když se chci přihlásit na vysokou školu, je dobré předem vědět, co mě čeká. Že to bude mnoho let odříkání, nepřijemného memorování, chopení na přednášky, cvičení a traumatizující zkoušky. Mnohé slasti života si student musí odříct. Nebylo by rozumné toto vše adeptům zatajit a tvrdit, že studium je něco jako příjemná dlouhá dovolená, a teprve postupně jim vyjevovat celou pravdu a „přitrzovat“. Tak také Ježíš upozorňoval, že cesta za ním je úzká a je to cesta utrpení a je rozumné spočítat hned zpočátku náklady. **Teprve až na jejím konci je život** – ten radostný život s Bohem, který však **zodpovědným nástupem** na tuto těžkou cestu začíná již na jejím samém začátku, vlastně uvěřením Kristu. To podstatné je však uvěřit reálnému Kristu dle historických evangelií, ne takovému, jaký by se mi líbil a kterého jsem si třeba z Bible „vypreparoval“. Třeba takový ten příjemný a neškodný „Ježíšek“ pohanských vánočních bakchanálií.

Lidé se Krista bojí

Mnohokrát jsem si v životě uvědomil, jak moc velkou hrůzu lidé z Krista a jeho nároků mají. Dokonce i četní kazatelé mají strach, aby někdo nevzal Kristova slova „až moc vážně“. Sám jsem ve svém životě tento strach také prožil. Kladl jsem si otázku, jestli jsem schopen vést někoho a spolupracovat s tím, **kdo by vzal Kristovo učení vážněji (opravdověji) než já sám**. Co kdyby byl můj žák zapálenější pro Krista než já?

Tento strach, že Kristova absolutní čistota, absolutní nárok na poctivost a pravdivost a stoprocentní nasazení času pro dobrou věc **ukončí** všechny plytké a povrchní aktivity dosavadního života, **je obrovský a paralyzující**. Může vést k povrchnímu křesťanství, nebo k jeho úplnému ignorování, nebo **k náhražkám**. Proto dnes tolik kvete jóga a východní kultury, protože jejich nároky jsou o mnoho menší než Kristovy. Dávají trochu uspokojení lidem přesyceným materialismem, ten mu ale ponechávají. Nic mu neberou, jen vylepšují to, co je. Jde o náhražku, která ke skutečnému Kristu může nakonec vést, ale i nemusí. Tyto náhražky se tu a tam prezentují tvrzením, že křesťanství se již přežilo, že „východní kontemplace“ jsou hlubší a více spojí s Bohem. Jsem přesvědčen, že v pozadí je jen strach z vysokých Kristových nároků a touha nějak je obejít. Bez Kristovy operace (s ním zemřít a vstát z mrtvých) však dát nový život nejde. Je to jen foukání na nezhojitelný nádor. Balzamování mrtvého.

Víra bez skutků

Křesťanství je bez skutků málo zajímavá teorie. Kristus udělal skutek, který nedokázal nikdo jiný. **On se nechal chytit, týrat, soudit a mučit k smrti, a přitom se tomu všemu mohl vyhnout.** Navíc jeho tělo bylo zdatnější, zdravější než naše – nebylo otupené a více cítilo bolest. Tak obrovské sebeovládání nikdy nikdo nikde nedokázal. Proto u Krista mluvíme o nejvyšší (Boží) lásce. Také proto je s nikým nesrovnatelný. Kdyby byl pozemský Kristus nezemřel násilnou smrtí, nezemřel by nikdy, tak jako Adam s Evou, kdyby byli nezhrěšili. Kristus neměl hřích, proto měl věčný život, nezestárl by a nezemřel. On však toto vše dal jako oběť za nás.

Jen si představte, že byste měli svoji oběť někoho zachránit. Víte, že vás mají kvůli tomu odvést a zavřít – **neutečete?** Řekněme tedy, že neutečete, necháte se odvést, ale oni vás začnou bít. Vy ale pořád ještě můžete kdykoli utéct – **neutečete?** Dobře tedy, necháte se bít a týrat, ale víte, že vás navíc odsoudí k šestihodinovému bolestnému umírání – **neutečete, když je to stále možné?** Necháte se odsoudit a odvést na popraviště přesto, že to je **jen na vás?** Necháte si na kříži probít ruce a nohy hřebíky, zůstanete na něm viset přes hrozné bolesti, budete se dusit až do smrti, i když můžete požádat Boha, aby to vše zastavil? **Nepožádáte?** Z toho důvodu nechápu nikoho, kdo hledá inspiraci a sílu pro svůj život u kterékoliv jiné dějinné postavy, než u Krista. Je snad někdo srovnatelný s Ježíšem? Znáte takové jméno?

Kristus se mohl do poslední chvíle vyhnout bolesti i smrti. Lidé, kteří to nechápou, mohou jeho chování nazvat hloupostí, zbytečnou obětí, fanatismem, ale on věděl dobře, co dělá. A upřímný člověk si přizná, že nikdo jiný by toto nedokázal. Proto můžeme Kristovu lásku a čistotu nazvat **nejvyšší**. Proto nemá žádný smysl hledat někde **náhrazky**. Proto jen spojením s ním můžeme dosáhnout podobného charakteru. Tomu ale mnozí **nechtějí rozumět!** Kristu je možno se smát, nesouhlasit s ním, ignorovat ho, nebo milovat – ale nejde ho ničím nahradit. Na jeho život nikdo nemá. A protože se lidé Kristových nároků bojí, hledají všelijaké náhrazky, nebo alespoň popírají jeho historickou existenci – prý se to nestalo! Lidé si to vymysleli.

Historické skutečnosti - proroctví

O věrohodnosti Bible jsem psal již ve 26. a 27. Omylu. Nyní jen stručně o Ježíši jako historické postavě 1. století našeho letopočtu. Ve Starém zákoně je více než 300 proroctví, která se splnila při Kristově prvním příchodu. Přes pět století věděl celý izraelský národ dopředu, **kdy** se Kristus narodí – podle proroctví v knize Daniel. Proto bylo jeho narození v 1. století očekáváno. Těžko se mohl Ježíš nějak úmyslně podle toho zařídit. Proroctví říkala, že bude z **kmene Juda** (kmenů bylo dvanáct), z rodové **linie krále Davida**, a že bude **zabit**. Dnes nám to může připadat samozřejmé, ale ne tehdy – mnozí židé doufali, že Kristus se stane králem, osvobodí je od římské nadvlády a bude panovat na věky. Možná i Jidáš měl tyto představy, které se nenaplnily, protože byly falešné.

Starý zákon předvídal **stovky let předem**, že Kristus se narodí z **panny**, že **vjede s velkou slávou do Jeruzaléma** a bude **zrazen za 30 stříbrných**. Předpovězeny byly i detaily jeho **ukřižování**, a to stovky let předtím, než tento způsob popravky zavedli Římané! Také o **smyslu jeho smrti** (že nezemře za svoje viny, ale za naše), o **vzkříšení** a o dalších věcech čteme mnoho let před Kristovým příchodem.

Kalifornský matematik profesor Petr Stoner učinil v jedné ze svých tříd **zajímavý experiment**. Pokusil se určit pravděpodobnost **náhodného** splnění pouhých 48 proroctví o Kristu. Každý student dostal za úkol zkoumat jedno určité proroctví a stanovit statistickou pravděpodobnost jeho náhodného splnění. Například 700 let staré proroctví (Mich 5,2), že se Kristus narodí v Betlémě, má pravděpodobnost **jedna ku počtu všech měst** v Izraeli. Tímto způsobem bylo vyhodnoceno 48 proroctví ze Starého zákona. Výsledná pravděpodobnost (součin jednotlivých pravděpodobností) byla **1/10¹⁸¹**. (Dr. Henry M. Morris: *Bible a současná věda*). Tedy extrémně malá, rovnající se v realitě **nemožnosti**.

Historicitu novozákonních knih

Profesor F. Bruce (Univerzita v Manchesteru, Anglie) říká: „Z nějakých důvodů existují lidé, kterým je ‘svatá kniha’ podezřelá už sama o sobě a požadují pro ni mnohem přesvědčivější důkazy než u obyčejného světského pohanského spisu. Pro historika platí stejná měřítka pro oba druhy knih.“ (*Věrohodnost Nového zákona*, str. 11). **Existuje asi 5 000 (!) řeckých rukopisů celého Nového zákona nebo jeho částí** (např. Kodex Vaticanus, Kodex Sinaiticus, Kodex Alexandrinus atd.). Datování vzniku většiny knih **Nového zákona do prvního století n. l.** nemůže být rozumně popíráno.

Nový zákon je opravdu velmi bohatý v rukopisném osvědčení. Průkaznost jeho spisů je mnohem vyšší než průkaznost mnoha jiných starověkých spisů, jejichž původnost se nikdo neodvážil zpochybnit. Kdyby byl Nový zákon **jen sbírkou světských spisů**, jeho hodnověrnost by byla (dle současných kritérií) nade vše pochybnost. Je zvláštní, že **historikové** mnohdy méně zpochybňovali věrohodnost novozákonních knih než **teologové**. Historikové jako W. M. Ramsay, Ed. Mayer a A. T. Olmstead důrazně protestovali proti přílišným pochybnostem některých teologů při posuzování historických spisů Nového zákona.

Jen pro srovnání je dobré si uvědomit, že například Césarova *Galská válka* (psaná mezi roky 58 a 50 p. n. l.) je zachována v několika rukopisech, ale jen devět nebo deset z nich je dobrých a nejstarší byl psán až asi **900 roků po Césarově době!** Ze 142 knih *Římských dějin* od Livia (59 p. n. l. až 17 n. l.) se zachovalo pouze 35, nejstarší ze dvaceti rukopisů je **400 let vzdálen od originálu**. Ze 14 Tacitových děl *Dějin* se zachovaly jen čtyři a půl, z jeho šestnácti knih *Annálů* máme dochováno deset úplně a dvě zčásti (z 9. a 11. století) – **odstup od originálu je tedy 800 až 1 000 let!**

Thukydidovu *Historii* známe z osmi rukopisů, nejstarší jsou z doby kolem roku **900 n. l.**, a z několika zlomků ze začátku letopočtu. Totéž lze říci o Herodotově *Historii* (asi 488-428 p. n. l.). A přece žádný vědec v oboru starověkého písemnictví by nepřijal tvrzení, že původnost Herodotových či Thukydidových knih je pochybná, protože nejstarší dochované rukopisy jejich děl jsou **o 1 300 let mladší než originály!** U Nového zákona je tato doba jen v rozmezí **40 – 150 let!** Odborník na rukopisy, Sir Frederic G. Kenyon, napsal o rukopisech Nového zákona: „Interval mezi daty originální kompozice a nejranějších dostupných dokladů je tedy tak nepatrný, že je v podstatě zanedbatelný...“ (M. Chašbaz *Vzkříšení*, F. F. Bruce *Věrohodnost Nového zákona*).

MimoBiblické a mimokřesťanské doklady

Důležitým dokladem věrohodnosti Nového zákona je řada poznatků o novozákonních událostech jak z archeologie, tak i z mimokřesťanských pramenů. Zřejmě nejvíce jsou novozákonní události zdokladovány ve spisech **Josepha Flavia**, který žil v letech 37 až asi 100 n. l. (*Židovská válka* a *Židovské starožitnosti* aj.). Flavius rozhodně nebyl křesťan, přesto píše:

„A v tom čase povstal Ježíš, moudrý člověk, jestliže ho vskutku můžeme nazývat člověkem. Byl činitelem zázračných skutků a učitelem lidí, kteří přijímají pravdu s potěšením. Odvedl mnoho Židů a také mnoho Řeků. Tento muž byl Kristem. A když ho Pilát po obžalobě našich předních mužů odsoudil na kříž, ti, kteří ho milovali, se nenechali odradit, neboť on se jim zjevil opět živý třetího dne, jak o něm svatí proroci předpovídali spolu s tisíci jiných překvapujících věcí. A dodnes kmen křesťanů, po něm pojmenovaný, nevymřel.“ Tato pasáž ze *Starožitností* (XVIII,3.3) vzbudila mnoho kontroverzí, nikdo však nepopřel její autentičnost, přestože snahy o to byly. Podobné je to i v *Židovské válce* (II.9.3 a II.9.4).

Také **Thallus** zmiňuje Krista ve své historii Řecka, přibližně kolem roku 52 n. l. Jeho dílo zmizelo a známe je pouze z citací pozdějších spisovatelů.

Dopisem z vězení, který píše **Syřan Mara Bar-Serapion** svému synovi někdy po roce 73, se ho snaží povzbudit k hledání moudrosti. Jako příklad uvádí Sokrata, Pythagora a Krista: „Jakou výhodu získali Atéňané popravou Sokratovou? Hlad a mor na ně dopadly jako trest za jejich zločin. Jakou výhodu měli lidé ze Sámu z upálení Pythagora? V okamžiku byla jejich zem pokryta pískem. Jakou výhodu měli Židé z popravy jejich moudrého Krále? Krátce potom bylo jejich království zničeno. Bůh spravedlivě pomstil tyto tři moudré muže: Atéňané zemřeli hladem, Sámoští byli zaplaveni mořem, Židé byli zničeni a vyhnáni ze své vlasti a žijí v úplném rozptýlení. Ale Sokrates nezemřel zbytečně, žije v učení Platonově. Pythagoras nezemřel zbytečně, žije v soše Hery. Ani moudrý Král nezemřel zbytečně, žije dál v učení, které vydal.“

Ježíš byl vzkříšen a žije

Mnozí odborníci zhodnotili novozákonní údaje o **Kristově smrti a zmrtvýchvstání** a došli k závěru, že celá událost je jasným historickým faktem. Nemohu zde rozebírat jejich důvody pro tento závěr. Za všechny uvedu výrok **Thomase Arnolda**, bývalého profesora historie v Rugby a Oxfordu, autora známé třísvazkové „*Historie Říma*“: „Neznám žádný fakt z historie lidstva, který je pro nestranného vyšetřovatele prokázán plněji a lepšími důkazy všeho druhu, než to velké znamení, které nám Bůh dal, že Kristus zemřel a znovu vstal z mrtvých.“ (M. Š. Chašbaz *Vzkříšení*). Historickou Ježíše Krista se také zabývá nedávno vydaná kniha *Kauza Kristus* (Lee Strobel; vydal Návrat domů, Praha 2002, 278 stran).

Kristus nabízí vítězství, ne strach

Také znáte lidi, **kteří mají strach z pravdy**? Někdo to nepřizná a různě zastírá: popíráním pravdy (třeba historicity nějaké události), ignorováním pravdy (prostě se zajímá o něco jiného), humorem, výsměchem nebo náhražkami pravdy. Někteří lidé se necítí dobře vedle těch, kteří žijí pravdivě, jiní je jen využívají, aniž by chtěli mít stejný zdroj „chutného ovoce“. Stačí jim jejich vlastní uschlý strom a cizí ovoce.

Vedle nás, hříšných lidí, velmi čistý člověk dlouho neobstojí. Buď se zkazí, nebo se ho nějak lidé zbaví. Kristus by nepřežil v žádné době! Zcela zákonitě ho mnoho lidí nesnášelo, protože nedal na jejich životní rady; nenáviděli ho pro jeho pravdivost, charakter a duchovní i fyzickou sílu. On jim mravně neustoupil (nezkazil se, nezapřel pravdu), ale fyzicky ustoupil, nepoužil sílu: nechal se popraviti a **vstal z mrtvých** (Bůh jej vzkřísil) – to byl smysl a cíl jeho narození a on to věděl. Tím ukázal, že pravdivý život má větší sílu než smrt i násilí. **Ukázal cestu.** Řešení tedy není zoufat si z toho, že téměř všechno je jinak. **Řešením je změnit se.** Bůh nás nemiluje proto, že jsme dobří, ale nabízí nám *dobrymi* se stát – **protože nás miluje.**

Kdybych měl co nejstručněji popsat praktický význam Kristovy oběti, řekl bych, že přišel vyřešit spor mezi tělem a duchem. Přišel pro takové lidi, kteří chtějí dobro a mají dobrou vůli žít ušlechtilý život, ale nejde jim to. Nemají k tomu z **velmi různých důvodů** sílu. „Duch je sice ochotný, ale tělo slabé“, řekl Ježíš těsně před svým zatčením. Protože Kristus nad svým tělem zvítězil, my do tohoto vítězství můžeme vstoupit prostě jen vírou. Ta (vlastně Kristus) pak staré tělo přemáhá a roste ve skutky a v nový, pravdivý pohled na svět a mění ho tak, jak mění nás.

K tomu mělo přispět i těchto 33 omylů.

Ještě jednou Antony van Leeuwenhock:

„Rozhodl jsem se, že nebudu zarputile lpět na svých názorech, nýbrž je opustím a přejdu k jiným, když mi někdo ukáže rozumné důvody, kterých bych se mohl chopit. Nemám totiž jiný cíl, než se přiblížit k pravdě.“

POUŽITÁ LITERATURA

Encyklopedie:

Zvíře, Universum, Encarta, Leda, Diderot, Obratlovci;

Časopisy:

CRSQ, Acts & Facts, Origin&Design, Creation Matters, Vesmír, M2000, Distance;

Knihy a brožury:

Tajemství vzniku života, Duše vědy, Darwinova černá skříňka, Darwinův omyl, Omyly v dějinách Země, Přehled biologie, Slepý hodinář, Pandin palec, Pochází člověk z Adama, Evoluce bez hranic, Zachování individuality, Fosilie a evoluce, Hledání počátku a cíle, Tajemství stvoření, Tajemství života, Tajemství potopy, Věda a víra, Evoluce obratlovců, Historie obratlovců, Jablko sváru, Přírodní vědy neznají žádnou evoluci, Pád člověka a biologie, Lidská přirozenost, Je život záhadou?, Studie o karbonu, Bible a současná věda, Velký třesk a absolutní datování, Věda a Bible, Je Bible skutečně Boží slovo?, Dějiny 20. století, Intelektuálové, Potopa, Původ a budoucnost člověka, Logos nebo chaos?, Původ člověka, Původ druhů, Hon na vodní příšery, Po stezkách oblud, Skrytá historie lidstva, Tajné dějiny světa 2, Vznik knihy Genesis, Život, Handy Dandy Evolution Refuter, Icons of Evolution, Man's Origin, Man's Destiny, A Basis for a new Biology; Genesis konflikt.

Z internetu:

A Chemist's Views of Life: Ultimate Reductionism & Dissent, Is life an accident?, Archeoraptor: Feathered Dinosaur from National Geographic Doesn't Fly, Evolution and the Human Tail, The Human Vermiform Appendix – a General Surgeon's Reflections, Embryology and Evolution, 'Vestigial' Organs: What do they prove?, How can we see distant stars in a young Universe?, Does the human fetus temporarily develop gills, a tail, and a yolk sac?, Creation and the Flat Earth, The Place of Trace Elements in the Creation, Human gills – is it true that humans have occasionally been born with gills?, Fraud Rediscovered, Evolution, chance and creation, Animals that stand out in a Crowd, A Decade of Creationist Research, part I and II, Your appendix: it's there for a reason, Useless horse body parts: No way!, Are some thyroid cells 'vestigial'?, The Panda thumb, Stumbling over the impossible, Salty seas: Evidence for a young earth, Rats: no Evolution!, Reptails evolved into Mammals, To make a tail for a whale, New eyes for blind fish, Are pseudogenes 'shared mistakes' between primate genomes?, Male nipples prove evolution?, Living fossils, How did fish, invertebrates and plants survive the Genesis Flood?, Homology and Origins, Genová symetrie, Genové odpady, Human Fetus Development – Christian Answers, Is Lack of Room for Wisdom Teeth Proof of Evolution?, Důkazy mladé Země, Drosophyla a její geny, Genetika – nepřítel evoluce, Bakteriální rezistence, Baraminologie – pád biogenetického zákona, Where are all the Humans Fossils?

PODĚKOVÁNÍ

Za pomoc děkuji paní H. K., Mgr. J. H., Mgr. M. P., Ing. I. Č., Ing. G. S., V. V., panu Ing. P. M., D. K., Ing. B. B., P. G., R. W., L. P., Mgr. T. P., M. Z., ing. R. M. a mnoha dalším. Uvádím zde pouze jejich iniciály, protože tato brožura obsahuje řadu kontroverzních témat a někteří lidé mají místo věcných a pádných argumentů jen horkou krev, nechci tedy nikoho zbytečně vystavovat nepříjemnostem, které jsem už sám zažil.

KONTAKTY

Vaše námítky, dotazy, doplnění apod. směřujte, prosím, na:

e-mail: *pavelkabrt@seznam.cz*; hlasová schránka: 602 304 879

Písemnosti:

**Pavel Kábrt
P. O. Box 80
198 21 Praha 98**

Webové stránky:

www.kreacionismus.cz

Můžete také požádat o literaturu či DVD. Nebo o rozhovor, vyučování a přednášku na některé z následujících témat:

Pavel Kábrt: Nabídka přednáškových témat
(přednášky jsou doprovázeny promítáním)

Vznik života

(Historie sporů o samoplození, chemická evoluce a její problémy, neochota vědců přijmout zjištění přírodních věd, že život nikdy ve vesmíru samovolně z neživé hmoty vzniknout nemohl)

Původ člověka

(Ramapithecus, Ardipithecus, Australopithecové, Neandertálci, Homo habilis, Homo erectus, velká nejistota antropologické komunity, spekulativní obrázky „pololidí“ nikdy nenalezených aj.)

Celosvětová potopa

(Průběh potopy, vznik sedimentů, zkameněliny, fosilní paliva, šokující nálezy: fakta velmi jasně ukazují na globální potopu a vše, co po sobě zanechala ve vrstvách země)

Stáří Země a vesmíru

(Problémy s datováním, selekce dat dle hypotézy, doklady o nízkém stáří světa v astronomii i jiných oborech, existuje mnoho faktů a měření, že svět není starý miliardy let)

Darwinovy tragické omyly

(Darwin na Galapágách, mylné závěry, Mendel, mutace, evoluční ideologie a její strašný dopad na moderní svět: Hitler odvodil holocaust z darwinismu, Stalin a tragické 20. století, současnost)

Křesťanské společenské chování:

(Jak se chovat třeba na návštěvě, u jídla, počítače apod. – abychom neodpuzovali)

Přednášky jsou doprovázeny promítáním obrázků a jsou zdarma.

Velmi mnoho informací existuje na internetu. Uvádím zde několik webových adres:

v češtině:

<http://www.kreacionismus.cz>
<http://memento.junweb.cz>
(stránky Pavla Kábrty)
<http://evoluce.eljoy.net>
(Ing. Josef Potoček)
www.kabrt.hewer.cz
(starší, už neupgradované stránky)
www.hcjb.cz (stránky ZOD – ing. Pavel Steiger)
www.darwinanddesign.org
(stránky Pražské konference ID 22. 10. 2005)
<http://www.kreace.howto.cz>
http://www.zillmer.com/c_index2.htm

v angličtině:

<http://www.icr.org>
(ICR – Institut for Creation Research)
www.creationresearch.org
(CRS - Creation Research Society)
www.csm.org.uk
www.Biblediscoveries.com
www.creationists.org
www.answersingenesis.org
(AiG – Answers in Genesis)
www.creationism.org
www.trueorigin.org
www.kolbecenter.org
www.wasdarwinwrong.com
www.wasdarwinwright.com
www.creationscience.com

Na zadní obálce knihy

Pavel Kábrt

(SPŠE Praha, nar. 1949) se zabývá tematikou křeace-evoluce již přes 40 let. Je členem CRS - Creation Research Society (Sustaining member) v USA. Kromě publikační činnosti již od roku 1988 přednáší studentům vysokých a středních škol i veřejnosti. Řadu pozvání vysvětlit omyly darwinismu a evoluční teorie přijal také od různých rozhlasových a televizních stanic. V roce 2001 absolvoval sérii přednášek v Chorvatsku. Mnoho informací a materiálů pochází, kromě z CRS, též od vědců ze skupiny Intelligent Design (ID, Discovery Institut), z Institute for Creation Research (ICR), z Answers in Genesis (AiG) a od německé společnosti Wort und Wissen (W&W). Některé obrazové dokumenty jsou darem švýcarského kreacionisty Richarda Wiskina, který v ČR také přednášel. Mnoho informací pochází z osobního přátelství s americkým biochemikem Dr. Charlesem Thaxtonem, jedním ze tří autorů knihy *The Mystery of Life's Origin (Tajemství vzniku života)* a organizátorem první kreační konference v ČR (Praha, 22. října 2005, viz www.darwinanddesign.org). Knihu *Tajemství vzniku života* bývalý předseda AV ČR, prof. Václav Pačes, odmítl vydat pod záštitou Akademie věd. Zřejmým důvodem jsou velmi pádné argumenty proti chemické evoluci života, které by ohrozily myšlení české evoluční komunity.

Přednášky Pavla Kábrta

jsou bezplatné, hlavní část přednášky tvoří promítání asi 80 - 100 obrazových dokumentů s výkladem, je možné vybrat si z pěti základních témat, případně jejich kombinaci v jediné přednášce:

Vznik života, Původ člověka, Celosvětová potopa, Stáří Země a vesmíru, Darwinovy tragické omyly.

Přednáška trvá přibližně 1,5 hodiny (dle situace) s následnou diskuzí.

Další informace najdete na: www.kreacionismus.cz (Přednášky)

Reakce na kritiku evoluční teorie

Lze vypořádat tři základní druhy reakcí, např. u studentů, ale i obecně u veřejnosti: 1/ velký zájem, 2/ lhostejnost, 3/ zuřivý odpor či posměch. Existují ti, kteří mají o dané téma velký zájem a o nových informacích přemýšlejí; potom ti, kterým je zcela lhostejné, jestli svět vznikl evolucí nebo inteligentním záměrem; a třetí kategorii tvoří lidé, které přednáška rozzlobí nebo jsou posměšní. Je groteskní, jak často zcela neinformovaní lidé horlivě svoji víru v evoluci brání – ateisté i popletení věřící! Není divu, máme-li na mysli agresivní propagaci evolucionismu médii a skutečnost, že je darwinismus ve většině průmyslových zemí vyučován již od základní školy pod nálepkou „vědecká teorie“ - spolu se zastrašováním a pronásledováním odpůrců.

Pozoruhodné jsou také postoje učitelů a profesorů

Až na vzácné výjimky většinou mlčí, někdy říkají „něco přece učit musíme, a v osnovách máme darwinismus“. Někteří učitelé moji přednášku vítají a říkají: ať si studenti vyberou z více názorů a naučí se myslet. Jiní ji odmítnou: nebudeme plést studentům hlavy. Většina evolučních ideologů jsou v jádru velmi popletení a často neinformovaní lidé. Tak i profesor Stanislav Komárek z Univerzity Karlovy, při veřejné disputaci s Pavlem Kábrtem na téma evoluce-křeace, na většinu argumentů proti evoluční teorii prostě nereagoval. A na otázku, proč je nedostatek spojovacích fosilních forem, odpověděl: „Asi byly křehčí a nezachovaly se...“. Evoluční teorie se stala společenským klišé a vědeckým dogmatem, kterému se slepě věří, aniž většina lidí vůbec tuší, na jak vratkých tvrzeních tato hypotéza stojí, a jak masivní fakta jsou s ní v rozporu.

Praha, 3. 1. 2010, email: pavelkabrt@seznam.cz.